

Giới thiệu Phương Đại Trù

Phương Đại Trù của tác giả Nhĩ Nhã là câu chuyện xoay quanh cuộc sống đầm đàng của nàng trước và sau khi gặp hắn...

Ở cái làng này ai cũng biết đến quầy rượu của nàng, trường quầy không ai khác chính là nàng, là một tiểu a đầu chỉ chạc mười bảy tuổi nhưng lại thông minh xinh đẹp còn có tài đối đáp rất tốt nữa. Ai cũng thích nàng với vẻ ngoài nhanh nhẹn và tài nấu ăn của mình..

Hắn vô tình gặp nàng, nhìn vẻ bề ngoài cũng với cách giao tiếp chắc hắn không ai có thể thích được, nhưng liệu đó có phải là bản chất thật của người đàn ông kia ?!!

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mỳ văn thần cùng thiêu hỏa côn*

* Thiêu hỏa côn là que cời bếp đó.

Đầu xuân, nhành cây xanh đâm chồi những lộc non mơn mẫm, trên mái hiên tuyết đang dần tan chảy, cỏ xanh tuyết trắng, khiến cho tinh thần con người càng trở nên phấn chấn.

Đông Hạng, chợ phía bắc đã sớm mở.

Sáng sớm là thời điểm mua bán tốt nhất, mấy cửa hàng trên phố đã bắt đầu buôn bán, chỉ là, ngày thường đông người vây quanh mua cháo, bánh bao, hôm nay lại vắng tanh vắng ngắt.

Phía bắc, chỉ có duy nhất một quán ăn nhỏ, trong ngoài vây đầy người, bên trong ngồi không đủ, nhiều người phải bưng bát ngồi ăn ngoài cửa.

Cũng khó trách, đây là cửa hàng văn thần, chủ tiệm là người từ nơi khác đến, thuê quán trà này để buổi sáng mỗi ngày bán văn thần, hôm qua vừa mới khai trương quán. Văn thần cũng không biết có mùi vị gì ghê gớm, tóm lại, cả phố đều có thể ngửi thấy hương thơm, thực khách bốn phương tám hướng đều bị hấp dẫn mà đến, khiến bọn tiểu nhị của các cửa hàng chung quanh hận đến nghiến răng.

Chưởng quầy là một nha đầu, thoạt nhìn chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng cũng dễ nhìn, đôi mắt to tròn, mặc quần áo bằng vải bố màu vàng nhạt, tay áo xắn lên, trông có vẻ nhanh nhẹn.

Tay nàng tháo vát bận bịu làm bánh, miệng cũng không nhàn rỗi, hát một giai điệu cổ quái:

Thiên Sơn khúc khúc, Việt văn thần,

Thực sao thủ, Ngạc bao điện.

Nhân 3 món năm hương, thịt lợn, măng,

Hạ Chí mới thật là văn thần.

Mấy người ăn văn thần nghe thế cười nhỏ, cảm thấy thú vị, hỏi nàng: “Này, tiểu lão bản, người đang hát cái gì vậy?”

Nha đầu kia thực lạnh lẽo trả lời: “Điệu hát này là ta tự sáng tác, văn thần mọi người đang ăn, ở vùng Thiên Sơn gọi là khúc khúc, lấy thịt dê làm nhân; ở Nam Việt lại kêu là mỳ văn thần, nhân là thịt lợn, hải sản, nấu cùng với nhau; vùng Thực Trung kêu là sao thủ, có nhiều loại nguyên liệu dùng làm nhân, đôi khi còn xào lên, nướng tương ăn; ở Ngạc Châu, lại gọi là bao điện, dùng thịt lừa hoặc thịt bò làm nhân. Thế nhưng văn thần này, ngon nhất chính là vùng Giang Chiết, dùng ba thứ năm hương, thịt lợn, măng làm nhân.”

Thương nhân đi trên đường cùng mọi người ngồi ăn trong quán lắng nghe được đều sững sờ, liền hỏi, “Tiểu nha đầu, người tên gì? Tại sao đối với văn thần lại hiểu biết như vậy?”

“Ai.” Nha đầu khoát tay chặn lại, cười nói, “Không chỉ đối văn thần thôi đâu, các món ăn trong thiên hạ ta đều biết, ta gọi là Phương Nhất Chúc.”*

*Nhất Chúc: một cái môi, cái thìa.

Vừa nghe tên tiểu lão bản, mọi người đều bật cười, hỏi: “Cô nương, sao lại lấy cái tên khó nghe như vậy?”

Nha đầu kia cũng không để ý, cười nói, “Ta cảm thấy rất tốt, Phương Nhất Chúc, không nhiều không ít, Nhất Chúc cũng được.”

...

Cho đến tận trưa, cửa hàng vẫn vắng thán mới không còn người nữa, giữa trưa người ăn vẫn vắng không nhiều lắm, người có tiền đều ăn cơm quán, không có tiền thì ăn bánh bột ngô hoặc là bánh bao, vẫn vắng đã ăn no.

Phương Nhất Chúc đem bát đĩa thu thập lại, chuẩn bị dọn quán.

Lúc này, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân vội vàng, tựa hồ có người đang bước nhanh đến chỗ nàng.

Phương Nhất Chúc quay đầu lại, chỉ thấy một lão già khoảng năm mươi tuổi, tóc hoa râm, ăn mặc cao quý, vừa nhìn liền biết là kẻ có tiền. Chỉ thấy hắn đang bấm đầu ngón tay, miệng lẩm bẩm không biết nói cái gì, điểm chết người nhất là hắn nhắm mắt lại... đang tiến về hướng Phương Nhất Chúc.

Nha đầu này cũng may thân thủ nhanh nhẹn, vội vàng tránh ra, thoát khỏi lão nhân, lại thấy hắn sắp đụng phải cái bàn làm bánh, Phương Nhất Chúc liền chạy lại đỡ hắn một phen, hô lên: “Cẩn thận!”

Lão nhân kia đột nhiên mở mắt, nắm lấy tay Phương Nhất Chúc, kêu to một tiếng, “Chính là ngươi!”

.....

Phương Nhất Chúc bị tiếng rống của lão nhân này làm hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn hắn.

Lão nhân cũng nhìn Phương Nhất Chúc, sừng sốt một lát, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt mang chút thất vọng.

Thờ dãi một tiếng, lão nhân buông cổ tay Phương Nhất Chúc ra, hướng đến bên cạnh ghế dài ngồi xuống, vẻ nản lòng.

Phương Nhất Chúc nhìn nhìn một chút, thấy bộ dạng của lão gia này rất bình thường, không giống có bệnh, khẽ giọng hỏi, “Lão gia tử, có chuyện gì sao?”

Lão nhân giương mắt nhìn Phương Nhất Chúc một chút, vẻ mặt rũ rượi nói: “Có việc, có việc, là việc lớn a!”

Phương Nhất Chúc lại càng không hiểu, liền hỏi, “Chuyện lớn gì? Ta có thể hỗ trợ hay không?”

“Ai...” Phương Nhất Chúc quan tâm hỏi, lão nhân mặt mày lại càng thêm cau có, khoát khoát tay với nàng, nói: “Ngươi đừng quản ta, để cho ta một mình ngắm lại. Xem ra có thể cứu chữa hay không còn phải xem ông trời, cùng lắm thì ta nhảy xuống sông Đông Ba ở ngoài thành, là xong hết mọi chuyện.”

Phương Nhất Chúc nghe xong sừng sốt, bụng bảo dạ... người này phỏng chừng là có chuyện gì khó xử, không nên hỏi nhiều.

Để cho lão nhân kia tự suy nghĩ, Phương Nhất Chúc liếc mắt xem xét bếp lò bên cạnh, còn khoảng mười miếng vẫn vắng khô, là vừa mới bán còn thừa. Nàng đi tới, đặt lên bếp một cái nồi, lại từ trong bát múc ra một khối mỡ heo nhỏ thả vào trong nồi trộn lẫn, không lâu sau, trên chảo nóng nổi lên một tầng mỡ bạc. Mỡ nóng lên, nàng thái một nắm hành hoa, hướng trong nồi thả vào, dùng cái môi đảo qua đảo lại, nháy mắt... Hương tỏa bốn phía.

Lão nhân mang vẻ mặt u sầu, nhưng vẫn không nhịn được ngẩng mặt đến nhìn thoáng qua... Thực thơm a!

Khi nồi đã nóng đến thích hợp, Phương Nhất Chúc đem vài cái vẫn vắng đổ vào bên trong chảo, không cần dùng đến môi, chỉ cầm quai nồi, nhẹ nhàng khéo léo lật lên lật xuống mấy cái. Không bao lâu, toàn bộ vẫn vắng từ màu trắng chuyển thành màu vàng óng đều đều, bên trên còn dính một tầng hành thái xanh mượt.

Lão nhân ngây ngô nhìn, có chút ngốc, theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, lẩm bẩm... Cái này cũng quá thơm đi!

Phương Nhất Chúc chỉ lật vài cái, lập tức nhắc nồi sang một bên, đem nắp nồi đặt lại, chợt nghe trong nồi vang lên tiếng lộp bộp của dầu sôi, một lát sau, nàng cầm lên một nắm vừng trắng, đem nắp nồi mở ra, vung tay vào trong nồi nóng hằm hập... Cổ tay xoay xoay, vừng trắng liền được rắc đều đều lên trên mỗi miếng vẫn vắng.

Phương Nhất Chúc đem vẫn vắng múc ra khỏi nồi, xếp vào một cái mâm, chỉ thấy vẫn vắng vàng óng như sao, phía trong nổi lên nhân bánh, mặt trên là bánh quế trong suốt, còn dính đầy sắc xanh, trắng của hành thái cùng vừng, vô cùng đẹp mắt.

Đem vẫn vắng đặt vào bên trong khay, Phương Nhất Chúc lại múc hai chén nước dùng để nấu vẫn vắng còn có cả thịt xương vào bát, rồi nhanh tay nhanh chân làm một bát nước tương đậm chua, đặt tất cả vào trong mâm, bưng đến bàn trước mặt lão nhân.

Phương Nhất Chúc ngồi xuống, cầm một đĩa tương cho chính mình, cái kia đưa cho lão nhân, nói: “Lão gia tử, ăn cơm đi!”

Lão nhân có chút mơ hồ, hỏi: “Đây là cho ta?”

“Vâng.” Phương Nhất Chúc gật gật đầu, lấy lọ hạt tiêu trên bàn múc một muỗng nhỏ, đổ vào trong đĩa. Gắp lấy một miếng vẫn vắng chấm đường đậm chua lại chấm tiếp tiêu, rồi đưa đến miệng cắn một miếng, tiếng “ca xích”, nhẹ nhàng giòn rụm vang lên. Da bánh mỏng lại giòn, nhân bánh nóng hổi, tỏa ra bên ngoài nước canh trơn mềm. Phương Nhất Chúc ăn hai miếng, đôi mắt tròn híp lại, “Ừm... Thật ngon!”

Lão nhân lúc trước ra ngoài là vì tâm sự trong lòng, một chút thèm ăn đều không có, nhưng vẫn thán này hương vị thật thơm, hẳn liền cảm thấy chính mình hình như đói có chút choáng váng.

“Ta không gọi đồ ăn.” Lão nhân có chút ngượng ngùng nói, “Ta vì cảm thấy khó chịu nên ra ngoài, một quan tiền cũng không mang.”

Phương Nhất Chúc nở nụ cười, nói: “Lão gia tử, cứ ăn đi, hai người ăn cơm vui hơn.”

Lão nhân cao thấp đánh giá Nhất Chúc một chút, cảm thấy, nha đầu kia làm người thật tốt. Liền kẹp lấy một miếng vẫn thán đưa đến miệng... Nháy mắt, hương thơm lan tỏa trong miệng.

“Ừ!” Lão nhân nhanh chóng hướng miệng dứt miếng thứ hai, một bên hàm hàm hồ hồ tán thưởng: “Ăn ngon! Tuyệt thế mỹ vị!”

Phương Nhất Chúc nhìn hắn cười, nói: “Lão gia tử, ăn canh đi, ăn ngon một chút, có thể giúp ngươi đem chuyện buồn phiền trong lòng quên hết!”

“Ừ.” Lão nhân gạt đầu, vừa húp canh vừa ăn vẫn thán, chỉ biết nói hai chữ —— thật ngon!

...

Ăn xong cơm, Phương Nhất Chúc thu dọn lại mọi thứ, lão nhân kia ngồi ở trên ghế, chăm chú nhìn nàng, nếu có suy nghĩ gì, trên mặt cũng là âm tình bất định.

“Lão gia tử, ngươi có việc cần giúp đỡ đúng không?” Phương Nhất Chúc quay đầu nhìn thấy lão nhân vẫn mang nét mặt buồn rầu nhăn nhó như cũ, liền thuận miệng hỏi.

“Đúng...” Lão nhân nắm ngón trỏ cùng ngón giữa lại bấm vài quả, nâng mặt nhìn Phương Nhất Chúc, nói: “Ta hôm nay gặp một kiếp nạn lớn. Sáng nay thức dậy xem quê, Phật tổ nói: xuất môn nhắm mắt lại đi về phía trước, người đầu tiên đụng vào chính là quý nhân, có thể cứu tính mạng ta.”

Phương Nhất Chúc nghe buồn cười, liền hỏi, “Là ta đúng không?”

“Đúng.” Lão nhân nghiêm túc gạt đầu, hỏi, “Nha đầu, ngươi hãy làm người tốt, giúp ta, được không?”

Phương Nhất Chúc nghĩ nghĩ, có chút khó xử, “Ta ngoại trừ nấu cơm cái gì cũng không giỏi, hơn nữa cũng vô tài vô thế (không tài sản, không địa vị), lão gia tử ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào?”

Lão nhân cúi đầu con ngươi chuyển động, lát sau lại giương mắt nói, “Biết nấu ăn là được!”

“À?” Phương Nhất Chúc sững sốt, “Biết nấu ăn, sau đó thì sao?”

“Nha đầu, không đối gạt ngươi, hôm nay ta mời được một vị khách quý đến phủ của ta dự tiệc.” Lão nhân nhìn Phương Nhất Chúc: “Khách nhân này là người tuyệt đối không thể đắc tội, mà người này lại đặc biệt thích ăn ngon, không thể tiếp đãi hẳn bằng những thức ăn bình thường... Ta đây không phải là sầu lo vì không tìm thấy đầu bếp sao? Vị khách này nếu như hầu hạ không tốt, mệnh của lão nhân ta cũng khó giữ a!”

“Nghiêm trọng như vậy?” Phương Nhất Chúc cũng có chút giật mình, tự hỏi là ai mà bá đạo đến thế.

Lão nhân hỏi tiếp, “Nha đầu, ta xem ngươi rất có khả năng... Ách, ngươi theo ta hồi phủ nấu một bàn tiệc rượu đi? Ta cho ngươi năm trăm lượng!”

Phương Nhất Chúc tròn trĩnh mắt, vươn năm đầu ngón tay: “Năm trăm lượng? Đủ ta sống mấy đời đó lão gia!!!”

“Vậy ngươi có thể giúp ta hay không?” Lão nhân dường như rất vội, “Ta họ Phương, gọi là Phương Thọ, là chủ nhân của tòa nhà kia.” Nói xong, giờ tay chỉ về hướng bắc, một tòa nhà ở ngã tư so với huyện nha còn nguy nga hơn. “Ta không lừa ngươi, người trong mười dặm tám hướng này đều biết ta là nhà giàu nhất ở Đông Hạng phủ này!”

Phương Nhất Chúc gật gật đầu, thể hiện chính mình tin tưởng, nàng mới đến Đông Hạng phủ hai ngày, liền nghe người ta nói qua chuyện này, còn nói Phương viên ngoại làm người khảng khái, hào hiệp, hay làm việc thiện, phỏng chừng là người tốt.

“Ngươi theo ta đi một chuyến đi, nha đầu.” Lão nhân nói, “Chuyện này rất gấp.”

“Được...” Phương Nhất Chúc gật gật đầu, dù sao nàng cũng đang thiếu bạc, vụ mua bán này lại rất tốt, liền đồng ý: “Lão gia tử ngươi chờ, ta thu dọn quán một chút.”

“Không cần!” Lão gia tử duỗi tay túm nàng, nói: “Chút nữa ta phái người tới giúp ngươi thu dọn, trước ngươi cứ theo ta đi, mau lên, sắp không còn kịp rồi!”

“À... được!” Phương Nhất Chúc mơ hồ đi theo lão nhân kia.

Sau nửa canh giờ, Phương Nhất Chúc cầm cái môi, đứng ở trong nhà bếp của Phương phủ.

Trước mắt nôi, bát, môi, bồn cái gì cần có đều có, các loại nguyên liệu nấu ăn cũng đều là tươi ngon vừa mua.

Phuong Nhất Chúc nhìn trái nhìn phải, phát hiện cũng không có người giúp đỡ, tự lảm bảm Phuong viên ngoại cũng quá keo kiệt đi, có tiền như thế lại không tìm lấy mấy hạ nhân?

Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, nấu một chút cơm được năm trăm lượng bạc, rất có lợi, phải đem hết bản lĩnh ra mới được! Tiền này lưu lại, ngày sau nàng còn có thể mở quán cơm lớn một chút, sống thật tốt.

Nghĩ đến đây, Phuong Nhất Chúc vén tay áo, chuẩn bị chảo nóng để xào rau, giúp Phuong lão gia chuẩn bị một bàn ăn thật ngon. Chính là, nàng vừa mới ngồi xổm xuống chuẩn bị đốt nóng bếp lò, liền cảm thấy sau đầu tê rần, “Đông” một tiếng... Lập tức hôn mê bất tỉnh.

Phuong Thọ cầm trên tay một cái que nhóm lửa, đứng trên đất nhìn Phuong Nhất Chúc bị đánh ngất, hỏi con trai Phuong Miếu bên cạnh: “Nhìn xem nàng thế nào, đừng bị ta đánh chết đi!”

Phuong Miếu cúi đầu nhìn nhìn, rồi lắc đầu nói, “Còn sống, cha... thế này cũng được sao?”

“Ai nha.” Lão nhân hướng hần hần xua tay, nói, “Còn quân không được sao, cái này gọi là không phải nàng chết chính là ta mất mạng, lúc này còn có thể nghĩ nhiều?”

Phuong Miếu lại nhìn nhìn Phuong Nhất Chúc trên đất, nhỏ giọng nói thầm, “Như vậy quá thiếu đạo đức, cô nương này cũng không động đến chúng ta.”

“Người nghĩ rằng ta hy vọng sao?” Lão nhân trừng con mình, “Đây chẳng phải là lửa cháy đến nơi không có biện pháp ư?”

Đang nói, ngoài cửa quán gia vội vã chạy vào: “Lão gia, tới rồi, tới rồi!”

Phuong viên ngoại vừa nghe, liền nâng lên bả vai Phuong Nhất Chúc, hướng quân gia cùng con nói: “Đến! Mau nâng ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Ngó sen cùng đậu cô ve.

Phuong Nhất Chúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác sau gáy đau đớn, bên tai tràn ngập tiếng nhạc âm ỉ cũng không biết là cái nhạc khí gì, âm ỉ khiến lòng người phát hoảng.

Nàng cố sức bò dậy, muốn đưa tay sờ sờ đầu... “Đông” một tiếng, cảm giác bị thứ gì đập trúng trán, đau đến phát ngất. Lúc này nàng đã tỉnh táo hơn, cúi đầu nhìn chỉ thấy trên tay mình vẫn đang cầm một cái que cời bếp, càng cảm thấy khó hiểu.

Nhìn bốn phía chung quanh một chút, Phuong Nhất Chúc phát hiện mình đang ở bên trong kiệu, cảm giác xóc nảy cho thấy cỗ kiệu đang đi về phía trước. Bên ngoài kèn Xô-na thổi âm ỉ, chính là khúc “Bách điều triều Phụng”, trên người mặc hi phục đỏ thẫm, trong tay là một cái khăn voan hồng. Sau gáy sưng tấy do bị người khác đập vào, trên ót có một cái u nhỏ, vì mới vừa đập vào kiệu. Phuong Nhất Chúc theo bản năng nhìn thoáng qua cái que cời bếp trong tay, lập tức hiểu rõ ra, con gien từ trong lòng bốc lên: “Tốt, tên xú lão đầu này, ta thấy người đáng thương nên mới giúp, thế nhưng người lại đi ám toán ta, còn đem ta vắt lên kiệu hoa, đây là muốn gả đi đến nơi nào?! Nhỡ đâu lại là hang ổ sơn trại thổ phỉ!”

Nàng liền đưa tay túm lấy xiêm y trên người, vừa sờ qua, phát hiện bộ ngực nặng trĩu, đưa tay móc thử, lại móc ra một thỏi bạc lớn, còn có một xấp ngân phiếu cùng một phong thư.

Phuong Nhất Chúc đếm qua, bạc không chỉ có năm trăm lượng, thật ra có đến những tám trăm lượng. Cuối cùng cũng yên tâm cất đi, đem phong thư vừa nhận mở ra, Phuong Nhất Chúc buông cái que cời bếp xuống, đưa tay, sờ sờ đầu mình.

Thư Phuong lão gia viết, đem chuyện lần này nói cho Phuong Nhất Chúc rõ ngọn nguồn:

Hóa ra, Đông Hạng phủ này, có hai nhân vật đặc biệt nổi danh, một người là tài nữ Phuong Dao, chính là nữ nhi bảo bối của Phuong lão gia kia. Người còn lại, là tiểu ác bá Thẩm Dũng, con trai độc nhất của Tri phủ Thẩm Nhất Bác.

Phuong Dao có tri thức lại hiểu lễ nghĩa tài tình hơn người, là hòn ngọc quý trên tay Phuong lão gia, tinh thông y thuật, được công nhận là tài nữ. Hàng năm người tới Phuong gia cầu thân nhiều đếm không hết, nhưng Phuong lão gia đều cự tuyệt, bởi vì theo hần, nữ nhi này của hần phải gả cho nhân trung long phượng*.

* Nhân trung long phượng: rồng trong loài người, chỉ người vượt trội hơn hẳn những người khác.

Thẩm Nhất Bác là Tri phủ ở Đông Hạng phủ, làm quan thanh liêm, ngay cả triều đình cũng phải tôn kính vài phần. Chỉ tiếc gia môn bất hạnh, Thẩm tri phủ tuổi đã già, lại không chịu thua kém ai sinh ra Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng năm nay mười bảy tuổi, không học vấn nghề nghiệp gì, cả ngày gây chuyện sinh sự, cường nam bá nữ, bài bạc, đánh nhau, không có chuyện xấu nào không làm... Mà một người như vậy, lại muốn cưới Phụng Dao. (Nam chính chưa xuất hiện đã được giới thiệu vô cùng thâm xđ)

Nghe nói ngày đó, Thẩm Nhất Bác vô tình gặp được một đạo sĩ tha phụng, bói cho Thẩm Dũng, đạo sĩ bấm ngón tay tính toán, nói mệnh của Thẩm Dũng phải kết hôn với một cô nương họ Phụng, là một người tài năng. Chỉ cần cô nương này vào cửa, Thẩm Dũng tất sẽ cải tà quy chính, hơn nữa từ đó sẽ thăng chức rất nhanh, có vô số phú quý cùng công danh, làm rạng danh tổ tông.

Đạo sĩ mấy câu nói, không chỉ được hai mươi đồng tiền thưởng, còn đem tâm Thẩm tri phủ sống trở lại. Cô nương họ Phụng nói đến, không phải là Phụng gia Đại tiểu thư Phụng Dao sao?! Nghĩ tới đây, Thẩm Nhất Bác lập tức phái người tới cửa Phụng gia cầu hôn, ngay cả sinh lễ cũng trực tiếp tặng, thái độ kia chính là muốn nhử từ lập tức kết hôn với Phụng Dao.

Cái gọi là dân không cùng quan đầu, tuy nói Phụng lão gia tài sản bạc triệu, nhưng cũng không thể không nể mặt mũi Thẩm tri phủ, muốn cùng nữ nhi thương lượng một chút. Không ngờ Phụng Dao vừa nghe nói phải gả cho Thẩm Dũng, tên tiểu vô lại kia, lập tức muốn tìm cái chết, Phụng lão gia thật đau lòng, bắt đắ dĩ, đành phải đem nữ nhi đưa ra khỏi thành, đến bác nhà lánh nạn, còn mình lưu trong phủ nghĩ biện pháp.

Nhưng hán có thể nghĩ ra cái biện pháp gì? Đang sầu muộn, đột nhiên có một đạo sĩ tha phụng cầu kiến, nói có thể giúp hán giải kiếp nạn. Đạo sĩ kia đã nói cho hán biết, hôm nay giờ Tỵ ra cửa, nhắm mắt lại, đi về phía trước, đụng vào cô nương đầu tiên chính là cứu tinh. Để cho nàng thay nữ nhi hán gả đi.

Cuối thư, Phụng lão gia còn nói cho Phụng Nhất Chúc, trong ngực nàng có tám trăm lượng bạc, là sinh lễ của nàng, Phụng gia không cần đến một đồng, hết thầy đưa cho Phụng Nhất Chúc, chỉ cầu nàng gả thay.

Thư rất dài, Phụng Nhất Chúc mặc dù biết chữ không nhiều lắm, nhưng cũng miễn cưỡng coi như xem được hết thư, sự tình cũng đại khái nắm được. Phụng Nhất Chúc sờ sờ đầu khê cau mày, chuyện này nói như thế nào đây, Phụng Dao nếu quả thật là đại tài nữ, gả cho một tiểu ác bá, là có chút lãng phí. Chính mình không giống với nàng, biết không được mấy chữ, lại chỉ là một đầu bếp nhỏ, hơn nữa cũng có võ công phòng thân, trước hết xem một chút bộ dạng tiểu ác bá kia ra sao, nếu như quá kém, cùng lắm thì nghĩ biện pháp chạy trốn...

Phụng Nhất Chúc cũng là người rộng rãi, còn rất trọng nghĩa, mặc dù Phụng lão đầu làm việc không bàn trước với nàng, nhưng từ nhỏ nàng đã ngưỡng mộ người đọc sách, nhất là tài nữ càng không dễ dàng gì. Nghĩ xong, nàng thu hồi bạc, sửa sang lại một chút xiêm y, nói: “Quên đi, đành giúp tài nữ xinh đẹp kia một chút vậy.” Dứt lời, đưa tay cầm lấy một bên khăn voan hồng, phủ lên đầu, nhẹ nhàng vung tay, xuyên thấu qua khe của màn kiệu nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy người đi đường cũng tò mò nhìn lại, nữ có nam có, đều không ngoại lệ, mỗi người trên mặt tràn ngập vẻ đồng tình.

Phụng Nhất Chúc cảm thấy có chút buồn cười, Thẩm Dũng này, đến tột cùng có thể hư hỏng thành thế nào? Làm sao lại khiến mọi người toàn thành đều chán ghét như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, Phụng Nhất Chúc đột nhiên nhớ lại một việc, mở ra màn kiệu ra, hướng bên ngoài la: “Có người không?”

Một bà mai vội vàng chạy tới, nói: “Ài u, tân nương, khăn voan không thể tự mình vén lên, điếm xấu!”

Phụng Nhất Chúc vội che kín nửa khuôn mặt, nửa kia hé ra hỏi: “Có pháo đốt không? Mau hướng lên trên trời đốt pháo!”

“Ách... Pháo trước khi xuất môn đã đốt rồi, còn dư lại phải chờ tới khi vào phủ mới đốt!”

“Không được!” Phụng Nhất Chúc nói, “Người bây giờ liền lấy bảy cây pháo, nổ hai lần! Bằng không hôn sự này của ta sẽ không thành!”

Bà mai không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng, phân phó người, lấy bảy cây pháo đốt lên trời cao.

Phụng Nhất Chúc đứng lên, đem chày cán bột để lên trên ghế, cúi đầu nhìn, chỉ thấy dưới ghế còn có một thùng... Đúng là trang phục và đạo cụ làm bếp của mình. Mở ra nhìn: dao nhỏ, cái môi, nồi, muổng không thiếu thứ gì, Phụng Nhất Chúc khẽ mỉm cười, yên lòng, đưa thay sờ sờ thùng, tự nhủ, “Người ở đây là tốt rồi!”

Đem chày cán bột cùng thùng đặt ở trên ghế, Phụng Nhất Chúc vén váy quỳ xuống.

Lúc này, tiếng pháo đốt vang lên... Đây là pháo nổ hai lần, rung động lỗ tai.

Phụng Nhất Chúc đối với thùng kia lạ ba lạ, nói: “Cha, người không phải là lo lắng con không có cha mẹ, sau này sẽ không ai thêm lấy sao? Bây giờ người yên tâm, nữ nhi mặc Hồng Y, ngồi kiệu lớn tám người khiêng, đường hoàng gả cho công tử của Tri phủ đại nhân, bộ bảo bối là của hồi môn người lưu lại cho con, còn có tám trăm lượng bạc sinh lễ, người có thể nghỉ ngơi rồi, mau chóng tìm một nhà khá giả, đầu thai đi!”

Nói xong, Phụng Nhất Chúc đứng lên, vỗ vỗ váy, nghĩ... Buổi sáng mỗi ngày cha đều tương đối thanh tĩnh, buổi trưa khi uống rượu sẽ lập tức trở nên hồ đồ, lúc này cha rất dễ gạt gẫm a. Nghĩ xong, tâm tình vui vẻ ngồi xuống, chuẩn bị lập gia đình.

“Thiếu gia, thay quần áo đi, tiếng kèn Xô-na nghe thấy được, kiệu hoa đã rất gần rồi!”

Trong nha môn của Tri phủ, một thiếu niên cầm bộ hi phục màu đỏ đuổi theo một người trẻ tuổi, “Ngài phải đi ra ngoài đón tân nương tử a!”

Người tuổi trẻ kia mặc một thân đen, tóc tùy ý ghim lại, tướng mạo cũng không tệ, tuấn mi lãng mạn, chẳng qua là mang theo vài phần vô lại, ánh mắt hung hãn chút ít. Hắn nhíu mày nói, “Đón cái gì? Muốn kết hôn thì chính người cưới đi.”

“Vô liêm sỉ!” Lúc này, bên ngoài sân truyền đến một tiếng quát lớn.

Thẩm tri phủ đi đến, hai tay chấp sau lưng, trách cứ Thẩm Dũng, “Phương Dao vừa là tài nữ vừa là mỹ nữ số một số hai, cưới được nàng phúc phận của người, người còn bắt nạt cái gì?”

Thẩm Dũng thấy Thẩm Nhất Bác thì có chút sợ hãi, không dám cãi lại, nhưng trong lòng vẫn không cam lòng, xoay mặt nhìn nơi khác, nói: “Ta chưa gặp lần nào, làm sao biết tốt hay không tốt.”

“Tốt hay không đối với người cũng là quá đủ!” Thẩm Nhất Bác lạnh lùng nói, “Người nói người còn xứng đáng với cô nương nào?”

Thẩm Dũng không nói gì, cười lạnh một tiếng.

“Đi ra ngoài đón tân nương thật tốt cho ta, từ nay về sau, không cho phép làm xằng làm bậy nữa, nghe được không?” Thẩm Nhất Bác rống xong, vung tay, xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Dũng nhẫn nại chịu đựng, tiểu thư đồng bên cạnh đi tới, nói: “Thiếu gia... Hi phục.”

Thẩm Dũng đón lấy, mặc lên người, nhỏ giọng nói thầm: “Tốt, người không phải là tài nữ sao, Lão Từ hù chết người!”

“Thiếu gia... Người muốn làm gì a?” Thư đồng nóng nảy, thấy Thẩm Dũng chạy, liền đuổi theo sau.

“Người đừng xen vào!” Thẩm Dũng chạy tới phía sau phòng bếp, đào xới một lúc trên mặt đất, không bao lâu liền bắt được một con chuột nhỏ.

“Thiếu gia, không tốt đâu!” Thư đồng gấp gáp, Thẩm Dũng trừng mắt nhìn một cái, nói: “Người ít lải nhải đi, dám lẩm mồm nói ra, ta cắt tai người nhắm rượu!”

Thư đồng cả kinh che lỗ tai, nhìn Thẩm Dũng đem con chuột giấu ở trong tay áo, sải bước đi ra ngoài, nghênh đón tân nương của hắn. Thẩm Dũng đắc ý, thật muốn nhìn tiểu nương tử nũng nịu, khi thấy con chuột sẽ trở thành hình dáng gì nữa! Càng nghĩ càng thống khoái.

...

Cỗ kiệu đã gần đến nơi, nên tân lang ra cửa đón tân nương.

Thẩm Dũng một thân hồng y đứng ở trước cửa, vẻ mặt không thoải mái.

Phương Nhất Chúc đã sớm xuyên thấu qua khe hở của màn kiệu lặng lẽ nhìn, trong lòng tự nhủ... Gì? Đây chính là Thẩm Dũng sao? Rất tuấn tú lịch sự, tại sao lại bị người người ghét bỏ đến thế?

Cỗ kiệu dừng lại, thực hiện một số nghi thức không thể thiếu, Thẩm Dũng cũng không quan tâm, theo những bà mối ngoài cửa hành hạ, rốt cục để kết thúc buổi lễ, hắn phải tự mình vào trong kiệu đón tân nương, Thẩm Dũng nhếch lên khóe miệng, cười.

Phương Nhất Chúc chỉ thấy rèm kiệu được nhẹ nhàng nâng lên một chút, một bàn tay duỗi vào bên trong. Nàng vừa định đưa tay tiếp, lại thấy tay kia lật lại... Trong bàn tay, có một con chuột nhỏ xám xịt, đang co rúc ở trong lòng bàn tay kia, đáng thương hướng lên nhìn mình.

Phương Nhất Chúc hơi sửng sốt, sau đó nhếch lên lông mày —— khó trách gọi tiểu ác bá, còn chưa thấy mặt đã nghĩ lấy chuột dọa người?! Nàng lắc đầu, trước kia ở rừng sâu núi thẳm sói ác, hổ, báo đều gặp qua, còn sợ con chuột nhỏ này? Nghĩ xong liền xoay tay đem chuột nhỏ kia nhấc lên thấy chuột nhỏ kêu chít chít, Phương Nhất Chúc sờ sờ bên trong lấy ra một ít bánh Phù Dung cho nó ngậm, đặt ở trên mặt đất.

Chuột nhỏ gặm bánh Phù Dung, giương mắt nhìn Phương Nhất Chúc một chút.

Phương Nhất Chúc cười một tiếng, đối với nó nháy mắt mấy cái.

Thẩm Dũng ở bên ngoài chờ, trái chờ không thấy bên trong kêu, phải chờ cũng không thấy bên trong khóc, liền thấy buồn bực, trong lòng tự nhủ, cô nương này chẳng lẽ là người câm? Hay là ánh mắt không tốt... Hoặc là một con mèo?!=)) Chịu anh

Cảm thấy có cái gì không đúng, Thẩm Dũng vén màn kiệu lên thò đầu vào bên trong, vừa nhìn... Chợt nghe thấy “Hây” một tiếng... Trước mắt chợt lóe lên.

Thẩm Dũng còn không hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị một cái que cời bếp cấp tốc bay ra, đập trúng trán.

Phương Nhất Chúc đeo thùng, chậm rãi bước ra khỏi cửa kiệu, trên dưới đánh giá một chút Thẩm Dũng, cảm thấy lang quân tương lai này cũng không

tệ lắm, liền bắt lấy tay hắn, nói: “Ai, đi thôi!”

Thẩm Dũng xoa xoa trên ót, về mặt kính hải nhìn Phương Nhất Chúc, tân nương này trên đầu khăn voan chỉ che nửa khuôn mặt... Nhìn không khó coi, cũng không phải là mỹ nhân số một số hai gì, có điều đôi mắt rất lớn.

“Đi thôi!” Phương Nhất Chúc dùng sức lôi kéo hắn: “Thất thần cái gì?” Nói xong, kéo Thẩm Dũng còn đang mơ mộng đi vào nhà.

Bọn hạ nhân trước cửa hai mặt nhìn nhau, bà mối lại có chút buồn bực, tân nương này làm sao thành thân còn mang theo que còi bếp? Tò mò đưa tay vén lên màn kiệu... Chỉ thấy một con chuột màu xám tro “vụt” một tiếng chui ra.

“A!” Bà mối cả kinh hét thảm một tiếng.

Đêm đó, Thẩm Nhất Bác thấy u lớn trên đầu Thẩm Dũng, vừa nghe nói là tân nương tử đánh, mừng rỡ đến nỗi miệng không khép lại được, thê tử hung hãn mới tốt, hung hãn thê nhất vượng phu! (Vợ hung hãn thì chồng mới thịnh vượng ==)

Thẩm Dũng trong lòng nhiều buồn bực, che lấy khối u lớn trên đầu để có uy tín danh dự mời rượu khách và bạn, nhưng bản thân một chén đều không được uống, cha hắn sợ hắn mượn rượu làm càn, đều thay hắn đổi thành nước. Đi một vòng kính rượu, bụng đã đầy nước trắng. Thẩm Dũng trong lòng không cam chịu, tân nương thật khiến hắn thất vọng, đã thương hắn, bái đường xong hoan hoan hi hi vào nhà chò, bắt bản thân ở chỗ này chịu tội.

Ra khỏi đại đường, Thẩm Dũng đi trước tranh nhà xí, đem một bụng nước trắng phóng thích. Sau đó, hắn lại nghỉ đi đến phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn, ăn no sẽ cần thận suy nghĩ đối sách cho tốt, trị tân nương kia.

Đi tới cửa phòng bếp, hít mũi cũng có thể ngửi thấy mùi thơm, Thẩm Dũng trong lòng tự nhủ... Làm sao lại thơm như vậy?

Thẩm Nhất Bác từ trước đến giờ thanh liêm, trong nhà có bạc nhưng cũng không xa xỉ, đầu bếp cũng là hạ nhân thay nhau làm, người làm món ăn trình độ không cao không thấp, hôm nay hi yển cũng là mời đại sư phụ, nhưng là hắn sớm đã đi rồi? Nhưng bây giờ trong phòng bếp, còn có mùi thơm nồng đậm... đây là hương vị gì, chua chua, ngọt ngào?

Thẩm Dũng vừa bước vào cửa, liền thấy một thân ảnh màu hồng —— Phương Nhất Chúc đang ngồi ở một bàn nhỏ trong bếp, một tay bưng chén rượu nhỏ, bên cạnh đặt một bầu rượu, mặt trên là chữ hỷ cực lớn...

Thẩm Dũng đã cảm thấy thật muốn ngắt, đây không phải là rượu giao bôi* sao? !

(Rượu giao bôi: theo phong tục cũ, hai cốc rượu buộc với nhau bằng sợi tơ hồng, khi cưới cô dâu chú rể đối chén mà uống)

Phương Nhất Chúc thấy có người tiến vào, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, híp mắt cười, “Tướng công.”

Thẩm Dũng khước miệng giật giật, tiếng tướng công này một chút cũng không nũng nịu, giống như là đang gọi A hoàng, cúi đầu nhìn, quả nhiên A hoàng đang ở một bên gặm xương, còn hướng về phía hắn vẫy đuôi.

“Có đói bụng không?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Muốn ăn cái gì.”

Thẩm Dũng đi vào, chỉ thấy trước mặt Phương Nhất Chúc bày ra hai cái khay món ăn, đã ăn được một nửa, một đĩa là một ngó sen, đĩa còn lại là đậu cô ve... Hôm nay hi yển, hắn nhớ không có này hai món ăn.

“Sao lại có hai món này?” Thẩm Dũng ngồi xuống, nhận lấy đôi đũa Phương Nhất Chúc đưa tới, đưa tay gấp một miếng đậu cô ve nhét vào trong miệng nhai, sừng sốt.

Phương Nhất Chúc xới cho hắn thêm một chén nữa cơm, nói: “Đậu này ăn với cơm.”

Thẩm Dũng đã cảm thấy bụng lỗ cổ vang lên, đậu này cũng tuyệt, hắn khẩn cấp ném thử một miếng ngó sen, ánh mắt trừng lớn. Phương Nhất Chúc rót cho hắn một chén rượu, nói: “Ngó sen phải ăn cùng với rượu mới ngon.”

Thẩm Dũng uống rượu, ăn sạch ít ngó sen còn dư, lại bắt đầu ăn đến cơm cùng đậu kia, thậm ước ngay cả cái mâm kia cũng là thức ăn.

Phương Nhất Chúc ở một bên nhìn hắn, trong lòng tự nhủ —— rất ngoan, tại sao nói hắn không tốt?

Thấy Thẩm Dũng ăn đến cao hứng, Phương Nhất Chúc đi qua, cười híp mắt hỏi, “Ăn ngon không? Ta tự làm.”

“Ừm... Cái gì? Người làm?” Thẩm Dũng đang hoàng gật đầu, vừa nhai vừa nhìn Phương Nhất Chúc, trong mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Phương Nhất Chúc cười nói, “Nhạc phụ đại nhân cũng thích nhất ăn cái này?”

“Khụ khụ...” Thẩm Dũng đấm ngực, nghẹn, nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cháo thập cẩm cùng xuất sư biểu*

*Xuất sư biểu: Bài phát biểu khi xuất sư.

“Cháo bát bảo, cháo bí đỏ, cháo thập cẩm với trứng bắc thảo cùng thịt nạc.

Bánh bao giải hoàng(gạch cua), muối tiêu cuốn, thịt bò chưng sủi cải rau họ.

Bơ lạc, tương vừng, lá sen, tự nhiên*, hành trộn lẫn.

Bánh bột lọc, bánh đậu đỏ, canh thịt dê vị thơm đậm đà...”

*Tự nhiên là một loại gia vị, mùi thơm đặc, thích hợp chế biến thức ăn với thịt, dùng làm thuốc lưu thông khí huyết, cũng có thể giảm đau.

Vừa sáng tỉnh mơ, Thẩm Dũng còn đang mơ màng trong chăn chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hát của trẻ nhỏ, không biết là người nào ở đâu hát lại kỳ quái dễ nghe. Ngáp một cái đứng lên, Thẩm Dũng ngồi ở trên chăn phủ gắm đồ thẩm, nhìn hoa văn long phượng màu vàng thêu trên đệm đến gần người... Tới hôm qua hắn ăn đậu cô-ve cùng ngó sen xào và một chén com lớn, thấy Thẩm Dũng thích uống rượu, Phương Dao còn ở phòng bếp đem ra một vỏ rượu ngon cùng hai món khác cho hắn, sau đó chuẩn bị một bát canh gừng nóng hổi cho hắn uống.

Thẩm Dũng nghĩ nghĩ, hình như đêm qua uống không ít, tuy nhiên buổi sáng hôm nay lại không đau đầu... Khiến hắn ngủ thẳng đến sáng?

Đứng dậy mặc quần áo, ngẩng đầu nhìn đến hỷ phục đỏ thẫm trên tường có chút chói mắt, Thẩm Dũng không hiểu làm sao lại cảm thấy ỉu rù, rửa mặt ra khỏi phòng.

Trong sân, chỉ thấy bọn người hầu đang quét rác.

Thẩm Dũng tò mò hỏi, “Làm sao? Hôm nay có khách đến?”

Tiểu nô quét rác thấy Thẩm Dũng, ánh mắt mở to: “Thiếu gia, cậu sao lại dậy sớm như vậy?!”

Thẩm Dũng có chút khó hiểu, hỏi: “Sớm ư? Mấy giờ rồi?”

“Giờ mao (từ 5 giờ đến 7 giờ sáng) vừa qua khỏi xong.” Tiểu nô nói, “Cậu xem, trời cũng vừa sáng.”

Thẩm Dũng cũng lắp bắp kinh hãi, đời này hắn còn chưa biết trời giờ mao có bộ dáng gì, chạy nhanh ra giữa sân ngẩng đầu nhìn kỹ.

“Đúng rồi.” Thẩm Dũng chợt nghĩ tới, hỏi tiểu nô: “Vừa rồi, trong đám các người có người hát gì vậy?”

“Không phải chúng tôi hát.” Tiểu nhị cười hớ hớ nói, “Thiếu phu nhân ở phòng bếp làm com, lôi kéo bọn nha hoàn hát.”

“Làm com...” Thẩm Dũng khịt khịt mũi người, liền cảm thấy bụng kêu réo, “Cái gì mà thơm như vậy?”

“Thiếu phu nhân làm com.” Tiểu nhị xoa bụng, nói: “Thiếu gia ngài nhanh đi ăn đi, thiếu phu nhân tay nghề thật giỏi.”

Thẩm Dũng cảm thấy có chút buồn cười... Phương Dao này là tài nữ tạm thời không nói đến... đến tay nghề nấu com cũng thật là tốt! Nghĩ vậy, liền nhắc chân hướng phía phòng bếp mà đi.

Vừa bước vào bếp, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười sang sảng của cha mẹ hắn, Thẩm Dũng nhìn không được nổi gà da, thầm nghĩ —— cha hắn thì ra còn có thể cười thành như vậy?

Vòng quá tấm bình phong vào bên trong chỉ thấy hai người đều đang ngồi ở bên cạnh bàn, Phương Dao ở một bên gấp rau cho họ, miệng không biết nói cái gì, khiến mẹ hắn cười đến phát run, một tiếng “con”, hai tiếng “con” khiến tâm can Thẩm Dũng như bị kim đâm có chút đau, liền chạy nhanh đến bên cạnh bàn thỉnh an cha mẹ.

Về mặt của Thẩm lão gia cùng Thẩm phu nhân khi thấy Thẩm Dũng cùng về mặt của bọn hạ nhân vừa nãy không khác biệt lắm, đều há to miệng hỏi, “Người làm sao đã dậy?!”

Thẩm Dũng sờ sờ đầu, tâm nói, các người coi ta như bán thân bất toại (liệt nửa người) hay sao mà không dậy được đến đây?!

Phương Nhất Chúc múc cho hắn một chén cháo thập cẩm, bên trên rải bơ lạc, vừng trắng, ruốc cùng nho khô, đưa qua chiếc đũa, lại đưa cho hắn một cái muối tiêu cuốn(Này không biết là món gì@@).

Thẩm Dũng dường như còn có chút ngượng ngùng, tiếp nhận bát, giương mắt nhìn nhìn Phương Nhất Chúc, thầm nghĩ... Tối hôm qua hình như ngay cả khăn voan cũng chưa mở, lại chỉ lo ăn, vẫn chưa nhìn qua tân nương tử. Nay vừa thấy... ừm, không khó nhìn, có điều là cũng không quá ưa nhìn, vẫn là câu nói kia, ánh mắt thật lớn.

Phương Nhất Chúc tủm tỉm cười nhìn mọi người ăn cơm, Thẩm Nhất Bác trừng mắt nhìn Thẩm Dũng một cái, nói: “Dũng nhi, như vậy thật kỳ cục, tân nương sáng sớm đã dậy làm cơm, người ngay cả câu thăm hỏi ân cần cũng không có?”

Thẩm Dũng méo miệng, liếc mắt nhìn Phương Nhất Chúc, nói nhỏ một câu: “Sớm.”

Thẩm Nhất Bác sắc mặt khó coi, Phương Nhất Chúc nghe được, cười tủm tỉm cũng hướng hấn nói một câu, “Sớm.”

Thẩm phu nhân lại gật gật đầu, “Dao Dao tính tình thật tốt.”

Phương Nhất Chúc cười, “Mẹ, gọi con Nhất Chúc là được.”

“Nhất Chúc?” Mọi người hai mắt nhìn nhau, Thẩm Dũng đang ăn cháo suýt nữa phun ra, cười: “Cái gì Nhất Chúc? Nhất Chúc chúc hay là Nhất Chúc dư* a?”

*Như đã giải thích, Nhất Chúc trong tên của nữ chính là một cái môi ~. Ở đây ý Dũng ca là môi mức cháo hay môi mức mỡ:)))

Phương Nhất Chúc nhú mày, “Người quen đều gọi như vậy, ta từ bé đã gọi Phương Nhất Chúc.”

“Không phải nói là Phương Dao sao?” Thẩm lão gia có chút buồn bực.

“Vâng.” Phương Nhất Chúc cười cười, “Người trong nhà dùng biệt danh.”

“À.” Hai vị phụ lão nghe xong gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều... Dù sao đứa con dâu này rất tốt, có tri thức, hiểu lễ nghĩa lại chịu khó, còn biết nấu nướng, ngày thành thân đầu tiên, Thẩm Dũng đã dậy thật sớm, là dấu hiệu tốt.

“Dũng nhi.” Thẩm Nhất Bác nói, “Lát nữa ăn xong cơm, đi thư phòng học bài, bảo Nhất Chúc đến đó cùng người, nàng là tài nữ, người có gì không hiểu có thể hỏi nàng.”

Thẩm Dũng khóe miệng giật giật, vừa nghe học bài hấn liền đau đầu, lại nghe nói muốn Phương Nhất Chúc giám sát, tâm tình càng không tốt, có điều hấn cũng lười tranh cãi cùng cha, bắng không lại ăn năn. Thẩm Dũng theo bản năng liếc mắt nhìn Phương Nhất Chúc một cái, tự nói... Nha đầu, hôm qua còn chưa phân ra thắng bại đâu, hôm nay thật muốn nhìn xem người là cái tài nữ gì, lát nữa khi dễ người đến chết!

Phương Nhất Chúc uống thìa canh đậu đỏ, thấy Thẩm Dũng thỉnh thoảng liếc mắt với mình một cái, trong lòng cũng buồn bực —— người này, hình như không thích nói chuyện, nhìn trông rất hung dữ.

Thẩm Dũng ăn hai ba miếng cháo, chép miệng chặc lưỡi... Do dự một chút, vẫn là đem bát đưa cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc tiếp bát, có chút buồn bực nhìn hấn, chỉ thấy hấn sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói: “Cho một chén nữa.”

Thẩm phu nhân nở nụ cười, cùng Thẩm lão gia trao đổi ánh mắt, hai người hiểu ý cười, Phương Nhất Chúc lại múc cho Thẩm Dũng một chén lớn.

Thẩm Dũng vừa ăn vừa nghĩ, nha đầu này tay nghề thật tốt, cần gì làm tài nữ, làm đầu bếp cũng được.

Ăn xong cơm, Thẩm Dũng vốn muốn đi chơi, bị Thẩm lão gia hung hăng trừng mắt một cái, không tình nguyện tiến đến thư phòng học bài.

Thẩm Dũng một bụng đầy oán khí đi vào thư phòng, nhìn mấy cuốn kinh thư ngăn người. Phương Nhất Chúc nhìn quanh bốn phía, nhìn đến một bàn đầy sách, không khỏi tán thưởng, “Thật nhiều sách vở a... Những thứ đó người đều đã xem?”

Thẩm Dũng quay người xem thường, nói: “Có gì hay ho... Chỉ là đồng giấy bỏ đi mà thôi.”

Phương Nhất Chúc cười cười, tiếp tục xem trong phòng những vật hiếm lạ này nọ.

“Ai, đại tài nữ.” Thẩm Dũng mở miệng, “Cha ta bắt ta viết văn, người giúp ta viết đi.”

Phương Nhất Chúc ngẩn người, đi tới hỏi: “Cái gì văn chương a? Ta không viết.”

Thẩm Dũng cười gượng, “Người không phải tài nữ sao? Tài nữ mà một trang văn cũng không viết được ư?!” Nói xong, hướng bên cạnh xê dịch, đem chỗ ngồi nhường lại cho Phương Nhất Chúc, chính mình thì ghé vào một bên chơi xúc xắc.

Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Dũng tự mình chơi với chính mình, bước đến nói: “Ta với người chơi đi.”

Vô cùng sững sốt, Thẩm Dũng xoay mặt nhìn nàng: “Người có thể chơi bài bạc ư?”

Phương Nhất Chúc gật gật đầu, “Xúc xắc, mặt chúc hay bài cừ, ta đều có thể.”

“Thật sao?” Thẩm Dũng giật mình mở to hai mắt nhìn Phương Nhất Chúc.

“Tất nhiên.” Phương Nhất Chúc tiếp nhận xúc xắc, ở trong tay sờ soạn một lúc, nói, “Ai... Xúc xắc ngài vui tốt nhất, thật đúng là đồ hiếm lạ.”

Thẩm Dũng có chút không rõ, Phương tiểu thư này thế nào lại cùng những nha đầu phố phường lỗ mãng giống nhau, liền hỏi: “Này, ngài không phải tiểu thư khuê các à? Tại sao lại biết chơi thứ này?”

“Cha ta thích.” Phương Nhất Chúc thật tự nhiên nói, “Ta từ nhỏ đã cùng cha chơi.”

Thẩm Dũng chân mày cau lại, tự nói, Phương lão gia này cũng thật không tốt, thế nào lại dạy khuê nữ nhà mình đánh bạc?! Có điều là hẳn thật ra đối với Phương Nhất Chúc đã hơi chút có hảo cảm, so với tài nữ cả ngày phụng phịu làm nũng quả thật là có ý tứ hơn. Đơn giản nói, “Ai, không bằng như thế này, hai ta đồ lớn nhỏ, ngài thua, sẽ phải viết văn cho ta, ta thua... Ân, ngài muốn mua cái gì ta cho ngài cái đó.”

“Được.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Ngài đi trước đi.” Thẩm Dũng đưa xúc xắc cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc tiếp ở trong tay quơ quơ lắc lắc mấy cái đồ xuống trên bàn —— ba mặt xúc xắc đều là một, báo tử*.

*Báo tử là ba con xúc sắc đồ ra đều cùng một mặt, dù đồ lớn hay nhỏ đều thua.

“Ha ha.” Thẩm Dũng phấn khởi, nói: “Chết ngài a, hết đường rồi!”

Phương Nhất Chúc cau cái mũi, vận số thật là đen đui. Lúc này, chỉ thấy Thẩm Dũng cầm lấy xúc xắc, đặt ở trong lòng bàn tay hà hơi, quơ quơ vài cái rồi đồ xuống bàn —— ba mặt đều là sáu!

“Oa.” Phương Nhất Chúc giật mình, hỏi: “Là ngài có ý hay là vận may a?”

“Hắc hắc.” Thẩm Dũng lại cầm lấy xúc xắc, hỏi: “Ngài nói ngài muốn mấy điểm đi?”

Phương Nhất Chúc nghĩ nghĩ, hỏi lại: “Ta muốn mấy điểm ngài có thể ném ra bằng ấy điểm sao?”

“Tất nhiên.” Thẩm Dũng khẳng định.

Phương Nhất Chúc gật đầu, “Được, ba bốn năm, ngài ném một cái cho ta xem.”

Thẩm Dũng lại đem xúc xắc nắm trong lòng bàn tay, hà hơi, quơ quơ, hướng trên bàn đồ —— ba bốn năm.

“Ồi chao?!” Phương Nhất Chúc cầm lấy xúc xắc xem xét chung quanh, nói: “Thần a!”

Thẩm Dũng vui vẻ ra mặt, chỉ chỉ giấy bút trên bàn, “Ngài thua, viết văn đi!”

Phương Nhất Chúc không có biện pháp, nguyên chơi nguyên chịu thua, đem xúc xắc trả lại cho hắn, hỏi: “Viết như thế nào đây?”

Thẩm Dũng đem tập sách trước mặt mở ra, nói: “Cha ép ta xem mấy bài xuất sư biểu, bắt ta viết cảm tưởng.”

“Cảm tưởng?” Phương Nhất Chúc sờ sờ đầu, hỏi: “Viết như thế nào?”

“Ngài đọc trước đi, sau đó xem có ý tưởng gì.” Thẩm Dũng nhủ mảy, “Ngài không phải tài nữ sao, viết cảm tưởng về xuất sư biểu chắc sẽ rất dễ dàng đi.”

Phương Nhất Chúc tiếp nhận sách: “Ta xem trước đã.”

Vừa nhìn hai hàng, Phương Nhất Chúc chỉ vào một chữ hỏi, “A, đây là chữ gì?”

Thẩm Dũng liếc nhìn, nói: “Tò.”

“Này đây?” Phương Nhất Chúc hỏi tiếp.

“Tệ.” Thẩm Dũng trả lời.

“Này?”

“Trắc.”

“Này?”

“Tang.”

“Này?”

“Du.”

“Này...”

“Ngươi có thể yên lặng không?” Thẩm Dũng trừng mắt, “Định thử ta ư?”

Phương Nhất Chúc mếu máo, che lại lỗ tai, “Ngươi hung hăng cái gì? Lá tôi cùng rau họ ngươi có phân biệt rõ ràng được không?”

“...”

“Chữ này?” Phương Nhất Chúc tiếp tục chỉ, “Đọc là gì?”

...

Sau nửa canh giờ, Thẩm Dũng theo yêu cầu của Phương Nhất Chúc từ đầu tới đuôi đọc một lần xuất sư biểu, đọc xong, Phương Nhất Chúc nói một câu thiếu chút nữa làm cho Thẩm Dũng học máu, nàng hỏi —— văn này nói về cái gì a?

Thẩm Dũng hoàn toàn sững sốt, hỏi: “Trời, ta nói ngươi thế này đâu xứng với danh tiếng tài nữ?!”

Phương Nhất Chúc nheo lại mắt, nhìn hấn: “Ngươi không phải là chính mình cũng không biết chứ?!”

“Ngươi cho ta là đồ ngốc à, một bài xuất sư biểu có gì mà không hiểu?!” Nói xong, Thẩm Dũng lại tường tận giải thích một lần xuất sư biểu cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc nghe xong, hỏi: “Vị Gia Cát võ hầu này hấn rốt cuộc muốn nói cái gì vậy?”

Thẩm Dũng liếc mắt xem thường, nói: “Ai biết, toàn những lời vô nghĩa.”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc cũng gật đầu, “Đúng là toàn những lời vô nghĩa, cuối cùng chính hấn cũng nói không biết mình viết cái gì.”

Thẩm Dũng nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, Phương Nhất Chúc kéo kéo hấn, nói: “Này, đừng xem cái đó nữa, thật không thú vị, chúng ta ra phố đi dạo thôi.”

Thẩm Dũng cũng không biết làm thế nào, nói: “Cha ta sẽ đánh người đấy.”

“Vì sao phải đánh ngươi?” Phương Nhất Chúc khó hiểu, Thẩm Dũng này cũng không có gì không tốt a, có chỗ nào giống tiểu ác bá?

“Cha ta không cho ta ra đường.” Thẩm Dũng nói, “Bắt ta học bài.”

“Bắt đọc xuất sư biểu sao?” Phương Nhất Chúc càng buồn bực, “Ngươi không phải đã đọc rồi sao?”

“Cha bắt ta học thuộc, ta vẫn không học được, cho nên cha mới buộc ta viết văn.” Thẩm Dũng tâm không cam, lòng không nguyện nói.

“Vào lúc ngươi giảng giải cho ta, không phải cũng đã học thuộc rồi sao?” Phương Nhất Chúc kéo hấn, nói: “Đi, chúng ta tìm cha, ngươi đọc thuộc một lần, hai ta sẽ được ra đường đi chơi.”

“A?” Thẩm Dũng bị Phương Nhất Chúc lôi ra khỏi phòng, vừa vặn trông thấy Thẩm Nhất Bác.

“Cha.” Phương Nhất Chúc hướng Thẩm Nhất Bác nói, “Tướng công hấn nói đã học thuộc xuất sư biểu.”

Thẩm Nhất Bác sững sốt, tự nhủ: không phải chứ? Xuất sư biểu này hấn đã bắt Thẩm Dũng học nửa tháng, không thấy hấn thuộc được chữ nào... Hôm nay đột nhiên liền thuộc cả bài?

Thẩm Dũng bị Phương Nhất Chúc kéo đến trước mặt Thẩm Nhất Bác, liếc nhìn nàng một cái, có chút khó xử, hướng nàng lấp bắp miệng, “Thuộc rồi ư?” Một bên vẫn nhìn Thẩm Nhất Bác: “Cha, nếu con đọc thuộc được, cho chúng con ra ngoài phố chơi được không?”

Thẩm Nhất Bác nghĩ nghĩ, dù sao cũng là thiếu phụ thiếu thê (một đôi vợ chồng trẻ), mới mười sáu bảy tuổi có tâm tình vui đùa cũng là bình thường, liền gật đầu hướng Thẩm Dũng nói, “Chỉ cần ngươi có thể đọc thuộc được, ta sẽ cho hai ngươi ra đường, vừa vặn cho Nhất Chúc mua chút son phấn, mua thêm vài bộ quần áo.”

Thẩm Dũng vừa mới giải thích cho Phương Nhất Chúc một lần xuất sư biểu, bản thân giống như cũng hiểu rõ đôi chút, liền đơn giản há miệng đọc ra... Cũng kỳ quái, đọc thế nào lại đặc biệt thuận lợi, một hơi liền đọc xong rồi.

Thẩm Nhất Bác tròn tròn mắt, đánh giá Thẩm Dũng trên dưới, đây là con của hấn sao?!

Phương Nhất Chúc cao hứng hướng lão cha nói, “Cha, chúng ta ở bên ngoài ăn xong trưa cơm sẽ trở về!” Nói xong, lôi kéo Thẩm Dũng cũng đang có chút mơ mộng chạy đi.

Thẩm Nhất Bác đứng tại chỗ sừng sốt một hồi lâu: “Hay thật đúng là hiền thê vào cửa, lăng tử liền quay đầu?!”

P/s: Vì là truyện nây thực nên mỗi chương sẽ bonus vài món ăn nhắc đến trong truyện. . .

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dưa Ha Mi* xào tôm và quỳ Từ Đường

*Dưa ha mi: dưa vàng

Thẩm Dũng đi trên phố vẫn mơ màng không hiểu được, trong lòng cũng có chút buồn bực, làm sao thoảng cái lại có thể đọc thuộc hết xuất sư biểu kia?

Tâm tình của Phương Nhất Chúc lại rất tốt, vị hôn phu của nàng cũng thật thông minh a. Nàng tới Đông Hạng phủ mới mấy ngày, lúc trước vẫn là bận rộn mở cửa hàng mỹ văn thần, cũng không có cơ hội đi dạo một chút, hôm nay lôi kéo Thẩm Dũng, Phương Nhất Chúc quyết định phải chơi một chuyến thật vui, liền hỏi: “Chúng ta đi chỗ nào?”

Thẩm Dũng thấy nàng một chút bộ dạng tiểu thư khuê các cũng không có, cười nói, “Nơi ta đi, ngươi cũng không có cách nào vào.”

“Ngươi đi đâu vậy?” Phương Nhất Chúc tò mò: “Vì sao ta lại không thể vào?”

“Ta đi uống hoa tửu(uống rượu có kỹ nữ hầu), ngươi còn nhò không đi được.” Thẩm Dũng thật tự nhiên trả lời.

Phương Nhất Chúc khề cau mày, lạnh giọng hỏi lại một lần: “Ngươi đi đâu?”

“Đi kỹ viện uống hoa tửu. . . Ai nha.” Thẩm Dũng nói còn chưa dứt lời, Phương Nhất Chúc đã đề hấn lại hung hăng vừa đánh vừa nói: “Ngươi dám đi uống hoa tửu?! Ta đánh chết ngươi!”

“Ngươi đánh người làm gì?” Thẩm Dũng tròn to hai mắt nhìn Phương Nhất Chúc: “Ngươi, nha đầu chết tiệt này lá gan cũng quá lớn đi, tướng công cũng dám đánh.”

“Ta đánh ngươi!” Phương Nhất Chúc tròn mắt, “Ta đã là vợ của ngươi, ngươi còn dám đi uống hoa tửu? Còn nữa, ngươi bao nhiêu tuổi mà đã đi uống hoa tửu! Không sợ bị bệnh sao?!”

Thẩm Dũng có chút giật mình nhìn nàng, hỏi: “Á, ngươi một tiểu thư khuê các thế nào lại biết bị bệnh?”

Phương Nhất Chúc đảo cặp mắt trắng dã, hung hăng: “Sao có thể không biết? Cha ta thường xuyên nói! Hấn cũng thích uống hoa tửu, hấn đi một lần ta liền dùng chày cán bột đánh hấn, đã đánh gãy vài cái chày rồi, ngươi có dám thử một chút không?!”

Cặp lông mày của Thẩm Dũng chau lại như ông cù, trong lòng tự nhủ. . . Phương lão gia cũng quá không đáng tin đi, khó trách khuê nữ hung hấn như vậy. Nàng ta ngay cả lão cha cũng dám đánh, huống chi là tướng công như ta đây.

“Ai.” Sắc mặt Thẩm Dũng hòa hoãn một chút, móc ra ít bạc vội đưa cho Phương Nhất Chúc, nói: “Một mình ngươi đi dạo phố đi, muốn mua cái gì thì mua cái đó, ta đi tìm các huynh đệ vui chơi một chút.”

“Ta cùng với ngươi đi tìm huynh đệ chơi là được rồi.” Phương Nhất Chúc vẫn khăng khăng.

“Chuyện đó làm sao có thể?” Sắc mặt Thẩm Dũng bỗng trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Ngươi là cô nương, chúng ta một đám Đại lão gia không thể dẫn theo được.”

“Tốt.” Phương Nhất Chúc gật đầu, không đợi Thẩm Dũng kịp cao hứng, đã nghe nàng băng quơ nói: “Ta về nói lại với cha là ngươi đi uống hoa tửu.”

“Ai. . .” Thẩm Dũng vội vàng kéo lấy Phương Nhất Chúc, bắt đắ dĩ thờ dài, “Coi như ta sợ ngươi, đi thôi, cùng ngươi đi mua chút phần son.”

“Thế này còn được.” Phương Nhất Chúc cười híp mắt, kéo Thẩm Dũng đi dạo phố.

Thẩm Dũng tâm không cam, lòng không nguyện bị Phương Nhất Chúc lôi kéo đi loanh quanh giữa đường.

Phương Nhất Chúc đi dạo trên đường cái cũng thích thú nhìn ngắm, nào có bộ dạng tiểu thư khuê các, thật giống như cho tới bây giờ chưa từng được đi dạo, hết xem người này lại xem chỗ kia, vẻ mặt mừng rỡ cùng ngạc nhiên.

Thẩm Dũng ở bên cạnh nhìn, trong lòng không được tự nhiên, giống như không có mùi hương trên người tình nhân xinh đẹp.

Đang suy nghĩ lung tung, Phương Nhất Chúc đi tới một quầy bán hoa tai nhỏ, chọn lấy hai cái, đặt ở bên cạnh hai lỗ tai, hỏi hân: “Cái nào đẹp hơn?”

Thẩm Dũng mặt nhăn nhó, nói: “Một mình ngươi chọn, ta làm sao biết?!”

Phương Nhất Chúc nheo mắt lại, Thẩm Dũng cảm giác được một tia sát khí, hoảng sợ, vội vàng dang hoàng nâng ngón tay chỉ chỉ cái màu đỏ.

Phương Nhất Chúc nhìn hân cười cười, hướng về phía ông chủ nói: “Ta mua cái màu đỏ này.”

Thẩm Dũng sờ sờ mũi —— nàng ta cười rộ lên cũng rất được.

Phương Nhất Chúc lôi kéo Thẩm Dũng đi dạo từ buổi sáng đến tận trưa, thật vất vả cuối cùng cũng có thể vào tửu lâu ăn cơm, Thẩm Dũng gục ở trên bàn thờ không ngừng, mệt chết đi được, nha đầu này thật khó hầu hạ.

“Ai u, đây không phải là Thẩm đại thiếu gia sao?” Tiểu nhị vội vàng đi lên hầu hạ.

Những người buôn bán vừa nhìn thấy Thẩm Dũng liền đau đầu, vị tiểu gia này nếu mất hứng, có thể lật bàn đập ghế bất cứ lúc nào. Mọi người thật ra cũng rất bất mãn với hân, nhưng là bất đắc dĩ, Thẩm Nhất Bác là một vị quan tốt, tất cả mọi người không đành lòng làm khó hân, cho nên cũng không cùng Thẩm Dũng so đo, nhường cho hân ba phần đúng.

“Tiểu nhị.” Phương Nhất Chúc khẽ gọi, “Chúng ta muốn ăn cơm, ngươi đem cho ta bốn món mặn, một bát canh, còn có hai chén cơm.” Vừa nói, lại quay sang hỏi Thẩm Dũng, “Tướng công, ngươi muốn ăn món gì?”

Thẩm Dũng bây giờ chỉ thấy mệt, còn lại cái gì cũng không biết, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ngươi tự chọn đi.”

Tiểu nhị cũng là người tinh mắt, nhanh chóng hướng về phía Phương Nhất Chúc hỏi han: “Thì ra là thiếu phu nhân, ngài muốn gọi gì, trong lầu chúng ta, có toàn bộ đầu bếp tốt nhất ở Đông Hạng phủ!”

“Thật sao?” Phương Nhất Chúc cao hứng, liền nói, “Được rồi... Ta đây muốn một đĩa ớt chỉ thiên xào lươn, chao chiên thịt gà, thịt cua nấu mướp, thêm một đĩa dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ, súp sao... à còn cả canh bí đao vò nhuyễn rong biển, thêm cơm bát bảo hạt dẻ. Nhanh mang lên.”

“Ách...” Tiểu nhị há hốc miệng, nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc một lúc lâu, mới nói: “Cái kia... Cô nương, món ăn ngài gọi, tiểu điểm đều không có.”

Phương Nhất Chúc sững sờ, hỏi: “Tại sao?”

“Ách...” Tiểu nhị lắc đầu, “Tất cả ta đều mới nghe lần đầu a.”

Phương Nhất Chúc có chút khó hiểu, hỏi lại: “Nơi này của các ngươi không có lươn sao?”

“Có a!” Tiểu nhị gật đầu, “Có điều là chúng ta có lươn hầm, lươn và thịt kho tàu... nhưng chưa từng nghe nói qua ớt chỉ thiên xào lươn.”

Phương Nhất Chúc gãi gãi đầu, hỏi: “Thế đùi gà, thịt cua, mướp quả?”

“Chúng ta đều có.” Tiểu nhị tiếp tục nói, “Nhưng là... Chưa nghe qua những thức ăn của cô nương, đặc biệt là dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ... Cái này một ngọt, một tanh, thả vào cùng một chỗ có thể ăn ngon sao?”

Phương Nhất Chúc vẻ mặt mất hứng, nói: “Đó là những món ăn ta thích nhất, các ngươi thế nhưng một món cũng không có, còn nói cái gì mà đầu bếp tốt nhất Đông Hạng phủ, đúng là gạt người!”

Tiểu nhị cũng có chút mất hứng, trong lòng tự nhủ... Thật là Phương Dao này không phải nổi danh là tài nữ sao, mặc dù cửa lớn không ra cổng trong không bước, dân chúng trong Đông Hạng phủ nhiều người cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua bộ dạng nàng, nhưng nghe nói là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao lại học theo Thẩm Dũng, một bộ dạng cổ tình gây sự thế kia?!

Tiểu nhị nghĩ xong, liền nói: “Xin lỗi thiếu phu nhân, ngài nói mấy món ăn kia, phòng chừng phải tìm đầu bếp trong cung đến nấu.”

Tiểu nhị vừa mới dứt lời, Thẩm Dũng xoay mặt lại trừng mắt một cái: “Ngươi nói gì?”

Tiểu nhị khản trương không dám lên tiếng, nom nóp lo sợ nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng mới vừa nghe được Phương Nhất Chúc kể tên vài món thức ăn, nước miếng đều đã chảy xuống, hân biết Phương Nhất Chúc tay nghề rất tốt, tất nhiên là có thể làm được, đã nghĩ thèm. Nhưng tiểu nhị nói không có, hơn nữa thái độ đối với Phương Nhất Chúc rất không tốt... mặc dù hân không phải là quá thích Phương Nhất Chúc, nhưng dù sao nàng cũng là vợ hân, tiểu nhị kia lại dám không đem nàng để vào trong mắt, Thẩm Dũng liền lập tức phát hỏa, rống lên, “Ngươi dám ăn nói như thế?”

“Là là, thái độ tiểu nhân không tốt.” Tiểu nhị vội vàng nhận tội.

Thẩm Dũng rống xong, vốn là nhất định phải đập lật mấy cái bàn, có điều suy nghĩ một chút, vẫn là quên đi, lát nữa sợ Phuong Nhất Chúc sẽ về nhà nói lung tung, hẳn đoán chừng lại bị mắng ... Quay đầu lại, chỉ thấy Phuong Nhất Chúc mở to đôi mắt vốn đã lớn, ánh mắt theo dõi hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên, dường như rất cao hứng.

Thẩm Dũng ngẩn người, ý niệm muốn đánh người cũng bất tri bất giác biến mất, hỏi Phuong Nhất Chúc: “Còn có ăn hay không? Chi bằng đổi nơi khác? Có điều đây đã là từ lâu xa hoa nhất Đông Hạng phủ.”

Con người Phuong Nhất Chúc vừa chuyển, quay ra nói với tiểu nhị: “Này tiểu nhị, ta hỏi ngươi... Đầu bếp các ngươi thật làm không được mấy món ăn này sao?”

“Ách... Thiếu phu nhân, ta giúp ngài đi hỏi đầu bếp cùng chương quỳ, xin chờ chút.” Thái độ tiểu nhị hiển nhiên đã tốt lên nhiều, vội vã chạy đi.

Thẩm Dũng một tay nâng cằm chờ... trong lòng tự nhủ chờ một lát cũng tốt dù sao hắn đang mệt chết đi được, đảo mắt thấy Phuong Nhất Chúc đang cười híp mắt nhìn mình, bộ dáng là lạ, liền hỏi: “Nhìn cái gì?”

Phuong Nhất Chúc vỗ vỗ cánh tay Thẩm Dũng, cười nói: “Tướng công, ngươi thật là người thật tốt.”

“Khụ khụ...” Thẩm Dũng đang uống trà, một ngụm bị sặc, nghẹn họng ho khan... Đúng thật là mới mẻ, có người cảm thấy tiểu ác bá Thẩm Dũng hắn là người tốt?!

Phuong Nhất Chúc vui thích nói, “Từ nhỏ đến lớn, ta bị không ít người bắt nạt, trừ cha ta, chỉ có ngươi chịu giúp ta ra mặt.”

Thẩm Dũng ngẩn người, bung chén tiếp tục uống trà, thấy bộ dáng cười mỉ mỉ của Phuong Nhất Chúc, không nhịn được khóe miệng vênh lên, ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói thầm: “Ngây ngô cười cái gì, uống trà đi.”

Phuong Nhất Chúc từ bên trong túi nhỏ treo ở hông, lấy ra hai bông hoa khô màu hồng nhạt, một ném vào bên trong chén trà nhỏ trước mắt mình, một bỏ vào chén của Thẩm Dũng.

“Đây là cái gì vậy?” Thẩm Dũng khó hiểu.

“Mỹ nhân cúc.” Phuong Nhất Chúc cười nói.

“Xấu như vậy?” Thẩm Dũng cau mày, mỹ nhân cúc cái gì, khô cần dường như còn bẩn.

Phuong Nhất Chúc cười cười, nói: “Trà Long Tĩnh uống nhiều quá sẽ mất vị, mùi vị càng uống càng nhạt, mỹ nhân cúc hợp nhất với trà Long Tĩnh, có thể đem vị chất loại đi, uống nhiều không bị miệng đắng lưỡi khô, cũng sẽ không có chuyện càng uống càng mất mùi vị.”

Thẩm Dũng hơi hoài nghi, nâng chén trà lên uống một hớp, chếp miệng.

Phuong Nhất Chúc cười cười, hỏi: “Như thế nào?”

“Đúng là hương vị ngọt ngào.” Thẩm Dũng gật đầu.

Phuong Nhất Chúc lại cười ngây ngô với hắn, Thẩm Dũng buồn bực uống trà, trong lòng tự nhủ... Nhà đầu này có chút gì giống tài nữ đầu, thật ngây ngô.

Vừa lúc này, liền thấy chương quỳ cùng đầu bếp theo tiểu nhị đi tới, chương quỳ hướng Thẩm Dũng nhận lỗi: “Thẩm thiếu gia, món ăn kia thật sự chúng ta không làm được.”

Phuong Nhất Chúc có chút bất đắc dĩ, nhìn Thẩm Dũng, “Tướng công, chúng ta đi chỗ khác ăn thôi?”

Thẩm Dũng vừa định đáp lời, lại nghe thấy đầu bếp bên kia ngao mạn nói: “Ngươi đến chỗ nào cũng không có món ăn như thế, không phải chỉ mình ta nói, thịt cua nấu mướp còn có dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ, đây là một tanh một ngọt cũng đều là đồ lạnh, có thể ăn ngon được sao?! Tiểu nha đầu không nên nói năng lung tung.”

Phuong Nhất Chúc nghe xong, khẽ cau mày, nói: “Ngươi thật là kỳ quái, ngươi làm không được, cũng không có nghĩa là trên đời sẽ không có người có thể làm, cái gì gọi là nói năng lung tung?”

Đầu bếp cười lạnh một tiếng, ngồi xuống bên cạnh, nói: “A... Ta cũng không tin trên đời này có người có thể làm ra món như vậy, tiểu nha đầu ngươi chính là không có kiến thức.”

Thẩm Dũng đã sớm nhìn đầu bếp này không vừa mắt, liền nói: “Ngươi không biết nói chuyện sao, cái gì tiểu nha đầu, đây là Thẩm phu nhân ngươi biết không?!”

“A.” Đầu bếp khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “Nồi nào úp vung ấy*.”

*Nồi nào úp vung nấy: Ý chỉ thứ nào, loại nào thì lại phù hợp, thích ứng với cùng thứ ấy, loại ấy. Người đàn ông thế nào thì lại có người đàn bà như thế phù hợp, vợ chồng tương xứng mọi mặt. Ở đây lão đầu bếp muốn mỉa mai Nhất Chúc giống ác bá Thẩm Dững.

“Ngươi nói gì?” Thẩm Dững đứng lên, chường quảy cùng tiểu nhị cũng khản trương, Thẩm Dững một khi đã nổi điên lên, chốc lát lại muốn đập phá phòng ốc.

Đầu bếp kia mang vè mặt xem thường Thẩm Dững, nói, “Nếu các ngươi còn không tin, hôm nay người nào có thể làm món ăn này, Cổ Đại Hoa ta sẽ đem đầu cắt xuống cho các ngươi làm ghế ngồi!”

Thẩm Dững mặt giận đến xanh mét, vừa muốn động thủ đánh hấn, đã nghe “Ba” một tiếng, Phương Nhất Chúc vỗ bàn, đứng lên nói, “Được!”

Tất cả mọi người nhìn nàng.

Phương Nhất Chúc cười cười, nhìn người tự xưng Cổ Đại Hoa đầu bếp, nói: “Ta với ngươi đánh cuộc, lát nữa ta liền làm mấy món ăn kia, để cho chường quảy, tiểu nhị và cả những khách nhân ở đây ăn, nếu có người khen ngon, ngươi cũng không cần đem đầu cắt xuống, chỉ cần quỳ xuống dập đầu trước phu quân ta, nói mười lần ‘Thẩm gia gia, ta chịu phục’, là được.”

“Nếu ngươi làm không được?” Cổ Đại Hoa cười hỏi.

“Làm không được, ta dập đầu trước ngươi, gọi ngươi gia gia.” Phương Nhất Chúc nói.

“Tốt!” Cổ đại hoa vỗ bàn, “Một lời đã định!”

Phương Nhất Chúc vuốt tay áo, ngó chường quảy: “Phòng bếp nơi nào?”

Chường quảy vẫn đang vẽ mặt u mê, tiểu nhị vội vàng dẫn đường, đưa Phương Nhất Chúc đến nhà bếp, Thẩm Dững theo sau Phương Nhất Chúc, hơi có chút lo lắng, Cổ Đại Hoa này được đích thân Hoàng Thượng ban tặng chức danh đại đầu bếp, cho nên hấn mới hồng hách như vậy. Chưa nói đến Thẩm Dững, ngay cả cha hấn họ Cổ này cũng chưa từng đề vào trong mắt, Phương Nhất Chúc làm món ăn đúng là không tệ, nhưng ... Có thể thắng sao?!

Lúc này mọi người đang ăn uống trong tửu lâu, vừa nghe nói nương tử của Thẩm Dững muốn cùng Cổ Đại Hoa đầu bếp thi tài nấu nướng, làm mấy món ăn cho tới bây giờ chưa nghe qua tên, cũng theo tới hậu viện vây tại phòng bếp xem náo nhiệt.

Phương Nhất Chúc đốt bếp lò, nhanh tay nhanh chân xử lý thức ăn, Cổ Đại Hoa vốn là quyết miệng đứng ở một bên nhìn, thấy động tác của Phương Nhất Chúc, hơi giật mình, nha đầu này dường như cũng tương đối lợi hại a.

Sau đó, dầu trong nồi sôi, Phương Nhất Chúc dùng đồng thời hai nồi, vừa lật xào vừa ném ném linh hoạt, động tác nhanh nhẹn đẹp mắt, đồng thời ... Mùi thơm theo cửa sổ phòng bếp nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Tiểu nhị ở cửa mang ra một cái bàn, chỉ chốc lát sau, Phương Nhất Chúc đã đem mấy món ăn làm xong, mang ra bàn để xuống. ...

Ốt chi thiên xào lươn, chao chiên thịt gà, thịt cua nấu mướp, thêm một đĩa dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ, súp sao, canh bí đao vỏ quýt rong biển ... Mấy món ăn vừa để xuống, mọi người ngửi mùi vị kia, nhìn màu sắc kia cũng nhịn không được chảy nước miếng.

Thẩm Dững ở một bên nhìn, cũng tròn to hai mắt nuốt nước bọt, thật là thơm a!

Phương Nhất Chúc đi ra, nói: “Đều nếm thử đi, xem ăn ngon hay không thể ăn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chường quảy ý bảo tiểu nhị ăn trước, tiểu nhị rút đôi đũa, kẹp lên một miếng lươn thả vào trong miệng, nhai hai cái, ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi người ở một bên hỏi hấn: “Này, có ăn được hay không?”

Tiểu nhị không nói chuyện, tìm kiếm cái ghế ngồi xuống, nhanh tay nhanh chân đem mấy món ăn còn lại tất cả đều gấp một đĩa lớn nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa gập đầu, chường quảy gấp gáp hỏi hấn: “Ai, đến tột cùng có ăn được hay không?”

Tiểu nhị nuốt xuống món ăn trong miệng, nói: “Cho một chén cơm được không?”

Chường quảy bị hấn làm tức chết, đoạt lấy chiếc đĩa ăn một miếng, cũng chạy đi tìm cơm. Những thực khách khác cũng nhịn không được, ba chân bốn cẳng đi lên gấp thức ăn, ăn sau rồi rít sợ hãi than: “Ăn ngon! Ăn ngon thật, chường quảy, cho ta thêm một phần món ăn này!”

Cổ Đại Hoa đầu bếp có chút không tin, hấn đoạt lấy một đôi đũa gấp một miếng dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ ... Cảm thấy dưa Ha-Mi hương giòn ngọt, tôm bóc vỏ mềm mại thuận miệng ... Máu chốt là vị ngọt này đến từ bên trong thịt tôm, nhưng mùi thịt tôm một chút cũng không có đi ra ngoài ...

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu a!” Cổ Đại Hoa không nhịn được liền hô lên.

Thẩm Dững ở một bên thấy được, vỗ vỗ bả vai hấn, nói: “Ai, lão Cổ, dập đầu nhận sai đi thôi!”

Cổ Đại Hoa sừng sốt, liếc nhìn chường quày chỉ thấy hấn ăn đến miệng đầy dầu mỡ, nhìn trời làm bộ không nhìn thấy hấn.

Cổ đầu bếp bắt đắc dĩ, hướng Thẩm Dững quỳ xuống, dập đầu: “Thẩm gia gia, ta chịu phục.”

Thẩm Dững đã cảm thấy tâm tình khoan khoái, so với đánh người còn thống khoái hơn, những người này, bình thường thấy hấn nếu không phải là xuy râu trợn mắt, thì cũng là liếc mắt xem thường. Hôm nay thật thống khoái!

Phương Nhất Chúc chạy ra, thấy Cổ Đại Hoa dập đầu nhận thua, liền nói, “Đứng lên đi, nhận sai là được, ta nói cho các ngươi biết, sau này không cho phép sau lưng phu quân ta nói hấn là ác bá, hấn là người tốt.”

Thẩm Dững ngăn người, những người khác cũng ngăn người, sau đó, tất cả mọi người cười tản đi, Phương Nhất Chúc thấy mọi người nhìn mình giống như là đang nhìn một kẻ ngu ngốc, có chút buồn bực, quay đầu lại nhìn Thẩm Dững.

Thẩm Dững vẻ mặt cũng có chút phức tạp, thở dài miệng nói: “Ngươi đừng phí sức lực, ta cũng đã làm ác bá mười mấy năm, ngươi xào vài món thức ăn đã muốn nói ta là người tốt sao?”

Phương Nhất Chúc nghe xong, tức giận bất bình: “Bọn họ đổ oan cho ngươi, ngươi tại sao không nói?!”

Thẩm Dững cảm thấy buồn cười: “Người nào đổ oan ta? Ta chính là ác bá.”

Phương Nhất Chúc tức giận, bỏ cái muỗng xuống, nói: “Hôm nay không cho phép ngươi ăn cơm, trở về quỳ cái bàn xát!”

“Hmm?” Thẩm Dững trợn to hai mắt, nhìn Phương Nhất Chúc, “Ngươi...”

“Ta cái gì?!” Phương Nhất Chúc một phen nín lấy cổ áo của hấn túm về Thẩm phủ.

Thẩm Nhất Bác mới vừa giải quyết xong xuôi công vụ trở về phòng, đã nghe đã có hạ nhân chạy tới: “Khó lường a, lão gia!”

“Tại sao?” Thẩm Nhất Bác lao ra hỏi, trong lòng tự nhủ sẽ không phải là Thẩm Dững vừa ở trên đường gây chuyện đi.

“Ngài mau đi Từ Đường xem một chút đi!” Hạ nhân nói: “Thiếu phu nhân dùng gia pháp với thiếu gia!” Chương 4: Dưa Ha Mi* xào tôm và quỳ Từ Đường

*Dưa ha mi: dưa vàng

Thẩm Dững đi trên phố vẫn mơ màng không hiểu được, trong lòng cũng có chút buồn bực, làm sao thoát cái lại có thể đọc thuộc hết xuất sư biểu kia?

Tâm tình của Phương Nhất Chúc lại rất tốt, vị hôn phu của nàng cũng thật thông minh a. Nàng tới Đông Hạng phủ mới mấy ngày, lúc trước vẫn là bận rộn mở cửa hàng mỹ văn thần, cũng không có cơ hội đi dạo một chút, hôm nay lôi kéo Thẩm Dững, Phương Nhất Chúc quyết định phải chơi một chuyến thật vui, liền hỏi: “Chúng ta đi chỗ nào?”

Thẩm Dững thấy nàng một chút bộ dạng tiểu thư khuê các cũng không có, cười nói, “Nơi ta đi, ngươi cũng không có cách nào vào.”

“Ngươi đi đâu vậy?” Phương Nhất Chúc tò mò: “Vì sao ta lại không thể vào?”

“Ta đi uống hoa tửu(uống rượu có kỹ nữ hầu), ngươi còn nhõ không đi được.” Thẩm Dững thật tự nhiên trả lời.

Phương Nhất Chúc khề cau mày, lạnh giọng hỏi lại một lần: “Ngươi đi đâu?”

“Đi kỹ viện uống hoa tửu... Ai nha.” Thẩm Dững nói còn chưa dứt lời, Phương Nhất Chúc đã đè hấn lại hung hăng vừa đánh vừa nói: “Ngươi dám đi uống hoa tửu?! Ta đánh chết ngươi!”

“Ngươi đánh người làm gì?” Thẩm Dững trợn to hai mắt nhìn Phương Nhất Chúc: “Ngươi, nha đầu chết tiệt này lá gan cũng quá lớn đi, tướng công cũng dám đánh.”

“Ta đánh ngươi!” Phương Nhất Chúc trợn mắt, “Ta đã là vợ của ngươi, ngươi còn dám đi uống hoa tửu? Còn nữa, ngươi bao nhiêu tuổi mà đã đi uống hoa tửu! Không sợ bị bệnh sao?!”

Thẩm Dững có chút giật mình nhìn nàng, hỏi: “Á, ngươi một tiểu thư khuê các thế nào lại biết bị bệnh?”

Phương Nhất Chúc đảo cặp mắt trắng dã, hung hăng: “Sao có thể không biết? Cha ta thường xuyên nói! Hấn cũng thích uống hoa tửu, hấn đi một lần ta liền dùng chày cán bột đánh hấn, đã đánh gãy vài cái chày rồi, ngươi có dám thử một chút không?!”

Cặp lông mày của Thẩm Dững chau lại như ông cù, trong lòng tự nhủ... Phương lão gia cũng quá không đáng tin đi, khó trách khuê nữ hung hấn như vậy. Nàng ta ngay cả lão cha cũng dám đánh, huống chi là tướng công như ta đây.

“Ai.” Sắc mặt Thẩm Dững hòa hoãn một chút, móc ra ít bạc vội đưa cho Phương Nhất Chúc, nói: “Một mình ngươi đi dạo phố đi, muốn mua cái gì thì

mua cái đó, ta đi tìm các huynh đệ vui chơi một chút.”

“Ta cùng với ngươi đi tìm huynh đệ chơi là được rồi.” Phương Nhất Chúc vẫn khẳng khái.

“Chuyện đó làm sao có thể!” Sắc mặt Thẩm Dũng bỗng trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Ngươi là cô nương, chúng ta một đám Đại lão gia không thể dẫn theo được.”

“Tốt.” Phương Nhất Chúc gật đầu, không đợi Thẩm Dũng kịp cao hứng, đã nghe nàng bâng quơ nói: “Ta về nói lại với cha là ngươi đi uống hoa tửu.”

“Ai...” Thẩm Dũng vội vàng kéo lấy Phương Nhất Chúc, bắt đắc dĩ thờ dài, “Coi như ta sợ ngươi, đi thôi, cùng ngươi đi mua chút phấn son.”

“Thế này còn được.” Phương Nhất Chúc cười hí mắt, kéo Thẩm Dũng đi dạo phố.

Thẩm Dũng tâm không cam, lòng không nguyện bị Phương Nhất Chúc lôi kéo đi loanh quanh giữa đường.

Phương Nhất Chúc đi dạo trên đường cái cũng thích thú nhìn ngó, nào có bộ dạng tiểu thư khuê các, thật giống như cho tới bây giờ chưa từng được đi dạo, hết xem người này lại xem chỗ kia, vẻ mặt mừng rỡ cùng ngạc nhiên.

Thẩm Dũng ở bên cạnh nhìn, trong lòng không được tự nhiên, giống như không có mùi hương trên người tình nhân xinh đẹp.

Đang suy nghĩ lung tung, Phương Nhất Chúc đi tới một quầy bán hoa tai nhỏ, chọn lấy hai cái, đặt ở bên cạnh hai lỗ tai, hỏi hân: “Cái nào đẹp hơn?”

Thẩm Dũng mặt nhăn nhó, nói: “Một mình ngươi chọn, ta làm sao biết?!”

Phương Nhất Chúc nheo mắt lại, Thẩm Dũng cảm giác được một tia sát khí, hoảng sợ, vội vàng dang hoàng nâng ngón tay chỉ chỉ cái màu đỏ.

Phương Nhất Chúc nhìn hân cười cười, hướng về phía ông chủ nói: “Ta mua cái màu đỏ này.”

Thẩm Dũng sờ sờ mũi —— nàng ta cười rộ lên cũng rất được.

Phương Nhất Chúc lôi kéo Thẩm Dũng đi dạo từ buổi sáng đến tận trưa, thật vất vả cuối cùng cũng có thể vào tửu lâu ăn cơm, Thẩm Dũng gục ở trên bàn thờ không ngừng, mệt chết đi được, nha đầu này thật khó hầu hạ.

“Ai u, đây không phải là Thẩm đại thiếu gia sao?” Tiểu nhị vội vàng đi lên hầu hạ.

Những người buôn bán vừa nhìn thấy Thẩm Dũng liền đau đầu, vị tiểu gia này nếu mất hứng, có thể lật bàn đập ghế bất cứ lúc nào. Mọi người thật ra cũng rất bất mãn với hân, nhưng là bắt đắc dĩ, Thẩm Nhất Bác là một vị quan tốt, tất cả mọi người không đành lòng làm khó hân, cho nên cũng không cùng Thẩm Dũng so đo, nhường cho hân ba phần đúng.

“Tiểu nhị.” Phương Nhất Chúc khẽ gọi, “Chúng ta muốn ăn cơm, ngươi đem cho ta bốn món mặn, một bát canh, còn có hai chén cơm.” Vừa nói, lại quay sang hỏi Thẩm Dũng, “Tướng công, ngươi muốn ăn món gì?”

Thẩm Dũng bây giờ chỉ thấy mệt, còn lại cái gì cũng không biết, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ngươi tự chọn đi.”

Tiểu nhị cũng là người tinh mắt, nhanh chóng hướng về phía Phương Nhất Chúc hỏi han: “Thì ra là thiếu phu nhân, ngài muốn gọi gì, trong lầu chúng ta, có toàn bộ đầu bếp tốt nhất ở Đông Hạng phủ!”

“Thật sao?” Phương Nhất Chúc cao hứng, liền nói, “Được rồi... Ta đây muốn một đĩa ớt chi thiên xào lươn, chao chiên thịt gà, thịt cua nấu mướp, thêm một đĩa dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ, súp sao... à còn cả canh bí đao vò nhuyễn rong biển, thêm cơm bát bảo hạt dẻ. Nhanh mang lên.”

“Ách...” Tiểu nhị há hốc miệng, nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc một lúc lâu, mới nói: “Cái kia... Cô nương, món ăn ngài gọi, tiểu điểm đều không có.”

Phương Nhất Chúc sững sờ, hỏi: “Tại sao?”

“Ách...” Tiểu nhị lắc đầu, “Tất cả ta đều mới nghe lần đầu a.”

Phương Nhất Chúc có chút khó hiểu, hỏi lại: “Nơi này của các ngươi không có lươn sao?”

“Có a!” Tiểu nhị gật đầu, “Có điều là chúng ta có lươn hầm, lươn và thịt kho tàu... nhưng chưa từng nghe nói qua ớt chi thiên xào lươn.”

Phương Nhất Chúc gãi gãi đầu, hỏi: “Thế đùi gà, thịt cua, mướp quả?”

“Chúng ta đều có.” Tiểu nhị tiếp tục nói, “Nhưng là... Chưa nghe qua những thức ăn của cô nương, đặc biệt là dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ... Cái này một ngọt, một tanh, thả vào cùng một chỗ có thể ăn ngon sao?”

Phương Nhất Chúc vẻ mặt mất hứng, nói: “Đó là những món ăn ta thích nhất, các ngươi thế nhưng một món cũng không có, còn nói cái gì mà đầu bếp tốt nhất Đông Hạng phủ, đúng là gạt người.”

Tiểu nhị cũng có chút mất hứng, trong lòng tự nhủ. . . Thật là Phuong Dao này không phải nổi danh là tài nữ sao, mặc dù cửa lớn không ra cổng trong không bước, dân chúng trong Đông Hạng phủ nhiều người cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua bộ dạng nàng, nhưng nghe nói là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao lại học theo Thẩm Dững, một bộ dạng cổ tình gây sự thế kia?!

Tiểu nhị nghĩ xong, liền nói: “Xin lỗi thiếu phu nhân, ngài nói mấy món ăn kia, phỏng chừng phải tìm đầu bếp trong cung đến nấu.”

Tiểu nhị vừa mới dứt lời, Thẩm Dững xoay mặt lại trừng mắt một cái: “Ngươi nói gì?”

Tiểu nhị khàn trương không dám lên tiếng, nom nớp lo sợ nhìn Thẩm Dững.

Thẩm Dững mới vừa nghe được Phuong Nhất Chúc kể tên vài món thức ăn, nước miếng đều đã chảy xuống, hẳn biết Phuong Nhất Chúc tay nghề rất tốt, tất nhiên là có thể làm được, đã nghĩ thèm. Nhưng tiểu nhị nói không có, hơn nữa thái độ đối với Phuong Nhất Chúc rất không tốt. . . mặc dù hẳn không phải là quá thích Phuong Nhất Chúc, nhưng dù sao nàng cũng là vợ hắn, tiểu nhị kia lại dám không đem nàng để vào trong mắt, Thẩm Dững liền lập tức phát hỏa, rống lên, “Ngươi dám ăn nói như thế?”

“Là là, thái độ tiểu nhân không tốt.” Tiểu nhị vội vàng nhận tội.

Thẩm Dững rống xong, vốn là nhất định phải đập lật mấy cái bàn, có điều suy nghĩ một chút, vẫn là quên đi, lát nữa sợ Phuong Nhất Chúc sẽ về nhà nói lung tung, hẳn đoán chừng lại bị mắng. . . Quay đầu lại, chỉ thấy Phuong Nhất Chúc mở to đôi mắt vốn đã lớn, ánh mắt theo dõi hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên, dường như rất cao hứng.

Thẩm Dững ngăn người, ý niệm muốn đánh người cũng bất tri bất giác biến mất, hỏi Phuong Nhất Chúc: “Còn có ăn hay không? Chi bằng đổi nơi khác? Có điều đây đã là từ lâu xa hoa nhất Đông Hạng phủ.”

Con người Phuong Nhất Chúc vừa chuyển, quay ra nói với tiểu nhị: “Này tiểu nhị, ta hỏi ngươi. . . Đầu bếp các ngươi thật làm không được mấy món ăn này sao?”

“Ách. . . Thiếu phu nhân, ta giúp ngài đi hỏi đầu bếp cùng chương quỳ, xin chờ chút.” Thái độ tiểu nhị hiển nhiên đã tốt lên nhiều, vội vã chạy đi.

Thẩm Dững một tay nâng cằm chờ. . . trong lòng tự nhủ chờ một lát cũng tốt dù sao hắn đang một chết đi được, đảo mắt thấy Phuong Nhất Chúc đang cười híp mắt nhìn mình, bộ dáng là lạ, liền hỏi: “Nhìn cái gì?”

Phuong Nhất Chúc vỗ vỗ cánh tay Thẩm Dững, cười nói: “Tướng công, ngươi thật là người thật tốt.”

“Khụ khụ. . .” Thẩm Dững đang uống trà, một ngụm bị sặc, nghẹn hống ho khan. . . Đúng thật là mới mẻ, có người cảm thấy tiểu ác bá Thẩm Dững hẳn là người tốt?!

Phuong Nhất Chúc vui thích nói, “Từ nhỏ đến lớn, ta bị không ít người bắt nạt, trừ cha ta, chỉ có ngươi chịu giúp ta ra mặt.”

Thẩm Dững ngăn người, bưng chén tiếp tục uống trà, thấy bộ dáng cười mị mị của Phuong Nhất Chúc, không nhịn được khóe miệng vênh lên, ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói thầm: “Ngây ngô cười cái gì, uống trà đi.”

Phuong Nhất Chúc từ bên trong túi nhỏ treo ở hông, lấy ra hai bông hoa khô màu hồng nhạt, một ném vào bên trong chén trà nhỏ trước mắt mình, một bỏ vào chén của Thẩm Dững.

“Đây là cái gì vậy?” Thẩm Dững khó hiểu.

“Mỹ nhân cúc.” Phuong Nhất Chúc cười nói.

“Xấu như vậy?” Thẩm Dững cau mày, mỹ nhân cúc cái gì, khô cằn dường như còn bẩn.

Phuong Nhất Chúc cười cười, nói: “Trà Long Tĩnh uống nhiều quá sẽ mất vị, mùi vị càng uống càng nhạt, mỹ nhân cúc hợp nhất với trà Long Tĩnh, có thể đem vị chất loại đi, uống nhiều không bị miệng đắng lưỡi khô, cũng sẽ không có chuyện càng uống càng mất mùi vị.”

Thẩm Dững hơi hoài nghi, nâng chén trà lên uống một hớp, chếp miệng.

Phuong Nhất Chúc cười cười, hỏi: “Như thế nào?”

“Đúng là hương vị ngọt ngào.” Thẩm Dững gật đầu.

Phuong Nhất Chúc lại cười ngây ngô với hắn, Thẩm Dững buồn bực uống trà, trong lòng tự nhủ. . . Nha đầu này có chút gì giống tài nữ đầu, thật ngây ngô.

Vừa lúc này, liền thấy chương quỳ cùng đầu bếp theo tiểu nhị đi tới, chương quỳ hướng Thẩm Dững nhận lỗi: “Thẩm thiếu gia, món ăn kia thật sự chúng ta không làm được.”

Phuong Nhất Chúc có chút bất đắc dĩ, nhìn Thẩm Dững, “Tướng công, chúng ta đi chỗ khác ăn thôi?”

Thẩm Dững vừa định đáp lời, lại nghe thấy đầu bếp bên kia ngao mạn nói: “Ngươi đến chỗ nào cũng không có món ăn như thế, không phải chỉ mình ta nói, thịt của nẫu mướp còn có dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ, đây là một tanh một ngọt cũng đều là đồ lạnh, có thể ăn ngon được sao?! Tiểu nha đầu không nên nói năng lung tung.”

Phương Nhất Chúc nghe xong, khẽ cau mày, nói: “Ngươi thật là kỳ quái, ngươi làm không được, cũng không có nghĩa là trên đời sẽ không có người có thể làm, cái gì gọi là nói năng lung tung?”

Đầu bếp cười lạnh một tiếng, ngồi xuống bên cạnh, nói: “A... Ta cũng không tin trên đời này có người có thể làm ra món như vậy, tiểu nha đầu ngươi chính là không có kiến thức.”

Thẩm Dững đã sớm nhìn đầu bếp này không vừa mắt, liền nói: “Ngươi không biết nói chuyện sao, cái gì tiểu nha đầu, đây là Thẩm phu nhân ngươi biết không?!”

“A.” Đầu bếp khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “Nồi nào úp vung ấy*.”

*Nồi nào úp vung ấy: Ý chỉ thứ nào, loại nào thì lại phù hợp, thích ứng với cùng thứ ấy, loại ấy. Người đàn ông thế nào thì lại có người đàn bà như thế phù hợp, vợ chồng tương xứng mọi mặt. Ở đây lão đầu bếp muốn mỉa mai Nhất Chúc giống ác bá Thẩm Dững.

“Ngươi nói gì?” Thẩm Dững đứng lên, chưởng quầy cùng tiểu nhị cũng khản trương, Thẩm Dững một khi đã nổi điên lên, chốc lát lại muốn đập phá phòng ốc.

Đầu bếp kia mạng về mặt xem thường Thẩm Dững, nói, “Nếu các ngươi còn không tin, hôm nay người nào có thể làm món ăn này, Cô Đại Hoa ta sẽ đem đầu cắt xuống cho các ngươi làm ghế ngồi!”

Thẩm Dững mặt giận đến xanh mét, vừa muốn động thủ đánh hấn, đã nghe “Ba” một tiếng, Phương Nhất Chúc vỗ bàn, đứng lên nói, “Được!”

Tất cả mọi người nhìn nàng.

Phương Nhất Chúc cười cười, nhìn người tự xưng Cô Đại Hoa đầu bếp, nói: “Ta với ngươi đánh cuộc, lát nữa ta liền làm mấy món ăn kia, để cho chưởng quầy, tiểu nhị và cả những khách nhân ở đây ăn, nếu có người khen ngon, ngươi cũng không cần đem đầu cắt xuống, chỉ cần quỳ xuống đất dập đầu trước phu quân ta, nói mười lần ‘Thẩm gia gia, ta chịu phục’, là được.”

“Nếu ngươi làm không được?” Cô Đại Hoa cười hỏi.

“Làm không được, ta dập đầu trước ngươi, gọi ngươi gia gia.” Phương Nhất Chúc nói.

“Tốt!” Cô đại hoa vỗ bàn, “Một lời đã định!”

Phương Nhất Chúc vuốt tay áo, ngó chưởng quầy: “Phòng bếp nơi nào?”

Chưởng quầy vẫn đang vẻ mặt u mê, tiểu nhị vội vàng dẫn đường, đưa Phương Nhất Chúc đến nhà bếp, Thẩm Dững theo sau Phương Nhất Chúc, hơi có chút lo lắng, Cô Đại Hoa này được đích thân Hoàng Thượng ban tặng chức danh đại đầu bếp, cho nên hấn mới hồng hách như vậy. Chưa nói đến Thẩm Dững, ngay cả cha hấn họ Cô này cũng chưa từng đề vào trong mắt, Phương Nhất Chúc làm món ăn đúng là không tệ, nhưng... Có thể thắng sao?!

Lúc này mọi người đang ăn uống trong tửu lâu, vừa nghe nói nương tử của Thẩm Dững muốn cùng Cô Đại Hoa đầu bếp thi tài nấu nướng, làm mấy món ăn cho tới bây giờ chưa nghe qua tên, cũng theo tới hậu viện vây tại phòng bếp xem náo nhiệt.

Phương Nhất Chúc đốt bếp lò, nhanh tay nhanh chân xử lý thức ăn, Cô Đại Hoa vốn là quyết miệng đứng ở một bên nhìn, thấy động tác của Phương Nhất Chúc, hơi giật mình, nha đầu này dường như cũng tương đối lợi hại a.

Sau đó, dầu trong nồi sôi, Phương Nhất Chúc dùng đồng thời hai nồi, vừa lật xào vừa nêm nếm linh hoạt, động tác nhanh nhẹn đẹp mắt, đồng thời... Mùi thơm theo cửa sổ phòng bếp nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Tiểu nhị ở cửa mang ra một cái bàn, chỉ chốc lát sau, Phương Nhất Chúc đã đem mấy món ăn làm xong, mang ra bàn để xuống...

Ốt chi thiên xào lươn, chao chiên thịt gà, thịt của nẫu mướp, thêm một đĩa dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ, súp sào, canh bí đao vỏ quýt rong biển... Mấy món ăn vừa để xuống, mọi người ngửi mùi vị kia, nhìn màu sắc kia cũng nhịn không được chảy nước miếng.

Thẩm Dững ở một bên nhìn, cũng tròn to hai mắt nuốt nước bọt, thật là thơm a!

Phương Nhất Chúc đi ra, nói: “Đều nếm thử đi, xem ăn ngon hay không thể ăn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chưởng quầy ý bảo tiểu nhị ăn trước, tiểu nhị rút đôi đũa, kẹp lên một miếng lươn thả vào trong miệng, nhai hai cái, ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi người ở một bên hỏi hấn: “Này, có ăn được hay không?”

Tiểu nhị không nói chuyện, tìm kiếm cái ghế ngồi xuống, nhanh tay nhanh chân đem mấy món ăn còn lại tất cả đều gấp một đũa lớn nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa gập đầu, chường quầy gập gáp hỏi hần: “Ai, đến tột cùng có ăn được hay không?”

Tiểu nhị nuốt xuống món ăn trong miệng, nói: “Cho một chén cơm được không?”

Chường quầy bị hần làm tức chết, đoạt lấy chiếc đũa ăn một miếng, cũng chạy đi tìm cơm. Những thực khách khác cũng nhịn không được, ba chân bốn cẳng đi lên gấp thức ăn, ăn sau rồi rít sợ hãi than: “Ăn ngon! Ăn ngon thật, chường quầy, cho ta thêm một phần món ăn này!”

Cổ Đại Hoa đầu bếp có chút không tin, hần đoạt lấy một đôi đũa gấp một miếng dưa Ha-Mi xào tôm bóc vỏ... Cảm thấy dưa Ha-Mi hương giòn ngọt, tôm bóc vỏ mềm mại thuận miệng... Máu chốt là vị ngọt này đến từ bên trong thịt tôm, nhưng mùi thịt tôm một chút cũng không có đi ra ngoài...

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu a!” Cổ Đại Hoa không nhịn được liền hô lên.

Thẩm Dũng ở một bên thấy được, vỗ vỗ bả vai hần, nói: “Ai, lão Cổ, đập đầu nhận sai đi thôi!”

Cổ Đại Hoa sừng sốt, liếc nhìn chường quầy chỉ thấy hần ăn đến miệng đầy dầu mỡ, nhìn trời làm bộ không nhìn thấy hần.

Cổ đầu bếp bắt đắc dĩ, hướng Thẩm Dũng quỳ xuống, đập đầu: “Thẩm gia gia, ta chịu phục.”

Thẩm Dũng đã cảm thấy tâm tình khoan khoái, so với đánh người còn thống khoái hơn, những người này, bình thường thấy hần nếu không phải là xuy râu trợn mắt, thì cũng là liếc mắt xem thường. Hôm nay thật thống khoái!

Phương Nhất Chúc chạy ra, thấy Cổ Đại Hoa đập đầu nhận thua, liền nói, “Đứng lên đi, nhận sai là được, ta nói cho các người biết, sau này không cho phép sau lưng phu quân ta nói hần là ác bá, hần là người tốt.”

Thẩm Dũng ngẩn người, những người khác cũng ngẩn người, sau đó, tất cả mọi người cười tản đi, Phương Nhất Chúc thấy mọi người nhìn mình giống như là đang nhìn một kẻ ngu ngốc, có chút buồn bực, quay đầu lại nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng vẻ mặt cũng có chút phức tạp, thờ dài miệng nói: “Người đừng phí sức lực, ta cũng đã làm ác bá mười mấy năm, người xào vài món thức ăn đã muốn nói ta là người tốt sao?”

Phương Nhất Chúc nghe xong, tức giận bất bình: “Bọn họ đổ oan cho người, người tại sao không nói?!”

Thẩm Dũng cảm thấy buồn cười: “Người nào đổ oan ta? Ta chính là ác bá.”

Phương Nhất Chúc tức giận, bỏ cái muỗng xuống, nói: “Hôm nay không cho phép người ăn cơm, trở về quỳ cái bàn xát!”

“Hmm?” Thẩm Dũng trợn to hai mắt, nhìn Phương Nhất Chúc, “Người...”

“Ta cái gì?!” Phương Nhất Chúc một phen nín lấy cổ áo của hần túm về Thẩm phủ.

Thẩm Nhất Bác mới vừa giải quyết xong xuôi công vụ trở về phòng, đã nghe đã có hạ nhân chạy tới: “Khó lường a, lão gia!”

“Tại sao?” Thẩm Nhất Bác lao ra hỏi, trong lòng tự nhủ sẽ không phải là Thẩm Dũng vừa ở trên đường gây chuyện đi.

“Ngài mau đi Từ Đường xem một chút đi!” Hạ nhân nói: “Thiếu phu nhân dùng gia pháp với thiếu gia!”

“Gia pháp?” Thẩm Nhất Bác trợn to hai mắt, đi theo hạ nhân chạy tới Từ Đường tổ tiên. Từ đằng xa đã nhìn thấy Phương Nhất Chúc cầm trong tay chày cán bột, Thẩm Dũng bị đặt trước Từ Đường, Phương Nhất Chúc nói: “Người nói, người có phải là ác bá hay không?”

“Ách...” Thẩm Dũng nghĩ muốn giãy dụa nhưng tránh không thoát, Phương Nhất Chúc vội chụp hần lại, hỏi: “Người không dám nói?!”

“Không phải là...” Thẩm Dũng không thể làm gì khác hơn là cầu khẩn, “Người xuống đã, nặng chết ta... Ai nha.”

Phương Nhất Chúc vừa thả hần ra, lại hỏi: “Có phải ác bá hay không?”

“Không phải...” Thẩm Dũng chỉ đành phải đổi lời nói, “Không phải là ác bá.”

Thẩm Nhất Bác trợn tròn mắt đứng ở cửa Từ Đường, hạ nhân hỏi, “Lão gia, như thế này có chút kỳ cục, có nên ngăn cản Thiếu phu nhân không?”

“Ừm.” Thẩm Nhất Bác vội vàng khoát tay, nói: “Để cho ta thống khoái chút nữa rồi hãy nói, ta muốn làm như vậy cũng đã mười mấy năm! Con dâu hiền! Đúng là con dâu hiền! Ha ha.”

“Gia pháp?” Thẩm Nhất Bác trợn to hai mắt, đi theo hạ nhân chạy tới Từ Đường tổ tiên. Từ đằng xa đã nhìn thấy Phương Nhất Chúc cầm trong tay chày cán bột, Thẩm Dũng bị đặt trước Từ Đường, Phương Nhất Chúc nói: “Người nói, người có phải là ác bá hay không?”

“Ách...” Thẩm Dũng nghĩ muốn giãy dụa nhưng tránh không thoát, Phương Nhất Chúc vội chụp hần lại, hỏi: “Người không dám nói?!”

“Không phải là...” Thẩm Dững không thể làm gì khác hơn là cầu khẩn, “Ngươi xuống đây, nặng chết ta... Ai nha.”

Phương Nhất Chúc vừa thả hấn ra, lại hỏi: “Có phải ác bá hay không?”

“Không phải...” Thẩm Dững chỉ đành phải đổi lời nói, “Không phải là ác bá.”

Thẩm Nhất Bác trợn tròn mắt đứng ở cửa Từ Đường, hạ nhãn hỏi, “Lão gia, như thế này có chút kỳ cục, có nên ngăn cản Thiếu phu nhân không?”

“Đừng.” Thẩm Nhất Bác vội vàng khoát tay, nói: “Đề cho ta thống khoái chút nữa rồi hãy nói, ta muốn làm như vậy cũng đã mười mấy năm! Con dâu hiền! Đứng là con dâu hiền! Ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ốc nước ngọt cay cùng uống hoa tửu.

Kết cục quá trình thuần hóa tướng công của Phương Nhất Chúc chính là hai người đều bị Thẩm Nhất Bác phạt quỳ ở từ đường tổ tông hai canh giờ... Sự thật không phải vì Thẩm Dững không tiến bộ cũng không phải do Phương Nhất Chúc không quy củ, mà là vì hạ nhân vừa báo lại, nói là bên trong tửu lâu của Cô đầu bếp, mười mấy khách nhân vì tranh đoạt một mâm đồ ăn do Thiếu phu nhân làm mà bị thương ba người, còn đập bể vài cái bàn, phải bồi thường mười lăm lượng bạc. Vừa rồi tiểu nhị của tửu lâu còn vác sổ sách tới phủ Thẩm, nói không bồi tiền cũng không sao nhưng Thiếu phu nhân phải đến tửu lâu làm đầu bếp, Thẩm thiếu gia đến nửa chén.

Thẩm Nhất Bác nghe xong liền đáp ứng, cho Nhất Chúc đi làm nửa tháng, sau đó cho Thẩm Dững rửa chén, không được lại gây chuyện. Thẩm Nhất Bác còn bắt Phương Nhất Chúc khi nấu cơm chiều phải đem những món ăn khoi lên mọi chuyện kia nấu lại một lần. Thẩm lão gia nếm thử chút ít, kết quả là ăn quá no, sau đó cùng bạn già ra đường đi dạo cho tiêu thực.

Bên trong từ đường.

Phương Nhất Chúc quỳ gối ở mặt trên của bồ đoàn (bồ đoàn: đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ), xương sống thất lưng đều đau nhức, đưa tay đâm đâm thất lưng, liếc mắt nhìn Thẩm Dững bên cạnh dường như rất mất hứng.

Thẩm Dững giương mắt nhìn lại, “Ngươi trừng ta làm chi? Ta đây chính là cùng ngươi quỳ, vừa rồi còn trúng đòn nữa.”

“Ngươi bị đánh là đáng đời.” Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm một câu, thấy bộ dạng Thẩm Dững quỳ rất dễ dàng, không hề phiền lụy, liền hỏi: “Này, ngươi không buồn chán sao?”

Thẩm Dững cười gượng, “Chỉ quỳ hai canh giờ đã là gì? Trước kia ta đã từng quỳ một ngày một đêm.”

“Vì sao?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Ngươi làm sai chuyện gì đánh một chút không phải tốt rồi sao, vì cái gì còn phải quỳ ở từ đường?”

“Bởi vì ta không sợ đau nhưng lại sợ buồn chán.” Thẩm Dững không để tâm nói, “Đó chính là phương pháp cha ta tìm ra để cho ông bớt giận.”

Phương Nhất Chúc chớp mắt mấy cái, gật đầu nói, “Đúng, chiều này đủ lợi hại nha, ta cũng tương đối sợ buồn chán, có điều là ta còn sợ đau hơn.”

Thẩm Dững cúi đầu nhìn một chút, bồ đoàn mà Phương Nhất Chúc quỳ dường như là mỏng hơn của hấn, nàng cũng không béo, đoán chừng là trên đầu gối cũng không có thịt, hấn liền rút ra bồ đoàn dưới chân mình, đưa nàng, nói, “Cái này cho ngươi.”

“Không được.” Phương Nhất Chúc nói, “Sao có thể cho ngươi quỳ xuống nền đất, hai ta không phải bị phạt như nhau sao.”

“Ai nha, ngươi dong dài cái gì.” Thẩm Dững ngược nhìn lên nóc nhà trở mình xem thường, nói: “Cho ngươi thì cầm lấy, nhiều lời vô ích như vậy.”

Phương Nhất Chúc nhìn bồ đoàn một chút, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười, duỗi tay tiếp nhận, đem bồ đoàn đặt ở mặt trên cái của mình, rồi lại quỳ xuống cảm giác mềm hơn rất nhiều, Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nhìn Thẩm Dững, “Tướng công, ngươi thật tốt.”

Thẩm Dững thở dài, nói: “Ta nói với ngươi a... Ngươi đừng bảo ta tốt là được rồi. Đông Hạng phủ này, nếu như chó biết nói cũng sẽ nói ta không phải người tốt.”

Phương Nhất Chúc nghe được khẽ nhủ mày, “Chó nói không tính!”

Thẩm Dững bật cười, “Lúc rảnh rồi sẽ phá hư cho ngươi xem.”

“Tốt.” Phương Nhất Chúc như trước cười ha hả nhìn hấn, Thẩm Dững nghĩ ngợi, nha đầu kia hình như có bệnh.

Lại một lát sau, Phương Nhất Chúc túm cánh tay áo của Thẩm Dững.

“Ngươi lại làm sao vậy?” Thẩm Dững nhìn sang.

“Chân đã tê rần.” Phương Nhất Chúc nói.

Thẩm Dững nhìn nàng chăm chăm, chỉ thấy Phương Nhất Chúc ghé mắt nhìn bả vai hấn, một lát, Thẩm Dững mới hỏi, “Ngươi muốn làm gì?”

Phương Nhất Chúc tiếp tục kề vào vai Thẩm Dững, nhỏ giọng: “Cho ta dựa vào.”

Thẩm Dững nghiêng đầu nhìn Phương Nhất Chúc, nói, “Ngươi, nha đầu chết tiết kia này, thế nào một chút cũng không sợ ta?”

“Ngươi nói cái gì?” Phương Nhất Chúc hung hăng quay sang trừng mắt. . . Thẩm Dững nghĩ đến chỗ vừa bị nàng đánh lúc này còn có chút đau ê ẩm, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Ài, quên đi, dựa vào đi.”

Phương Nhất Chúc cảm thấy rất mỹ mãn liền tựa ở trên vai hấn, suy nghĩ một chút, cười nói, “Tướng công, ta sau này ta sẽ không đánh ngươi nữa.”

“Có thật không?” Thẩm Dững giật mình.

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

Thẩm Dững nhíu nhíu mi, nói: “Ta đây ngày mai muốn đi Phiêu Hương viện xem tình nhân. . . Ai nha. . .”

Thẩm Dững vừa mới dứt lời, Phương Nhất Chúc đã lôi ra một cái chày.

“Ngươi thế nào lại mang theo chày trong người?” Thẩm Dững mở to hai mắt nhìn bộ dạng hùng hổ của Phương Nhất Chúc, tay che lấy bả vai lúc trước bị đánh, “Không phải đã nói sau này không đánh nữa sao?!”

Phương Nhất Chúc lại tiếp tục dựa vào hấn nghĩ ngợi, hằm hừ nói, “Không cho phép đi Phiêu Hương viện!”

“Vì sao?” Thẩm Dững nói, “Nam nhân ở Đông Hạng phủ này có người nào không đi đến đó?”

Phương Nhất Chúc xoay mặt nhìn hấn, nói: “Ta hận nhất nam nhân đi kỹ viện!”

Thẩm Dững nhíu nhíu hai đầu lông mày, nói: “Nam nhân có người nào không ba vợ bốn nàng hầu?”

Phương Nhất Chúc nở nụ cười, “Ba vợ bốn nàng hầu cùng đến kỹ viện là hai việc khác nhau.”

“Vậy ngươi thích ta ba vợ bốn nàng hầu?” Thẩm Dững hỏi.

Phương Nhất Chúc nhún vai, “Ba vợ bốn nàng hầu là chuyện của ngươi, ngươi cưới nhiều hơn một người, ta sẽ đi.”

“Ngươi đi làm gì?” Thẩm Dững khó hiểu hỏi lại, “Ngươi là chính thất được cưới hồi hoàng đế, không phải đều là chính thất đánh đuổi tiểu thiếp đi sao?”

Phương Nhất Chúc bạch liễu tha nhất nhần*, nói, “Cái gì mà chính thất với không chính thất, ngươi dám cưới người thứ hai ta cũng dám tìm người thứ hai.”

* Bạch liễu tha nhất nhần: ý nói mọi chuyện đã rõ ràng, sớm thấy rõ.

“Oa, cái này ngươi cũng dám nói ra, có xấu hổ hay không a?” Thẩm Dững nhìn nàng, “Nữ tặc trong nhà không nên nói bậy.”

Phương Nhất Chúc ngẩng mặt nhìn hấn, “Dù sao nếu ngươi muốn kết hôn với tiểu thiếp trước hết hãy bỏ ta đi, ta tái giá với người khác.”

Thẩm Dững nhìn về phía từ đường tổ tông, nói: “Được rồi, ngươi đừng lo lắng, ngươi không nhìn thấy sao, Thẩm gia ta đều là chính nhân quân tử, tất cả đều chỉ cưới một người vợ. Đoán chừng chỉ khi cha ta chết trước ta thì ta mới có cơ hội lấy người thứ hai, nếu không ta khẳng định chết trước ông.”

Phương Nhất Chúc nghe xong, cười cười, quyết định sau này sẽ hiếu kính bố chồng thật tốt.

“Vì thế nói, ta đi Phiêu Hương viện ngươi cũng không cần sợ a.” Thẩm Dững nói.

“Không được.” Phương Nhất Chúc vẫn cương quyết lắc đầu, “Ngươi dám đi kỹ viện ta sẽ đánh chết ngươi.”

“Ngươi tại sao lại không nói đạo lý như thế?” Thẩm Dững tức giận, “Thẩm thiếu gia từ khi cưới vợ không dám đi đến kỹ viện, cái này nếu truyền ra ngoài sẽ làm cho người ta chê cười?”

Phuong Nhất Chúc nhìn hấn một chút, nói, “Mẹ ta chính là kỹ nữ.”

.....

Thẩm Dũng sững sốt, hình như đã nghe nói qua Phuong lão gia trước kia để tang vợ... Không nghĩ tới mẫu thân của đại tài nữ Phuong Dao này lại là nữ tử trắng hoa. Căn nhắc nửa ngày, Thẩm Dũng mới hỏi: “Việc này và việc ta đi kỹ viện có quan hệ gì?”

Phuong Nhất Chúc neho mắt lại, đưa tay chọc vào mũi của Thẩm Dũng, hỏi lại: “Ngươi thực sự muốn đi phiêu tỷ muội của mẹ vợ ngươi?!”

Khóe miệng Thẩm Dũng vô thức co giật... Nghĩ có chút không được tự nhiên, tâm tư đi Phiêu Hương viện cũng không còn...

Lại quỳ trong chốc lát, Thẩm Dũng chỉ thấy Phuong Nhất Chúc không dựa vào hấn nữa, dường như còn có chút tức giận, khẽ hỏi, “Mẹ ngươi thực sự là cô nương thanh lâu sao?”

“Đúng vậy.” Phuong Nhất Chúc gật đầu.

“Vậy cha ngươi vì cái gì coi trọng mẹ ngươi?” Thẩm Dũng hiếu kỳ hỏi.

Phuong Nhất Chúc nháy mắt mấy cái, nhìn Thẩm Dũng, hỏi lại: “Ngươi cũng không phải nhìn trúng tình nhân ở Phiêu Hương viện sao?”

“Đã nói với ngươi sẽ không cưới nàng a.” Thẩm Dũng nói, “Nam nhân có uy tín danh dự có ai nguyện lấy một cô nương như vậy? Không phải thường ngày chỉ là đùa giỡn thôi sao?”

Phuong Nhất Chúc nhìn từ đường Thẩm gia thờ phụng một loạt bài vị tổ tông, nói: “Cho nên tình nhân kia cũng rất chướng mắt với ngươi.”

Thẩm Dũng nhú mày, “Đừng nói bừa, tình nhân kia rất vừa ý với ta.”

Phuong Nhất Chúc thản nhiên nói, “Mẹ ta năm đó là danh kỹ, rất nhiều quan lại nhiều kẻ có tiền coi trọng nàng, nàng cũng không chịu theo, sau lại theo cha ta, một kẻ nghèo hàn.”

“Vì sao?” Thẩm Dũng vừa hỏi, vừa có chút buồn bực —— Phuong lão gia không phải nổi danh là tài chủ sao, đúng rồi, đoán chừng là thời trẻ khôn cùng quá.

“Mẹ ta kể lại, trăm người nam nhân tìm kỹ nữ đùa giỡn chỉ có một người coi trọng nàng thật sự, nàng liền chọn người thật sự kia, không cần biết điều kiện của hấn có kém bao nhiêu đi nữa,... ít nhất ... tấm lòng của hấn là thật.” Phuong Nhất Chúc nói.

Thẩm Dũng nghe xong, đột nhiên có chút xấu hổ, cuối cùng bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Ta là hỏi phụ thân ngươi vì sao lại coi trọng mẹ ngươi.”

Phuong Nhất Chúc nở nụ cười, “Tướng công ngươi thật ngốc.”

Thẩm Dũng không giải thích được, chợt nghe Phuong Nhất Chúc nói, “Cha ta cũng nói, mẹ ta cùng tất cả nam nhân kia đều đùa giỡn, chỉ có đối với hấn là thực lòng, thế nên muốn lấy về nhà.”

“Cha ngươi cũng đủ kì quái.” Thẩm Dũng lắc đầu, tiếp tục hỏi: “Mẹ ngươi chết như thế nào?”

Phuong Nhất Chúc nói, “Bị bệnh mà chết, mẹ ta suốt đời mang bệnh tự nhiên là chết sớm, có điều là trước khi chết rất vui vẻ.”

Thẩm Dũng sờ sờ mũi, “Cha ngươi sau này có cưới thêm không?”

Phuong Nhất Chúc nhún nhún vai, “Không có cơ hội, hấn gần như muốn chết theo mẹ ta.”

Thẩm Dũng nghe xong lại cảm thấy khó hiểu... Phuong lão gia không phải sống rất tốt sao? Có điều là hấn hình như là không lấy vợ nữa, phỏng chừng đúng là như Phuong Nhất Chúc nói, cha nàng tưởng niệm mẹ nàng, nghĩ đến nỗi tâm cũng đã chết, không chịu cưới.

Nghĩ tới đây, Thẩm Dũng cảm thấy không có gì thú vị nữa, nhìn sắc trời, phát hiện hai canh giờ dường như đã qua, liền đưa tay vỗ vỗ Phuong Nhất Chúc, nói: “Ai, được rồi, đã hết hai canh giờ, quay về đi ngủ thôi.”

Phuong Nhất Chúc bị Thẩm Dũng kéo, cố sức giậm chân có cảm giác chân vô cùng tê dại, chân vừa chạm đất liền cảm thấy đau đớn.

“Ngươi có đói bụng không?” Phuong Nhất Chúc hỏi hấn.

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, nói: “Đói nhưng vẫn còn tốt, chỉ là muốn uống rượu.”

“Ngươi trở về phòng chờ trước.” Phuong Nhất Chúc xoay người đi đến phòng bếp, Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, đoán là lập tức có rượu uống, quay trở về phòng, rửa mặt sạch sẽ rồi chui vào trong chăn chờ.

Không bao lâu sau, Phuong Nhất Chúc mang theo một lồng đựng thức ăn chạy vào, đóng cửa lại rồi cũng chui vào trong chăn, miệng nói, “Lạnh chết

người.”

“Bên ngoài lạnh à?” Thẩm Dũng hỏi.

“Đúng vậy, trời mưa.” Phương Nhất Chúc ghé vào trên gối, hộp thức ăn đặt ở đầu giường, mở ra, Thẩm Dũng cúi đầu xuống nhìn... Hắt xì... lại nhin không được mà hắt hơi, hỏi: “Đây là cái gì mà cay như vậy?”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm, “Ốc nước ngọt cay a, một bát lớn ốc nước ngọt đầy ắp, nước canh hồng thịt ốc lại đen, thêm vào hạt tiêu tròn quanh bát, cắn vào chỉ thấy hương cay.”

“Ốc nước ngọt?” Thẩm Dũng ghé mắt nhìn, quả nhiên ốc nước ngọt đen đen trong nước canh sắc hồng và hạt tiêu, đen hồng giao nhau, đẹp, lại còn hương cay đặc biệt, liền hỏi, “Ố đâu có?”

“Không biết, ta vào trong phòng bếp đã thấy một chậu lớn.” Phương Nhất Chúc nói, “Ta liền lấy đem nấu.” Vừa nói vừa lôi ra bầu rượu cùng hai cái chén, đưa cho Thẩm Dũng, không quên giữ lại một chén cho mình, cầm đũa gấp lấy một miếng ốc... một miếng thịt ốc lại một ngụm rượu, Phương Nhất Chúc nuốt xoa, “Thật thông khoái.”

Thẩm Dũng cũng có chút tham lam, uống một ngụm rượu, phát hiện ra là rượu hoa điều tốt nhất, thoả mãn gật đầu, lại gấp một miếng ốc... Vị cay đến tận mũi, cảm thấy đầu lưỡi cùng quai hàm đều hơi tê dại, dường như há miệng cũng có thể phun ra lửa.

“Ăn ngon không?” Phương Nhất Chúc cười hỏi.

“Ngon.” Thẩm Dũng gấp một miếng ốc, vừa cay lại vừa khoái.

“Mẹ ta thích nhất món này.” Phóng Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói.

“Đúng là quá nghiền.” Thẩm Dũng gật đầu.

“Bà nói, cuộc đời của bà cũng giống như ốc nước ngọt này.” Phương Nhất Chúc cầm cái môi, giúp đỡ Thẩm Dũng tách ra những miếng ốc.

“Sao lại so sánh như vậy?” Thẩm Dũng cười hỏi, “Cũng cay như thế này?”

Phương Nhất Chúc nói, “Ngoài vỏ cứng rắn, bên trong là thịt mềm, cả đời chỉ biết lui chứ không dám gặp người, bị kéo ra khỏi vỏ, sẽ mang luôn ruột theo.”

Thẩm Dũng ngẩn người, tiếp tục cắn thịt ốc, có điều là động tác hơi chậm lại một chút, nói: “Mẹ ngoại cũng không vui về nha?”

Phương Nhất Chúc lắc đầu, “Bà mỗi ngày đều rất hài lòng, chỉ lúc nào không vui mới ăn ốc nước ngọt cay này.”

Thẩm Dũng lại uống rượu, xoay mặt chăm chú chọn một miếng thịt ốc gấp cho Phương Nhất Chúc, hỏi: “Ngoại cũng không vui nha?”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm tiếp nhận ăn luôn, nói: “Hiện tại tốt lắm.”

Thẩm Dũng cau mày, nói: “Quên đi, dù sao ta cũng chỉ là đi uống hoa tửu không phải chân đi phiêu kỹ(choi gái).”

Phương Nhất Chúc lập tức mặt mày rạng rỡ, rót rượu cho hắn.

Thẩm Dũng ăn một hồi, lại hỏi: “Này, ngoại không phải trước kia nói với ta, khi cha ngoại phiêu kỹ ngoại liền đánh hắn sao? Hắn chung tình với mẹ ngoại như vậy, sao có thể đi uống hoa tửu a?”

Phương Nhất Chúc dừng một chút, trên tay là cả bát nước, nói: “Lúc mẹ ta chưa chết thì thích đi uống hoa tửu, sau khi mẹ ta chết hắn lại uống rượu giải sầu.”

Thẩm Dũng chộp lấy bát nước canh trên tay Phương Nhất Chúc đưa đến miệng mình vừa hớp một ngụm liền nhăn răng: “Cay chết, cay chết ngoại... Cha ngoại là đáng đời chịu tội, khi mẹ ngoại chưa chết không biết quý trọng, sau đó lại chỉ muốn chết không muốn sống.”

Phương Nhất Chúc hơi có chút ngoài ý muốn nhìn Thẩm Dũng, nói: “Ngoại hiểu tất cả mọi chuyện sao.”

Thẩm Dũng cười cười, nói: “Nam nhân tham rượu không hề gì, then chốt là phải biết rằng chính mình có bao nhiêu tửu lượng.”

“Ngoại đều không phải cứ uống rượu là gây chuyện sao...” Phương Nhất Chúc nói đến đây, hơi sững sốt, lập tức xoay mặt nhìn Thẩm Dũng, “Nga... Ta hiểu được, ngoại đều là mượn rượu giải sầu!”

Thẩm Dũng nhú nhú khóe miệng, “Ngoại nhớ kỹ, về sau nếu như ta lại uống rượu nổi điên, đừng có lật tẩy ta a.”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm gật đầu, hai người cả đêm ăn sạch một chén lớn ốc nước ngọt và hai bầu rượu, sau đó lần lượt lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hai người đã phải chạy đến tửu lâu “Nhận hình phạt”, Thẩm phu nhân lôi kéo Thẩm Nhất Bác lặng lẽ vào phòng của hai người, tiến

đến bên giường.

“Ai, bà định làm gì? Mới sáng sớm đã đến xem giường hai đứa?” Thẩm Nhất Bác cau mày nhìn người bạn già của mình.

“Tôi đang xem có cơ hội có cháu đích tôn hay không a.” Thẩm phu nhân cười ha hả vạch chăn lên, “Ai nha, lão gia, ngời xem đi!”

Thẩm Nhất Bác đi tới nhìn, chỉ thấy trên vài bông trắng bóng, có loang lổ dấu vết của màu hồng... Hai người đưa mắt sang liếc nhau, cười đến sung sướng, hoàn toàn không biết nếu họ ghé đến gần hơn chút nữa sẽ còn ngửi thấy màu hương vị cay của tiêu a.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cà xếp tháp cùng cánh gà rán

Phượng Nhất Chúc cùng Thẩm Dững chạy tới tửu lâu, đã thấy chương quây và Cổ Đại Hoa đều đang đứng chờ ở cửa, tất nhiên bên trong lầu lý còn có một đồng thực khách.

Thẩm Dững bật cười, cái gọi là “không thể cưỡng lại ham muốn ăn uống” quả nhiên là thật... Vốn những người ở đây đối với tiểu ác bá như hắn vô cùng coi thường khinh bỉ, thế nhưng vợ hắn lại nấu ăn ngon, để ăn ngon đám người đều trung ra bộ mặt tươi cười như cục nỏ, con người ta quả nhiên đều là gặp lợi quên nghĩa a.

Phượng Nhất Chúc chạy vào tửu lâu, thấy chương quây cười tủm tỉm đứng chờ ở cửa, liền nói: “Chương quây ta đến nhận hình phạt.”

“Ai... Thiếu phu nhân lời này rất khách khí, sao có thể nói là nhận hình phạt được... Hắc hắc, là chúng ta có lộc ăn, có thể được thưởng thức tay nghề của Thiếu phu nhân.” Chương quây nhanh chóng cướp lời Phượng Nhất Chúc.

Phượng Nhất Chúc khoát khoát tay, nói: “Được rồi, ta có thể nấu cơm nhưng tướng công ta không thể rửa chén.”

Thẩm Dững sùng sốt, chương quây lại nhanh nhẹn cười nói, “Đương nhiên, làm sao dám để thiếu gia rửa bát được.”

Cổ Đại Hoa ở một bên bĩu môi, nói: “Hừ, đây chính là mệnh lệnh của Tri phủ đại nhân.”

Phượng Nhất Chúc nhìn Cổ Đại Hoa một chút, chỉ thấy vẻ mặt hắn rất không hài lòng, biết hắn bởi vì vừa phải cúi đầu trước Thẩm Dững, cho nên chắc vẫn còn đầy bụng căm giận, người này đúng thực là bụng dạ hẹp hòi. Phượng Nhất Chúc chưa từng gặp qua người nào vừa keo kiệt vừa hay để bụng lại là nam nhân thế này, liền cười nhạt một tiếng, nói: “Tướng công ta sinh ra đã là thiếu gia, lớn như vậy cũng chưa từng rửa qua bát, nói không chừng rửa một cái sẽ làm vỡ một cái, chương quây ngươi cảm thấy có lợi thì để cho hắn rửa.”

Chương quây lẩn lộn tại chốn phố phường đã lâu, tự nhiên biết Thiếu phu nhân là yêu thương tướng công nhà mình cho nên không muốn để hắn phải rửa chén. Hơn nữa Thẩm Dững có thân phận gì, bọn họ cũng không dám thật sự bắt hắn đi rửa bát, liền vội nói, “Đó là tất nhiên, là tất nhiên, Thiếu phu nhân yên tâm, chúng ta có người rửa bát.”

“Vậy Thẩm Dững không nhận hình phạt?” Cổ Đại Hoa vẫn không chịu bỏ qua.

Phượng Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Vậy để cho ta làm đi.” (Chiều Dững ca quá thể(((

Cổ Đại Hoa nhíu mày còn muốn tiếp tục cãi cọ thì khách nhân đã không nhịn được, thúc giục: “Ai, Thẩm thiếu phu nhân đã xong chưa? Chúng ta chết đói rồi!”

“Đúng vậy, nghe nói hôm nay Thiếu phu nhân đến nấu ăn chúng ta ngay cả cơm tối hôm qua cũng giảm bớt a!!”

Phượng Nhất Chúc nở nụ cười, nói: “Lập tức làm, các vị muốn thức ăn ra sao?”

“Thiếu phu nhân, có cái gì... mới nê biểu diễn không?” Có thực khách liền hỏi, “Có loại nào cho đến bây giờ chúng ta chưa được nếm qua.”

Phượng Nhất Chúc cười, “Đương nhiên là có.”

“Có thật không?” Tất cả mọi người vui mừng, “Vậy mau lên, chúng ta sắp chờ không được rồi!”

Phượng Nhất Chúc gật đầu, “Được. Ta đây sẽ đi làm liền, mọi người chờ ăn đi!”

Các thực khách lập tức xông xáo, có tiếng trầm trồ khen ngợi. Phượng Nhất Chúc lấy tay chọc chọc bả vai Thẩm Dững vẫn đứng ngăn người một bên, nói: “Tướng công, đi thôi!”

Thẩm Dũng sờ sờ mũi, đi theo Phương Nhất Chúc đến phòng bếp làm cơm.

Vừa vào trong bếp, Phương Nhất Chúc liền hỏi, “Chường quây, ngươi chuẩn bị nguyên liệu gì để nấu ăn?”

“Thiếu phu nhân, nơi này có gà vịt thịt cá, dưa trái cây rau quả, tôm sò cua mực, bào ngư vi cá, củi gạo dầu muối, tương dấm vừng hành, đầy đủ mọi thứ a!” Chường quây cười sung sướng, “Ngài cứ tùy tiện làm, chúng ta sẽ chờ để mở to mắt, hưởng lộc ăn!”

Phương Nhất Chúc cười cười, xoay mặt, chỉ thấy Cổ Đại Hoa cũng theo vào, biết hắn đến để giám sát Thẩm Dũng, nhân tiện nói: “Được rồi... Chường quây này, trong lúc ta nấu ăn rất chú trọng tâm tình, nhìn không vừa mắt người đang tại phòng bếp, sẽ làm không tốt.”

Chường quây cũng là kẻ thông minh, thoáng cái liền lập tức hiểu được, kéo kéo tay áo Cổ Đại Hoa, nói, “Ai, Cổ đầu bếp này, chúng ra ngoài chờ ăn đi!” Nói xong, liền kiên quyết kéo người lỏi đi chỉ để lại mấy tiểu nhị chờ ở bên ngoài, chuẩn bị đồ ăn.

Phương Nhất Chúc nhìn nguyên liệu nấu ăn một chút, phát hiện đều là những nguyên liệu tốt nhất, đặc biệt là khoai lang, cà chua cùng lạp xưởng.

Thẩm Dũng nhìn Phương Nhất Chúc cầm nguyên liệu nấu ăn, khuôn mặt có vẻ chuyên tâm hỏi, “Này, ngươi bảo ta phải trợ giúp ngươi thế nào? Rửa nguyên liệu? Ta sẽ làm không tốt đâu.”

Phương Nhất Chúc cười lắc đầu, nói: “Tướng công ngươi ngồi đi, một lát nữa thử đồ ăn là tốt rồi.”

“Thử đồ ăn?” Thẩm Dũng nháy mắt mấy cái, “Là bảo ta ăn trước?”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Một mình ngươi làm ư?” Thẩm Dũng tiếp tục hỏi.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc cũng tiếp tục gật đầu: “Tướng công chỉ làm chuyện lớn, nấu cơm để ta là tốt rồi.”

Thẩm Dũng cười gượng một tiếng, đưa tay sờ sờ sau cổ, nói: “Làm đại sự thì miễn đi, ta chỉ là một kẻ hồ đồ bất tài mà thôi.”

Phương Nhất Chúc quay đầu lại, nheo mắt lại nhìn hắn, hung hăng hỏi: “Cái gì?”

Thẩm Dũng lập tức ngược mắt lên nhìn trời: “Ách... Ta sẽ cố gắng.”

Phương Nhất Chúc cười đến cong mi, Thẩm Dũng lắc đầu... Nương từ tâm tình hắn sao lại bất định* như vậy a?!

*Tâm tình bất định: ý chỉ cảm xúc không ổn định, dễ thay đổi, nổi nóng.

“Này.” Thẩm Dũng nhìn Phương Nhất Chúc lấy một ít nguyên liệu ra rửa sạch, có chút hiếu kỳ cũng cảm giác dói, liền hỏi: “Ngươi định làm món gì vậy?”

Phương Nhất Chúc nhìn hắn, cười nói: “Sò điệp đậu phộng móng giò, canh cá chuối táo đỏ bí đỏ, cà xấp tháp, cánh gà rán, món gan cá, thịt lợn chua ngọt, đậu hũ cá hoa vàng, bánh đậu xanh, bánh tròn hương khoai, lạp xưởng sốt cà chua bao tử.”

Thẩm Dũng nghe thấy thế hai con mắt đều tròn ra, một lát mới nói: “Ai ya, thật nhiều món chưa từng nghe nói qua!”

Phương Nhất Chúc nở nụ cười, nói: “Tướng công nếu muốn ăn, ta còn có mấy ngàn loại món ăn chưa kể ra đâu, từ từ sẽ nấu cho ngươi, cam đoan nhiều năm cũng không lặp lại món nào!”

Thẩm Dũng cũng bị nàng chọc cười, hỏi lại: “Thế chẳng phải ta đây sẽ ăn thành kẻ mập mập sao?”

Nói xong, Thẩm Dũng thấy Phương Nhất Chúc đang nhìn chăm chú hắn, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Nhất Chúc sững sờ một lúc lâu mới nói: “Tướng công, lần đầu tiên thấy ngươi cười như vậy.”

Thẩm Dũng xấu hổ, chột nghe Phương Nhất Chúc tán thưởng, “Tướng công thật dễ nhìn.”

Thẩm Dũng có chút ngượng ngùng đứng vội dậy, trừng mắt nhìn Phương Nhất Chúc, nói: “Nha đầu không biết xấu hổ, lại còn khen nam nhân đẹp!”

Phương Nhất Chúc mặt đỏ hồng, quay lại tiếp tục rửa thức ăn, miệng nói thầm: “Có gì đáng ngại, ngươi là tướng công ta mà.”

Thẩm Dũng nhú nhú khóe miệng, có chút buồn chán ngồi ở phía sau nàng, trong miệng ngâm một cọng rom, nhìn Phương Nhất Chúc bận rộn.

Rất nhanh, Phương Nhất Chúc bắt đầu xào rau... Nồi nóng lên, hương thơm liền bay ra, Thẩm Dũng lập tức cảm thấy bụng kêu ùng ục, chỉ chốc lát sau, món thứ nhất đã được bắc ra, Phương Nhất Chúc múc ra đĩa cho bọn tiểu nhị phân ra bàn bên ngoài, tự tay mình lưu lại cho Thẩm Dũng một phần nhỏ, đưa cho hắn, nói: “Ném thử đi, cà xấp tháp.”

Thẩm Dũng tiếp nhận đĩa, ngó nghiêng liền hỏi: “Cà này thế nào lại có vị của thịt còn có cả vị của trứng?”

Phương Nhất Chúc cười, “Món ăn này kỳ thực là cà hộp.”

“Cà hộp?” Thẩm Dững có chút khó hiểu.

“Trước đem nắm hương, thịt, hành lá, gừng băm cùng nhau, cho thêm gia vị để làm nhân, sau đó đem thịt cà bên trong nạo ra, cũng băm rồi trộn với nhân vừa làm, tiếp theo đem nhân đó nhét vào bên trong vỏ cà, rồi đặt vào trong nồi chưng.” Phương Nhất Chúc vừa làm đậu phụ cá hoa vàng vừa giảng giải cho Thẩm Dững cách làm cà xếp tháp: “Chờ chưng chín, bắc ra khỏi nồi, lại dùng trứng đánh với bột mì thành bột nước, đem cà ra bỏ vào bột đó lăn một vòng, tiếp theo bỏ vào chảo nóng đã cho dầu rán, đến khi vỏ ngoài chuyển thành màu vàng óng liền vớt ra, vừa thơm vừa ngon, ngoài giòn trong mềm, tự nhiên là có mùi thịt và hương trứng còn có cả cà mềm.”

Thẩm Dững nhìn chăm chăm hai miếng cà thơm ngon vàng rộm trong bát, lấy đũa gấp lấy một miếng, Phương Nhất Chúc một bên nhắc nhở: “Cẩn thận kéo bóng.”

Thẩm Dững ngậm ngậm gặm đầu, thổi thổi rồi đưa vào trong miệng... Một miếng cắn xuống, vỏ ngoài xốp giòn vỡ ra, tầng thứ nhất là hương bánh giòn vị trứng, tầng thứ hai hương vị của cà tím mềm, tầng thứ ba nồng đậm hương vị của nhân thịt. Nắm hương cùng thịt còn có hương vị cà, cộng thêm lớp bột mì trứng chim bên ngoài bao vây... Thẩm Dững không ngừng nhai, trong miệng vẫn lầm bầm: “Trời ạ, ngon không chỗ chê.”

Phương Nhất Chúc tủm tỉm cười, đem cánh gà rán bắc ra khỏi bếp, để sang một bên, ngoài cửa phòng bếp mấy gã tiểu nhị đã muốn chạy vào đến đây, chắc là muốn ăn thêm một miếng cà hộp.

Vô cùng nhanh chóng đem hai miếng cà tím trong bát ăn hết, Thẩm Dững chắc lưỡi, nói: “Hết rồi sao, không đủ.”

Phương Nhất Chúc nói: “Không vội, để bụng ăn những món khác.” Vừa nói vừa bưng đĩa cánh gà rán đến.

Thẩm Dững tiếp nhận rồi nhìn một chút, giương mắt hỏi Phương Nhất Chúc, “Này, đây không phải là món cánh gà rán phổ biến sao?”

Phương Nhất Chúc tủm tỉm cười, nói: “Ngươi ném thử trước đi đã!”

Thẩm Dững cắn thử một miếng... Ngậm ngậm cả người, cánh gà này hương vị rất đặc biệt, thịt mềm đưa vào miệng lập tức thay đổi, thịt gà rất thơm, dường như không giống cùng một loại thịt gà... Một miếng vào trong miệng, đầu tiên là hương giòn sau đó lại mềm, cuối cùng còn có chút cảm giác tê cay, đến khi ăn xong rồi, dư vị của hương vị kỳ lạ vẫn đầy trong miệng.

Thẩm Dững lại tiếp tục vui đầu ăn cánh gà béo, nhưng không quên hỏi: “Nhất Chúc, làm như thế nào để được thế này?”

Phương Nhất Chúc quay đầu lại trừng mắt nhìn hấn, nói: “Nhất Chúc là để trường bối gọi, ngươi gọi nương tử!”

Thẩm Dững ngẩn người, trong lòng cảm thấy không ổn lắm, có điều vẫn gọi một tiếng: “Nương tử.”

“Được rồi.” Phương Nhất Chúc cười ha hả đáp ứng, lại đưa cho hấn thêm một phần thịt lợn chua ngọt, “Ném thử cái này đi.”

Thẩm Dững tiếp nhận lại ăn một miếng... Vẫn là mở to hai mắt. Hấn vốn không thích ăn món thịt lợn chua ngọt này lắm. Thế nhưng tay nghề của Phương Nhất Chúc quá lợi hại, hơn nữa thịt lợn chua ngọt này cùng cánh gà rán lúc nãy có hiệu quả kỳ diệu như nhau, bên ngoài hương vị vô cùng giòn, vừa vào trong miệng lại tan ra, hương thơm trong miệng thật lâu không tan đi, khiến cho người ta nhìn không được muốn ăn một miếng lại một miếng.

“Làm thế nào a?” Thẩm Dững vẫn tiếp tục hỏi: “Nhìn qua giống như là thịt và cánh gà bình thường.”

Phương Nhất Chúc trong tay nặn bánh khoai lang, không nhìn lại mà vẫn hướng Thẩm Dững giải thích: “Ngươi có biết tại sao ta lại chuẩn bị nhiều khoai lang như vậy không?”

Thẩm Dững lắc đầu.

“Rất đơn giản, trước tiên dùng dao nhỏ đem cánh gà cùng thịt lợn tạo ra thật nhiều lỗ hổng, rồi rắc lên bột làm mềm, thịt lập tức trở nên mềm, sau đó đem khoai lang đã chưng chín mềm ép thành bột, bỏ cánh gà thịt lợn vào trong, liên tục nghiền dùng bát nghiền. Cứ như vậy, gân thịt cũng trở nên mềm, sẽ không mắc răng không khó nhai, hơn nữa khoai lang cũng bị áp vào trong những lỗ hổng dung dao của thịt, cuối cùng trên mặt ngoài dính một tầng bột khoai lang lại tiếp tục đặt vào một lớp bột đậu phộng lăn một vòng... Khi cho lên chảo sẽ lập tức chín.”

“Ngạ...” Thẩm Dững rốt cuộc cũng hiểu rõ, thảo nào lại mềm như vậy... Thật giỏi a!

Ngoài cửa, mấy người tiểu nhị hô to, “Thiếu phu nhân, còn đồ ăn không? Mọi người ngoài sảnh lớn đã muốn tràn vào đây!”

Phương Nhất Chúc nhanh tay bưng đậu hũ cá hoa vàng và canh sò điệp đậu phộng móng giò ra, bên ngoài mới hơi hòa hoãn một chút.

Sau khi làm xong vài món thức ăn, Phương Nhất Chúc cuối cùng chuẩn bị một xuất con lạp xưởng, dùng cà chua làm tương trải lên trên mặt, vừa đem ra bên ngoài đã nghe thấy tiếng tranh mua.

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm đưa qua cho Thẩm Dững một chén, còn mở bọc nhỏ bên hông, cẩn cẩn lòi ra một bình nhỏ, rút nắp bình, nhẹ nhàng gõ gõ, đổ ra một ít bột phấn bên trên com, lại cẩn thận nắp lại.

“Đây là cái gì?” Thảm Dững hiếu kỳ hỏi.

Phương Nhất Chúc thần thần bí bí nói, “Đây chính là Thiên tiêu (tiêu trời) a.”

“Thiên tiêu?” Thảm Dững có chút không hiểu. Hoa tiêu, hồ tiêu, chỉ thiên tiêu hẳn đều đã nghe nói qua nhưng lần đầu nghe nói đến tiêu trên trời, nhin không được lại hỏi, “Cái này... Là tiêu gì? Lớn lên ở trên trời ư?”

Phương Nhất Chúc thấy khõe miệng Thảm Dững dính chút nước canh, khuôn mặt mang vẻ mờ mịt, nhin không được rầu rĩ cười, hỏi lại: “Tướng công biết trên đời này có bao nhiêu loại tiêu sao?”

Thảm Dững lác lác đầu, nói: “Không ít phải không?”

Phương Nhất Chúc gật đầu, nói: “Tổng cộng có hơn một trăm loại tiêu.”

“Nhiều như vậy?” Thảm Dững giật mình.

“Đúng vậy, những loại tiêu ấy đều là mọc trên mặt đất cho nên gọi tạm là Địa tiêu (tiêu đất).” Phương Nhất Chúc chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ tiêu này đúng là mọc ở trên trời?” Thảm Dững mở to hai mắt hỏi.

Phương Nhất Chúc cười, nói: “Là đem một trăm loại tiêu tập trung lại, phơi nắng sau đó nghiền thành bột, pha trộn cùng với nhau, nên gọi Thiên tiêu.”

Thảm Dững giật mình không nhỏ: “Nhiều loại tiêu như vậy... Người tìm ở đâu được?”

Phương Nhất Chúc ngồi xồm xuống, nhìn Thảm Dững ngồi ở trên ghế dùng bữa, cười nói: “Cha ta đã bỏ nhiều năm công sức mới làm ra được, cũng chỉ có một bình nhỏ này. Tiêu này còn quý hơn hoàng kim, ngay cả hoàng đế cũng chưa được ăn đâu, người mau nếm thử đi.”

Thảm Dững vội vã gật đầu, cúi xuống ăn cơm, vừa mới thử một miếng đã cảm thấy quả nhiên không giống bình thường... Cơm cùng lạp xưởng đều mang một hương vị riêng, có thêm nước sốt cà chua, lạp xưởng giòn, vị tê cay, có nắm hương, tôm nhỏ, thịt cua... Thật nhiều gia vị. Tuyệt nhất vẫn là nước cà kia đem com đầy mỡ toàn bộ trừ đi hết. Đặc biệt, Thiên tiêu Phương Nhất Chúc vừa rắc lên kia, cay quả thực rất đặc sắc, Thảm Dững ăn không dừng lại được, ngay cả tư tưởng lẫn trên mặt đất cũng có.

“Thiếu phu nhân!” Thời điểm tiểu nhị kia chạy tới, quần áo trên người đều đã bị xé rách, vẻ mặt cầu xin: “Có còn không? Ăn ngon chết người! Những khách nhân kia còn nói muốn ăn một thùng com lớn.”

Phương Nhất Chúc thiếu chút nữa cười vang, nói: “Đều đổi thành thùng com ư?”

Vừa dứt lời, Thảm Dững bùng lên bát trống không, túm túm lấy ống tay áo của nàng, nói: “Ta cũng muốn đổi thành thùng lớn.”

Phương Nhất Chúc không nói gì.

Sau đó, Phương Nhất Chúc thấy mọi người ở đây ăn chưa một người nào no, liền đơn giản đem tất cả nguyên liệu nấu ăn đều thả vào cùng nhau, làm một nồi lớn thức ăn hỗn độn, lại làm thật nhiều thịt bánh, để cho bọn họ tự vào lấy thức ăn, phòng bếp trở nên chật cứng người... Cuối cùng, mọi người đều ăn thẳng cho đến khi đứng lên không nổi, mới dựa vào ghế thở dốc, khen ngợi —— nhân sinh một đời đã đủ!

Phương Nhất Chúc thấy chường quầy gom một bồn bát chất như núi, cười tiến tới nói, “Chường quầy, kiếm được không ít nhĩ?”

“Tốt lắm, rất tốt!” Chường quầy cười đến nổi chân mày đều không thấy, hé ra bao nhiêu nếp nhăn, liên tục ca tụng: “Thiếu phu nhân, kỳ tài, quả nhiên là kỳ tài nha!”

Phương Nhất Chúc cười thoả mãn, lại nói với chường quầy đem chút khoai lang cùng cà chua, chuẩn bị mang về ăn.

Thảm Dững ở một bên nhìn, cười cười, Phương Nhất Chúc nha đầu ngốc này, chỉ biết nấu nướng, bản thân đến bây giờ còn chưa ăn cái gì đâu. Vừa nghĩ, Thảm Dững vừa nhìn bốn phía, liếc mắt quyết tới chỗ một góc phòng nơi Cổ Đại Hoa đang ngồi... Chỉ thấy hắn ở trong góc tường, trên tay cầm một cái bánh khoai lang tròn, đang từ từ ăn.

Thảm Dững vốn muốn cười hắn hai câu, thấy trước mặt hắn một đồng lớn bát đĩa trống, xem ra là cũng ăn không ít... Thế nhưng chăm chú nhìn Cổ Đại Hoa, Thảm Dững đột nhiên thấy không thích hợp.

Cổ Đại Hoa như là đang đeo gót cái gì, thỉnh thoảng lại giương mắt nhìn Phương Nhất Chúc, ánh mắt biến hóa, dường như có chút tính toán.

Thảm Dững khẽ nhủ mày, tự hỏi... Tên mập mập này lại đang tính toán cái gì?

Phương Nhất Chúc vẫn hoàn toàn không có phát hiện, cầm một túm khoai lang chạy tới, nói: “Tướng công, đi thôi!”

Thảm Dững đưa tay tiếp lấy túm khoai lang, hỏi nàng: “Này, người có đói bụng không?”

Phuong Nhất Chúc sùng sốt... Bụng bây giờ mới sôi lên.

Thảm Dững mang về mặt bội phục nhìn nàng.

Trên đường về, Phuong Nhất Chúc tìm một bãi đất trống nướng khoai lang ăn, Thảm Dững ngửi thấy mùi hương, thế nào mà khoai lang Phuong Nhất Chúc nướng kiểu bình thường cũng có hương vị đặc biệt a?

Thấy Thảm Dững nhìn mình, Phuong Nhất Chúc đưa qua một củ khoai lang, hỏi: “Ăn không?”

Thảm Dững nhận lấy, lột vỏ cắn một miếng, nóng đến nỗi thờ đốc, có điều là... Thực sự là thơm a!

“Này.” Thảm Dững vừa ăn vừa hướng về phía Phuong Nhất Chúc nói, “Cái tên Cổ Đại Hoa kia, hình như có chủ ý phá hư gì đó.”

Phuong Nhất Chúc sùng sốt, hỏi: “Hắn làm thế để làm chi?”

Thảm Dững nhún nhún vai, “Ai biết được, có lẽ là xem tiểu tử ta không vừa mắt đã lâu, hắn nếu dám tìm ngươi gây phiền phức, ta sẽ đánh hắn.”

Phuong Nhất Chúc nghe xong, khoe miệng nhướng lên, chân mày cong cong, gật đầu nói: “Được, chúng ta cùng đánh hắn.”

Thảm Dững bất đắc dĩ, bây giờ nha đầu này cư nhiên còn muốn cùng hắn đánh ngươi, thấy nàng cười cười với mình, Thảm Dững lắc đầu —— ngốc như vậy, có điều là có chút đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Rượu nhường ngọt cùng án mạng người

Từ sau khi Phuong Nhất Chúc và Thảm Dững đến từ lâu làm việc, khách nhân đến đó ăn cơm đều phải xếp hàng chờ vị trí, lão bản thu bạc về đến nỗi tay cũng mềm ra.

Thảm Dững nhìn hắn cười để lộ ra khuôn mặt đầy nếp nhăn, nghĩ thật đáng giận, đây chính là bạc mà Phuong Nhất Chúc vất vả khổ cực mới kiếm được.

Hôm nay gió tây bắc bỗng nhiên nổi lên, tiết trời trở lạnh, Phuong Nhất Chúc làm xong cơm, lại thấy khách nhân còn muốn ăn nữa liền vì mọi người chuẩn bị một chút điểm tâm nóng —— tôm tươi ngọt rượu nhường.

Gạo nếp gạo nếp ủ bã rượu,

Tôm tươi trần qua nước nóng sôi.

Tơ vàng mút tảo thêm một trứng,

Tôm ngon rượu nhường ngọt lại hương.

Phuong Nhất Chúc làm xong rượu nhường, để lại cho chính mình một phần, rồi đưa cho tiểu nhị ở bên cạnh mang ra bàn ngoài. Chợt nghe Thảm Dững ở bên kia nói thầm, “Tham tiền đến chết, khi rảnh rồi không lừa gạt của ngươi chút bạc không được.”

“Đúng vậy!” Phuong Nhất Chúc lập tức gật đầu, “Đúng là nên lừa bạc của lão ta.”

Thảm Dững xoay mặt, mở to hai mắt nhìn Phuong Nhất Chúc, “Ngươi... vừa nói lừa bạc của hắn?”

“Đúng.” Phuong Nhất Chúc gật đầu, múc một môi rượu nhường ngọt ngào, đưa đến miệng Thảm Dững, nói: “Tuống công, ngươi tin hay không, vận khí phúc thọ của đời người đều có giới hạn? Chưông quây thoáng cái đã kiếm được rất nhiều bạc, lúc này làm cho hắn bỏ ra một chút, đối với hắn cũng là chuyện tốt.”

Thảm Dững nhắm nhấp rượu nhường trong miệng, vừa gật đầu khen ngon, há miệng ý bảo còn muốn nữa, vừa hỏi: “Cái gì cơ?”

Phuong Nhất Chúc lại nhét vào miệng hắn một môi, chăm chú nói: “Cha ta nói rằng, đời người, thời gian xuôi gió xuôi nước nhiều nhất cũng chỉ hai mươi năm. Một người cả đời không có gì bất ngờ gì xảy ra, cũng có thể sống đến sáu bảy mươi năm, nếu như gặp được vận khí tốt đường đời sẽ bằng phẳng, nhưng nếu như tiêu tiền như nước thoáng cái đã dùng hết, sau đó có thể sẽ không vực dậy được.”

Thảm Dững cười đến nỗi bụng cũng đau mới nói: “Một nha đầu ngốc như ngươi, làm sao có thể gặp được phúc khí?”

Phuong Nhất Chúc nhìn hấn một chút, nói: “Đương nhiên có thể gặp được!”

Thẩm Dững hiếu kỳ, đưa tay đem toàn bộ rượu nhường còn lưu lại trong bát trút tất vào miệng, chặc lưỡi hỏi, “Gặp được thế nào a?”

Phuong Nhất Chúc đưa tay tháo một sợi dây hồng ở trên cổ bên trên có treo một chiếc chuông bạc nhỏ xuống, đưa cho Thẩm Dững.

“Đây là cái gì?” Thẩm Dững tiếp nhận nhìn một chút, cau mặt nhăn mũi nói, “Chỉ là bạc vụn thế nào lại đeo ở trên cổ? Người khác đều chỉ dung bạc làm lắc ở chân. Khi nào ta sẽ mua cho ngươi một cái bằng vàng.”

“Thực sao?” Phuong Nhất Chúc tủm tỉm cười hỏi.

“Tất nhiên.” Thẩm Dững nói, “Vợ Thẩm Dững ta sao có thể chỉ mang bạc thôi.”

Phuong Nhất Chúc nở nụ cười, nói: “Cái này tuy rằng chỉ là bạc vụn nhưng là do chính tay cha ta làm cho mẹ.”

“Ngà?” Thẩm Dững nhìn một chút, nói: “Tay nghề của cha ngươi cũng thật khéo léo.”

“Ừ.” Phuong Nhất Chúc đắc ý, “Đó là tất nhiên.”

“Có điều là thế nào lại chỉ tặng chuông bạc nhỏ?” Thẩm Dững không hiểu, hỏi: “Muốn tặng cũng phải tặng chuông vàng mới đáng! Cha ngươi cũng thật là không bài bản.”

“Vốn là cha mua cho mẹ ta một cái trâm cài.” Phuong Nhất Chúc cười cười, “Mẹ ta rất đẹp, mang gì dùng gì đều xinh đẹp nhất, các đại gia đến tìm mẹ ta tặng đủ mọi loại trang sức bằng vàng ngọc, thế nhưng mẹ ta, cũng chỉ mãi dùng một cái trâm vàng... Người khác đều thay đổi không biết bao nhiêu đồ trang sức, nhưng mẹ ta vẫn mãi mãi mang một cái như vậy.”

Thẩm Dững nghe thế cười cười, nói: “Mẹ ngươi cũng thật đặc biệt.”

“Cha ta vừa ham cờ bạc lại mê rượu, bởi vậy cũng chẳng bao giờ có bạc.” Phuong Nhất Chúc cười nói, “Ngày ấy ông thắng một trận lớn, hoan hỉ vui mừng mua một trâm cài đẹp lộng lẫy rực rỡ cho mẹ ta. Chỉ là trên đường về nhà, lúc đi qua sông bạc, thấy trên người còn chút bạc vụn, liền đi vào chơi.”

Thẩm Dững cười nhạt một tiếng, nói: “Con bạc trên người sẽ không bao giờ có bạc.”

Phuong Nhất Chúc gật đầu, nói: “Mẹ ta bình thường nói với ta, nam nhân không xấu không tốt, xấu quá cũng không tốt, phải mở to hai mắt ra mà chọn rõ ràng.”

Thẩm Dững liền cảm thấy phía sau gió lạnh từng trận, vội vàng quay đầu lại, tự nhủ... mẹ của Phuong Nhất Chúc sẽ không đến tìm hấn đi, hấn cũng không phải là mê rượu ham cờ bạc sao?! Nghĩ thế liền nhanh chóng đem trọng tâm câu chuyện kéo trở về, hỏi Phuong Nhất Chúc, “Sau đó cha ngươi đem số bạc còn lại cùng cả trâm hoa đều đặt vào?”

Phuong Nhất Chúc gật đầu, “Đúng vậy.”

“Tiếp theo?” Thẩm Dững hỏi, “Mẹ ngươi có tức giận hay không?”

Phuong Nhất Chúc cười cười, nói: “Cha ta không có ưu điểm gì, chỉ hay nói ngọt, và tay nghề khéo léo.”

Thẩm Dững lại hỏi, “Không phải là về nhà lừa người đi?”

Phuong Nhất Chúc gật đầu, nói: “Bởi vậy mới nói a, nam nhân biết nói ngọt đều chiếm ưu thế.”

Thẩm Dững cũng tán thành, thầm nghĩ, tình nhân ở lầu hương viện ưa thích vương gia công tử cũng bởi vì họ biết cách lừa người như vậy.

Phuong Nhất Chúc nheo lại con mắt nhìn hấn, hỏi: “Ngươi đang nghĩ cái gì đó?”

“Không...” Thẩm Dững vội vàng lắc đầu.

Phuong Nhất Chúc chăm chú nhìn hấn, Thẩm Dững hỏi tiếp, “Sau đó thì sao? Cha ngươi che dấu mẹ ngươi như thế nào?”

“Cha ta sờ soạng toàn thân trên dưới, chỉ còn lại một khối bạc vụn nhỏ, hấn tìm đến một cửa hàng làm nghề đúc vàng bạc, đem khối bạc vụn đó đập bẽ dẹp, sau đó tự tay làm thành một cái chuông nhỏ.”

“Chỉ làm ra một cái đơn giản thô ráp như vậy?” Thẩm Dững nói, “Mang về mẹ ngươi không thể không tức giận mắng chửi a!”

Phuong Nhất Chúc lắc đầu, nói: “Mẹ ta ngược lại xem như bảo bối, luôn mang.”

“Vì sao?” Thẩm Dững không giải thích được.

“Thời điểm cha ta đem hoa tai này tặng cho mẹ, hướng mẹ ta kể, ‘Nương tử à, nàng có nghe nói qua, vận khí cùng phúc thọ của đời người đều có một

giới hạn?”

Thẩm Dững cau mũi, “Giống như vừa rồi người mới nói sao?”

Phương Nhất Chúc gật đầu, nói tiếp: “Mẹ cũng là không giải thích được, cha ta mới đem hoa tai bạc này ra, đưa cho bà, nói: ‘Ta nếu tặng nàng một cái trăm vàng, như vậy một năm chỉ có thể tặng nàng một cái. Cho nên ta đem vàng đổi thành bạc, như vậy sau này mỗi ngày ta có thể tặng nàng một cái, tặng cả đời, nàng có chịu hay không?’ “

Thẩm Dững nghe xong, chân động một lúc lâu, lát mới nói: “Cha người thật giỏi, lời này ta sẽ ghi nhớ, về sau tất hữu dụng...”

Còn chưa dứt lời, lại thấy Phương Nhất Chúc quay ra nhìn chằm chằm, lại vội vàng hỏi: “Vậy sau đó, cha người mỗi ngày đều tặng sao?”

Phương Nhất Chúc lắc đầu, nói: “Tự nhiên là không, sao có chuyện mỗi ngày đều tặng.”

Thẩm Dững có chút ừ rừ bĩu môi, “Nam nhân này, đáng thất vọng!”

“Thật sao?” Phương Nhất Chúc nói, “Có điều là, may mà cha ta không phải mỗi ngày đều tặng vật này vật nọ.”

“Hả?” Thẩm Dững không hiểu, hỏi: “Giải thích thế nào?”

“Sau đó, nhà ta gặp khó khăn.” Phương Nhất Chúc nói, “Mẹ ta đem tất cả đồ trang sức đáng giá bán đi, chỉ duy nhất hoa tai bạc này là còn giữ, bà thường nói, ‘Con người a, cả đời vận khí cùng phúc thọ đều có giới hạn, nếu như năm đó dùng vàng kia đổi lấy mấy đôi hoa tai bạc thế này thì có thể để lại cho Nhất Chúc mấy món đồ gia truyền để suy nghĩ.’ “

“A.” Thẩm Dững nghe thấy thế cảm thấy có chút khó chịu có điều là lại muốn cười hơn, nói: “Cha mẹ người thật biết nói đùa.”

Phương Nhất Chúc đem sợi dây hồng có treo hoa tai bạc hình chuông kia đeo vào cổ Thẩm Dững nói: “Bôi vậy, tướng công à, sau này nếu có thời điểm mọi chuyện đều thuận lợi vừa ý, hãy nhìn hoa tai này, khi mọi chuyện khó khăn phải chịu khổ cực, cũng nhìn hoa tai này. Nhớ đến chuyện có thể gặp được phúc khí mà cố gắng sống cho tốt.”

Thẩm Dững ngẩng đầu nhìn Phương Nhất Chúc đeo cho hắn vật tai họa như vậy... Vốn là với thân phận của Thẩm Dững hắn nhất định sẽ không mang loại đồ trang sức hạ đẳng thế này, đồ này lấy ra chỉ khiến người khác chê cười. Thế nhưng mấy câu nói của Phương Nhất Chúc lại khiến hắn cứ thế nhận lấy, lại còn ma xui quỷ khiến thế nào đem hoa tai bạc ấy nhét vào tận áo lót bên trong, thật cẩn thận kiểm tra xem đã tốt chưa.

Ngẩng mặt lên, chỉ thấy Phương Nhất Chúc đang cười với hắn, Thẩm Dững đột nhiên ý thức được một điều —— nha, Phương Nhất Chúc thật giống cha nàng, miệng cũng rất ngọt.

“Người chờ một chút, ta thu thập một số thứ rồi chúng ta đi.” Phương Nhất Chúc vừa thu thập đồng tây vừa nói với Thẩm Dững: “Lát nữa chúng ta cùng đi lừa gạt chương quây kia, cho hắn bớt đắc ý, người có biết hay không, hắn vừa rồi còn tự ý tăng giá tiền, một phần địa tam tiên xảo hải tam tiên*, mà lấy đến mười hai lượng, chỗ bạc kia đủ mua một xe nguyên liệu nấu ăn đó, thật quá phận!”

*Địa tam tiên xảo hải tam tiên: Không tìm ra được nghĩa tiếng việt cho món ăn này nên để nguyên cả. Hình ảnh đầu chương chính là món này.

Thẩm Dững đứng ở một bên nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc một lúc lâu, đột nhiên nói, “Này, ta hỏi người một chuyện.”

Phương Nhất Chúc xoay mặt nhìn hắn, “Hỏi đi.”

“Người đường đường là nữ nhân tài ba, gả cho ta một tên ác bá còn đồ như ta, không cảm thấy gầy xéo chính mình sao?” Thẩm Dững không giải thích được hỏi tiếp, “Đến cả đồ gia truyền cũng cho ta?”

Phương Nhất Chúc khẽ nhún mày, nói: “Người lại muốn ăn đòn à, đã nói người không phải ác bá!”

Thẩm Dững nghĩ tới ngày đó quỳ ở từ đường liền nói: “Này, không cho phép người động chân động tay, ta là thật lòng hỏi.”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Người rất tốt.”

Thẩm Dững lắc đầu, nói: “Bằng không chúng ta không lừa gạt lão trưởng quây kia nữa, bớt chút thời gian, ta mang người đi đến thầy thuốc khám”

“Đi.” Phương Nhất Chúc nghiêm mặt nhìn Thẩm Dững, cho đến khi hắn nhìn không được cười lớn.

Phương Nhất Chúc không để ý tới hắn, tiếp tục thu thập đồ đạc, Thẩm Dững túm tay áo nàng hỏi: “Này, nói nha.”

“Nói cái gì?” Phương Nhất Chúc nhìn hắn.

“Người thích gì ở ta?” Thẩm Dững hiếu kỳ hỏi, “Làm vợ ta người không cảm thấy ủy khuất sao?”

“Ủy khuất cái gì?” Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững, “Cha ta, ăn uống – phiêu kỹ – cờ bạc, mọi thứ đều rành cả, không biết kiếm tiền, không cha không mẹ, không nhà cửa sự nghiệp, thật vất vả cũng chỉ có tay nghề làm com, còn rước lấy bao nhiêu tai họa, cưới một người vợ tốt như vậy cũng

không biết quý trọng, kết quả là hai bàn tay trắng. Ta nói với người, nam nhân vô dụng nhất như vậy ta cũng đã gặp qua. Người như thế này tính gì mà ác bá vô lại?”

Thẩm Dũng sững sốt một lúc lâu, nhìn Phương Nhất Chúc, hỏi, “Cha người kém cỏi như vậy ư?”

Phương Nhất Chúc gật đầu, nói: “Thế nên có vô dụng hơn nữa thì có làm sao?”

Thẩm Dũng nghe đến mạt danh kỳ diệu*, hỏi: “Cái kia... Con gái sợ gã nhằm chồng a! Nếu ta là người, tuyệt đối sẽ không để cha mình hồ đồ lẫn lộn như vậy! Ta cũng rất hư hỏng, hiện tại còn nhỏ, nói không chừng tới tuổi của cha người, so với hắn còn xấu xa hơn.”

* Mạt danh kỳ diệu: chả hiểu vì sao.

Phương Nhất Chúc giương mắt nhìn Thẩm Dũng, nói: “Tướng công, người đã khóc bao giờ chưa?”

Thẩm Dũng nhú mày, nói: “Đại lão gia không có việc gì sao lại phải khóc, nam nhân khóc chính là đồ bỏ đi!”

Phương Nhất Chúc cười gật đầu, nói, “Ta cũng hiểu được cha ta vô cùng vô dụng, người ta lấy tuyệt đối sẽ không phải một người nam nhân như vậy... Có điều là, ngày chôn cất mẹ, cha ta ở trước mộ phần của mẹ khóc ba ngày ba đêm. Cuối cùng, tưởng tượng ra ta là mẹ, không bao lâu sau cũng qua đời, trước khi chết còn luôn miệng gọi tên mẹ ta. Ta lúc đó đã nghĩ sau này cũng phải tìm một người nam nhân như vậy, vô luận hắn có bao nhiêu xấu xa!”

Thẩm Dũng sững sốt một lúc lâu, mới hỏi: “Cha người đã chết? Vậy Phương lão gia kia...”

Phương Nhất Chúc sững sốt, lúc này mới ý thức được lỗ miệng đem sự thật nói ra, lông ngóng vụng về nói: “Hắn không phải...”

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, liền hiểu được: “Ồ... Phương lão gia chỉ là cha nuôi của người?”

Phương Nhất Chúc liếc mắt một cái, không có lên tiếng, gật gật đầu.

Thẩm Dũng bĩu môi, nói: “Khó trách, đem người gả thẳng cho ta, ta còn đang nghĩ lão nhân này có phải là không có não hay không.”

Phương Nhất Chúc chỉ cười cười, không nói.

Thẩm Dũng lại hỏi nàng, “Vậy người không oán cha người sao? Hắn sớm bỏ rơi người như thế.”

Phương Nhất Chúc lắc đầu, nói: “Sẽ không, ông không phải chỉ là đi theo mẹ ta sao, như nhau cả thôi.”

“Người thật ra cũng không dễ dàng a.” Thẩm Dũng nói.

Phương Nhất Chúc thu thập xong mọi chuyện, vỗ vỗ bụi trên người, nói: “Đi thôi, chúng ta đi lừa lão chương quỳ.”

“Được.” Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc đi ra khỏi nhà bếp.

Tới sảnh chính, chỉ thấy một đám thực khách ở giữa phòng dồn sức ăn uống, chương quỳ không thấy bóng dáng, Thẩm Dũng hỏi một gã tiểu nhị đang thu thập bát đĩa: “Này, chương quỳ nhà người đâu rồi?”

“Chắc là trở về phòng rồi!” Tiểu nhị nói, “Vừa rồi còn đang ở đây.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, cả hai cùng đi ra sân sau đến phòng riêng của lão chương quỳ.

“Chắc chắn là đi giấu bạc.” Thẩm Dũng nói, “Lát nữa xem hắn đến tột cùng là kiếm được bao nhiêu tiền!”

“Đúng.” Phương Nhất Chúc gật đầu, hai người đi tới cửa chính, Thẩm Dũng nâng tay gõ cửa, “Chương quỳ.”

Bên trong không có tiếng trả lời.

Thẩm Dũng khê nhú mày, lại dùng lực lớn hơn vỗ vỗ cửa, “Chương quỳ?!”

Vẫn như cũ không ai đáp trả.

“Không có ai sao?” Thẩm Dũng có chút buồn bực, Phương Nhất Chúc hỏi, “Chương quỳ, có thể ngoài hay không?”

Thẩm Dũng cúi đầu nhìn một chút, chỉ thấy trên cửa không khóa, liền nói: “Cửa cũng chưa khóa...” Vừa nói, vừa đẩy cửa, thế nhưng cửa lại không ra, rõ ràng là bên trong bị khóa.

“Có người.” Phương Nhất Chúc nói, “Nếu không thế nào lại khóa trái bên trong? Hay là đang ngủ?”

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, cố sức gõ cửa, nói: “Này, chương quỳ! Chương quỳ?!”

Đang gọi thì thấy cửa phòng sát vách mở ra, Cỗ Đại Hoa từ bên trong đi ra, ngáp ngáp ngáp dài hồi, “Àm ỉ cái gì vậy?”

Đồng thời, tiểu nhị dưới lầu cũng chạy lên hỏi, “Chường quỳ à? Bên ngoài có khách nhân nói muốn đặt tiệc rượu!”

Thẩm Dững chỉ chỉ cửa lớn, nói: “Đóng cửa, không ai trả lời.”

Tiểu nhị cùng Cỗ Đại Hoa đều thấy buồn bực liền gõ cửa... Nhưng nửa ngày, vẫn không ai đáp trả.

Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, liền liếm ngón trỏ, ở trên cửa sờ chọc chọc mấy cái, đâm thủng một lỗ, ghé mắt vào bên trong nhìn.

“A!!!” Phuong Nhất Chúc vừa nhìn vào bên trong cả kinh, thét lên.

“Làm sao vậy?” Thẩm Dững cũng ghé mắt vào lỗ hồng Phuong Nhất Chúc vừa mới chọc thủng xem xét tình hình bên trong... Chỉ thấy ở giữa phòng, chường quỳ ngồi ở trên một cái ghế, hai mắt mở to trợn ngược nhìn trời. Trên ngực, cắm một cái kéo... Máu chảy lênh láng cả ra đất.

“Ách...” Thẩm Dững cũng cả kinh rút lui một bước.

“Đã chết!” Cỗ Đại Hoa nhìn thoáng qua, kinh hãi hô to lên.

“Trời ơi, chường quỳ!” Gã tiểu nhị bắt đầu khóc, Cỗ Đại Hoa nghe tiếng khóc trở nên khó chịu, đập hấn một cái nói: “Khóc lóc cái gì! Nhanh đi báo quan!”

Tiểu nhị vội vã đứng dậy, vừa khóc vừa chạy ra bên ngoài báo quan, nửa đường mấy lần vấp ngã.

Cỗ Đại Hoa nhìn Thẩm Dững cùng Phuong Nhất Chúc, hỏi: “Hai người tìm chường quỳ làm gì?”

“Ách...” Phuong Nhất Chúc chưa kịp mở miệng, Thẩm Dững đã lên tiếng, “Chúng ta muốn đến nói với hắn, ngày mai sẽ không tới, sau ngày mai lại tiếp tục.”

Phuong Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững, chỉ thấy sắc mặt hắn không đổi, cầm lấy cổ tay nàng nhẹ nhàng thu lại, Phuong Nhất Chúc ngẫm hiểu, không lên tiếng... Cũng đúng, đây chính là án mạng, nếu là noi vì trộm tiền mà tới, vậy không phải rất mới mẻ sao?

Cỗ Đại Hoa không hiểu được, hỏi tiếp, “Vì sao?”

Thẩm Dững nói, “Nương tử ta nói mấy hôm nay nấu cơm quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một ngày.”

Cỗ Đại Hoa gật đầu, lại nghe Thẩm Dững hỏi, “Cỗ đầu bếp, hôm nay thế nào lại đi ngủ trưa sớm như vậy? Không ăn cơm trưa sao?”

Cỗ Đại Hoa bĩu môi, nói: “Các người tưởng ta nguyện ý sao, mấy hôm nay đều chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn suốt đêm, nếu không các người có nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy ở đâu ra?”

Thẩm Dững cùng Phuong Nhất Chúc liếc nhìn nhau —— cái này đúng là không phải lừa người.

Không lâu sau, chợt nghe có tiếng bước chân ở dưới lầu vang lên, người của nha môn đã đến.

Dẫn đầu chính là bộ khoái Thẩm Kiệt. Thẩm Kiệt là trợ thủ đắc lực của Thẩm Nhất Bác, bởi vì cũng mang họ Thẩm, cho nên Thẩm Nhất Bác nhận hắn làm con nuôi, năm nay hơn hai mươi tuổi, võ nghệ vô cùng tốt, cũng rất thông minh, luôn giúp đỡ Thẩm tri phủ phá án, đối với Thẩm Dững cũng rất chiều cổ.

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân.” Thẩm Kiệt là người đầu tiên đi lên, hỏi: “Nghe nói xảy ra án mạng?”

“Đúng vậy.” Thẩm Dững chỉ chỉ lỗ hồng trên cửa phòng, Thẩm Kiệt ghé mắt vào nhìn, nhú mày, hắn nhìn một hồi, nói: “Cạy cửa sổ ra, bảo hai nha dịch, vòng đi từ sau lên trên!”

“Vâng.” Lập tức có hai nha dịch đi xuống lầu, còn hai người đứng chờ ở cửa, trước khi Thẩm Kiệt xuống lầu không quên nói với Thẩm Dững: “Thiếu gia, mau dẫn Thiếu phu nhân trở về, tránh đề dọa sợ.”

“À, được.” Thẩm Dững gật đầu, kéo Phuong Nhất Chúc, nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” Phuong Nhất Chúc gật đầu, bụng đầy nghi hoặc theo sát Thẩm Dững xuống lầu.

Bên ngoài lầu, thực khách đã sớm nghe nói án mạng chết người, chường quỳ bị người ta giết, có đến vài vòng người tụ tập nghị luận, xem náo nhiệt.

Nhìn thấy Phuong Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đi ra, mọi người đều vây tới hỏi. Thẩm Dững túm lấy Phuong Nhất Chúc bỏ chạy, thật vất vả mới thoát ra được khỏi đoàn người, chạy tới nha môn, Thẩm Dững ngồi xổm xuống thờ đống, nói: “Thực xui xẻo, rõ ràng một ngày êm đẹp lại có người bị đâm chết!”

Phuong Nhất Chúc ngồi xổm xuống bên cạnh hán nói: “Vây chừng quây, hiển nhiên là bị người hại chết.”

“Nhất định là thế.” Thẩm Dững gật đầu, “Kéo còn cấm ở trước ngực... Không biết ai lại ngoan độc như vậy.”

“Kéo?”

Khi hai người đang nói chuyện, phía sau đột nhiên có người ghé miệng vào, Phuong Nhất Chúc cùng Thẩm Dững cả kinh nhảy dựng lên. Lúc nhìn lại mới phát hiện đứng ở trước mắt chính là Thẩm Nhất Bác.

“Cha... Người dọa chết người đó!” Thẩm Dững thờ gấp nói.

“Trông bộ dạng của người thật không có tiền đồ.” Thẩm Nhất Bác nhú nhú cặp lông mày, hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Dững, sau đó sắc mặt lập tức hòa hoãn, dáng vẻ tươi cười như hoa cúc chuyển về phía Phuong Nhất Chúc, đỡ cánh tay của nàng hỏi: “Nhất chúc, con của ta, có làm con sợ không? Người đâu, mau đem cho Thiếu phu nhân một chén trà nhân sâm hạt châu cách thủy để trấn an!”

Thẩm Dững đứng ở một bên, tức giận quát thẳng tới hai mắt trợn ngược, tự mắng, lão gia tử lão hồ đồ!

Thẩm Nhất Bác cuối cùng cũng có chút quan tâm Thẩm Dững, nói: “Mấy ngày này đừng có chạy loạn, ngoan ngoãn ở trong phòng cùng Nhất Chúc đọc sách.”

Thẩm Dững giả bộ nhìn trời, Thẩm Nhất Bác rống lên, “Cầm điếc à?”

“Đã biết.” Về mặt Thẩm Dững rõ ràng không thoải mái, Thẩm Nhất Bác thờ dài, xoay người mang theo nha dịch rời đi, phuong hướng đường như cũng là tới từ lâu.

Phuong Nhất Chúc quay đầu lại nhìn, hỏi, “Cha phải đi phá án mạng này sao?”

“Vây cũng không hẳn.” Thẩm Dững nói, “Dù sao cũng là Tri phủ... Có điều Đông Hạng phủ đã lâu không có án mạng chết người.”

Phuong Nhất Chúc thấy trên mặt Thẩm Dững không chút vui vẻ nào, liền cười tủm tỉm duỗi tay bắt lấy cánh tay hán, kéo đi vào bên trong phủ, nói: “Trưởng công, lát nữa sẽ làm cho người mấy món nhắm rượu, muốn ăn cái gì?”

Thẩm Dững vừa nghĩ đến việc Phuong Nhất Chúc làm com nhắm rượu, tâm tình lập tức chuyển biến tốt đẹp hẳn lên... Mặt khác... Thẩm Dững còn cảm thấy Phuong Nhất Chúc nắm cánh tay mình, dựa sát vào, ân... Ngực cũng có chút thịt.

Thẩm Dững nhìn không được đánh mắt sang ngắm, Phuong Nhất Chúc đột nhiên duỗi tay nắm lấy lỗ tai hán: “Tiểu sắc lang!”

“Ai u...”

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thức ăn chay cùng đi bái phật

Án liên quan đến mạng người tuy rằng là chuyện lớn, nhưng dù sao cũng là việc của Thẩm Nhất Bác, cuộc sống của Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dững ngày ngày vẫn trôi qua, cũng không cần đến từ lâu nấu com nữa, Thẩm Dững lại tiếp tục phải làm tổ trong thư phòng học thuộc kinh thư.

Phuong Nhất Chúc cũng rất ham học, ngồi ở bàn bên cạnh đọc sách, chỉ là nhận biết được quá ít chữ, chữ viết cũng rất khó xem.

Thẩm Dững ở một bên lác đầu, may mà “tài nữ” này không gả cho gã tài tử nào, nếu không, tài tử kia nhất định sẽ chết sớm, nhìn nàng cầm lấy bút viết chữ còn không đẹp bằng con cua vẽ loằng ngoằng đầy đất đầu.

Phuong Nhất Chúc lại coi Thẩm Dững như phụ tử (thầy giáo), chỗ nào không hiểu liền hỏi, Thẩm Dững có thể trả lời thì trả lời, nếu đáp không được, hán sẽ lặng lẽ nhìn lại tập kinh thư của mình, sau đó như không có việc gì giảng giải với nàng. Giảng xong, nhìn về mặt Phuong Nhất Chúc vô cùng kích động và bội phục, Thẩm Dững cảm thấy thật thống khoái. (Bản chất của một con người ham hư vinh.)

Hôm nay ăn com sáng xong, Thẩm Dững ngồi trong thư phòng ngáp ngắn ngáp dài, muốn ra ngoài nhưng không được. Mấy ngày nay, tâm tình của Thẩm lão gia rất không tốt, hình như là bởi vì án mạng kia một chút đầu mối cũng không có. Thẩm Kiệt nói với Thẩm Dững, nhắc nhở hán mấy ngày này tốt nhất nên thành thật nghe lời, bằng không lão gia sẽ trút giận lên người hán, bởi vậy Thẩm Dững cũng không dám xuất môn, đỡ phải bị đánh cho mất mặt.

Phuong Nhất Chúc ngồi bên cạnh hán, vừa lăm bằm thơ phú, vừa cầm một con dao nhỏ khắc lên cái củ.

Củ cái đường trắng bóng, Phuong Nhất Chúc dùng dao khắc xuống nẩy nhát, liền trở thành đủ các loại hình dạng, còn lại vỏ ngoài Phuong Nhất

Chúc tia tốt, cũng trở thành hoa cỏ xinh đẹp. Thắm Dững nhìn thấy có thể giải buồn, nương tử này của hần đôi tay cũng rất khéo léo.

Đang ngồi buồn chán, thấy bên ngoài cửa có bóng người tiến đến, Thắm Dững vội vã nâng lên kinh thư, sau đó quay đầu lại nhưng người vào là mẹ hần.

Thắm Dững thở phào nhẹ nhõm, buồn sách ra. Thắm phu nhân chỉ biết lắc lắc đầu.

Thắm Dững là con trai độc nhất đời thứ ba của Thắm gia, bởi vậy Thắm phu nhân vô cùng thương yêu, Thắm Nhất Bác là nghiêm phụ (người cha nghiêm khắc), những Thắm phu nhân lại là từ mẫu (người mẹ hiền từ)... Cho nên Thắm Nhất Bác thường ngày nói nhiều nhất chính là câu —— Con hư tại mẹ.

Phương Nhất Chúc buông dao khắc ra, chạy tới đỡ Thắm phu nhân ngồi xuống, rót trà cho người, “Mẫu thân, dùng trà đi.”

“Ừ, ngoan.” Thắm phu nhân rất thích Phương Nhất Chúc nói ngọt, nàng suốt ngày nghe Thắm Dững nói năng thô lỗ kể cả khi gọi người mẹ là mình, bây giờ nghe nha đầu này dịu dàng bên cạnh, mở miệng là một tiếng “mẫu thân”, nghe đến nổi tâm tình lão phu nhân cả ngày vui vẻ đến hồ đồ.

“Mẫu thân, sao người lại tới đây?” Thắm Dững hỏi Thắm phu nhân, bình thường trong thời gian hần học bài, cha cũng không cho phép mẹ hần tới.

“Trước dùng học vội, hai người bây giờ có rảnh rồi không?” Thắm phu nhân hỏi.

Phương Nhất Chúc cùng Thắm Dững liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu: “Có.”

Thắm phu nhân mỉm cười, nói: “Vậy hai người theo ta đi Trường Nhạc am ở Đông Sơn đi?”

Thắm Dững cau mày: “Trường Nhạc am không phải là am ni cô sao? Con không đi.”

“Vi sao không đi?” Thắm phu nhân khó hiểu hỏi lại.

“Không đi, ra ngoài gặp ni cô rất xui xẻo.” Thắm Dững nhỏ giọng nói thầm.

“Vớ vẩn.” Thắm phu nhân trừng mắt nhìn hần, nói: “Không được nói bậy, Tĩnh Di sư thái ở Trường Nhạc am được coi như thần tiên sống đó.”

Thắm Dững nhún nhún vai, Phương Nhất Chúc hỏi: “Mẫu thân, đi Trường Nhạc am để làm gì?”

“Hắc hắc.” Thắm phu nhân bỗng nhiên bày ra vẻ mặt đầy ý cười, nói: “Phải đi khấn bái.”

Thắm Dững mở to hai mắt nhìn mẹ mình, “Mẫu thân a, trong từ đường có nhiều tổ tông cùng tượng phật như vậy còn chưa đủ cho người khấn bái ư? Còn muốn lên am ni cô để bái nữa. Thần tiên bên ngoài so với nhà mình linh nghiệm hơn sao?”

“Phi phi.” Thắm phu nhân vội vàng ngăn cản hần, “Lời nói trẻ nhỏ không cố kỵ... Người thẳng thắn con này, miệng không ý tứ gì, Bồ Tát là do người nói chắc?”

Thắm Dững bấu môi, nháy mắt với Phương Nhất Chúc —— đừng đi! Ta sẽ không đi!

Phương Nhất Chúc là nữ hài tử, tự nhiên biết lão thái thái đi đến am ni cô bái phật lại không muốn nói nguyên do, chắc chắn có ẩn tình, liền nói: “Mẫu thân, người lúc nào đi? Con và tướng công sẽ đi cùng.”

Thắm Dững nhú mày, Phương Nhất Chúc híp mắt liếc ngang hần một cái, Thắm Dững thờ dài, quên đi, nam tử không so đo cùng nữ nhân, huống hai người đều là nữ, không còn đường rút nữa rồi.

Thắm phu nhân nhìn hai đứa con, khẽ cười, tự nói... Dững Nhi hình như rất quan tâm Nhất Chúc, nam nhân sợ vợ là chuyện tốt, là thể hiện thương yêu trong lòng.

Nghĩ xong, Thắm phu nhân đứng lên, kéo Phương Nhất Chúc nói: “Nhất Chúc này, con có thể giúp ta làm vài món ăn chay không?”

Phương Nhất Chúc ngần người, gật đầu: “Mẫu thân muốn đem đến Trường Nhạc am cúng sao?”

“Đúng vậy.” Thắm phu nhân nói, “Tốt nhất là làm nhiều một chút.”

“Được, bây giờ con đi làm!” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm đáp ứng.

Thắm phu nhân nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn của nàng, rất vừa lòng, nha đầu kia cái gì cũng tốt, tốt nhất là luôn mang một khuôn mặt tươi cười, lúc nào cũng cười vui vẻ như vậy, chưa bao giờ thấy nàng ưu sầu. Ai nhìn vào cũng thấy thoải mái, thảo nào Dững Nhi gần đây không đến phiêu hương viện nữa, xem ra là đã hồi tâm.

Sau khi Thắm phu nhân ra khỏi phòng, Thắm Dững dựa vào bàn thờ dài: “Ai, đã không thể ra khỏi cửa, vừa ra lại phải đến am ni cô.”

Phương Nhất Chúc ngồi xồm trước bàn nhìn hần, nói: “Mẫu thân muốn đi, chúng ta nên đi theo, không theo là bất hiếu.”

Thắm Dững nhìn trời, nói: “Không phải chỉ là đi bái phật sao, người xem phật đường trong nhà có ít tượng phật không? Bồ Tát, Văn Thù, Quan Thế Âm,

Phổ Hiền, Thích Tăng, Thái thượng lão quân, Phật tổ Như Lai, đều chính tề đầy đủ, còn muốn đi khấn bái ở đâu?”

Hai tay Phương Nhất Chúc nâng cằm suy nghĩ một chút, nói: “Này, người nói mẫu thân có thể đi khấn bái phù hộ cho phụ thân phá án nhanh chóng một chút hay không?”

Thẩm Dũng bật cười, lắc đầu: “Mẹ ta luôn mặc kệ những chuyện thế này.”

“Vậy bà vì sao phải vạ dậm xa xôi đi Trường Nhạc am, còn muốn mang theo thức ăn chay?” Phương Nhất Chúc không giải thích được.

“Ừmm... Không khéo lại đúng như người vừa nói.” Thẩm Dũng cũng có chút buồn bực, “Thiệt chùa thành Tây, Phật Di Lặc thành Nam, chùa nào hương khói cũng hưng vượng hơn Trường Nhạc am a.”

Phương Nhất Chúc sừng sốt, hỏi: “Này, Trường Nhạc am là thờ Bồ Tát gì?”

“Tổng tử Quan Thế Âm*.” Thẩm Dũng thuận miệng trả lời.

“Ai nha!” Phương Nhất Chúc cả kinh, bật dậy hỏi: “Có thể hay không là mẹ có?”

Thẩm Dũng mở to hai mắt, một lát mới nói: “Không phải chứ... cũng đã bốn mươi rồi.”

“Bốn mươi đã là gì?” Phương Nhất Chúc nói, “Có người sáu mươi còn...”

“Không thể nào...” Thẩm Dũng sờ sờ cằm, lẩm bẩm, “Cha cũng quá đi...”

“Chúng ta có thể thử a!” Phương Nhất Chúc nói, gọi tới một nha hoàn.

(Leo: Cái đoạn hội thoại trên thật là ba chấm...)

Chạy tới chính là một tiểu nha đầu, tên là Liên Nhi.

Phương Nhất Chúc nói với nha đầu: “Liên Nhi, em cầm chút bạc đi mua cho ta mấy cân mặn để mang theo lên am cúng.”

“Vâng thưa Thiếu phu nhân.” Liên Nhi vừa định quay đi, Phương Nhất Chúc lại kéo nàng lại nói, “Chờ một chút, em đi hỏi xem lão phu nhân có muốn ăn hay không, nếu muốn phải mua nhiều một chút, nhớ kỹ hỏi phu nhân muốn ăn ngọt hay chua, dựa theo cửa ý tứ của phu nhân mà mua.”

“Được.” Liên Nhi năm nay vừa mới mười lăm tuổi, cũng là một nha đầu nhanh nhẹn, vừa nói xong nàng đã chạy ngay đến phòng của Thẩm phu nhân.

*Tổng tử Quan Thế Âm: Đây là tượng Quan Thế Âm có bế một đứa trẻ, người ta thờ cúng hay đi khấn bái thường là mong ước có con.

P/s: Đọc cái đoạn hai anh chị tự suy luận đau cả ruột:))

“Phu nhân!”

“Chậm một chút, có chuyện gì vậy?” Thẩm phu nhân thấy nha đầu Liên Nhi vội vã chạy tới, liền hỏi.

“Vâng... Thiếu phu nhân nói muốn ăn mặn.” Liên Nhi gãi gãi đầu hỏi, “Phu nhân muốn vị chua hay ngọt?”

Thẩm phu nhân cả kinh, nhảy dựng lên, vội nói: “Chua.”

“Vâng.” Liên Nhi gật đầu, nhớ kỹ phu nhân muốn vị chua.

Thẩm phu nhân là hiểu lắm, bà vừa nghe thấy Phương Nhất Chúc muốn ăn mặn liền sừng sốt, vừa nghe đến chữ “chua”, trong lòng đã nảy lên —— con dâu thêm ăn chua! Ai nha, hai đứa nhỏ này thực sự là không chịu thua kém ai! Liền vội vàng phân phó Liên Nhi, “Nhanh đi nhanh đi, mua đầy một giỏ lớn về, nhớ kỹ tất cả đều phải là loại chua nhất!” (Ta ghét)

Liên Nhi nghe xong không hiểu rõ lắm, nghĩ thầm... Phu nhân định làm người môi giới mặn sao? Một giỏ lớn lại còn là loại chua nhất? Có điều là nàng một câu cũng không hỏi nhiều, chạy vội ra phố tìm được một hàng bán mặn liền nói: “Mặn chua nhất một giỏ đây!”

Người bán mặn cũng có chút há hốc mồm, nói muốn tìm một giỏ toàn mặn ngọt không dễ dàng mà cần một giỏ đầy toàn chua cũng khó, thật vất vả bấy chọn tám lựa mới được một giỏ toàn mặn chua, cuối cùng còn giúp đỡ Liên Nhi khiêng trở về bên trong phủ.

Liên Nhi đem giỏ mặn chia làm hai phần, mang đến cho Phương Nhất Chúc nửa giỏ, nửa còn lại đem đến cho Thẩm phu nhân.

Phương Nhất Chúc nhìn nửa giỏ mặn đưa tới, liền hỏi Liên Nhi, “Phu nhân nói muốn ăn cái gì?”

“Phu nhân muốn tất cả đều chua!” Liên Nhi trả lời.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc mở to hai mắt nhìn nhau, đều giật mình không thôi, Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Liên nhi, em đi

xem, phu nhân có buồn nôn hay không, hoặc là muốn phun ra thứ gì đó?”

Liên Nhi chớp mắt mấy cái, càng thêm khó hiểu, có điều vẫn vội vã chạy đi, vừa ra khỏi sân liền đụng phải Thẩm lão gia.

“Ai u.” Thẩm Nhất Bác xoa xoa mũi nhìn Liên Nhi, nói: “Chậm một chút, đi đâu mà vội vàng như vậy?”

“À, Thiếu phu nhân bảo nô tỳ đi xem... Ách, nôn...” Liên Nhi tuy rằng hùng hổ, nhưng cũng biết chuyện gì tốt xấu, nếu là nói chuyện đi xem phu nhân nôn hay không, lão gia chắc chắn sẽ lo lắng, cho nên lời nói đã đến miệng rồi vẫn phải nuốt xuống dưới.

Thẩm Nhất Bác nghe được nửa đoạn, nghe đến chữ “nôn”, liền hỏi: “Buồn nôn, muốn phun?”

Liên Nhi gật đầu, tự nói, Ờ? Lão gia hình như biết chuyện này a?

Thẩm Nhất Bác giậm chân, nói: “Mau, đi bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn cho tốt, đừng cho nàng hoạt động nhiều, phải cẩn thận!” Nói xong, xoay người chạy đi tìm Thẩm phu nhân báo tin mừng.

Liên Nhi sờ sờ đầu, trở về hỏi đáp Phương Nhất Chúc.

“Thế nào?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Thiếu phu nhân, lúc nãy trên đường gặp phải lão gia, lão gia nói, buồn nôn phải bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn ngon cho tốt, không cho hoạt động nhiều.”

Hai tròng mắt của Thẩm Dũng đều muốn lọt ra ngoài, một lát mới hỏi: “Vậy còn... cha ta?”

“Đi về phía phòng phu nhân.” Liên Nhi trả lời.

Phương Nhất Chúc gật đầu, sau khi cho bảo Liên Nhi đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn Thẩm Dũng: “Thế nào?”

Hai hàng lông mày của Thẩm Dũng hết nhíu lại dần ra như đang suy nghĩ chuyện quốc gia đại sự, nói thầm một câu “Đã già mà còn!” Một bên vuốt tay cầm lấy một quả mận cắn một miếng...

“Tê...” Chưa đến nỗi Thẩm Dũng tròn trắng mắt, “Thật ê răng!”

Phương Nhất Chúc lại cười hi hi nói: “Tướng công, đây là chuyện tốt!”

Thẩm Dũng bĩu môi, nói: “Tốt cái gì? Ta đã nhiều tuổi như vậy rồi còn có đệ đệ?”

Phương Nhất Chúc gật đầu, “Vậy mới tốt a... đi thôi!” Nói rồi kéo Thẩm Dũng đứng lên, chạy đến phòng bếp.

“Để làm gì?” Thẩm Dũng bị nàng túm lấy cảm thấy buồn bực.

“Đi làm thức ăn chay.” Phương Nhất Chúc cười nói, “Thuận tiện chuẩn bị cho mẹ một ít thuốc an thai.”

Thẩm Dũng mang vẻ mặt như đưa đám, đã bốn năm mươi tuổi còn có thai, nói ra thật khiến nhiều người chê cười, đúng là nhìn không ra, cha hần bình thường vô cùng uy nghiêm hóa ra cũng không đứng đắn như vậy, lại còn không biết xấu hổ nói hần.

Nghĩ tới đây, vô thức liếc nhìn Phương Nhất Chúc phía trước một chút... Phương Nhất Chúc không mập, nhưng trên người cũng hơi có chút thịt, mặc áo gấm màu vàng, thắt lưng mảnh khảnh, mông tròn tròn... Thẩm Dũng chuyển hướng nhìn, trong lòng nóng hừng hực... Đều chưa gần gũi, ngay cả miệng cũng chưa hôn qua, nướng từ hần rất hung hăng!

Phương Nhất Chúc tới phòng bếp, trước rửa sạch nôi, sau đó cho vào bên trong hạt dẻ, gà và sâm để cách thủy.

Thẩm Dũng nhìn một chút cũng muốn ăn, liền hỏi: “Hôm nay ăn gà à?”

“Cái này là hầm cho mẫu thân!” Phương Nhất Chúc nói, “Từ hôm nay cho đến khi mẫu thân sinh bảo bối ra, ta mỗi ngày đều phải nấu đồ bổ cho người, mẫu thân tuổi đã lớn ăn uống phải chú trọng, như vậy thân thể mới tốt, cực cùng cũng khỏe mạnh, khi sinh cũng không quá vất vả.”

Thẩm Dũng nhìn nàng, cười nói: “Người thật hiểu thuận a.”

“Tất nhiên.” Phương Nhất Chúc vừa nói vừa bắt đầu rửa nguyên liệu.

Thẩm Dũng những ngày này đều ăn thức ăn Phương Nhất Chúc nấu, cũng không chịu ăn món ăn người khác làm, liền hỏi nàng: “Này, buổi trưa chúng ta ăn cái gì?”

“Ta làm thức ăn chay, chúng ta cùng nhau ăn, hôm nay đi bái phật, vẫn nên thành kính một chút.”

Thẩm Dũng vừa nghe đến ăn chay, mặt mày nhăn lại nói: “Không có thịt thì ăn thế nào... Thức ăn chay có cái gì ngon, không phải chỉ có rau xanh, củ cải

trắng, đậu phụ sao, không hương vị.”

“Ai nói rau xanh, củ cải, đậu phụ sẽ không có hương vị?” Phương Nhất Chúc cười nói: “Thức ăn chay thực sự có thể tạo nên hương vị của gà vịt thịt cá.”

“Thật hay giả?” Thẩm Dũng giương mắt, vẻ mặt không tin nhìn nàng.

“Không tin ư? Lát nữa thử xem.” Phương Nhất Chúc có chút đắc ý cười, tiếp tục rửa.

Thẩm Dũng đứng ở bên cạnh, thấy nàng một đôi mắt to, thoáng cái liền dựa sát vào người nàng.

Phương Nhất Chúc đặt nồi lên bếp, thấy Thẩm Dũng áp sát lại cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ đuổi hấn, nói: “Xa ra, lát nữa dầu nóng sẽ bắn vào người đó.”

Thẩm Dũng lại dựa gần hơn chút nữa, Phương Nhất Chúc giương mắt nhìn hấn, thấy Thẩm Dũng cũng đang nhìn chăm chăm mình, mang vẻ mặt không hiểu liền hỏi, “Có chuyện gì?”

Thẩm Dũng cảm thấy nhụt chí, tự nói... Nha đầu kia thật ngây ngô, cũng không hiểu phong tình.

Phương Nhất Chúc thấy biểu tình phức tạp trên mặt hấn, đưa tay vỗ vỗ bả vai hấn, nói: “Qua bên kia chờ, lát nữa sẽ có đồ ăn.”

Thẩm Dũng bất đắc dĩ, thời điểm Phương Nhất Chúc đuổi A hoàng cũng nói như vậy, chẳng lẽ đãi ngộ giữa hấn và A hoàng lại như nhau sao? Hấn đành phải lết đến bàn ngồi xuống, Thẩm Dũng nhìn thấy A hoàng dưới chân đang vẫy vẫy đuôi. A hoàng trước đây gầy như vậy, kể từ ngày Phương Nhất Chúc tới đây thì toàn thân trên dưới đều là thịt.

Đợi một hồi, Thẩm Dũng cảm thấy có chút không thích hợp... Phương Nhất Chúc xào rau vẫn là hương khí bốn phía như trước, kỳ quái nhất chính là cả gian phòng đều là mùi thức ăn của thịt cá, chẳng lẽ đây là hương vị của món gà hầm kia sao?

Thực sự không kiềm chế được, Thẩm Dũng liền đi lại nhìn: “Người nấu cái gì vậy? Thịt sao? Sao lại thơm như vậy?”

Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Cải bắp tẩm ngũ vị hương, đem tẩm qua dầu bọc ngoài cải trắng hương vị thơm ngon, bên trong giòn bên ngoài là ngọt.”

Thẩm Dũng nâng đũa kẹp một miếng cải trắng nhét vào trong miệng, nhai một chút lại thực sự cảm thấy vị thơm ngào của thịt, vẻ mặt sợ hãi nhìn Phương Nhất Chúc, “Tại sao có thể như vậy...”

“Ném thử cái này.” Phương Nhất Chúc lại đưa tới một đĩa, nói: “Muróp quả và nấm hương xào, muróp bỏ xơ vừa mềm lại giòn, nấm hương tràn qua nước sôi, đậu phụ này làm giả thịt.”

Thẩm Dũng bưng đĩa ăn, gạt đầu làm bả nói, “Đậu phụ này cũng thật tuyệt”.

“Thủy ngọc túi gấm lẫn bột mì.” Phương Nhất Chúc tiếp tục bày ra một đĩa nữa.

“Ngô...” Thẩm Dũng vừa ăn đậu phụ vừa nhìn chăm chăm đĩa đồ ăn Nhất Chúc vừa đưa đến trước mắt: “Đây không phải là thịt viên sao?”

Phương Nhất Chúc cười ha hả: “Chắc là chưa thấy bao giờ đi, thủy ngọc là rau cải giả thành, túi gấm là bí đao bên trong có nhồi đậu phụ chiên, bột mì có trộn thêm bột cà, rau và bí đao sau khi viên lại thả vào bên trong bột bột mì... Cho vào chảo rán... Hương vị còn hơn thịt viên vài lần.”

“Ừ.” Thẩm Dũng gạt đầu lia lịa, tự nhủ: “Sau này nếu như có xuất gia, cũng phải đem Phương Nhất Chúc theo.”

“Khoai môn và nấm giả bào ngư, rau xanh đậu hũ, măng tươi xào giá, đậu ngũ sắc bánh mật, canh bầu nấu rong biển, cải củ xào nấm.” Phương Nhất Chúc nhanh nhẹn làm thêm vài món ăn, rồi đem tất cả bỏ vào trong hộp, cùng Thẩm Dũng liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng chấp hai tay trước ngực —— A di đà phật...

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hoa sơn trà cuốn cùng Trường Nhạc am

Buổi trưa, đường đi đến Đông Sơn vắng lặng, chỉ thấy một chiếc xe ngựa đằng xa, người ngồi trong xe chạy tới Trường Nhạc am thấp hương bái thần không ai khác chính là Thẩm phu nhân, Phương Nhất Chúc... Cùng với vẻ mặt tẻ nhạt không hứng thú – Thẩm Dũng.

Thân xe được làm bằng gỗ hắc đào, tuy rằng thoát nhìn khéo léo tinh tế nhưng cũng rất rắn chắc vững vàng, đỉnh xe cong cong hình vòm chống đỡ bằng dây mây mềm dẻo phủ lên bên trên là da trâu, quét trên gỗ hắc đào một lớp sơn. Trong toa xe bốn vách chạm trạm trổ hoa văn giản đơn, chỉ là các loại hoa lá bình thường mà thôi, mang theo phong cách đơn giản nhưng tinh xảo. Bên trong là hai mảnh trúc tử (mảnh trúc), dùng để chắn gió, chỉ là tiết trời không lạnh, ánh nắng chan hòa, bởi vậy được cuốn cao lên. Bánh xe rất lớn, do loại gỗ lim tốt nhất làm thành, ở giữa trục bánh xe làm bằng gỗ mun.

Cả chiếc xe giá trị xa xỉ nhưng lại không đến mức xa hoa, thượng đẳng mà không phô trương, như chủ nhân của nó tri phủ Thẩm Nhất Bác có điểm giống nhau, tuy rằng tuổi tác làm quan chưa già vẫn đầy hứa hẹn, nhưng luôn duy trì nét cần kiệm, thanh cao, thậm chí còn có một chút cũ kỹ, cổ hủ của văn nhân.

Phương Nhất Chúc mới lần đầu tiên đi xe ngựa, cũng rất thích ngồi trong, chỗ này sờ một chút, chỗ kia sờ một tý. Thẩm Dũng cũng ngồi trên xe, nhìn về mặt hưng phấn của Phương Nhất Chúc nói, “Có cái gì thích thú, ta lần sau mang người đi xe ngựa mà vàng khảm ngọc.”

Phương Nhất Chúc giương mắt, đối với Thẩm Dũng cười, gật đầu: “Được.”

Thẩm Dũng nghiêng chặt quai hàm, nha đầu kia lúc nào cũng cười, có chuyện gì làm cho nàng vui vẻ như vậy?

Hắn thực không biết, Phương Nhất Chúc hiện tại vô cùng cảm tạ người đã đánh nàng choáng váng Phương lão gia, để nàng thay con gái hắn gả đến đây. Trước kia nàng không cha không mẹ lưu lạc khắp nơi, hôm nay nàng đã có một phu quân rất tốt, hơn nữa cha mẹ chồng yêu thương, sao có thể không vui?!

Xe ngựa đi một đường xóc nảy, Thẩm phu nhân ngồi trong xe trên một cái đệm thật dày, còn không ngừng dặn xa phu, chạy chậm một chút cố gắng đừng để xóc nữa.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng liếc mắt nhìn nhau —— quả nhiên có sao?!

Ngồi xe được nửa canh giờ, rốt cục cũng tới được chân núi Trường Nhạc, tiếp theo phải đi bộ leo lên núi, xe ngựa không thể đi lên được. Thẩm phu nhân xuống xe, ngẩng mặt nhìn bậc thang thật dài, có chút lo lắng, Nhất Chúc đi lên sẽ không có việc gì chứ. Phương Nhất Chúc thấy thế, khẽ đẩy Thẩm Dũng một cái, hất mặt về phía Thẩm phu nhân.

Thẩm Dũng không hiểu rõ lắm, lại thấy Phương Nhất Chúc đối với hắn cau mày, làm tư thế... Ý bảo hắn đi tới chỗ mẫu thân.

Thẩm Dũng phản ứng lại, hắn tuy rằng bình thường cả lo phát phờ không học chịu học hành gì, có điều là đối với mẹ hắn lại rất hiếu thuận: “Mẫu thân, để con công người đi lên.”

Thẩm phu nhân mở to hai mắt nhìn Thẩm Dũng, hơi chấn động... Con trai của mình đã thông suốt rồi sao, còn biết đau lòng thay mẹ! Trong lòng càng thêm một trăm hai mươi phần tin lời nói Thẩm Nhất Bác trước đó, đạo sĩ nói... “Dầu hiền vào cửa, Thẩm Dũng sẽ thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt)!” Mừng rỡ khiến vành mắt đều đỏ lên.

Thẩm Dũng đang muốn chạy đến đằng trước khom lưng xuống, Thẩm phu nhân đã nói, “Như vậy sao được, tuy ta đã già, nhưng bả đầu khớp xương vẫn còn hoạt động tốt, cũng không đến mức bốn mươi hơn bốn mươi tuổi đã không thể đi đứng được, người đến công nương từ đi.”

Thẩm Dũng xoay mặt lại nhìn Phương Nhất Chúc một bên hùng hục khí thế chuẩn bị sẵn sàng, tự nói... thân thủ nàng ta so với mình còn mạnh mẽ hơn, còn muốn được công?!

Phương Nhất Chúc cũng cười, nói: “Mẫu thân đừng lo, để tướng công công người, con đi được mà!”

Thẩm phu nhân nhìn Phương Nhất Chúc sức sống dồi dào, gấp đến độ vội vàng hấp tấp nói: “Chậm một chút, chậm một chút, đừng chạy lộn xộn cẩn thận thân thể.”

Phương Nhất Chúc bật cười, mẹ chồng cho rằng nàng là loại con gái nũng nịu, cửa lớn không ra cửa sau không bước qua sao? Bản thân nàng thể nhưng còn đánh được hổ nữa.

“Dùng Nhi!” Thẩm phu nhân giận tái mặt, nói: “Hôm nay, phạm là đường xa, đường dốc, đường thùy, người đều phải công nương từ người cho ta, bằng không chính là bất hiếu, nghe rõ chưa?!”

“Hả?” Thẩm Dũng mở to hai mắt nhìn, hỏi: “Vì sao?”

Thẩm phu nhân trừng mắt liếc mắt, nói: “Biết rõ rồi còn hỏi, người đã lớn như vậy, sắp có tiểu hài tử đến nơi? Cũng phải biết chăm sóc nương người đi chứ!”

“Con...” Thẩm Dũng còn muốn nói thêm vài câu, lại thấy Thẩm phu nhân giận tái mặt, Thẩm Dũng cũng không có thể nói thêm cái gì nữa, mẫu thân hắn mà bộc phát tính tình, nói không chừng cũng sẽ đánh hắn... Không thể làm gì khác hơn là thở dài gật đầu.

Phương Nhất Chúc cũng nháy mắt mấy cái, thầm nghĩ... Mẹ chồng nàng thật tốt nha, thế nào lại quan tâm con dâu như vậy, nàng đúng là may mắn a.

Sau đó, Thảm phu nhân bảo Liên Nhi đến đỡ nàng, chống quải trượng lên núi, xa phu cầm theo hai hộp đựng thức ăn đi ở phía sau.

Thảm Dũng bắt đầu đi đi tới phía trước Phương Nhất Chúc cúi thấp lưng: “Lên đây đi.”

Phương Nhất Chúc nhìn hấn, hỏi: “Ngươi chắc chắn chứ, ta rất nặng.”

“Được rồi.” Thảm Dũng liếc mắt nhìn Phương Nhất Chúc, cũng bình thường, không mập, vóc dáng thuộc loại nhỏ nhắn đoán chừng cũng không đến nỗi nặng lắm.

Phương Nhất Chúc nhìn Thảm Dũng thật sự có ý định công mình, nhin không được ý cười lan khắp mặt mày, đi tới ôm cổ treo lên lưng hấn.

“Này...” Thảm Dũng bị nàng ép tới thấp xuống, nhin không được nói, “Ngươi là quả cân à? Sao lại nặng như thế?”

Phương Nhất Chúc ghé vào hấn trên vai, nói: “Ta béo, nhiều thịt nhưng đều bị dầu mất rồi, ngươi nhìn sẽ không thấy.”

“Giấu chỗ nào rồi?” Thảm Dũng hiếu kỳ quay đầu lại nhìn nàng, Phương Nhất Chúc nhanh tay véo lỗ tai hấn, “Dám nhìn!”

“A...” Thảm Dũng đau đến nghiêng răng: “Ngươi sao lại hung dữ như vậy.”

Bậc thang phía trên, Thảm phu nhân quay đầu lại mắng “Ai, hai ngươi muốn liếc mắt đưa tình từ từ chờ lên núi đã, nhanh một chút đừng chậm trễ thì giờ nữa!”

“Vâng.” Thảm Dũng và Phương Nhất Chúc cùng nhau ngẩng lên hướng về phía Thảm phu nhân gật đầu, Thảm Dũng công Phương Nhất Chúc, đi lên núi.

Phương Nhất Chúc hai tay ôm cổ Thảm Dũng, nói: “Tướng công, nếu ngươi đi không được phải nhớ nói cho ta biết, ta sẽ tự mình đi.”

Thảm Dũng mũi cau, nói: “Ta bây giờ đã không đi được rồi.”

Phương Nhất Chúc tủm tỉm cười véo lỗ tai hấn, “Cái gì?”

“Không...” Thảm Dũng thở dài một tiếng, tiếp tục đi, tự nhủ: đây là phụ thân là tìm vợ cho hấn sao? Không bằng tìm mẹ đi...

Tại nha môn tri phủ, bên trong thư phòng thẩm án, Thảm Nhất Bác ... hắt hơi một cái, sờ sờ mũi, lầm bầm: “Hừ, nhất định lại là tên tiểu tử kia!”

Thật vất vả, Thảm Dũng thở hồng hộc công Phương Nhất Chúc lên đến đỉnh núi, vừa buông Phương Nhất Chúc, Thảm Dũng đã ngồi phịch xuống đất, ngửa mặt lên trời không ngừng thở dốc.

Nhìn mặt hấn, chỉ thấy cả mặt đều đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi.

Phương Nhất Chúc móc ra khăn tay vội tới đưa cho hấn, Liên Nhi cũng mang một bình nước tới cho hấn uống.

Thảm phu nhân nhin không được nở nụ cười. Lúc này, ở trước cửa Trường Nhạc am, một tiểu ni cô đang quét rác thấy Thảm phu nhân liền nhanh chân chạy ra nghênh đón, nói: “Thảm thí chủ, tới thấp hương sao?”

Thảm phu nhân nhìn ni cô đang đi đến chấp tay hành lễ, nói: “Tiểu sư phụ, Tĩnh Di sư thái đang ở trong chùa?”

“Đúng.” Tiểu ni cô gật đầu, nói: “Sư phụ đang ở bên trong ngồi thiền, Thảm thí chủ muốn gặp người sao?”

“Đúng thế.” Thảm phu nhân nhanh chóng gật đầu, nói: “Ta đi trước bái Bồ Tát, chờ sư thái tọa thiền xong, chúng ta sẽ đàm đạo.”

“Được.” Tiểu ni cô nhanh nhẹn dẫn mọi người đi vào bên trong viện.

Phương Nhất Chúc đi theo phía sau, Thảm Dũng ở một bên nhỏ giọng nói thầm: “Ni cô miếu thật ít, đèn nhang một chút cũng không vượng, Bồ Tát khẳng định không linh.”

Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn hấn, hạ giọng nói: “Ngươi đừng có nói bậy, cẩn thận đắc tội với Bồ Tát.”

“Xùy.” Thảm Dũng bĩu môi... Vừa định nói hấn không tin, dưới chân đã bị vấp phải tảng đá...

“Ai nha...” Thảm Dũng cả người té ngã nằm trên mặt đất, nguy hiểm thật may không đụng đến hàm răng.

“Cẩn thận một chút.” Thảm phu nhân ở phía trước đi tới, cũng không biết xảy ra cái gì, chỉ là quay đầu lại thấy Phương Nhất Chúc đang đỡ Thảm Dũng, “Lớn như vậy, vẫn còn để người khác lo lắng!”

Thảm Dũng đứng lên, hai đầu gối đều đã bị thương, Phương Nhất Chúc đến chỗ hấn phủi phủi: “Trời ơi, A di đà phật, Phật tổ, Bồ Tát các người không

nên trách hấn, hấn thật không cố ý.”

Thảm Dững cũng vuốt vuốt cái ót, lẩm bầm... thật là quái quỷ... A đi đà phạt!

Vào bên trong miếu... Phương Nhất Chúc phát hiện ở đây đèn nhang đích thực đều không phải rất vượng, chính miếu đặt tượng một lão thái thái chính là Tống Tử Quan Thế Âm, bụng có chút lớn.

Thảm Dững vừa nhìn đến lão thái bà bụng lớn này, bất giác sợ hãi tránh thật xa, về mặt không thoải mái...

Thảm phu nhân cũng không để ý đến phản ứng của hấn, kéo Phương Nhất Chúc vào miếu thấp nhang.

Tống Tử Quan Thế Âm ở Trường Nhạc am được tạc bằng bạch ngọc, khác với những phật tượng khác trang nghiêm túc mục, Tống Tử Quan Thế Âm này mặt mũi hiền lành, một tay cầm Lan Hoa Chi, tay kia nâng một tiểu hài tử mập mạp, cười tùm tùm khá ái như búp bê.

Thảm phu nhân kéo Phương Nhất Chúc quỳ gối xuống đệm hương bồ, thành kính khấn vái Bồ Tát, phù hộ con nàng sớm sinh quý tử nối dõi, con cháu được bình an.

Phương Nhất Chúc cũng lạy bái. Phương Nhất Chúc từ nhỏ đã có một tật xấu, mỗi lần nàng cúi người khấn bái, trong đầu đều là trống rỗng, cũng không biết ước nguyện cái gì, nhưng vẫn rất hài lòng. Nàng cảm thấy mỗi lần quỳ xuống, Bồ Tát đã có thể thấu ước nguyện của lòng của nàng, trong khi chính nàng còn chưa suy nghĩ được điều gì có thể Bồ Tát đã đáp ứng được nàng rồi... Vì vậy, mỗi lần Phương Nhất Chúc khấn bái đều cười tùm tùm, khi bái xong cũng rất hài lòng. Nàng bái mỗi một Bồ Tát đều rất linh, bởi vì nàng chưa bao giờ biết chính mình ước nguyện cái gì, cho nên hấn là đại bộ phận nguyện vọng đều thực hiện được đi.

Sau đó, Thảm phu nhân dẫn theo Thảm Dững cùng Phương Nhất Chúc ở bên trong miếu thấp nhang, bô thí, lại đi dạo chốc lát, dự định buổi tối sẽ ở tại chỗ này ăn đồ ăn chay, qua đêm, sáng sớm ngày thứ hai mới trở về.

Sau khi Thảm phu nhân rời đi, Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dững mắt to trừng mắt nhỏ, Thảm Dững ngồi xổm xuống bữu môi, “Sức lực đã hết.”

Phương Nhất Chúc nhìn vết thương trên đầu gối hấn, liền quay sang hỏi tiểu ni cô, gần đây có nước hay không?

Tiểu ni cô nói phía sau núi có một dòng suối nhỏ, Phương Nhất Chúc đề Liên Nhi cùng xa phu ở lại trong miếu bô thí, rồi lúi kéo Thảm Dững đi ra phía sau núi.

“Đề làm gì?” Thảm Dững không có hứng thú hỏi, “Ồ đây chờ đến khi trời tối đen là được.”

Phương Nhất Chúc lúi kéo hấn nói, “Vết thương của ngươi bên trong đều là bụi bẩn, nếu không rửa sẽ bị thối.”

“Xùy, kiến thức của tiểu nha đầu.” Thảm Dững bất mãn nói thầm, nhưng vẫn bị Phương Nhất Chúc kéo đến dòng suối nhỏ sau núi.

Phương Nhất Chúc bắt Thảm Dững ngồi xuống, đem ống quần của hấn kéo lên, chính mình thì ngồi xổm xuống vốc nước lên rửa cho hấn.

Thảm Dững buồn chán ngồi dưới đất, hai tay chống mặt đất, ngẩng mặt quan sát khắp nơi... Chỉ thấy nơi này một mặt là vách núi, một mặt là cánh rừng, một bên còn lại cũng là vách núi đen sì. Nhìn thêm một chút hấn đột nhiên chú ý tới bên trong rừng, mơ hồ có khói tỏa ra.

“A, nơi đó sao có thể có khói?” Thảm Dững chỉ chỉ rồi hỏi Phương Nhất Chúc

Phương Nhất Chúc xoay mặt theo phương hướng ngón tay hấn chỉ, thấy quả thật là có khói trắng nhàn nhạt tỏa ra, không giống như là cháy, khói trương đôi loãng.

“Đi xem đi? Có thể chỉ là đóm lửa nhỏ nhưng lát nữa nếu cháy to thì thật nguy hiểm” Phương Nhất Chúc dùng khăn buộc lại vết thương của Thảm Dững, hai người đứng lên đi về phía cánh rừng.”

Đầy ra bụi cây rậm rạp, Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dững nhìn vào phía trong... Ngạc nhiên nhảy dựng lên, chỉ thấy ở giữa cánh rừng, có một ngôi mộ. Trên mộ có hương nến đang cháy, trên mặt đất còn có giấy tiền đốt thành tro... Khói lúc này đúng là khói đốt của giấy tiền này, có thể thấy được là vừa có người tế bái qua.

“Xui xẻo!” Thảm Dững nhin không được nói.

Phương Nhất Chúc nhìn một chút bia mộ kia, không giải thích được hỏi: “Này, tướng công, vì sao trên bia mộ kia không có chữ? Người này không tên sao?”

Thảm Dững cười cười, nói: “Bia mộ không tên có rất nhiều, có thể là người chết không có tên hay, hoặc là vi phạm pháp lệnh, sợ sau này có người đến đào thi cốt, cho nên mới làm bia không có chữ.”

“Như thế thật đáng thương.” Phương Nhất Chúc lẩm bầm

“Có cái gì đáng thương.” Thảm Dững túm lấy nàng, nói: “Đi thôi, nơi này rất xui a!” Nói xong, kéo Phương Nhất Chúc.

“Chờ một chút.” Phương Nhất Chúc nói, “Nền kia rót rồi.” Nói xong, liền chạy tới, đem ngọn nến trước phần một dựng lên, Thẩm Dững ở một bên không kiên nhẫn chờ, lại thấy Phương Nhất Chúc nhìn chằm chằm hân hoan ngoắc ngoắc tay, “Tướng công tướng công, người mau đến xem!”

Thẩm Dững đi lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Nhất Chúc chỉ vào mặt đất, nói: “Ngươi xem cái nhẫn này, nhìn quen mắt không?”

Thẩm Dững hí hóp ngồi xổm xuống, chỉ thấy trên mặt đất, bên trong đám tro tàn của giấy tiền, như ẩn như hiện có một chiếc nhẫn bạch ngọc màu trắng. Chất ngọc tinh tế nhẫn nhụi, vừa nhìn là biết hàng thượng đẳng, phía trên nhẫn, còn có một đoạn dùng dây kim tuyến thật cẩn thận buộc vào, xem ra đã từng bị đứt.

“A?” Thẩm Dững nhìn chằm chằm nhẫn đó một lát, đuôi mày nhật lên, thổi đi lớp tro bụi bám bên ngoài, nhìn một chút, liền mở to hai mắt nói: “Đây không phải là cái nhẫn vân mang trên tay chương quây kia sao? Lần trước do tranh đoạt món ăn ngươi làm nên bị đứt, tơ vàng này không phải là ngươi buộc lại cho hân sao?”

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, cảm thấy gió lạnh từng trận, đứng lên kéo lấy Thẩm Dững, nói: “Tướng công... Không phải là âm hồn của chương quây kia chứ?”

“Âm hồn cái gì?” Thẩm Dững nói, “Âm hồn lại hoá vàng mã cho chính? Hơn nữa, án kia vẫn chưa giải quyết được, thi thể của lão chương quây hiện tại hân là đang ở trong phòng nghiệm tử thi của nha môn, thế nào có khả năng ở chỗ này?”

“Vậy... Nhẫn kia sao lại ở chỗ này?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Chớ không phải là bị người khác cầm... Có thể là... hung thủ?”

“A!” Phương Nhất Chúc kêu lên một, Thẩm Dững thấy nàng hoảng sợ, hỏi: “Làm sao?”

“Đi mau, chúng ta đi mau!” Phương Nhất Chúc lôi kéo Thẩm Dững bỏ chạy, “Tránh một hồi lại gặp phải.”

Thẩm Dững bắt đầu đi, không nghĩ tới cũng có lúc Phương Nhất Chúc lại sợ hãi, đã bị nàng lôi kéo chạy về Trường Nhạc am.

Vào lúc ban đêm, sau khi tại Trường Nhạc am ăn thức ăn chay, Thẩm phu nhân cùng Tĩnh Di sư thái đi đến Phật đường ngồi thiền.

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững không có chỗ ở, Thẩm Dững lại không thể ngủ trong phòng nhóm ni cô. Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là cùng Phương Nhất Chúc ngủ ở ngăn tủ bên trong thiền đường.

Loại ngăn tủ này là bình thường các ni cô dùng để đựng đệm chần, rất rộng rãi, cũng đã trải chần đệm, vừa vặn có thể ngủ bên trong, Phương Nhất Chúc ngủ ở ngăn trên, Thẩm Dững ngủ ở phía dưới, mỗi người một tầng, mỗi tầng lại có một cửa, vừa an tĩnh vừa ấm áp.

Phương Nhất Chúc lần đầu ngủ tại một nơi như thế này, cảm thấy rất mới mẻ, ghé vào trên gối, thông qua khe hở của tấm ngăn nhìn xuống Thẩm Dững ở phía dưới. Thẩm Dững nằm ngửa mặt, cầm trong nhẫn ngọc kia nhìn đến xuất thần.

“Tướng công, ngươi nghĩ cái gì vậy? Phương Nhất Chúc hỏi.

“Hử?” Thẩm Dững đáp một tiếng, theo kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Đói bụng, ăn không no.”

“Ai bảo ngươi vừa rồi chỉ ăn một chút như vậy?” Phương Nhất Chúc nói.

“Ni cô trong am này làm đồ ăn kém xa ngươi nấu, rất khó ăn.” Thẩm Dững bất mãn nói.

Phương Nhất Chúc nghe được mị mị cười, hỏi hân: “Ai, vậy bây giờ rất đói sao?”

“Đói” Thẩm Dững gật đầu.

“Chúng ta đi tìm đồ ăn không?” Phương Nhất Chúc nhẹ nhàng đẩy ra cửa ngăn tủ, thăm dò ý Thẩm Dững.

“Bây giờ đi đến nơi nào mới có đồ ăn?” Thẩm Dững nói, “Ở đây làm sao so được như ở nhà, chỉ có canh suông thôi.”

“Ngươi xem trong viện có hoa sơn trà.” Phương Nhất Chúc hỏi, “Tại phòng bếp mặc dù thứ khác không có nhưng chắc là sẽ có bột mì đi, ta làm hoa sơn trà cuốn bột mì cho ngươi, có được hay không?”

“Tốt!” Thẩm Dững vừa nghe đến tên như thế đã muốn ăn, vội vàng bật dậy... Không dè phòng đến tấm ngăn bên trên, đụng vào “Đông” một tiếng, đau đến nỗi chỉ biết há miệng nhe răng.

Phương Nhất Chúc mặc quần áo cùng Thẩm Dững đi ra khỏi phòng, hái được hai đóa hoa sơn trà lớn, lẹ làng chạy đến phòng bếp phía sau hậu viện.

Phuong Nhất Chúc vui mừng phát hiện ra bên trong phòng bếp đã có sẵn bột mì, đại khái là chuẩn bị để làm bánh bao cho bữa sáng mai, liền lấy ra một phần để nhào bột.

Thẩm Dũng dựa theo lời nàng nói, đem cánh hoa son trà tách ra thành mảnh nhỏ. Phuong Nhất Chúc đem mảnh vụn cánh hoa bỏ vào bên trong bột mì đã nặn, lại lấy ra một bục nhỏ treo bên người, lấy ra một cái lọ rắc rắc vào bên trong bột mì, Thẩm Dũng hiếu kỳ hỏi: “Đây là cái gì?”

Phuong Nhất Chúc cười tủm tỉm, “Hồ tiêu đen.”

“Ồ, hồ tiêu đen mà ngươi lúc nào cũng mang theo bên người sao?” Thẩm Dũng tiếp tục hỏi.

“Đây là do chính ta làm ra, lúc trước khi ăn vẫn thần thường rắc lên trên, như vậy hương vị sẽ ngon thêm vài phần!” Nói xong, Phuong Nhất Chúc đem hoa son trà cuốn bột mì đặt vào bên trong lòng hấp

Thẩm Dũng ở một bên chờ, Phuong Nhất Chúc còn ở trong phòng bếp tìm đầu ra một lọ dưa muối, nói A di đà phật xong liền lấy ra một chút, đem ra xào.

Thẩm Dũng ở một bên chảy nước miếng, Phuong Nhất Chúc xào dưa muối hương thơm có thể so với người khác nấu thịt.

Chẳng bao lâu sau nước đã sôi, lòng hấp cũng bắt đầu tỏa ra hơi nóng, Phuong Nhất Chúc mở nắp lồng, một mùi hương thơm nức bay ra bốn phía.

“Oa, thơm quá!” Thẩm Dũng vội vàng thò tay vào trong nồi hương về phía bánh bột mì kia...

Nóng đến nỗi muốn nhảy lên, có điều hần vẫn đưa đến trong miệng cắn một miếng.

Phuong Nhất Chúc nhìn thấy vậy gấp gấp nói: “Này, cẩn thận kéo bỏng!”

“Vù vù... Không có việc gì...!” Thẩm Dũng cắn liền mấy miếng, gật đầu: “Thơm quá! Ăn ngon!”

Hoa son trà hương vị thanh nhã tươi mát ngọt ngào thẩm thấu vào trong bên trong bột mì, cắn ở trong miệng mềm mại thơm ngọt, hơn nữa còn mang vị đặc thù của hồ tiêu, Thẩm Dũng đã biết cái gì gọi là hương vị vô tận.

Phuong Nhất Chúc cũng cảm lên cho chính mình một cái cùng Thẩm Dũng cùng nhau tại phòng bếp ăn, đảo mắt lại thấy bên ngoài nhà bếp có một cây bạch quả.

“Tướng công.” Phuong Nhất Chúc đẩy đẩy Thẩm Dũng, nói: “Ngoài kia có cây bạch quả!”

Thẩm Dũng nhìn Phuong Nhất Chúc, “Bạch quả?”

“Đúng!” Phuong Nhất Chúc nói: “Ta đi hái mấy quả xuống, chúng ta xào ăn!” Nói xong, xắn cánh tay áo đáng bộ như sắp leo cây.

Thẩm Dũng dở khóc dở cười, đây là tài nữ kiểu gì? Thật giống một nha đầu dân dã, trèo cây để hái bạch quả!

“Chờ một chút!” Thẩm Dũng trong tay còn đang cầm bánh bột mì vội nhét vào trong miệng, kéo Phuong Nhất Chúc nói, “Để ta trèo!”

Nói xong, cởi áo bào bên ngoài, Phuong Nhất Chúc cũng đi ra ngoài, không quên nói: “Này, ngươi hái vài trái thôi, ăn nhiều có độc!”

“Yên tâm!” Thẩm Dũng từ nhỏ trèo mái nhà đã thành thói quen, trèo lên cây cũng không thành vấn đề, hái được hơn hai chục quả, trực tiếp trượt xuống dưới.

Giao cho Phuong Nhất Chúc, Phuong Nhất Chúc cầm ở trong tay, xoay người tiến vào phòng bếp, thả vào trong nồi.

Lại nghe Thẩm Dũng “A?” lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Phuong Nhất Chúc ngẩng đầu nhìn hần.

Thẩm Dũng vuốt đầu, nhìn chằm chằm vào lòng hấp trên bếp, hỏi: “Lúc này còn ba cái bánh bột mì của ta đâu?”

Phuong Nhất Chúc ngẩng đầu... liền cảm thấy da đầu gột ịet mấy cái, tóc gáy thẳng dựng thẳng, nhảy dựng lên kéo cánh tay Thẩm Dũng nói: “Nha, bánh bột mì đâu?”

Nguyên bản còn có ba bánh bột mì hấp... thế nhưng lại biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mười sáu bảo vật cùng hòa thượng điên

Phương Nhất Chúc khấn trương lôi kéo Thẩm Dững hỏi, “Tướng công, là ai lấy đi?”

Thẩm Dững cảm thấy có chút buồn cười nhìn nàng, “Người không phải là Phương lớn mật sao? Ngay cả con chuột còn không sợ, thế này thì sợ cái gì?”

“Không giống nhau...” Phương Nhất Chúc nói, “Ta sợ những thứ không phải vật sống...”

Thẩm Dững khóe miệng co rút, nói: “Sợ cái gì, nơi này là miếu đó.”

“Ách...” Phương Nhất Chúc ngăn người, nghĩ nghĩ một chút nói: “Đúng thế a.” Thế nhưng trong lòng nàng vừa buông lỏng, chợt nghe thấy không biết từ nơi nào, hình như là bên trong bức tường... Truyền đến một tiếng cười khê.

Đêm hôm khuya khoắt, một tiếng cười không hề bình thường vang lên, Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đều cả kinh da đầu lạnh toát. Thẩm Dững vốn vẫn bình thường, bất đắc dĩ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Phương Nhất Chúc, liền bị nàng làm cho hoảng sợ, cũng kêu lên theo, hai người nhanh chân bỏ chạy... Vọt tới trong viện.

Động tĩnh ở đây đã kinh động tới phòng nghỉ ngơi phía sau của nhóm ni cô... Dù sao Trường Nhạc am này cũng không lớn lắm. Ngay sau đó có hai tiểu ni cô chạy tới, “Ai nha, hai vị thí chủ làm sao vậy?”

“Có, có...” Phương Nhất Chúc chỉ về phía phòng bếp, một hồi vẫn không nói nên lời là có chuyện gì.

Hai tiểu ni cô liếc mắt nhìn nhau, trong đó một người vỗ đầu, nói: “Hòa thượng điên, có đúng là người lại hù dọa người hay không?! Mau ra đây!”

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc nhìn nhau liếc mắt —— hòa thượng điên?!

Quả nhiên, sau khi tiểu ni cô kêu vài tiếng, hai bên trái phải của cánh cửa rách nát bên hông nhà bếp được mở ra, một hòa thượng gầy gò mặc quần áo tả tơi, mặt đầy bụi đất đi ra. Chỉ thấy vóc dáng hần không được coi là thấp nhưng gầy, tuổi tác khoảng bốn mươi năm mươi, đầu đầy tóc xám trắng, trong bàn tay đen nhem cầm một cái bánh bột mì đã ăn hơn phân nửa, miệng há to cười khúc khích... Quả nhiên, là người điên.

“Hần là ai vậy?” Phương Nhất Chúc không hiểu nổi liền hỏi một tiểu ni cô.

“Chúng ta cũng không biết, thời điểm chúng ta tới hần đã ở chỗ này rồi, hần bình thường ở bên trong sái phòng (phòng chứa củi), thường hay trộm đồ ăn của thí chủ, các vị đừng trách hần, bệnh điên của hần rất nghiêm trọng.”

“À... hai vị tiểu ni cô không cần lo.” Phương Nhất Chúc vỗ vỗ ngực, tự nhủ với mình: là người là được, thiếu chút nữa dọa nàng cũng phát bệnh.

Thẩm Dững nhìn tiểu ni cô, hỏi: “Vì sao trong miếu ni cô của các người lại có hòa thượng?”

Mấy người tiểu ni cô tuổi còn nhỏ cũng đơn thuần, liền nói: “Không biết a, sư thái giữ hần ở lại trong miếu này, hần không thể nào đi ra ngoài, cũng bởi vì sái phòng và phòng bếp thông lẫn nhau, cho nên hần là người thấy được hương vị mới ra ăn vụng.”

“À.” Thẩm Dững cảm thấy hơi ngờ vực nhưng vẫn gật đầu, nháy mắt mấy cái với Phương Nhất Chúc, Phương Nhất Chúc lại đáp hần một cái.

Thẩm Dững xoa xoa bắp chân nhìn nàng, Phương Nhất Chúc kéo hần rồi quay ra nói với hai vị tiểu ni cô, “Vây... chúng ta đi trước, đã quấy rồi rồi.” Nói xong, kéo Thẩm Dững quay về phía thiền đường.

...

Về tới ngăn tủ lớn bên trong thiền đường nằm xuống, Thẩm Dững miệng ngáp liên tục, trái lại Phương Nhất Chúc nằm trong ngăn tủ, lật qua lật lại vẫn không ngủ không được...

Thẩm Dững đang mơ màng chợt nghe thấy bên trên có tiếng “thùng thùng” vang lên, nhú mày nói: “Này, người ngủ thành thật chút nha, không có chút bộ dạng nào của tiểu cô nương cả.”

“Không ngủ được.” Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm

“Làm sao lại không ngủ được?” Thẩm Dững vừa ngáp vừa hỏi, “Lạnh à? Ta cho người thêm chăn?”

“Không phải.” Phương Nhất Chúc nói, “Tướng công, vị hòa thượng điên kia trên người có mùi rượu.”

“Ha ha.” Thẩm Dững cười nói, “Người thấy được sao, sư thái kia phòng chừng cũng không phải người đứng đắn gì, lén lút vụng trộm ở trong miếu nuôi dưỡng hần từ.”

“Người đừng nói mò.” Phương Nhất Chúc chăm chú nói, “Hòa thượng này là điên thật.”

“Người làm sao biết được?” Thẩm Dững có chút không hiểu: “Giả điên không phải rất dễ sao?!”

“Không phải.” Phương Nhất Chúc giận dữ nói ra một câu, cũng không lên tiếng nữa, buồn bực tiếp tục ngủ.

Thẩm Dũng chỉ thuận miệng đáp lại một câu, lại thấy Phương Nhất Chúc đột nhiên không có động tĩnh gì nữa, duỗi tay xoa xoa mũi, tự nói... Nha đầu kia thế nào nói ngủ là ngủ? Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, trở mình tiếp tục đi gặp Chu Công.

Tầng trên, Phương Nhất Chúc một tay nâng quai hàm, nghiêng người nằm ở trên đệm chần, suy nghĩ phát ngốc.

...

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Dũng còn đang nửa tỉnh nửa mơ chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng chuông khua, còn có tiếng mõ cùng chuông đồng hòa lẫn nhau ồn ào khiến hắn chậm rãi mở mắt.

Ngắn ngủi tuy rằng rộng rãi, đệm chần cũng đủ ấm áp, nhưng dù sao cũng là trực tiếp ngủ ở trên tấm gỗ. Thẩm Dũng cảm thấy gân cốt toàn thân đau nhức, xoa phía sau lưng cũng thất lưng, hỏi thăm người ở ngắn ngủi ở phía trên, “Này, tỉnh chưa?”

Bên trên, không ai đáp lại.

Thẩm Dũng liền dứt khoát rụt lui vào bên trong chần, vốn đang muốn ngủ thêm một chút nữa, thế nhưng bên ngoài lại có thanh âm tụng kinh niệm Phật truyền đến, thế này chẳng phải lấy mạng của hắn sao. Nhanh chóng đứng lên, Thẩm Dũng ngẩng đầu nhìn lên ngắn ngủi phía trên, chỉ thấy đệm chần trong ngắn ngủi của Phương Nhất Chúc đã được gấp gọn gàng, có thể thấy được người đã sớm rời giường đi.

Thẩm Dũng lúc này mới có chút tỉnh táo, cảm thấy được bụng kêu âm ỉ, nhớ đến bánh bột mì tối hôm qua cùng canh lại càng thêm đói bụng, có chút oán giận hòa thượng điên kia, tốt xấu gì cũng nên lưu lại cho hắn lưu một cái a.

Thẩm Dũng cả người đứng dậy, chạy ra ngoài thiền đường, chuẩn bị đi phòng bếp xem có hay không vài món cơm chay ngon, tốt nhất là Phương Nhất Chúc nấu.

Nhưng mà Thẩm Dũng tìm trước ngõ sau toàn bộ Trường Nhạc am vài lần, cũng không thấy được bóng dáng Phương Nhất Chúc. Hắn cảm thấy buồn bực, người đi nơi nào? Không phải là đi chỗ mẫu thân chứ? Đang nghĩ ngợi, hắn thấy Liên Nhi cầm hai cái bánh bao chạy tới, vừa gặm vừa ngân nga một điệu hát dân gian.

Thẩm Dũng liền gọi nàng lại hỏi: “Liên Nhi, thấy Thiếu phu nhân đâu không?”

Liên Nhi nháy mắt mấy cái, nói: “Không gặp a, không phải còn chưa rời đi sao? Lão phu nhân nói để cho thiếu gia cùng thiếu phu nhân nghỉ ngơi thêm một chút mới khởi hành.”

Thẩm Dũng khẽ nhủ mảy, Liên Nhi hỏi lại: “Không thấy thiếu phu nhân sao?”

“Ách...” Thẩm Dũng lắc đầu, tự nói, nếu như để mẫu thân hắn biết không thấy Phương Nhất Chúc, không đánh chết hắn mới lạ. Vợ vàng nói, “À, không phải... Người nói với phu nhân ở trong miếu khẩn bái thêm chút nữa, chúng ta rất nhanh sẽ trở lại.” Nói xong, Thẩm Dũng liền vợ và chạy ra khỏi Trường Nhạc am, bắt đầu tìm kiếm ở quanh núi. Hắn vừa tìm vừa hỏi thăm người qua đường, có thấy một nha đầu đôi mắt thật to, mặc áo màu vàng nhạt hay không.

Một đường vừa hỏi thăm vừa tìm kiếm, Thẩm Dũng từ trước núi chạy đến phía sau núi, cuối cùng dừng lại tại một bên sườn núi, tìm kiếm bóng dáng của Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dũng hai tay xoa xoa đầu gối khom lưng thở dốc, tự nói... Nha đầu này, không nói một tiếng đã chạy lung tung không thấy bóng dáng, thật là... Cản hắn phải trông coi như thế này, còn ra bộ dạng gì?!

Suy nghĩ như thế nhưng Thẩm Dũng vẫn hiểu được phải tiếp tục tìm, dù sao cũng là ở cùng với hắn, nếu như tìm không thấy khẳng định cha sẽ làm thịt hắn.

Khi hơi thở đã ổn định hơn, Thẩm Dũng thẳng đứng dậy tiếp tục muốn chạy nhưng lại ngây ngẩn cả người...

Chỉ thấy trước mắt khoảng trống không có núi ngăn, phía trước là một đường dốc, mà xa xa đó là toàn cảnh của Đông Hạng phủ, trong buổi sớm mặt trời vừa mọc. Đông Hạng phủ trước mặt hắn hiện tại yên tĩnh bình an đến lạ thường, nơi nào là huyện nha môn, nơi nào là tù lâu, đâu là phiêu hương viện, vừa nhìn đã nhận ra ngay... Giữa thành sông Đông Hạng uốn lượn lững lờ trôi, nước sông chảy về phía đồng ruộng ở xa xa. Trên đồng rộng, những bông lúa xanh mượt vàng óng cuộn cuộn trong gió sớm.

Thẩm Dũng đứng ở nơi đó, cảm thấy thật nhẹ nhõm thoải mái, không nhận được vuron cả ngực cùng hai tay làm thành hình chữ đại (chữ đại: 大), thở ra một hơi thật dài, cảm giác mơ hồ lo lắng trong lòng giảm đi không ít.

Nhìn một hồi, hắn đang định tiếp tục đi tìm, lại nghe phía trên đột nhiên truyền đến một tiếng than nhẹ... Thanh âm như vậy có chút quen thuộc.

Thẩm Dũng kinh ngạc, đảo mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng lại không phát hiện ra bóng người, có điều là vừa rồi hắn đích xác nghe được... Nghĩ tới đây, Thẩm Dũng vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên trên.

Chỉ thấy trên đầu có một tán cây lớn, là một chạc cây của cây hòe đại thụ. Trong một mảnh xanh biếc ấy, có một dải màu vàng nhạt như ẩn như hiện. . .

Thắm Dững sừng sốt, níu lấy một nhánh cây khác bắt đầu trèo lên, đợi hấn leo lên đến một cành có vẻ phù hợp liền vén ra tán cây um tùm che trước mặt. Quả nhiên! Chỉ thấy Phương Nhất Chúc đang ngồi ở trên một cành cây thô ráp ghồ ghề, hai chân buông xuống, một cánh tay vịn vào một cành cây bên cạnh, một tay nâng cằm, vị trí này nhìn thật là thoải mái.

Phương Nhất Chúc ngồi yên, hai mắt nhìn về phía trước, giữa tán cây um tùm, có một lỗ hồng, vừa vặn có thể nhìn ra bên ngoài, cũng không biết có phải là vừa rồi Phương Nhất Chúc mới rẽ ra hay không.

Thắm Dững thấy nàng, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, may mà không có việc gì. . . Có điều là rất nhanh lại cảm thấy không hiểu, nha đầu điên này thế nào lại một mình ngồi trên đây?

“Này.” Thắm Dững gọi nàng một tiếng.

Phương Nhất Chúc đang xuất thần, lại bị Thắm Dững gọi một tiếng, kinh ngạc nhảy dựng lên, xoay mặt nhìn hấn, “Tướng công?”

“Muốn mết chết ta à?!” Thắm Dững tiếp tục trèo lên trên, ngồi xuống cành cây bên cạnh nàng, khó hiểu hỏi, “Người làm gì mà sáng sớm đã đến nơi này cũng không nói một tiếng? Hại ta tìm thật vất vả!”

Phương Nhất Chúc nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn. . . Thắm Dững quay lại theo cửa tầm nhìn của nàng, chỉ thấy vừa vặn có thể nhìn thấy cửa miếu ở trên núi.

Phương Nhất Chúc nói, “Ta nghĩ người còn muốn ngủ thêm một lát. . . Hơn nữa, người tìm ta thế nào lại không kêu lớn lên? Chỉ cần ở cửa miếu hô một tiếng nương tử, không phải ta sẽ nghe được sao?”

Thắm Dững giương miệng nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng đưa tay gãi gãi quai hàm, thắm máng chính mình thật ngốc, chân rã rồi đến muốn đứt, hận không sớm biết rằng hô một tiếng là giải quyết được chuyện.

“Người một mình trên này làm gì?” Thắm Dững nhìn Phương Nhất Chúc còn đang dờ ra, liền hỏi, “Ở đây có thể thấy được bao vật sao?”

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, nâng cằm tiếp tục nhìn.

Thắm Dững liếc mắt nhìn nàng, hỏi: “Này, từ thời điểm người nhìn thấy hòa thượng điên tới qua, liền trở nên là lạ à?”

Phương Nhất Chúc sau khi nghe được, giương mắt, gạt mình nhìn Thắm Dững.

Thắm Dững thấy vẻ mặt bất ngờ của nàng, liền sờ sờ mũi, nói: “Làm sao?! Ta cũng không ngốc, điểm ấy chẳng lẽ không nhìn ra sao?”

Phương Nhất Chúc nhìn Thắm Dững một hồi, sau đó giương khóe miệng nở nụ cười, xê dịch cái móng, ngồi vào sát vào bên người Thắm Dững, ôm lấy cánh tay, đầu gác ở trên vai hấn, nói: “Tướng công, người thật có lòng.”

Thắm Dững quay mặt đi nhìn nơi khác, mặt nóng bừng, nói: “Nói đi.”

“Được rồi. . . Ngày hôm qua, người không phải nói giả điên rất dễ sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Đúng vậy.” Thắm Dững nói, “Uống nhiều rượu một chút, tùy tiện nổi điên, người khác đều không phân rõ thật giả, chiều này sử dụng rất tốt.”

Phương Nhất Chúc nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Cha ta trước đây cũng như vậy, sau khi uống rượu vào sẽ vừa khóc vừa cười, điên điên khùng khùng. . . Đến cuối cùng, chỉ còn lại chuông bạc của mẫu thân là nhận được, những thứ khác đều không nhận biết.”

“À.” Thắm Dững nói, “Cho nên người nhớ người cha người ư?”

“Không phải. . .” Phương Nhất Chúc lắc đầu, “Ta vừa dậy sớm, nghĩ sẽ đi ra ngoài dạo chơi một chút. . .”

“Sau đó?” Thắm Dững hỏi, “Liền đi dạo đến nơi này?”

“Ta vừa mới nhìn thấy hòa thượng điên kia.” Phương Nhất Chúc đột nhiên nói.

“A?” Thắm Dững sừng sốt, hỏi: “Hấn ở nơi nào?”

“Ta theo cửa miếu xuống đây, thấy hấn ở đúng chỗ này của ta ngồi, yên tĩnh nhìn ra bên ngoài.” Phương Nhất Chúc nói, “Người xem ở đây. . .” Vừa nói vừa đưa tay chỉ vào những chạc cây nơi ngồi: “Người xem vỏ của chạc cây hai bên trái phải đã bị bong đi hết cả.”

“Đây là bị người ta làm bong ra đi. . . Hơn nữa hấn là thường xuyên bị người ta ngồi lên, nói cách khác, bình thường luôn có người ngồi ở nơi này.” Thắm Dững cũng phát hiện thấy, nói: “Hấn là vì nhìn toàn cảnh Đông Hạng phủ phía trước này đi?”

Phương Nhất Chúc hơi mặt nhăn mặt nhăn mũi, nói: “Có điều là có một chút kỳ quái nha.”

“Cái gì?” Thẩm Dững nhìn nàng.

“Ngươi xem.” Phương Nhất Chúc chỉ vào lỗ hồng trên tán cây, nói: “Từ đây nhìn ra Đông Hạng phủ một chút cũng không tốt, còn không bằng đứng dưới gốc cây có thể thấy toàn bộ.”

Thẩm Dững theo lỗ hồng kia nhìn ra ngoài... Một lát, đột nhiên sùng sốt, “Ồi chào?!”

“Làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc nhìn hấn.

“Ồ đây nhìn ra ngoài không phải chỉ thấy từ lâu xui xẻo kia thôi sao?”

Phương Nhất Chúc nghe xong sùng sốt, cũng ngo ra nhìn một hồi, gật gật đầu, nói: “Đúng như ngươi vừa nói... Ở đây nhìn ra từ lâu kia rất rõ ràng nha.”

“Vậy hòa thượng điên đó nhiều năm như vậy đều ngồi ở chỗ này nhìn từ lâu?!” Thẩm Dững mở to hai mắt nhìn Phương Nhất Chúc, nhỏ giọng hỏi: “Này, có còn nhớ ngày hôm qua tại trước mộ phần chúng ta tìm thấy cái nhẫn của chương quỳ không?”

Phương Nhất Chúc nghĩ đến lại có chút sợ hãi, ghé sát vào người Thẩm Dững một chút, hỏi: “Ngươi là nói... Hòa thượng điên kia là hung thủ?”

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, nói: “Không phải rất nhiều điểm đáng nghi sao?”

“Đúng vậy... Chúng ta trở về đem việc này nói lại cho phụ thân, để cho người xử lý được không?”

Thẩm Dững gật đầu, nói: “Có điều là phải lập tức trở lại.”

“Đúng vậy!” Phương Nhất Chúc cũng có chút lo lắng, “Ngươi nghĩ xem, hấn nếu là phát hiện chúng ta đã biết bí mật này, hấn có thể hại chúng ta hay không?”

“Ách... Ta không phải lo cái này.” Thẩm Dững xoa xoa bụng nói: “Là ta rất đói, ta muốn ăn thịt a!”

Phương Nhất Chúc không nói gì nữa...

Sau đó, Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững vội vã chạy về trong miếu, phụng bồi Thẩm phu nhân trở lại nha môn tri phủ. Thẩm phu nhân bởi vì cầu xin mấy quẻ đều là những quẻ lành, bởi vậy tâm tình vô cùng tốt, vui vẻ theo hai con trở về.

Về đến phủ nha, Thẩm Dững kéo Phương Nhất Chúc đi theo hấn đi nói chuyện với phụ thân, Phương Nhất Chúc nói, “Ta đi nấu thịt cho ngươi, ngươi tự mình đi nói chuyện với cha.”

Thẩm Dững lớn như vậy nhưng lại chưa từng cùng cha mình ngồi nghiêm chỉnh nói chuyện bao giờ, có chút gấp gáp, “Ta... Vạn nhất ông ấy không tin ta thì làm thế nào?”

“Sao có khả năng? Ngươi đi nói, ta sẽ nấu thịt ngon nhất cho ngươi!” Phương Nhất Chúc đẩy Thẩm Dững đến trước cửa thư phòng rồi bỏ chạy. Thẩm Dững xấu hổ đứng ở cửa, tiền cũng không được, lùi cũng không xong, đang do dự chợt nghe thấy Thẩm lão gia hỏi, “Dững Nhi, ngươi đứng trước cửa làm gì?”

“Ách...” Thẩm Dững bất chấp đi vào, nói: “Phụ thân... Ta ngày hôm qua... Tại Trường Nhạc am gặp một số chuyện.”

“Chuyện gì?” Thẩm Nhất Bác có chút không ngờ, Thẩm Dững cho tới bây giờ chưa chủ động tìm hấn nói qua chuyện gì.

Thẩm Dững ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Kiệt đã ở đó, bạo dạn liền tăng lên.

Thẩm Kiệt muốn đi ra ngoài, để cho hai người nói chuyện, lại bị Thẩm Dững kéo lại, nói: “Ngươi không cần đi, là chuyện liên quan đến vụ án.”

“A?” Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm Kiệt đều cả kinh, án mạng này bọn họ chính là không có một chút manh mối.

Thời điểm Thẩm Dững từ thư phòng của Thẩm lão gia đi ra hướng đến phía nhà bếp, trên tay là mười lượng bạc mà cha thưởng cho hấn. Hấn trước đây từ trong đó đi ra đều là bị đánh bầm dập, làm gì có tiền thưởng, vừa rồi cha hấn còn khoa trương khen hấn nữa.

Thẩm Dững suy nghĩ, năm lượng bạc giữ lại cho bản thân dùng, còn năm lượng cho Phương Nhất Chúc. Nghĩ lại nghĩ, quên đi, bản thân giữ lại ba lượng, bảy lượng còn lại cho nàng mua một đôi hoa tai, trước đã đáp ứng nàng.

Cách nhà bếp thật xa, Thẩm Dững liền ngửi thấy một mùi hương thơm nức mũi, lập tức... Trong bụng mãnh liệt kêu lên.

Chạy đến cửa phòng bếp, chỉ thấy một đám hạ nhân nha hoàn bầu vú tại cửa bếp chảy nước miếng, Thẩm Dững kích động chạy vào.

Quả nhiên, Phương Nhất Chúc đang xào thức ăn... Cái hương vị kia, vừa ngửi đã thấy mùi vị của thịt.

“Nương tử, người nấu thịt gì vậy?” Thẩm Dững đi qua nhìn.

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm, nói: “Ngày hôm qua người ở trong chẳng phải ăn thức ăn chay sao? Hôm nay làm tất cả đều là thịt! Ba món rau trộn, ba món đồ ăn nóng, hai món điểm tâm, hai món canh, một cháo và cơm nóng.” Phương Nhất Chúc cười nói, “Mười hai món ăn, dùng chính là lợn, bò, gà, vịt, bốn loại tên bảo ngọc thịt mười sáu bảo vật”

“A, tên này thật có ý tứ a... Hương thơm chết.” Thẩm Dững đã có chút không chịu nổi.

Phương Nhất Chúc vừa đem thức ăn nóng ra nồi, vừa hướng về phía Thẩm Dững giảng, “Ba món rau trộn là hồng du bụng tí*, thịt bò hương cay, gà trắng ngỗng, vị rau trộn chua và cay, để ăn lại rất kích thích ngon miệng.”

Thẩm Dững ngậm một miếng thịt gà luôn miệng khen ngon, Phương Nhất Chúc cười đem món nóng đồ ra đĩa nói, “Món ăn nóng là khoai tây cung đình cách thủy thịt thăn, thịt xào khoai tây mềm, cháo ngũ vị hương, da giòn thịt nộn cháo hương; hành tây hồng xào thịt bò, còn có thịt tô hành tây cay.”

“Ừ.” Thẩm Dững hiện tại chỉ biết ăn cùng gặt đầu.

Phương Nhất Chúc lại tiếp tục bắc ra bên ngoài món điểm tâm, nói: “Điểm tâm một là bánh bao rượu hoa điều thịt bò và trứng, đem thịt bò ngon nhất đặt trong rượu hoa điều, sau đó cho vào trong dầu nóng lăn qua, hơn nữa còn có hành lá thái nhỏ và đậu, rắc lên trên thịt bò, dùng vừng trắng hương giòn ở bên ngoài vỏ bánh... này, cẩn thận kéo bỏng a.”

“Không sao... ngon...” Thẩm Dững vừa thổi vừa ăn, nói: “Ăn ngon, tiếp tục nói, cái này là gì?”

“Còn có hạt dẻ gạo nếp cùng thịt gà, sườn gà cuộn tại bên trong gạo nếp.” Phương Nhất Chúc nói, “Hai món canh là, canh sườn nước vịt, canh thịt bò bát tiên, cuối cùng còn có sườn lợn xào, cơm rang thông hương thịt băm và trứng.”

Nói xong, Phương Nhất Chúc vỗ vỗ hai tay, hướng về phía đám người bộ dạng như quỷ đói ở trước cửa nói: “Ăn cơm!”

“Vâng, thiếu phu nhân!” Mọi người đứng trước cửa phòng bếp trong Thẩm phủ đồng loạt đáp ứng, thanh âm đồng loạt lại vang... Chấn động cả cửa phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ốc đồng trần cùng bia vô tự

Thẩm Dững ăn thịt đến cực no, thông thả ung dung cầm một bình trà, chạy đến bên trong sân đi bộ cho tiêu thực.

Phương Nhất Chúc cũng ăn no, tùy tiện vung tay ra khỏi phòng bếp, hỏi Thẩm Dững, “Tướng công, cha nói như thế nào?”

“A, đúng rồi!” Thẩm Dững vỗ đầu, cũng không trả lời Phương Nhất Chúc, vội vàng xoay người chạy.

Phương Nhất Chúc có chút buồn bực, muốn đi theo, lại thấy Thẩm Dững vừa chạy vừa xua tay với nàng, “Người đừng theo, ta có chính sự muốn làm, rất nhanh sẽ trở lại.”

Phương Nhất Chúc vừa nghe là chính sự, liền cười tủm tỉm gặt đầu, đứng lại ở trong sân căn dặn Thẩm Dững đi chậm một chút.

Thẩm Dững chạy ra khỏi phủ nha, đi thẳng đến cửa hàng trang sức được yêu thích nhất Đồng Hạng phủ.

“Ai u, đây không phải Thẩm thiếu gia sao.” Lão bản của cửa tiệm cười ha hả đi ra bắt chuyện với Thẩm Dững, “Thiếu gia, ngài muốn mua cái gì?”

“Một đôi hoa tai bằng vàng, có không?” Thẩm Dững hỏi, “Loại tiểu cô nương hay mang.”

“Tất nhiên là có... tặng cho ai cơ?” Chương quý thật là nhiệt tình hỏi một tiếng.

“Được rồi... Cái này người cũng đừng quản nhiều, lấy ra vài cái cho ta chọn đi.” Thẩm Dững đột nhiên nghĩ, nếu nói là mua cho nương tử nhà mình, có thể khiến cho người ta coi thường, liền thúc giục chương quý nhanh một chút.

Chương quý lại hiểu lầm, tự nói... Sở dĩ nói không phải đồng tây sẽ không là đồng tây, đã lấy một người vợ về nhà, còn muốn mua trang sức cho người khác, không cần hỏi cũng biết nhất định là cho cô nương ở phiêu hương viện.

“Thiếu gia, ngài mua cho cô nương trẻ tuổi sao?” Chương quý hỏi.

“Đúng.” Thẩm Dững gật đầu, “Khoảng mười bảy mười tám tuổi.”

“Vậy không nên mua hoa tai a, hoa tai mang sẽ không nhìn thấy, muốn mua thì nên mua trâm cài!” Chương quý cười ha hả nói.

“Trâm cài?” Thẩm Dững nghe xong, ngửa mặt suy nghĩ một chút, trên đầu Phương Nhất Chúc đúng là không ít tóc, tóc vẫn cũng rất dễ nhìn, nhưng đúng là không có món đồ trang sức nào.

Nghĩ tới đây, Thẩm Dững quay lại nói với chương quý, “Trâm cài có hình dạng gì? Lấy hết ra ta xem.”

“Được được!” Chương quý hoan hỉ vui mừng đưa ra trâm cài cho Thẩm Dững nhìn.

Thẩm Dững còn chưa kịp chọn đã thấy chương quý lấy ra một trâm vàng hình hồ điệp(bướm bướm), đưa cho Thẩm Dững nhìn, nói: “Thiếu gia, cái này đẹp!”

Thẩm Dững xem xét một hồi, hơi nhú mồm, nói: “Cái này... có phải nhìn quá dung tục hay không?”

Chương quý tự nói, đem cho cô nương ở phiêu hương viện không phải nên tươi đẹp dung tục sao?!

“Có cái nào gọn gàng tinh tế một chút hay không?” Thẩm Dững hỏi, “Chính là liếc mắt nhìn qua một cái cũng có thể biết đó là một nha đầu trong sạch, lại tôn quý, còn mang vẻ đẹp tươi trẻ như hoa cỏ?”

Chương quý nghe thấy thế lại như lọt vào trong sương mù, nghĩ nghĩ... Phiêu hương viện lúc nào lại có một nha đầu như vậy? Nghĩ lại nghĩ, liền hỏi, “Ai, thiếu gia, ngài có phải là mua cho Thiếu phu nhân hay không?”

Thẩm Dững nhìn lão bản một chút, một lát mới nói, “Đúng thế, làm sao vậy?”

Chương quý ngẩn người, trên dưới một lần nữa quan sát Thẩm Dững, tự nói... Ai u! Không phải phần mộ nhà Thẩm Gia tỏa khói xanh chứ. Thẩm Dững này là lăng tẩm chuẩn bị quay đầu sao?! Hắn thế nhưng thật sự không nghĩ tới Thẩm Dững chạy đến đây mua trâm cài cho nương tử nhà mình.

“Thiếu gia, ta có một món đồ rất tốt, ngài chờ!” Nói xong chương quý liền đi vào trong buồng, không bao lâu đi ra, trên tay cầm một hộp gấm nhỏ dài. Hộp có điểm tinh xảo, dùng dây tơ tằm màu đỏ buộc lại, vừa nhìn đã biết đồ đáng giá.

Chương quý đem hộp gấm đặt trước mặt Thẩm Dững, mở ra, nói: “Thiếu gia, nhìn cái này đi.”

Thẩm Dững cúi đầu vừa nhìn... Chỉ thấy bên trong hộp gấm là cây trâm tinh xảo lại lịch sự tạo nhả hình hoa mai. Trâm làm từ vàng ròng, ba đóa hoa mai vừa khéo hợp lại ở đầu trâm, có vẻ cực kỳ trang nhã. Thẩm Dững nhìn trái nhìn phải, cảm thấy nếu Phương Nhất Chúc cài trâm này nhất định sẽ rất dễ nhìn!

“Lấy cái này, chương quý bao nhiêu bạc?” Thẩm Dững hỏi.

“Không đắt.” Chương quý hắc hắc cười, nói: “Chỉ hai mươi lượng.”

“Hai mươi?” Thẩm Dững sùng sốt, khẽ nhú mồm... Chính mình chỉ có mười lượng tiền thưởng a.

“Có thể rẻ hơn hay không?” Thẩm Dững cân nhắc thương lượng với lão bản.

Chương quý dường như có chút khó xử, nói: “Thiếu gia, ta không hề lấy đất của ngài, nếu ta không thành tâm bán cho ngài, đã không lấy ra cho ngài nhìn!”

Thẩm Dững có chút do dự, suy nghĩ lại cảm thấy thực sự thích trâm này, trong lòng thầm mắng xú nha đầu, có điều là vẫn lấy tiền túi của bản thân, xuất ra mười lượng bạc ngân phiếu, còn cả mười lượng bạc vừa rồi cha cho hắn, cùng nhau đưa cho chương quý.

Chương quý vui mừng tiếp nhận bạc, rồi giúp Thẩm Dững đem trâm cài gói cẩn thận.

Thẩm Dững tiếp lấy rồi nhét luôn vào trong ngực, xoay người chuẩn bị đi. Chỉ là, đúng lúc hắn quay người lại, liền thấy được bên trái mặt bàn được đánh bóng, bày một loạt đồ bằng ngọc. Trong đó có một chiếc nhẫn bạch ngọc... Nhẫn này cùng chiếc mà Thẩm Dững tìm thấy ở phần mộ trên núi phía sau Trường Nhạc am có chút giống nhau.

Thẩm Dững vô thức lại gần nhìn.

Chương quý cười hỏi, “Thế nào, thiếu gia còn muốn mua nhẫn?”

Thẩm Dững khoát khoát tay, chỉ vào chiếc nhẫn bạch ngọc trên mặt bàn hỏi: “Chương quý, nhẫn bạch ngọc này bao nhiêu?”

“Thiếu gia, giá này còn gấp đôi giá trâm cài trên tay ngài.” Chương quý trả lời.

“Quý như vậy?” Thẩm Dững cũng giật mình.

Nghĩ nghĩ một chút, chương quỹ này có phải gạt người hay không? Liền lấy ra ngọc bội gia truyền tùy thân, hỏi: “Chương quỹ, ngọc này giá trị bao nhiêu, người biết không?”

Chương quỹ tiếp nhận lấy ngọc, neho lại con mắt về mặt tường tận, nói: “Là loại ngọc bích tốt nhất, giá trên dưới hai trăm hai.”

Thẩm Dũng hơi giật mình, giá chương quỹ vừa nói vừa rất chuẩn a, lão bản này cũng không phải là người ngu ngốc hay lừa gạt! Lại hỏi, “Được rồi chương quỹ, trước đó lão bản từ lâu mới chết cách đây không lâu. . . Trên tay hắn có một chiếc nhẫn ngọc đáng giá bao nhiêu tiền, người biết không?”

“Ồ.. Nhẫn đó vô cùng giá trị.” Chương quỹ thuận miệng trả lời, “Vị đó chính là nhẫn cổ, chỉ ít cũng là bảo bối mấy trăm năm, hẳn cho dù có bằng lòng bán ra, người bình thường cũng sẽ không mua nổi.”

“Quý hiếm như thế?” Thẩm Dũng cũng có chút bất ngờ, “Thoạt nhìn cũng chỉ là một chiếc nhẫn cũ phổ thông mà thôi.”

“Hắc hắc... Không dối gạt thiếu gia ngài, giờ đây người cũng đã chết, nói xấu về hắn cũng thật sự có chút áy náy...Có điều là cái nhẫn đó cũng không phải của chương quỹ kia.”

“A?” Thẩm Dũng sững sốt, hỏi: “Thế là của ai?”

Chương quỹ lờ lững nói mập mờ, lắc đầu nói: “Ai... Không nói được.”

Đúng lúc này, có người khách khác đến mua đồ này nọ, chương quỹ lại nhanh chóng tiến lên bắt chuyện, Thẩm Dũng cũng chỉ có thể mang một lòng tràn đầy nghi hoặc ra khỏi cửa hàng ,vội vã trở về.

Thẩm Dũng vừa mới trở lại huyện nha, lại thấy Thẩm Kiệt mang theo vài một nha dịch vội vã đi ra khỏi cửa.

“Có chuyện gì thế?” Thẩm Dũng hiếu kỳ hỏi.

“Thiếu gia, chúng ta đi bắt phạm nhân.” Thẩm Kiệt bỏ lại một câu, rồi vội vã chạy đi ngay.

Thẩm Dũng sờ sờ đầu tiếp tục đi vào phủ nha, nhẹ nhàng cẩn thận mở ra thư phòng của Thẩm Nhất Bác, đi thẳng đến sân sau.

“Thiếu phu nhân đâu?” Thẩm Dũng hỏi một nha hoàn trong đám tiểu nha đầu đang chơi đùa, đúng là Liên Nhi.

“Thiếu phu nhân đang trong phòng bếp.” Liên Nhi trả lời: “Hình như nói muốn chuẩn bị cho buổi tối cái gì đó thật ngon.”

Thẩm Dũng xoa xoa bụng, tự nói, lại có đồ ăn ngon a? Buổi trưa vừa ăn cơm còn đang đầy một bụng, nếu cứ như vậy, sớm muộn cũng có ngày hắn ăn đến nổi trở nên béo phì thôi.

Lại đưa tay sờ sờ trái tim kia, Thẩm Dũng chậm rãi đi bộ đến phòng bếp, trong lòng suy nghĩ, nên đưa cho Phuong Nhất Chúc thế nào mới tốt đây? Trực tiếp hay kín đáo đưa cho nàng? Hoặc là nên thể hiện cố ý mua cho nàng... Vậy không được, tốt nhất là nên làm ra vẻ không bận tâm lắm, tùy tiện tặng thôi. (Dùng ca đáng yêu quá:~)

Miên man suy nghĩ, hắn đã đi đến cửa phòng bếp, chỉ nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh “Thùng thùng, đồng đồng” băm thịt làm nhân bánh.

Thẩm Dũng sững sốt, chẳng lẽ là đang băm nhân thịt làm vằn thắn sao? Vô cùng kích động chạy vào.

Quả nhiên, Phuong Nhất Chúc mỗi tay cầm một con dao, đang băm thịt, thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn khéo léo.

Thẩm Dũng chỉ thấy hai con dao trên dưới lần lượt hạ xuống, nhanh đến nổi bóng dao mờ mờ chồng lên nhau, tựa như có bốn năm con dao cùng một lúc.

Bước qua cửa phòng, Thẩm Dũng hướng về phía bên cạnh người Phuong Nhất Chúc mà đứng.

Phuong Nhất Chúc giương mắt đến nhìn hắn, hỏi: “Tướng công, người đã về rồi?”

Thẩm Dũng ho khan một tiếng, “Ừ...” Rồi cúi đầu nhìn Phuong Nhất Chúc đang băm nhân thịt, hỏi: “Làm cái gì vậy?”

“À, vừa rồi còn thừa lại không ít thịt, ta lấy tất cả băm nhỏ, buổi tối nấu ốc đồng trần cho mọi người ăn.”

“Ốc đồng trần?” Thẩm Dũng nghiêng nghiêng đầu khó hiểu, hỏi: “Là món gì vậy?”

“Là đem thịt ốc đồng với thịt lợn, nắm hương băm cùng nhau, thêm vào hành lá, gừng và gừng, sau đó lại nhồi lại vào bên trong vỏ ốc, đem đi chưng đợi đến khi sôi là có thể ăn.” Phuong Nhất Chúc cười tủm tỉm nói.

“Ồ?” Thẩm Dũng cảm thấy mới mẻ, nhìn Phuong Nhất Chúc đem ốc đồng trần đặt vào bên trong lồng hấp lại có chút đói bụng, nhưng trong đầu vẫn đang suy nghĩ làm thế nào đem trái tim kia đưa cho Phuong Nhất Chúc.

Luẩn quẩn bên cạnh người ta một hồi lâu, Thẩm Dũng vẫn không có cơ hội tặng trái tim, có chút sốt ruột, lại hỏi: “Này, người sao lại không mang một

món đồ trang sức nào?”

Phương Nhất Chúc trừng mắt nhìn, còn chưa kịp trả lời, đã thấy Liên Nhi sôi nổi chạy vào phòng, trong tay đang cầm một chiếc hộp gấm, nói: “Thiếu phu nhân.”

“Ừ?” Phương Nhất Chúc nhìn nàng.

“Đây là phu nhân bảo em mang tới.” Liên Nhi đem hộp gấm giơ ra trước mặt Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc có chút kỳ lạ, tiếp nhận lấy hộp mở ra, chỉ thấy bên trong đều là đồ trang sức —— chu sa, vòng trang sức, vòng tai, trâm hoa...
Đều rất tinh xảo.

Phương Nhất Chúc vừa mừng vừa sợ, hỏi Liên Nhi, “Là mẫu thân cho ta sao?”

“Đúng vậy! Phu nhân nói mang đến cho người.” Liên Nhi xong nói liền lui ra tiếp tục trò vui lúc nãy.

Phương Nhất Chúc xoa xoa tay, đem hộp đặt ở trên bàn, cẩn thận mang những món đồ trang sức xinh đẹp ra xem, Thẩm Dững nhận ra đây là những món đồ mà mẹ hắn thời còn trẻ hay mang, đều là đồ tốt, có điều là vẫn không đẹp bằng trâm cài hắn mua! Dù sao cũng trị giá hai mươi lượng bạc lận. Nhìn vẻ mặt vui mừng hoan hỉ của Phương Nhất Chúc, Thẩm Dững cảm thấy rất thú vị, lát nữa lấy ra trâm kia cho nha đầu này nhìn, chắc chắn nàng sẽ rất cao hứng.

Nghĩ tới đây, hắn liền đưa tay lên ngực chuẩn bị móc ra hộp gấm, đúng lúc đó chợt nghe thấy bên ngoài sân truyền đến âm thanh rối loạn.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều sững sốt, hai người liếc mắt nhìn nhau, chạy ra bên ngoài, ở ngoài cửa chính, Thẩm Kiệt cùng vài nha dịch đang áp giải một lão hòa thượng trên người đầy xiềng xích tiến vào.

“Ồi chào? Đó không phải hòa thượng điên ở Trường Nhạc am sao?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Sao lại bị áp giải đến đây?”

Thẩm Dững cũng khẽ nhíu mày, cúi đầu dường như là nghĩ đến cái gì, rất nhanh, hòa thượng kia đã bị đẩy vào trong.

Thẩm Dững ngẩng đầu, thấy Phương Nhất Chúc đang mở to đôi mắt nhìn mình.

“Làm sao vậy?” Thẩm Dững khó hiểu hỏi.

Phương Nhất Chúc mỉm cười, nói: “Tướng công, thời điểm ngươi nhíu mày lại, thật là đẹp mắt.”

Thẩm Dững sững sốt.

Phương Nhất Chúc lại tiếp tục nói, “Cho nên mới nói tướng công ta phải là người làm đại sự.”

Thẩm Dững nghe thế lỗ tai nóng lên, trừng mắt nhìn Phương Nhất Chúc, “Nói bậy bạ gì đó, tiểu nha đầu mắt kém, ngươi lúc nào cũng khen nam nhân thẳng thắn thế sao?!”

Phương Nhất Chúc nhếch miệng, phục hồi lại tinh thần, hỏi: “Tướng công, ngươi vừa rồi cùng phụ thân nói cái gì vậy? Vì sao lại trực tiếp bắt hòa thượng điên kia về đây?”

Thẩm Dững cũng có chút mờ mịt lắc đầu, lôi kéo Phương Nhất Chúc chạy tới cửa nha môn, cùng với bách tính tới nghe thẩm án ngó vào bên trong.

Chỉ thấy hòa thượng kia vẫn như trước điên điên khùng khùng, bị áp ở trên mặt đất vẫn còn nhìn về phía Thẩm Nhất Bác cười khúc khích.

Thẩm Dững khẽ nhíu mày, nhỏ giọng nói với Phương Nhất Chúc: “Không phải người điên sao, phụ thân định thẩm vấn thế nào đây?”

Phương Nhất Chúc cũng lắc đầu.

“Hòa thượng quỳ dưới công đường kia, ngươi tên là gì?” Thẩm tri phủ bắt đầu tra hỏi.

Nhưng hòa thượng này vẫn không nói một lời, chỉ lộ ra một loạt răng vàng quay về phía Thẩm Nhất Bác cười khúc khích.

Thẩm Nhất Bác nhíu mày, hỏi Thẩm Kiệt, “Ngươi đi Trường Nhạc am khi bắt được hắn, có tìm được cái gì không?”

“Tìm được.” Thẩm Kiệt cầm một bộ y phục bẩn có máu, đưa cho Thẩm Nhất Bác, nói: “Ở dưới giường của hắn phát hiện ra bộ quần áo dính máu này, còn có một cái rương bạc.”

“A?” Thẩm Nhất Bác nhìn chừng cú phạm tội đã được đặt lên bàn, vỗ kinh đường mộc*, “Hòa thượng, ngươi còn không chịu thành thực sao?!”

*Kinh đường mộc: đồ vật hình chữ nhật, thường là bằng gỗ mà quan lại xưa khi xét xử án thường dùng để vỗ bàn.

Hòa thượng vẫn như trước cười khúc khích, không nói một câu.

Bách tính ở ngoài thính đường bắt đầu ghé tai thì thầm với nhau.

“Đây không phải hòa thượng điên ở Trường Nhạc am sao?”

“Đúng vậy, là người mà Tĩnh Di sư thái thu lưu.”

“Thì ra là kẻ đã giết chương quỹ a.”

“Tang vật lấy được ở đây, không phải cổ tình mưu sát thì là cái gì?”

“Nhưng hẳn là người điên a...”

Thẩm Nhất Bác thấy hấn điên điên ngây ngốc, hỏi nhiều lần cũng chẳng chịu nói, liền quay sang nói với Thẩm Kiệt, “Đem người giam lại, đi mời đại phu trong thành đến bắt bệnh cho hấn, để xem là điên thật, hay là giả ngây giả dại!”

“Vâng!” Bọn nha dịch mang người xuống phía dưới, sau đó, bách tính ở ngoài cửa cũng tản đi dần.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc vẫn đứng tại chỗ, Thẩm Nhất Bác thấy hai người, liền gọi lại, “Lần này ít nhiều cũng nhờ hai người, nếu không... Nếu đúng là không bắt được hấn, cũng là cơ duyên.”

“Phụ thân.” Phương Nhất Chúc khó hiểu hỏi, “Vì sao bắt hấn?”

“Vừa có người lại đến báo án.” Thẩm Kiệt nói, “Nói là hòa thượng điên ở Trường Nhạc am cầm đao đuổi theo chém người đi đường, lão gia đã hạ lệnh bắt người mang về, thuận tiện lục soát nơi hấn ở một chút.”

“À.” Phương Nhất Chúc gật đầu, nói: “Ai nha, chẳng lẽ hấn bởi vì bệnh điên, cho nên mới tùy tiện chém người, cũng như việc giết chết chương quỹ sao?”

“Sao có khả năng?” Thẩm Dũng liếc mắt nhìn nàng, “Một người điên lại biết theo cửa sổ đi vào? Giết người đoạt bạc rồi lại từ cửa sổ đi ra, còn biết được bạc này phải giấu dưới sàn sao? Điều này căn bản không hợp lý!”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, vỗ đầu, nói: “Đúng a, tướng công thật thông minh!”

Thẩm Dũng có chút bất đắc dĩ, là nha đầu đó ngốc nghếch, lại nói người khác thông minh.

Mà lúc này, Thẩm Nhất Bác cũng hơi kinh hi nhìn Thẩm Dũng, nói: “Dũng Nhi nói rất có lý, ta cũng thấy như thế, hòa thượng điên này có khả năng rất lớn là bị người khác vu oan giả họa.”

Thẩm Dũng cảm thấy hơi choáng váng, là phụ thân vừa khen hấn đúng không?! Thật không quen.

“Chúng ta buổi tối đi đến Trường Nhạc am.” Thẩm Nhất Bác nói, “Hai người cùng đi theo ta!”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc liếc nhìn nhau, đều cười tủm tỉm ngẩng mặt nhìn Thẩm lão gia, “Buổi tối không ăn cơm sao?”

Thẩm Nhất Bác bất đắc dĩ nhìn hai người, Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, cầm theo một bọc nhỏ, chạy đến phòng bếp, đem ốc đồng trần đã chưng chín bọc lại, mang theo.

Thời điểm lên trên núi, trời cũng đã tối, Thẩm Nhất Bác nói, trước không nên đi vào miếu, mà lặng lẽ đến sau núi nhìn phần mộ vô danh kia.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc đi trước dẫn đường, Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt theo sau, bốn người theo hướng khu rừng sau núi đi vào.

Thẩm Dũng sờ sờ hộp giấu trước ngực... Lúc nào nên đưa cho nha đầu kia mới tốt đây?

Tới phía sau núi, còn chưa vào rừng, bỗng nhiên thấy bên trong mơ hồ có ánh sáng truyền ra.

Mọi người cả kinh, liếc mắt nhìn nhau có chút hưng phấn —— có người! Hiện tại ở trong rừng có thể là ai chứ? Dù ai chẳng nữa cũng là một đầu mối quan trọng!

Bốn người nhẹ nhàng đi tới bên ngoài cánh rừng, người thấy bên trong truyền ra hương nến...

Phương Nhất Chúc hơi khần trương, nắm lấy cánh tay của Thẩm Dũng.

Mọi người bên ngoài nín thở ngưng thần... Đúng lúc này, chợt nghe bên trong mơ hồ truyền ra tiếng khóc.

Thẩm Nhất Bác nhũn mảy, tiếng khóc này hẳn là của một nữ nhân, nháy mắt ý bảo mọi người —— vào xem!

Thẩm Kiệt nhẹ nhàng đẩy ra bụi cây, đi vào phía trong rừng, mọi người theo ngay sát phía sau... Đợi cho đến gần... thấy được trong rừng trên khoảng đất trống, có một ngôi mộ, trước mộ phần có một bia mộ không tên, nền vẫn đang cháy, phía trước còn có một đồng tiền giấy vừa đốt xong, thế nhưng lại không có ai.

“Tà ma.” Thẩm Kiệt nhìn xung quanh một chút, nói: “Có người rời đi, hẳn là chúng ta phải phát hiện ra mới đúng.”

Phương Nhất Chúc ghé sát vào bên người Thẩm Dũng, có cảm giác phía sau lưng hơi lạnh, khăn trương nhìn trái nhìn phải.

Thẩm Nhất Bác cau mày lại, nói: “Vừa rồi rõ ràng có người khóc.”

“Có thể là tiếng gió thổi hay không?” Thẩm Kiệt hỏi.

“Không có khả năng.” Thẩm Nhất Bác lắc đầu, nói: “Ta nghe được rất rõ ràng, hơn nữa ở đây không phải cửa hang, gió cũng không to... Hẳn là có người ở nơi này giả thần giả quỷ!”

“Ta đi lục soát một chút!” Thẩm Kiệt nói rồi đẩy ra bụi cây, tìm kiếm khắp nơi.

Thẩm Dũng cảm thấy buồn chán, liền tìm một khối đá lau lau rồi ngồi xuống, Phương Nhất Chúc cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, cảnh giác nhìn xung quanh.

Mà lúc này Thẩm Nhất Bác, đang ngồi trước ngôi mộ.

Thẩm Dũng sờ sờ trái tim trong lòng, thở dài... Phải chờ buổi tối... sao? Cảm thấy không có ý nghĩa.

Lúc này, Phương Nhất Chúc đưa qua một phần ốc đồng trần cho hắn, Thẩm Dũng tiếp nhận lấy, vẫn còn ấm. Ốc này cần một miếng... Một miếng lớn thịt ốc còn có cả nước bên trong ốc, hắn nhai nhai, ốc đồng cùng với các loại thịt trộn cùng một chỗ, hương thơm lại ngon miệng, ăn vài con vẫn chưa cảm thấy đã, ốc đồng này so với các loại ốc khác ngon hơn nhiều lắm!

Chính lúc này, chợt nghe Thẩm Nhất Bác đột nhiên thò ra một tiếng, vẫy vẫy tay với hai người.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc nhanh chân chạy lại, hỏi: “Phụ thân, làm sao vậy?”

Thẩm Nhất Bác duỗi tay chỉ chỉ vào mặt sau của bia mộ.

Hai người lại gần nhìn, chỉ thấy mặt trái của tấm bia đá có viết mấy chữ lớn màu đỏ sẫm——nợ máu trả bằng máu.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thanh đoàn tử* cùng người cơ khổ

*Thanh đoàn tử: Một loại bánh được làm từ rau ngải và gạo nếp, là món bánh truyền thống của người trung quốc được ăn vào dịp tết Thanh minh.

Đêm khuya không bóng người trong rừng, đột nhiên trên mặt trái của một khối bia mộ vô danh quý dị xuất hiện dòng chữ bằng máu dọa người như thế, không kể đến Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng, ngay đến Thẩm Nhất Bác đã quen với những chuyện thế này cũng là có cảm giác rùng rợn nổi da gà.

Mà lúc này, bụi cây lân cận đột nhiên phát ra tiếng rung động sần sật, ba người cả kinh vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Đến khi nhìn kỹ mới nhận ra... là Thẩm Kiệt trở về.

Thẩm Kiệt vội vã chạy ra khỏi bụi cây, lại thấy ba người đang trợn mắt há miệng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hắn, có chút khó hiểu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc đưa tay lên vỗ vỗ ngực, miệng lắp bắp——dọa chết người.

Thẩm Nhất Bác lúc này đã lấy lại được tinh thần, hỏi: “Có tìm được ai không?”

“Không có phát hiện gì.” Thẩm Kiệt lắc đầu trả lời.

Thẩm Nhất Bác nhìn Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng, hỏi: “Các ngươi nghĩ thế nào?”

Thẩm Dũng nhún vai, trả lời hai chữ: “Tà ma.”

Phuong Nhất Chúc vội vàng gạt đầu phụ họa.

“Vào trong miếu thôi, chúng ta đi gặp vị Tĩnh Di sư thái kia một chút.” Thảm Nhất Bác xoay người, dẫn theo mọi người ra khỏi cánh rừng.

Cùng Thảm Dững đi ở phía sau, Phuong Nhất Chúc nhin không được nói, “Tướng công, phụ thân thật là uy phong nha.”

Thảm Dững mí mắt hơi giật giật, tiến đến sát bên tai Phuong Nhất Chúc thấp giọng nói, “Uy phong cái gì, vừa rồi cũng sợ đến mặt mũi trắng bệch.”

Phuong Nhất Chúc nghe xong che miệng ngất nghẻo cười, hai người đang nhỏ giọng nói thầm, Thảm Nhất Bác quay đầu lại, trắng trợn liếc mắt nhìn hai người... Chỉ là lần quay đầu này, vừa vận nhìn thấy ở sau bụi cây phía trong rừng, như ẩn như hiện... một bóng người.

“Người nào?!” Thảm Nhất Bác hô lên một tiếng.

Thảm Dững cùng Phuong Nhất Chúc giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại nhìn...

Thế nhưng chờ bốn người cùng nhìn lại, trong rừng đã vắng tanh không còn một bóng người.

Phuong Nhất Chúc tóc gáy dựng thẳng, vội vàng tiến đến bên người Thảm Nhất Bác, hỏi: “Phụ thân, người nhìn thấy cái gì?”

Thảm Nhất Bác cũng có chút buồn bực, hắn vừa rồi rõ ràng thấy được một bóng người màu trắng thoáng qua... Hơn nữa còn giống như thân hình của một nữ nhân.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong bụng mang đầy hồ nghi đi về phía cửa lớn của Trường Nhạc am, Thảm Kiệt nâng tay, gõ cửa.

Qua một hồi lâu mới có một tiểu ni cô vội vã chạy ra mở cửa. Nàng nhận ra được Thảm Kiệt, người này vừa mang theo nha dịch, đem hòa thượng điên bắt đi.

“Quan gia có chuyện gì thế?” Tiểu ni cô hỏi.

“À.” Sắc mặt Thảm Kiệt thoáng hòa hoãn một chút, nói: “Tiểu sư phụ, Tĩnh Di sư thái có trong am không? Đây là Tri phủ đại nhân, muốn tìm nàng hỏi một số chuyện.”

“Có, có ở.” Tiểu ni cô nhanh nhẹn mở cửa, dẫn bốn người vào bên trong, nói: “Sư phụ đang ở trong thiền đường.”

Mọi người theo tiểu ni cô đi tới cửa thiền đường, chợt nghe thấy có tiếng gõ mõ nhẹ nhàng.

Tiểu ni cô gõ cửa, nói, “Sư phụ, Tri phủ đại nhân tới.”

Không bao lâu, chợt nghe tiếng mõ chậm rãi ngừng lại, sau đó, cửa phòng từ từ được mở ra.

Thảm Dững cùng Phuong Nhất Chúc lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của Tĩnh Di sư thái này.

Tĩnh Di sư thái năm nay đại khái cũng tầm hơn mười năm mười tuổi, nếu luận ngũ quan tướng mạo, tuổi còn trẻ hắn cũng được coi là một nữ tử xinh đẹp, chỉ là hơi gầy yếu. Có điều đã là người tu hành, Tĩnh Di sư thái thoát nhìn giống như không thuộc tam giới, không trong ngũ hành mang đến cảm giác siêu thoát.

“Bản ni Tĩnh Di, gặp qua Tri phủ đại nhân.” Tĩnh Di sư thái hành lễ với Thảm Nhất Bác

Thảm Nhất Bác đáp lại lễ với nàng, nói: “Sư thái đa lễ, ta có chuyện quấy nhiễu muốn thỉnh giáo ngài.”

“Mời vào.” Tĩnh di sư thái trước sau vẫn giữ thái độ nghiêm túc, dẫn Thảm Nhất Bác tiến vào trong phòng.

Thảm Kiệt đóng cửa lại, đứng dựa vào tường, thủ vệ an toàn.

Thảm Dững cùng Phuong Nhất Chúc dù sao cũng không phải người phụ trách việc này, tìm đến bồ đoàn, ngồi ở chỗ xa hơn một chút nghe náo nhiệt, còn lại Thảm Nhất Bác ngồi đối diện với Tĩnh Di sư thái.

Tất cả mọi người sau khi đã ổn định chỗ ngồi, Tĩnh Di sư thái liền hỏi: “Tri phủ đại nhân muốn hỏi cái gì?”

Thảm Nhất Bác đi thẳng vào vấn đề, “Về chuyện của hòa thượng điên, cùng với bia mộ vô danh sau núi của Trường Nhạc am.”

Tĩnh Di sư thái gạt đầu, “Bản ni đã hiểu, đại nhân trước muốn nghe chuyện nào?”

Thảm Nhất Bác suy nghĩ một chút, hỏi: “Sư phụ biết chuyện gì? Về hai người này?”

Tĩnh Di sư thái nói, “Đại khái đều biết.”

“Giữa hai người này có mối liên quan gì sao?” Thảm Nhất Bác dù sao cũng tương đối lão luyện, vừa nghe đã nhận ra có manh mối, liền lên tiếng hỏi.

Tĩnh Di sư phụ nở nụ cười, nói: “Thẩm đại nhân có tuệ căn tư duy rất sắc sảo.”

Thẩm Nhất Bác cũng cười cười, nói: “Như vậy, xin mời sư phụ cứ theo ý tứ của chính mình nói ra...”

Tĩnh Di sư phụ suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Vậy bắt đầu từ ngôi mộ vô danh kia đi.”

“Được.” Thẩm Nhất Bác gật đầu.

“Bia mộ kia là của một cô nương.” Thanh âm của Tĩnh Di sư thái không cao không thấp, bắt đầu giảng giải, “Nữ nhân này đối đãi với mọi người hiền hậu nhưng số phận lại bi thảm, tuổi còn trẻ đã chết sớm”

Thẩm Dũng nhíu mày, Phương Nhất Chúc nghe thế ghé vào tai Thẩm Dũng nhỏ giọng nói thầm: “Thật đáng thương”

Thẩm Dũng bấm ngón một cái, nhắm mắt nhắm mũi —— ai mà biết lão ni cô này nói có đúng sự thực hay không?!

Phương Nhất Chúc nhìn thấy trong mắt hấn tựa hồ có hoài nghi, liền trừng mắt —— người ta là đắc đạo cao... ni đó!

Thẩm Dũng thấy Phương Nhất Chúc trừng mắt con mắt nhìn mình, thì bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, tự nhủ: lão ni cô này có thể tin sao? Một ni cô ở hậu viện giấu một hấn tử thì ai mà biết được là dạng ni cô gì?

Hai người đang mắt đi mây lại, chợt nghe thấy Thẩm Nhất Bác ho khan một tiếng, liếc mắt cắt ngang hai người, Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc vội vàng thu liễm, ngoan ngoãn ngồi nghe.

Tĩnh Di sư thái nhìn qua, cũng hơi cười cười, “Thẩm thiếu gia và thiếu phu nhân thật ân ái a.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc đều sùng sốt, Phương Nhất Chúc nắm lấy cánh tay Thẩm Dũng tủm tỉm cười, Thẩm Dũng lại hơi xấu hổ đưa tay sờ sờ cổ.

Thẩm Nhất Bác nghe thế, lại rất hài lòng, nói một câu: “Ai, đều là vợ chồng mới cưới, tất nhiên có chút quần quýt, thật thất lễ, nhưng chính là tâm tính của trẻ nhỏ, sư phụ không cần lấy làm phiền lòng.”

Tĩnh Di sư thái lắc đầu, nói: “Phu thê trẻ cũng như bạn, quần quýt lẫn nhau là rất đáng quý trọng.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, “Đúng vậy!”

“Sư thái, mời tiếp tục nói.” Thẩm Nhất Bác nhắc nhở.

Tĩnh Di sư thái gật đầu, nói: “Cô nương này, vốn cũng là tiểu thư khuê các, tính tình nhu thuận hiền lành, đã từng nghĩ muốn gả cho một vị hôn phu thật tốt, có thể giao phó cả đời.” Tĩnh Di sư thái nói tận lực ngắn gọn, “Nhưng phụ thân nàng lại là người tham tài, muốn đặt nàng lên cảnh cao, cho nên muốn gả cho quan to địa vị hiển hách.”

Phương Nhất Chúc nhắm mắt nhắm mũi, dường như rất bất mãn.

Thẩm Dũng xoay mặt nhìn nàng, cảm thấy thú vị, nha đầu kia không cần biết nghe cái gì đều đặc biệt chăm chú, tính tình kiểu này hẳn là rất dễ lừa gạt đi.

“Nàng cùng biểu huynh thanh mai trúc mã trong nhà có một đoạn tình.” Tĩnh Di sư thái tiếp tục thấp giọng nói: “Người biểu huynh kia có học vấn, vốn chỉ tá túc trong nhà nàng, chuẩn bị đi thi... nhưng hai người lâu ngày sinh tình.”

Thẩm Dũng nghe thế khẽ thở dài, những lời này thật là giống với lời thoại trong kịch nam, không phải đều là tài tử hay giai nhân xuân thương thu buồn sao?!

Phương Nhất Chúc quay sang, đưa tay lên miệng “Xuy!” một tiếng với Thẩm Dũng. Nàng còn muốn nghe tiếp!

Thẩm Dũng dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là im lặng, tiếp tục nghe.

“Khi phụ thân của cô nương kia biết việc này, có chút do dự, nhưng hẳn lại nghĩ người cháu này cũng có chút học vấn, không biết chừng là có thể thi đỗ... Nhưng nếu là thi không đậu, như vậy sẽ rất mất.” Trong lúc do dự, hẳn liền lừa cháu mình, ‘Thi đậu sẽ thành thân!’ Vì vậy, chàng trai liền thanh thản an tâm đi thi. Có điều là, lão nhân này rất mê cờ bạc trong nhà có gia tài, lại còn có một khuê nữ xinh đẹp, bởi vậy không ít người thêm muốn gia nghiệp của hắn.” Tĩnh Di sư thái nói tiếp, “Trong Đông Hạng trong phủ, vốn có một ác bá, hắn biết lão nhân này yêu cờ bạc, liền cố tình trù tính, khiến lão nhân thua sạch sẽ, cướp đoạt hết gia tài. Lão nhân thua không còn một mảnh lại vẫn thiếu một khoản nợ nhưng không có bạc đánh phải đem khuê nữ gả cho ác bá kia.”

“Thật quá phận!” Phương Nhất Chúc bất mãn nói.

Tĩnh Di sư thái khẽ cười, nói: “Vị biểu huynh kia đi thi, trên đường gặp nhiều sự cố... Cho đến khi thành danh đã là ba năm sau, khi hắn trở về, cô nương kia đã được gả đi. Có người nói là lão nhân kia cả đêm uống rượu, trượt chân ngã xuống sông. Cô nương kia được gả cho ác bá, không bao lâu liền thất sủng, cuối cùng bị ruồng bỏ... Lưu lạc đầu đường xó chợ, sau đó đặt chân vào thanh lâu, chờ biểu huynh trở về, nàng đã là danh kỹ trong thanh lâu.”

Tất cả mọi người nghe đến đó đều hồn thức không thôi, đứng là tạo hóa trên người.

“Ác bá kia, sau khi chiếm được gia tài, lại cộng thêm vốn liếng, bắt đầu tính toán buôn bán trong Đông Hạng phủ, không bao lâu đã mở được một cửa lâu lớn, thay hình đổi dạng.” Tĩnh Di sư thái nói: “Có điều là đây cũng đã là chuyện của rất nhiều năm trước, đại khái đến hôm nay những người biết được cũng không còn nhiều.”

Thẩm Nhất Bác nghe đến đó, khẽ nhíu mày, hỏi: “Ác bá kia, không phải là chương quỹ bị hại lần này chứ?”

Tĩnh Di sư thái nghe xong cười cười, cũng không nói thêm cái gì.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, Thẩm Dũng vừa hay nhớ tới lúc ở bên trong tiệm trang sức, thời điểm chương quỹ kia nói đến nhẫn bạch ngọc, vẻ mặt cũng là kín như bưng.

“Chẳng lẽ nhẫn bạch ngọc kia, cũng là tên ác bá đó chiếm được trong nhà của cô nương họ?” Thẩm Dũng nhịn không được hỏi.

Tĩnh Di sư thái khẽ cười nhưng trong mắt lại hiện lên nỗi buồn vô cớ, nói: “Tiền tài là vật ngoài thân, thứ trân quý nhất, cũng không phải là hai chữ tiền tài.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, thương cảm cho cô nương kia cùng biểu huynh của nàng.

“Sau đó thế nào?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Cô nương đó cùng biểu huynh cuối cùng về một chỗ sao?”

Tĩnh Di sư thái cười hỏi, “Tiểu cô nương, sau những chuyện như vậy xảy ra, bọn họ còn có thể bên nhau sao?”

Phương Nhất Chúc khẽ nhíu mày, hỏi: “Chẳng lẽ là biểu huynh kia để ý thân phận cô nương sao?”

Tĩnh Di sư thái cười lắc đầu, “Lòng người dễ thay đổi, nhân tâm cũng là thịt, sao có thể vững như bàn thạch.”

Tất cả mọi người nhíu mày, không phải là Phương Nhất Chúc đoán trúng chứ.

“Vị biểu huynh kia đã đỗ khoa thi, tương lai hẳn sẽ thăng chức rất nhanh, làm sao có thể vì một người nữ tử thanh lâu mà hủy đi tiền đồ? Có điều hẳn vẫn niệm tình cũ, bỏ ra ngân lượng chuộc thân cho cô nương kia ra, an trí cho nàng ở một nơi trong núi... Chính hẳn thì bỏ đi.”

“Thực sự là vô tình vô nghĩa!” Phương Nhất Chúc bất mãn nói: “Hắn nhất quyết không mang nàng theo sao?!”

“Kết quả?” Thẩm Dũng hỏi.

“Vị biểu huynh kia sau khi rời khỏi, con đường làm quan vẫn không thuận lợi, chung thân vẫn chưa lập gia đình, mỗi khi nghĩ đến vị biểu muội của mình, lại cảm thấy cắn rứt lương tâm.” Tĩnh Di sư phụ nói, “Chỉ là, chờ đến thời điểm lương tâm hắn trĩu nặng, cô nương kia đã bệnh mà chết. Cô nương ấy thường xuyên ở Trường Nhạc am thấp hương niệm Phật, tâm nguyện duy nhất của nàng, đó là sau khi chết được chôn trong rừng cây sau Trường Nhạc am, mỗi ngày có thể làm bạn với Phật. Mà trên bia mộ của nàng, không cần khắc tên, nàng nghĩ suốt cuộc đời này đã sống khuất nhục, không hy vọng người khác nhớ đến sự tồn tại của nàng.”

Mọi người nghe được đều lắc đầu.

Phương Nhất Chúc đột nhiên kêu lên một tiếng, hỏi: “Chúng ta vừa nãy nghe được tiếng nữ nhân khóc... Còn có cha thấy một bóng dáng của nữ nhân... Đó không phải là hồn phách của cô nương kia chứ?!”

Sư thái cũng nở nụ cười, nói: “Các ngươi là không phải là thấy một cô nương áo trắng chứ?”

Tất cả mọi người há to miệng nhìn Tĩnh Di sư thái, liên tục gật đầu.

Sư thái cười cười, nói: “Đích xác... Đạo gần đây người ngốc kia hay đến bái tế nàng, gọi lên chuyện thương tâm của nàng, hôm nay người ngốc kia đi, chắc hẳn nàng cũng có chút nhớ thương.”

“Người ngốc này... Chính là hoà thượng điên kia?” Thẩm Nhất Bác hỏi.

Tĩnh Di sư thái gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Hoà thượng điên đó là biểu huynh của cô nương kia?” Phương Nhất Chúc cũng giật mình không nhỏ, hỏi: “Vậy nói cách khác chương quỹ kia đúng là bị hắn giết, vì hắn muốn báo thù cho biểu muội?”

Sư thái suy nghĩ một chút, nói: “Những khúc mắc trong đó ta cũng không biết.”

Mọi người theo lời nói của Tĩnh Di sư thái đại khái cũng biết được nguyên nhân sự tình, có điều chuyện đã qua nhiều năm, đương sự cùng người liên quan

không thể kiểm chứng. Nhưng nếu như lời Tịch Di sư thái nói không giả, như vậy hòa thượng điên kia đúng là có động cơ giết hại chưong quý.

Thẩm Nhất Bác nhìn bầu trời đã khuya, liền từ biệt Tịch Di sư thái, mang theo ba người hồi phủ nha.

Đêm đó, tâm tình Phương Nhất Chúc rất không tốt, Thẩm Dũng thấy thế, sờ sờ trái tim trong ngực, nghĩ lúc này đưa cho nàng, cũng không phải thích hợp lắm... Loại này đồ vật này, hẳn là nên tặng vào lúc tâm tình vui vẻ.

Vì vậy, hai người không nói chuyện gì, vội vàng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Dũng vẫn nhớ chuyện tặng trái tim, nên tỉnh rất sớm, hần nghĩ, bằng không thừa dịp Phương Nhất Chúc còn đang ngủ, trực tiếp đeo cho nàng?

Thế nhưng mở mắt vừa nhìn, giường Phương Nhất Chúc ở bên đã sớm trống không một bóng người.

Thẩm Dũng cảm thấy buồn bực... Hẳn chính là heo hay sao, nha đầu kia bình thường thức dậy hẳn đều không phát hiện!

Bất đắc dĩ, Thẩm Dũng rời giường nóng nảy mặc quần áo, rửa mặt rồi ra khỏi phòng. Khi đi qua hậu viện, đã ngửi thấy từ trong phòng bếp tỏa ra một loại hương vị đặc thù.

Tinh thần Thẩm Dũng lập tức tỉnh táo, chắc chắn Phương Nhất Chúc đang nấu thức ăn lạ.

Chạy vào phòng bếp, đã thấy Phương Nhất Chúc đang ngồi ở bên cạnh lồng hấp nghiêng đầu ngó ngó vào bên trong, trên tay cầm một đôi đũa, thỉnh thoảng lại chọc chọc vài cái.

Trong lòng Thẩm Dũng bỗng nhiên nổi lên ý muốn trêu đùa, nhẹ nhàng chạy tới phía sau nàng, ghé vào lỗ tai thầm thì: “Ta là quý...”

“Aaaa!” Phương Nhất Chúc cả kinh nhảy dựng lên, đôi đũa ném loạn, đến lúc nhìn rõ là Thẩm Dũng, Phương Nhất Chúc trợn mắt trừng hấn, Thẩm Dũng cười to, nhún mũi ngửi ngửi, hỏi: “Bên trong lồng hấp này là cái gì nha? Hương vị thật lạ.”

“Bánh thanh đoàn tử.” Phương Nhất Chúc trả lời.

“Cái gì?” Thẩm Dũng khó hiểu, hỏi: “Cái gì bánh?”

“Thanh đoàn tử hay dùng để cúng bái.” Phương Nhất Chúc mở ra nắp lồng hấp... Thẩm Dũng ghé mắt vào nhìn, chỉ thấy bên trong là một màu xanh biếc, bánh gạo nếp hình thuyền.

“Thế nào lại có màu sắc này?” Thẩm Dũng hiếu kỳ hỏi.

“Đây là màu của cây ngải.” Phương Nhất Chúc nói, “Cây ngải cùng gạo nếp đều là thứ để trừ tà, vị khô, bên trong hiệu thuốc bắc có bán cây ngải được nghiền thành bột. Bánh này, phần lớn là được ăn vào thời gian tiết thanh minh, hình thuyền này là mang ý nghĩa nhắc nhở những cô hồn chưa siêu thoát, mau mau hướng sinh. Cây ngải mặc dù đắng nhưng dư vị lại ngọt, gạo nếp mềm lại dẻo, cô hồn ăn được hướng sinh, người tốt ăn có thể trừ tà.”

Nói rồi, Phương Nhất Chúc cầm lấy một khối bánh, nhét vào bên trong miệng Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng nhai nhai, đúng là bên trong lớp vỏ bánh ngọt mềm mang theo một chút hương vị đắng nhàn nhạt, vô cùng đặc biệt, rất giống cuộc đời bất hạnh của cô nương kia khi còn sống.

Phương Nhất Chúc dùng một cặp lồng nhỏ đựng đầy một lồng bánh hướng sinh, cùng Thẩm Dũng đi ra khỏi cửa, đi đến núi phía sau Trường Nhạc am, tới trước ngôi mộ của cô nương vô danh kia.

Phương Nhất Chúc châm hương, đốt nến, đem bánh hướng sinh trong lồng ra, đặt ở trước mộ phần.

Thẩm Dũng thấy nàng ngồi chồm hổm trước ngôi mộ bày ra bánh ngọt kia, trong miệng lẩm bẩm không biết là nói cái gì, lại duỗi tay sờ sờ hộp gấm trong ngực.

Phương Nhất Chúc cúi đầu, trên mái tóc đen nhánh chỉ có mấy băng vải quấn tóc, cũng ý vào nàng tuổi còn nhỏ, nếu không thì trang phục này, thật sự là mộc mạc so với một cô nương đã có gia đình.

Ngồi tới đây, Thẩm Dũng cũng ngồi xồm xuống, dùng một nhánh cây trên mặt đất, gầy gầy tàn tro rơi xuống trước mộ phần.

Phương Nhất Chúc xoay mặt nhìn hấn, thấy Thẩm Dũng đang nhìn chăm chăm mình, nhân tiện nói, “Tướng công, nói như vậy hòa thượng điên kia quả thật là thay biểu muội hấn báo thù, khẳng định không có điên, thế vì sao phải giả điên?”

Thẩm Dũng lúc này cảm thấy không yên lòng, liền nhún nhún vai, “Không biết.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, một lát sau cảm khái nói: “Nữ nhân sợ nhất giả sai chồng.”

Thẩm Dũng nở nụ cười, nói: “Theo như ngươi nói... Vậy ngươi làm sao bây giờ? Ta cũng là ác bá!”

Phuong Nhất Chúc hắc hắc cười, liếc mắt nhìn Thẩm Dũng, nói: “Ngươi lại muốn ăn đòn nha, còn dám nói mình là ác bá!”

Thẩm Dũng lại sờ sờ ngực, Phuong Nhất Chúc đột nhiên hỏi: “Tướng công, ngươi có phải là đau ngực hay không?”

“A?” Thẩm Dũng sững sờ.

“Từ hôm qua đến giờ ngươi liên tục sờ ngực.” Phuong Nhất Chúc hỏi: “Có phải là rất khó chịu hay không? Tìm một lang trung đến xem thế nào?”

Thẩm Dũng nhìn chằm chằm Phuong Nhất Chúc, tự nói: nha đầu kia là cố ý đùa mình hay là thực sự nghĩ như vậy?

Ngó sang, thấy Phuong Nhất Chúc vẫn mang vẻ mặt ngây ngô nhìn mình... Thẩm Dũng thở dài, lắc đầu: “Sao lại có người ngốc như vậy.”

“Đi!” Phuong Nhất Chúc đẩy hấn một cái: “Ngươi mới ngốc!”

Thẩm Dũng đang ngồi chồm hồm, bị nàng đẩy nhẹ một cái thân thể nghiêng ngã, vội vàng duỗi tay chống xuống mặt đất, “lạch cạch” một tiếng, hộp gấm trong ngực cũng rơi ra.

Phuong Nhất Chúc tinh mắt trông thấy, liền hỏi: “Đây là cái gì?”

Thẩm Dũng sờ sờ mũi, duỗi tay nhặt hộp gấm lên, phui phui lớp bụi ở trên mặt, đưa cho nàng, nói: “Cái này cho ngươi.”

“Cho ta?” Phuong Nhất Chúc tiếp nhận hộp gấm mở ra, nhìn vào bên trong, thấy một trăm cái bằng vàng vô cùng, vô cùng xinh đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gia thất thân* cùng nhân quả báo

*Gia thất thân: bảy món ăn trong gia đình.

Phuong Nhất Chúc thật cẩn thận từ bên trong hộp gấm lấy ra trăm cái, cẩn thận miết ở trong tay, miệng liên tục cong lên, khoe mắt đuôi lông mày tràn đầy ý cười. Thẩm Dũng lén lút quan sát biểu hiện của Phuong Nhất Chúc, không dám thể hiện việc để ý đến phản ứng của nàng, nếu không thì rất mất mặt.

Phuong Nhất Chúc nhìn kĩ trăm cái một lần, mới đưa qua cho Thẩm Dũng, nói: “Cài cho ta.”

Thẩm Dũng có chút ngượng ngùng: “Tự ngươi cài đi.”

Phuong Nhất Chúc nói, “Ta không nhìn thấy.”

Thẩm Dũng giơ ra tay mình cho nàng nhìn một chút, nói: “Ta vừa mới chạm vào đất, rất bẩn!”

Phuong Nhất Chúc đem trăm cái thả vào bên trong hộp gấm, nắm lấy tay Thẩm Dũng, dùng tay áo cẩn thận xoa xoa thật sạch cho hắn.

Thẩm Dũng ngây ngốc nhìn, chỉ thấy trên ống tay áo tuyết trắng cùng lá sen của Phuong Nhất Chúc, dính một vết bẩn mờ màu tro.

Sau khi lau sạch sẽ xong, Phuong Nhất Chúc lại đem trăm cái đặt vào trong tay hắn, nói: “Mau cài giúp ta.”

Thẩm Dũng nhếch khóe miệng, ngửa mặt nhìn, rồi đem trăm hoa mai cắm lên búi tóc của Phuong Nhất Chúc, quan sát một chút rồi gật đầu: “Được rồi, rất đẹp!”

Phuong Nhất Chúc thoải mái duỗi tay sờ sờ, lại cắm sâu vào bên trong hơn một chút.

“Ai.” Thẩm Dũng ngăn lại tay nàng, nói: “Lộ ra bên ngoài mới đẹp.”

“Không được đâu.” Phuong Nhất Chúc nói, “Loi lông, vạn nhất rơi ra thì sao?”

Thẩm Dũng dờ khóc dờ cười.

Phuong Nhất Chúc lại loay hoay một chút nữa, cảm thấy tuyệt đối không thể rơi được mới thả lỏng, sau đó đứng lên, dầm dẫm đôi chân ngồi đến tê dại, tâm tình hôm nay so với hôm qua tốt lên rất nhiều.

Thẩm Dững cũng đứng lên, đột nhiên... thấy trong rừng dường như có bóng người.

Thẩm Dững chau mày, nghĩ đến chuyện Tình Di sư thái nói ngày hôm qua... chuyện tình nữ quý. Thẩm Dững không lên tiếng, nếu không sẽ dọa Phuong Nhất Chúc sợ hãi mất. Nhưng hẳn lại có chút buồn bực, quý gì mà giữa ban ngày ban mặt có thể xuất hiện, thật không giống quý nha?!

Phuong Nhất Chúc lại không hề chú ý tới, nàng hoàn chìm đắm trong niềm vui vì Thẩm Dững tặng trâm cài, đời này nàng còn chưa có mang qua trâm cài đâu!

Thẩm Dững giả bộ như không có việc gì, quay sang nói với Phuong Nhất Chúc, “Lễ bái xong rồi, chúng ta trở về đi?”

“Được!” Phuong Nhất Chúc gật đầu, rồi cùng Thẩm Dững đi ra ngoài.

Vừa mới đi tới bìa rừng, Thẩm Dững đột nhiên túm lấy Phuong Nhất Chúc, đưa tay lên ra hiệu ý bảo chớ có lên tiếng, sau đó kéo nàng cùng núp vào bên trong lùm cây.

Phuong Nhất Chúc mở to hai mắt nhìn Thẩm Dững —— làm sao vậy tướng công?

Thẩm Dững lại nháy mắt mấy cái —— chờ coi đi!

Phuong Nhất Chúc đành phải yên lặng cùng Thẩm Dững ngồi xỏm bên trong lùm cây.

Không bao lâu sau thì nghe thấy bên trong rừng cây, truyền ra tiếng động.

Phuong Nhất Chúc giật mình, Thẩm Dững vội vàng che miệng của nàng, ý bảo —— đừng lên tiếng!

Một lát sau liền thấy phía sau lùm cây có một nữ tử áo trắng bước ra.

Tuổi tác không lớn, chỉ là một nha đầu tầm mười ba mười bốn tuổi, mặc một thân quần áo trắng mộc mạc, dáng người không cao, bộ dạng cũng sạch sẽ, thế nhưng lại có chút xanh xao vàng vọt, trong tay cầm theo một cái rổ, thật cẩn thận đi ra.

Nha đầu đi tới trước ngôi mộ, nhìn trái nhìn phải một chút, xác định không có ai, mới lấy những thứ ở trong rổ ra.

Thẩm Dững và Phuong Nhất Chúc tỉ mỉ quan sát, thấy những thứ nàng lấy ra là hương, nến linh tinh các loại... Sau đó, nha đầu lại để ý tới thanh đoàn tử mà Phuong Nhất Chúc đặt trước mộ.

Tiểu nha đầu nhẹ nhàng duỗi tay cầm lấy một chiếc, nhìn nhìn một chút... Phát hiện ra bánh vẫn còn ấm, do dự một hồi mới đưa lên miệng cắn một miếng.

Nàng vừa nhai hai miếng, mắt đã mở thật to, loại vè mặt này Thẩm Dững thấy nhiều lắm, những người lần đầu ném qua đồ ăn do Phuong Nhất Chúc làm căn bản đều mang vẻ mặt này. Nha đầu kia rất nhanh ăn hết chiếc thứ nhất, dường như không đủ, tiếp tục ăn miếng thứ hai... Phuong Nhất Chúc tổng cộng để lại bốn miếng, thời điểm tiểu nha đầu ăn tới chiếc thứ ba, muốn tiếp tục ăn thêm thế nhưng tay bỗng nhiên dừng lại.

Nàng tát vào miệng, đem chiếc bánh cuối cùng kia đặt lên trên bia mộ vô danh, nói: “Mẫu thân, bánh này ngon lắm, người ăn đi.”

Phuong Nhất Chúc cùng Thẩm Dững nghe được rõ ràng rành mạch, liếc mắt nhìn nhau, thì ra là con gái của cô nương kia... Thế nhưng, Tình Di sư thái cũng không có nhắc tới vị biểu muội kia còn có một người con gái a!

Thẩm Dững nhíu mi, khum tay ghé vào bên tai Phuong Nhất Chúc nhỏ giọng nói, “Tối hôm qua ở chỗ này khóc là nàng sao?”

Phuong Nhất Chúc gật đầu —— chỉ có thể là nàng!

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, chỉ chỉ chính mình, nâng lên ngón tay bên phải, lại chỉ chỉ Phuong Nhất Chúc, giờ lên ngón tay bên trái... Ý tứ là —— bao vây lại, đừng để cho nàng chạy.

Phuong Nhất Chúc nghĩ nha đầu kia mặt mũi có chút thành thật, hơn nữa vừa nhìn bộ dạng nàng ăn bánh, có chút thương cảm.

Thẩm Dững nhăn mặt lại, nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng.

Phuong Nhất Chúc cũng biết đây là chính sự, liền gật đầu nhẹ nhàng đi về phía bên trái.

Thẩm Dững cũng tiến về phía bên phải, hai người đột nhiên từ trong bụi cỏ vọt ra, Thẩm Dững hô lớn một tiếng, “Đừng nghĩ chạy!”

“A!”

Không đợi Phuong Nhất Chúc nói, chợt nghe thấy nha đầu kia kêu một tiếng, ôm lấy bia mộ kia khóc rống lên: “Mẫu thân...”

Thẩm Dững sững sờ, Phuong Nhất Chúc trừng mắt liếc nhìn hắn —— người bắt người thì bắt người đi, cần gì phải hù dọa nàng?!

Thẩm Dững sờ sờ đầu.

Phuong Nhất Chúc đi lên phía trước, vỗ vỗ nha đầu, thấy nàng dường như đang rất sợ, vội nói: “Ngươi đừng khóc, chúng ta không phải là người xấu.”

Nha đầu vẫn như trước khóc thút thít, Phuong Nhất Chúc liền mở cặp lồng, từ bên trong lấy ra một chiếc bánh thanh đoàn tử đưa cho nàng, nói: “Đến đây, ăn thêm một chiếc đi.”

Nha đầu do dự một chút, lại thấy Phuong Nhất Chúc tiếp tục lấy ra một chiếc nữa đặt ở trên bìa mộ của mẫu thân nàng, mới duỗi tay tiếp nhận nhưng vẫn không dám ăn, mà chỉ nắm lấy nhìn Phuong Nhất Chúc.

Phuong Nhất Chúc sờ sờ đầu nàng, nói: “Mẫu thân ta cũng đã mất sớm, đừng sợ, ăn đi.”

Tiểu nha đầu kia lại khịt khịt, ôm lấy Phuong Nhất Chúc khóc to lên.

Thẩm Dững đời này sợ nhất là nữ nhân khóc, vội vàng lui sang một bên. Có điều là... vừa rồi Phuong Nhất Chúc nói về chuyện mẫu thân nàng cũng mất sớm, hẳn cảm thấy có chút là lạ... Ừ, hình như là cảm giác chua xót.

Khóc to một trận, tiểu nha đầu cũng dần dần bình tĩnh trở lại, Phuong Nhất Chúc hỏi nàng, “Ngươi tên là gì? Người được an tang ở đây là mẫu thân của ngươi phải không?”

“Đúng vậy.” Tiểu nha đầu gật đầu, nói: “Ta là Diệu Thạch Đầu*.”

*Thạch Đầu: tảng đá.

P/s: Nhả tỷ đặt tên nhân vật thật quái=))

“Diệu Thạch Đầu?” Phuong Nhất Chúc mở to hai mắt nhìn nàng, hỏi: “Tên này so với với tên của ta còn kỳ quái hơn.”

Diệu Thạch Đầu nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, sư phụ nói, ta không có cha, là từ tảng đá chui ra, cho nên là một nha đầu kỳ diệu, vì thế gọi là Diệu Thạch Đầu.”

“A.” Phuong Nhất Chúc bị nàng chọc cười, nói: “Như thế thật thú vị nha?”

Thẩm Dững ở một bên nhìn không được mắt tròn mắt dẹt, nói: “Sư phụ ngươi cho ngươi là kẻ ngốc để lừa mới đúng? Còn nói là từ tảng đá chui ra, nếu không có cha thì mẹ ngươi cũng chui ra từ đá chắc?”

Diệu Thạch Đầu nhìn Thẩm Dững một chút, lại sờ sờ đầu nhìn Phuong Nhất Chúc, “Đúng a...”

Phuong Nhất Chúc nhìn không được cười, thì ra là một nha đầu ngốc.

“Này, Tiểu Thạch.” Phuong Nhất Chúc đột nhiên nghĩ tới, liền hỏi, “Sư phụ ngươi là ai?”

Diệu Thạch Đầu lắc đầu, “Không thể nói.”

“Vì sao?” Thẩm Dững hỏi.

“Sư phụ không cho nói.” Diệu Thạch Đầu nhỏ giọng nói thầm: “Ta phải đi rồi.” rồi lập tức đứng lên, nhìn hai chiếc bánh hương sinh trên mộ bìa của mẫu thân, có chút do dự.

Phuong Nhất Chúc kéo nàng, hỏi: “Tiểu Thạch, ngươi nói cho chúng ta, sư phụ ngươi là ai?”

Diệu Thạch Đầu dường như có chút khó xử, Thẩm Dững thấy chính là một nha đầu ngốc, liền nói: “Này, tiểu nha đầu, nghe nói qua cái gì gọi là cắn người miệng mềm* chưa?”

*Cắn người miệng mềm: ăn của người ta rồi thì cũng nên làm gì đó để trả.

Diệu Thạch Đầu hơi bؤu môi, nhìn Phuong Nhất Chúc.

Phuong Nhất Chúc trừng mắt nhìn Thẩm Dững, Thẩm Dững bắt đắc dĩ xoay người, tự nói... Mặc kệ!

Đang lúc giăng co, lại nghe thấy một giọng nói từ trong rừng truyền ra: “Là ta.”

Thẩm Dững cùng Phuong Nhất Chúc sững sờ, giương mắt nhìn về phía cánh rừng, cảm thấy giọng nói hơi quen tai.

Quay mặt nhìn lại thì thấy một người đi ra từ trong rừng —— là Tĩnh Di sư thái.

“Sư phụ...” Diệu Thạch Đầu nhỏ giọng kêu lên.

Tĩnh Di sư thái gật đầu, Thẩm Dững hỏi nàng, “Sư thái, tối hôm qua cũng không thấy ngài nhắc tới nàng.”

Tĩnh Di sư thái nhẹ nhàng thờ dài, nói: “Ta đã đoán được, sớm muộn cũng sẽ bị các người phát hiện.”

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc liếc nhìn nhau, Phương Nhất Chúc hỏi: “Đứa trẻ này đúng là con gái của vị biểu muội kia sao?”

“Đúng thế, Tiểu Thạch chính là con gái của vị cô nương bất hạnh mà ta nói với các người ngày hôm qua... Nàng bị trượng phu vứt bỏ bởi vì nàng sinh ra một nữ nhi.”

Thẩm Dững nhú mày, tự nói: tên ác bá kia là bị bệnh sao? Con gái thật tốt, sinh ra con trai mới khổ khổ, con gái vừa ôn nhu hiểu chuyện lại hiếu thuận... Nghĩ tới đây, chính hắn cũng có chút nhụt chí, đưa tay chống quai hàm, nghe Tĩnh Di sư thái tiếp tục nói.

“Đứa trẻ này cùng mẫu thân lưu lạc đầu đường xó chợ, được ta cứu, sau đó cô nương kia giao lại hài tử này cho ta nuôi, chính mình thì đi ra ngoài kiếm tiền đưa về. Nếu không phải vì đứa nhỏ này, nàng cũng sẽ không đến thanh lâu.” Tĩnh Di sư thái nói, “Chỉ là, nàng trước sau không muốn để con gái biết có một người mẹ như mình, cho nên không xuất hiện, khi chết cũng không muốn khắc tên... Ta chôn nàng ở đây, là để nha đầu này mỗi ngày đều có thể đến thăm nàng.”

Phương Nhất Chúc cảm khái nói, “Trên đời này, vì sao lại có người bất hạnh như vậy.”

Thẩm Dững nhú nhú hai đầu lông mày, nói: “Sư thái... người xuất gia không bao giờ nói dối đúng không?”

Sắc mặt Tĩnh Di sư thái hơi thay đổi, chần chờ gật đầu.

Thẩm Dững hỏi nàng, “Lão bản tử lâu... Là người giết sao?”

Phương Nhất Chúc mở to hai mắt nhìn Thẩm Dững, chỉ thấy vẻ mặt hắn chăm chú, cũng xoay mặt nhìn Tĩnh Di sư thái.

Qua một lúc lâu, Tĩnh Di sư thái nhẹ nhàng thờ dài một hồi, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Lời này vừa ra, Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều tròn tròn mắt, Thẩm Dững chẳng qua chỉ là muốn thử nàng một chút, không nghĩ tới lão ni cô này lại thành thật như vậy, vừa thử đã nói ra sự thật.

Tĩnh Di sư thái nói, “Ta đã sớm biết rằng sẽ không giấu được chuyện này... Hòa thượng điên kia chẳng qua chỉ là gánh tội thay cho ta mà thôi.”

Sau đó, Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc mang theo Diệu Thạch Đầu cùng Tĩnh Di sư thái trở về phủ nha, tìm đến Thẩm Nhất Bác.

Thẩm Nhất Bác nghe Tĩnh Di sư thái đem tất cả mọi chuyện kể lại một lần.

Thì ra hòa thượng điên kia cũng không phải điên thật, chỉ là bởi vì tự trách trước cảnh ngộ của biểu muội mình, hắn ở đó chính là để bảo vệ tiểu nha đầu kia. Tuy rằng Diệu Thạch Đầu là con gái của chương quý tử lâu kia, thế nhưng bản tính của nàng lại giống mẹ, là một cô nương tốt. Hòa thượng điên mỗi ngày ngồi ở trên cây nhìn tử lâu, một là vì trong lòng xác thực mang hận, hai là vì phải đề phòng chương quý tử lâu kia.

Hắn làm bộ điên điên khùng khùng, bình thường hay ăn trộm đồ ăn của khách hành hương, cũng chỉ là vì muốn cho Tiểu Thạch một ít đồ ăn vặt.

Thẩm Nhất Bác nghe được nhú mày, lắc đầu thờ dài.

“Thế nhưng giấy không thể gói được lửa.” Tĩnh Di sư thái nói, “Ngày đó chương quý kia đến đây thắp hương, ngẫu nhiên thấy được Diệu Thạch Đầu, bởi vì Tiểu Thạch cùng mẹ nàng quá giống nhau, cho nên bị phát hiện. Hắn muốn mang Tiểu Thạch đi. Vì vậy, hòa thượng điên kia cùng chương quý ấu đã lẫn nhau. Hòa thượng điên chỉ là một thư sinh, chương quý này trước đây lại là một tên lưu manh... Hắn đã thương hòa thượng điên, tuyên bố nói qua mấy ngày nữa sẽ tới đón Tiểu Thạch, chúng ta nếu không giao người, sẽ phóng hỏa thiêu toàn bộ Trường Nhạc am.”

Thẩm Dững nghe thế, tự nói —— tên chương quý này mới xứng với danh ác bá.

“Hòa thượng điên bị thương, Tiểu Thạch sợ hãi, ta lúc đó trong lòng mang hận, ma xui quỷ khiến thế nào, lại cầm theo một con dao đi xuống dưới núi.” Tĩnh Di sư thái nói: “Ngày đó tử lâu rất nhiều người, chương quý nhìn thấy ta liền lặng lẽ mang theo ta lên lầu, hắn cho là ta muốn nói về chuyện đem Tiểu Thạch trả lại cho hắn. Thế nhưng vừa vào đến phòng ta một câu cũng chưa nói, rút luôn đao giấu ở trong tay áo, kết liễu đời hắn.”

Thẩm Nhất Bác lắc đầu, “Tại sao lại hồ đồ như vậy, vì sao không đến báo quan?”

“Nhất niệm thành ma*...” Tĩnh Di sư thái cười khổ, hỏi: “Các người có biết, sau khi ta đâm hắn, hắn đã nói gì không?”

*Nhất niệm thành ma: mang một ý niệm mà trở thành ma quỷ.

Tất cả mọi người lắc đầu, trong lòng bọn họ, chương quý làm đủ mọi chuyện xấu này chính là tội ác tày trời, có thể nói ra lời gì tốt đẹp?

“Hắn chỉ vào một cái rương châu báu trên bàn, nói: ‘Cái này mang đi... đưa cho Tiểu Thạch, bảo ta xin lỗi mẫu thân nó.’ Còn lão đạo giúp ta đẩy ra cửa sổ, chỉ cho ta đường thoát.”

Phương Nhất Chúc nghe thế trong lòng khổ sở, hỏi: “Lúc trước chắc là lương tâm của chương quỹ đó trời dậy, muốn gần gũi Tiểu Thạch để chăm sóc cho thật tốt đi?”

Tĩnh Di sư thái gật đầu, “Ta ngu ngốc cảm cái rương đã trở về, đem ngân lượng đưa cho hòa thượng điền, bảo hắn mang theo Tiểu Thạch trốn đi, đến nơi nào đó sống một cuộc sống thanh thản an ổn. Thế nhưng hắn nói không được, để ta chiếu cố Tiểu Thạch mới tốt, dù sao Tiểu Thạch theo ta đã lâu cảm tình cũng sâu nặng. Vì vậy, chúng ta liền ở đây lo lắng chờ đợi. Không bao lâu, các người cũng tới, cho nên hòa thượng điền mới có thể diễn một màn như vậy, hắn đem máu heo vậy lên y phục, còn cố ý ở trên bia mộ viết nợ máu trả bằng máu, là cố ý làm cho các người hoài nghi hắn. Tối hôm qua các người ở trong rừng thấy bóng người chính là Tiểu Thạch, nàng bởi vì không tìm thấy hòa thượng điền, cho nên đến mộ của mẫu thân chờ, thế nhưng người không có tới, nàng mới ở đó khóc. Sau lại phát hiện các người tới thì chạy trốn, cánh rừng ấy nàng rất quen thuộc, chạy trốn người bình thường căn bản không tìm được. Ta đã dặn trước với Tiểu Thạch, nếu buổi tối có người thấy nàng, thì giả ma quỷ hù dọa bọn họ.”

Lần này, vụ án rốt cục tra ra manh mối, Thẩm Nhất Bác nhíu mi, án này phán quyết không dễ dàng a... Nếu như nói giải quyết việc chung, lão ni cô giết người là có tội, thế nhưng về tình có thể tha thứ.

Phương Nhất Chúc rất muốn vì lão ni cô này cầu tình, đứng lên nói: “Phụ thân...”

Còn chưa nói hết lời Thẩm Dũng đã túm nàng lại, hắn tất nhiên biết, Thẩm Nhất Bác phiền nhất khi người khác quấy rầy hắn tra án, Thẩm Dũng từng nghe người ta nói, có người bởi vì quấy rầy cha hắn thẩm án mà bị đánh bằng roi.

Thẩm Nhất Bác vốn cũng muốn nghe ý kiến của Phương Nhất Chúc, không nghĩ tới Thẩm Dũng lại ngăn cản, hơn nữa ánh mắt Thẩm Dũng nhìn Phương Nhất Chúc như là nhắc nhở nàng —— đừng xen vào, cẩn thận hắn đánh người.

Thẩm Nhất Bác bực bội không có chỗ phát ra, nghe xong chuyện đằng sau vụ án lại càng cảm thấy khó chịu, ho khan một tiếng hỏi Thẩm Dũng, “Dũng Nhi, người nói án này phải phán như thế nào?”

“Ách...” Thẩm Dũng sững sốt, tự nói: nguy rồi nguy rồi, tai họa rơi xuống người vô tội rồi.

Thẩm Dũng vốn định lấy thái độ làm người của cha hắn: chí công vô tư, còn có thể thế nào? Làm việc trái pháp luật, nhất là giết người thì tất nhiên là phải theo lẽ công bằng xét xử. Nghĩ tới đây, Thẩm Dũng đã muốn mở miệng, nhưng lại thấy Phương Nhất Chúc túm lấy góc áo của mình.

Thẩm Dũng cúi đầu nhìn, thấy Phương Nhất Chúc ngửa mặt, thương cảm nhìn hắn, như là đang nói —— người hãy giúp lão ni cô cầu xin đi, Tĩnh Di sư thái nếu bị phán xử, thì Tiểu Thạch sẽ rất đáng thương a.

Thẩm Dũng sững sốt, chột nghe Thẩm Nhất Bác thúc giục: “Nói đi!”

Thẩm Dũng do dự một chút, thờ dãi, lại nhìn Phương Nhất Chúc đang cầm ống tay áo mình —— quên đi, liều một lần vậy!

Thẩm Dũng quay đầu lại nói với Thẩm Nhất Bác, “Cái kia... Phụ thân, giết người phải đền mạng... Có điều là Tĩnh Di sư thái giết người nhưng nàng cũng cứu người, vậy phải làm thế nào?”

Thẩm Nhất Bác sững sốt, khẽ nhíu mày, hỏi lại: “Cứu người?”

“Đúng vậy.” Thẩm Dũng nói, “Đương nhiên nếu không phải lão ni cô thu lưu hai mẹ con bọn họ, sau lại chiếu cố Diệu Thạch Đầu, hai mẹ con nàng nói không chừng đều đã chết, chẳng lẽ không phải là cứu người sao?”

Thẩm Nhất Bác nghe thấy có đạo lý, liền nói: “Nói tiếp đi.”

Thẩm Dũng thấy cha hắn không mắng, là gan cũng tăng lên, tiếp tục nói: “Chương quỹ kia tuy rằng hiện tại là người bị hại, nhưng hắn cũng đã từng hại người.”

Thẩm Nhất Bác liền gật đầu, nói: “Người nói hết một lượt đi.”

Thẩm Dũng đơn giản nói, “Nói trắng ra là nếu năm đó chương quỹ kia không gây nên những chuyện xấu ấy, Tiểu Thạch cùng mẫu thân nàng cũng không đến mức bị thảm như vậy, mẫu thân nàng không bị chết, Tiểu Thạch cũng không được Tĩnh Di sư thái thu dưỡng. Tĩnh Di sư thái nếu như không thu dưỡng Tiểu Thạch cũng sẽ không bị chương quỹ phát hiện, chương quỹ nếu không phát hiện, cũng sẽ không bởi vì muốn đoạt lại nữ nhi mà rước lấy họa sát thân. Ngọn nguồn của mọi chuyện, còn không phải bởi vì chương quỹ bỏ rơi mẹ của Tiểu Thạch sao?! Nói đi nói lại chính là một câu —— nhân quả báo ứng!”

Thẩm Nhất Bác sững sốt, nhìn chằm chằm Thẩm Dũng cảm thấy choáng váng.

Thẩm Dũng nói: “Báo ứng đến đây Dũng Nhi nghĩ đã được giải quyết, nếu như còn muốn để Tĩnh Di sư thái ngồi tù, vậy Tiểu Thạch sẽ mất đi một người thân, nàng đã gây nên tội gì?”

“Tướng công!” Phương Nhất Chúc ôm lấy cánh tay Thẩm Dũng, “Thật thông minh!”

Thẩm Dũng xoay mặt nhìn nàng, tự nói: Đây, người đừng vui mừng quá, lần làm bậy này còn không biết có được hay không...

“Ha ha ha...”

Đúng lúc này, Thẩm Nhất Bác lại phá lên cười, lắc đầu nói: “Rất tốt, rất tốt... Hay một câu nhân quả báo ứng! Tĩnh Di nghe phán.”

Tĩnh Di sư thái quỳ xuống nghe phán.

“Người giết người có tội, phạt giam cầm mười năm.” Thẩm Nhất Bác liền thấy vẻ mặt tươi cười của Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc phụt chốc rú xuống, liền nói tiếp, “Có điều là không cần ở trong đại lao, nhốt ở trong Phật đường, làm bạn với Phật, vì người chết siêu độ, vì người sống cầu phúc.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc nhìn nhau, vừa mừng vừa sợ.

Phương Nhất Chúc nhếch môi nở nụ cười, Thẩm Dũng cũng rất vui vẻ, xoay mặt, lại thấy phụ thân dường như đang nhủ thầm nhìn hẩn, ánh mắt rất kỳ lạ. Thẩm Dũng vội vàng thu liễm, nói thầm... Ai nha, phụ thân hẩn sẽ không mang thù chửi, lát nữa không chừng lại bắt quỳ từ đường.

Có điều... về sau Thẩm Nhất Bác cũng không bắt Thẩm Dũng quỳ từ đường, việc này cứ thế trôi qua.

Thẩm phu nhân sau khi nghe nói chuyện của Tiểu Thạch, đau lòng không thôi, lo lắng một tiểu cô nương ở lại trong miếu ni cô trước sau cũng không phải chuyện tốt, Thẩm phu nhân liền cùng Tĩnh Di sư thái thương lượng, để Tiểu Thạch lại trong nhà môn. Cho nàng đi theo Phương Nhất Chúc. Nhất Chúc dù sao cũng là tài nữ, có thể dạy chữ cho nàng, mà ở trong Thẩm phủ cũng có thể ăn ngon một chút, để cho nha đầu kia đỡ gầy yếu xanh xao, chờ thêm vài năm nữa, sẽ tìm cho nàng một đám thật tốt, sau này cũng không lo bị khổ.

Tĩnh Di sư thái đương nhiên là đáp ứng, hòa thượng điện đã khôi phục lại bình thường, hẩn cũng đã từng là tú tài, có học thức vì vậy Thẩm Nhất Bác an bài cho hẩn làm ở phòng thu chi, cũng thay hình đổi dạng một lần nữa bắt đầu lại cuộc đời.

Vốn là một vụ án sứt đầu mẻ trán, một câu ‘nhân quả báo ứng’ của Thẩm Dũng liền trôi qua êm đẹp... Không lâu sau, chuyện này lan truyền khắp Đông Hạng phủ, tất cả mọi người đều nghĩ Thẩm Nhất Bác phán xét rất đúng, mặt khác, đối với Thẩm Dũng cũng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Buổi trưa ba ngày sau, Thẩm Dũng đi về phía phòng bếp như bình thường, lại thấy cửa lớn đứng đầy nha hoàn cùng hạ nhân, Phương Nhất Chúc chắc chắn đang nấu cơm. Diệu Thạch Đầu mấy ngày nay trở thành một tiểu nha đầu bên cạnh Phương Nhất Chúc, ra vào đều theo, mở miệng là một tiếng tỷ tỷ, rất yêu quý Phương Nhất Chúc, Phương Nhất Chúc cũng coi nàng như tiểu muội, vô cùng quan tâm chiều chuộng.

Thẩm Dũng đi đến hỏi: “Nương tử, hôm nay ăn cái gì?”

Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Hôm nay phải chúc mừng Tiểu Thạch đến Thẩm phủ, ăn bữa cơm này về sau tất cả đều là người một nhà.”

“Ồ?” Thẩm Dũng hỏi, “Vậy ăn cái gì?”

“Gia thất trần.” Phương Nhất Chúc cười đáp, “Người một nhà thường ăn bảy món này.”

Thẩm Dũng tiến đến gần ngó thức ăn, Tiểu Thạch cũng dài cổ nhìn.

“Gia thất trần này không phải nói đến bảy món ăn, mà là nói đến bảy phương pháp nấu ăn: xào, bung, chưng, cách thủy, hấp, chiên, luộc.” Phương Nhất Chúc không nhanh không chậm giảng giải rồi hát lên một điệu hát dân gian:

Việc nhà thất trần không tầm thường,

Xào, bung, chưng, cách thủy, hấp, chiên, luộc.

Trái mướp xào thịt gà mềm,

Giá đỗ bung hoa bầu dục chua cay.

Nấm hương, rượu hoa điều chưng bồ câu non,

Canh lê trắng cách thủy thịt heo.

Giao bạch cùng mướp hấp bong bóng cá,

Thịt gà chiên cùng chao hương.

Mật ong Giang Nam luộc trứng chim cút,

Một nhà hợp lại, vạn sự đạt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Canh đầu cá cùng như có tình cảm

Thẩm Dững sáng sớm rời giường trái phải nhìn một chút, phát hiện ra Phuong Nhất Chúc đã thức dậy rồi.

Gần đây tâm tình của Phuong Nhất Chúc đặc biệt tốt, mỗi ngày đều thức dậy sớm hơn bình thường, loay hoay với gương lược một hồi lâu, Thẩm Dững bình thường mơ mơ màng màng tỉnh lại, sẽ thấy Phuong Nhất Chúc đang ngồi trước gương chải đầu, sau đó cẩn thận cài lại trâm hoa mai kia.

Thẩm Dững mỗi lần thấy được đều cười một cái, sau đó tiếp tục ngủ, trong lòng lại nghĩ —— đúng là tâm tính tiểu nha đầu, đợi vài ngày nữa sẽ mua thêm vài thứ trang sức đáng giá cho nàng.

Lúc rửa mặt, Thẩm Dững ra khỏi phòng ngủ muốn đi về hướng phòng bếp, nhưng lại thấy Phuong Nhất Chúc đang đứng ở trong sân.

Bên trái nàng là Tiểu Thạch, bên phải là Liên Nhi, ba người cùng đứng một chỗ, ngẩng ngực giương miệng nhìn lên bầu trời, từ cao đến thấp, từ to đến bé, quả thật là thú vị.

Thẩm Dững cũng ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời một chút, hôm nay trời xanh trong quang đãng, nhưng mây sà xuống thật thấp, lại rất nhiều, từng mảng từng mảng trôi bèo bồng.

Thẩm Dững nhìn nửa ngày, cũng không thấy có cái gì đặc biệt, liền đi đến vỗ vỗ Phuong Nhất Chúc: “Này, nương tử, nhìn cái gì đó?”

Phuong Nhất Chúc phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn Thẩm Dững, kéo cánh tay hắn, ngón tay chỉ lên khoảng không, nói: “Tướng công, người xem đám mây này giống cái gì?”

Thẩm Dững nhíu nhíu mày, hỏi: “Cái gì?”

Phuong Nhất Chúc nhìn sang Tiểu Thạch và Liên Nhi đang đứng ở bên cạnh, “Hai người nói đi?”

“Đậu phụ!” Tiểu Thạch trả lời.

“Thịt cá!” Liên Nhi cũng trả lời.

Thẩm Dững thờ dài —— hai nha đầu này đang suy nghĩ cái gì không biết?

“Nấu đậu phụ ăn đi?” Tiểu Thạch tiến lại kéo lấy tay Phuong Nhất Chúc.

“Nấu thịt cá ăn đi?” Liên Nhi cũng ngửa mặt nghiêm túc nhìn Phuong Nhất Chúc.

Hai người bọn họ một trái một phải ở bên tai Phuong Nhất Chúc nói chính mình muốn ăn cái gì, Thẩm Dững thờ dài... Hai cái nha đầu này thật giống hai con hồ nhỏ.

Mấy ngày nay Phuong Nhất Chúc nỗ lực bồi bổ cho Tiểu Thạch, đã béo hơn một vòng, hiện tại nhìn cũng không xanh xao vàng vọt nữa, cho nên nàng thường xuyên đến Trường Nhạc am thăm Tĩnh Di sư thái, hòa thượng điên cũng không còn điên nữa, thường xuyên mang đồ ăn tới cho nàng, bởi vậy Tiểu Thạch gần đây tâm trạng luôn luôn vui vẻ, hay cười khúc khích.

Tiểu Thạch cùng Liên Nhi tuổi tác giống nhau, rất nhanh đã trở thành bạn bè tốt, hiện tại hai người cùng sống chung một nhà, giống như là hai tiểu muội của Phuong Nhất Chúc luôn luôn kề cận bên nàng. Phuong Nhất Chúc từ nhỏ cũng không có chị em, bởi vậy bình thường hay chạy đến phòng của các nàng, ba nha đầu lúc nào cũng tụ tập bàn ăn cái gì, có khi nói chuyện phiếm đến khuya.

“Nấu đầu cá uyên ương ăn được không?” Phuong Nhất Chúc nói, “Có cá có đậu phụ, tươi ngon lại cay!”

“Hay quá!” Liên Nhi cùng Tiểu Thạch đều vỗ tay.

Lúc này, nha hoàn Xảo Nhi bên cạnh Thẩm phu nhân chạy tới, nói: “Liên Nhi, Tiểu Thạch, phu nhân cho gọi các người.”

“Vâng!” Hai nha đầu giống như hai con chim sẻ nhỏ vui vẻ chạy đi.

Thẩm phu nhân hiện tại mỗi ngày đều gọi Liên Nhi cùng Tiểu Thạch đến chỗ nàng trò chuyện. Thứ nhất là vì hai nha đầu này tuổi còn nhỏ, đến chỗ nàng sẽ học được vài thứ; thứ hai là vì ngày đó khi Thẩm Dững nói chuyện với mẫu thân có thuận miệng nói ra một câu, ý tứ là hai tiểu nha đầu kia lúc nào cũng quấn lấy Phuong Nhất Chúc.

Thẩm phu nhân nhận ra câu nói của Thẩm Dững dường như có chút ý vị, nên cố ý kéo hai nha đầu kia rời đi, để hắn cùng Phuong Nhất Chúc có nhiều thời gian ở chung.

Thấy người đã đi, Phương Nhất Chúc liền quay sang hỏi Thẩm Dũng, “Tướng công, có muốn ăn đầu cá không?”

“Có.” Thẩm Dũng gật đầu, hỏi: “Nấu đầu cá thì phải nhiều hơn một con cá sao?”

“Đầu cá nấu này cần có ba loại cá nấu cùng nhau!”

“Ba loại?” Thẩm Dũng có chút khó hiểu, hỏi: “Không phải chỉ cần một loại sao?”

“Không phải.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, nói: “Cần cá mè, cá nheo và cá trắm cỏ, ba loại này.”

“Ồ?” Thẩm Dũng nhú nhú mày, hỏi: “Ba loại cá này mùi vị không khác nhau lắm.”

Phương Nhất Chúc nheo lại con mắt nhìn hắn, “Ngươi có thể phân biệt rõ ràng ba loại cá này sao?”

Thẩm Dũng gãi gãi quai hàm.

Phương Nhất Chúc cười nói, “Đầu cá mè chính là vị nỳ, cho nên canh đầu cá này phải cần đến cá mè. Đem đầu cá từ giữa tách ra, một nửa nấu cay, một nửa để nấu canh, đây là vị chính của canh cá uyên ương. Thịt cá mè cùng thịt heo có chút giống nhau, có chút cứng cũng tương đối tanh, bởi vậy phải băm ra, làm thành chả cá, một nửa đem luộc màu trắng nõn, một nửa đem rán màu vàng óng.”

“A.” Thẩm Dũng bị Phương Nhất Chúc lôi kéo ra ngoài, lại hỏi: “Vậy cá nheo thì sao?”

“Thịt cá nheo vừa ngon lại béo, là nguyên liệu tốt nhất để làm xào lên cho vào canh. Thịt cá chuối cũng rất tốt, thế nhưng lại thiếu béo, dùng nòi để cách thủy dễ nhão không có được ngon như cá nheo. Đem cá nheo gỡ bỏ xương, cắt thành từng miếng thịt, trước bỏ vào trong chảo nóng có dầu lăn một chút, sau đó trực tiếp vớt ra, dội được canh uyên ương cá mè lúc trước sôi thì thả vào! Thơm ngon vàng óng.” Phương Nhất Chúc kéo Thẩm Dũng tới nhà bếp, có ý lấy ra vài cái bánh rán cho hắn ăn tạm trước bữa cơm.

Thẩm Dũng cầm bánh rán cắn một miếng, vỏ bánh bên ngoài giòn rụm, bên trong có khoai tây, tôm bóc vỏ cùng chân giò hun khói, còn dưa chuột tươi bọc tương thịt bò do Phương Nhất Chúc đặc chế, ăn kèm một bánh quẩy giòn giòn, cắn một miếng trong miệng đã tràn đầy hương vị... Thẩm Dũng cảm thấy đời này hắn sẽ không thể ăn hết những món do Phương Nhất Chúc làm.

“Được rồi, vậy... còn cá trắm cỏ.” Thẩm Dũng vừa nhai vừa hỏi.

“Thịt cá trắm cỏ tương đối sống.” Phương Nhất Chúc ngồi xuống bàn, hai tay nâng cằm nhìn Thẩm Dũng ăn, lại đem đến cho hắn một chén sữa đậu nành, nói: “Đem cá trắm cỏ bỏ hết xương, xắt thành miếng sau đó đem bung lên, rồi lại đem nấu... Cái đó khi thành cũng không chỉ là nỳ vị bình thường thôi đâu.”

Thẩm Dũng gật đầu, nói: “Gọi quản gia đi mua cá đi!”

Phương Nhất Chúc cười tùm tùm nói: “Ta đã cùng quản gia bàn bạc, ta sẽ đi mua cá, ngươi theo ta đi đi.”

Thẩm Dũng nhú nhú mày, nói: “Có đạo lý nào lại để Thiếu phu nhân tự mình đi mua cá?”

Phương Nhất Chúc nở nụ cười, “Chúng ta đã vài ngày không ra ngoài rồi, hơn nữa, ta cũng không đi chợ mua.”

Thẩm Dũng có chút buồn bực, “Không đi chợ... Vậy mua cá ở đâu?”

Phương Nhất Chúc nói, “Chúng ta đi đến bờ sông, tìm nhà thuyền mua mới được loại cá tươi ngon nhất.”

Thẩm Dũng vừa nghĩ, gật đầu: “Đi, ta đi cùng ngươi.”

Từ sau khi Thẩm Dũng giúp đỡ phá vụ án của chương quỹ lần trước, Thẩm Nhất Bác liền không cấm cửa hắn nữa, cho nên có thể tự do đi ra ngoài, thế nhưng vẫn cấm đi đến phiêu hương viện, phùng cờ bạc, cũng không cho phép đi uống rượu nghe hát, lại càng không được đánh nhau... Đương nhiên, Thẩm Nhất Bác không biết, Thẩm Dũng hiện tại không có tâm tư đi đến phiêu hương viện, nhưng thật ra lại lén lút nhìn Phương Nhất Chúc thay quần áo (*phụ máu mủi* hình tượng Dũng ca của ta); lại có Phương Nhất Chúc cùng hắn cùng hắn đánh bài vui đùa; nếu như muốn uống rượu, chỉ cần nói với Phương Nhất Chúc, nàng sẽ len lén mua rượu cho hắn hoặc là đơn giản đến phòng bếp lấy, sau đó hai người sẽ ở trong chạn cùng nhau uống rượu, hát đối. Sáng sớm ngày thứ hai, Phương Nhất Chúc sẽ đem bình rượu xử lý gọn gàng, dùng huân hương khử sạch mùi rượu trong phòng, ai cũng không phát hiện được.

Hai người ra khỏi Thẩm phủ, đi về phía bờ sông ở vùng ngoại thành, vùng này không hề ít ngư dân, thật nhiều ngư dân buôn bán bên bờ sông cùng tưu lâu đều trực tiếp ở trên bờ sông bán cá.

Hai người vừa mới ra khỏi cửa thành, chợt nghe phía sau có người gọi: “Ai u, Thẩm thiếu gia đi đâu đó?”

Phương Nhất Chúc nghe được tiếng gọi thì xoay mặt, thấy Thẩm Dũng nhú nhú cặp lông mày, kéo tay nàng lại, nói: “Đừng để ý đến hắn.” Nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Phương Nhất Chúc lập tức rõ ràng, người này chắc hẳn là người Thẩm Dũng ghét.

“Ai!” Lúc này, một người từ phía sau chạy đến, ngăn cản Thẩm Dũng, nói: “Làm sao vậy Thẩm thiếu gia, không nhận ra ta sao?”

Phương Nhất Chúc ngẩng đầu, chỉ thấy đó là một công tử tuổi tác so với Thẩm Dũng không cách biệt lắm, mặc một thân trường sam màu lam, đai lưng bên hông gắn bạch ngọc, cầm trên tay chiếc phiến gắn ngà voi, vừa nhìn trang phục đã biết con nhà quyền quý. Chỉ là hơi giương miêng, hai tay áo xắn lên cao, nhìn thế nào cũng không thấy đứng đắn.

“A?” Người nọ thấy Phương Nhất Chúc, liền cười: “Đây là Phương gia thiếu phu nhân đi... Hắc hắc, chúng ta đều nói lúc nào đó phải để cho các cô nương ở phiêu hương viện lãnh giáo thiếu phu nhân xem là có năng lực gì mà có thể dạy dỗ Thẩm đại thiếu gia trở nên nghe lời như thế?”

Phương Nhất Chúc khẽ nhún mày, vừa nghe đến phiêu hương viện nàng liền cảm thấy không thoải mái!

Thẩm Dũng vẫn không để ý tới hắn, kéo Phương Nhất Chúc tiếp tục đi về phía trước, tự nói... dám đem Nhất Chúc so sánh với những cô nương trong phiêu hương viện, có ngày sẽ đâm mù mắt chó của ngươi!

Người nọ vốn lại muốn đuổi theo, Thẩm Dũng lại trừng mắt nhìn hắn: “Ngô Lục, ngươi muốn chết sao?!”

Ngô Lục kia nhìn thấy vẻ mặt không thân thiện của Thẩm Dũng, liền lui ra phía sau một chút, nói: “Đúng vậy đúng vậy, công tử tri phủ là cái tà quy chính, Đông Hạng phủ này ai chẳng biết, còn giúp phá án nữa... Có điều là, một ngày ăn trộm thì suốt đời sẽ trở thành kẻ trộm, răng chó không mọc được ngà voi, nghe qua chưa?!”

Phương Nhất Chúc nghe thấy thế, xoay mặt trừng Ngô Lục kia, Thẩm Dũng túm lấy nàng, nói: “Đừng để ý đến hắn, đi thôi!” Nói xong, lôi kéo nàng đi.

Ngô Lục thấy Thẩm Dũng không để ý tới mình, tiếp tục nói, “Thẩm Dũng, ngươi chờ đó, dám phản bội chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ trừng trị ngươi!” Nói xong, cầm gậy chạy đi.

“Tướng công, đó là người nào? Sao lại đáng ghét như vậy?” Phương Nhất Chúc bất mãn hỏi.

Thẩm Dũng bĩu môi, nói: “Đừng để ý đến hắn, tên tiểu tử đó gọi là Ngô Lục, là con trai của Ngô viên ngoại, cậu hắn là quan lại trên kinh thành, cho nên rất phách lối.”

“Vậy hắn nói cái gì mà phản bội với không phản bội?” Phương Nhất Chúc truy hỏi.

Thẩm Dũng do dự một chút, nhìn Phương Nhất Chúc, nói: “Đông Hạng phủ có ba ác bá, một người là Ngô Lục, một người là Vương Long Quý, tỷ tỷ hắn là tiểu thiếp của đại quan trong kinh thành.”

“Ừ, rồi sao? Thứ ba là ai?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Là tướng công của ngươi.” Thẩm Dũng nói, “Trước đây chúng ta thường tụ tập cùng một chỗ, nhưng có một lần ầm ĩ xích mích, ta không muốn liên quan đến bọn họ nữa.”

“Vì chuyện gì mà xích mích?” Phương Nhất Chúc hiếu kỳ.

“Bọn họ coi trọng một nha đầu nhà nào đó, nói muốn đi đoạt, ta lại không có hứng thú, không chịu theo chân bọn họ... Nhìn xem, cha bọn họ là ai? Còn cha của ta là ai? Cha ta nếu như biết ta vi phạm pháp lệnh, hắn sẽ tự tay chém ta đó, tin hay không?”

Phương Nhất Chúc kéo hắn cánh tay, cười tủm tỉm nói, “Ngươi sẽ không như thế mà.”

“Ai nói?” Thẩm Dũng nhìn nàng, “Ngươi không nghe hắn nói sao, răng chó không mọc được ngà voi.”

“Phi phi!” Phương Nhất Chúc xua tay, “Hắn mới là chó ấy, tướng công ta là nhân trung long phượng!”

Thẩm Dũng dở khóc dở cười.

Phương Nhất Chúc kéo hắn nói, “Sau này đừng đi theo bọn họ nữa, ta sẽ chơi với ngươi!”

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu, “Ngươi so với bọn hắn còn mạnh hơn.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhếch miệng nở nụ cười, cảm giác không hài lòng trong ngực Thẩm Dũng cũng tiêu tan thành mây khói, theo Phương Nhất Chúc tới bờ sông.

Vừa vặn, người đánh cá lỏi được một túi lưới lớn lên bờ, bên trong là một đồng cá lớn tươi sống đang nhảy loạn, Phương Nhất Chúc nói muốn mua ba con, người đánh cá liền để cho chính nàng xuống chọn.

Phương Nhất Chúc xắn lên ống quần đang muốn đi xuống, Thẩm Dũng liền ngăn cản nàng, nói: “Loại việc nặng kiểu này để ta làm đi, ngươi nói muốn con nào, ta bắt cho ngươi.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, sau đó liền chỉ, Thẩm Dũng xuống phía dưới bắt.

Ngư dân trên thuyền thấy thế, hai mặt nhìn nhau, tự hỏi... Tiểu ác bá Thẩm Dững chẳng lẽ đã thực sự thay đổi rồi? Thế nào lại thương yêu nương tử như vậy?

Có mấy người ngư dân liền nhảy xuống giúp đỡ hấn bắt cá.

Thẩm Dững té ngã vài lần, rốt cục cũng bắt được những con cá mà Phương Nhất Chúc muốn lên bờ.

Dùng dây cỏ đem cá xuyên lại một chỗ, Phương Nhất Chúc trả tiền rồi dẫn theo Thẩm Dững trở về.

“Cứ như vậy trở về nhà sẽ không chết sao?” Thẩm Dững hỏi.

“Sẽ không.” Phương Nhất Chúc kéo hấn trở về, “Đi nhanh chút nữa là được.”

Hai người vừa muốn vào thành, lại thấy đằng trước bị ba người chặn lại.

Thẩm Dững khẽ nhíu mày, Phương Nhất Chúc cũng thấy được, ba người kia đều ăn mặc quyền quý, một người chính là Ngô Lục, còn có một kẻ vóc dáng cao to và một kẻ mặt rỗ.

Phương Nhất Chúc thấp giọng hỏi Thẩm Dững, “Bọn họ là ai?”

Thẩm Dững cau mày, nói: “Người dáng cao kia là Vương Long Quý, người mặt rỗ hay được gọi là Từ mặt rỗ, là người hầu bên cạnh Vương Long Quý.”

“Bọn họ muốn làm gì?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Tướng công, nếu bọn họ tìm người gây phiền toái, ta là sẽ dạy cho bọn họ một trận!”

Thẩm Dững lắc đầu, nói với nàng: “Người đừng làm vậy, để ta ứng phó là được rồi, lát nữa không cho phép xen vào, nghe không?”

Phương Nhất Chúc ngăn người, Thẩm Dững lần tiên đầu bày ra bộ dạng uy nghiêm của tướng công để nói chuyện cùng nàng, liền ngoan ngoãn gật đầu, nhận lấy ba con cá mà Thẩm Dững đưa lại.

“Ha ha... Thẩm đại công tử.” Vương Long Quý cầm trên tay một cây gậy, đắc ý nhìn Thẩm Dững, nói: “Hôm nay để lại một trăm hai tiền lộ phí, chúng ta sau này sẽ không thiếu nợ nhau, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Thẩm Dững cười lạnh một tiếng, nói: “Người phải đến chỗ quan lớn nào đó tỷ tỷ người phục vụ để hỏi ngân lượng chứ, tìm ta làm chi?”

Một câu nói của Thẩm Dững làm cho vẻ mặt vui sướng của Vương Long Quý đều biến đổi, Phương Nhất Chúc ở phía sau âm thầm khen ngợi —— chứ hay lắm!

“Thẩm Dững, người phách lối cái gì, người cho là một mình người có khả năng đánh lại ba chúng ta sao?” Ngô Lục ồ ào.

Thẩm Dững nói: “Có giỏi thì đến đây?”

Ba người nghe xong, liếc mắt nhìn nhau, Từ mặt rỗ to gan nói: “Thẩm Dững, người cẩn thận bị đánh, đừng quên, người đánh người hay bị người đánh, về nhà đều bị phạt!”

Thẩm Dững lạnh lùng liếc hấn, nói: “Nhìn người xem, đánh nhau còn ra bộ dạng gì? Về nhà bú thêm sữa đi!”

Lá gan Ngô Lục rất nhỏ, đã nghĩ muốn thừa nhận, thế nhưng Vương Long Quý bỗng trở nên phát cáu, xắn tay áo, nói: “Lên, các huynh đệ, đánh hấn!”

Sau đó, ba người giơ gậy xông về phía Thẩm Dững.

Phương Nhất Chúc ở một bên thấy nhíu mày, nàng có chút công phu, bình thường hai ba nam nhân nàng căn bản không để vào mắt, thế nhưng Thẩm Dững thì không... Hai quyền khó địch bốn tay!

Có điều là Ngô Lục là một kẻ vô dụng, chỉ được cái to miệng nhưng không dám đánh nhau, Từ mặt rỗ cũng vô dụng, chỉ có Vương Long Quý vô cùng hung hãn, nhưng Thẩm Dững so với hấn còn hung hơn. Hấn cùng Vương Long Quý quần đầu, liều mạng đoạt lấy gậy, không đi để ý tới Từ mặt rỗ cùng Ngô Lục phía sau, bị Từ mặt rỗ đánh hai gậy, thế nhưng Thẩm Dững vẫn đoạt được gậy, Vương Long Quý cũng bị đánh một trận.

Phương Nhất Chúc ở một bên nhìn, tướng công nàng cũng không phải đồ bỏ đi, không đánh thì thôi, đã đánh liền tìm người lợi hại nhất!

Mất thấy Thẩm Dững càng ngày càng hung tợn, vùng gây loạn thất bát tao, Vương Long Quý thêm người Từ mặt rỗ đều chịu không nổi, mà lúc này, trên người bọn họ đều có thương tích.

Ngô Lục ở một bên nhìn sốt ruột, hấn tà tâm nổi dậy, liền vọt đến bên người Phương Nhất Chúc, hô to: “Thẩm Dững... Người không nên đánh tiếp nếu không nương tử người sẽ... Ai ui!”

Hấn vừa thốt lên xong, Thẩm Dững đầu tiên là cả kinh, quay đầu lại... Chỉ thấy cánh tay Ngô Lục bị Phương Nhất Chúc nắm lấy, vặn ra phía sau. Phương Nhất Chúc nâng tay dùng ba con cá kia quật vào hấn, mắng: “Đám khi dễ tướng công ta, có tin lão nương làm thịt người hay không?!”

Lời Phuong Nhất Chúc vừa thốt lên, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Phuong Nhất Chúc một cước thăm dò phía hông của Ngô Lục, đoạt lấy cây gậy trong tay hắn, nằng tay nghề xảo náu nhiều năm cũng có chút lực, cầm lấy gậy hung hăng đánh xuống cặp hông vương giả kia, nói: “Đánh chết nguoi!”

Vương Quý bọn họ nghe nói Thẩm thiếu phu nhân là tài nữ dung mạo xinh đẹp yếu điệu, thì có chút đố kỵ Thẩm Dũng, cho nên mới đến tìm. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên vóc dáng nhỏ bé, hơn nữa lớn lên cũng là dễ nhìn, không nghĩ tới... Nữ nhân tài ba này lại là một con cọp mẹ.

“Đám ác bá các nguoi chỉ biết áp bức nữ tử, gây hại địa phương, hôm nay cô nãi nãi vì dân trừ hại, cắt đầu lưỡi, moi con mắt của các nguoi, cho các nguoi cả đời lấy không được vợ!”

“Má ơi...” Bọn người Vương Long Quý bọn họ đều là lũ ăn chơi trác táng, bình thường đùa chim đuối chó, tuy rằng làm xằng làm bậy thỉnh thoảng cũng hay cường nam bá nữ, nhưng áp bức đều là người thành thật hiền lành. Hôm nay Phuong Nhất Chúc lấy ra thủ đoạn mà nàng bình thường hay dùng để đối phó với sơn tặc thổ phỉ, không hề chết ba người kia mới lạ, ba tên ác bá vội vàng vút lại gậy gộc bỏ chạy.

Phuong Nhất Chúc cũng buông gậy ra, chạy đến nâng Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng xoa chỗ bị thương, về mặt kính nể nhìn Phuong Nhất Chúc, “Nguoi thật giỏi a.”

Phuong Nhất Chúc dùng tay áo giúp Thẩm Dũng lau khô miệng dính máu, nói: “Tướng công cũng rất giỏi! Chúng ta một hai người đối lại ba người! Thắng thật đẹp!”

Thẩm Dũng ngẩn nguoi, cong lên khoe miệng nở nụ cười, “A...”

“Đau sao?” Phuong Nhất Chúc thấu quá khứ khấn.

“Đúng vậy... Nguoi thổi thổi một chút phòng chừng sẽ không đau nữa.” Thẩm Dũng cúi đầu nói.

“Được rồi!” Phuong Nhất Chúc cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng ngẩng mặt lên thổi... Vừa mới thổi được hai cái, Thẩm Dũng đột nhiên ghé sát về phía nàng... sát bên quai hàm kề vào miệng Phuong Nhất Chúc.

Thừa dịp Phuong Nhất Chúc còn đang ngây ngốc, Thẩm Dũng cười bỏ chạy, “Nha đầu không biết xấu hổ, dám hôn nam nhân!”

Phuong Nhất Chúc đỏ mặt giậm chân, “Nguoi... Đừng lại!”

Hai người rượt đuổi nhau trở về.

Có điều là về tới phủ nha, đúng lúc gặp phải Thẩm Nhất Bác.

Thẩm Nhất Bác thấy trên mặt Thẩm Dũng có thương tích, khẽ nhíu mày, không đợi hai người mở miệng liền nói, “Đi quỳ từ đường, tối nay không cho ăn cơm!”

Thẩm Dũng cũng không cãi cò, xoay nguoi đi về phía từ đường.

“Không trách được tướng công!” Phuong Nhất Chúc nóng nảy, nói với Thẩm Nhất Bác: “Là bọn người Ngô Lục cản hấn đòi giao ra ngân lượng, còn dùng gậy đánh hấn, tướng công chẳng qua là chống trả!”

“Đánh nhau phải chịu phạt, đây là quy củ.” Thẩm Nhất Bác ngoài miệng nói nhưng trong lòng lại có chút giạt mình, thì ra do mấy tên côn đồ kia.

Thế nhưng vừa mới dứt lời, lại thấy vẻ mặt Phuong Nhất Chúc cứng rắn trừng hấn, nói: “Cha thật không nói lý lẽ!” Nói xong, chạy đi.

Thẩm Dũng đứng tại chỗ, ngây ngốc.

Bên cạnh Thẩm Kiệt sờ sờ cằm, nói: “Không thể tưởng tượng được, thiếu gia thực sự thay đổi tốt lắm? Có nên đi tìm mấy tên tiểu ác bá kia, để cho bọn họ không dám tìm thiếu gia gây phiền phức nữa không?”

Thẩm Nhất Bác thở dài, “Còn không biết thế nào, chỉ sợ được vài ngày rồi thôi.”

“Khụ khụ.” Thẩm Kiệt ho khan một tiếng, nói: “Nếu thật sự là sửa được, thì đó chính là chuyện vô cùng tốt, thiếu gia vốn thông minh, tiếp thu cũng rất nhanh, thân thể khỏe mạnh, nếu có thể học đến hơn hai mươi tuổi, nhất định là văn võ song toàn.” Nói xong, xoay nguoi đi.

Thẩm Nhất Bác lắc đầu... Cũng đi về phía hấn.

Tối đó, Thẩm phu nhân ở trong phòng tụng kinh Phật, thấy Thẩm Nhất Bác cầm hộp cơm tiến vào, vội vàng kích động hỏi, “Lão gia, ngày hôm nay ăn cái gì?”

Thẩm Nhất Bác đem hộp mở ra, chỉ thấy bên trong đơn giản chỉ có một phần trứng trắng cùng rau xanh... Còn có một phần thịt thái miếng đem rang.

“Cái gì đây nha?” Thảm phu nhân mấy ngày nay được Phương Nhất Chúc tắm rửa, nhìn thấy thức ăn này thì nhũn mày, những món ăn này không phải là những thứ hay ăn trước khi phải Phương Nhất Chúc vào phủ sao? Liên hỏi: “Con dâu thân thể khó chịu sao? Hay là ra bên ngoài?”

Thảm Nhất Bác thở dài, bụng bát ăn cơm, nói: “Con dâu giận ta, tối nay không làm cơm.”

“U~” Thảm phu nhân cũng giận mình, Thảm lão gia đem chuyện vừa rồi nói lại một lần. Thảm phu nhân cũng duỗi tay đầm hán, nói: “Đáng lắm! Ai bảo lão gia không phân biệt tốt xấu đã phạt nhi tử, còn ta đau lòng nữa đây!”

Thảm Nhất Bác nhìn nàng một chút, hỏi: “Đâu chỉ phu nhân yêu thương nó? Nó cũng là con trai ta.”

“Đi đi!” Thảm phu nhân cười vạch trần hán, “Già rồi còn không nghiêm chỉnh.”

Đêm đó, Thảm Nhất Bác tới phòng của Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dũng, cửa phòng khoá, hán liền đi đến phòng bếp... Quả nhiên, đến cửa đã ngửi thấy mùi hương. Đi vào bên trong phòng bếp, nhìn Phương Nhất Chúc đang nấu cái gì đó trong nồi, Thảm Nhất Bác vừa ngửi đã thấy hương vị rất thơm.

“Khụ khụ.” Hán ho khan một tiếng, Phương Nhất Chúc vội vàng dùng thân thể, che lại cái nồi đang trên bếp, “... Phụ thân...”

Thảm Nhất Bác lắc đầu, đưa tờ giấy nhỏ trên tay đến cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc tiếp nhận lấy, có chút khó hiểu nhìn hán.

Thảm Nhất Bác sờ sờ mũi, nói, “Đây là nơi ở của một lão nhân, gọi Mạc Phạm Đường, võ công của Thảm Kiệt chính là người này dạy, để Dũng Nhi theo lão nhân này học, vạn nhất có chuyện gì xảy ra cũng có chút công phu phòng thân?”

Phương Nhất Chúc còn đang ngây ngẩn cả người, Thảm Nhất Bác đã xoay người đi.

Phương Nhất Chúc cúi đầu nhìn chăm chăm tờ giấy một lần, cẩn thận thu lại, trong lòng bỗng trở nên vui sướng rạo rực quay đầu đem canh cá uyên ương bắc ra khỏi bếp. Một nồi lớn canh cá uyên ương được chia làm ba phần, một phần đưa cho Thảm lão gia và phu nhân, một phần khác chia cho bọn hạ nhân để ăn khuya, một phần cuối cùng Phương Nhất Chúc cầm chạy đến từ đường.

Thảm Dũng đã sớm ngửi thấy hương thơm, bụng đói cồn cào.

Phương Nhất Chúc đưa đĩa cho hán, hai người cùng nhau ngồi ở bờ đàn ăn canh cá.

Lúc này, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng của Tiểu Thạch cùng Liên Nhi.

“Liên Nhi, người thế nào lại để quên chìa ở cửa?”

“Không biết nha, Tiểu Thạch, người tại sao cũng đặt cốc ở cửa?”

“Không biết nha...” Sau đó, hai nha đầu vội vàng bỏ chạy.

Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dũng nhìn nhau cười cười, Phương Nhất Chúc chạy ra mở cửa, ngay tại trước cửa đặt hai tấm chăn thật dày, còn có một vỏ rượu ngon.

...

Màn đêm buông xuống, hai người bọc chăn, ghé vào mặt trên bờ đàn, ăn canh cá uyên ương, vừa hát vừa uống rượu.

Phương Nhất Chúc hỏi, “Tướng công, chúng ta ở bên trong từ đường vừa hát vừa ăn thịt, Phật tử có thể tức giận hay không?”

Thảm Dũng cười cười, đưa tay chỉ chỉ tượng Phật tôn nghiêm chính giữa từ đường, nói: “Người nhìn xem, Phật tử đang cười với chúng ta đấy thôi.”

...

Ăn xong, Phương Nhất Chúc muốn đi rửa chén, Thảm Dũng lại kéo nàng, “Đừng ra ngoài, trời rất lạnh.” Vừa nói vừa đứng lên, đem đệm chăn dịch chuyển tới sát bên người Phương Nhất Chúc, cùng nằm với nàng.

Phương Nhất Chúc ngấm nhìn hán, Thảm Dũng hỏi nàng: “Lạnh không?”

Phương Nhất Chúc lắc đầu.

Thảm Dũng lại hỏi, “Lạnh không?”

Phương Nhất Chúc tiếp tục lắc đầu.

Thẩm Dũng thở dài, xốc chăn lên, hỏi: “Lạnh không?”

Phương Nhất Chúc nhìn một chút, liền chui sang, tiến vào bên trong chăn của Thẩm Dũng, tựa ở trên cánh tay hắn. Thẩm Dũng đem vạt chăn của nàng cũng kéo qua đắp lên phía trên nàng, lúc sau, hai người đầu tựa vào đầu, cười tủm tỉm rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Bánh trôi mặn cùng tiểu trộm béo.

Sáng sớm hôm sau, Phương Nhất Chúc từ trong chăn chui ra, liếc mắt thấy Thẩm Dũng vẫn còn đang ngủ say, liền lòi hẳn dậy.

“Hử?” Thẩm Dũng trở mình quay sang bên khác.

“Tướng công.” Phương Nhất Chúc tiếp tục gọi: “Dậy đi, chúng ta đi ra ngoài.”

“Sao?” Thẩm Dũng nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng, hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Đi tìm một người.” Phương Nhất Chúc nói tiếp, “Mạc Phàm Đường.”

“Cái canh gì lời thôi thế?” Thẩm Dũng nghi hoặc nháy mắt mấy cái: “Lại là món ăn mới sao?”

“Người chỉ biết đến ăn thôi.” Phương Nhất Chúc dùng tay véo mũi hắn, nói: “Dậy đi, phụ thân ngày hôm qua đã nói cho ta biết, người dạy võ công cho Thẩm Kiệt chính là Mạc Phàm Đường.”

Đội Phương Nhất Chúc nói xong, Thẩm Dũng ngay cả lông mi cũng không thèm nhúc nhích, chậm rãi mở mắt nhìn Phương Nhất Chúc một chút, dường như cũng đã tỉnh, hỏi: “Sau đó thì sao? Chuyện này cùng ta có quan hệ gì?”

Phương Nhất Chúc nói, “Ý tứ của cha chính là muốn người đi theo cao nhân học võ công.”

Thẩm Dũng khẽ nhủ mày, trở mình rúc vào trong chăn, “Không đi.”

...

Phương Nhất Chúc hơi ngoài ý muốn, nàng vẫn cho rằng Thẩm Dũng chỉ là không thích học bài đọc sách vở nhưng học võ hay gì đó hắn sẽ thích, không nghĩ tới hắn cư nhiên lại không muốn đi, hơn nữa còn giống như có chút mất hứng.

“Tướng công? Người không muốn học sao?” Phương Nhất Chúc dùng tay lay lay hắn: “Học được võ công sẽ không sợ người khác khi dễ nữa.”

“Không đi.” Thẩm Dũng lại nổi lên tính tình của tiểu hài tử.

Phương Nhất Chúc hí hóp mắt lại, “Vì sao không đi? Không đi sẽ không làm cơm cho người ăn.”

Thẩm Dũng buồn bực một hồi, xốc chăn lên, nhìn Phương Nhất Chúc, “Vì sao nhất định phải đi?”

Phương Nhất Chúc nháy mắt mấy cái: “Học võ công, theo cách nói của cha thì Mạc Phàm Đường chính là một thế ngoại cao nhân*, đi theo học được bản lĩnh của hắn, sau này sẽ không để người khi dễ, hơn nữa còn có thể rèn luyện bản thân. Tóm lại là tốt.”

* Thế ngoại cao nhân: người tài giỏi hơn hẳn người bình thường.

Thẩm Dũng thở dài ngồi xuống, nói: “Người cũng cho rằng sau này ta phải trở nên vượt trội giống như phụ thân mới tốt sao?”

Phương Nhất Chúc nghe xong, hơi khó hiểu, hỏi: “Người như bây giờ rất tốt, ta chưa từng nói người không tốt, chuyện này cùng việc luyện võ có quan hệ gì?”

Thẩm Dũng nghe xong nhìn Phương Nhất Chúc một chút, hỏi: “Người thật sự nghĩ ta không có gì không tốt?”

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc vuốt cằm suy nghĩ một chút, nói: “Không có gì không tốt, trừ việc nói mình là ác bá.”

Thẩm Dũng ngồi khoanh chân trên giường, nhìn Phương Nhất Chúc, nói: “A, vậy thì đi học thôi, bây giờ đi luôn sao?”

Phương Nhất Chúc nghe thế liền mỉm cười, cũng ngồi xuống đệm trước mặt hắn, hỏi: “Tướng công, vậy tại sao vừa rồi người không muốn đi học?”

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, nói: “Nam nhân tại sao phải văn võ song toàn, có tài có công danh mới có người thích?”

Phương Nhất Chúc ngẩn người.

“Cái này cùng việc nữ nhân cần phải tài mạo song toàn tinh thông cầm kỳ thi họa có gì khác biệt?” Thẩm Dũng có chút bất mãn địa nói, “Trên đời này có bao nhiêu người văn võ song toàn, tài mạo vô song? Dựa vào cái gì phụ thân ta là tri phủ Thẩm Nhất Bác thì ta cũng phải tài giỏi như người?”

Phương Nhất Chúc sau khi nghe xong, nhìn chằm chằm Thẩm Dũng một hồi, cuối cùng vươn một ngón tay, chọc chọc quai hàm hắn, nói: “Được rồi, ta đã biết, chúng ta không học nữa.”

Lại đến lượt Thẩm Dũng có chút giật mình, hỏi Phương Nhất Chúc, “Ngươi không sợ ta cả đời chơi bời lêu lổng sao?”

“Ngươi nào có.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói, “Đời người cũng không phải sống vì người khác, văn võ song toàn, đầy đủ văn võ hay văn võ không được đầy đủ đều không phải lo, ta còn có ưu điểm khác.”

Thẩm Dũng nghe xong, khẽ cười cười, nói: “Đó là tiểu nha đầu ngươi không hiểu biết, chờ ngươi lớn lên, sẽ không nghĩ như vậy nữa, nữ tử trưởng thành đều không thích nam nhân chơi bời lêu lổng.”

Phương Nhất Chúc nở nụ cười, nói: “Tướng công mới ngốc.”

Thẩm Dũng trừng nàng nhìn mắt.

Phương Nhất Chúc nâng cằm, nói: “Ngươi có giận phụ thân hay không?”

“Không.” Thẩm Dũng cũng hai tay chống cằm, nói: “Phụ thân chỉ là mong muốn ta có thể có tài năng văn chương như người, có thể có võ công như Thẩm Kiệt, sau này có thể thi đậu làm quan công danh hiển hách, vội vàng bận rộn cả đời, sau đó ta sinh ra một nhi tử tài giỏi... Nhi tử của ta lại sinh nhi tử... Cứ như vậy đời đời tương truyền, Thẩm gia chúng ta có thể ngẩng cao đầu vinh quang mà sống.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi: “Vậy còn ngươi? Ngươi mong muốn thế nào?”

Thẩm Dũng dùng ngón tay chọc chọc mặt đất, nói: “Ta không biết, ta không nghĩ tới, có điều ta không muốn cứ đi theo cuộc sống mà cha đã nghĩ sẵn cho ta như vậy.”

“Vì sao?” Phương Nhất Chúc hỏi: “Có người giúp ngươi suy nghĩ sẵn không phải tốt sao?”

“Có cái gì tốt?” Thẩm Dũng nhỏ giọng nói thầm một câu, thờ dãi đứng lên vỗ vỗ cái mông, nói: “Quên đi, suy nghĩ cũng vô dụng, đi học võ công đi, lần sau nếu gặp lại ba tên tiểu tử kia sẽ dạy dỗ bọn họ thật tốt!” Nói xong, chạy về phía sau viện, không quên nói với Phương Nhất Chúc một câu: “Nương tử, sáng nay ta muốn ăn ngọt.”

“Được.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Ta làm bánh trôi hoa quế cho ngươi ăn.”

Thẩm Dũng nghe được thoả mãn đi rửa mặt, Phương Nhất Chúc vẫn ngồi trong phòng nâng cằm chờ ra, một lúc lâu sau mới hơi nhú mày, nghiêng đầu đầy tâm sự.

Trong viện, Thẩm Dũng dùng gàu thả xuống giếng mức nước mát rửa mặt, vục nước vào mặt, vẩy vẩy đầu. Bọt nước từ động ở tóc trên trán, bị ánh sáng buổi sớm chiều vào, long lanh rực rỡ. Thẩm Dũng tiếp tục vẩy nước vào mặt, sau đó dùng một chiếc khăn khô lau một hồi... Gió mát thổi qua, hắn thống khoái mà thở phào một cái.

Phương Nhất Chúc ở trong phòng thấy được hành động của hắn, nở nụ cười, cũng chạy ra ngoài, học dáng vẻ dùng nước rửa mặt của hắn, nước mát lạnh khiến nàng run run hai cái, lại dùng lòng bàn tay ướt sũng vỗ vỗ gương mặt, cảm thấy thật khoan khoái.

Xoay mặt, Phương Nhất Chúc quay sang phía Thẩm Dũng nói, “Tướng công, đi học võ công đi!”

Thẩm Dũng nhìn nàng, chỉ thấy gương mặt Phương Nhất Chúc đầy ý cười.

“Được.” Thẩm Dũng gật đầu, “Ăn cơm xong rồi đi.”

Phương Nhất Chúc hoan hỉ vui mừng lôi kéo hắn đi về phía phòng bếp làm bánh trôi.

Phía sau cửa viện, Thẩm Kiệt vừa vặn nghe được những gì Thẩm Dũng nói, hiện đang tựa ở bên tường, một tay vuốt cằm, ngẩng đầu nhìn những đám mây trên trời đến xuất thần, sau đó, lắc lắc đầu, đi bộ đến sân phòng của Thẩm Nhất Bác.

Trong viện, Thẩm Nhất Bác đang múa thái cực.

“Đại nhân.” Thẩm Kiệt đi tới bên người hắn.

“Ừ?” Thẩm Nhất Bác đang đi một chiêu xoay người, chân hình chữ thập, thuận miệng hỏi: “Dũng nhi và Nhất Chúc đã dậy chưa?”

“Đã dậy.” Thẩm Kiệt gạt đầu, lại gọi một tiếng: “Đại nhân.”

“Ừ?” Thẩm Nhất Bác thấy Thẩm Kiệt dường như có chuyện muốn nói, đến chiều thức “giương cung bắn hổ*” thì dừng lại, quay mặt nhìn Thẩm Kiệt cười cười, nói với hắn: “Vô phương dạy con.”

*Giương cung bắn hổ: một chiêu thức trong Dương thức Thái cực quyền.

...

Cả người Thẩm Nhất Bác lão đảo, thiếu chút nữa tuột cả thất lưng, giương mắt nhìn Thẩm Kiệt, hỏi: “Cái gì?”

Thẩm Kiệt ngẩng đầu nhìn trời, “Ngày hôm nay ăn bánh trôi.”

Thẩm Nhất Bác thở dài, “Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?”

Thẩm Kiệt lắc đầu, “Ai... Không nói cũng thế.” Nói xong, xoay người rời đi.

Thẩm Nhất Bác bị hắn làm cho không hiểu chuyện gì, tự nói: Thẩm Kiệt làm sao vậy? Vô phương dạy con... Hay là Thẩm Dũng lại gây nên chuyện xấu xa gì?

Nghĩ tới đây, Thẩm Nhất Bác lập tức xoay người đi về phía phòng bếp.

Trong phòng bếp, Phương Nhất Chúc đang nấu bánh trôi, nồi thứ nhất đã nấu xong, đựng ra hai chén, để Thẩm Dũng đem đi cho Thẩm phu nhân.

Thẩm Nhất Bác đi tới cửa bếp, thấy Phương Nhất Chúc đang bận rộn, Thẩm Dũng không có ở đó, liền chậm rãi đi đi vào.

“Phụ thân, sớm!” Phương Nhất Chúc đang chuẩn bị nồi bánh thứ hai, nói: “Rất nhanh sẽ được ăn.”

“Được.” Thẩm Nhất Bác gạt đầu, lại nói: “Nhất Chúc này, phụ thân hỏi ngươi một chuyện.”

“Được.” Phương Nhất Chúc gạt đầu, nhìn Thẩm Nhất Bác, “Phụ thân có chuyện gì?”

“Dùng Nhi gần đây thế nào?” Thẩm Nhất Bác hỏi, “Có làm chuyện gì khác thường hay không?”

Phương Nhất Chúc khẽ nhún mày, hỏi: “Phụ thân, vì sao lại hỏi như vậy?”

“À...” Thẩm Nhất Bác nghĩ Phương Nhất Chúc cũng không phải người ngoài liền nói: “Vừa rồi Thẩm Kiệt đến gặp ta, đột nhiên nói ta vô phương dạy con, ta nghĩ có thể hay không là Dũng nhi lại gây rắc rối gì đó?”

Phương Nhất Chúc ngẩn người, sau đó thì nở nụ cười, nhưng vẫn không nói lời nào.

“Cười cái gì?” Thẩm Nhất Bác không giải thích được hỏi, “Dùng Nhi quả thật gây rắc rối sao?”

Phương Nhất Chúc dùng thìa lớn đem bánh trôi tròn vo múc ra ngoài đặt vào trong bát, nói: “Phụ thân, bánh trôi vừa chín tới.”

Thẩm Nhất Bác đi đến gần nhìn một chút, cười hỏi: “Thế nào lại có cả bánh nhỏ?”

Phương Nhất Chúc cười, “Bánh trôi lớn, hương vị lớn, da mỏng nhân vùng. Bánh trôi nhỏ, hương vị nhỏ, da dày nhân gạo nếp mềm. Nhân bánh ngọt, nhân bánh mặn, vị ngọt hương thơm ngon, mềm là đoàn viên.”

Thẩm Nhất Bác cười nhận một chén bánh, múc một thìa nếm thử, nói: “Ừm, Nhất Chúc a, cho ta thêm một chén nữa, bánh lớn ngọt đậm đà, bánh nhỏ vừa miệng, vị mặn cũng được.”

“Như vậy sao được?” Phương Nhất Chúc không đồng ý, “Quy định, một cái lớn kết hợp với một cái nhỏ, ăn ngọt không được ăn mặn.”

Thẩm Nhất Bác sững sốt, hỏi: “Còn có loại quy củ này sao? Ai định ra?”

“Cha của bánh trôi.” Phương Nhất Chúc trả lời.

“Khụ khụ...” Thẩm Nhất Bác bị Phương Nhất Chúc làm cho bánh trôi nghẹn ở cổ họng, giật mình hỏi: “Bánh trôi còn có cha?”

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc nói, “Cha của bánh trôi cũng không phân rõ phải trái, nhưng bánh trôi chưa chắc con đã là bánh trôi, chính mình là bánh nhân đậu, không chắc con sẽ là nhân vùng.”

Thẩm Nhất Bác bưng bát nhìn Phương Nhất Chúc cảm thấy mơ hồ, những lời của con dâu tại sao lại khó hiểu như vậy? Một lát mới hỏi, “Con trai bánh trôi, không phải là bánh trôi sao?”

Phương Nhất Chúc nhón mi, hỏi lại: “Tại sao phải như thế?”

Thẩm Nhất Bác nói, “Rồng sinh rồng phượng sinh phượng. . . Bánh trôi dù thế nào cũng không thể sinh ra bánh chèo đi?”

Phuong Nhất Chúc lại nhón mi, lấy một chiếc bánh trôi, dùng môi đem thịt đặt vào trong nhân bánh, đem khối bột mì ép dẹp, dùng ngón tay chà xát hai cái, niết ba cái, lại bầm một vòng lá sen bên rìa ngoài, rồi nâng tay đưa cho Thẩm Nhất Bác nhìn.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay, có một chiếc bánh trôi mang hình dạng bánh chèo, Phuong Nhất Chúc đem bánh trôi ấy thả vào trong nước nóng, hỏi: “Tại sao không thể?”

Thẩm Nhất Bác đem canh trong bát uống cạn, buông bát, hỏi: “Được rồi, các người đến tốt cùng là muốn nói cái gì?”

Phuong Nhất Chúc giương mắt nhìn Thẩm Nhất Bác, hỏi: “Phụ thân, Thẩm Kiệt nói người vô phương dạy con, tại sao người không nghĩ mình dạy con vô phương chỗ nào, mà lại nghĩ là tướng công phạm sai lầm?”

Thẩm Nhất Bác sững sốt, mở to mắt nhìn.

Phuong Nhất Chúc đem bánh trôi lúc nãy thả vào nước nóng, lăn lăn một chút sau đó vớt ra đặt vào trong bát của Thẩm Nhất Bác, nói: “Ai. . . Bánh trôi lớn chỉ biết nói cho bánh trôi nhỏ phải làm thế nào, mà không hỏi xem bản thân bánh trôi nhỏ muốn gì.”

Thẩm Nhất Bác nâng bát đem bánh trôi hình bánh chèo kia nhét vào trong miệng, bên ngoài là vỏ bánh mềm, bên trong là nhân thịt thơm ngon, đặt ở một đồng bánh trôi ngọt, lại mang đến một hương vị khác.

Lúc này, Thẩm Dũng từ bên ngoài tiến vào, vốn tâm tình đang hoan hỉ vui mừng, thấy Thẩm Nhất Bác đã ở trong phòng bếp, vội vàng thu lại dáng điệu tươi cười, nói: “Phụ thân, sớm.”

“Ừ.” Trên mặt Thẩm Nhất Bác có chút xấu hổ, gật đầu.

Thẩm Dũng tiến bên người Phuong Nhất Chúc, hỏi: “Có thể ăn chưa, sắp chết đói.”

Phuong Nhất Chúc vừa đưa cho hắn một chén, vừa hỏi Thẩm Nhất Bác, “Phụ thân, người còn ăn nữa không? Bánh trôi hay là bánh chèo?”

“Ha ha. . .” Thẩm Nhất Bác cười gượng một tiếng, vội vàng bưng bát đi ra ngoài, nói: “Được rồi được rồi, ta bưng đến thư phòng ăn.” Nói xong, vội vàng đi như chạy trốn.

Thẩm Dũng buồn bực, hỏi Phuong Nhất Chúc, “Còn có bánh chèo?”

Phuong Nhất Chúc cười tủm tỉm, dùng khăn lau khóe miệng cho hắn.

“Có đúng hay không có bánh chèo?” Thẩm Dũng tiếp tục hỏi, “Người không thể nấu riêng một phần cho phụ thân được.”

Phuong Nhất Chúc đành phải làm cho hắn mấy chiếc bánh trôi nhân thịt, luộc xong, liền vớt ra đặt ở trong bát hắn, nói: “Tướng công, của cha là bánh trôi ngọt.”

“Khụ khụ. . .” Thẩm Dũng ho khan lên, buồn cười nhìn Phuong Nhất Chúc, chợt nghe Phuong Nhất Chúc tiếp tục nói: “Người là bánh trôi mặn, nhưng mặn cũng là bánh trôi, ăn vẫn ngon. Bánh trôi ngọt không hiểu, bởi vì hắn chưa từng mặn, chứ không phải hắn cho rằng mặn sẽ không phải là bánh trôi.”

Thẩm Dũng sững sốt.

Phuong Nhất Chúc bưng lên một một chén khác, cũng bắt đầu ăn, nói: “Ta thích mặn.”

Thẩm Dũng cúi đầu nâng bát tiếp tục ăn bánh trôi, ăn đến nổi vang lên tiếng thờ đóc, khóe miệng nhếch lên cao cao, ăn xong phần của chính mình, lại còn tranh đoạt trong bát của Phuong Nhất Chúc .

Ngoài cửa, một đám thùng com cần khăn tay chờ bánh trôi của Thiếu phu nhân, thiếu ăn a. Tự nhủ Thiếu phu nhân đến nấu nước trắng cũng ngon!

Sau khi ăn no, hai người ra khỏi phủ đi tìm Mạc Phàm Đường.

Thẩm Dũng xoa xoa bụng, hỏi: “Mạc Phàm Đường kia tuổi tác hình như cũng không nhỏ, ta từng nghe Thẩm Kiệt nói qua.”

Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Vô công của ta chính là theo một đạo sĩ điên học, ai. . . Đáng tiếc không tìm được đạo sĩ kia, nếu không để cho hắn dạy người thì tốt rồi.”

“Đạo sĩ điên?” Thẩm Dũng hiểu kỳ.

“Đúng vậy!” Phuong Nhất Chúc gật đầu, nói: “Khi còn bé một lần vào núi hái rau dại, bị một con chó sói lớn đuổi theo, ta liền nhặt một cành cây dưới

một cây lớn đánh lại nó, vừa vặn có một lão đạo sĩ đang ở trên cây, hấn dạy ta mấy chiêu, ta dựa theo phương pháp của hấn mà đánh con sói đó chạy. Sau đó ta làm mấy món ăn ngon cho hấn, hấn lại dạy ta vài chiêu... Đạo sĩ kia thật sự lợi hại!”

“Thật không?” Thẩm Dững sờ sờ cằm, “Mới dạy ngươi vài ngày đã lợi hại như vậy? Vậy nếu như dạy ngươi lâu năm, chẳng phải ngươi hiện tại sẽ là một nữ hiệp?”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói, “Lão đạo sĩ ấy rất thích đùa, hấn nói, võ công tài ba làm gì, đủ dùng là tốt rồi, thừa thiếu đều phiền phức.”

“Ừ, lời này có lý!” Thẩm Dững gật đầu.

Hai người đang đi, đột nhiên, trong một bên ngõ có một đứa nhỏ vọt ra, vừa vặn đâm vào Thẩm Dững.

Đứa trẻ này rất béo, Thẩm Dững bị hấn đụng phải thất lưng đau, duỗi tay túm lấy cổ áo hấn, “Tiểu mập mập, đi đứng cẩn thận chút.”

Đứa bé ấy ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Dững, vội vàng la lên, “Có quý, có quý đuổi ta!”

Giọng nói đứa trẻ này rất lớn, xung quanh nhiều người nghe được, đều tiến lại hỏi: “Ai đuổi ngươi?”

“Quý! Quý a!” Đứa trẻ như là rất sợ hãi, chỉ vào phía sau ồn ào, “Ồ nơi đó!”

Tất cả mọi người nhìn về phía ngõ nhỏ phía sau hấn.

Thế nhưng hẻm nhỏ vắng vẻ, chỗ nào có quý, tất cả mọi người cười, nghĩ đứa trẻ này nói năng hoang đường.

Đứa nhỏ gấp đến độ nhảy dựng lên, nói: “Thực sự! Ta rõ ràng nhìn thấy, mặc y phục trắng, đầu tóc rối tung, đầu lưỡi rất dài!”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững liếc mắt nhìn nhau, đều tỏ vẻ ta không tin, tiểu mập mập kia tức giận gợn chân, nói: “Được, các ngươi không tin, ta đi báo cho Tri phủ đại nhân!” Nói rồi, xoay người bỏ chạy.

Phương Nhất Chúc thấy đứa trẻ chạy về hướng ngược với đường đến phủ nha, đang muốn nói cho hấn nha môn ở đường khác thì Thẩm Dững đã kéo nàng, nói: “Quên đi, chỉ là một đứa nhỏ, chắc là nhìn nhầm rồi bị dọa sợ, ban ngày ban mặt chỗ nào có quý?”

Nói xong, hai người tiếp tục đi về phía trước, thời điểm ngang qua từ lâu, Phương Nhất Chúc nói, “Tướng công, chúng ta đi bái sư học võ, có phải nên có chút lễ gặp mặt hay không?”

“Ừ...” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, nói, “Vậy mang theo một vò rượu ngon đi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, Thẩm Dững bỏ tiền túi, vừa sờ...

“Ai nha!” Thẩm Dững giậm chân.

“Làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc hoảng sợ.

“Tiểu quý béo kia là một tên trộm!” Thẩm Dững hỏn hển nói, “Được lắm, được lắm! Tiền trong túi lão tử để cho hấn sờ soạng!”

Phương Nhất Chúc hỏi, “Bên trong có bao nhiêu bạc?”

Thẩm Dững thờ phỉ phỉ nói, “Thật ra không nhiều lắm, khoảng năm lượng.” Thẩm Dững thầm cảm thấy may mắn, may là tiền tiêu vật tháng này còn chưa có nhận, tháng trước cũng đã bỏ ra hai mươi lượng mua trăm cái cho Phương Nhất Chúc, nếu không sẽ mất lớn.

“Thật tốt không nhiều lắm.” Phương Nhất Chúc nói, “Bảo quan đi?”

“Như vậy sao được?” Thẩm Dững thờ phỉ phỉ nói, “Để mọi người biết Thẩm Dững ta bị một tên trộm nhỏ trộm tiền, sau này sao có thể lẫn lộn ở Đông Hạng phủ này nữa?”

Phương Nhất Chúc nín cười, “Tiểu du côn trộm của tiểu ác bá.”

Thẩm Dững có chút phiền muộn nhìn nàng.

“Quên đi, rũi ro trừ tai hoạ.” Phương Nhất Chúc kéo hấn tiếp tục đi về phía trước. Không bao lâu, hai người dựa theo tờ giấy ghi nơi ở của Mạc Phàm Đường tìm đến một nông trại ở vùng ngoại thành.

Chung quanh nông trại là những mảnh đất trồng rau lớn, ở giữa có một bờ ruộng nhỏ thật dài, trong tiểu viện có ba gian nhà ngói nhỏ, bên ngoài là hàng rào tre vây quanh, bên trong tường rào là nhà thấp bé, trong sân có hai cây bào đồng* cao cao.

Phương Nhất Chúc vỗ vỗ cửa cổng, hỏi: “Có người hay không?”

Hỏi hai tiếng, chợt nghe thấy bên trong truyền ra một thanh âm lười biếng, hỏi: “Ai đó?”

Thẩm Dũng khẽ nhủ mảy, giọng nói này có chút quen tai.

“Chúng ta đến tìm Mạc Phàm Đường Mạc lão gia.” Phương Nhất Chúc nói, “Là người Thẩm lão gia đã nói.”

Qua một lát, chỉ thấy cửa nhà được mở ra, có một đứa trẻ mập mạp cầm trong tay nửa con gà nướng vừa đi ra ngoài vừa nói nhỏ, “Tới đây...”

Đứa nhỏ mập mạp ngẩng đầu, Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc cũng ngẩng đầu... Ánh mắt hai bên đối nhau, đều ngây ngẩn cả người.

“Tốt!” Sau một lát, Thẩm Dũng nhảy lên, “Thì ra là tên trộm nhà ngươi!”

Đứa trẻ vừa thấy là Thẩm Dũng, la lớn “Má ơi” một tiếng rồi xoay người bỏ chạy vào trong phòng, không quên đóng cửa.

Thẩm Dũng nhảy qua hàng rào đuổi vào, “Oan gia ngõ hẹp, hôm nay sẽ dạy cho ngươi một bài học!”

Đuổi tới cửa, cửa lại bị khoá, Thẩm Dũng túm lấy then bên ngoài, hét lớn: “Tiểu hỗn đản, mở cửa nhanh!”

“Ngươi mới là hỗn đản, không ra không ra cũng không mở!” Đứa nhỏ vẫn rất ngang bướng, trốn ở trong phòng không ra, còn nói với Thẩm Dũng: “Con mắt nào của ngươi thấy ta trộm, biết đâu là ngươi đánh rơi bạc, đồ keo kiệt.”

Thẩm Dũng tức giận đến nổi thở phì phò, muốn đập cửa.

Phương Nhất Chúc ở ngoài cổng thấy thế lắc đầu, cũng leo tường đi vào, đưa tay ngăn cản Thẩm Dũng đang muốn đập cửa, nhỏ giọng nói: “Tướng công, ta có biện pháp dụ hấn ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cá phù dung cùng Thẩm Dũng biết hổ thẹn

Thẩm Dũng nhìn Phương Nhất Chúc, “Có biện pháp gì?”

Phương Nhất Chúc tiến đến bên tai hấn nói nhỏ vài câu.

Thẩm Dũng bật cười, “Chú ý này thật hay!” Nói xong, lui ra phía sau vài bước, nói: “Nương tử, ngươi có mang hoả sở con* hay không?”

*Hoả sở con: Do không biết tên gọi tiếng việt của vật này nên ta tạm thời để nguyên. Đây là một đồ vật bằng gỗ thường dùng để nhóm lửa của người Trung Quốc cổ đại.

“Có mang.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Tướng công, ngươi muốn dùng nó làm gì?”

“Ta đốt phòng ở của hấn!” Thẩm Dũng nói, “Đem tên tiểu tử béo bên trong đốt thành heo nướng để chúng ta ăn!”

Phương Nhất Chúc cố nhịn cười, nàng đi ra ngoài sân tìm lấy một vốc lá cây cùng cỏ khô gom lại thành một đống trước cửa, Thẩm Dũng ngồi xổm xuống, dùng hoả sở con châm lửa.

Những lá cây này đều phơi nắng đã lâu, chỉ một chút lửa... đã cháy bùng lên.

Tiểu tử béo ở trong phòng ngửi thấy được mùi khói, vội vàng la lớn, “Các ngươi chớ có xăng bậy! Ta báo quan bắt các ngươi!”

Thẩm Dũng nhón mị, nói: “Kẻ trộm đi báo quan? Được, ngươi đi ra, ta thưởng cho ngươi ăn thịt móng nướng trước!”

Phương Nhất Chúc đứng ở cửa phòng vừa dùng tay áo xua khói vừa nói “Đốt! Tướng công, đem ít lửa đến cửa sở bên này đi!”

Tiểu tử béo chỉ thấy khói theo cửa tiến vào phòng ngày càng nhiều, vội vàng chạy đến sau cửa sở, cửa vừa mở ra miệng đã ồn ào, “Sư phụ! Sư phụ có người phóng hoả!”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng liếc mắt nhìn nhau —— sư phụ?

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, vội vàng dẫm lên đám lá cây đang cháy, lại lấy đất lấp lên.

Thẩm Dũng thấy nàng lấy tay gạt đất liền vội vàng kéo nàng đứng lên, nói “Bản.”

Phương Nhất Chúc phúi phúi tay, kéo Thẩm Dũng ra sân, vọt qua rào tre ở bên ngoài chờ.

Thẩm Dũng nhú mày: “Sợ cái gì, dạy dỗ loại đồ đệ này sư phụ của hần chắc cũng lợi hại không kém.”

Phương Nhất Chúc lắc lắc đầu, “Sư phụ hần nói không chừng chính là Mạc Phàm Đường, cẩn thận phụ thân đánh ngươi.”

Thẩm Dũng bắt mẫn.

Không bao lâu, tiểu tử béo kia lại xuất hiện phía sau cửa phòng, nhưng đằng sau lại không có người nào.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, buồn bực, sư phụ hần không có theo hần lộ diện sao?

Tiểu tử kia mang về mặt tâm không cam lòng không nguyện đi tới cửa, nhìn Thẩm Dũng, nói: “Sư phụ bảo ta tới bồi tội với ngươi.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc cả kinh, tự nhủ —— lão nhân này bản lĩnh thế nào không biết, có điều cũng là người rất quy củ bài bản a.

Chỉ thấy tiểu tử kia lôi từ bên hông ra một túi tiền, thò tay vào trong lấy ra một vật, nắm ở trong bàn tay mập mập đưa qua cho Thẩm Dũng, nói: “Ở đây có năm lượng bạc, trả lại cho ngươi.”

Thẩm Dũng đưa tay qua tiếp lấy.

Tiểu tử béo nhẹ nhàng buông tay...

“Bịch”, một con giun mập mập rơi xuống tay Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng không có chuẩn bị gì, bị bất ngờ sợ đến nhảy dựng lên, vung mạnh tay, con giun tuột ra rồi trên mặt đất.

“Ha ha ha.” Tiểu tử béo vừa vỗ tay vừa cười, quay ra nói với Thẩm Dũng, “Đại ngu ngốc!” Nói rồi, xoay người bỏ chạy.

Phương Nhất Chúc cũng nổi giận, “Tên tiểu tử béo này thật quá đáng!”

Thẩm Dũng lại trở mình qua tường rào đuổi theo, tự nói: bắt được nhất định phải dạy cho ngươi một trận.

Nhưng tiểu tử này nhìn bề ngoài béo ú chậm chạp nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, một mặt chạy trốn, một mặt còn quay lại trêu tức Thẩm Dũng, Thẩm Dũng thế nhưng không bắt được hần.

Phương Nhất Chúc vừa nhìn thì đã hiểu, tiểu tử này cũng có võ công, đang muốn đi giúp Thẩm Dũng bắt ngươi.

Tiểu tử béo vội vàng la lên, “Hai người khi dễ một người, lại còn là người lớn khi dễ tiểu hài tử, thật là không biết xấu hổ a!”

Thẩm Dũng xua xua tay với Phương Nhất Chúc, “Nương tử, ngươi đừng quản, để ta!”

“Được...” Phương Nhất Chúc đành phải đi tới một bên ngồi xuống, hai tay nâng cằm, nhìn Thẩm Dũng đuổi theo tiểu tử béo kia.

...

Vì vậy, Thẩm Dũng đuổi cả buổi trưa, chỉ bắt được mặt trời xuống núi.

Cuối cùng, tiểu tử béo bất động, Thẩm Dũng cũng bất động, hai người cùng ngồi xuống dưới đất thở dốc.

Thẩm Dũng chỉ vào tiểu tử nói, “Ngươi... Ngươi cứ chờ đó, đến khi ta nghỉ đủ, không bắt ngươi không được!”

Tiểu tử béo ngồi dưới đất cười, “Có bản lĩnh thì ngươi cứ tới, sư phụ nói, khi nào ngươi bắt được ta, để ta nhận sai với ngươi, sư phụ sẽ dạy ngươi công phu.”

Phương Nhất Chúc hỏi: “Sư phụ ngươi là Mạc Phàm Đường?”

“Đúng vậy.” Tiểu tử béo nhón nhón mũi, vẻ mặt đắc ý nói: “Võ công của sư phụ vô cùng lợi hại! Có điều sư phụ ta yêu cầu cao, người không cần một đồ đệ bỏ đi, ta cũng không muốn một sư đệ bỏ đi!”

“Tiểu tử thôi!” Thẩm Dũng lấy lại sức lực, đứng lên muốn tiếp tục đuổi, tiểu tử kia lại ngăn đón hần, nói: “Này... ngươi có gấp cũng vô dụng, ta nói cho ngươi biết cho dù ngươi bắt được đánh ta một trận, ta cũng sẽ không nhận sai với ngươi!”

Thẩm Dũng cảm thấy tổn hại thừa lời.

Phương Nhất Chúc vỗ vỗ lưng Thẩm Dũng, để hần bớt giận, lại hỏi: “Tiểu mập mập, ngươi tên là gì?”

“Không dám.” Tiểu tử béo ngấm ngấm Phương Nhất Chúc, nói: “Tiểu nương tử thật dễ nhìn, ta là Mạc Đông Đông.”

Thẩm Dững nghe thấy tiểu tử này dám nói chuyện cợt nhả với Phương Nhất Chúc, mắng một tiếng: “Tiểu lưu manh.”

“Đại lưu manh!” Mạc Đông Đông nói, nhặt lên mấy khối bùn ném về phía Thẩm Dững.

Thẩm Dững né tránh được hai khối, còn một khối không tránh kịp bị nện vào đầu.

Mạc Đông Đông vừa thấy người gặp rắc rối liền vội vàng xoay người chạy vào trong nhà.

Thẩm Dững bấu môi, bất mãn nói: “Đây là con cái nhà ai a?!”

Phương Nhất Chúc đi tới, ngồi xổm xuống bên Thẩm Dững ghé vào lau mặt cho hắn, lau vài cái... lại phát hiện ra càng lau càng bẩn, lật tay lại nhìn mới nhớ ra lúc này tay vừa chạm vào đất cùng lá cây khô, vội vàng đem tay dấp ở phía sau người.

Thẩm Dững nheo lại con mắt nhìn nàng, hỏi: “Làm gì đó?”

Phương Nhất Chúc lắc đầu.

Thẩm Dững có chút bất đắc dĩ thờ dài. Sau đó, hắn xoay người đứng lên vỗ vỗ cái mông, quay đầu, nói: “Ta đi tìm lão nhân kia thôi!”

Phương Nhất Chúc vội vàng đuổi theo.

Thẩm Dững bực bội đi tới sau viện, trước sau vòng vo một hồi vẫn không thấy ai cả.

“Người hình như không có ở đây.” Phương Nhất Chúc quay sang nói với Thẩm Dững.

“Không cần tìm nữa.” Lúc này, cửa sổ phía bên sân đã được mở từ lúc nào, Mạc Đông Đông ghé vào bệ cửa sổ nói, “Sur phụ ta là thế ngoại cao nhân!”

Phương Nhất Chúc hỏi, “Đông Đông, sur phụ ngươi ở đâu vậy?”

Mạc Đông Đông không đáp mà hỏi ngược lại, “Tiểu nương tử là vợ hắn sao? Ai nha, cô nương tốt như vậy lại theo tên ác bá như hắn thật đáng tiếc, không bằng theo ta đi?”

“Ta phải đánh chết ngươi, tên tiểu lưu manh này!” Thẩm Dững đuổi tay nheo lỗ tai Mạc Đông Đông, “Nhỏ tuổi như vậy đã học thói lưu manh đùa giỡn, sau này thì sẽ thế nào?”

“Ai u...” Mạc Đông Đông không đề phòng, bị Thẩm Dững nheo lỗ tai, đau đến nổi rёo ầm lên, nắm lấy cánh tay Thẩm Dững, há miệng cắn một ngụm to.

“A...” Thẩm Dững vội vàng rút tay về, trừng mắt nhìn hắn.

Mạc Đông Đông cũng quay lại trừng hai người một lớn một nhỏ đứng ở trong sân trừng mắt nhìn nhau.

“Đi.” Thẩm Dững trừng đủ rồi, liền đuổi tay kéo cổ tay Phương Nhất Chúc đi ra ngoài, “Ta không học nữa.”

Mạc Đông Đông ở phía sau bắt đầu ồ ào: “Ai, ngươi không học nữa sao? Vô công của sur phụ ta rất lợi hại đó!”

“Dạy dỗ ra một đồ đệ như ngươi.” Thẩm Dững bất mãn nói, “Thì sur phụ ngươi cũng khẳng định chỉ là một người bất tài, không học!”

Nói còn chưa dứt lời... Liên cảm giác căng chân tê rần, dường như là bị cái gì đó đâm vào, Thẩm Dững cả người té ngã sấp ở trên mặt đất.

“Tướng công?!” Phương Nhất Chúc vội vàng tiến lên điều.

“A...” Thẩm Dững xoa xoa chân, nhìn xuống chỉ thấy trên mặt đất có một viên sỏi nhỏ.

Phương Nhất Chúc cầm viên sỏi ấy lên nhìn một chút, chỉ thấy đó là một viên đá tròn được mài trơn nhẵn, nàng nhíu mày xem xét xung quanh hô lên: “Là ai lén lút sau lưng đá thương người?”

Khắp nơi không ai trả lời, chợt nghe Mạc Đông Đông cười ha hả nói: “Hắc hắc, xem ra sur phụ ta cũng rất vừa ý với ngươi, nếu ngươi không thể chế phục được ta, đời này cũng đừng nghĩ đi ra khỏi đây, ở lại đây làm việc phục vụ ta thôi.”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều nhin không được nhíu mày, Thẩm Dững nói, “Ta không muốn học cũng không được sao?”

Mạc Đông Đông dương dương: “Tất nhiên.”

“Nơi này của các ngươi là hắc điểm sao?” Thẩm Dững đứng lên phui y phục, chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị một viên đá nữa bắn đến, Phương Nhất Chúc tay mất lạnh lẽ, một cước đá văng ra. Chỉ là lực bắn của viên sỏi rất lớn, Phương Nhất Chúc đá văng được ra, đầu ngón chân cũng vô cùng đau đớn, nàng đuổi tay xoa xoa chân, hướng về phía Thẩm Dững nói: “Tướng công, người này công phu rất cao.”

“Ai nha, tiểu nương tử cũng từng luyện qua võ công sao.” Mạc Đông Đông hắc hắc cười, lại ngáp ngáp một cái, nói: “Ta mệt rồi, đi trước ngủ một chút, đúng rồi, trước sân có đất trồng rau, hái hết rau về, sau đó đem đất xới lên một lần, rồi gieo hạt giống rau, còn phải ra sân sau cho gà ăn, cho cá ăn.”

Hai mắt Thẩm Dững tròn tròn lên, “Bắt ta đi trồng trọt?”

“Đúng thế...” Mạc Đông Đông vỗ vỗ vào miệng lại ngáp một cái, nói: “Nhanh lên một chút đi, ta cũng đói bụng rồi.”

Thẩm Dững tức giận đến không thể nói nên lời, Phương Nhất Chúc vỗ vỗ hấn, nói: “Chỉ là trồng rau, cho gà ăn, ta sẽ đi.”

“Chờ một chút.” Thẩm Dững kéo Phương Nhất Chúc lại, đem áo khoác cởi ra giao cho nàng, nói: “Ngươi đừng động vào, ta đi.”

Phương Nhất Chúc tiếp nhận lấy quần áo của hấn, nói: “Để ta.”

“Nương tử của Thẩm Dững ta sao có thể đi trồng rau, nuôi gà được?” Thẩm Dững bĩu môi, nói: “Hơn nữa, là ta học võ công cũng không phải ngươi học, ngươi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, chạy về phía vườn rau.

Phương Nhất Chúc ở phía sau cười tủm tỉm nhìn theo, trong lòng hưởng thụ vô cùng, một câu nói “Nương tử của Thẩm Dững ta sao có thể trồng rau” kia so với những lời nói nịnh nọt ong bướm còn lọt tai hơn.

Có điều nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, một đại thiếu gia như Thẩm Dững đã từng làm qua những chuyện này sao? Thẩm Dững chặt vật xấn lên ống quần, khó khăn lắm mới từ dưới đất nhổ lên một cụm “rau hẹ”, Phương Nhất Chúc nhận trong tay nhìn nhìn, nhưng không nhẫn tâm nói cho hấn, đây là hành lá...

Mạc Đông Đông chạy tới thấy vậy dậm chân mắng Thẩm Dững, nói loại hành này hấn mới trồng non nửa năm, lại bị Thẩm Dững nhổ lên, phải bồi thường tiền.

Thẩm Dững đang trong cơn tức tối liền ném rau rồi đuổi theo hấn.

Phương Nhất Chúc lắc đầu, cúi xuống đất thu lấy rau, lại đến chỗ lão gà mái sau viện lấy hai quả trứng, sau đó ra ao cho cá ăn tiện thể từ trong lưới bắt lấy một con cá sống, quay về phòng bếp làm cơm.

Thẩm Dững cùng Mạc Đông Đông ở bên ngoài nháo một hồi một mối, ngồi ở trên ghế đá trong sân thờ dốc, ngửi thấy được phòng bếp truyền ra hương thơm của thức ăn, bụng của Mạc Đông Đông réo ầm ỉ, “Cái gì lại thơm như vậy a?”

Thẩm Dững lườm hấn một cái, nói: “Nương tử của ta nấu cơm là thiên hạ đệ nhất!”

Mạc Đông Đông nghe xong, sờ sờ cằm, nói: “Nương tử này của ngươi nhất được ở đâu thế, nha đầu tốt như vậy thế nào lại theo một kẻ không học vấn không nghề nghiệp, sống tạm bợ như ngươi?”

Thẩm Dững lại tức giận: “Ai cần ngươi lo.”

“Ta nói, ngươi thật đúng là.” Mạc Đông Đông tiến lại gần phía Thẩm Dững, “Ngươi võ công không biết, học vấn không có, tiền đồ lại càng không, của cải hữu hạn, tính tình rất kém, đến cả trồng rau cũng không thông, sau này sẽ chiếu cố nương tử nhà ngươi thế nào? Chớ không phải là muốn ăn cơm mềm bắt nàng chăm sóc ngươi chứ?!”

Thẩm Dững nhú mày, không nói lời nào.

Mạc Đông Đông nhếch mày, tiếp tục nói: “Ngươi nghĩ xem, trên đời này nhiều người tài ba như thế, so với ta còn tốt hơn, trưởng thành khẳng định có tiền đồ, đến lúc đó, nương tử nhà ngươi cũng đã lớn, thấy ngươi vô dụng, khẳng định sẽ chạy theo người khác.”

“Thối lắm!” Thẩm Dững lại bốc hỏa, xoay người đứng lên muốn đánh Mạc Đông Đông.

Mạc Đông Đông nói, “Ai nha, ngươi thoáng nghe cho là không phải thật nhưng ngươi nói xem, bản thân ngươi có điểm nào xứng với tiểu nương tử nhà mình?”

Thẩm Dững ngẩn người, không nói.

“Hắc hắc... Ngươi không phải là con trai của tri phủ đại nhân sao?” Mạc Đông Đông cười xấu xa quay đầu về phía Thẩm Dững, “Ai cũng nói ngươi là một tiểu ác bá, cùng với Lưu A Đầu* không khác biệt lắm.”

*Lưu A Đầu: con Lưu Bị thời Tam Quốc bên Trung Quốc, sau này dùng tên này để ví cho kẻ bất tài.

Trên mặt Thẩm Dững lúc đỏ lúc trắng, những lời của tiểu tử béo này chạm đúng đến tâm tư của hấn, hấn duỗi tay túm lấy cổ áo của Mạc Đông Đông.

Mạc Đông Đông cũng không sợ hấn, nói: “Ngươi trút giận lên ta thì có ích lợi gì, chỉ biết đánh nhau, đánh nhau còn không có võ công, cả đời bị khinh bỉ, bị người khinh thường.”

Thẩm Dững đẩy hấn ra, căm giận xoay người rồi đi.

Chờ Thẩm Dững đi trở về sân, Mạc Đông Đông chỉnh lại cổ áo, vội theo nói: “Ai, lão đầu, cứ như vậy đi sao?”

“Ha ha.”

Lúc này, từ bên trong rừng cây truyền đến một tiếng cười khẽ, nói: “Ta bình thường dạy ngươi thế nào?”

Mạc Đông Đông vuốt cằm gật đầu, “Biết hiếu học, biết nỗ lực, biết hổ thẹn.” (Chỗ này ta edit theo ý hiểu, cũng không biết có sát nghĩa không ==)

“Thẩm Dững như một con lừa ngoan cố.” Đang nói chuyện, một lão đầu mập mạp từ trong rừng lão đảo đi ra, “Ngươi nói quả không sai, tiểu tử này trước đây là một tên vô lại, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, nói với hắn cái gì đều phí hơi. . . Có điều hiện tại thì sao, hắn quan tâm đến nương tử nhà mình, nam nhân một khi đã quan tâm đến nữ nhân, coi như là được cứu rồi.”

“Đúng thế.” Mạc Đông Đông nâng quai hàm xuất thần, “Có một nương tử như vậy thật tốt, ta cũng muốn có một người. . . Ai nha.”

Vừa mới dứt lời, trên ót Mạc Đông Đông đã trúng một chiêu, ngẩng đầu bất mãn nhìn lão đầu kia, chỉ thấy lão đầu mập mạp trừng hắn, “Nhanh đi làm việc. . . Được rồi, nghe nói nương tử của hắn tay nghề rất tốt, để cho ta một phần cơm tối a!”

Mạc Đông Đông bĩu môi, vỗ vỗ đất bần trên mông, đi vào nhà.

Mạc Đông Đông vừa đến phòng bếp, lập tức ngửi thấy hương thơm xông lên mũi, liền tới gần hỏi: “Tiểu nương tử, làm cái gì đó?”

Phương Nhất Chúc cười cười nhìn hắn, nói: “Cá phù dung hấp, rau hẹ hộp tiêu hầm, còn có cơm tẻ và bánh ngô.”

Mạc Đông Đông nuốt nuốt nước bọt, nhìn đĩa cá phù dung hấp ở chính giữa, thế nào lại hấp dẫn như vậy. . . Vàng óng. Vội vàng lấy đôi đũa gấp gấp một miếng lớn, vừa nhai hai cái đã mở to hai mắt nói: “Đôi này ta chưa được ăn món cá hấp nào ngon như vậy, thịt con cá này sao lại dai giòn như vậy? Ta bình thường ăn thịt cá đều mềm giống như đậu phụ, cá này còn không có xương nữa.”

Phương Nhất Chúc cười xói com cho hắn, nói: “Cá phù dung tươi nhất cũng là khó làm nhất, thứ nhất là cá rất nhiều xương, xương lại cứng, dễ mắc họng, không dễ ăn chút nào. Thứ hai là cá rất nhanh chín, một khi chín quá sẽ nhão, hương vị tươi ngon dễ mất đi, nhưng khi chín tới xương sẽ rất mềm. Quan trọng nhất là phải đủ lửa, lửa phải vừa đúng độ mới được.”

“À. . .” Mạc Đông Đông cười hi hi, “Tiểu nương tử thật giỏi a!”

Phương Nhất Chúc cười bắt đầu ăn com, nhưng lại cảm thấy Thẩm Dững hơi khác lạ.

Thường ngày thức ăn nàng nấu hắn đều vội vàng cướp đến ăn, thế nhưng hôm nay dường như không có hứng thú lắm.

Phương Nhất Chúc cho rằng vì không có thịt cho nên hắn ăn không ngon, gấp rau bỏ vào bát hắn, nói: “Tướng công, hôm nay tạm thời ăn rau, ngày mai ta sẽ giết gà.”

Thẩm Dững phục hồi lại tinh thần, nhìn Phương Nhất Chúc.

Mạc Đông Đông chan canh cá vào com, vừa đưa bát và vào miệng vừa khò khè nói: “Nuông chiều hắn, đang ở trong phúc lại chẳng biết hưởng phúc, sớm muộn gì phúc khí cũng tiêu tan.”

Hắn nói xong, Thẩm Dững cũng không còn tâm tư ăn nữa, nói chính mình no rồi liền đi vào nhà.

Phương Nhất Chúc có chút buồn bực, hỏi Mạc Đông Đông, “Tướng công ta làm sao vậy?”

“Ai biết được.” Mạc Đông Đông lại bưng chõ canh cá còn lại về phía mình nói: “Không ăn thì ta ăn, hừ! Thiếu gia còn muốn ăn theo thói quen, đúng là không tiền đồ.”

...

Đêm đó, Thẩm Dững một câu cũng không nói, nằm ở đờ ra ở trên giường, Phương Nhất Chúc nằm bên người hắn, không bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Dững quay đầu nhìn khuôn mặt của Phương Nhất Chúc khi ngủ, cảm thấy tâm trạng không yên, xoay người ngồi lên, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

...

Sáng sớm hôm sau, Phương Nhất Chúc theo thường lệ thức dậy chuẩn bị com sáng, đã thấy giường hai bên trái phải đều là chiếu trống không, có chút buồn bực, Thẩm Dững sao lại rời giường sớm như vậy? Nàng vội vàng khoác thêm y phục chạy ra sân. . .

Lúc này trong sân không một bóng người, nàng chuyển tới phòng bếp, nhưng vẫn là không có ai. Phương Nhất Chúc hơi nóng nảy, lại chạy ra khỏi phòng. . . Vừa ra đến sân liền ngăn cả người.

Chỉ thấy hai mảnh đất trồng rau trước sân, lúc trước trồng rau toàn bộ đã được nhổ lên, phân loại chỉnh tề đặt ở một bên, đất cũng được xới lên, tôi xộp. Thắm Dững đứng ở trung tâm của khu đất, một thân lấm lem bùn đất, chính mình thì nhìn chăm chăm mặt đất, cầm trong tay một túi hạt giống rau, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Phương Nhất Chúc chạy tới, “Tướng công.”

Thắm Dững nhú mày nói, “Ngươi đừng xuống đây, một bước là dính bùn.” Phương Nhất Chúc tiếp nhận túi hạt giống rau trong tay hắn, nói: “Hạt giống rau trực tiếp gieo là được, nhìn ta.”

“Ừ...” Thắm Dững gật đầu.

Phương Nhất Chúc dùng một ống tay áo lau lau mặt, cười hỏi: “Tướng công, cơm sáng muốn ăn cái gì?”

Thắm Dững nhìn nàng một chút, nói: “Muốn ăn cái gì đó thật no, ta sắp chết đói.”

“Được rồi.” Phương Nhất Chúc lúi cúi kéo Thắm Dững đi ra ngoài, cảm thấy tướng công mình lại giống như trước đây, thất thường hôm qua dường như chưa tồn tại.

Trong phòng, Mạc Đông Đông nâng quai hàm ghé vào trước cửa sổ nhìn, hai con mắt đen nháy hướng về phía một lão đầu mập mạp phía sau nói, “Sư phụ tính tình Thắm Dững đã thay đổi rồi.”

“Ha ha.” Lão đầu mập mạp cười đắc ý, “Cái này gọi là, con hư biết nghĩ quý hơn vàng.”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Yên tiệc phiên phức cùng ngọc bội mai

Phương Nhất Chúc làm điểm tâm, Thắm Dững vừa ngồi vào bàn là ăn ngấu nghiến, dường như rất đói.

Phương Nhất Chúc đưa cho hắn đĩa rau, Thắm Dững vừa ăn vừa gật đầu: “Ăn ngon.”

Mạc Đông Đông ở một bên nhìn, miệng ngâm chiếc đĩa, tự nhủ: Thắm Dững đã nghĩ thông suốt hay vẫn chưa thông suốt a? Hắn bận rộn cả đêm thu rau xới đất, là bức bối hay là đã ngộ ra dụng ý của sư phụ?

Thắm Dững ăn thẳng cho đến khi no căng bụng mới buông đĩa, dùng tay áo lau miệng, quay sang nói với Mạc Đông Đông: “Này, tiểu tử, ngươi nói lại với sư phụ ngươi ta muốn học võ công của hắn.”

Mạc Đông Đông nháy mắt mấy cái, nói: “Sư phụ ta nói có thể nhận ngươi có điều là muốn ta bồi tội với ngươi.”

Thắm Dững khoát tay chặn lại, nói: “Quên đi, ta không tính toán với ngươi.”

“Hà?” Mạc Đông Đông không hiểu ngoài đầu lại... nhìn Thắm Dững.

Thắm Dững nhón mi, “Ngươi có nhận lỗi với ta không cũng không thành vấn đề, ta không tính toán với ngươi, ngươi bảo lão đầu kia đi ra, ta muốn học võ công, thời gian ta không nhiều.”

Phương Nhất Chúc ở một bên cười tủm tỉm giúp hai người pha trà.

Mạc Đông Đông gãi gãi đầu, nói: “Ý tứ của sư phụ chính là... muốn ta xin lỗi ngươi.”

“Được rồi.” Thắm Dững gật đầu, “Không cần xin lỗi, ta cũng không so đo.”

“Không phải...” Mạc Đông Đông lông mày nhăn lại, nói: “Sư phụ nói, nhất định ta phải xin lỗi mới nhận ngươi!”

“Cho nên ta mới không cần ngươi nói xin lỗi.” Thắm Dững về mặt chăm chú nói.

“Ngươi... Ngươi là hết hy vọng mà vẫn còn cố nói lý?” Mạc Đông Đông nóng nảy, nhảy dựng lên cao hơn ba thước.

Thắm Dững lại nhón mi, nói: “Ngươi mới hết hy vọng ấy, ta đã nói không muốn ngươi xin lỗi, ngươi không phải hết hy vọng thì là cái gì?”

“Ta...” Mạc Đông Đông nói không lại Thẩm Dững, dậm chân nói, “Ngươi... Ngươi căn bản không có thay đổi, vẫn là một tên vô lại.”

Thẩm Dững nhếch lên khóe miệng cười, “Ta nói này tiểu tử béo, ngươi nói không để ý? Ngươi trộm của ta năm lượng bạc, ta đuổi tới không có đánh ngươi, nương tử của ta nấu cơm cho ngươi ăn, ta còn giúp các ngươi thu rau trồng tọt, hôm nay sư phụ ngươi bức ngươi xin lỗi ta, ta cũng đã nói quên đi ta không tính toán... Ngươi còn nói là ta vô lại? Ngươi đi ra ngoài tùy tiện hỏi một người chỉ cần không ngu ngốc đến phân xử, xem đến tột cùng là ai vô lại.”

Mạc Đông Đông nghe cũng cảm thấy có chút hồ nghi, liền cân nhắc, sư phụ cũng thật thiếu thông minh, thế nào lại ra một chiêu như vậy?! Thẩm Dững này là một tên tiểu ác bá, không ngờ còn có thể biện ra ba phần lý lẽ, huống chi lần này hình như đúng là bản thân vô lý thật.

Phương Nhất Chúc ở một bên nhìn, khẽ cười cười, không nói gì, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Dững. Thẩm Dững duỗi tay đưa qua cái chén, vừa rót trà cho Phương Nhất Chúc, lại quay sang nói với Mạc Đông Đông nói, “Ta rất bận, không thể ở mãi chỗ này, ta đã nghĩ mỗi ngày sẽ bớt thời gian đến đây học võ, ngươi bảo sư phụ ngươi ra đi, chúng ta bái sư.”

Mạc Đông Đông hơi dẫu môi, nói: “Được rồi... ngươi chờ.” Nói xong liền chạy đi.

Phương Nhất Chúc bung chén trà tùm tùm cười với Thẩm Dững, “Tướng công thật thông minh!”

Thẩm Dững cười gượng, “Hắn nghĩ có thể lừa giỡn ta sao, ta cũng đã chơi xấu kiểu này vài chục năm rồi.”

Phương Nhất Chúc cười gật đầu, “Ừ.”

“Ta vô lại ngươi cao hứng sao?” Thẩm Dững nhìn nàng.

Phương Nhất Chúc nhấp một ngụm trà nóng, nói: “Là bọn họ vô lại trước, đối với quân tử mới phải quân tử còn đối phó với vô lại phải vô lại hơn hẳn!”

“Ừ.” Thẩm Dững cười cười, sau đó lại bắt đầu ngây người.

Phương Nhất Chúc thấy hắn có tâm sự, liền hỏi: “Tướng công, ngươi làm sao vậy?”

“Ừm... Ta đang suy nghĩ, có nên tìm một sư phụ dạy văn hay không.” Thẩm Dững sờ sờ cằm.

“Tìm sư phụ dạy văn?” Phương Nhất Chúc cười hỏi, “Học cái gì?”

“Ách...” Thẩm Dững dường như có chút ngượng ngùng, nói: “Trước đây cha cũng tìm cho ta mấy phu tử, suốt ngày bắt ta học thuộc lòng, ta cảm thấy vô cùng nhàm chán! Hơn nữa, học thuộc lòng thì có bản lĩnh gì? Hiện tại ta muốn học vài thứ, có điều tính cách này của ta khẳng định rất khó thay đổi, bắt ta học thuộc lòng thì ta chắc chắn không học được.”

“Vậy thì nói với phu tử một chút... Để cho bọn họ kể chuyện xưa thay cho học thuộc bài được không?” Phương Nhất Chúc hỏi: “Ta trước đây mỗi lần đi ngang qua học đường, thường ghé vào bên cửa sổ nghe phu tử kể chuyện xưa, nghe rất hay, có thói đời cũng có điển cổ lịch sử.”

“A.” Thẩm Dững gãi gãi đầu, nói: “Đừng nói những phu tử như vậy rất ít... Cho dù có, người ta cũng không chịu dạy ta.”

“Vì sao?” Phương Nhất Chúc không hiểu: “Chúng ta cũng không phải học không trả tiền, tại sao không dạy ngươi, ngươi thông minh như vậy?”

“Ta trước đây từng đốt cháy ria mép của một phu tử, còn một người bị ta làm gãy xương cụt, sau đó...” Thẩm Dững nhún nhún vai, “Bọn họ hình như truyền tai nhau, cuối cùng ai cũng không chịu dạy ta, không thể làm gì khác hơn là cha ta đích thân dạy.”

Phương Nhất Chúc bật cười, hỏi: “Xương cụt thế nào lại gãy được?”

“À... Ta ném trên mặt đất mấy ống trúc, phu tử kia sau khi đạp phải liền đặt móng ngựa lên trên.” Thẩm Dững thờ ơ nói: “Ta rất hư hỏng.”

“Cái này cũng không có gì.” Phương Nhất Chúc có chút bao che khuyết điểm cho Thẩm Dững nói: “Có tiểu tử nào khi còn nhỏ không nghịch ngợm đâu, khi còn bé nghịch ngợm một chút cũng không cần lo lắng, lớn lên thay đổi là tốt rồi.”

“Nếu ta cả đời không thay đổi được tính cách này thì sao?” Thẩm Dững hỏi.

Phương Nhất Chúc nháy mắt mấy cái, khó hiểu nhìn hắn, “Ngươi điều không phải đã thay đổi rồi sao?”

“Nào có.” Thẩm Dững gượng cười hai tiếng, “Ta nếu cả đời đều mang bộ dạng không nhẹ không nặng này thì sao?”

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững một chút, ngửa mặt cười tùm tùm, nói: “Không nhẹ không nặng, tương đối linh hoạt, tuy rằng dễ gặp rắc rối, thế nhưng thái độ làm người lại rất thú vị. Nếu như biết nặng biết nhẹ, tương đối cứng nhắc, sẽ không gặp rắc rối lại rất ổn trọng... Thú vị cùng ổn trọng nếu chỉ có thể chọn một, ta sẽ chọn thú vị.”

Thẩm Dững nghe đến ngây ngốc, nói: “Cha ta từ nhỏ cũng rất hiểu chuyện, có người nói một đường thuận buồm xuôi gió đến tận bây giờ.”

“Không có khả năng.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, nói: “Cha chẳng qua không nói với ngươi mà thôi, cha khi còn bé nhất định cũng rất nghịch ngợm,

nói không chừng cũng không kém người đâu.”

...

“Hắt xì...” Trong nhà môn, Thẩm Nhất Bác có cảm giác phía sau cổ mát lạnh, hắt hơi một cái, Thẩm Kiệt bên cạnh khẽ nói một câu —— bách niên*.

*Phong tục của người Trung Quốc khi có người hắt hơi người ta thường nói là “Bách niên” nghĩa là chúc sống lâu trăm tuổi, cũng giống như người Việt có câu “Com muối” hay nước ngoài thì “Bless you” đó^^.

Thẩm Nhất Bác xoa xoa mũi, hỏi Thẩm Kiệt: “Dũng Nhi cùng Nhất Chúc tại sao còn chưa có trở về a?”

Thẩm Kiệt lắc đầu, nói: “Sẽ không, sư phụ nói, nhân cơ hội này sẽ chinh đồn thiếu gia một chút, muốn hấn thay đổi.”

“A.” Thẩm Nhất Bác nghe thế cười cười, lắc đầu: “Có thể chinh đồn được sao, đừng để hấn chinh ngược lại là tốt rồi.”

“Hà?” Thẩm Kiệt không nghe rõ ràng, hỏi lại: “Cái gì?”

Thẩm Nhất Bác ngẩng đầu thiêu mi, “Ừ? Không có gì.”

Thẩm Kiệt neho lại con mắt, tự như: thần thần bí bí.

...

Thẩm Dũng sau khi nghe Phuong Nhất Chúc nói xong, cảm thấy thú vị, liền hỏi nàng: “Vì sao không có khả năng?”

Phuong Nhất Chúc neho lại con mắt, “Người là do cha sinh ra nha, nhất định sẽ giống người, không giống hoàn toàn thì cũng có một phần nửa.”

Thẩm Dũng cười cười, “Là thế sao.”

Lúc này, Mạc Đông Đông đã quay trở lại, nói: “Sư phụ ta nói, muốn ta xin lỗi người mới thu người làm đồ đệ.”

Thẩm Dũng nhìn không được nhú mày, tự nói: lão nhân này thật không phân rõ trái phải.

Mạc Đông Đông neho lại con mắt, đắc ý nói, “Hắc hắc, Thẩm đại thiếu gia, người lúc này còn có cách nào không? Nếu như không có cách... đi giúp ta sân quét thôi, hắc hắc hắc.”

Nhìn vẻ mặt đắc ý của tiểu tử béo, Thẩm Dũng lại bắt đầu tức giận, Phuong Nhất Chúc ở một bên nhìn, đột nhiên nói: “Đông Đông, ta với người thương lượng chuyện một chút được không?”

Mạc Đông Đông rất thích Phuong Nhất Chúc, liền tiến đến gần, hỏi: “Tiểu nương tử, chuyện gì?”

Thẩm Dũng duỗi tay vỗ vào ót hấn: “Cách xa ra một chút, thấy không rõ sao?”

Mạc Đông Đông xoa xoa gáy, trừng mắt nhìn Thẩm Dũng.

“Người có thể tự quét sân không? Hai chúng ta sẽ đi mua thức ăn, buổi trưa làm vài món thật ngon cho người ăn.” Phuong Nhất Chúc cười nói, “Sau đó người hãy nói xin lỗi với tướng công ta, có được hay không?”

Mạc Đông Đông suy nghĩ một chút, nói: “Cứ vậy đi... Thế nhưng, ta muốn ăn thức ăn đắt tiền!”

“Được!” Phuong Nhất Chúc sang sảng cười, “Cứ giao cho ta!”

Thẩm Dũng nhìn Phuong Nhất Chúc, ý tứ là không cần cầu hấn như vậy, lại thấy Phuong Nhất Chúc nháy mắt mấy cái với hấn, Thẩm Dũng trong lòng khẽ động —— nha đầu này chẳng lẽ lại có chủ ý gì?”

Sau đó, Mạc Đông Đông ngoan ngoãn đi quét sân, Phuong Nhất Chúc kéo Thẩm Dũng đi ra ngoài mua thức ăn.

“Nương tử, tại sao phải cầu khẩn tiểu tử đó như vậy, trước sau gì cũng có biện pháp.” Thẩm Dũng có chút chán nản nói.

“Chờ không được.” Phuong Nhất Chúc nói, “Chờ tới chờ lui nhớ làm lỡ chuyện thì sao? Yên tâm, ta có biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Thẩm Dũng hiếu kỳ.

Phuong Nhất Chúc vừa đi vừa giảng giải cho Thẩm Dũng, chỉ nghe thấy Thẩm Dũng cười ha ha.

Buổi sáng cùng ngày, Mạc Đông Đông giương mắt trông mong ở trong phòng bếp, cho đến khi sắp tới buổi trưa mới trông thấy Phuong Nhất Chúc

cùng Thẩm Dững nói nói cười cười trở về, Mạc Đông Đông bĩu môi, tự nói: không phải chỉ là mua thức ăn thôi sao, cần gì phải ân ái ái như vậy?

Thẩm Dững đem rổ đặt vào trong phòng bếp, Phương Nhất Chúc bắt đầu rửa nguyên liệu nấu com.

Mạc Đông Đông hiếu kỳ đi qua nhìn, liền hỏi: “Này, tiểu nương tử, hôm nay ăn cái gì?”

Phương Nhất Chúc cười, “Đây chính là tiệc rượu cung đình, chờ xem.”

“Thực sự?” Mạc Đông Đông đến cả nước miếng thêm ăn cũng chảy ra, ngoan ngoãn ở một bên chờ ăn. Thẩm Dững ở bên cạnh giúp đỡ Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc nhanh tay nhanh chân đem nguyên liệu rửa sạch rồi cắt, sau khi tất cả nguyên liệu nấu ăn đều đã chuẩn bị tốt thì bắt đầu nhóm lửa, đặt nồi cháo nấu com... một lát, hương thơm đã lan ra bốn phía.

Mạc Đông Đông ở bên trong phòng bếp thêm ăn phát hoảng, liền đi ra ngoài chờ.

Ra bên ngoài sân, vai lại bị người nào đó vỗ một cái, ngẩng đầu, thấy Mạc Phàm Đường đang đứng ở bên người.

“Sư phụ, người cũng thêm ăn mà phải ra đây sao?” Mạc Đông Đông nuốt nuốt nước bọt hỏi.

Dạ giầy của Mạc Phàm Đường rėjo không ngừng, “Thông minh, tiểu nương tử này sao lại có thể nấu thơm như thế?! Tay nghề nấu ăn của nàng tốt như vậy lại rơi vào tay Thẩm Dững, hán ta mỗi ngày đều có lộc ăn a!”

Mạc Đông Đông liếc mắg gật đầu, “Đúng vậy, biết làm com, bộ dạng còn rất dễ nhìn.”

...

Hai người ở bên ngoài nhìn nhin hơn một canh giờ, rốt cục cũng nghe thấy Phương Nhất Chúc nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Ăn com thôi!”

Mạc Đông Đông nhìn sư phụ hán một chút, nói: “Con đi trước.” Nói xong liền vội vàng chạy vào bên trong, Mạc Phàm Đường gấp đến độ ở phía sau hô lên: “Này, chờ cho ta một chút!” Suy nghĩ một lát, cũng vọt lên trên nóc nhà, tự nói... Trước nhìn xem thức ăn hôm nay có hình dạng gì.

Mạc Đông Đông vọt tới bên trong phòng bếp, chỉ thấy bên trên bàn phủ vải tràn đầy một bàn tiệc rượu, vừa ngửi, hương thơm khiến hán cảm thấy có chút bay bổng, vui mừng hơn hờng ngồi xuống, muốn ăn ngay lập tức.

Thế nhưng Phương Nhất Chúc chưa vội đưa đĩa cho hán, mà lại hỏi: “Đông Đông, biết đây là yến tiệc gì không?”

Mạc Đông Đông vội vàng lắc đầu, hỏi: “Tiệc gì? Sao lại ngon mắt như vậy?”

Phương Nhất Chúc cười, nói: “Yến tiệc này, có một tên chính thức đó là yến tiệc phiền phức.”

“Cái gì?” Mạc Đông Đông ngán người, hỏi: “Yến tiệc phiền phức? Còn có tên này sao?”

“Đúng vậy!” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Này tổng cộng hơn ba mươi món ăn, tên các món ăn ghép lại cùng một chỗ vừa đủ một bài thơ.”

“Ồ?” Mạc Đông Đông háng há, hỏi: “Thơ gì?”

Phương Nhất Chúc nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Thơ phiền phức!

Ma phạn lão đầu ma phạn thỏ,

Tiểu nhân đức chi bạc tương lý.

Đầu ẩm tử tiên tạc nhĩ hậu,

Bạch sí phạn tước ô đạo giải.

Cầu cất hải ba nhân lưu,

Tiểu bạc được liên lão bạc hư.

...”

Thẩm Dững nhếch miệng ngồi một bên uống trà, Mạc Đông Đông bị xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, Mạc Phàm Đường trên nóc nhà cũng không nhìn được, tự nói... Cô nương này miệng lưỡi thật lợi hại. Thơ này nếu như đọc xoá âm, bắt chọt nghe, có thể ra như thế này:

Phiền phức lão đầu phiền phức đề,

Tiểu nhân đắc chí không nói lý.

Thâu ngân trước sau đó trá,

Ăn không ngồi rồi nhưng không nói lời cảm tạ.

Cầu xin lỗi còn bắt người lưu,

Tiểu bắt nét mặt già nua lão không ngớt.

... Ngượng người đâu!

Mạc Đông Đông nhìn Phương Nhất Chúc, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Có tên món ăn như thế sao?”

“Sao lại không có?” Phương Nhất Chúc không nhanh không chậm bắt đầu đọc tên món ăn: “Ma (đậu hũ), (đàn bao) phạn, lão (áp đồn dụ) đầu, ma (du tam tiên) phạn, (nấm hương) thổ (kê bảo), năm món ăn đầu này là một câu. Tiểu (thông sao hà) nhân, đức (châu bá kê), (lệ) thịt tẩm ảnh, (la) bạc (rau nhút thang), tương (bạo) lý (sống thịt), năm món này là câu thứ hai. (Ngư) đầu (đậu hũ), (sữa đậu nành tây mễ) ẩm, (cáp) từ (cà), tiên (hà) tạc (mộc) nhĩ, (thịt kho tàu trư) hậu (cước), năm món tiếp theo là câu thứ ba. (Hành lá phan) bạch (đậu hũ), (kê) sí (sao) phạn, (son) tước (đôn cây dẻ), ô (cốt kê bảo), đạo (hương sao) giải (thịt), Câu thứ năm. (Khoai lang) cầu, cắt (bánh màn thầu), hải (mề oa) ba (hà) nhân lưu (sò biển), câu thứ năm. Tiểu (la) bạc (sao son) được (nê), (liên) ngư đậu hũ, lão cây cải củ ngao thang, khảo (huru) lưu!”

*Đoạn này hơi khó hiểu: Ta không edit tên các món ăn vì nó liên quan đến bài thơ đọc ở trên, phần bỏ trong ngoặc là phần bị lược bỏ trong bài thơ, chỉ giữ lại phần ở ngoài. Cụ thể các món ăn của chị Chúc là: Năm món đầu: Đậu phụ cay, trứng bao com, vịt cách thủy, tôm chiên cay, nấm hương ninh gà;

Năm món tiếp: tôm tráng hành lá, nhân sâm ninh gà, tựa vải nấu thịt, canh rau rút, thịt bụng;

Năm món tiếp: canh đậu phụ đầu cá, sữa đậu nành, sò hấp cà, tôm tươi tráng mộc nhĩ, chân giò kho tàu;

Năm món tiếp: hành lá trộn đậu phụ trắng, thịt gà rang com, gà rừng cách thủy hạt dẻ, cháo gà, gạo rang thịt cua;

Ba món nữa: bánh khoai lang tròn, bánh màn thầu, canh tôm sò biển;

Bốn món cuối: củ cải xào, cá mè đậu phụ, cải củ nấu canh, chim hươu nướng.

P/s: Đúng là phiền phức ㄟ_ㄟ

“Thế nào tiểu Đông Đông?” Phương Nhất Chúc sau khi kể tên, liền quay sang hỏi Mạc Đông Đông vẫn còn há to miệng, “Người có nguyện ý ăn bữa com này hay không?”

Mạc Đông Đông sững sốt chốc lát, vẻ mặt cầu xin kéo ghế ngồi xuống, nói: “Ài nha, ta mặc kệ, dù sao cũng là sư phụ phân phó, ta chỉ biết làm theo... mặc kệ, ta muốn ăn!”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, Phương Nhất Chúc lấy ra vài món ăn nữa, nói: “Thơ này còn một câu.”

Mạc Đông Đông ngây ngô nhìn một chút, hỏi: “Gi?”

Phương Nhất Chúc cười, nói: “(Thổ lưu) đáí (ngư), chúc (hải sản), phỏ (nhị) ngọc (mễ cao), bạch (thái đôn) lạnh (phấn), (hồng nhuận) sư (từ đầu) —— đáí chúc phỏ ngọc bạch lạnh sư*.”

*Tên câu thơ: Ngọc thô chưa mài đợi bái thầy giỏi.

Tên các món ăn: Canh cá chua, hải sản nướng, bánh bột lọc, bánh phở nhúng dấm.

“Ha ha ha...”

Phương Nhất Chúc vừa dứt lời, chợt nghe trên nóc nhà có người cười ha ha, thanh âm to trung khí mùi phạn. Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng ngửa mặt lên nhìn, chỉ thấy trên nóc nhà có một lão đầu béo, trong tay phe phẩy quạt hương bồ, liên tục gật đầu: “Khá lắm, ngọc thô chưa mài đợi bái thầy giỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tôm ngọt ngâm rượu cùng tâm sự

Mạc Phàm Đường bị yến tiệc phiền phức của Phương Nhất Chúc bức lộ diện, đồng thời cũng sáng khoái đáp ứng thu Thảm Dững làm đồ đệ.

Mọi người ngồi xuống, Phương Nhất Chúc để Thảm Dững dâng trà bái sư, Mạc Phàm Đường sau khi tiếp nhận uống xong, rót cuộc cũng hoàn thành lễ bái sư.

Từ nay về sau, Thảm Dững mỗi ngày sẽ ăn cơm chiều thật sớm, sau đó đến chỗ này của Mạc Phàm Đường, buổi tối luyện công, luyện xong ngủ ba canh giờ, sáng sớm hôm sau lại quay về Thảm phủ, như vậy sẽ không làm mất thời gian, bắt đầu từ ngày hôm nay.

Tất cả mọi người nghĩ sắp xếp như thế tốt nhất, hoan hỉ vui mừng ngồi xuống ăn cơm.

Tay nghề Phương Nhất Chúc tuyệt hảo, Mạc Đông Đông cùng Mạc Phàm Đường thoải mái ăn uống một trận, đến khi no căng.

Sau khi ăn xong, Phương Nhất Chúc kéo Thảm Dững, nói nên trở về nhà cùng cha mẹ nói một tiếng, sau đó thu xếp vài thứ, thời điểm ăn xong cơm tối sẽ quay lại. Thấy Mạc Phàm Đường cùng Mạc Đông Đông nhìn chằm chằm mình, bốn con liên tục nhấp nháy, Phương Nhất Chúc cười cười nói: “Ta sẽ đến làm cơm tối cho các người.”

Mạc Đông Đông cùng Mạc Phàm Đường gật đầu lia lịa.

Thảm Dững bắt đắc dĩ, lại là hai cái thùng cơm... Có điều đặt vào tay Phương Nhất Chúc, ai ai cũng có thể trở thành thùng cơm thì phải.

Rời khỏi chỗ của Mạc Phàm Đường, hai người chậm rãi trở về nhà, Thảm Dững thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Phương Nhất Chúc, thấy tâm tình nàng dường như rất tốt, trên mặt còn có ý cười, hơn nữa khuôn mặt vốn đã trắng, hai mắt cũng lớn, tuy rằng không thể nói khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng đôi lông mày khỏe mắt rất dễ nhìn, nhất là đôi mắt.

Thảm Dững lén lút nhìn Phương Nhất Chúc, bị nàng phát hiện, liền hỏi: “Làm sao vậy tướng công?”

“Không.” Thảm Dững vội vàng thu hồi ánh mắt, đưa tay gãi gãi quai hàm, nhỏ giọng nói thảm một câu: “À... Lần này, ít nhiều cũng nhờ người.”

Phương Nhất Chúc nghe xong, khẽ cười, nói: “Tướng công khách khí với ta làm gì.”

Thảm Dững nhìn nàng một chút, nghĩ qua vài ngày nữa... sẽ mua thêm cho nàng vài thứ tốt, để nàng vui vẻ một chút.

Hai người về tới phủ nha, cùng Thảm Nhất Bác nói qua một tiếng, Thảm Dững cũng không tí mĩ kê lại, chỉ là nói chính mình đã nhận Mạc Phàm Đường làm sư phụ, sau đó mỗi ngày buổi tối sẽ đi đến chỗ hấn luyện võ công.

Thảm Nhất Bác gật đầu, Thảm Kiệt lại hơi buồn bực, chờ Thảm Dững đi rồi, hấn mới cảm khái nói: “Thiếu gia thật giỏi a, ta chí ít cũng bị sư phụ lấn qua lần lại gần nửa tháng mới được thu nhận, không nghĩ tới thiếu gia lại được hấn thu nhận nhanh như vậy.

Thảm Nhất Bác chỉ cười cười, không nói thêm gì, nhưng thật ra khi nhìn bộ dạng của Thảm Dững bước ra ngoài, hấn có chút giật mình —— tiểu tử này, thời điểm bước đi trong ngực hiên ngang lên không ít, người cũng trầm ổn hơn trước, không phải là đã thông suốt rồi chứ?

Buổi chiều, Phương Nhất Chúc bắt Thảm Dững trở về phòng ngủ.

Thảm Dững bắt đắc dĩ, “Ban ngày ban mặt, ngủ thế nào được?”

“Không được!” Phương Nhất Chúc chăm chú nói, “Buổi tối người còn phải thức đêm, bây giờ nhất định phải ngủ ngon!”

Thảm Dững không thể làm gì khác hơn là nằm vật xuống giường, để cho Phương Nhất Chúc đắp chăn lên người.

Phương Nhất Chúc nghĩ bỏ xuống mình liền rời đi, lại bị Thảm Dững đột nhiên kéo tay lại, nói: “Nương tử, người theo ta đi ngủ đi?”

Mặt Phương Nhất Chúc đỏ lên, “Lớn như vậy người còn muốn có người ngủ cùng?”

Thảm Dững trở mình, tạo ra một khoảng trống trên giường, vỗ vỗ sang nhìn về phía nàng ý bảo nằm xuống.

Phương Nhất Chúc ngồi xuống giúp hấn cới bỏ dây cột tóc trên đầu xuống, nói: “Mình người ngủ, ta đi chuẩn bị đồ ăn.”

“Ta cũng đi!” Thảm Dững muốn ngồi dậy, Phương Nhất Chúc trừng mắt nhìn hấn, Thảm Dững bĩu môi, bắt đắc dĩ nằm trở lại như trước.

Phương Nhất Chúc thấy hấn nghe lời, rất hài lòng, hỏi hấn: “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Thảm Dững lật mình chui vào bên trong chăn: “À... Muốn ăn tôm.”

“Ta nấu tôm ngọt ngâm rượu cho người ăn được không?” Phương Nhất Chúc nói, “Buổi tối khi luyện võ, có chút rượu, cũng bớt lạnh.”

Thảm Dững nhìn nàng, gật đầu, “Được.”

Sau đó, Phương Nhất Chúc buông màn xuống cho hấn, xoay người ra ngoài cửa.

Thẩm Dũng vén màn giường lên một chút, nhìn Phuong Nhất Chúc đi ra ngoài, đóng cửa lại, mới không cam tâm buông mình, tay nắm hình quả trám chống cằm thờ dài, nha đầu kia cái gì cũng tốt, nhưng lại rất ngốc, cũng đã nói rõ ràng như vậy, còn cái gì mập mờ nữa mà không hiểu. Có điều nghĩ lại cũng đúng, Phuong Nhất Chúc chỉ là một khuê nữ, không phải các cô nương trong phiêu hương viện, hơn nữa từ nhỏ lại mất mẹ, làm sao có khả năng hiểu được những chuyện ấy... Nghĩ tới đây, Thẩm Dũng bắt đầu cân nhắc—— bằng không, tìm một cơ hội cùng nàng nói qua một chút?

Thẩm Dũng ở bên trong ổ chăn miễn man suy nghĩ cũng không biết Phuong Nhất Chúc sau khi ra khỏi phòng, cũng không có đến phòng bếp, mà là đi đến thư phòng của Thẩm Nhất Bác, nàng biết vừa rồi Thẩm Dũng chỉ cùng cha nói chuyện bái vô sự, tuyệt đối không nói chính mình còn muốn bái một thầy dạy văn.

“Cha.” Phuong Nhất Chúc đi tới cạnh cửa, nhìn vào bên trong thấy Thẩm Nhất Bác đang xem các vụ án, liền nhẹ nhàng gõ cửa.

Thẩm Nhất Bác thấy Phuong Nhất Chúc tới, khoe miệng hơi hơi tươi cười, nói: “Nhất chúc a, vào đây.”

Phuong Nhất Chúc đi vào, thấy Thẩm Kiệt cũng ở đó, liền cười cười với hắn.

Thẩm Kiệt chào hỏi lại Phuong Nhất Chúc, biết nàng đại khái có chuyện riêng muốn nói với Thẩm Nhất Bác vì thế cáo từ đi ra trước.

Thẩm Nhất Bác để Phuong Nhất Chúc ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm nước trà cùng điểm tâm lại, ngồi đối diện nàng, tự tay bóc cam cho nàng: “Nhất chúc a, hai ngày nay khổ cực cho con, theo Dũng Nhi hồi hủ ngược xuôi.”

Phuong Nhất Chúc cười cười, lắc đầu, “Không có, con đi không được tướng công sẽ công con.”

Thẩm Dũng hơi sùng sốt, lập tức cười gật đầu, “Vậy là tốt rồi.”

Phuong Nhất Chúc tiếp nhận cam Thẩm Nhất Bác đưa qua, vừa bỏ vào miệng đã cảm thấy ngọt lịm trong miệng, sau khi ăn xong nói: “Cha.”

“Ừ?” Thẩm Nhất Bác cũng đoán được Phuong Nhất Chúc hẳn là có chuyện gì muốn nói với mình, liền đáp lời.

“À...” Phuong Nhất Chúc cân nhắc một chút, hỏi: “Có... biện pháp gì có thể học được kiến thức, mà không cần cả ngày ngồi ở bên trong học đường học thuộc lòng hay không?”

Thẩm Nhất Bác nghe xong đầu tiên là ngẩn người, sau đó nhủ mi, cười gật đầu, nói: “A... Thế gian này, vạn vật nếu có một nỗ lực mới có hồi báo, nếu không vất vả gian khổ học tập, làm sao có thể có đề tên bảng vàng?”

“Vậy... Người đọc sách trăm triệu năm, chân chính có thể đề tên lên bảng vàng được mấy người?” Phuong Nhất Chúc nói, “Con nghĩ, đọc sách không phải là biện pháp duy nhất, ví dụ như, con thấy có rất nhiều người có thể làm thơ, làm câu đối, thế nhưng con thấy, những... người này cũng không có chỗ trọng dụng, học vấn này có hữu dụng không?”

“A.” Thẩm Nhất Bác lại nở nụ cười, liếc mắt nhìn Phuong Nhất Chúc, nói: “Kiến thức của tiểu nha đầu, học vấn còn phân ra hữu dụng vô dụng sao?”

Phuong Nhất Chúc nhếch miệng, vẫn hỏi như trước: “Vậy, phụ thân có biện pháp gì tốt hay không?”

Thẩm Nhất Bác nhìn Phuong Nhất Chúc một hồi, hỏi: “Người hỏi chuyện này làm gì?”

Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Tướng công muốn học, thế nhưng không muốn bị nhốt ở trong nhà học thuộc lòng. Con nghĩ, nếu như giam giữ hẳn, hẳn không những không học vào mà tâm tình lại không thoải mái, chi bằng không bắt ép hẳn, để hẳn học từng chút, tướng công rất thông minh.”

Thẩm Nhất Bác nhìn Phuong Nhất Chúc một lúc lâu, cười hỏi, “Nhất chúc a, con đúng là một nha đầu cổ quái, Dũng Nhi từng là một tên tiểu ác bá như thế, sao ở trong mắt con đều là ưu điểm?”

Phuong Nhất Chúc nháy mắt mấy cái, “Tướng công đích thật là có rất nhiều ưu điểm.”

Thẩm Nhất Bác cười khổ lắc đầu, “Vậy con nói xem, hẳn ngoại trừ việc gây chuyện thị phi và không làm chuyện đàng hoàng, còn có ưu điểm gì?”

Phuong Nhất Chúc nghe xong có chút mất hứng, nói: “Cha đừng nói không tốt như vậy, bộ dạng tướng công tốt, người cũng thông minh, đây đã là ưu điểm rất lớn của một người, con thấy được bên trong tướng công thật sự tốt.”

Thẩm Nhất Bác bật cười, tự nói: một tiểu thư khuê các như con thì gặp qua bao nhiêu người? Kỳ thực hẳn không biết, Phuong Nhất Chúc đã bỏ đi một câu: “Vào Nam ra Bắc, tam giáo cửu lưu*...”

*Tam giáo cửu lưu: Chỉ nhiều hạng người trong xã hội.

“Đúng, tướng mạo Dũng Nhi quả thật tốt, người cũng thông minh, thế nhưng người đẹp cũng không thể làm cơm ăn, thông minh không có kiến thức cũng không được.” Thẩm Nhất Bác nói, “Thông minh tài trí của hẳn đều dùng để nghĩ xem làm thế nào để phá phách gây chuyện rồi.”

“Cũng bởi vì thông minh của hẳn không có chỗ dùng.” Phuong Nhất Chúc nói.

Thẩm Nhất Bác nghe xong sùng sốt, suy xét một chút, cảm thấy thú vị, hỏi: “Không có nơi để dùng?”

“Đúng là như vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Cũng giống như con, nếu để con thêu hoa, con nhất định sẽ làm không được nhưng nếu để làm thức ăn, con có thể nghiền cứu cả ngày, làm ra rất nhiều thứ tốt. Tướng công cũng vậy, ép buộc hần học thuộc lòng, hần không thích, cho nên học hành cũng không có thành tựu gì. Như cha xem vụ án Tình Di sư thái lần trước, tướng công không phải rất thông minh sao?”

Thẩm Nhất Bác suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có lý, liền hỏi: “Vậy Dũng Nhi muốn làm cái gì?”

Phương Nhất Chúc nhìn trái phải một chút, nói: “Hiện tại còn chưa biết.”

Thẩm Nhất Bác suy nghĩ một hồi, nói: “Được rồi... Cũng không phải không có biện pháp.”

“Có biện pháp gì?” Hai mắt Phương Nhất Chúc sáng lên, hỏi: “Thật sự có phu tử như vậy sao?”

“Ta có một lão bằng hữu.” Thẩm Nhất Bác nói, “Là bạn đồng môn với ta, năm đó cùng nhau đi thi, dù thi rớt nhưng cũng không tệ.”

Phương Nhất Chúc nghe xong, nhần mặt nhần mũi, nói: “Cha sao có thể như vậy, tìm một người thi rớt về dạy tướng công?”

Thẩm Nhất Bác cười ha ha, nói, “Nha đầu ngọc, có thể thi đậu làm quan không phải tất cả đều có học vấn, mà trong số những người thi rớt, không phải không có người tài ba.”

Phương Nhất Chúc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng phải, liền hỏi: “Vậy người này thật sự có học vấn?”

“Hần tên là Thương Mãn Vân, sống ở bên trong ngõ nhỏ đầu tiên phía nam Đông Hạng phủ, có một sạp hàng xem tướng số, sáng sớm mỗi ngày hần sẽ đến quán trà Lục Vị để kể chuyện, buổi trưa mở hàng tướng số, buổi chiều lại đến miếu Dược Vương xem bệnh cho người nghèo.” Thẩm Nhất Bác cười nói, “Người không ngại thì dẫn Dũng Nhi xem một chút, có thể bái hần làm thầy hay không.”

Phương Nhất Chúc nghe xong cũng có hứng thú, liền hỏi: “Hần vừa là thầy tướng số, biết kể chuyện còn có thể xem bệnh, nên cùng hần học cái gì đây?”

Thẩm Nhất Bác thở dài, “Cái này sao... Không bằng người đi hỏi Dũng Nhi đi, tên tiểu tử ấy phòng chừng có thể nghĩ ra cái gì đó thích hợp.”

Phương Nhất Chúc cười gật đầu, đứng lên, nói cảm ơn với Thẩm Nhất Bác, liền vui mừng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy Liên Nhi cùng Tiểu Thạch chạy tới, “Thiếu phu nhân~~ “

Phương Nhất Chúc thấy hai người chạy đến đầu đầy mồ hôi, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Thạch cùng Liên Nhi một trái một phải đứng ngay ngắn, mỗi người cầm một rổ nhỏ, nói muốn theo Phương Nhất Chúc ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn.

Phương Nhất Chúc cười cười mang theo hai nha đầu ra khỏi cửa. Ba người mua rất nhiều bưởi và tôm ngọt, còn mua thêm hai bình rượu hoa điều*. Trở lại phòng bếp bắt đầu làm tôm ngọt ngâm rượu, vừa làm, Phương Nhất Chúc vừa suy nghĩ, nên để Thẩm Dũng học cái gì? Sẽ không có khả năng theo học tướng số đi.

*Rượu hoa điều: rượu đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Thẩm Dũng ở trên giường sau khi suy nghĩ một trận liền mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, ngủ nửa mê nửa tỉnh liền cảm thấy bên cạnh có người, hần trong lòng vui vẻ, nghĩ không biết có phải Phương Nhất Chúc làm xong việc rồi không, liền duỗi tay bắt lấy tay đối phương, chà xát... Hử?! Thế nào lại thô ráp như vậy? Không có cảm giác mềm mại như trước.

Đang buồn bực, trên ót lại bị gõ một cái, “Muốn chết, ngủ trưa còn có mộng xuân?”

Thẩm Dũng nghe quen tai, mở mắt ra lại vừa nhìn...

“Mẹ.” Thẩm Dũng ở trong chăn trở mình một cái: “Sao người lại tới đây.”

“Ài, ta hỏi người trước, bụng của Nhất Chúc tại sao vẫn chưa to ra?”

“Khụ khụ...” Thẩm Dũng suốt nửa bị nước bọt của chính mình làm sặc, giương mắt nhìn Thẩm phu nhân, hỏi: “Mẹ, người nói cái gì?”

“Nhất Chúc không phải có hài tử rồi sao?” Thẩm phu nhân hỏi, “Ta đang đợi ôm cháu.”

“Chỗ nào có?” Thẩm Dũng lăm lăm một câu, “Cũng chưa viên phòng.”

“Cái gì?” Thẩm phu nhân mở to hai mắt nhảy dựng lên, hỏi: “Người nói cái gì? Chưa viên phòng?”

Thẩm Dung gãi gãi cằm, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ai nha.” Thẩm phu nhân duỗi tay nhéo tai hấn, “Bình thường người lưu manh phóng đảng vút hết đi đâu rồi? Lớn như vậy có một nương tử nguyên vẹn đặt bên người, thế nào lại không biết viên phòng.”

Thẩm Dung mặt đỏ tới mang tai, xoa xoa lỗ tai: “Mẹ nói gì thế, Nhất Chúc vẫn còn nhỏ.”

“Nhỏ cái gì?” Thẩm phu nhân trừng hấn, “Ta chưa đến hai mươi tuổi đã sinh ra người!”

Thẩm Dung xoa mũi, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Ta không có tài năng biểu diễn như cha.”

Thẩm phu nhân thấy hấn bực bội liền nở nụ cười, chọc chọc ót hấn: “Người vì sao không viên phòng? Nhanh sinh một cháu trai cho ta.”

Thẩm Dung thấy mẹ mình nói đến chuyện này, liền ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn mẹ hấn, nói: “Nhất chúc hình như không muốn.”

“Nàng muốn hay không thì sao, nếu người muốn thì làm sao thành?” Thẩm phu nhân khó hiểu.

Mặt Thẩm Dung càng đỏ hơn, nói: “Chuyện không phải như vậy mà là... dù sao chuyện này cũng phải là người tình ta nguyện.”

“Phi.” Thẩm phu nhân trừng mắt, “Không tình nguyện thì nàng gả cho người làm gì?”

Thẩm Dung lại gãi gãi đầu, nghĩ cũng có lý, liền hỏi: “Con phải làm gì bây giờ?”

Thẩm phu nhân nhíu mày, hỏi: “Người có muốn hay không?”

Thẩm Dung mặt đỏ như trứng tôm, nhưng vẫn kiên trì gật đầu.

Thẩm phu nhân thấy thế lại vui vẻ, cười nói: “Bản thân người muốn là tốt rồi, đến đây, ta nói với người!”

Sau đó, Thẩm Dung ghé tai lại gần, Thẩm phu nhân ghé vào lỗ tai hấn nói thầm một hồi, Thẩm Dung nghe thấy đỏ mặt gật đầu.

Thẩm phu nhân đi rồi, Thẩm Dung cũng không ngủ được, ở trên giường lật qua lật lại một hồi.

Thật vất vả mới tới thời điểm ăn cơm tối, Thẩm Dung vội vàng rời giường, tâm sự nặng nề chạy ra khỏi phòng, chỉ thấy Liên Nhi cùng Tiểu Thạch mỗi người nâng hai xiên gỗ tiến đến, trên xiên gỗ xuyên một loạt tôm ngọt trong suốt hơi có màu đỏ.

“Thiếu gia.” Liên Nhi cùng Tiểu Thạch hành lễ với Thẩm Dung.

Thẩm Dung nhìn thức ăn trên tay các nàng một chút, hiếu kỳ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thiếu phu nhân làm, tôm ngọt ngâm rượu, ăn rất ngon.” Liên Nhi nói.

“Thật không?” Thẩm Dung tinh thần tỉnh táo, vội vàng chạy đến phòng bếp.

Chạy đến cửa phòng bếp, thấy Phương Nhất Chúc đang đặt thức ăn vào bên trong hộp, Thẩm Dung hơi do dự một chút... Theo phương pháp của mẹ hấn thì hấn phải không để ý mọi chuyện trước tiên xông lên hôn... Có điều là Thẩm Dung có chút nương tay, suy nghĩ một chút, nghĩ cũng không thể không làm, hấn cũng không tiếng động, xông lên, ôm.

“A!” Phương Nhất Chúc cả kinh nhảy dựng lên, bắt lấy cánh tay Thẩm Dung, vặn một cái.

“A... đau.” Thẩm Dung đầu đến nỗi kêu lên, Phương Nhất Chúc nghe thấy tiếng, xoay mặt nhìn hấn, “Tướng công, sao lại là người?”

Thẩm Dung xoa xoa đoạn cánh tay bị bẻ, nói: “Nương tử, tay người sao lại mạnh như vậy?”

“Ai bảo người tiến đến cũng không nói một lời, dọa chết người.” Phương Nhất Chúc xoa xoa cánh tay cho hấn, Thẩm Dung nhụt chí... Thiếu chút nữa đã quên, công phu của Phương Nhất Chúc còn hơn hấn nhiều.

“Đến đây, há miệng!” Phương Nhất Chúc vừa xoa tay cho Thẩm Dung vừa bỏ một con tôm vào trong miệng hấn.

...

“Ăn!” Thẩm Dung nhai một miếng, tự cảm thấy không còn chuyện gì mất hứng nữa.

“Tôm này còn rất tươi, sau khi mua về, liền rửa sạch sẽ ngâm vào trong rượu hoa điều!” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói, “Dem nước bưởi vắt ra, cho thêm mật và đường, đun cho đến khi sánh lại, khi cho dưa vào quầy, rút ra mà kéo sợi như tơ tằm thì đem tôm đã ngâm rượu cho vào bên trong lần, dùng ống trúc xuyên qua, ăn ngon không?”

“Ừ, rất ngon.” Thẩm Dững cảm thấy thịt tôm vừa thơm lại mềm, hơn nữa còn có hương vị rượu hoa điều, so với đi hát tửu còn thoải mái hơn.”

“Ta làm cho sư phụ và Đông Đông một ít, buổi tối đem đi.” Phương Nhất Chúc bắt đầu dọn dẹp

Thẩm Dững vừa ăn vừa hỏi, “Buổi tối ngươi cũng đi sao?”

“Tất nhiên.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Ngươi đi một mình ta lo lắng.”

“Vừa rồi...” Thẩm Dững ăn tôm, do dự nói: “Mẹ nói muốn có cháu ôm.”

Phương Nhất Chúc mặt đỏ lên, tiếp tục pha nước đường, “Ừ.”

“Ngươi... Nghĩ sao?” Thẩm Dững hỏi nàng.

“Được.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Được cái gì?” Thẩm Dững đến gần hỏi: “Nếu như nói vậy hai ta...”

Phương Nhất Chúc không ra tiếng.

Thẩm Dững cọ cọ nàng, hỏi: “Được không?”

Phương Nhất Chúc nhìn hấn một chút, lắc đầu.

“Không chịu?” Thẩm Dững hỏi.

Phương Nhất Chúc lại lắc đầu.

“Vì sao?” Thẩm Dững truy hỏi.

Phương Nhất Chúc dường như hơi khó nói, Thẩm Dững thấy nàng là có tâm sự, suy nghĩ một chút, nói: “Thôi... Không vội.”

Phương Nhất Chúc giương mắt nhìn hấn.

Thẩm Dững bỏ một con tôm vào miệng nàng, nói: “Ta chờ ngươi, chờ ngươi nghĩ thông suốt, không bức ngươi, dù sao ngươi vẫn còn nhỏ.”

Phương Nhất Chúc nhai nhai tôm nở nụ cười, Thẩm Dững thấy nàng cười, liền chăm chú hỏi, “Nương tử... Vì sao không chịu, có thể nói cho ta biết không?”

Phương Nhất Chúc mở to mắt nhìn, thành thật nói, “Ta nghĩ đến cha mẹ ta... Có chút sợ.”

Thẩm Dững sững sốt một lát, lại bỏ thêm một con tôm vào miệng Phương Nhất Chúc, nói: “Ta đã hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cơm bồ câu hạt thông cùng tình cảm chân thành

Phương Nhất Chúc vẫn cảm thấy, nếu như lúc đó Thẩm Dững không phải nói với nàng là “Ta đã hiểu” mà là “Ta đã biết” thì nàng cũng không cảm động như vậy.

Nhưng Thẩm Dững hết lần này tới lần khác đều nói là “hiểu”.

Nàng trước đây cũng chẳng bao giờ suy xét xem giữa “hiểu” và “biết” rốt cuộc có khác biệt gì, hoặc nếu có cũng chỉ là một chữ “hiểu” dễ nhận biết hơn, cho nên sau khi nghe được Thẩm Dững nói như thế cảm thấy sống mũi cay cay. May là Thẩm Dững kịp bỏ vào miệng nàng hai con tôm, tư vị ngọt ngào làm giảm bớt một chút cảm giác ê ẩm... Phương Nhất Chúc nháy mắt mấy cái, tươi cười trở lại với Thẩm Dững.

Thẩm Dững gãi gãi đầu, nhìn nơi khác, nói: “Lập tức đi được không?”

“Được.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Cười ngựa?” Thẩm Dững hỏi.

“Được.”

“Ừ... Ta đi dắt ngựa.” Thảm Dững nói rồi xoay người rời đi.

Phương Nhất Chúc cũng đi chuẩn bị nốt thức ăn mang đi, lại nghe thấy Thảm Dững nói, “Đúng rồi.”

“Ừ?” Phương Nhất Chúc ngẩng đầu, Thảm Dững vội vàng ghé sát lại bên khoe miệng nàng hôn một cái thật nhanh, rồi xoay người bỏ chạy... Lúc ra đến cửa, còn bị một cánh cửa đập vào làm lao đảo... Sau đó mới lật đật chạy đi dắt ngựa.

Phương Nhất Chúc thay đổi sắc mặt, trên nửa bên mặt bị hôn đỏ bừng, khoe miệng giương lên, nhẹ nhàng cười.

Phương Nhất Chúc vừa dừng lại trước cửa cổng, chợt nghe thấy tiếng ngựa hí, xoay mặt...

Thảm Dững một thân quần áo trắng thân hình cao ngất, cưỡi một con ngựa lớn từ đằng xa chạy tới chỗ nàng, ống tay áo phát phơ, tóc dài khẽ bay... Phương Nhất Chúc nhìn không được lại nở nụ cười, tướng công của nàng đúng là một nam tử tốt.

“Đi thôi.” Thảm Dững duỗi tay đón lấy hộp thức ăn trong tay Phương Nhất Chúc, rồi chuyển sang tay trái, lại duỗi tay phải kéo nàng lên.

Phương Nhất Chúc bỏ qua cảm giác chua xót lúc này xuất hiện trong lòng, nụ cười cũng tươi sáng hẳn lên, một tay bắt lấy tay Thảm Dững, tay kia bám lấy yên ngựa, nhẹ nhàng khéo léo nhảy lên lưng ngựa.

“Ôm sát, đừng để ngã xuống.” Thảm Dững quay đầu lại vừa cười vừa nói với nàng.

“Sẽ không đâu!” Hai tay Phương Nhất Chúc quàng ra ôm lấy thắt lưng của Thảm Dững.

Thảm Dững cười, tay trái cầm hộp đựng thức ăn, tay phải túm lấy dây cương, vung lên...

Con ngựa vẩy vẩy đầu, thông thả đi về phía ngoài thành... Ra khỏi cửa thành, đến một con đường phía trước không một bóng người, Thảm Dững quay đầu lại nhìn Phương Nhất Chúc, “Ngủ chưa?”

“A~” Phương Nhất Chúc ngáp một cái, “Nhanh thôi.”

“Vẫn tỉnh sao?” Thảm Dững cười hỏi.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

Vừa dứt lời, đã thấy Thảm Dững vung mạnh dây cương, hai chân thúc vào bụng ngựa...

Tuần mã đỏ thẫm hí dài một tiếng, bốn vó tung lên... Chạy nhanh về phía trước.

Trước khi mặt trời lặn xuống dưới núi, Thảm Dững và Phương Nhất Chúc cũng đi tới được nơi ở của hai thầy trò Mạc Phàm Đường. Mạc Đông Đông đã sớm ngồi xổm bên dưới tường đất căn cọng rơm chờ đợi, hẳn chờ Phương Nhất Chúc mang cơm tới tới cho nên đến bây giờ cái gì cũng chưa ăn, sớm bị đói đến nóng nảy.

Quả nhiên, Phương Nhất Chúc mang tô ngọt ngâm rượu đến, thầy trò hai người ăn đến mặt mày rạng rỡ.

Mạc Phàm Đường vừa ăn tô vừa để Thảm Dững luyện võ công, thần sắc không hoà ái, tươi cười như bình thường, mà vô cùng nghiêm túc.

Vừa mới bắt đầu chính là luyện thể lực, vừa mệt lại không có ý nghĩa.

Mạc Phàm Đường nói thân thể Thảm Dững thiếu rắn chắc, sau này mỗi ngày trước tiên luyện khí lực, phải mang thùng nước chạy men theo bờ ruộng hai canh giờ.

Phương Nhất Chúc đau lòng, hỏi Mạc Phàm Đường, “Phải luyện khổ cực vậy sao?”

Mạc Phàm Đường liếc liếc nàng, nói: “Hừ, ta còn tưởng rằng tiểu nha đầu nhà ngươi khôn khéo chứ, sao lúc này lại mềm lòng vậy?”

Phương Nhất Chúc cau mày, tự nói... Đó là tướng công ta, tự nhiên là đau lòng!

“Ta nói cho ngươi...” Lão đầu đứng đưa cây quạt trong tay, nói: “Đạo làm vợ phải không được mềm lòng trước tướng công biết không? Đừng nuông chiều hần, chiều theo việc hần thích ăn ngon là một chuyện, thế nhưng muốn hần thực sự tiến bộ, đừng sợ hần chịu khổ. Nam nhân chịu khổ một chút không có nghĩa lý gì, tuổi còn trẻ ngủ một giấc lại tốt thôi.”

Về mặt Phương Nhất Chúc hồ nghi nhìn Mạc Phàm Đường, hỏi: “Sự phụ người không phải cũng là nam tử sao? Tại sao lại biết nhiều đạo làm vợ như

vậy?”

Lão đầu bừa mồi nhìn nơi khác, chợt nghe thấy Mạc Đông Đông ở bên cạnh xen miếng vào, “Thời còn trẻ bị sư nương quản chặt.”

Mạc Đông Đông nói xong, Phương Nhất Chúc cảm thấy buồn cười, về mặt Mạc Phàm Đường lại đồ bưng, giờ cây quạt đuổi đánh Đông Đông.

Phương Nhất Chúc thấy thế lại vội vàng chạy đến lau mồ hôi cho Thẩm Dững, “Tướng công, có mệt hay không? Nghỉ một chút? Sư phụ vừa bị Đông Đông kéo đi chỗ khác rồi.”

Thẩm Dững vừa chạy vừa nói: “Không có việc gì... Được rồi nương tử, buổi tối có ăn khuya không? Thật đói!”

“À!” Phương Nhất Chúc vội vàng gạt đầu, “Có, ta đi chuẩn bị cho người!” Nói xong, lại lau mồ hôi cho Thẩm Dững rồi chạy đi.

Phương Nhất Chúc thừa dịp trời còn chưa có tối hẳn, vội vã đi đến chợ ở đầu thôn, nơi có nhiều hộ săn bắn tụ tập mở chợ đêm.

Nàng đi bộ một vòng, phát hiện có một sạp hàng nhỏ bán món ăn dân dã, nơi đó có bán bò câu.

Cái gọi là một bò câu bằng mười gà quả không sai, đừng xem bò câu nhỏ, thịt thế nhưng lại rất bổ, chỉ là ăn sợ không no. Phương Nhất Chúc mua ba con bò câu xách trên tay, lại loanh quanh ở trong chợ, nghĩ nên làm thế nào với bò câu này? Lòng vòng một hồi thì thấy một cửa hàng nhỏ bán hạt thông.

Trong đầu Phương Nhất Chúc khẽ động, ngực có chủ ý, lập tức đến mua một cân hạt thông, sau đó mua thêm củ cải trắng, rồi vội vã trở về.

Thời điểm Phương Nhất Chúc mang nguyên liệu về, trời đã tối đen, Thẩm Dững vẫn còn cầm thùng nước chạy ở bờ ruộng, vừa chạy vừa nhìn về phía đầu đường. Thấy Phương Nhất Chúc trở về, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, vội chạy tới nói, “Nương tử, sau này chúng ta sáng sớm mua thức ăn mang đến đây, buổi tối người đừng đi một mình.”

“Được.” Phương Nhất Chúc nhìn chằm chằm Thẩm Dững, chỉ thấy khuôn mặt hắn lấm lem bùn đất, cười hỏi, “Sao lại biến thành thế này?” rồi đưa tay lau cho hắn.

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe thấy Mạc Phàm Đường ở đằng xa hô to, “Này! Không được lười biếng! Nếu không chạy thêm hai vòng!”

Thẩm Dững quay lại lè lưỡi một cái rồi bắt đầu chạy.

Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Dững mặc dù luyện tập cực khổ nhưng dường như không chán ghét, thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hắn vui vẻ là tốt rồi.

Phương Nhất Chúc đi vào bên trong sân, đôi mắt Mạc Đông Đông mở to đầy trông mong chạy đến hỏi: “Tiểu nương tử, buổi tối làm bữa ăn khuya sao? Muộn như thế rồi? Ta không ngủ nữa!”

Mạc Phàm Đường cũng nhìn thức ăn trên tay Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc cười cười, hỏi Mạc Phàm Đường: “Tướng công lúc nào có thể nghỉ ngơi?”

“Chưa tới một canh giờ nữa sẽ chạy xong.” Mạc Phàm Đường nói, “Sau khi chạy xong nghỉ một lát, rồi ta sẽ dạy hắn quyền cước võ thuật, xong xuôi có thể đi ngủ.”

“Vậy một lúc lâu sau sẽ ăn khuya.” Phương Nhất Chúc đem bò câu đưa cho Đông Đông, nói: “Giúp ta giết, lấy hết nội tạng ra, sau đó dùng nước nóng vật lông.”

“Được!” Đông Đông cầm bò câu rồi chạy đi.

Phương Nhất Chúc dời bàn nhỏ ra ngoài cửa sân đứng chỗ có chút ngọn đèn nhỏ, như vậy vừa có thể thấy Thẩm Dững, cũng có thể làm được việc.

Mạc Phàm Đường hiếu kỳ đến gần thấy Phương Nhất Chúc đang bóc hạt thông, bóc lấy nhân hạt thông để ra một cái chén nhỏ, liền hỏi: “Nhất Chúc này, ăn nhân hạt thông này sao?”

“Lát nữa dùng để nấu ăn.” Phương Nhất Chúc bóc từng hạt một.

“Lát nữa nấu cái gì?” Lão đầu hiếu kỳ.

“Com bò câu hạt thông, nghe nói qua chưa?” Phương Nhất Chúc cười hỏi.

Mạc Phàm Đường lắc đầu.

“Cũng có chim cú hạt thông, có điều là bò câu so với chim cú bổ hơn.” Phương Nhất Chúc bắt đầu giải thích cho hắn, “Đem nhân hạt thông tẩm qua dầu, thịt và xương của bò câu đều băm, đem nhân hạt thông cùng thịt bò câu thêm cả hành lá thái đoạn, gừng băm nhỏ tất cả đem viên lại với nhau, cho thêm một chút muối rồi rang lên. Com nóng đem ra nồi, bỏ hành củ vào trong chảo dầu phi lên, sau đó lấy com và trứng cho vào làm com rang trứng. Lại đặt nồi lên, đem com rang trứng và thịt bò câu nhân hạt thông vừa rang thả cùng vào một nồi, thêm vào một chút dầu vừng. Cuối cùng, dùng lá cây cải trắng đã luộc chín bao lấy tạo thành bao com, thế là được com bò câu hạt thông.”

Mạc Phàm Đường nghe được nuốt nuốt nước bọt, nhảy dựng lên thúc giục, “Thẩm Dững, tiểu tử ngốc nhà ngươi mau chạy nhanh lên cho ta, còn bốn mươi vòng nữa trong vòng nửa canh giờ phải chạy xong!”

“A?” Thẩm Dững vừa chạy vừa mở to hai mắt nhìn hấn.

Lão đầu cũng có chút giật mình, thân thể Thẩm Dững này cũng rất được, hấn chạy đã lâu như vậy, cư nhiên bộ dạng vẫn không thay đổi.

“A cái gì?” Mạc Phàm Đường trừng hấn, “Nương tử của ở chỗ này chờ, ngươi không sợ nằng đông lạnh sao?”

Thẩm Dững nháy mắt mấy cái, thấy Phương Nhất Chúc đang cười tùm tùm ngồi ở trước bàn nhỏ bóc hạt thông, cảm thấy gió đêm đúng thật là rất lạnh, liền gật đầu, “Được!” Sau đó tăng tốc, so với chạy trốn còn nhanh hơn.

Mạc Phàm Đường gật đầu, “Ừ... Cũng có khả năng.”

“Đúng không?” Phương Nhất Chúc vừa bóc hạt thông vừa cười nói, “Tướng công ta là giỏi nhất.”

“A.” Mạc Phàm Đường ngồi xổm xuống nhìn nàng, “Nhìn xem một nha đầu xinh đẹp như ngươi mà khen tướng công cũng không xấu hổ.”

Phương Nhất Chúc liếc ngang hấn một cái, không nói lời nào tiếp tục bận rộn.

Lão đầu cũng nhìn về phía Thẩm Dững bắt đầu đếm số vòng, không bao lâu sau Mạc Đông Đông trở ra, nói cho Phương Nhất Chúc: “Bò câu đã giết xong rồi, đang để ở trong phòng bếp.”

“Tốt lắm!” Phương Nhất Chúc cũng vừa lúc bóc hạt thông xong, phui phui tay, cầm lấy chén nhân hạt thông, xoay người tiến về phía phòng bếp.

Mạc Đông Đông nhìn đồng hồ hạt thông trên mặt đất, bĩu môi, hừ một tiếng.

“Ngươi làm gì thế?” Mạc Phàm Đường khó hiểu nhìn hấn.

Mạc Đông Đông cong cong miệng, nói: “Dựa vào cái gì nha, một nương tử tốt như vậy lại bị Thẩm Dững chiếm mất.”

Mạc Phàm Đường cười ha ha, nói: “Ai bảo ngươi còn nhỏ, nếu ngươi lớn hơn khoảng mười tuổi nữa, không phải có thể cùng hấn đoạt sao.”

“Hừ.” Mạc Đông Đông ngồi vào một bên sinh ra hờn dỗi.

Giọng nói của Mạc Phàm Đường không nhỏ, Thẩm Dững vừa lúc chạy đến trước mặt bọn họ, nghe xong một liền rõ ràng, tự nói... Đoạt?! Ai dám đoạt đi nương tử của hấn?! Mơ tưởng, tốt nhất là mau từ bỏ đi. Lại nghĩ, phải luyện võ công thật tốt, như thế sau này sẽ không ai có khả năng đoạt nương tử của hấn!

“Ai.” Mạc Đông Đông chống tay nâng cằm nói, “Thân thể của tiểu tử Thẩm Dững này cũng tốt quá a, chạy như vậy còn chưa có kiệt sức?”

Mạc Phàm Đường hắc hắc cười liếc nhìn hấn một cái, “Ngươi còn nhỏ, chưa đủ lông đủ cánh, biết gì?”

Mạc Đông Đông nhảy dựng lên lại bắt đầu cùng sư phụ đánh lộn.

Thẩm Dững chạy đến khi chỉ còn lại có hai vòng, liền ngửi thấy hương thơm nức mũi truyền đến từ sân sau... Con sâu thềm ăn trong ba người lại bắt đầu động đậy.

Mạc Đông Đông ở một bên ra sức thôi thúc hấn: “Nhanh lên nhanh lên! Còn hai vòng, đói chết mất!”

Thẩm Dững cũng liều mạng chạy, hiện lên trong đầu đều là bộ dạng của Phương Nhất Chúc cười tùm tùm bụng thức ăn lên cho hấn... Lại càng cố gắng chạy.

Phương Nhất Chúc vừa bắc nồi com bỏ câu hạt thông xuống, đem com xới ra rồi đặt lên mâm cho nguội bớt, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại đã thấy ba người Mạc Phàm Đường, Thẩm Dững cùng Mạc Đông Đông đứng chen chúc nhau ở trước cửa, không ra cũng không vào.

Phương Nhất Chúc bắt đắ đi lác đầu, đem com đặt lên trên bàn, nói: “Ăn đi!”

“Rắc” một tiếng, khuôn cửa như muốn nứt ra...

Com bỏ câu hạt thông nhét vào trong miệng, mới biết được đến tột cùng là ngon bao nhiêu, bỏ câu không nhiều thịt nhưng vị lại ngon, Phương Nhất Chúc cũng không biết đã chế biến như thế nào thịt vừa mềm lại vừa thơm, những thức ăn được băm nhỏ khác cùng với com rang trứng, nhân hạt thông cùng đưa vào trong miệng, vị mềm giòn, ăn ngon đến nỗi mấy người đều muốn nuốt luôn lưỡi của mình vào trong bụng.

Phương Nhất Chúc rất bất công, dành chế độ riêng với Thẩm Dững, nàng đem com canh chia làm bốn phần, chính mình không ăn, đều đút hết vào trong miệng Thẩm Dững.

Một bên Mạc Đông Đông nghiêng nghiêng hàm răng, mạnh mẽ phát lời thề sau này cũng phải tìm một nương tử tốt như Phuong Nhất Chúc vậy!

Mạc Phàm Đường ở một bên cười hần.

Thẩm Dũng chỉ chỉ khuôn mặt lấm lem, đây là kết quả của mấy canh giờ luyện tập chạy bộ mệt sắp chết, may mà Phuong Nhất Chúc làm thức ăn khuya bổ sung nguyên khí, cho nên mới có thể sống được đến giờ.

Sau khi ăn cơm nghỉ ngơi một hồi lâu, Mạc Phàm Đường lại mang theo Thẩm Dũng ra sân trước học quyền cước.

Đông Đông thì đi giúp đỡ Phuong Nhất Chúc rửa bát, dù sao cũng không thể ăn không trả tiền còn muốn người rửa bát. Vốn định thừa dịp rửa chén để tìm biện pháp lôi kéo thân thiết với Phuong Nhất Chúc, thế nhưng Phuong Nhất Chúc lại chạy ra ngoài cùng Thẩm Dũng nghe Mạc Phàm Đường chỉ dạy, khiến cho hần tức tối nghiêng răng nghiêng lợi, lại càng quyết tâm: “Sau này, nhất định phải tìm một đầu bếp! Cũng phải tìm một khuê nữ họ Phuong!”

Thẩm Dũng tuy rằng không có khả năng học thuộc lòng, nhưng bản chất lại vô cùng thông minh, cũng nhanh nhẹn khoẻ mạnh, Mạc Phàm Đường dạy hần chiêu thức rất nhanh đã học xong chưa kể hần còn có thể suy một ra ba.

Lão đầu rất vui mừng, dạy xong một bộ quyền, liền để cho Thẩm Dũng tự tập, bản thân thì ngáp nháp dài đi ngủ.

Thẩm Dũng luyện tập một mạch cho đến tận canh tư, Phuong Nhất Chúc phải thức dục hần mới trở về trong phòng rửa mặt đi ngủ.

Ngâm mình trong bồn nước nóng mà Phuong Nhất Chúc chuẩn bị sẵn, Thẩm Dũng thoải mái mà thở dài một hơi.

Phuong Nhất Chúc gọi đầu cho hần, mặt đỏ hồng.

Thẩm Dũng quay đầu thấy thế, ghé vào vách của bồn tắm, “Nương tử, có muốn hay không cùng nhau... Ai nha.”

Còn chưa nói hết lời, Phuong Nhất Chúc đã hắt nước vào người hần vừa hắt... vừa giọng gắt gỏng: “Người nói lại lần nữa!” Hung hăng như vậy, có điều một khuôn mặt đỏ rực, lại rất dễ nhìn.

Thẩm Dũng cười hi hi không nói nữa, yên tĩnh để Phuong Nhất Chúc thay hần gội đầu.

Thời điểm luyện tập không cảm thấy gì, nhưng cho đến khi ngâm trong nước nóng xong leo lên trên giường ngã xuống, Thẩm Dũng mới cảm thấy được đầu khớp xương toàn thân đều như muốn rời ra, ngay cả trở mình một cái cũng thấy đau đớn.

Phuong Nhất Chúc bóp vai cho hần, nói: “Ngày đầu tiên này luyện tập cũng quá vất vả, sau này mỗi đêm trước canh ba sẽ đi ngủ, chúng ta cũng không đi thi võ trạng nguyên, luyện tập đều đặn là tốt rồi.”

“Không được...” Thẩm Dũng hai mí mắt sắp sụp xuống, giọng nói đã có chút mơ hồ.

“Làm sao không được?” Phuong Nhất Chúc đáp chần cho hần, nói: “Luyện nhiều hơn cũng thế thôi, nhớ một mồi phát bệnh thì làm sao bây giờ?”

“Luyện xong sớm một chút...” Thẩm Dũng trở mình một cái, hằm hằm hồ hồ nói, “Hai ta có thể sớm một chút...Ừ...”

Khuôn mặt Phuong Nhất Chúc đỏ bừng, lấy tay đập đập Thẩm Dũng vài cái, có điều là hần đã ngủ.

Phuong Nhất Chúc cũng nằm xuống, dựa vào cánh tay, nhìn chăm chăm một bên mặt của Thẩm Dũng, duỗi tay chọc chọc chiếc mũi cao cao của hần, cười tủm tỉm —— tướng công của nàng thật đẹp!

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Dũng cảm thấy như trời đất quay cuồng... Bên tai là thanh âm của Phuong Nhất Chúc: “Tướng công, tướng công, dậy thôi.”

“Hử?” Thẩm Dũng cảm thấy xương khớp toàn thân đều rã rời, hôm qua luyện tập thật khổ cực.

“Rời giường, chúng ta đi uống trà.” Phuong Nhất Chúc nói, “Chậm sẽ không dự được.”

“Trà?” Thẩm Dũng không hiểu mở mắt, trước mắt Phuong Nhất Chúc đã chuẩn bị thỏa đáng y phục mũ nón, trên tay nàng còn cầm một hộp đựng thức ăn nhỏ.

Thẩm Dũng có chút đau lòng, tối hôm qua nàng cũng đi ngủ muộn, thế nào sớm như vậy đã thức dậy? Liền hỏi, “Dậy sớm như vậy sao?”

“Chúng ta đi quán trà Lục Vị trong thành uống trà đi?”

Thẩm Dũng đã tỉnh ngủ, giương mắt nhìn Phuong Nhất Chúc, hỏi: “Đi quán trà? Uống trà người pha không phải tốt hơn sao...”

“Không được!” Phuong Nhất Chúc lôi kéo Thẩm Dũng đứng lên chải đầu cho hần, nói: “Quán trà Lục Vị có thể nghe kể chuyện nha!”

“Nghe kể chuyện?” Thảm Dững càng thêm khó hiểu, đang yên lành lại muốn đi nghe kể chuyện? Còn là đi đến quán trà nghe.

“Ngươi muốn nghe cái gì?” Thảm Dững vừa xoa vai vừa ngáp, “Chuyện Tam quốc hay là Nhạc Phi? Ta đi mời lão sư về kể cho ngươi nghe?”

“Không được.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, “Nhất định phải đi quán trà Lục Vĩ.”

Thảm Dững cũng thông minh, nghe thế biết là Phương Nhất Chúc có việc, cũng không hỏi lại nữa, một lát sau lại thấy hắn đột nhiên mở miệng, “Nurong tử!”

“Ừ?” Phương Nhất Chúc thúc giục hắn, “Ngươi mau mặc quần áo.”

Thảm Dững giương mắt nhìn nàng, cười hỏi: “Ngươi... Chải đầu cho ta, lại cài thêm một cái trâm làm gì?”

...

“Ai nha...” Phương Nhất Chúc vừa nhìn cũng sửng sốt, nàng vấn tóc cho chính mình đã thành thói quen, quên mất Thảm Dững là nam tử... Không cần trâm cài, liền vội vàng gỡ xuống cho hắn.

“Hắc hắc.” Thảm Dững cười, “Lần đầu tiên chải đầu cho nam nhân đúng không?”

“Đi.” Phương Nhất Chúc không nói được Thảm Dững, liền đem tóc hắn vò loạn, “Chính ngươi tự chải đi!”

Thảm Dững túm lấy tay áo nàng không buông, “Ngươi chải đi, ngươi cứ coi như loay hoay với miến đi, đừng quên thái hành lá.”

Phương Nhất Chúc bị hắn chọc cười, liền gỡ ra búi tóc, lần nữa chải đầu cho hắn.

Thảm Dững ngửi ngửi thấy bên trong hộp thức ăn có hương vị, nhẹ nhàng mở nắp ra nhìn, híp mắt cười, duỗi tay lấy ra một cái bánh cuộn hành lá, bẻ ra ăn một nửa, “Ừ!” Lại nhét một nửa còn lại vào miệng Phương Nhất Chúc.

Chải xong tóc, Phương Nhất Chúc kéo Thảm Dững, mỗi người ngâm một miếng bánh bột mì chạy ra khỏi cửa, đi đến quán trà Lục Vĩ, đi tìm người thì rót nhưng theo như Thảm Nhất Chúc nói rất có khả năng trở thành thầy của Thảm Dững.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chao đậu phụ cùng bụng giấu Càn Khôn

Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dững đi đến chợ Đông Hạng phú, đi loay quanh một hồi, khó khăn lắm mới tìm được quán trà Lục Vĩ kia ở trong một hẻm nhỏ.

Thảm Dững đẩy một bụng hồ đồ, chỉ thấy quán trà này phong cách cổ xưa, bức hoành của khung cửa đen kịt kịt cũ kĩ, bên trong chỉ có vài cái bàn nhỏ, thế nhưng khách đến uống trà lại chật kín...

Hai người đi vào, hương trà khiến cho lòng người thoải mái vui vẻ, mặt tiền của quán tuy rằng không được tốt lắm, thế nhưng hai bên cửa sổ lại thông thoáng nhìn ra một cái sông nhỏ trong thành, bằng hồ tĩnh phong, cũng coi như lịch sự tao nhã, bờ sông bên kia có một vài đại thụ ngồi giặt quần áo, thôn quê dân dã lại có thêm một chút mùi vị phố phường. Hương trà Long Tĩnh vừa pha này thật giống vị bánh của cửa hàng bánh nướng đầu công thành.

Phương Nhất Chúc kéo Thảm Dững vòng vo lên phía trên lập tức có một tiểu nhị cảm ẩm trà chạy tới hỏi: “Hai vị tìm người hay là uống trà?”

“Uống trà.” Phương Nhất Chúc hỏi hắn, “Nơi này có tiên sinh Thương Mãn Vân kể chuyện xưa không?”

“À... Tiên sinh không có đây, hắn ở phía sau cầu Cửu Khúc.” Tiểu nhị đưa tay chỉ đường cho Phương Nhất Chúc, “Đi qua cửa hiên có một cây cầu Cửu Khúc, nơi đó cũng có thể ngồi uống trà, tiên sinh ở đó kể chuyện, có điều là đi vào đó mỗi người phải trả hai quan tiền, tặng một đĩa đậu phộng, và nước trà.”

Phương Nhất Chúc nhìn Thảm Dững một chút, Thảm Dững móc bạc ra, nói: “Chúng ta đến nơi đó uống trà.”

“Được!” Tiểu Nhị vắt khăn tay lên vai đi phía trước dẫn đường, vuron tay vén lên màn che.

Mành không dày, chỉ là một lớp rèm vải và một lớp mành trúc nhưng cũng chặn cả một mảnh trời đất.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đi đến cầu Cửu Khúc phía sau mành, chợt nghe thấy đằng trước truyền đến tiếng kể chuyện mơ hồ.

Người kể chuyện giọng nói khàn khàn, có điều là nghe cũng không phải không rõ ràng, đang kể từng câu rành rọt:

“May mắn thay, chúa đoái mỉnh cười

Nhưng đừng được thể đại trêu ngươi

Kia con sói dữ, con hùm thọt

Dũa vuốt mài nanh quyết giữ mồi

Cổ đứt ra vẫn còn thoi

Ngươi người vui kể, việc đòi ghê thay. . .

Dối lừa, nham hiểm vẫn xoay. . .”

*Dẫn tự “Tùy Đường diễn nghĩa”, một tiểu thuyết lịch sử diễn nghĩa nổi tiếng của văn học cổ điển Trung Quốc của tác giả Chử Nhân Hoạch.

Ở đây là hồi tám mươi: An Lộc Sơn vào cung gặp quý phi, Cao Lặc Sĩ khắp phố tìm tân trạng.

Bản dịch thơ của: Lê Văn Ưng

...

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững vội vàng đi lên phía trước vài bước, tìm một bàn trống ngồi xuống, giương mắt nhìn, thấy một lão đầu đang kể chuyện.

Lão đầu thân hình cao gầy, có vẻ yếu ớt như rần nước, lưng còn hơi còng, xa xa nhìn lại như đang khom lưng, chiếc mũi cao giữa khuôn mặt gầy gò, tuổi tác so với Thẩm Nhất Bác lớn hơn nhiều, cũng phải hơn sáu mươi tuổi, tóc râu đều đã điểm bạc, có điều cũng nhìn ra được, thời trẻ ắt hẳn là rất tuấn tú.

Lão nhân kia đang nói hăng say, “... Người này, nếu một lòng một dạ muốn chọn đọc sách làm kẻ sinh nhai, có thể vinh hiển hay không, còn phải xem thời vận. Không phải nói có học vẫn là có tài vận. Cho dù ngươi trời sinh số mệnh phú quý, khi thời vận chưa tới, cũng chỉ có thể tự đi tìm. Chúng ta hôm nay nói một chút về chuyện Dương quý phi...”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững liếc mắt nhìn nhau, lão đầu nói chính là Tùy Đường nha, phỏng chừng chính là đoạn An Lộc Sơn tiến cung gặp Dương quý phi.

Lão đầu nói không nhanh không chậm, không gấp gáp cũng không dầy dụa, lời nói tinh tế, thỉnh thoảng còn chen vài câu nói đùa, chọc cho khách khứa uống trà cười nghiêng ngả, lại thêm vài câu bình luận, khiến cho người nghe cảm thán.

Phương Nhất Chúc âm thầm quan sát Thẩm Dững, thấy hắn lắng nghe rất hăng say, tự nói: có hi vọng!

Gần nửa canh giờ, Thương Mãn Vân kể đến thời điểm máu chó thì dừng lại, nói lần tiếp theo sẽ kể nốt, khiến cho khách trà chưa thoả mãn nhưng vẫn thưởng bạc còn suy nghĩ ngày mai sẽ quay lại.

Lão đầu cảm mậm nhủ đến các bàn thu tiền đồng.

Thu đến bàn của Phương Nhất Chúc, Thẩm Dững cho hắn mười hai đồng bạc lẻ.

Lão đầu có chút giật mình giương mắt nhìn Thẩm Dững, cười nói: “Đa tạ thiếu gia khen thưởng.”

Thẩm Dững cười cười, lão nhân cũng không nói thêm gì, tiếp tục đi đến những bàn tiếp theo.

Phương Nhất Chúc muốn gọi hắn, lại bị Thẩm Dững kéo lại.

Phương Nhất Chúc xoay mặt nhìn, Thẩm Dững cười hỏi, “Ngươi thành thật nói đi, lão nhân này là người nào?”

Phương Nhất Chúc nhìn nhìn hắn, nói: “Ngươi thật thông minh. Đó là bạn cùng học với cha.”

“Hà?” Thẩm Dững có chút giật mình, hỏi: “Cùng trường lại phải lẫn lộn vất vả như vậy?”

“Cha nói hắn đại tài!” Phương Nhất Chúc nói, “Còn nói hắn có thể dạy ngươi học.”

Thẩm Dững hơi sững sốt, sờ sờ cằm, “Ngươi... cùng cha nói rồi?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc kéo tay áo của Thẩm Dũng, nói: “Lão đầu hình như sắp phải đi rồi, chúng ta đến nói chuyện với hắn đi?”

“Chờ một chút.” Thẩm Dũng kéo Phương Nhất Chúc lại, suy nghĩ một chút, nói: “Không nên trực tiếp nói... Chúng ta thử hắn trước.”

“Thử?” Phương Nhất Chúc khó hiểu.

“Ngươi nghĩ xem, ai biết hắn có phốt lờ chúng ta hay không? Trước tiên đi theo hắn đã.” Thẩm Dũng nói.

“Theo dõi hắn?” Phương Nhất Chúc mở to hai mắt, “Không tốt đâu.”

“Ài, đi xem rồi hãy nói! Người này nếu như không có năng lực thì sao? Đến lúc đó nếu như lỡ bái sư thì rồi không thoát được!” Nói xong, kéo Phương Nhất Chúc len lén theo lão đầu... ra khỏi quán trà.

Thương Mãn Vân tùy ý nâng đôi giày vải cũ ở trên đường đi dạo, dường như một chút cũng không vội, Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc xa xa theo ở phía sau, chỉ thấy lão đầu đi đến từ lâu mua một bình rượu nhỏ, vừa uống vừa thích ý đi dạo.

“A.” Thẩm Dũng nhịn không được nói, “Hắn so với cha sống tự tại hơn nhiều.”

Phương Nhất Chúc cũng cười.

Hai người đi theo lão đầu đi tới một cái hẻm nhỏ ở góc phố, thấy lão đầu lách lư tiến vào hẻm nhỏ, lôi ra cái chìa khóa mở khoá, đẩy ra một cánh cửa gỗ nhỏ.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc lén lút nhìn.

“Đây hình như chính là nhà của hắn thì phải?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Đi thôi!” Thẩm Dũng túm lấy Phương Nhất Chúc, trốn đến sau tường, tiếp tục nhìn.

Chỉ thấy lão đầu tay mang một chiếc bàn nhỏ đi ra ngoài ngõ... Hai người vội vàng vọt đến bên một sạp hàng thi họa, làm bộ đọc sách.

Thương Mãn Vân mang theo bàn ghế, còn có một hộp thẻ quẻ, ngồi xuống ven đường, xem ra là bày sạp xem bói.

“Xem bói?” Thẩm Dũng mở to hai mắt nhìn Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc gật đầu, “Nghe nói, buổi chiều còn đi đến miếu Dược Vương xem bệnh nữa.”

“A...” Thẩm Dũng chân mày nhíu lại vào nhau, nói: “Cái này thật mới mẻ, kể chuyện, thầy tướng số, lang trung... Còn tài khác sao?”

Phương Nhất Chúc hơi dẩu môi, “Cha nói.”

Thẩm Dũng đang chau mày, chợt nghe Thương Mãn Vân cười hỏi: “Hai vị tiểu bằng hữu, theo ta một đường, có phải là muốn xem bói?”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc vô ý thức hướng về phía đối diện làm mặt quỷ —— lão nhân này còn rất tinh tường a.

Phương Nhất Chúc thấp giọng hỏi, “Làm sao bây giờ?”

“Sợ cái gì?” Thẩm Dũng nói, “Vừa lúc để cho hắn đoán tướng số!” Nói xong, lôi kéo Phương Nhất Chúc đi lại.

Thẩm Dũng ngồi xuống trước mặt Thương Mãn Vân, Phương Nhất Chúc đứng ở một bên, hiếu kỳ nhìn đồ vật trên bàn của lão đầu, một miếng vỏ mai rùa, hai đồng tiền đồng, một bình thẻ thăm bằng trúc, còn có hai khối gỗ hình trăng khuyết.

Thương Mãn Vân quan sát Thẩm Dũng một chút, cười hỏi: “Thiếu gia muốn xem cái gì?”

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, nói: “Xem ta lúc nào có quý tử đi... Ai nha.”

Còn chưa dứt lời, đuôi tóc đã bị Phương Nhất Chúc túm lấy.

Thẩm Dũng quay đầu lại, thấy Phương Nhất Chúc đỏ mặt bùng bùng trừng hắn.

Thương Mãn Vân lại nở nụ cười, nói: “Thiếu gia rất nóng lòng a, còn chưa có thành thân đã nghĩ muốn có quý tử rồi?”

Thẩm Dũng khẽ nhíu mày, quay đầu lại nháy mắt với Phương Nhất Chúc —— xem đi, không chính xác!

Phương Nhất Chúc cũng có chút buồn bực, nói với lão đầu, “Ai nói? Đã thành thân rồi.”

“Thành thân?” Lão đầu hắc hắc cười, nói: “Lấy cũng là thành thân, gả cũng là thành thân, đúng dịp vừa khéo, thế nhưng hôn sự không phải là hôn sự, đúng hay không?”

Thẩm Dũng nghe như lọt vào trong sương mù, Phương Nhất Chúc lại chợt dạ, hôn sự mà không phải hôn sự? Chẳng lẽ lão đầu biết chính mình thay thế Phương Dao gả đi?”

Thẩm Dũng nghe không quá hiểu Thương Mãn Vân đang nói cái gì, có điều là hình như nói chuyện thành thân của hắn và Phương Nhất Chúc có vấn đề gì đó, thì có chút tức giận, nghiêm mặt nói: “Lão đầu, người tính toán sai rồi, ta đã thành thân!”

“Hắc hắc.” Thương Mãn Vân bưng bình rượu uống một ngụm, nói: “Chớ vội chớ vội, ta cũng không nói chuyện thành hôn này là không tốt, yên tâm đây là lương duyên vàng ngọc!”

Thẩm Dũng nghe thấy bốn chữ ‘lương duyên vàng ngọc’, trong lòng vui vẻ, liếc mắt nhìn Phương Nhất Chúc, trên mặt Phương Nhất Chúc cũng đỏ hồng, dường như cũng thở phào nhẹ nhõm.

“VẬY... hỏi đến vấn đề tiền đồ.” Thẩm Dũng lại quay sang phía lão đầu.

“Đây à.” Lão đầu chỉ chỉ mấy đồ vật trên bàn, hỏi: “Tiểu thiếu gia cần bói cái nào?”

“Ừ...” Thẩm Dũng nhìn một chút, duỗi tay cầm lấy hộp thẻ bằng trúc, nói: “Cái này đi.”

Thương Mãn Vân gạt đầu, ý bảo Thẩm Dũng lắc thẻ, lắc ra một thẻ là được.

Thẩm Dũng trước đây cùng mẫu thân lên chùa thắp hương cũng từng rút thẻ thăm, cầm lấy ống thẻ “lạ xạo” xóc lên.

...

Lạch cạch một tiếng, thẻ thăm rơi ra.

Lão đầu vừa nhìn, thoáng giật mình, chỉ thấy thẻ thăm không phải đơn độc một cây, mà là một đôi đồng thời rơi ra, dường như là dính cùng một chỗ.

“A...” Lão đầu cười cười, lắc đầu, “Mệnh của tiểu thiếu gia rất tốt.”

“Ồ?” Thẩm Dũng cười hỏi, “Làm sao mà thấy được?”

“Có quý nhân làm bạn, sao có thể không tốt?” Lão đầu cầm lấy hai thẻ thăm bằng trúc, phát hiện mặt trên của thẻ trúc ghi chữ dính liền với nhau, chạm vào thoáng chốc lại tách ra.

“Quý nhân?” Thẩm Dũng hiếu kỳ hỏi: “Cái gì quý nhân?”

“Hắc hắc.” Lão đầu hơi thần bí cười, nói: “Quý nhân này, chính là số mệnh của người, nàng chính là phú quý của người, mất nàng vận số của người cũng không thuận, bởi vậy phải nắm chặt lấy.”

Thẩm Dũng nghe xong lơ mơ hiểu, Phương Nhất Chúc cũng trầm tư suy nghĩ, bên người Thẩm Dũng có nhân vật như vậy sao? Vậy nên suy nghĩ kỹ, có thể là Mạc Phạm Đường hay không?

“Vậy quý nhân đó là ai?” Thẩm Dũng có chút không cam lòng hỏi.

“Ài, thiên cơ không thể tiết lộ.” Lão đầu khoát khoát tay, “Sau này người tự nhiên biết.”

Thẩm Dũng không cam tâm nhưng cũng không có tra ra xem lão nhân này đến tột cùng là có tài hay không, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy có kiếp nạn hay không?”

Lão đầu cười cười, nói: “Đời người có ai không có kiếp nạn?”

“Thời vận thì sao?” Thẩm Dũng hỏi tiếp.

“Đời người có ai không có thời vận?” Lão đầu tiếp tục uống rượu.

“Nói cũng như không!” Thẩm Dũng có chút bất mãn.

“Cuộc sống này vốn là nói cũng như không.” Lão đầu cười ha hả nhìn Thẩm Dũng, “Nếu ta nói người sớm muộn sẽ chết, điều này cũng nói bằng không nói, nhưng người có thể nói ta sai sao?”

Thẩm Dũng nhún mày, tự nhủ, chính mình đã nói chuyện tào lao, không nghĩ tới lão nhân này so với mình còn tào lao hơn.

Phương Nhất Chúc nhẹ nhàng túm lấy tay áo Thẩm Dũng, nói: “Tướng công?”

Thẩm Dững vừa định nói, lại nghe Thương Mãn Vân đột nhiên hỏi: “Ngươi có phải họ Thẩm hay không?”

Thẩm Dững sững sốt, ngẩng đầu nhìn hấn.

Thương Mãn Vân cười ha ha, nói: “Ta ngay từ đầu đã cảm thấy ngươi cùng Thẩm Nhất Bác thời còn trẻ rất giống nhau... Quả nhiên là hai cha con.”

Thẩm Dững giật mình, cha hấn khi còn trẻ cũng có bộ dạng giống hấn sao?

Thương Mãn Vân cười đứng lên, “Nhất Bác trước kia thường viết thư cho ta, hỏi làm sao có thể dạy dỗ ngươi thật tốt, nói ngươi cùng hấn năm nào đó không có tiền đồ thật giống nhau.”

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc mở to hai mắt, tự nói... Không phải chứ? Không phải cha hấn từ nhỏ luôn quy củ, thông minh hơn người chăm học khổ luyện sao?

“Đến đây, vào sân nhà ta ngồi một chút.” Thương Mãn Vân mang theo hai người đi vào nhà.

Phương Nhất Chúc lúi cúi kéo Thẩm Dững tình không cam lòng không nguyện đuối theo.

Vào đến sân, mới phát hiện bốn phía mấy gian phòng, trung gian là một tòa tiểu lâu, trong lâu tràn đầy sách.

“Thật nhiều sách a.” Phương Nhất Chúc kinh ngạc.

“Này, con dâu Thẩm gia, nghe nói ngươi nấu cơm ngon lắm?” Thương Mãn Vân hỏi.

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc nhanh nhẹn gật đầu.

“Tốt lắm, ngươi đi làm cơm trưa cho chúng ta được không?” Thương Mãn Vân hỏi nàng.

Phương Nhất Chúc lập tức hiểu được, Thương Mãn Vân có chuyện muốn nói riêng cùng Thẩm Dững, liền gạt đầu xoay người chạy đi.

Thẩm Dững đứng ở trong sân không nói lời nào, lão đầu ngồi xuống ghế đá ở giữa sân, hỏi: “Thế nào? Muốn học bản lĩnh?”

Thẩm Dững do dự một chút, rồi gật đầu.

“Muốn báỉ ta làm thầy?” Lão đầu hỏi hấn.

Thẩm Dững dường như có chút khó chịu, liền nói: “Lão nhân gia ngài cũng không đáng tin cậy.”

“Ồ?” Thương Mãn Vân lại bị chọc cười liễu, hỏi: “Vậy ngươi nói xem, ngươi muốn học cái gì?”

Thẩm Dững trái lo phải nghĩ, cũng không biết chính mình sau này đến tột cùng là muốn làm gì, lại hỏi: “Vậy ngươi nghĩ xem? Ngươi có thể dạy ta cái gì?”

“Ha ha.” Thương Mãn Vân gạt đầu, “Hào tiểu tử... Tất nhiên là dạy ngươi bản lĩnh.”

“Ta theo sư phụ Mạc Phàm Đường học võ công, vậy có thể nhìn ra được, mỗi chiêu mỗi thức đều thật, nhưng ta có thể theo ngươi học cái gì?” Thẩm Dững hỏi: “Ngâm thơ làm văn ta không có hứng thú, ta sau này cũng sẽ không đi kể chuyện, xem bói, lại càng không muốn hành nghề lang trung...”

Thẩm Dững thở dài, “Ngươi nói ta một bụng đều trống trơn, cho cái gì vào bên trong mới tốt đây?”

“Ha ha ha.” Thương Mãn Vân mừng rỡ cười ha ha, nói: “Tiểu tử không hiểu chuyện đúng là không biết trời cao đất dày!”

Thẩm Dững khẽ nhủ mảy, “Vậy ngươi nói xem, trong bụng ta là cái gì?”

Lão đầu cao giọng cười, “Tiểu tử ngốc, trong bụng nam nhân không phải học văn cũng không phải rượu và thức ăn.”

“Vậy là cái gì?” Thẩm Dững không giải thích được.

Thương Mãn Vân nhón mị, “Càn Khôn!”

Thẩm Dững sững sốt.

“Trong ngực có cấm tú, trong bụng có Càn Khôn.” Về mặt Thương Mãn Vân ung dung, “Không cần đội trên đầu kim quan, không cần trên người mặc cẩm bào, việc của thiên hạ, đều nắm giữ, vận thế mệnh lý, hạ bút thành văn.”

Thẩm Dững tâm động.

“Tiểu tử, nương tử của ngươi không có ở đây, ta không ngại đem quẻ bói vừa rồi nói cho ngươi.” Thương Mãn Vân bỗng nhiên nghiêm mặt nói, “Không đến một năm, nương tử của ngươi sẽ gặp đại nạn, ngươi không cứu nàng, nàng nhất định sẽ chết.”

Thẩm Dũng cả kinh.

“Thế nào?” Thương Mãn Vân hỏi: “Học hay không học?”

“Học!” Thẩm Dũng liên không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, vẫn, “Nàng gặp kiếp nạn gì?”

“Ừ... Nói ra không tốt.” Lão đầu khe khẽ thở dài, nói: “Kiếp nạn này nói không chừng còn liên lụy đến ngươi... Ngươi có thể biết, lương duyên vàng ngọc là tốt, nhưng nếu không cẩn thận, sẽ là duyên ương bỏ mạng.”

Phương Nhất Chúc tới phòng bếp phía sau sân, tìm kiếm, phát hiện trong phòng bếp chỉ có mấy cái bánh nướng và một miếng thịt, ngoài ra cái gì cũng không có.

Mùi nàng rất tinh, nghĩ nghĩ, cúi đầu tìm rất nhanh đã tìm được một hũ đậu phụ chao(đậu phụ ủ lên men) và hai quả trứng vịt.

Phương Nhất Chúc cười cười, đem thịt băm rồi bỏ vào lòng trắng trứng, hơn nữa còn thêm hành thái cùng gừng, đem sao thành thịt vụn thơm ngào ngạt.

Còn lòng đỏ trứng trực tiếp để lên nôi chưng chín.

Đậu phụ lấy ra tẩy sạch, đem bánh nướng bỏ vào bên trong bếp lò sấy khô, rồi lấy ra xé. Đậu phụ thả vào trong chảo dầu rán... Vang lên tiếng tí tách, rán đến khi đậu phụ chuyển thành màu vàng giòn rụm, lại vớt lên kẹp vào bên trong bánh nướng, bỏ thêm thịt vụn, sau đó đem lòng đỏ trứng chưng chín lấy ra, sau khi nghiền nhỏ thì bỏ vào bên trong.

Tới sân, chỉ thấy Thẩm Dũng cùng Thương Mãn Vân đang ngồi đối diện nhau trên bàn, Thương Mãn Vân vẫn như cũ một tay cầm cây quạt một tay nâng cốc rượu, tinh thần Thẩm Dũng lại ngưng trọng.

Phương Nhất Chúc đem đậu phụ kẹp bánh nướng đưa qua cho hai người, rồi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Dũng, hỏi: “Tướng công, làm sao vậy?”

Thẩm Dũng xoay mặt nhìn nàng, trong óc đều là chuyện vừa rồi lão đầu nói——trong vòng một năm, nương tử ngươi tất gặp đại nạn.

Nghĩ tới đây, Thẩm Dũng hé miệng cắn bánh nướng, vừa ăn vừa nói, “Lão đầu, ăn xong rồi chúng ta bắt đầu luôn, ngươi muốn ta học cái gì?”

Lão đầu hắc hắc cười ca thán, “Thẩm thiếu phu nhân, ta cả đời ăn đậu phụ kẹp bánh nướng, thật đúng là chưa bao giờ ăn ngon như vậy.”

Phương Nhất Chúc cười cười, chợt nghe Thẩm Dũng nói, “Tất nhiên, tài nấu nướng của nương tử ta là thiên hạ đệ nhất.”

Thẩm Dũng vừa dứt lời, lão đầu liền không cẩn thận cắn vào đầu lưỡi của chính mình, đau đến nỗi kêu lên một tiếng.

Thẩm Dũng cười to, “Lão đầu, ăn chậm một chút, đừng có đem cả đầu lưỡi nuốt xuống.”

Thương Mãn Vân bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Thẩm Dũng, trong lòng cũng tính toán——thì ra, kiếp nạn này lại rơi vào người của thiên hạ đệ nhất đầu bếp sao?

Đang suy nghĩ, chợt nghe Thẩm Dũng truy hỏi: “Này, lão đầu, ta đang hỏi ngươi đó, tiếp theo học thế nào?”

“Rất đơn giản.” Lão đầu cười ha hả xoay người lại, một ngón tay chỉ về phía tàng thư các, nói: “Ta cho ngươi thời gian một tháng, ngươi phải đọc hết sách ở đây cho ta!”

“Khụ khụ...” Thẩm Dũng đang cắn thịt liền lập tức lọt vào phế quản, đám ngực mãnh liệt ho khan.

Phương Nhất Chúc vừa vỗ lưng cho hắn vừa mở to hai mắt nhìn lão đầu, hỏi: “Nơi này có hơn một nghìn quyển sách? Sao nào khả năng nha?”

“Sao lại không có khả năng?” Lão đầu nhón mị, nói: “Cha ngươi trước khoa cử, một tháng xem ba nghìn quyển sách! Nam tử hán đại trượng phu, không thể dễ dàng bị mấy quyển sách hù dọa phải không?”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng đều sùng sốt, Thẩm Dũng đem hai ba cái bánh nướng ăn xong, uống vài ngụm nước trà rồi nói: “Cha có thể nhìn một trăm, ta là có thể nhìn hai trăm!”

“Tốt!” Thương Mãn Vân cười gật đầu, “Ngươi so với cha mình có tiền đồ hơn!”

Thẩm Dũng chạy về phía trong lầu đọc sách, Phương Nhất Chúc nhìn trái phải một chút, vội vàng đuổi theo.

Thương Mãn Vân lắc đầu, bấm ngón tay tính toán một lúc, cười lắc đầu, “Lão Thẩm a lão Thẩm, ngươi sinh ra đứa con này không phải long cũng không phải trùng (côn trùng), mà là một kỳ lân a... Ha ha.”

Thẩm Nhất Bác ở trong nhà ăn điểm tâm hôm qua Phương Nhất Chúc làm, thoải mái tự tại xem sách, lại cảm thấy... Lỗi tai trái sao lại nóng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bánh chẻo nhất phẩm cùng mua vòng tay

Từ khi bãi sự phụ, Thẩm Dũng bắt đầu trở nên bận rộn.

Mỗi sáng sau khi ăn điểm tâm Phương Nhất Chúc làm, Thẩm Dũng sẽ chạy tới tầng thư các của Thương Mãn Vân đọc sách. Một ngày đêm hai trăm quyển, đọc như vậy thật giống đi đánh trận.

Phương Nhất Chúc ngồi một bên chọn sách cho Thẩm Dũng, Thẩm Dũng lật từng trang sách, ban đầu khó khăn như nuốt cả một quả táo.

Phương Nhất Chúc hỏi hần hôm nay xem sách gì, hần chỉ có thể nói ra một cái tên sách có ấn tượng đặc biệt.

Thế nhưng dần dần, Thẩm Dũng dường như đã thích ứng, những câu từ trong sách cũng bắt đầu khiến hần cảm thấy hứng thú, vừa đọc hần còn vừa suy xét xem trong sách viết gì.

Phương Nhất Chúc lúc nào cũng ở bên cạnh Thẩm Dũng, ngoại trừ những khi nàng phải nấu cơm hay khi Thẩm Dũng phải đọc sách, luyện công.

Thẩm Dũng không muốn nàng thức đêm làm bữa ăn khuya mà ngày thứ hai còn phải dậy sớm, thà rằng buổi tối bị đói, cũng bắt ép Phương Nhất Chúc đi ngủ sớm.

Có điều là nửa tháng qua đi, Phương Nhất Chúc phát hiện ra Thẩm Dũng gầy đi một vòng, tuy cơ thể trở nên cứng rắn không ít, nhưng nàng vẫn đau lòng. Vì vậy, nàng mỗi ngày ngủ thẳng đến khi nửa đêm thì tỉnh lại, nấu thức ăn cho Thẩm Dũng.

Mạc Đông Đông cũng cùng học võ công với Thẩm Dũng, ban đầu hần không nghĩ Thẩm Dũng có thể lợi hại lên được, thế nhưng trải qua luyện tập vài ngày, Đông Đông đã mệt mỏi không chịu nổi, không khỏi âm thầm tán thán, Thẩm Dũng đối xử với chính bản thân hần cũng thật độc ác!

Mạc Phàm Đường đối với việc Thẩm Dũng thông minh lại có thể chịu khổ vô cùng thoả mãn, thường xuyên quạt cây quạt hỏi Mạc Đông Đông, “Này, người có biết làm sao khi nhìn một người có thể biết hần có tiền đồ hay không?”

Mạc Đông Đông lắc đầu.

“Cứ nhìn xem hần có chịu khổ cho bản thân mình cực khổ hay không!” Mạc Phàm Đường cười, “Ăn khổ sống khổ mới là người trên kẻ khác, lời này ai cũng có thể nói, nhưng không phải ai cũng có thể làm!”

Mạc Đông Đông nhăn mặt nhăn mũi, vẻ mặt cầu xin hỏi: “Ý sư phụ nói con không có tiền đồ?”

Mạc Phàm Đường cười ha ha, “Ai vô duyên vô cớ tự nguyện đi chịu khổ chứ? Đương nhiên là có sở cầu!”

“Vậy tiểu lưu manh Thẩm Dũng cầu gì?” Mạc Đông Đông hiếu kỳ hỏi.

“Hắc hắc...” Mạc Phàm Đường chỉ cười, đưa mắt nhìn Phương Nhất Chúc đang ở một bên bồi Thẩm Dũng luyện công. ...

Những ngày bận rộn trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua ba tháng.

Thẩm Dũng nhìn hai nghìn quyển sách đã đọc xong, công phu cũng đã luyện được nền móng căn bản, còn học được ba bộ quyền, thân thể rắn chắc lên không ít, cả người thoát nhìn tinh thần sáng láng.

Hôm nay, Thương Mãn Vân nói với Thẩm Dũng: “Những sách cơ bản đã xem xong rồi, người trước tiên nghỉ ngơi hai ngày, sau đó lại đến đây, chúng ta bắt đầu bước thứ hai.”

Thẩm Dũng vội vàng gật đầu, thời gian này hần không thường xuyên về nhà, lúc này cũng nên cùng Phương Nhất Chúc trở về ít hôm, nghỉ ngơi một chút cho tốt.

Sau khi đi ra khỏi chỗ của Thương Mãn Vân, thừa dịp trời còn sớm, Thẩm Dũng dẫn Phương Nhất Chúc đi chợ.

Hần đã tiết kiệm hai tháng tiền tiêu vặt, dự định mua một chiếc vòng tay cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc nghe xong tự nhiên là rất vui vẻ, kéo cánh tay Thẩm Dũng cùng tiến đến chợ, vừa đi vừa hỏi: “Tướng công, buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Ăn bánh chèo đi?” Thẩm Dũng vui vẻ, “Ta đột nhiên muốn ăn bánh chèo.”

“Bánh chèo sao?” Phương Nhất Chúc cười, “Sở trường của ta chính là bánh chèo nhất phẩm!”

“Nhất phẩm sao?” Thẩm Dũng hiếu kỳ, hỏi: “Nhất phẩm quan to ăn bánh chèo?”

“Ừ...” Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút: “Bánh chèo nhất phẩm này hay là bánh chèo đầu đàn!”

Thẩm Dũng nghe thấy thế vô cùng hưng phấn, hỏi: “Cụ thể là thế nào?”

“Bánh chèo nhất phẩm này hay chính là rất nhiều loại bánh chèo.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói, “Sở trường nhất của ta là hơn mười loại bánh chèo, hôm nay đều làm, rồi cùng nhau ăn, như là: bánh chèo tôm trứng, bánh chèo rau hẹ miến, bánh chèo hoa bách hợp tôm bóc vỏ, bánh chèo dưa chua cay, bánh chèo cá rán, bánh chèo ba loại hải sản, bánh chèo cay ngọt, bánh chèo thịt heo, bánh chèo sò biển, bánh chèo hoa cú trứng gà, bánh chèo băng hoa, bánh chèo bơ, bánh chèo hương cần, bánh chèo cải củ thịt gà, bánh chèo tễ thái*, bánh chèo chim trả rán, bánh chèo thịt heo đậu đũa, bánh chèo ướp đắng thịt dê, bánh chèo nấm hương thịt chưng, bánh chèo đậu phụ vùng đen...”

*Tễ thái: tên một cỏ, hoa trắng, khi còn non ăn được, dùng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu.

Phương Nhất Chúc kể tên thức ăn đến vui vẻ, Thẩm Dũng nghe được nước bọt tràn ra, chặn lại nói, “Tạm dừng tạm dừng, thèm chết ta, không được kể nữa, chúng ta mau đi mua nguyên liệu về nấu!”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc cười, “Phải mua rất nhiều đồ đó.”

Mặt trời đã tương đối cao, ngày cũng gần trưa, Thẩm Dũng thấy Phương Nhất Chúc cười có chút chói mắt, cảm thấy hơi choáng váng, kéo cánh tay nương tử, đi lên phía trước, rất không thoải mái.

Hai người đến trước cửa hàng trang sức, chường quỹ nhìn thấy Thẩm Dũng hôm nay dẫn cả nương tử nhà mình cùng tới, mà Phương Nhất Chúc lại mang đang mang trăm cái hoa mai kia, không khỏi cười một tiếng. “Thiếu phu nhân thật có quý khí.”

Chường quỹ kia bắt đầu nói lời ngọt: “Trâm cài này Thiếu phu nhân mang thật hợp.”

Phương Nhất Chúc hơi ngần ngại, thoáng chốc liền rõ ràng, liền hỏi: “Trâm cài này chính là chường quỹ người bán?”

“Đúng vậy.” Chường quỹ cười ha hả nói, “Hai mươi lượng bạc đó, Thẩm thiếu gia ngay cả giá cả cũng không để ý, vì muốn tặng trâm cài cho Thiếu phu nhân nên phải mua cái tốt nhất!”

Chường quỹ vốn là vì Thẩm Dũng mà nói, Thẩm thiếu phu nhân này nếu là biết tướng công nhà mình muốn mua đồ tốt để nàng vui vẻ, tất nhiên là sẽ cao hứng. Thẩm Dũng nghe thế cũng thấy rất có mặt mũi, không ngờ tới Phương Nhất Chúc nghe xong con mắt lại trừng thật lớn, nhìn chăm chăm chường quỹ kia hỏi: “Cái gì? Một cây trâm người bán hai mươi lượng bạc?”

“Ách...” Chường quỹ xấu hổ cười cười, nói: “Cái này... Cũng không tính là nhiều!”

“Ai nói!” Phương Nhất Chúc đau lòng, “Hai mươi lượng bạc là một khối bạc to bao nhiêu? Người so sánh với trăm cái này xem cái nào nặng hơn? Đúng là lừa gạt người.”

“Ha hả...” Chường quỹ lau mồ hôi, tự nói: Thiếu phu nhân này đủ khôn khéo a.

Thẩm Dũng kéo tay Phương Nhất Chúc, nói: “Quên đi, cũng đã mua rồi.” Lại quay sang phía chường quỹ nói, “Ta hôm nay muốn mua một chiếc vòng tay vàng.”

“Được!” Chường quỹ cũng vội vàng gạt đầu, “Có hàng mới có hàng mới!” Nói xong, đi vào trong phòng tìm kiếm.

Phương Nhất Chúc nói, “Tướng công, lần này ta không xử lý giá cả với hân không được! Bù lại lần trước.”

Thẩm Dũng dờ khóc dờ cười, nói: “Quên đi, kỳ thực... hai mươi lượng cũng không phải quá đắt.”

“Sao lại không đắt?” Phương Nhất Chúc chăm chú nói, “Ta trước đây bán văn thần, ba đồng một chén, còn phải trừ đi tiền vốn, một chén cũng chỉ được lãi một đồng, hai mươi lượng bạc này đủ cho một nhà bình thường sống sống cả tháng! Bổng lộc của cha cũng không có tăng, cứ như vậy thật xa hoa!” Lời này trước đây Thẩm Dũng đã từng nghe mẹ hân nói qua, có điều Phương Nhất Chúc nói lại thấy lọt tai hơn, vội vàng gạt đầu.

Phương Nhất Chúc vẫn cảm thấy đau lòng, trâm cài kia thì ra lại đắt như vậy?! Thảo nào Thẩm Dũng cũng đã hơn một tháng không mua đồ, tiền tiêu vặt hàng tháng đều không có dùng đến.

“Tới rồi.” Lúc này, chường quỹ đi ra, trên tay cầm một cái khay, bên trên đặt các hộp gấm màu đủ kích thước to nhỏ, “Hai vị tùy tiện chọn, đây chính là vòng tay vàng tốt nhất, phu nhân trong kinh thành hay phi tử trong hoàng cung đều mang như vậy.”

Thẩm Dũng kéo Phương Nhất Chúc tiến lên chọn... vòng tay vàng này quả nhiên chạm trở tỉnh tể, có vòng tay long phượng, vòng tay hoa mẫu đơn,

vòng ngọc bách hoa, vòng ngọc trạm bát bảo, vòng tay chạm rồng tơ vàng... Đủ loại.

Thẩm Dững khẽ nhíu mày, nhìn qua từng cái rồi nói: “Rất khó coi, về quá già lại còn xa hoa đến mức thô tục.”

Chường quỹ thẳng thắn nói: “Thẩm thiếu gia quả nhiên tinh tường, nhưng những cái này đã là đồ tốt nhất.”

“Chường quỹ cái này bao nhiêu bạc?” Phương Nhất Chúc cầm lấy một vòng tay vàng trạm rồng long phượng. Thẩm Dững liếc mắt nhìn, vòng tay này đẹp thì đẹp, thế nhưng kiểu dáng quá mức quý phái, không thích hợp cho cô nương mang, thật ra chỉ thích hợp với lão thái thái. Thế nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ cần Phương Nhất Chúc thích là được. “À... Cái này bốn mươi lượng!” Chường quỹ cười ha hả nói.

“À?” Phương Nhất Chúc cau mày, “Chỗ vàng này nhiều lắm cũng chỉ giá trị hai mươi lượng.”

“Hắc hắc!” Chường quỹ lại cười nói, “Vàng thì chỉ có hai mươi lượng, nhưng chạm trổ một con rồng một con phượng này cũng phải hai mươi lượng nữa!” Phương Nhất Chúc buông tay, lại cầm lấy một vòng tay bách hoa, hỏi: “Cái này?”

“Hắc hắc, ba mươi lượng!” Chường quỹ cười.

“Cái này cũng nhiều lắm là hai mươi lượng.” Phương Nhất Chúc nói.

“Chủ yếu là thợ khéo nha.” Chường quỹ cười ha hả: “Bách hoa này chạm trổ cũng đáng mười lượng.”

“Ồ, vậy... cái này?” Phương Nhất Chúc duỗi tay, chỉ chỉ một chiếc vòng tròn, không có khắc gì thế nhưng thực sự cũng là một chiếc vòng vàng.

“À, cái này hai mươi lượng, cái này toàn bộ đều là vàng thật!”

“Như vậy...?” Phương Nhất Chúc nhìn trái phải một chút, cười hỏi, cái vòng tay long phượng, công khắc long phượng là hai mươi lượng, vậy chỉ khắc một con phượng hoàng sẽ là mười lượng?”

“Đúng.” Chường quỹ gật đầu.

“Vòng tay bách hoa này ba mươi lượng, bách hoa cũng là mười lượng?” Phương Nhất Chúc nhìn một chút, hỏi tiếp, “Nói cách khác, nếu phân nửa bách hoa này ra là năm lượng?” “Đúng.” Chường quỹ tiếp tục gật đầu. “Vòng vàng không khắc hoa này, nếu phân nửa cũng là mười lượng?”

“Đúng.” Chường quỹ vẫn cười ha hả. “Ta đây muốn một nửa vòng tay long phượng này, nửa vòng tay bách hoa và nửa vòng tay vàng rồng này.”

Phương Nhất Chúc cười tím tím nói: “Hai mươi lăm lượng.” “Bán... Nửa?” Chường quỹ có chút hồ đồ.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Vòng tay long phượng này, ta chỉ muốn khắc một con phượng là mười lượng. Vòng tay bách hoa ta cũng chỉ cần một nửa là năm lượng, cuối cùng là vòng tay vàng cũng chỉ muốn một nửa là mười lượng.” Phương Nhất Chúc cười tím tím nói.

“À...” Chường quỹ gấp đến độ vỗ đầu bứt tai, cảm thấy Phương Nhất Chúc không tính sai, thế nhưng lại có cảm giác chính mình là người thua thiệt, “Cái này...”

“Tướng công, đưa bạc, chúng ta đã định rồi, muốn một vòng tay bán bách hoa và phượng hoàng.” Phương Nhất Chúc cười nói.

Thẩm Dững cũng bị Phương Nhất Chúc làm cho hồ đồ, vốn có dự định bỏ ra bốn mươi lượng bạc mua một cái, không nghĩ tới còn bớt được mười lăm lượng.

“Thiếu phu nhân.” Chường quỹ vội vàng xua tay, “Ta... Ta tính sai rồi!”

“Thế nào?” Phương Nhất Chúc hỏi hắn, “Sai ở đâu?”

“À...” Chường quỹ vội vàng nói, “Tất cả đều sai! Vòng tay long phượng này, chạm trổ một con phượng hoàng phải mười lăm lượng, vòng tay bách hoa phân nửa bách hoa cũng phải tám lượng.”

“Như vậy sao?” Phương Nhất Chúc gật đầu, nói: “Vậy đi, ta không muốn phượng hoàng nữa, ta không mua phượng nữa mà mua long, tức là năm lượng, lại muốn một nửa bách hoa còn lại là hai lượng! Tổng cộng mười tám lượng, một vòng tay bán bách hoa kim long.”

“Ta...” Chường quỹ thật muốn cắn đầu lưỡi chính mình.

Thẩm Dững ở một bên đã nhìn không được, nở nụ cười.

Chường quỹ kia cuối cùng nói: “Cái kia... long cũng là mười lăm lượng, nửa bách hoa cũng là mười lượng.”

“Ồ,” Phương Nhất Chúc gật đầu, nói: “Tốt lắm, vậy vòng tay long phượng bỏ đi long hòa phượng là ba mươi lượng, vậy nói cách khác, vòng vàng là mười lượng, vòng tay bách hoa cũng bỏ đi chạm khắc, lưu lại vòng tay vàng chính mười lượng, vòng tay vàng tròn kia là hai mươi lượng, ta bỏ ra bốn mươi lượng, mua ba chiếc vòng tay này của ngươi, không cần chạm khắc, ngươi bán được một món lớn, thật sự là vòng tay phú quý.”

“A...” Chương quỹ hít một ngụm khí lạnh, đúng là nguy hiểm. Một lát, chương quỹ chịu không nổi, lắc đầu nói: “Thiếu phu nhân của ta, ngài cũng không thể trả giá như thế nha.”

Phương Nhất Chúc nhìn chương quỹ một chút, hỏi: “Chương quỹ, ta thắng thán nha, ba loại mua bán đó, người chọn lựa loại nào?”

“Ai, chọn loại nào ta đều lỗ vốn nặng nề.” Chương quỹ thở dài, nói: “Trăm cái lần trước, là ta bán hơi đắt, như vậy đi, ngài cũng làm khổ ta nữa, ba mươi lượng bạc, ta bán cho ngài một món đồ tốt.” Nói xong, chương quỹ xoay người đi vào trong phòng, lấy ra một hộp gỗ đen. Nắp mở... Chỉ thấy bên trong có một vòng tay khắc hoa ánh vàng rực rỡ... Kiểu dáng tuy rằng không phải quá phiền phức, thế nhưng lại cực kỳ quý báu tinh xảo. Cũng là chạm trổ hoa mai cùng với trăm cái trên đầu Phương Nhất Chúc vừa vận tạo thành một bộ, có quý khí, lại có vẻ tươi trẻ.

Phương Nhất Chúc liếc mắt một cái đã thích. “Thế nào Thiếu phu nhân?” Chương quỹ cười, “Ba mươi lượng, đây chính là đã ta lỗ vốn, cộng thêm cả trăm cái trên đầu ngài, tổng cộng năm mươi lượng, một đồng ta cũng không có kiếm được!”

Phương Nhất Chúc có chút do dự, ba mươi lượng này vẫn là đắt.

“Mua.” Thẩm Dững vừa nhìn vòng tay ấy đã thích, duỗi tay cầm lấy, kéo cánh tay Phương Nhất Chúc, vén tay áo rồi đeo cho nàng, vô cùng hài lòng gật đầu.

Cánh tay Nhất Chúc trắng, đeo vòng tay vàng này quả thật trông rất đẹp mắt, phú quý lại lịch sự tao nhã, thích hợp không nói nên lời. Thẩm Dững sáng khoái trả bạc, chương quỹ sau khi cất bạc, đang muốn trả lại ba lượng, lại nghe Phương Nhất Chúc nói, “Chương quỹ này... Người bán trang sức hoa mai này, hẳn là nguyên bộ đúng không?”

“Đúng vậy!” Chương quỹ cười gật đầu. “Vậy... Có khuyên tai không?”

“Có!” Chương quỹ đích vừa nói vừa lôi ra: “Vừa lúc còn có một đôi khuyên tai.”

Phương Nhất Chúc đưa tay tiếp nhận, nhìn một chút, nói: “Như vậy đi, ba lượng kia không phải trả lại, tặng đôi hoa tai này cho ta đi.”

“A...” Chương quỹ lại hít một ngụm lạnh khí rút đồ trở về, nói: “Không được, Thiếu phu nhân, một đôi khuyên tai này giá mười hai lượng đó...”

Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn hẳn, đem vòng trên tay tháo xuống, lại gỡ trăm cái trên đầu ra, nói: “Ta đây muốn dùng bốn mươi lượng, mua ba chiếc vòng tay không chạm trổ, trăm cái này cũng trả lại, dùng ba chiếc vòng vàng ấy thuê thợ làm một bộ mới tiền công cũng chỉ đến hai mươi lượng như thế sẽ lãi được mười lượng, nói không chừng còn có thể làm dư ra một cái nữa.”

Thẩm Dững liền thấy khoe miệng chương quỹ méo lệch đi... Cuối cùng, khi hai người rời khỏi tiệm trang sức, trên đầu Phương Nhất Chúc đeo trăm cái hoa mai, trên tay có vòng tay hoa mai, trên vành tai ản lộ khuyên tai hoa mai, đến bên hông Thẩm Dững cũng có một miếng ngọc bội lam sắc, tổng cộng chỉ tốn ba mươi lượng.

Chương quỹ mang về mặt cầu xin tổng hai người đi ra, ngực đau xót... Nha đầu kia sau này tuyệt đối không đơn giản, nếu như buôn bán ai có thể lừa gạt nàng?!

Phương Nhất Chúc vui vẻ kéo Thẩm Dững đi mua nguyên liệu nấu ăn sau đó trở về phủ...

Tới phủ, lại thấy dân chúng tập trung đông trước cửa, đều ngửa mặt nhìn hoàng băng trên tường. “Làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc hỏi. Thẩm Dững nhú mày, “Chắc là đã xảy ra chuyện gì, có lẽ là treo giải thưởng tước nã phạm nhân.”

Phương Nhất Chúc cũng đi tới nhìn một chút, thấy trên hoàng băng có chữ, nàng cách khá xa nên không nhìn thấy mặt chữ, chỉ thấy trên hoàng băng có tranh vẽ, vẽ đều là tiểu hài tử.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Phương Nhất Chúc hỏi một lão hán đang đứng xem náo nhiệt.

“Đúng là làm bậy, gần đây Đông Hạng phủ bắt đầu thất lạc hài tử!”

“Thất lạc hài tử?” Phương Nhất Chúc nhú mày, “Bao nhiêu a?”

“Sáu bảy tuổi, chừng mười tuổi cũng có.” Lão hán lắc đầu, nói: “Chưa đến ba tháng, đã thất lạc năm sáu đứa trẻ, nha môn đang bắt đầu truy tìm”

“Nương tử, đi thôi.” Thẩm Dững kéo Phương Nhất Chúc, vừa đi vào bên trong vừa thấp giọng nói: “Hai ngày trước nghe Thẩm Kiệt kể lại, có người nói vài châu huyện quanh đây đều có hài tử mất tích, án này đã kinh động đến trong cung”

Phương Nhất Chúc theo Thẩm Dững vào nhà, hai người đi đến trước thư phòng thấy Thẩm Nhất Bác. Trên bàn là một đồng hồ sơ lớn, Thẩm Kiệt, sư gia còn có nhiều nha dịch bộ khoái khác đều mang sắc mặt nghiêm trọng.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững không dám quấy rầy, trước tiên đi đến chỗ Thẩm phu nhân thăm hỏi, rồi lại đến phòng bếp nấu ăn.

Thẩm Dững gần đây thân thể luyện đã cứng rắn lên không ít, khí lực cũng lớn, liền nhận giúp đỡ Phương Nhất Chúc nhào bánh.

Phương Nhất Chúc vừa chuẩn bị nhân bánh vừa nói: “Tướng công, người nói, trộm này có phải là hiệp khách cướp của người giàu chia cho người

nghèo, cũng có thể là người thực sự khôn cùng sống không nổi nữa bí quá hoá liều, rất nhiều nguyên nhân tình hữu khả nguyên*, chỉ duy có là kẻ lừa đảo, thật ghê tởm.”*

Tình hữu khả nguyên: về tình có thể tha thứ.

“Không thể như vậy.” Thẩm Dũng đem khối bột mì nhào lại nhào, nói: “Hài tử sáu bảy tuổi cũng không nhỏ, bị bắt cóc tất nhiên có thể nhớ rõ tên mình, tên cha mẹ, sinh lý tử biệt, người này đúng là không phải người.”

“Ừ.” Phuong Nhất Chúc gạt đầu, bắt đầu làm bánh chèo....

“Ai nha.” Phuong Nhất Chúc đột nhiên thốt lên: “Đông Đông cũng tầm sáu bảy tuổi không sai biệt lắm? Cũng là một hài tử dễ thương, không có việc gì thường xuyên trốn sự phụ đi chơi, hẳn có thể bị bắt cóc không.”

“A...” Thẩm Dũng thẳng lắc đầu, nói, “Tiểu bá vương như vậy ai có thể bắt cóc hẳn? Bị hẳn lừa gạt mới đúng!” Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, cũng cười.

Hai người cầm bánh chèo vừa làm được, Thẩm Dũng vừa ăn vừa khen, “Thật ngon!”

Nhìn Phuong Nhất Chúc kéo tay áo, vòng tay hoa mai vàng nổi bật trên cánh tay trắng, Thẩm Dũng tâm ngứa ngáy, liền tiến tới gần: “Nương tử, hôn một cái được không?”

Phuong Nhất Chúc mặt đỏ hồng dùng bánh chèo chặn lại miệng của hắn.

Đang cười đùa, chợt nghe bên ngoài có tiếng động lớn xôn xao.

“Làm sao vậy?” Thẩm Dũng hiếu kỳ, cùng Phuong Nhất Chúc đi tới cửa viện nhìn, chỉ thấy một người nha dịch chạy về phía thư phòng của Thẩm Nhất Bác, trong miệng la lớn: “Lão gia lão gia, khó lường, lại vừa biến mất hai hài tử, đều là nữ oa, mười ba tuổi!”

“Mười ba tuổi cũng bắt sao?” Phuong Nhất Chúc mở to hai mắt, nói: “Vậy không phải chỉ có hài tử, bọn họ là bắt người đi!” T

hẩm Dũng suy nghĩ một chút, vội vàng cắn vài miếng, ăn đến nghẹn họng, phải đưa tay đấm ngực. “Từ từ ăn, gấp cái gì?”

Phuong Nhất Chúc vuốt vuốt lưng cho hắn. “Ăn xong rồi, chúng ta xuất môn tìm người hỏi một chút.” Thẩm Dũng nói, “Không chừng có thể hỏi ra chút đầu mối.”

“Hỏi ai?” Phuong Nhất Chúc không hiểu “Ai, người đã quên?” Thẩm Dũng cười, “Ta trước đây hồ bằng câu hữu không ít, loại lừa gạt hài tử thủ đoạn này, người không nhiều không thể làm được! Không có tường nào gió không lọt qua được!”

Phuong Nhất Chúc liên tục gạt đầu, “Có lý!” Rồi kéo Thẩm Dũng xuất môn, lại nghe thấy Thẩm Dũng nói, “Chờ một chút.”

“Làm sao?” Phuong Nhất Chúc quay đầu lại nhìn hắn. Thẩm Dũng đứng ở chỗ suy nghĩ một chút, nói: “Đợi ta ăn thêm ba bát bánh chèo nữa rồi chúng ta đi!” Nói xong, liền quay trở lại phòng bếp.

...

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đậu trộn đậu cùng lão đạo sĩ

Ăn xong ba bát bánh chèo, thần thái Thẩm Dũng sáng láng lôi kéo Phuong Nhất Chúc đi xuống phố.

Phuong Nhất Chúc nhìn thất lưng của Thẩm Dũng một chút, lại duỗi tay sờ sờ, hỏi: “Tướng công, gần đây hình như so với trước ăn nhiều hơn đó.”

Thẩm Dũng cười tủm tỉm nhìn nàng, hỏi: “Có cần sờ một chút không?”

Khuôn mặt Phuong Nhất Chúc ứng đỏ, ánh mắt mang chút giận nhìn hắn, Thẩm Dũng thu hồi lại bộ dạng vui đùa, duỗi tay sờ sờ thất lưng, “Ừ, gần đây đại khái luyện tập rất nhiều, thoáng cái lượng cơm ăn tăng lên không ít, nhưng thật ra lại không béo.”

Phuong Nhất Chúc gạt đầu, nắm lấy cánh tay Thẩm Dũng vừa đi vừa hỏi: “Người nói đi tìm bằng hữu để hỏi? Tìm ai?”

“Ừ... Ba nơi có thể hỏi được tin tức nhất là: sông bạc, phiêu hương viện và rạp hát.” Thẩm Dũng nói xong, chỉ thấy sắc mặt Phuong Nhất Chúc không được tốt, lập tức nói: “Vậy đi rạp hát đi.”

Phương Nhất Chúc cảm thấy còn có thể chấp nhận một chút, liền gật đầu, theo Thẩm Dũng cùng đi đến rạp hát Cát Tường ở chợ Nam Nhai.

“Bên trong rạp hát sẽ có người biết chuyện sao?” Phương Nhất Chúc hiếu kỳ hỏi: “Chẳng lẽ bọn buôn người còn muốn đi nghe hát?”

Thẩm Dũng nắm ngón tay nàng trong lòng bàn tay, nói: “Mặc kệ, dù sao chẳng nữa số người ở đó cũng lớn, chuyện trời Nam biển Bắc đều biết rất nhiều, hơn nữa mỗi gánh hát đều lưu động... Hai ba ngày lại đổi một chỗ khác, bọn họ đều là những người trải đời hơn chúng ta nhiều.”

“Gánh hát là thay phiên sao?” Phương Nhất Chúc dường như bất ngờ: “Biểu diễn trong rạp hát Cát Tường, không phải là người của rạp hát nuôi sao?”

“Làm sao có thể.” Thẩm Dũng cười nói, “Tài năng cả đời của một người sao có thể chỉ xướng vài đoạn kịch chứ? Hơn nữa, nếu chỉ nhìn ở một góc, con người trong một đoạn thời gian sẽ nhầm lẫn. Cho nên nói gánh hát phần lớn đều chỉ biết một hai khúc nhạc, sau đó đi tới đi lui giữa các châu huyện để biểu diễn, một năm sau nghiên cứu được khúc hát mới thì lại đi lại từ đầu... Như vậy mọi người mới cảm thấy mới mẻ, gánh hát cũng có thể kiếm được nhiều tiền.”

“À.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Thì ra là như vậy.”

“Nha đầu, ngươi có biết hát hay không?” Thẩm Dũng đột nhiên nghĩ tới, hỏi Phương Nhất Chúc, “Mẹ ngươi ít nhiều cũng sẽ biết ca chứ?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc cũng không lưu tâm, gật đầu, “Mẹ ta hát khúc Côn Sơn rất hay, ta cũng biết vài câu... Vị hôn phu ngồi ở phòng tân hôn, thiếu nữ đẹp phủ khăn hồng. Nhện nhàng vén khăn mỏng, tranh hoa điều tú song song.” Nói xong, liền bắt đầu cất lên một điệu hát dân gian.

Thẩm Dũng bật cười, “Tiểu cô nương như ngươi, thanh âm non nớt thế sao lại xướng vai một lão bà?”

Phương Nhất Chúc cười cười, “Ừ... Không biết, mẹ ta thích xướng vai lão bà như vậy, nói là ca cơ xinh đẹp nhiều ít đều có chút ngốc nghếch.”

Thẩm Dũng nghe nàng nói bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, hỏi: “Tại sao ngươi không theo mẹ ngươi học hát nhiều một chút? Nữ tử học xướng khúc so với học nấu ăn vẫn dễ dàng hơn đi?”

Phương Nhất Chúc lắc đầu, “Ừ... Mẹ ta kể, trong cuộc sống khổ nhất chính là hai loại người, một người là câu lan hí viên (diễn kịch), còn một là ca xướng trong thanh lâu, khổ cực không nói, còn bị người ta khinh rẻ, đặc biệt là nữ tử, nhục nhã vô cùng. Nữ tử xấu xí một chút số mệnh vẫn còn tốt hơn.”

Thẩm Dũng nghe xong, đưa tay sờ sờ đầu Phương Nhất Chúc.

“À... Tóc rồi!” Phương Nhất Chúc vội vàng đưa tay bảo vệ tóc, cẩn thận đem trăm cài cắm lại.

Thẩm Dũng cười xấu xa, “Ngươi không phải nói nữ tử xấu một chút mệnh sẽ tốt hơn sao, thế nào còn để ý về ngoại như thế?”

Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn hắn một cái, làm ra vẻ hung hăng.

Thẩm Dũng lại bày ra bộ mặt cười cười cho nàng xem.

Tới cửa rạp hát Cát Tường, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nhạc cổ, còn có tiếng trầm trồ khen ngợi, xem ra là có gánh hát đang xướng khúc.

“Nghe không giống như là từ khúc (ca khúc có lời), dường như là tiếng trống đánh.” Phương Nhất Chúc nắm lấy tay Thẩm Dũng đi vào cửa, liền có người ra tiếp đón, là tiểu nhị của rạp hát: “Ai u, đây không phải là Thẩm thiếu gia sao, lão Cửu không có tới ư? Vị này chính là Thiếu phu nhân đúng không?”

Phương Nhất Chúc cười cười, nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng chỉ sợ tiểu nhị này nhiều lời đem chuyện quá khứ của hắn nói ra, liền vội vàng hỏi sang chuyện khác: “Này, bên trong hát cái gì?”

“À, đây là người của hội quán Phụng Tường biểu diễn xiếc, thiếu gia muốn xem sao? Vẫn còn chỗ.”

“Gánh xiếc không ở ngoài đường biểu diễn, vào bên trong rạp hát làm gì?” Thẩm Dũng hơi có chút bất ngờ.

“Gần đây trên đường không yên ổn, gánh xiếc đoàn hát cũng không dám đi.” Tiểu nhị thờ dãi, nói: “Quán chủ của Phụng Tường hội quán cùng chương quỹ chúng ta vốn là bằng hữu, cho nên liền mượn rạp hát để diễn.”

“Trên đường vì sao không yên ổn?” Thẩm Dũng khó hiểu hỏi.

“Các vị không biết sao?” Tiểu nhị có chút bất ngờ, nói: “Vụ việc hàng loạt tiểu hài tử mất tích, rất nhiều đều là bởi vì cùng người lớn đi trên đường, thấy gánh hát liền ghé vào xem vui... Sau đó người lớn coi quản không chặt liền thất lạc. Cuối cùng những người lớn kia không có chỗ trút con giận liền tìm gánh hát đòi lấy mạng... Cho nên nhiều gánh hát gần đây đều lần lộn không nổi nữa.”

“Có chuyện bức này sao?” Thẩm Dũng giật mình, “Nhiều người như vậy, giữa đường lớn lại dám bắt cóc hài tử? Còn là thời điểm có người lớn đi theo?”

“Đúng thế, cho nên mới nói thói đời càng ngày càng tệ, có hài tử nghìn vạn lần không nên mang ra khỏi nhà!” Tiểu nhị lắc đầu thờ dài.

“Chúng ta có đi xem nữa hay không?” Phương Nhất Chúc hỏi Thẩm Dững.

Thẩm Dững nhăn mặt, nói: “Xiếc cũng không có gì hay, hơn nữa xem xiếc đại thể là nam nhân thô lỗ, đi thôi, chúng ta đi chỗ khác hỏi thăm tiếp?”

“Được.” Phương Nhất Chúc gật đầu, cùng Thẩm Dững đi ra khỏi rạp hát, vừa định đi về phía trước lại thấy một đội nha dịch bước đi vội vã, dẫn đầu đúng là Thẩm Kiệt, phía sau còn có rất nhiều bách tính đi theo xem náo nhiệt.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững liếc mắt nhìn nhau, kéo một đại thúc đang vội vã lại hỏi: “Đại thúc, đi đâu vậy?”

“Tìm được thi thể!” Đại thúc kia nói, “Nghe nói là hai nữ hài tử mười ba tuổi.” Nói xong, vội vã chạy đi.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều cau mày.

“Lần đầu nghe nói có người chết.” Thẩm Dững có chút khó hiểu, hỏi: “Các châu huyện khác cũng có chuyện tiểu hài tử bị bắt cóc. Thế nhưng tiểu hài tử bị bắt cóc đại thể đều là bị bán đi, thế nào lại có người chết?”

“Có thể là những đứa trẻ lớn không nghe lời, còn phản kháng, cho nên dưới tình thế cấp bách bị giết?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Thật tội lỗi.”

“Như thế thật độc ác?!” Thẩm Dững lắc đầu, hỏi: “Chúng ta đi nhìn không?”

Phương Nhất Chúc gật đầu, hai người liền chạy theo dòng người.

Đám nha dịch đi tới một bờ sông ở ngoại thành, vây đến bãi sông, sau đó bị rất nhiều người vây kín lại, Thẩm Dững vóc dáng cao, nhảy lên vài cái cũng chỉ nhìn thấy thấp thoáng.

Phương Nhất Chúc thấp hơn, cái gì cũng không nhìn thấy chỉ có thể lo lắng xuống, liền quay sang hỏi Thẩm Dững, “Tướng công, thấy cái gì không?”

Thẩm Dững gật đầu, “Có hai nha đầu nằm ở đằng kia, hình như là đã chết.”

Phương Nhất Chúc nhíu mày, nhẹ nhàng thờ dài: “Không muốn thì thả không được sao, làm chi nhất định phải giết người?!”

“Đều là những kẻ liều mạng.” Thẩm Dững lời kéo Phương Nhất Chúc nói, “Không bằng chúng ta trở về đi, lát nữa có thể hỏi Thẩm Kiệt, ở chỗ này cũng nhìn không ra nguyên do gì.”

Phương Nhất Chúc gật đầu đáp ứng.

Lúc này, xung quanh người tụ lại xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, Thẩm Dững kéo Phương Nhất Chúc về phía trước người, hai tay trái phải bao lấy nàng, mang nàng đi ra ngoài.

Phương Nhất Chúc tuy rằng thấy hài tử chết ngực rất nặng nề, thế nhưng thấy Thẩm Dững ôm bảo vệ mình thì vẫn thấy ấm áp vui vẻ.

Thẩm Dững che chở nàng thật vất vả mới thoát khỏi đoàn người, liền vội vàng đi về hướng cửa thành.

Đi được vài bước, Phương Nhất Chúc đột nhiên đứng lại.

“Làm sao vậy?” Thẩm Dững quay đầu lại nhìn nàng.

Chỉ thấy Phương Nhất Chúc nhìn chằm chằm rừng cây nhỏ phía xa xa.

Thẩm Dững cũng nhìn sang, chỉ thấy bên trong rừng cây nhỏ trống trơn, cái gì cũng không có, lại càng không hiểu, “Nương tử, ngươi nhìn cái gì?”

“Tướng công, nơi đó có cây đậu đen!” Phương Nhất Chúc nói, liền chạy vào trong rừng.

Thẩm Dững cũng vội vàng chạy theo.

Phương Nhất Chúc ngồi xổm xuống chỗ bìa rừng, duỗi tay nâng khẽ một cây nhỏ cao cỡ nửa người, cây này giống chạc nhiều, rễ dài có nhiều quả.

“Đậu đen?” Thẩm Dững cũng ngồi xổm xuống xem xét một chút liền hỏi: “Là cây gì vậy?”

“Ừ... Ngươi biết đậu đỏ, đậu nành, đậu tương, đậu tằm đúng không?” Phương Nhất Chúc cười hỏi, “Đậu đen cũng là một giống đậu như thế, có điều hiếm thấy hơn mà thôi.” Vừa nói vừa duỗi tay ngắt quả đậu, “Đây là đậu đen hoang dã, ăn còn ngon bổ hơn.”

“Có thật không?” Thẩm Dững vừa nghe đến Phương Nhất Chúc nói đến chữ ăn, liền nháy mắt bật người tinh thần tỉnh táo, hỏi: “Có thể ăn sao?”

“Ừ... Ta sẽ nấu đậu trộn đậu, có muốn ăn hay không?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Ăn!” Thẩm Dững vừa nghe đến tên món ăn đã cảm thấy có hứng thú, vội vàng gạt đầu.

“Vậy chúng ta đem quả đậu hái trở về?” Phương Nhất Chúc vừa nói vừa lột ra vỏ đậu già đã được hong khô, quả nhiên bên trong là những hạt nhỏ hình dáng so với đậu đỏ không khác biệt lắm chỉ có điều là màu đen.

“Nga, thảo nào gọi là đậu đen, quả nhiên toàn bộ như được bôi son đen a.” Thẩm Dững nói, cũng không quên vén lên vạt áo, dùng hai tay túm thành một bọc, nói: “Nương tử, ném tới đây, ta đón cho ngươi.”

...

Sau khi Phương Nhất Chúc đem quả đậu hái xuống hết, liền từ trong bọc nhỏ bên hông lấy ra một cây kéo nhỏ, tỉ mỉ đem những chạc cây trên thân cây đậu cắt bỏ.

“Làm gì vậy?” Thẩm Dững không giải thích được.

“Như vậy sang năm cây mới lớn lên mập mạp, kết nhiều quả.” Phương Nhất Chúc vừa nói vừa nhìn vào trong rừng, “Cây này còn thiếu, ta đi vào một chút.” Nói rồi liền bước vào sâu trong rừng.

Thẩm Dững vội vàng đem vạt áo thu lại, một tay túm lấy, tay kia kéo Phương Nhất Chúc, nói: “Đề ta đi trước, cẩn thận có rắn.”

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc cũng kéo Thẩm Dững lại, nói: “Nếu như có rắn, ngươi không nên tiến vào.”

“Cây đậu ấy đề ta đi, ngươi ở chỗ này chờ.”

“Không được.”

...

Hai người đang giằng co không xong, đột nhiên lại nghe được có tiếng người ha hả cười, nói: “Ài u, tiểu phu thê ân ái quá a, có điều là ân ái thì nên về nhà, không được ở trước mặt người khác.”

Phương Nhất Chúc mặt đỏ lên, buông lỏng tay, Thẩm Dững nhìn trái phải một chút, bốn phía không có ai... Là ai nói?

“Ở chỗ này, người này!” Tiếng nói từ phía trên truyền xuống.

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc ngẩng đầu, thấy trên đỉnh đầu, tà tà dựa vào nhánh của một gốc cây đại thụ là một đạo sĩ, lói thối lệch thếch, tóc cũng đã hoa râm, thoạt nhìn tuổi tác không nhỏ, có điều là sắc mặt hồng nhuận, đối diện với hai người cười.

“À!” Phương Nhất Chúc đột nhiên kêu một tiếng, Thẩm Dững kinh ngạc nhảy dựng lên, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tướng công, hần chính là lão đạo sĩ dạy ta võ công!” Phương Nhất Chúc vội vàng nói.

“Ha ha. Tiểu nha đầu trí nhớ không tồi, ngươi trưởng thành không ít.” Lão đạo sĩ cười từ trên cây đi xuống, tụt xuống hơn phân nửa bỗng bước hụt... Trục tiếp rớt xuống.

Thẩm Dững vội vàng xoay người muốn đỡ, trong lòng tự nhủ: tuổi lớn như vậy còn đòi leo cây?!

Thế nhưng không đợi hần chạy đến dưới tàng cây, đã thấy thân thể lão nhân kia như một chiếc lá, ở trong không trung lộn một vòng... Nhẹ nhàng hạ xuống bên người Phương Nhất Chúc, đứng vững vàng, hắc hắc nở nụ cười.

Thẩm Dững hiện tại đã không phải là một tiểu tử lỗ mãng nữa, hần vừa nhìn thấy một chiêu kia của lão đạo, đã biết người này công phu so với Mạc Phàm Đường còn cao hơn!

“Ở đây có mấy cây đậu đen... Ta đều đã hái hết rồi!” Nói xong, lão đạo đưa một túi đầy quả đậu đen giao cho Thẩm Dững.

Thẩm Dững nhận lấy, mở ra nhìn, chỉ thấy thực sự là một túi đầy, trong lòng buồn bực, lão nhân này là biết xem bói hay sao, biết trước bọn họ nhất định sẽ đến, còn nhất định sẽ hái đậu?”

Nghĩ tới đây, Thẩm Dững vô thức nhìn thoáng qua cây đậu đen hần cùng Phương Nhất Chúc vừa mới hái, lập tức nhìn ra có điểm không thích hợp.

Chung quanh rừng ngoài chỗ này cũng không tìm thấy những cây đậu khác, hơn nữa bùn đất trên mặt đất đều là mới, cỏ dại cũng không có một cây, hiển nhiên là mới trồng, hay nói cách khác, đậu này là cố ý trồng ở chỗ này, để dẫn hần cùng Nhất Chúc đến?!

Lão đạo thấy được ánh mắt hoài nghi của Thẩm Dững, cười nói: “A... Quả nhiên kẻ sĩ ba ngày không gặp mặt thì nên rửa mắt mà nhìn!”

* Kẻ sĩ ba ngày không gặp mặt thì nên rửa mắt mà nhìn: Đây là câu nói nổi tiếng của Lã Mông trong “tam quốc diễn nghĩa”. Ý nói không gặp ít lâu thì người ta có sự thay đổi lớn.

Thẩm Dũng cau mày hỏi, “Lão đạo là người phương nào?”

“Cái này không cần hỏi... Được rồi nha đầu, ta thêm ăn, nấu vài món ăn thật ngon cho lão đầu ta đi.” Lão đạo cười ha hả nhìn Phương Nhất Chúc.

“Được!” Phương Nhất Chúc lạnh lẽo gật đầu, “Vào nhà ăn chứ? Ta đi mua nguyên liệu!”

“Ừ... Các người về trước nấu, tối ta sẽ đến, các người cũng đừng nói với ai, ta không muốn kinh động người khác.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, nói: “Vậy lão gia tử trong khoảng thời gian này đi đâu? Đi đến sân viện của Thẩm phủ ngồi sao?”

“Không cần không cần.” Lão đầu hắc hắc cười, nói: “Ta đi chuẩn bị lễ gặp mặt cho các người, dù sao cũng không nên ăn không ngồi rồi... Ha ha.” Nói xong, xoay người thoáng cái đã không thấy thân ảnh.

“Nương tử...” Thẩm Dũng thấp giọng hỏi, “Người này có chút khả nghi, vì sao không cho muốn cho người của Thẩm phủ biết?!”

“Hắn là như thế đó, thời điểm dạy ta võ công, cũng không chịu để cho cha ta biết!” Phương Nhất Chúc vỗ vỗ vai Thẩm Dũng, nói: “Có điều là tướng do tâm sinh, ta nghĩ lão đầu khẳng định không phải là người xấu, đi thôi!” Nói rồi, lôi kéo Thẩm Dũng, “Chúng ta đi mua nguyên liệu!”

Thẩm Dũng tuy rằng hoài nghi, nhưng nghĩ cũng đúng, công phu của lão đầu cao như vậy, muốn gây bất lợi cho bọn họ, cũng không cần tốn công như vậy.

Trở lại chợ, Phương Nhất Chúc mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, Thẩm Dũng thiếu chút nữa bị nàng hành chết, chỉ thấy nàng mua đều là đậu: đậu đỏ, đậu trắng, đậu xanh, đậu nành, đậu tương, đậu tây, đậu cô-ve, đậu phụ... Một rổ lớn đậu.

“Nương tử, mua nhiều như vậy để làm chi?” Thẩm Dũng nhìn không được hỏi: “Nhiều đậu như vậy? Ăn không hết nha.”

“Đi.” Phương Nhất Chúc chăm chú nói: “Đậu trộn đậu tất nhiên cần rất nhiều đậu!”

Thẩm Dũng gật đầu, “Ta hiểu rồi, đây là đại hội đậu!”

Phương Nhất Chúc cười, cũng không phản bác hắn, lại hỏi mua gà cùng cá, còn một số nguyên liệu nấu ăn khác, sau đó kéo Thẩm Dũng cùng nhau hỏi phủ, chuẩn bị nấu ăn.

Phương Nhất Chúc trước tiên đem đậu tách ra, thả tất cả vào một bình nhỏ, đổ đầy nước, sau đó nói với Thẩm Dũng, “Tướng công, rửa đậu.”

“Rửa thế nào?” Thẩm Dũng tiến lại gần hỏi.

Phương Nhất Chúc nhìn đậu trong nước một chút, lấy ra một cây gậy gỗ đưa cho Thẩm Dũng, nói: “Niện thật mạnh, cho đến khi vừa mềm vừa nát là được.”

“À!” Thẩm Dũng dựa theo lời Phương Nhất Chúc nói, đem bình đặt xuống đất, cầm lấy gậy gỗ hung hăng giã, vừa trộn vừa giã.

Một bên, Phương Nhất Chúc đặt chảo dầu, nấu thức ăn khác.

Đậu này rất cứng, thể nhưng được ngâm trong nước, hơn nữa cũng được Thẩm Dũng giã nện cật lực một hồi, cuối cùng vỏ cũng tróc ra, nước từ trong suốt biến thành màu phấn.

“Nương tử, thế nào?” Thẩm Dũng hỏi.

Phương Nhất Chúc ngồi xổm xuống, đưa tay thò vào bên trong bình vớt một ít đậu ra nhìn, gật đầu: “Không sai biệt lắm, đem nước đổ ra một chậu nhỏ, sau đó bã đậu cũng bỏ ra một chậu khác.”

“Được!” Thẩm Dũng làm theo, lại thấy Phương Nhất Chúc đem gà đất cùng cá trích đặt vào trong cùng một nồi bắt đầu ninh.

Thẩm Dũng kinh ngạc: “Nương tử, gà và cá có thể nấu cùng nhau sao?”

Phương Nhất Chúc hơi nhón mi, “Không hiểu đi? Cái này gọi là thịt cá phiêu hương.” Vừa nói vừa múc lấy một ít đậu đã giã nát bỏ vào trong nồi cùng nhau đun.

Không bao lâu, hương vị toả ra, thực sự rất đặc biệt.

Sau đó, Phương Nhất Chúc bắt đầu nấu cơm.

Rồi tiếp tục làm các món khác, tổng cộng là tám món bốn mặn bốn chay, bốn lạnh bốn nhiệt. Lần lượt là: Đậu chua cay trộn nấm Kim Khâu, tỏi giã vừng ngũ vị hương, rượu hoa điều phủ dung trộn thịt gà, cánh gà rán, rau cần hạt điều xào tôm bóc vỏ, xương sườn xào ngó sen mật ong, bí đỏ đậu phụ cuốn, xương hầm măng. Các món ăn đều nấu xong, Phương Nhất Chúc cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái mâm lớn, đặt lồng hấp lên trên. Nàng đem canh gà cá và đậu ra, đặt ở chính giữa, sau đó đặt tám món ăn ở xung quanh, hợp lại thành một món lớn. Cuối cùng đem đậu mứt ra, phủ lên bên trên, sau đó đưa cho Thẩm Dũng cho lên bếp chưng.

Nửa canh giờ sau, Thẩm Dững thấy mùi thơm lạ lùng nức mũi, loại hương vị này, hẳn cho tới bây giờ chưa từng được ngửi qua.

Phương Nhất Chúc thấy đã được, liền cắt một chén hành thái lớn, đi tới bên bếp, mở nắp nồi thả vào... Đảo một vòng, sau đó cười với Thẩm Dững, “Trống công, ném thử đi, đậu đậu đầu tiên, đậu đã đậu!”(tên món ăn =.)

“Ha ha... Tôi vừa đúng lúc!”

Lúc này, từ bên ngoài phòng bếp, lão đạo sĩ cười cười đi đến, tiến đến chỗ lòng hấp ngửi ngửi, tấm tắc khen hai tiếng.

Phương Nhất Chúc đưa qua một đôi đũa cho hắn, “Lão gia tử, ném thử?”

“Chậm đã chậm đã.” Lão đạo khoát khoát tay, nói: “Có qua có lại mới toại lòng nhau, ta trước tiên tặng lễ, mới có thể yên tâm thoải mái ăn!” Nói rồi, từ trong ngực móc ra một món đồ, đưa cho Thẩm Dững.

Thẩm Dững tiếp nhận vừa nhìn... Chỉ thấy là một vòng bạc bách toả, còn rất mới, bốn phía là hoa hình tròn, mặt trái Cửu Hoa Sơn, chính diện là bốn chữ lớn —— bình an hỉ nhạc.

“Đây là vòng bách toả* cho hài tử mà?” Phương Nhất Chúc tiến lại gần nhìn.

Thẩm Dững thu lại nét cười, nói: “Lão gia tử là cố tình nha, chúng ta đang chuẩn bị sinh một hài tử.”

Nói xong mặt Phương Nhất Chúc đỏ ửng, lại nghe lão đầu nói, “Cái này cũng không phải cho hai người.”

“Vậy người tặng ta làm cái gì?” Thẩm Dững không giải thích được.

Lão đạo hắc hắc cười, duỗi tay lấy từ trong nồi ra một miếng thịt gà nhét vào miệng, vẻ mặt khen ngon, nói: “Bách toả này, có thể liên quan đến vụ án mạng người.”

*Vòng bách toả: Thường là vòng bạc hay vòng ngọc, cho trẻ con đeo để cầu bình an và may mắn, vòng này thường có dạng hình chiếc khoá nên thường có các loại: trường mệnh toả (khoá sống lâu), tiêu tai toả (khoá trừ tai kiếp)...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bánh bao nhân thịt cùng trường mệnh toả

“Vòng bách toả này cùng án mạng có quan hệ?” Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều giật mình, cầm vòng bạc xem xét tỉ mỉ.

“Đây... là ngân toả của ai?” Phương Nhất Chúc hỏi lão đạo.

Lão đạo lại ghé vào mâm thức ăn, cầm đũa lên bắt đầu gấp, miệng không ngừng khen ngợi: “Vừa mềm lại vừa giòn, hương vị hoà quyện với nhau! Giỏi a!”

“Này, lão gia tử, nói xong hãy ăn.” Thẩm Dững vỗ vỗ hán: “Vòng bạc này cùng án mạng có quan hệ gì?”

Trong miệng lão đạo đều là thức ăn, xua tay nói: “Chờ một chút... Ăn no đã!”

Thẩm Dững thấy lão đạo một mình ăn gần non nửa thức ăn cũng vội vàng cầm lên đôi đũa, cái gì cũng có thể gác lại, nhưng ăn thì không gác lại được, nếu không thật có lỗi với nương tử của hắn.

Phương Nhất Chúc ở phía sau nhìn hai người vừa ăn vừa chạm cốc, bất đắc dĩ nói thầm một câu —— hai người đều là thùng com.

Không bao lâu, nồi đã thấy đáy, lão đạo cũng ăn no, vừa uống nước vừa xia răng. Hắn duỗi thắt lưng to bản: “Ai... Ăn đến sung sướng, cho nên mới nói, đời người là bẽ khổ, có thời gian nhất định phải đối xử với bản thân thật tốt.”

Thẩm Dững nhìn chòm râu bạc của hắn, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Người cũng không phải khổ...”

Lão đạo hán một cái

Thẩm Dững vội vàng tránh né, lão đạo nhón mi, nắm ngón tay chỉ hán: “Hảo tiểu tử, thật sự cũng có chút khả năng... Đến đây, lão đạo ngày hôm nay luyện tập với người một chút!” Nói xong, nhảy ra sân, Thẩm Dững lập tức đuổi theo.

Thẩm Dũng mấy ngày này chỉ là cùng Mạc Phạm Đường học võ công cơ bản nhất mà thôi, thế nhưng dựa vào thân pháp linh hoạt phản ứng nhanh nhạy của hắn cũng tránh né được quyền cước mà lão đạo đánh tới.

Lão đạo cười nói: “Tiểu tử, phòng ngự rất ổn, xem ra là luyện kiến thức cơ bản không ít.”

Thẩm Dũng đắc ý, nhón mi: “Tất nhiên...”

Còn chưa dứt lời, lão đạo thấp người một cước quét tới: “Cùng cao thủ so chiêu còn dám phân tâm? Chú ý!”

Thẩm Dũng kinh ngạc nhảy lên, mắt thấy không tránh khỏi, hắn cũng nhanh trí, lật nghiêng người một cái, hai tay nắm hình quả đấm chống xuống đất trở mình tới một bên, hai chân còn chưa có chạm đất, linh cơ khẽ động, liền dẫm lên chân kia của lão đạo.

“Được!” Lão đạo gạt đầu, “Đủ linh hoạt!” Hắn nhân thế duỗi đầu ngón chân ra, Thẩm Dũng mắt thấy muốn đạp lên, suy nghĩ lại cảm thấy không đúng! Lão đạo hẳn là có mai phục gì, liền tách hai chân ra, dẫm lên đầu ngón chân của lão đạo, vừa mới đứng vững, một chân của Thẩm Dũng lại bị trúng một cước của lão đạo.

Lão đạo ha ha vừa cười vừa thu lại thế, một tay ngăn trở cước chân phải của Thẩm Dũng, chân thuận tiện lùi về sau tránh đi đòn tấn công.

Hai chân của Thẩm Dũng, một đá vào hòn đá giả, một bị lão đạo bắt lấy, chỉ cần lão đạo buông tay sẽ ngã ngửa mặt lên trời. Thẩm Dũng cảm thấy có chút không cam lòng, vừa quay trở về hình dạng ban đầu liền chạy đến ôm lấy cổ lão đạo từ phía sau.

Lão đạo đi phía trước buông lỏng nghiêng người, Thẩm Dũng nhân cơ hội điều tức lại hơi thở, hai tay đưa ra sau lưng, chống lấy thân thể, chân còn lại phi ra đạp lão đạo một cái.

Lão đạo cúi người, cho nên đầu gối không thẳng, một cước lần này của Thẩm Dũng, lão đạo cũng không có cách nào tránh khỏi, không thể làm gì khác hơn là dùng hai tay ngăn cản, Thẩm Dũng nhân cơ hội xoay người phi đến, ra quyền liên tiếp.

Lão đạo vội vàng né tránh, cười ha ha: “Tiểu hổ đàn, ngươi thế nào lại biết chiêu Bát Án Quyền Phổ?”

“Ta cũng không phải đầu gỗ!” Thẩm Dũng xoay người lại đánh một quyền, nói: “Quyền phổ thì có cái gì hay? Ta không ngu ngốc như vậy!”

“Cơ linh tốt, có điều là quyền phổ này vẫn chưa hữu dụng!” Lão đạo cười sau đó vừa lùi, nghiêng người thoáng cái đã không thấy thân ảnh.

Thẩm Dũng chưa hết sững sốt trước công phu thần kỳ, lão đạo đã đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hắn, mũi chân duỗi đến trước ngực Thẩm Dũng điểm nhẹ.

Thẩm Dũng cả kinh, thối lui một bước, nhìn lại đã thấy mặt trên của y phục trước ngực xuất hiện một dấu giày, vội vàng duỗi tay vỗ vỗ, nói: “Oa! Lão gia tử, tay chân ngươi thật là nhanh.”

“Một cước vừa rồi nếu như là đánh thực sự, tiểu tử nhà ngươi không chết thì cũng bị thương rồi.” Lão đạo đắc ý nhắc nhở.

Thẩm Dũng cau mũi, phui phui quần áo, có chút không phục: “Lại tới đây!”

“Đừng tới, vừa mới ăn no cơm, lấy đầu nhiều khí lực như vậy, đừng lãng phí công sức của nương tử nhà ngươi.” Lão đạo chơi xấu ngồi vào bên cạnh bàn, nói: “Dù sao chẳng nữa cũng là ngươi thua, thua một lão đầu như ta.”

“Ngươi...” Thẩm Dũng thấy hắn một người lão nhân chơi xấu, vừa tức vừa muốn xuất chiêu.

Chợt nhìn thấy Phương Nhất Chúc từ trong phòng bếp bung ra một đĩa đầy dâu, đây là dâu mấy ngày hôm trước nàng mua chuẩn bị để ủ rượu, rất ngọt.

Phương Nhất Chúc đem dâu rửa trong nước giếng, đợi khô sau đó cắm một cây tăm bằng trúc vào, rồi bưng đến bên cạnh bàn đá, nói: “Đừng đánh nữa, vừa ăn cơm xong, cũng không sợ đau sốc hông hay sao? Tới đây ăn cái này.”

Thẩm Dũng hiện tại đã dưỡng thành một thói quen, chỉ cần Phương Nhất Chúc trong miệng nói ra từ “ăn”, liền bật người dậy, vội vàng ghé đến, Phương Nhất Chúc ngồi ở bên cạnh người hắn, dùng tăm trúc cắm dâu cho hắn ăn.

Lão đạo cũng tiến đến, tám tám hai tiếng, nói: “Dâu a, trái cây này bình thường ta ăn rất nhiều, bây giờ không muốn ăn nữa!”

“Vậy ngài muốn ăn gì?” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm hỏi: “Ta đi mua cho ngài.”

“Hắc hắc.” Lão gia tử hướng về phía Phương Nhất Chúc cười, “Tiểu nha đầu đúng là tri kỷ.”

“Hiện tại không còn là tiểu nha đầu nữa.” Thẩm Dũng tròn mắt nhìn lão đạo, “Đó là nương tử của ta.”

Phương Nhất Chúc mặt đỏ lên, liếc mắt nhìn Thẩm Dũng —— lời này nói ra, khiến cho nhiều người hiểu lầm a.

Thẩm Dũng dày mặt cười cười, ngoài miệng chiếm được tiện nghi cũng được rồi!

“Ai... Tuổi trẻ thật tốt, ta hiện tại muốn tìm một người bạn già cũng tìm không ra.” Lão đạo thở dài.

“Này, dù gì ngươi cũng là người xuất gia.” Về mặt Thẩm Dũng chán ghét nhìn hắn, “Còn muốn tìm bạn già.”

“Thế nào?” Lão đạo chỉnh lại đầu tóc rồi bời, nói: “Tiểu tử ngươi chớ nghĩ ngươi hiện tại có tình thân, ta nói ngươi nghe, nhớ năm đó, lão đạo ta là một mỹ nam tử nổi danh trăm dặm. Mỹ nhân muốn gả cho ta thật sự nhiều lắm, ta bởi vì sợ nếu chọn một người thì những cô nương khác sẽ thương tâm, cho nên mới lơ đãng đến bây giờ.”

Thẩm Dũng nhin cười: “Lão đạo, ý của ngươi là ngươi đời này chưa từng thành thân?”

Lão đạo sờ sờ chòm râu, nói: “Bây giờ thì không được, không ai có thể hợp với ta nữa rồi.”

“Có!” Về mặt Thẩm Dũng đột nhiên chăm chú nói.

“Tướng công, thật có sao?” Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dũng, tự nói, nếu như có thật, tác hợp cho lão đạo cũng thật tốt.

“Ừ!” Thẩm Dũng gật đầu, “Trong nhà có!”

Phương Nhất Chúc buồn bực, tự hỏi: trong nhà ngoại trừ mẹ chồng nàng là Thẩm phu nhân, không có nữ nhân lớn tuổi a... Mẹ chồng nàng tuổi tác cùng lão đạo cũng không phù hợp, hơn nữa, dù là Thẩm Dũng tán thành thì cha cũng không chịu.

“Ồ đâu?” Lão đạo hăng hái bừng bừng tiến tới, cười nói: “Tiểu tử, giới thiệu cho ta, giới thiệu cho ta, nếu vừa mắt, liền thành thân.”

Phương Nhất Chúc nhin cười, tự nhủ: lão đạo đúng là rất không biết xấu hổ.

“Có!” Thẩm Dũng cười, đưa một ngón tay chỉ vào một chậu hoa ở trong viện, nói: “Nó!”

...

Lão đạo nháy mắt mấy cái, không nói được lời nào.

Phương Nhất Chúc cũng nháy mắt mấy cái, khó hiểu hỏi, “Tướng công, đó là hoa mà... A!” Nói rồi lại bất chợt vỗ tay: “Chẳng lẽ là hoa yêu phải không?”

Thẩm Dũng thiếu chút nữa cười văng, xoay mặt nhìn Phương Nhất Chúc, duỗi tay xoa cằm nàng, “Nương tử, ngươi thật khiến cho người khác vui vẻ.”

Khuôn mặt của Phương Nhất Chúc lại đỏ lên.

Lão đầu hung hăng hai tiếng, “Hỗn tiểu tử, ngươi thấy ta cùng đoá hoa cúc đó có chỗ nào xứng?”

Thẩm Dũng hướng về phía lão đạo, “Tới nào, cười một cái!”

Lão đạo ngẩn người, sau đó cũng nở một nụ cười, Thẩm Dũng chỉ ngón tay về phía khuôn mặt xấp đầy nếp nhăn, hỏi Phương Nhất Chúc, “Nương tử nhìn xem, có giống không?”

“A...” Phương Nhất Chúc vội vàng che miệng lại, lúc này phì cười ra thì quá thất lễ, có điều là rất giống.

Khóe miệng lão đầu giật giật, hoá ra tiểu tử Thẩm Dũng nói nếp nhăn của hắn cùng đoá hoa cúc kia rất xứng đôi!

Thấy Phương Nhất Chúc cười đến đầu vai run rẩy, còn Thẩm Dũng thì vui mừng nhìn nàng, lão đạo bắt đầu đi lác đầu, đứng lên nói: “Thời gian không còn sớm nữa, các ngươi cũng nên làm chuyện phải làm, ta đi đây.”

“Lão gia tử không ở lại ăn cơm chiều sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Đúng vậy, buổi chiều chúng ta cũng không có chuyện gì quan trọng.” Thẩm Dũng vội vàng ngăn cản, hắn chính là suy xét lát nữa cùng lão đầu đấu tiếp mấy chiêu. Từ khi tập võ đến nay hắn luôn luôn ngứa nghề, muốn cùng đồng đạo hằng ngày luyện tập một chút. Giống như ca cơ nhớ đàn mà hát, thi sĩ nhớ thơ mà đề. Thẩm Dũng hiện tại muốn tìm một người có thể so chiêu, chỉ tiếc là bọn nha dịch trong phủ đều bận rộn, ngay cả đến Thẩm Kiệt cũng không thấy bóng dáng, đấu với Phương Nhất Chúc sao... Hắn không ra tay được.

“Ai nói hai ngươi không có việc gì làm?” Lão đầu nhón mi, duỗi tay chỉ chỗ vòng bách tóa, nói: “Hai ngươi nên điều tra án tử này thật tốt.”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng cũng muốn tìm ra chân tướng của vụ án, Thẩm Dũng cầm vòng bạc, hỏi lão đạo: “Lão gia tử, đến tột cùng vòng bạc này cùng vụ án kia có quan hệ gì?”

Lão đầu cười thần bí, nói: “Tiểu tử ngươi không phải thông minh lắm sao? Tự mình đoán đi. Có điều ta nói cho ngươi biết, chuyện này phải nhanh lên, nếu như làm lỡ... thì thật có lỗi!” Nói xong, thả người nhảy lên trên tường, cứ như thể phi ra bên ngoài.

“Này!” Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đều đứng lên, Thẩm Dững leo lên bờ tường tường sẽ nhìn thấy, thế nhưng lão đầu đã không thấy bóng dáng.

“Nói cái gì thế, thần thần bí bí.” Thẩm Dững xoay người nhảy xuống, nhìn vòng bách toả trong tay Phương Nhất Chúc một chút, nói: “Án mạng người này thật rắc rối, là hải tử hay là phụ mẫu liên quan đến ngân toả này? Hay có liên quan đến chuyện gì khác... Đều không nói rõ ràng.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc cầm vòng bạc, gạt đầu, nói: “Ngày đó, bên trong hộp trang sức mẫu thân cho, cũng có một chiếc vòng bạc như thế này.”

“Đó là chiếc vòng khi còn bé ta đã mang.” Thẩm Dững cười ha hả nói.

“Tiểu hải tử khi còn bé, phần lớn đều mang vòng bách toả sao?” Phương Nhất Chúc nói, “Ta khi còn bé hình như chưa từng mang qua.”

“Nam hải tử mang tương đối nhiều.” Thẩm Dững nói, “Đều do nói con trai khó nuôi, hơn nữa ta còn là con một đời thứ ba, cho nên mẹ sợ ta nuôi không lớn, lại sợ tai hoạ yêu ma quấy rầy, liền đeo một cái, cũng gọi là trường mệnh toả (khoá sống lâu), nơi này của chúng ta, nhiều nhà đều có tập tục khi sinh hạ một hải tử liền hộp với một bộ khoá bạc.”

Phương Nhất Chúc gạt đầu, nói: “À... Tiểu hải tử mang hẳn là rất đẹp mắt, nói không chừng khi còn bé ta cũng có, sau lại đánh rơi.”

Thẩm Dững khẽ nhủ mảy, nói: “Ngươi muốn sao? Ta làm cho ngươi một cái! Muốn khoá sống lâu, khoá tiêu tai hay là khoá trừ tà? Ngươi nói đi, bằng vàng cũng được, có điều phải đợi tháng sau.”

Phương Nhất Chúc nghe thấy thế mặt mày rạng rỡ, đưa tay chọc chọc quai hàm Thẩm Dững, nói: “Tướng công, ta muốn nói, mang vòng của ngươi là tốt rồi, ở đâu ra mà mỗi tháng đều mua đồ vàng?”

Thẩm Dững nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc, nói: “Ta muốn lấy lòng ngươi.” Nói, tròn mắt lại không tự chủ nhìn ngực Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc vốn đang cảm động, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt không đứng đắn của Thẩm Dững, liền đập hẳn một cước.

“Ai nha.” Thẩm Dững hiển nhiên đau đớn nhảy dựng lên, duỗi tay xoa xoa đầu gối, đột nhiên...

“Ồi chao?” Thẩm Dững dừng lại, đứng ở sân ở giữa, đưa tay vuốt cằm suy nghĩ.

“Làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc khó hiểu nhìn hắn.

“Này, nương tử, rất nhiều nhà ở Đông Hạng phủ đều để cho hải tử nhà mình mang bách toả, những hải tử bị người bắt cóc này rất có khả năng cũng đều mang bách toả.”

Phương Nhất Chúc hơi sững sốt, gạt đầu: “Đúng vậy!”

“Còn có!” Thẩm Dững nói, “Nhiều nhà ở Đông Hạng phủ đều buôn bán, rất giàu có, các châu huyện quanh đây cũng là như thế, vậy nói không chừng, sẽ cho hải tử nhà mình đeo các loại vòng tay, xích chân?”

“Ừ, còn có hộ tâm kính!” Phương Nhất Chúc vội vàng gạt đầu.

“Bọn buôn người, nếu như bắt cóc tiểu hải tử để đầu cơ trục lợi, nhất định có khả năng đem những trang sức bạc này bán đi? Nếu đi đến các cửa hàng trang sức vàng bạc điều tra một chút biết đâu sẽ tìm ra manh mối!” Thẩm Dững nói.

“Bọn buôn người đi đến những cửa hàng trang sức vàng bạc là nhanh nhất!” Phương Nhất Chúc kinh hi, “Tướng công thật thông minh!”

“Ừ! Thật là thông minh!”

Hai người đang nói, chợt nghe ở ngoài sân có tiếng người, dọa hai người nhảy dựng, quay đầu lại, chỉ thấy Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm Kiệt đi tới, vừa rồi khích lệ Thẩm Dững chính là Thẩm Nhất Bác.

“Phụ thân.” Phương Nhất Chúc hỏi Thẩm Nhất Bác, “Người ăn cơm chưa?”

Thẩm Nhất Bác thờ dãi, “Không phải đến để ăn sao... Có điều là Dững nhi nghĩ ra đầu mối tốt như vậy, xem ra lại phải đi một chuyến.”

“Mọi người nếu bận cứ đi, ta sẽ đi nấu cơm!” Phương Nhất Chúc đẩy Thẩm Dững về phía trước, nói: “Tướng công, ngươi cùng cha trao đổi đi!” Nói xong, liền chạy về phía phòng bếp.

Thẩm Dững có chút xấu hổ, nhìn Thẩm Nhất Bác, có điều hắn cũng không đưa ra vòng bách toả kia. Trong ngực Thẩm Dững có tính toán, ngân toả này là lão đạo đưa cho, lão đạo lại là sư phụ của Phương Nhất Chúc hơn nữa người này lại lịch không rõ ràng. Nếu như đem ngân toả đưa cho cha hắn, vạn nhất cha hoài nghi lão đầu thì sao? Cho nên không đưa ra.

Thẩm Nhất Bác lại vẫn chăm chú nghĩ đến điều Thẩm Dững vừa nói, chính xác... Đây là một đầu mối quan trọng, cho nên quay sang nói với Thẩm Kiệt, “Lập tức dẫn người, đi đến các cửa hàng trang sức vàng bạc, nhìn xem vài ngày nay có người đem ngân toả hoặc những vòng trang sức của hải tử đến hay không! Phải kiểm tra tỉ mỉ, nếu như không thấy, lại đi đến các cửa hàng khác tìm!”

“Tuân lệnh!” Thảm Kiệt xoay người đi, không quên nói, “Lão gia, lát nữa Thiếu phu nhân nấu cơm xong...”

“Được rồi, sẽ sai người đưa đến cho ngươi.” Thảm Nhất Bác bắt đầu đi, Thảm Kiệt trước đây phá án đều chỉ cần vài chiếc bánh màn thầu khô, bây giờ đã bị Phụng Nhất Chúc nuôi thành quen.

Thảm Kiệt đi khỏi, trong viện chỉ còn lại có Thảm Dũng cùng Thảm Nhất Bác, hai cha con đứng cách nhau xa, cũng không nói lời nào.

Thảm Nhất Bác ngẩng đầu cẩn thận quan sát Thảm Dũng một chút, có chút không ngờ... Là lâu không gặp hay là chính mình lâu lắm không nhìn kỹ hử? Cảm thấy vóc dáng Thảm Dũng tựa hồ cao lên không ít, người cũng xóc vác lên nhiều.

Lúc này, bên trong phòng bếp đã truyền ra hương vị của thức ăn.

Phụng Nhất Chúc nghĩ nha dịch trong phủ khẳng định đều đặn bận rộn phá án, chưa kịp ăn gì, cho nên cố ý làm nhiều để mọi người có thể ăn no, có ăn no mới có sức phá án.

Đầu tiên, nàng làm lá sen bọc bánh bao nhân thịt, đem lá sen rửa sạch, chân giò sau khi hầm chín, dùng dao lọc lấy thịt, cắt miếng, cho vào trong lá sen đặt lên nồi cách thủy. Rồi nhào bột để làm bánh bao.

Trong viện, Thảm Nhất Bác bị hương thơm khiến cho chịu không nổi, liền nói với Thảm Dũng, “Ừ... Ta đi xem thi thể mới được khiêng tới.”

“Là thi thể của hai nha đầu hơn mười tuổi sao?” Thảm Dũng hỏi.

Thảm Nhất Bác gật đầu, đi được một chút, quay đầu lại hỏi Thảm Dũng, “Ngươi có đi không?”

Thảm Dũng có chút bất ngờ nhìn Thảm Nhất Bác, lập tức gật đầu, chạy tới, theo Thảm Nhất Bác cùng đi đến phòng khám nghiệm tử thi. Khi đi đến cửa viện, Thảm Dũng quay đầu lại, chỉ thấy Phụng Nhất Chúc đang ghé vào cửa sổ cười tủm tỉm, nắm tay hướng về phía hẻm.

Thảm Dũng lắc đầu, nhìn không được cười khế.

Rất nhanh, bánh bao được rồi, thịt cũng chín tới.

Phụng Nhất Chúc liền gọi Liên Nhi cùng Tiểu Thạch tới, phân công cho hai tiểu nha đầu, một người đem bánh bao trong nồi lấy ra, một người đem thịt, trứng và hành thái nhét vào giữa bánh, sau khi làm xong, liền đem ra bên ngoài cho mọi người.

Bọn nha dịch rốt cục cũng có cái ăn, sau khi ăn một miếng, vui mừng cảm động chỉ thiếu chưa tung hô Thiếu phu nhân muôn năm.

Sau đó, Phụng Nhất Chúc còn làm bánh đậu, mỳ thịt bò trứng, bánh màn thầu bí đỏ, cơm trứng thịt khô, miến trứng gà, bánh đậu đỏ đậu xanh.

Mọi người được ăn no căng, còn có thể tùy thân mang theo, Phụng Nhất Chúc để Liên Nhi cùng Tiểu Thạch, dùng lá sen bao lại cho mỗi nha dịch mang theo một phần bên người, lúc đói bụng có thể ăn.

...

Thảm Nhất Bác ngồi ở trong sân ăn bánh, vừa chỉ chỉ phòng khám nghiệm tử thi, vừa hỏi Thảm Dũng, “Xem qua thi thể chưa?”

Thảm Dũng lắc đầu.

Thảm Nhất Bác cắn một miếng bánh đậu, nói: “Chính mình vào xem đi, tôn kính một chút, lát nữa đi ra nói với ta, xem có chỗ nào không bình thường.”

“Được.” Thảm Dũng đi tới cửa, ở bên ngoài cánh cửa của phòng khám nghiệm tử thi cung kính vái một vái, sau đó nâng lên vạt áo, bước qua cánh cửa đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đường bắt sủy* cùng án trong án

*Đường bắt sủy: một loại bánh làm từ gạo nếp nhân đường với lạc và mè.

Sau khi Thảm Dũng vào phòng khám nghiệm tử thi, hiện ra trước mắt là hai cỗ thi thể đặt trên tấm ván. Đúng là nữ nhân đều già hơn tuổi, nữ hài tử mới

mười ba mười bốn tuổi, nhìn cũng đã lớn rồi. Thắm Dững đột nhiên nghĩ đến, mấy tiểu hài tử mười ba mười bốn tuổi này, cùng với Phương Nhất Chúc không khác biệt lắm, ngực lập tức cảm thấy khó chịu, người lớn trong nhà chắc hẳn sẽ rất thương tâm.

Thắm Nhất Bác ở ghế đá bên ngoài cửa ngõ, cầm trong tay một khối bánh, nhìn chằm chằm biểu tình của Thắm Dững, giật mình đến độ quên ăn. Hắn chưa từng thấy trên mặt Thắm Dững lộ ra loại thần tình như thế, tiểu tử này cư nhiên nhìn chằm chằm thi thể lại toát ra vẻ bi thương đến thế, thực sự trường thành rồi phải không?

Bởi vì hai cỗ thi thể được phát hiện ở trên bãi sông, bị ngâm nước, nên cơ thể nở ra trắng bệch, thoát nhìn có chút dọa người. Trên người cũng không biết bởi vì sao đều là nốt ban đỏ, tóc rất ướt, bên trên còn có nước bùn...

Thắm Dững cảm thấy không thể nhìn tiếp được, may là vừa rồi đã ăn cơm, nếu không đoán chừng lát nữa thấy cơm sẽ ói ra.

Nghĩ đến cha hắn còn đang ở bên ngoài kia ăn bánh, trong lòng Thắm Dững cũng có chút kính phục, ưỡn ngực, tự nói: nam tử hán đại trượng phu, chỉ là thấy xác chết sao có thể sợ hãi thành dạng này?!

Lúc này, từ bên ngoài một hán tử tráng kiện tuổi tầm hơn năm mươi vội vã đi tới, mặc áo choàng của thư sinh, có điều người thoát nhìn không có chút nhã nhặn nào, hắn đi tới, hành lễ với Thắm Nhất Bác.

Thắm Dững nhận ra được, đây là người khám nghiệm tử thi trong phủ, Lưu Đại Phương.

Lưu Đại Phương là trợ thủ đắc lực của Thắm Nhất Bác, nổi danh là người khám nghiệm tử thi giỏi trong phạm vi vài châu huyện xung quanh đây, đôi khi nha huyện lân cận có án phá không được, hoặc tìm được thi thể quái dị, đều mời hắn đi xem, có thể tìm ra chút đầu mối, bởi vậy Thắm Nhất Bác vô cùng coi trọng hắn.

Quan hệ của Thắm Dững cùng hắn cũng rất tốt, Lưu Đại Phương này cũng giống như Thắm Kiệt, là một trong số ít người không khinh thường Thắm Dững.

Ba năm trước đây, có một lần Thắm Dững bị thương ở chân. Thắm Nhất Bác mời lang trung tốt nhất Đông Hạng phủ đến khám cho hắn, lang trung nói không có việc gì, băng bó chân một thời gian là tốt rồi, vừa vặn ngày đó Thắm Dững nằm ở giường mây trong viện, Lưu Đại Phương nhìn thấy.

Lưu Đại Phương lúc đó cũng có chút buồn chán, đi tới hỏi Thắm Dững làm sao vậy, vừa giúp hắn kiểm tra.

Thắm Dững lúc đó tuổi còn nhỏ, lại bướng bỉnh, bị Thắm Nhất Bác mắng, bởi vậy bực bội trong người, đau cũng không nói. Sau Lưu Đại Phương hỏi, Thắm Dững nhịn không được, liền nói: “Đau, đau đến độ rét run.”

Lưu Đại Phương vội vàng đem chân băng bó của Thắm Dững gỡ xuống tới, đổi được, lại dùng một thanh nẹp cố định lại. Thì ra lần trước, Thắm Dững là bị vỡ xương. Thắm Dững sau đó hỏi rất nhiều lang trung, bọn họ đều nói, nếu như lúc đó chân hắn cứ bị bó như vậy một ngày, thì cả đời này sẽ trở nên tàn phế.

Càng thú vị chính là, ngày đó Lưu Đại Phương đổi thuốc cho Thắm Dững xong, liền chạy đến nhà lang trung kia, chửi mắng hắn, nói hắn không phải lang trung mà là rắp tâm hại người!

Sau đó Thắm Nhất Bác điều tra rõ ràng, là do một lần Thắm Dững nghịch ngợm, đắc tội với lang trung đó, bởi vậy hắn ghi hận trong lòng mới cố ý không chữa cho Thắm Dững, mong muốn hắn tàn phế. Sau khi biết chuyện này, Lưu Đại Phương đã đem lang trung đánh chạy, lang trung đó cũng không dám quay trở lại Đông Hạng phủ nữa, bởi vậy Thắm Dững rất thích Lưu Đại Phương.

...

Lưu Đại Phương sau khi hành lễ với Thắm Nhất Bác, liền dẫn theo một cái hòm thuốc nhỏ chạy vào phòng khám nghiệm tử thi, vừa nhìn thấy Thắm Dững, lấy làm kinh hãi, nói: “Thiếu gia của ta, người tới nơi này làm gì? Rất xui xẻo!”

“Ừ...” Thắm Dững đang muốn nói Thắm Nhất Bác để cho hắn tới, nhưng Lưu Đại Phương đã đi đến, kéo hắn sang một bên, “Tiểu tử ngốc? Nhìn thi thể sao có thể đứng ở đầu gió?”

“Đứng đầu gió?” Thắm Dững có chút hồ đồ.

Lưu Đại Phương lắc đầu, đứng trước cửa, nói: “Người xem cha người ngồi ở hướng nào ăn? Thì đứng cùng một hướng với hắn.”

Thắm Dững làm theo lời hắn nói, cảm thấy có chút khác biệt, gật đầu nói, “Ừ, Có vẻ dễ chịu hơn!”

“Tất nhiên!” Lưu Đại Phương cười, “Đây là thi thể mới chết một vài ngày còn chưa có bốc mùi, nếu như tìm được một người đã chết năm sáu ngày, vậy người đứng ở đằng kia, không chỉ thối, còn trúng phải thi độc!”

“À!” Thắm Dững gật đầu, đã sớm lui ra phía sau Lưu Đại Phương, Lưu Đại Phương quay đầu nhìn Thắm Dững một chút, âm thầm gật đầu. Đúng là kể từ ba ngày không gặp mặt thì nên rửa mắt mà nhìn (đã giải thích), vài tháng không gặp Thắm Dững, cả người như sáng láng hẳn lên, không còn vẻ bất cần đời khiến cho người khác không vừa mắt như trước đây, cho nên mới nói nam nhân tìm được vợ tốt, cũng giống như một lần nữa được sống lại. Nghĩ tới đây, hắn còn không quên trêu chọc Thắm Dững: “Ai, Thiếu phu nhân thực sự là tay nghề tốt, bọn nha dịch được ăn ngon đến mê mẩn, đều hỏi Thiếu phu nhân có tỷ muội nào giống như nàng không?”

Thẩm Dũng nghe xong cười cười, hơi có chút đắc ý nói: “Nương tử nhà ta là con gái một, đi đâu có thể tìm người như nàng?”

“Hắc.” Lưu Đại Phụng kinh khẽ đẩy hấn một chút, nói: “Thấy người ta xinh đẹp, ngày đó động phòng có khiến người ta sợ không? Có biết phải làm sao không?”

Thẩm Dũng nghe thế có chút ngượng lại có chút ảo não, nhớ tới lại cảm thấy hối hận, động phòng ngày đó chỉ cùng Phụng Nhất Chúc ăn đậu cô ve cùng ngó sen xào, sớm biết như thế này sẽ động phòng luôn. Thế nhưng hấn bây giờ vẫn chưa có viên phòng, chuyện này không phải sẽ khiến người khác chê cười chính hấn vô dụng sao? Không thể làm gì khác hơn là cười ha hả cho qua, nhưng trong ngực một trăm vạn lần không cam lòng.

Thẩm Nhất Bác cũng ăn xong cơm, đi vào trong phòng liền hỏi: “Dũng nhi, nhìn ra cái gì không?”

“Ách...” Thẩm Dũng vội vàng điều chỉnh lại suy nghĩ, đem chuyện Phụng Nhất Chúc cất sang một bên, lại nhìn hai cổ thi thể, tự nói: có thể nhìn ra cái gì a? Ngoại trừ rất dọa người, cũng không có gì.

“Nói đi.” Thẩm Nhất Bác thúc giục.

“Thi thể bị ngâm ở trong nước.” Thẩm Dũng nhỏ giọng nói thảm một câu.

“Ừ.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?”

Thẩm Dũng kiên trì, lại nhìn thi thể, hơi nhú mày, nói: “Thoạt nhìn... Cổ quái.”

“Ồ?” Lưu Đại Phụng ở một bên cười hỏi hấn, “Cổ quái như thế nào?”

“Ách... Không thể nói rõ ràng, chính là cổ quái.” Thẩm Dũng cũng có chút bất đắc dĩ.

Thẩm Nhất Bác lại không nói gì, không nói hấn nói không tốt cũng không khen hấn nói tốt, chỉ là quay sang nói với Lưu Đại Phụng, “Bắt đầu đi.”

“Được!” Lưu Đại Phụng động thủ, bắt đầu khám nghiệm tử thi.

Thẩm Dũng lần đầu tiên thấy khám nghiệm tử thi, ở một bên tỉ mỉ quan sát, bắt đầu chỉ là kiểm tra thi thể, Lưu Đại Phụng nói những đốm đỏ trên thi thể là thi ban, sau khi chết mới xuất hiện, hai thi thể này sau khi chết vẫn nằm úp sấp.

Sau đó, Lưu Đại Phụng bắt đầu cạy y phục của thi thể, còn cạo đầu.

Thẩm Dũng nhú mày, tự nói... Sao có thể hành hạ một người đã chết như thế, thật đáng thương.

Thẩm Nhất Bác ở một bên nhìn Thẩm Dũng, nói: “Người không làm như thế, lẽ nào để các nàng hàm oan mà chết?”

Thẩm Dũng không lên tiếng, nghiêm túc nhìn.

Lúc này, chợt nghe thấy bên ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, là có người nhẹ nhàng chạy tới.

Thẩm Dũng quay lại đầu, liền thấy Phụng Nhất Chúc hiếu kỳ chạy vào sân, ở xa xa quan sát, cũng không đi vào.

Thẩm Dũng vội vàng chắn ở cửa, tránh cho nàng nhìn thấy người chết mà sợ hãi.

Phụng Nhất Chúc không đi, nhăn mặt nhăn mũi, hiếu kỳ nhìn, nàng thật ra không sợ người chết, nàng giết gà, nhìn thấy người ta giết heo, trước đây cha nàng cũng từng nói, nội tạng của người kỳ thực cùng heo cũng không khác biệt lắm.

Phụng Nhất Chúc chậm rãi đi qua đi lại vài bước bên ngoài cửa, Thẩm Dũng bất đắc dĩ, phải chạy ra ngoài, cài cửa lại: “Nương tử, người quay về trong viện chờ ta một lát, gọi Liên Nhi cùng Tiểu Thạch đến chơi với người, hoặc là đến chỗ mẫu thân cũng được?”

Phụng Nhất Chúc hỏi, “Chỗ đó là thi thể của hai người nữ hài tử sao?”

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu, nói: “Đi nhanh đi, cô nương gia tiến vào âm trạch* là điềm xấu!”

*Âm trạch: là ngôi mộ nhưng ở đây cũng có thể hiểu là nơi có người chết.

Phụng Nhất Chúc vẫn là hiếu kỳ, nhỏ giọng nói thảm, “Ta đã lập gia đình, không thể coi là cô nương.”

“Còn chưa có viên phòng!” Thẩm Dũng trừng nàng.

Phụng Nhất Chúc không nói lời nào.

Lúc này, Thẩm Nhất Bác mở cửa, thấy hai người ở trong sân, một người không muốn đi, một người muốn đuổi, liền hỏi: “Dũng Nhi, làm cái gì đó?”

“Ách...” Thảm Dững quay đầu lại, thấy Thảm Nhất Bác vẫy vẫy tay với hắn: “Mau đến nhìn.”

Thảm Dững gật đầu đi về phía trước, Phương Nhất Chúc cũng đi theo.

Thảm Nhất Bác liền rõ ràng, cũng vội vàng nói: “Ai, Nhất Chúc à, cô nương gia, đừng xem những thứ này, cẩn thận sợ hãi.”

“Con đã từng thấy người chết.” Phương Nhất Chúc tự nói, trước đây nàng đã thấy rất nhiều người chết, người ven đường chết đói, đi qua rừng cây thấy người thất cổ chết... Còn có lúc cha mẹ nàng mất, thi thể cũng không phải đều là nàng mai táng sao.

Thảm Nhất Bác hơi ngần ngại, nghĩ một lúc, liền gật đầu: “Vây đi, người nếu là không sợ thì vào trong, lát nữa không được khóc nhè.”

“Được!” Phương Nhất Chúc vui mừng muốn bước vào lại bị Thảm Dững kéo lại: “Chờ một chút.”

Phương Nhất Chúc cong môi nhìn hắn, vậy là ý gì? Cha cũng đã đồng ý.

Lại thấy Thảm Dững đi ra ngoài một chuyến, không biết từ chỗ nào kiếm ra một mảnh lụa hồng, thắt vào cổ tay Phương Nhất Chúc, nói: “Đề trừ tà.”

“Học được ở đâu đó?” Thảm Nhất Bác thấy buồn cười.

“Mẫu thân dạy.” Thảm Dững nói.

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm, kéo tay Thảm Dững đi vào trong phòng.

Trong phòng, Lưu Đại Phương đã đem hai cỗ thi thể xử lý gọn gàng, dùng mảnh vải lụa trắng phủ lên trên người, rồi nâng miệng thi thể nhìn vào bên trong.

Phương Nhất Chúc ghé sát vào người Thảm Dững, mở to hai mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Tướng công, có cảm giác là lạ.”

“Người cũng cảm thấy được sao?” Thảm Dững hỏi: “Ta cũng thấy cổ quái.”

“Là các người lần đầu tiên thấy người chết đi?” Thảm Nhất Bác nhìn hai người.

“Không phải.” Phương Nhất Chúc lắc đầu: “Luôn cảm thấy kì quái nói không nên lời, hai nha đầu này không giống như là nữ hài tử.”

“Đúng đúng!” Thảm Dững gật đầu, nói: “Ta cũng nghĩ như thế, người xem, Liên Nhi cũng không phải hơn mười tuổi sao, lại hoàn toàn không đồng dạng như hai nàng!”

“Đúng thật là cổ quái.” Lúc này, Lưu Đại Phương cũng nói một câu, “Bởi vì chết kỳ lạ.”

Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dững liếc nhìn nhau, hỏi: “Kỳ lạ chỗ nào?”

“Đại nhân, đây chưa chắc đã là do những kẻ bắt cóc trẻ con làm, là có người cố ý giết người.”

“A?” Thảm Nhất Bác hỏi: “Lão Lưu, người có phải tìm được đầu mối gì hay không?”

“Ừ!” Lưu Đại Phương đem thi thể lật trở lại, để cho Thảm Nhất Bác nhìn, rồi nói: “Nhìn lưng của các nàng.”

Thảm Nhất Bác khẽ nhíu mày, mở hồ, chỉ thấy trên lưng của hai thi thể đều có thương tích giống như là vết roi, vết thương cũ mới đều có.

“Ai lại đánh hài tử như vậy?” Phương Nhất Chúc nhíu mày.

“A.” Thảm Dững lại đột nhiên nói: “Là nữ tử trắng hoa sao? Là loại vừa mới từ nha hoàn chuyển lên làm cô nương, có người nói vô luận có nghe lời hay không, mỗi ngày đều bị đánh một roi, phải đánh liên tục trong một tháng, cái này gọi là đem người ti tiện đánh đến biết nghe lời.”

Thảm Dững vừa mới dứt lời, Thảm Nhất Bác cùng Lưu Đại Phương đều giật mình quay đầu lại nhìn hắn.

Thảm Dững gãi gãi quai hàm, nói: “Trước đây... Khi đến phiêu hương viện có từng nghe người ta nói qua, ai nha...”

Vừa mới dứt lời, Thảm Dững liền cảm giác trên cánh tay tê rần, cúi đầu, chỉ thấy Phương Nhất Chúc đang nắm lấy cánh tay của hắn... Nhéo!

“Ừm...” Thảm Dững không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, ai bảo chính mình nói lỡ miệng nói ra?

“Là cô nương bên trong kỹ viện sao?” Thảm Nhất Bác cũng thấy được kỳ hoặc.

“Đại nhân, người xem trên cổ có đúng là vết siết hay không?” Lưu Đại Phương chỉ vào cổ của người chết.

“Ừ.” Thảm Nhất Bác gật đầu, “Là bị bóp chết?”

“Đây là sau khi chết rồi mới siết, cố ý tạo thành bộ dạng bị bóp chết.” Lưu Đại Phương nói: “Ta vừa mở ngực của các nàng ra nhìn một chút, bên trong phổi đều là nước, là bị chết đuối, sau đó nhìn da đầu các nàng...” Vừa nói vừa đuổi tay chỉ cho Thẩm Nhất Bác nhìn, “Có máu ứ đọng, là có người ấn đầu các nàng vào trong nước mới chết đuối!”

Thẩm Nhất Bác gật đầu, nói: “Chính xác! Càng có vẻ như là kỹ viện lạm dụng hình phạt riêng vô ý trong lúc giết chết người không có cách nào khác xử lý thi thể, liền mượn vụ án mất tích hài tử lần này, muốn giả họa cho bọn buôn người kia, để thoát tội.”

“Cũng không biết là kỹ viện ở đâu.” Lưu Đại Phương về tiệc rượu, vừa nói hân cùng Thẩm Nhất Bác cùng vô thức liếc mắt nhìn Thẩm Dũng, Thẩm Dũng cả kinh vội vàng lắc đầu, tự nói: hai người là muốn hại chết ta sao?! Xoay mặt nhìn, quả nhiên, sắc mặt Phương Nhất Chúc vô cùng khó coi, liếc hân, như là muốn hỏi—— không phải là kỹ viện nào người cũng nhớ chứ?!

Thẩm Dũng vội vàng lắc đầu, nói: “Ta không biết, có điều có thể tra... mấy người báo án nói đã đánh mất hài tử trong nhà? Chắc chắn là đóng giả! Nếu như tra ra hân cũng biết được là kỹ viện nhà ai!”

Thẩm Nhất Bác cảm thấy có lý, liền phái mấy nha dịch đi ra ngoài tra.

Không bao lâu, nha dịch liền áp giải hai người đã trở về.

Bọn nha dịch hỏi thăm nhiều người, về ra được chân dung hai người ngày đó đến báo án, liền dẫn theo mấy người đã từng gặp qua bộ dạng hai người bọn họ để xác nhận... Nha dịch bắt đầu lục soát các kỹ viện bị tình nghi, cuối cùng ở bên trong một kỹ viện tại cửa nam Đông Hạng phủ, tìm được hai người đã đến báo án. Nữ là tú bà, nam chính là một người hộ viện (hộ viện: giống như bảo kê, bảo vệ). Kỹ viện này không nhiều người lắm, các cô nương phần lớn đều là lưu lạc đầu đường bị nhốt trở về, trước tiên làm nha hoàn đến mười ba tuổi, sau đó chịu đôn roi, trực tiếp làm cô nương. Hai nha đầu bị chết kia có người nói rất cố chấp không chịu nghe lời, sau bị tú bà dùng hình phạt riêng, giết chết. Tú bà sợ gặp phải麻烦 tai vạ, bởi vậy đã nghĩ ra biện pháp vu oan hãm hại, tội của tú bà này dù sao cũng là tội ác tày trời như bọn buôn người.

Thẩm Nhất Bác theo luật phán xử hai người, đồng thời ban ra một đạo lệnh cấm, từ nay về sau, nơi kỹ viện không được dùng hình phạt riêng, nếu điều tra ra liền luận tội xử phạt.

Án mạng này được phá, cuộc sống trong nước trong lửa của các cô nương ở kỹ viện, cũng được bảo đảm không ít, thế nhưng Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm Dũng đều hài lòng không được, bởi vì... vụ án bắt cóc hài tử còn chưa có phá được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Dũng ở trong sân luyện công, hân hiện tại đã thành thói quen, vô luận ngủ muộn bao nhiêu, sáng ngày thứ hai nhất định sẽ cùng Phương Nhất Chúc thức dậy, Phương Nhất Chúc làm điểm tâm, hân luyện công.

“Tướng công.” Phương Nhất Chúc ở trong phòng bếp gọi ra.

Thẩm Dũng vội vàng ở trong sân chạy vào, hỏi: “Nương tử, sáng sớm ăn gì?”

Phương Nhất Chúc múc cho Thẩm Dũng một chén lớn hân đậu hoa*, còn có một bát sáu bảy món điểm tâm kỳ lạ.

*Hân đậu hoa: hay chính là táo phở mặn.

Thẩm Dũng nhìn chằm chằm các món ăn một lượt, hỏi: “Nương tử, đây là điểm tâm gì, lại đẹp mắt như vậy?”

“Đường bắt sủy.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm trả lời.

“Tên thú vị như vậy?” Thẩm Dũng cầm chiếc đũa chọc một miếng, rất mềm!

“Ném thử đi.” Phương Nhất Chúc gấp một miếng đưa đến miệng Thẩm Dũng, Thẩm Dũng há to miệng ăn một ngụm, “A! Thật ngon!”

Thẩm Dũng cảm thấy bên ngoài vỏ bánh hương vị ngọt ngào mềm mại, bên trong có vị thịt, còn có vị trứng gà cùng đậu phộng, vội vàng mở to hai mắt nhìn Phương Nhất Chúc: “Nương tử, làm như thế nào vậy?”

“Hắc hắc, trước tiên đem khoai lang chưng chín, sau đó nghiền nát, liền đặt lên trên bột gạo nếp nhào, nặn thành hình chén nhỏ, rồi thả vào trong nước nóng đun sôi.” Phương Nhất Chúc ngồi ở bên cạnh bàn, hai tay nâng cầm hướng về phía Thẩm Dũng giảng giải: “Lại đem trứng gà rán chín, cắt thành sợi nhỏ, trộn với thịt băm nhỏ, nắm hương thêm vào cả hành thái rồi đem tất cả sao chín. Đem đường đỏ đun thành nước đường, lại lấy bánh bột gạo khoai lang vừa nặn thả vào trong nước đường, khi lấy ra không bị dính là được, sau đó bỏ vào bên trong thịt, trứng hành lá cùng với đậu phộng đã được đập dập, đây là đường bắt sủy!”

Thẩm Dũng liền bỏ thêm một miếng nữa vào trong miệng, thưởng thức hương vị ngọt ngào của đường bắt sủy, tấm tắc gật đầu: “Thật ngon, thật ngon!”

Lúc này, bên ngoài Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm Kiệt cũng đã vào được, bị những món điểm tâm lạ mắt của Phương Nhất Chúc hấp dẫn, đều ngồi xuống ăn.

“Ừ!” Thẩm Kiệt vừa ăn vừa gật đầu, “Thiếu phu nhân tay nghề thật giỏi, ăn một chút đã thấy tâm tình tốt hơn, hôm nay nhất định có thể bắt được người!”

Phương Nhất Chúc có chút hiếu kỳ, hỏi Thẩm Nhất Bác: “Phụ thân, hai người hôm nay sao lại đến ăn ở phòng bếp? Lát nữa phải xuất môn sao?”

“Đứng.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, “Thẩm Kiệt đã tra xét các cửa hàng trang sức, đúng là có người từng mang đến trang sức bạc, đều là loại của trẻ con mang.

“Người nào?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ...” Thẩm Kiệt nhú nhú mày, nói: “Có người nói là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, còn nói lắp.”

...

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cây nho thỏ cùng Tiểu Kết Ba

Ăn xong điểm tâm, Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc theo Thẩm Nhất Bác, Thẩm Kiệt cùng với ba nha dịch nữa xuất môn, đi tìm Tiểu Kết Ba kia.

Đặc điểm của người này tương đối rõ ràng, chừng quỹ hiệu cảm đồ còn nói nghe giọng hẳn là một người địa phương, bởi vậy Thẩm Kiệt cho bọn nha dịch đi dò hỏi, có một người tên Tiểu Kết Ba như vậy hay không.

Không lâu sau, bọn nha dịch đã trở lại, đúng là đã hỏi được, có người nói ở đầu thôn trong thành bắc, có một người tên Tiểu Kết Ba, cha mẹ đều đã mất, bản thân tự dựng một ngôi nhà nhỏ lợp bằng cỏ để ở, thích trộm vặt, tính nét cũng bướng bỉnh. Có điều bởi vì thân thể hắn đáng thương lại không chôn nương tựa, bởi vậy người trong thôn đều không tính toán với hắn. Hắn thường tới Đông Hạng phủ để làm thuê vài việc vặt, nuôi sống chính mình.

Thẩm Nhất Bác nghe thế khẽ nhú mày, hỏi: “Một hài tử đáng thương như thế, sao lại liên quan đến án lừa bán hài tử này? Hơn nữa hắn là người địa phương, có thể đi đến những châu huyện lân cận để gây án không?”

“Có thể là cuộc sống cùng đường phải làm để lấy kế sinh nhai? Hoặc là bị người khác lợi dụng?” Thẩm Kiệt hỏi, “Bằng không, chúng ta đi tìm hắn?”

Thẩm Nhất Bác gật đầu, mang theo mọi người đi đến thôn ở bắc thành có tên gọi là thôn Vương Cương, thôn kia chỉ có khoảng trăm hộ cư dân, tương đối hẻo lánh. Thôn Vương Cương phía nam là hồ Vấn Kết, ở nơi đó thôn dân một nửa trồng trọt một nửa đánh cá, cũng có một số dùng cho sinh hoạt.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng dưới sự hướng dẫn của Thẩm Nhất Bác đi vào thôn Vương Cương, vừa vào thôn, liền thấy ở giữa đồng một tiểu hài tử béo béo đen đen, đưa tay chỉ vào bọn họ kêu, “Cha mau nhìn, trên hông đeo đao, quan gia tới rồi!”

Cha của hài tử kia đang cùng hắn trông trọt vôi vàng che cái miệng của hắn.

Thẩm Dũng khẽ nhú mày, chỉ thấy hai bên trái phải vài một tiểu hài tử cũng đều chạy đi, trong miệng hô: “Quan gia tới, quan gia tới!”

“Còn chưa có tra xét, đã bị lộ ra thân phận.” Thẩm Nhất Bác nhú mày.

“Tiểu hài tử hầu hết đều như vậy.” Thẩm Kiệt cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, “Thấy quan binh liền sợ hãi.”

“Ta lại cảm thấy như là canh gác mới đúng.” Thẩm Dũng đột nhiên mở miệng.

Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm Kiệt đều sửng sốt, không giải thích được xoay mặt nhìn hắn.

“Trống công, canh gác cái gì cơ?” Phương Nhất Chúc hỏi Thẩm Dũng.

“À...” Thẩm Dũng có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, nói: “Khi ta còn bé cũng hay sử dụng chiêu này, tìm mấy người thư đồng đứng ở trước cửa, thấy cha tới, thư đồng liền chạy vào bên trong, vừa chạy vừa la một cái ám hiệu gì đó.”

Thẩm Nhất Bác có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Thẩm Dũng, tự nói: thảo nào đám thư đồng kia trong viện Thẩm Dũng luôn luôn hét to loạn xạ, đều không phải trời mưa hay nổi gió, mà là ra ám hiệu cho bên trong, uống bản thân làm tri phủ nhiều năm như vậy, cư nhiên lại bị một tiểu tử qua mặt mà không hay biết gì.

Thẩm Kiệt bắt được một tiểu hài tử đi ngang qua, hỏi hắn: “Này, hỏi người một chuyện, thôn này có một người tên Tiểu Kết Ba không?”

Tiểu hài tử mở to đôi mắt, đảo loạn, đánh giá đám người Thẩm Kiệt, Thẩm Nhất Bác.

“Một người tên Tiểu Kết Ba, tầm mười lăm mười sáu tuổi.” Thẩm Kiệt nói.

“Không...” Tiểu tử kia lắc đầu, nhỏ giọng nói thảm một câu, “Không biết.”

Thẩm Kiệt cùng Thẩm Nhất Bác liếc mắt nhìn nhau, tiểu hài tử này dường như là đang nói dối.

Thẩm Dũng ở một bên thấy thế, liền nói: “Tiểu hài tử, cha mẹ ngươi đâu?”

Tiểu hài tử có chút khần trương nhìn Thẩm Dũng, hỏi: “Ngươi... Các ngươi muốn làm gì?”

“À, chúng ta đi hỏi cha mẹ ngươi một chút, xem bọn họ có biết ngươi cùng Tiểu Kết Ba chơi với nhau hay không.” Thẩm Dũng trả lời.

Hài tử kia lập tức khần trương, vội nói: “Cái đó, không được!”

“Vậy ngươi nói đi, Tiểu Kết Ba ở nơi nào?” Thẩm Dũng hỏi: “Còn nữa, có đúng hấn để các ngươi ở chỗ này để báo tin cho hấn hay không?”

Tiểu hài tử có chút do dự, một lát mới nói, “Không thể phản bội huynh đệ.”

“Ha ha.” Thẩm Kiệt bị hấn chọc cười, “Tóc còn chưa đủ dài đã biết đến huynh đệ? Vậy Tiểu Kết Ba nếu như thật sự phạm tội, ngươi cũng bị bắt cùng hấn vào ngồi trong đại lao, mỗi ngày chỉ có thể ăn cơm nguội, uống nước lạnh.”

Tiểu hài tử sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Phương Nhất Chúc thấy hai người một vặn hỏi một hù dọa một tiểu hài tử, cũng có chút bất đắc dĩ, liền nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi nói cho chúng ta Tiểu Kết Ba ở nơi nào, chúng ta sẽ không nói cho hấn là ngươi nói.”

“Thực sự sao?” Tiểu hài tử hỏi Phương Nhất Chúc: “Các ngươi... chắc chắn nha!”

“Ừ!” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Chúng ta chắc chắn.”

Tiểu hài tử đưa tay chỉ chỉ phía sau một khu rừng trúc cách đó không xa, nói: “Tiểu Kết Ba ở nhà lá bên trong rừng trúc kia, hấn bảo chúng ta đứng cạnh ở đầu thôn cho hấn, nếu có người đeo đao tiến đến, liền hô ‘Quan gia tới rồi’ để ra hiệu, hấn sẽ mời chúng ta ăn đùi gà, trong nhà hấn nuôi rất nhiều gà Lô Hoa.”

Thẩm Dũng thờ dài, thì ra tiểu hài tử này là bị một cái đùi gà mua chuộc.

Mọi người không làm khó tiểu hài tử kia nữa, vội vàng đi về hướng rừng trúc.

“Hấn chắc hấn đã chạy đi.” Thẩm Kiệt nói: “Vừa rồi đám tiểu hài tử kia đã hô lớn như vậy.”

“Chạy khỏi chùa cũng không chạy được khỏi miếu.” Thẩm Nhất Bác nói, “Sớm muộn sẽ trở lại, chúng ta đi vào trong rừng tìm xem, một tiểu hài tử có thể chạy đến chỗ nào.”

Mọi người vào rừng trúc, khi thấy nhà của Tiểu Kết Ba đều sửng sốt.

Lúc trước bọn họ còn tưởng rằng, một tiểu hài tử ở trong lều cỏ, nào có thể là một chỗ ở tốt, khẳng định là rất rách nát, thế nhưng hôm nay nhìn, lại giật mình.

Chỉ thấy nhà nhỏ này là từ mảnh gỗ dựng nên, tường đất có đính cây cỏ, bao quanh là trúc xanh, còn có một hàng rào tre.

Một cây nho quấn vào rào tre, cây đã đến thời kì kết quả, tím tím hồng hồng.

Trên mặt đất trồng rất nhiều loại rau, đều được chăm sóc tỉ mỉ.

“Ở đây có vẻ rất thoải mái.” Phương Nhất Chúc nhìn một chút, cười nói: “Tiểu hài tử này cũng thật biết sống.”

Thẩm Dũng ở một bên nhìn nòng, thừa dịp Thẩm Kiệt cùng Thẩm Nhất Bác đi tới phía trước gọi cửa, liền tiến đến bên cạnh Phương Nhất Chúc ghé vào tai nói thảm một câu: “Ngươi ta tốt xấu gì cũng đã mười lăm tuổi, ngươi bao nhiêu tuổi mà cũng muốn gọi hấn là tiểu hài tử?”

Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn hấn, “Ngươi cũng xấp xỉ mà.”

Thẩm Dũng neho lại con mắt, ở bên hông Phương Nhất Chúc bấm một cái.

Phương Nhất Chúc trừng hấn, duỗi tay bảo vệ thất lưng, trên mặt đỏ hồng. Thẩm Dũng lại một lần nữa hời hện, lúc trước thế nào lại không viên phòng, một phần đậu cỏ ve xào cùng ngó sen mà khiến lở chuyện tốt của hấn.

Thẩm Kiệt gọi cửa một lúc, không thấy ai trả lời, liền lộn người nhảy qua hàng rào vào bên trong, gõ cửa phòng, nhưng vẫn không ai đáp trả.

Đẩy cửa phòng lại phát hiện cửa cũng không khóa, liền đi vào, trong phòng không có một bóng người.

Thẩm Nhất Bác cũng tiến vào, Thẩm Dững thấy Phương Nhất Chúc vén váy muốn vượt qua hàng rào, liền lại gần, nói: “Ta ôm người vào trong?”

Phương Nhất Chúc cười với hắn, “Ta có thể nhảy vào bên trong, tường cao hơn thế này ta cũng có thể bay qua, xem ta nha.”

“Tiểu thư khê các phải cho ra dáng.” Thẩm Dững giả bộ nghiêm túc nói, “Người một chút cũng không biết làm nũng.”

Phương Nhất Chúc hơi dẩu môi, nhưng lại không có chủ ý chính là đang do dự, Thẩm Dững nhanh tay, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhủ: “Ai nha, nhìn như đậu giả ôm tảng thịt.”

Phương Nhất Chúc tức giận, Thẩm Dững thả người nhảy vào bên trong sân, đắc ý dào dạt đem Phương Nhất Chúc buông ra.

Vừa đặt chân xuống đất, thấy Thẩm Dững cười đến vui vẻ, một vài nha dịch phía sau leo tường vào cũng đều nín cười, Phương Nhất Chúc có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng đập Thẩm Dững một cái.

Thẩm Dững xoa xoa bắp chân bị Phương Nhất Chúc đập trúng, trong lòng bối rối.

Thẩm Nhất Bác thấy kỳ cục, ho khan một tiếng, nhìn hai người, ý bảo Thẩm Dững —— muốn làm chuyện này về nhà làm.

Thẩm Dững sờ sờ đầu, nhìn sang nơi khác.

“Trong phòng không có ai.” Thẩm Kiệt đi ra nói, “Có điều là trong chén trà nước vẫn còn ấm, xem ra là vừa chạy đi.”

Thẩm Nhất Bác nhăn mi, phân phó bọn nha dịch, “Chia ra bốn phía đi tìm!”

Vì vậy, bọn nha dịch đều chạy đi vào trong rừng trúc.

Phương Nhất Chúc cũng muốn đi tìm, Thẩm Dững lại kéo nàng, “Trong rừng nhiều côn trùng sâu bọ không nói, chưa biết chừng còn có rắn, để cho bọn họ đi tìm, người không cần giúp vui.”

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững, trong lòng buồn bực... Từ khi Thẩm Dững học công phu, bắt đầu trở nên... ừ, lợi hại.

Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm Kiệt ra phía sân sau kiểm tra, Thẩm Dững rảnh rồi, liền kéo Phương Nhất Chúc đến ngồi xuống bên dưới dàn cây nho, đưa mắt nhìn ra bốn phía, cười nói, “Ồ đây cảnh trí cũng không tệ lắm.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc trả lời, từ trên dàn nho bẻ lấy hai quả nho lớn, lại từ trong bọc nhỏ bên hông, lấy ra một con dao nhỏ, tự mình mân mê.

Thẩm Dững ở một bên nhìn nàng, ngắm cái cổ trắng nhỏ nhỏ của nàng, lại nhìn lỗ tai tròn tròn, cảm thấy có chút khát, kéo Phương Nhất Chúc ngồi xuống, nói: “Nuơng tử.”

“Ừ?” Phương Nhất Chúc vừa trả lời vừa từ một quả nho cắt lấy một mảnh nhỏ, ở giữa rạch ra, một mảnh nhỏ liền chuyển thành hình dạng hai cái lỗ tai. Sau đó đem quả nho còn lại, ở giữa chính giữa khoét một lỗ hồng, đem hai cái lỗ tai kia gắn lên trên, lại ở phía trước mặt quả nho rạch một đường, biến thành cái miệng cười lớn.

Phương Nhất Chúc nhìn chằm chằm quả nho kia nở nụ cười, đưa cho Thẩm Dững xem.

Thẩm Dững nhón mi —— một con thỏ nhỏ!

“Hắc.” Thẩm Dững cười đưa tay tiếp nhận lấy con thỏ bằng nho đó: “Thật thú vị.”

Phương Nhất Chúc lại làm thêm mấy con thỏ nữa, hai người bụng mấy con thỏ nho ngồi cùng một chỗ cười khúc khích.

Thẩm Kiệt cùng Thẩm Nhất Bác từ trong phòng đi ra, thấy tình hình này, đều nhin không được lắc đầu, đúng là tâm tính tiểu hài tử.

Rất nhanh, bọn nha dịch đã trở về, nói đã tìm khắp chung quanh nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Tiểu Kết Ba.

Thẩm Nhất Bác nhíu mi, suy nghĩ một chút, nói: “Đều trở về đi, lúc khác trở lại!”

Mọi người có chút giật mình, có điều là Thẩm Nhất Bác từ trước đến nay uy nghiêm, bọn nha dịch cũng không dám hỏi nhiều, liền theo hắn ra khỏi rừng trúc.

Thẩm Nhất Bác mang theo mọi người ra khỏi làng, rồi nói, “Phân tán ra rồi quay trở lại rừng trúc, không được để người khác chú ý, tập trung mai phục trong rừng, chờ Tiểu Kết Ba trở về!”

Tất cả mọi người gật đầu, bắt đầu tản ra đi vào rừng.

Thẩm Dững kéo Phương Nhất Chúc đi qua đám cây dâu, lặng lẽ trở về rừng trúc, đã thấy cách đó không xa, bọn người Thẩm Kiệt cũng đã tới, đang âm thầm mai phục.

Sợ Phương Nhất Chúc mệt, Thẩm Dũng lôi kéo nàng đến bên một tảng đá ngồi xuống.

Phương Nhất Chúc đột nhiên nói: “Tướng công, ta nghĩ, Tiểu Kết Ba có lẽ không phải kẻ lừa gạt.”

“Vì sao?” Thẩm Dũng không hiểu.

“Ngươi xem hắn, trong vườn của hắn trồng một đàn nho, quang cảnh trong lành xinh đẹp, trong nhà đồ đạc bày biện gọn gàng sạch sẽ.” Phương Nhất Chúc nói.

“Điều này chỉ có thể nói lên hắn là người ngăn nắp, cùng chuyện hắn có phải là kẻ lừa đảo hay không có can hệ gì?” Thẩm Dũng cười hỏi.

“Không hẳn như vậy.” Phương Nhất Chúc nói, “Nhưng nói chung, ta nghĩ một người sống như vậy, sẽ không làm loại chuyện thương thiên hại lý này, huống chi hắn chỉ là một tiểu hài tử.”

Thẩm Dũng cũng không phản bác nàng, cùng nàng ngồi trong rừng chờ.

Mọi người chờ từ buổi trưa cho đến tận khi bầu trời tối đen... May là bọn nha dịch trên người có mang theo đuốc cầm tay mà Phương Nhất Chúc đã chuẩn bị lúc trước, găm mấy miếng rồi lại tiếp tục chờ.

Buổi tối trong rừng trúc rất là dọa người, bóng trúc chập chờn, gió mát suru suru.

Thẩm Dũng kéo Phương Nhất Chúc gần đến, muốn ôm nàng.

Phương Nhất Chúc lại tựa hồ có chút câu nệ, Thẩm Dũng nói: “Sợ cái gì, ta có đúng là tướng công của ngươi hay không?”

Phương Nhất Chúc liền nhích lại gần trong lòng hắn.

Ở cái góc độ này của Thẩm Dũng, vừa lúc có thể thấy cái cổ trắng tròn và lỗ tai của Phương Nhất Chúc, trong lòng có chút luống cuống, đổi đề tài câu chuyện, nói: “Ài, thế nào còn chưa thấy, sợ Tiểu Kết Ba thật sự đã bỏ đi.”

“Sợ là đã không dám trở về.” Phương Nhất Chúc nói, “Có điều... hắn nhất định biết cái gì, nếu không vì sao phải sợ người của quan phủ như vậy?”

“Hắn sợ có lẽ là người đeo đao mới đúng.” Thẩm Dũng nhưng nói, “Ngươi còn có nhớ vừa rồi tiểu oa nhi đã nói thế nào không? Tiểu Kết Ba nói với hắn, thấy người đeo đao... liền kêu lên quan gia tới.”

“Ừ, lời này có chỗ nào sai sao?” Phương Nhất Chúc không giải thích được.

“Người đeo đao ai nói nhất định là người của quan phủ?” Thẩm Dũng hỏi lại.

“Ừ...” Phương Nhất Chúc sờ sờ cằm, gật đầu: “Đúng vậy tướng công, nếu như là người xấu tới, mà những hài tử kia lại hô quan gia tới, thì những kẻ kia cũng sẽ thu liễm một chút!”

“Cũng có thể như vậy!” Thẩm Dũng gật đầu, “Tiểu Kết Ba này cũng rất lanh lợi đi.”

“Tướng công thật thông minh.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói.

Thẩm Dũng theo ánh trăng, nhìn khuôn mặt của Phương Nhất Chúc, mông mông lung lung, liền cảm thấy bả vai nàng nơi hắn đang nắm cũng thật mềm mại, trong lòng buồn cười, nha đầu kia kỳ thực trên người cũng rất có da có thịt, chẳng qua là khung xương nhỏ, cho nên thoát nhìn vóc người cũng nhỏ bé.

“Nương tử.” Thẩm Dũng ghé lại gọi một tiếng.

“Ừ?” Phương Nhất Chúc nhìn hắn.

“Cho ta hôn một cái đi.” Thẩm Dũng nhỏ giọng nói thào một câu.

Phương Nhất Chúc đẩy hắn: “Có người.” Ý nhắc đám người Thẩm Kiệt cách đó không xa.

Thẩm Dũng nhăn mặt nhăn mũi, nói: “Thấy được thì làm sao? Ngươi là nương tử của ta, nương tử lại không được hôn sao?”

Phương Nhất Chúc có chút ngượng ngùng, có điều là cũng không cự tuyệt, nghiêng đầu ghé nửa bên mặt về phía Thẩm Dũng.

“Không nên.” Thẩm Dũng nói, “Muốn hôn mời.”

Phương Nhất Chúc mặt càng thêm đỏ, liếc hắn một cái.

Thẩm Dũng nhìn phía sau một chút, nói: “Ngươi sợ bị người thấy sao? Chúng ta lùi về phía sau một chút đi.”

Phuong Nhất Chúc không trả lời, Thẩm Dững liền lôi kéo nàng về phía sau.

Đi vào bên trong vài bước, khi đã xác định đám người Thẩm Kiệt nhất định nhìn không thấy, Thẩm Dững mới ôm Phuong Nhất Chúc, ghé lại gần muốn hôn môi.

Đúng vào thời điểm sắp chạm được vào môi ai đó... Đột nhiên nghe thấy trong trúc rừng “tất tất tác tác” một tiếng.

Phuong Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều sùng sốt.

Phuong Nhất Chúc vội vàng ôm lấy Thẩm Dững, “Tướng công, âm thanh gì vậy?”

Thẩm Dững cũng nhíu mày, tự nói: hay là trong rừng này có dã thú? Có điều nghĩ lại thấy không đúng, đoán là thỏ rừng hay con gì đó.

“Tiếng gió thổi.” Thẩm Dững vẫn không quên nụ hôn đang dở, hướng về phía Phuong Nhất Chúc nói, “Đừng động...” Nói xong, lại muốn bắt đầu.

Ngay lúc muốn hôn tiếp, đột nhiên, trong rừng lại phát ra thanh âm “khanh khách”.

Giữa đêm tối, thanh âm tới quý dị, làm cho người nghe lông tóc dựng đứng.

“Là cái gì nha?” Phuong Nhất Chúc cũng sợ.

“Khanh khách lộc cộc...” Lại một tiếng.

Thẩm Dững đột nhiên nhẹ nhàng “A” một tiếng, nói, “Nurong từ, người nói thanh âm này có giống như là...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời —— gà Lô Hoa đẻ trứng!

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Rượu tang châu* cùng tam sinh cửu

*Tang châu: là quả dâu. Ta để nguyên gốc Hán Việt cho hay.

Phuong Nhất Chúc cùng Thẩm Dững tỉ mỉ nghe xong, lập tức nhận ra âm thanh khanh khách lộc cộc kia chính là của một con gà mẹ.

Theo hướng phát ra âm thanh đi đến, Thẩm Dững vạch ra bụi cây rậm, quả nhiên, thấy bên trong rừng trúc, có một cái hố không nông không sâu, một con gà mái Lô Hoa đang ghé vào bên trong, chân bới bới đất, động tác như muốn đẻ trứng.

Thẩm Dững linh cơ khẽ động, duỗi tay ôm lấy gà mẹ, rồi sau đó kéo Phuong Nhất Chúc ra trốn ở sau một bụi cây, lẳng lặng chờ.

Không bao lâu sau, chợt nghe thấy trong rừng lại vang lên tiếng gọi cục cục, một bóng người nhỏ gầy chạy ra, thì thầm trong miệng, “Đối... . đối chết lão tử, Hoa Hoa, đẻ... . trứng chưa?”

Hắn chạy tới gần, đến miệng cái hố liền ngồi xổm xuống, hình như là muốn duỗi tay tìm dưới bụng gà mái, xem có trứng hay không...

Thế nhưng vừa sờ, chợt nghe tiểu tử kia “Ai nha” một tiếng, gấp đến độ dựng đứng lên, “Hoa... . Hoa?”

Phuong Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều cổ nhin cười, quả nhiên là Tiểu Kết Ba.

Lúc này, lão gà mái trên tay Thẩm Dững liền khanh khách kêu lên.

“Hoa Hoa?” Người nọ dường như nghe thấy tiếng gà, thò phào nhẹ nhõm, chạy về phía Thẩm Dững và Phuong Nhất Chúc.

Thẩm Dững nhẹ nhàng đem gà mái thả ra một bên, thấy người nọ đi tới gần, đột nhiên liền nhào ra: “Chạy chỗ nào!”

“A!” Người nọ cả kinh kêu lên, “Kia... . anh hùng?”

Phuong Nhất Chúc vội vàng chạy ra bên ngoài hô lớn, “Bắt được rồi! Bắt được rồi!”

Rất nhanh, trong rừng đèn đuốc sáng rực lên, Thẩm Nhất Bác mang theo người vợ vã chạy đến, thấy hai tay Thẩm Dững đang nắm chặt lấy một niên thiếu mười bốn mười lăm tuổi, thiếu niên kia liên tục giãy dụa, thì thầm trong miệng, “A... . Hảo hán, hảo hán... . tha mạng.”

“Ngươi là Tiểu Kết Ba?” Thẩm Kiệt hỏi.

“Sao. . . sao?” Tiểu Kết Ba nhìn Thẩm Kiệt một chút, hỏi: “Các ngươi. . . là ai?”

“Đây là tri phủ của Đông Hạng phủ Thẩm đại nhân.” Thẩm Kiệt nói, “Có chuyện muốn hỏi ngươi.”

“A?” Sắc mặt Tiểu Kết Ba trở nên trắng bệch, “Quan. . . Quan gia?”

Thẩm Kiệt giao hân cho nha dịch, vỗ vỗ bụi trên người, lúc này, chợt nghe thấy gà mái kia khanh khách một tiếng, Phương Nhất Chúc đến gần sờ sờ, lôi ra được một quả trứng.

“Ta. . . Của ta.” Tiểu Kết Ba vội vàng nói.

“Gà và trứng của ngươi.” Thẩm Kiệt phân phó nha dịch, “Mang theo thẩm vấn!”

Sau đó, bọn nha dịch giải Tiểu Kết Ba, dẫn theo lão gà mái, về nhà lá bên trong rừng trúc của hân.

Thẩm Nhất Bác ngồi xuống băng ghế đá trong sân, Tiểu Kết Ba quỳ xuống đáp lời.

Thẩm Nhất Bác nhìn hân một chút, rồi khoát khoát tay: “Đứng lên mà nói.”

Tiểu Kết Ba nhếch môi cười cười, đứng lên nói: “Hắc hắc, đại lão gia vẫn là. . . đại lão gia, anh. . . anh minh.”

“Thôi vượt mông ngựa đi.” Thẩm Dũng trừng hân, “Ngươi tại sao phải trốn đi?”

“Ta. . . ta cho rằng. . . có người đến đòi. . . đòi nợ.” Tiểu Kết Ba đáp lời.

“Thật không?” Thẩm Nhất Bác gật đầu, hỏi: “Tên gọi thật sự của ngươi là gì?”

“Triệu. . . Triệu Thụ.” Tiểu Kết Ba trả lời, “Mọi người. . . đều gọi là Tiểu. . . Tiểu Kết Ba*.”

*Kết ba: có nghĩa là nói lắp.

Thẩm Nhất Bác khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi là người Đông Hạng phủ?”

“Vâng.” Tiểu Kết Ba gật đầu, vẫn nhìn quả trứng gà trong tay Phương Nhất Chúc.

Thẩm Kiệt hỏi hân, “Triệu Thụ, ngươi có đúng là đem ngân tòa đến cửa hàng trang sức không?”

“. . . Không.” Tiểu Kết Ba lắc đầu.

Thẩm Nhất Bác sai nha dịch lục soát trên người hân, lục tìm một lúc liền lấy được một biên lai cầm đồ, còn có mấy lượng bạc.

Thẩm Nhất Bác nhíu mi, hỏi: “Ồ đâu có?”

“Nhật. . . nhật được.” Tiểu Kết Ba không chút hoang mang trả lời.

Thẩm Nhất Bác nhìn hân một hồi, quay sang nói với nha dịch hai bên: “Đánh!”

Bọn nha dịch cảm gây tới, dáng vẻ giống như sẽ đánh thật không nương tay. Tiểu Kết Ba cũng chỉ là một tiểu lưu manh, mắt thấy sắp ăn đòn, cả kinh vội vàng nói: “Đừng. . . đừng đánh.”

Thẩm Nhất Bác lại khoát tay với nha dịch, hỏi: “Ồ đâu có?”

“Không. . . không thể nói.” Tiểu Kết Ba sợ hãi, “Nói ra. . . sẽ mất mạng.”

Thẩm Kiệt nhíu mày, hỏi hân: “Gần đây Đông Hạng phủ, còn cả những châu huyện xung quanh có rất nhiều hài tử mất tích, chuyện này ngươi có biết không?”

Sắc mặt Tiểu Kết Ba hơi đổi, cúi đầu không nói.

“Nếu như ngươi biết, hãy nói đi.” Phương Nhất Chúc nghĩ Tiểu Kết Ba cũng rất đáng thương, liền lên tiếng khuyên: “Nhiều hài tử như vậy, ngươi không cảm thấy thương thiên hại lý* sao?”

*Thương thiên hại lý: Chỉ những việc xấu xa, tàn nhẫn không tính người.

“Không. . . không phải ta làm.” Tiểu Kết Ba vội vàng lắc đầu.

“Thế là ai?” Thẩm Kiệt hỏi.

“...Mấy người...ở nơi khác.” Tiểu Kết Ba trả lời.

“Sao người lại có những những ngân tòa đó?” Thẩm Nhất Bác hỏi.

“Ta... theo chân bọn họ đi đánh bạc... tiền, không... không có tiền... bọn họ liền đưa... cho...” Tiểu Kết Ba nói nửa ngày mới hoàn chỉnh.

Thẩm Dũng nghe hẳn nói cảm thấy vô cùng nóng lòng, liền hỏi: “Những người đó ở đâu? Đi đâu để tìm bọn họ? Chỗ đánh bạc ở đâu? Những người đó có bộ dáng như thế nào?”

Bọn nha dịch kê cả Thâm Kiệt cùng Thâm Nhất Bác cũng đều thờ phào một cái, cảm thấy ngực dễ chịu hơn, cuối cùng cũng nghe được một câu nói hoàn chỉnh.

Tiểu Kết Ba ngoảnh mặt về phía Thẩm Dững tròn mắt, nói: “Đừng. . . bắt. . . bắt chúc ta.”

Thẩm Dũng khiến hắn thoải mái hơn, nhìn Phương Nhất Chúc, cũng thấy nàng rầu rĩ cười theo.

“Nói đi.” Thẩm Nhất Bác thúc giục.

“Sau. . . sau thôn, có ba. . . ba người.” Tiểu Kết Ba trả lời, “Kẻ đánh bài kia. . . gọi là. . . Vương Tam.”

“Người không hỏi bọn hắn, những ... ngân tòa này từ đâu có sao?” Thẩm Nhất Bác hỏi.

Tiểu Kết Ba hơi nhú mày, lắc đầu, “Không. . .”

“Lừa người.” Thẩm Dũng lạnh lùng nói.

Tiểu Kết Ba ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, không lên tiếng.

“Đ dẫn theo nha dịch về phía sau thôn xem, có một kẻ tên Vương Tam hay không, thuận tiện tra tìm nhóm hài tử.” Thẩm Nhất Bác phân phó Thẩm Kiệt.

“Vâng.” Thẩm Kiệt mang theo bọn nha dịch định đi, Tiểu Kết Ba lại vội vàng ngăn, nói: “Không... không thể đi.”

“Vì sao?” Thẩm Kiệt không giải thích được nhìn hắn.

Tiểu Kết Ba do dự, lắc đầu: “Thế nào đi nữa. . . cũng không thể. . . đi.”

Thẩm Kiệt không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía trước, Tiểu Kết Ba nóng nảy, hô: “Hài . . . Hài tử bị . . . bị giấu rồi. . . không, không được. . . đánh cỏ. . . hoảng sợ. . . sợ.”

Mọi người đều hiểu ý tứ của hắn, thở dài một cái, Thẩm Dững khẽ nhủ mày, hỏi hắn: “Tiểu Kết Ba, ngươi biết chuyện ba người kia bắt trói hài tử đúng không?”

Tiểu Kết Ba gật đầu, “Đúng, biết. . .ta nói.”

“Nói tí mĩ một chút.” Thẩm Nhất Bác nói.

“Trước. . . gặp gỡ. . . đám người ngày. . . ở sông bạc” Tiểu Kết Ba nói, “Sau. . . sau khi chơi xong, ta. . . theo chân bọn họ thường được rất nhiều bạc. . . ngày đó, bọn họ. . . hỏi. . . hỏi ta. . . muốn, muốn phát tài hay không.”

Thảm Dững đã nghĩ tìm một chỗ để lấy hơi, nghe chuyện kiểu này cũng rất phí sức, không thể nói một lượt là hết.

Phương Nhất Chúc từ trong bọc nhỏ bên hông lục lục một chút, lấy ra một viên hạt thông đường, duỗi tay đưa lại, nói: “Tiểu Kết Ba, đem cái này ngâm vào miệng rồi nói.”

Tiểu Kết Ba khó hiểu, nhân lấy, nhìn một chút, khó hiểu hỏi, “Đây... dùng làm gì?”

Phương Nhất Chúc cười cười, “Thuốc tốt trị nói lắp, ngâm ở trong miệng sẽ không nói lắp nữa, không tin người thử xem!”

Tiểu Kết Ba nửa tin nửa ngờ đem đường bỏ vào trong miệng, ngâm.

Thảm Dũng cũng tò mò, nhìn Phương Nhất Chúc —— thực sự có loại thuốc này sao?

Phuong Nhất Chúc chớp mắt với Thẩm Dũng —— lừa nguoi làm gì.

...

“Tiếp tục nói.” Thẩm Nhất Bác giục.

“Vâng.” Tiểu Kết Ba ngậm đường, cảm thấy rất ngọt, mở miệng tiếp tục nói: “Bọn họ để ta thay bọn họ vào thành mua thức ăn cùng rượu, những người đó hình như không muốn xuất hiện ở trong thành.”

Tất cả mọi người giật mình nhìn Tiểu Kết Ba —— thực sự không nói lắp!

Tiểu Kết Ba cũng cảm thấy thần kì, sờ sờ cằm, quay sang nói với Phương Nhất Chúc: “Ai nha, thần kì quá! Tiểu mỹ nhân, ngươi là thần y phải không?”

Thẩm Dũng đập hấn một cước, nói: “Nói chuyện cẩn thận, đây là nương tử của ta!”

Tiểu Kết Ba nháy mắt mấy cái, xấu xa cười rộ lên, “Nga ~ hai người vừa rồi đi bên trong đã dã thực*, mới phát hiện ra ta đi?”

*Đã dã thực: ta cũng không biết là gì, có thể là tiếng lóng, nhưng ở trong trường hợp này chắc mọi người đều hiểu là cảnh hôn vụng trộm của hai anh chị lúc ở trong rừng nhĩ:

Thẩm Dũng tức giận đến đỏ bừng mặt, Phương Nhất Chúc ngây ngô hỏi hấn, “Tướng công, đã dã thực là cái gì? Săn thú sao?”

Thẩm Dũng cũng không có biện pháp giải thích, chỉ phải gật đầu, nói: “Ừ...”

Phương Nhất Chúc lại tưởng thật, thì thầm một chút, “Chúng ta ngày mai đi đã dã thực sao?”

Đám nha dịch đều bụm miệng cười, Thẩm Nhất Bác cũng thấy kỳ cục, ho khan một tiếng, trừng mắt nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng dờ khóc dờ cười, vội vàng nói với Phương Nhất Chúc: “Đây là cách nói của nam nhân, thô tục, cô nương gia không được nói.”

“À.” Phương Nhất Chúc lại ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu Kết Ba thấy thế cười, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Dũng: “Tiểu tử, cũng rất có phúc khí.”

“Tiếp tục nói chuyện chính.” Thẩm Kiệt giục hấn: “Còn cười châm biếm nữa đánh cho người một trận.”

Tiểu Kết Ba vội vàng thu lại vẻ trêu đùa, nghiêm túc nói: “Ta mỗi lần đi mua đồ cho bọn hấn, đều được thưởng tiền, ngày qua ngày sống rất ung dung tự tại, ta dư tiền liền mua Hoa Hoa, nó mỗi ngày đẻ trứng cho ta, ta lại có trứng gà ăn. Có điều là... sau đó có một lần, ta nghe được trong phòng bọn họ có tiếng trẻ con khóc, lúc đó cũng không quá chú ý, chỉ là trong lòng cảm thấy kỳ quái, mấy đại lão gia này, thế nào còn mang theo oa nhi?”

Thẩm Nhất Bác nghe thế nhú mày —— hài tử khóc?

“Sau đó, ta nghe được chuyện Đông Hạng phủ có rất nhiều hài tử bị mất tích.” Tiểu Kết Ba nói, “Lòng ta cảm thấy bọn họ hơi cổ quái, mấy người này mỗi ngày đều đi sớm về trễ, trên người luôn luôn có bạc, thế nhưng lại không ở trong Đông Hạng phủ sống sung sướng, mặt mày rạn rờ, xác thực khả nghi đúng không? Thế nên có một lần ta thừa dịp lúc bọn họ đi ra ngoài liền tiến vào nhà bọn họ xem qua, không có người... chỉ thấy một ít quần áo của tiểu hài tử.”

Thẩm Nhất Bác truy hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Mấy hôm trước, ta theo Vương Tam đi đánh bạc, hấn thua nhiều, không có tiền, liền đưa cho ta mấy ngân tòa, bảo ta đem đến tiệm trang sức để đổi.” Tiểu Kết Ba nói, “Ta đem đi đổi lấy bạc, lúc trở về, càng nghĩ càng thấy không thích hợp... Mấy người này lấy ngân tòa này từ đâu, không lẽ thực sự là bọn buôn người, lấy từ trên người tiểu hài tử!? Nếu thực sự là lừa đảo, ta đây chẳng phải trở thành đồng lõa? Ta sợ người của quan phủ tìm được ta, lại sợ bọn người kia tới tìm ta diệt khẩu, thế nên mới để cho mấy hài tử trong thôn canh gác, để cho bọn họ giúp ta nhìn xem có người nào đeo đao vào thôn hay không.”

“Sau đó người nghe được chúng ta tới, liền mang theo gà Hoa Lô chạy vào trong rừng?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ.” Tiểu Kết Ba gật đầu.

“Người vừa nói đừng đánh rắn động cỏ, thế chuyện này người vốn định tính thế nào?” Thẩm Nhất Bác hỏi hấn.

Tiểu Kết Ba nhìn Thẩm Nhất Bác một chút, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Cũng... không nghĩ nhiều, chỉ là muốn tìm xem những hài tử có đúng là đều ở đó hay không, nếu như tìm thấy, liền len lén thả ra.”

“Dụng tâm của người rất tốt.” Thẩm Kiệt nó: “Đám người kia có đeo đao, sợ bọn họ giết người? Thế sao không báo quan?”

“Ta báo quan?” Tiểu Kết Ba bĩu môi, “Ta báo quan cũng không có người tin đâu, không chừng đến lúc đó lại bắt cả ta lại.”

Thẩm Dũng nghe hấn nói xong, khẽ nhú mày, trước đây chính hấn cũng có quá loại ý nghĩ này.

“Người biết đường không?” Thẩm Kiệt hỏi hấn: “Bọn buôn người này ở đâu, chúng ta đi mai phục.”

Tiểu Kết Ba nhìn mọi người một chút, đột nhiên hỏi: “Cái kia... các người có tin ta hay không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Thẩm Nhất Bác hỏi: “Có ý gì?”

“Bọn người này thật sự rất giáo hoạt.” Tiểu Kết Ba nói: “Ba người bọn họ tách nhau ra hành động, mỗi bên đều có ám hiệu, bao nhiêu thời gian thay ca một lần, ta quan sát quá bọn họ đã lâu rồi.”

Thẩm Nhất Bác khẽ nhủ mảy, Tiểu Kết Ba này tuy rằng một bộ dạng không học vấn không nghề nghiệp, có điều cũng thông minh, làm việc coi như có đầu óc.

“Các người hiện tại có đi cũng chỉ bắt được một hai người, cũng không tìm được những hài tử kia.” Tiểu Kết Ba nói, “Tìm không được hài tử, các người cũng không quy được tội cho bọn hắn, hơn nữa cuối cùng nói không chừng bọn họ còn nghĩ cách giết bọn nhỏ diệt khẩu.”

Thẩm Nhất Bác suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy người muốn thế nào?”

Tiểu Kết Ba nói, “Các người nếu là tin ta... Ta đi lừa cho bọn họ đến.” Tiểu Kết Ba nói.

“Lừa thế nào?” Thẩm Kiệt hỏi.

“Ừ... Ta đến nói với bọn họ, người của quan phủ tới tìm ta, sau đó hỏi bọn hắn có đúng là bọn buôn người hay không, còn nói... Ta muốn nhập bọn theo chân bọn họ làm một trận.”

Thẩm Dũng nhíu mày, “Nếu bọn họ không tin, giết người diệt khẩu thì sao?”

“Phi!” Tiểu Kết Ba trừng mắt nhìn Thẩm Dũng, “Đồng ngôn vô kỵ*.”

*Đồng ngôn vô kỵ: Lời nói của trẻ con không có kỵ, không cần bận tâm

Thẩm Dũng tức giận đến thở dốc, Phương Nhất Chúc ở bên cạnh phải cố gắng nhịn cười kéo tay hắn.

“Các người đi theo ta đến gần chỗ của bọn họ, nếu bọn họ muốn giết ta, ta sẽ hô lên, các người liền tới cứu ta.” Tiểu Kết Ba nói, “Còn nếu bọn hắn không giết ta, ta lại có thể theo bọn họ đến chỗ của mấy hài tử kia, đến lúc đó, tất nhiên biết bọn nhỏ ở đâu.”

Mọi người nghe xong, đều hơi do dự, Thẩm Kiệt nhìn Thẩm Nhất Bác, Thẩm Nhất Bác nhìn chằm chằm Tiểu Kết Ba.

Lúc này, có mấy nha dịch đều nhỏ giọng nói, “Lão gia, tiểu tử này ai chẳng biết là một kẻ dối trá, không thể tin.”

Tiểu Kết Ba ngược lại cũng không buồn bực, nhún nhún vai, như thể những lời lẽ như vậy nghe đã thành thói quen.

Thẩm Dũng thấy thế, xoay mặt nhìn Thẩm Nhất Bác, chỉ thấy vẻ mặt Thẩm Nhất Bác có chút do dự, đột nhiên nhớ tới khi còn bé, mỗi lần hắn muốn tự làm chuyện gì, Thẩm Nhất Bác cũng là mang vẻ mặt này.

Thẩm Dũng đột nhiên cảm thấy nóng người lên, nói: “Ta tin hắn, biện pháp này không tồi.”

Tất cả mọi người giật mình nhìn hắn, Thẩm Nhất Bác có chút sững sờ, Tiểu Kết Ba cũng há hốc mồm.

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dũng một chút, kéo cánh tay hắn, gạt đầu, “Ta cũng nghĩ có thể tin, các người ai có miếng hộ tâm* không, cho hắn mượn một cái.”

*Miếng hộ tâm: hay còn gọi là hộ tâm kinh, thường được gắn trên áo giáp của binh sĩ thời cổ đại, cũng được nam nhân cổ đại dùng như một vật để bảo vệ, như bùa chẳng hạn.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bọn nha dịch nhìn Phương Nhất Chúc, dù sao thì cũng là cán người miệng mềm*. Có nha dịch lớn tuổi, từ trong ngực móc ra một miếng hộ tâm, đưa cho Tiểu Kết Ba, nói: “Đem cái này đeo vào đi.”

*Đầy đủ: Cán người miệng mềm, bắt người tay ngắn: nguyên bản là: cật nhân đích chùy nhuyễn, nã nhân đích thủ đoan, ý là, ăn đồ của người ta thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn, lấy thứ gì đó của người ta thì cũng nương tay hơn với người ta. (nguồn: WP)

Tiểu Kết Ba cầm miếng hộ tâm cũng ngây ngẩn cả người.

Lúc này, Thẩm Nhất Bác gạt đầu, nói: “Chúng ta đi theo người, mọi chuyện đều phải cẩn thận, có tình huống gì thì hô to.”

“Được.” Tiểu Kết Ba gạt đầu, tiếp nhận miếng hộ tâm mang vào, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Thẩm Dũng, nói: “Người... Giúp ta trông chừng Hoa Hoa!”

Thẩm Dũng gạt đầu, Tiểu Kết Ba sờ sờ đầu, nghĩ... Thẩm Dũng này cũng rất được.

Thời điểm tới cổng thôn, tất cả mọi người đều trốn vào trong rừng, phía trước có một căn nhà tranh nhỏ, nghe Tiểu Kết Ba nói là nơi ẩn thân của bọn bắt

cóc.

Tiểu Kết Ba đang muốn chạy đi, Phương Nhất Chúc liền kéo lại, đưa cho hắn một miếng bánh, nói: “Ngươi một ngày một đêm chưa ăn cái gì đúng không?”

Tiểu Kết Ba tiếp nhận bánh, nhìn Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững một chút, trên mặt hơi có chút hồng, ăn hai ba miếng, nói: “Ngon quá!”

Thẩm Dững cười: “Nếu ngươi có thể bắt được bọn buôn người kia, cho ngươi ăn no bụng!”

Tiểu Kết Ba hắc hắc cười, nói: “Ngươi. . . nói đó nha. . . sau này, ngươi lo. . . chuyện cơm ăn của ta.”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững liếc mắt nhìn nhau —— xem ra đường đã ăn hết rồi.

Tiểu Kết Ba đi.

Tất cả mọi người có chút khản trương, lẳng lặng ở trong rừng chờ.

Thế nhưng. . .

Tiểu Kết Ba không có từ trong phòng đi ra, hơn nữa cũng không có phát sinh ám hiệu gì. . . Những kẻ khác cũng không thấy bóng dáng, nhưng đèn trong phòng đột nhiên lại tắt.

Sau khi đèn tắt, xung quanh gian nhà liền trở thành một mảnh đen kịt.

Ở phía sau nhà có một mảnh rừng rậm, nếu có người từ trong nhà đi theo hướng đó ra, rất khó để có thể phát hiện ra.

Đợi một lúc lâu, vẫn không có động tĩnh gì, mấy người nha dịch phía sau khản trương, nói:

“Bằng không. . . đi xem thế nào?”

“Đúng vậy, hay là chúng ta đã trúng kế của tiểu tử kia?”

...

Mấy nha dịch khe khẽ nói nhỏ, trên đầu Thẩm Dững lại đỏ mồ hôi, hắn nhìn về mặt của Thẩm Kiệt cùng Thẩm Nhất Bác ở một bên, chỉ thấy Thẩm Kiệt có chút gấp gáp, thế nhưng Thẩm Nhất Bác lại rất bình tĩnh.

Phương Nhất Chúc cũng nhìn thấy được Thẩm Dững đang rất nôn nóng, liền hỏi hắn, “Tướng công?”

Thẩm Dững xoay mặt nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi: “Nương tử. . .?”

Phương Nhất Chúc không đợi hắn nói, liền từ bên hông lấy ra một túi rượu nhỏ, đưa cho hắn.

Thẩm Dững có chút không hiểu, nhưng vẫn nhận lấy uống một ngụm, trong miệng lại cảm giác thật ngon ngọt, vị rượu tươi mát, mang theo một chút hương vị của tang sâm.

“Rượu tang sâm?” Thẩm Dững hỏi.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu “Tang sâm vị ngọt, ngọt dịu dàng, dư vị kéo dài, có điều rượu tang sâm tốt nhất thường có một chút vị chất nhàn nhạt, một số người thích thêm mật vào để xóa đi vị chất đó, nhưng ta lại thích giữ lại.”

Thẩm Dững nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc hỏi: “Vì sao?”

“Cha ta dạy.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói, “Rượu tang sâm có vị chất, nếm thử ba đời cũng không quên được.” (Chỗ này nguyên văn hơi khó hiểu, ta chém bừa nhé.)

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, gật đầu.

“Tướng công, ngươi sờ đi tin Tiểu Kết Ba, có đúng là vì cảm thấy hắn thời điểm đó có chút rất giống ngươi hay không?” Phương Nhất Chúc hỏi.

Thẩm Dững do dự một chút, lại gật đầu.

Phương Nhất Chúc vỗ vỗ vai hắn, nói: “Ừ, ngươi tin hắn, ta cũng tin hắn, ngươi xem cha. . . Người cũng tin.”

Thẩm Dững hơi sững sốt.

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm nói: “Tin thì đừng nghi, nghi thì đừng tin, tin người cũng giống như rượu tang sâm này, bằng không chớ tin, nếu tin sẽ phải tin cả ba đời.”

Thanh âm Phương Nhất Chúc nói cũng không to lắm, thế nhưng mọi người phía sau đều có thể nghe được, bọn nha dịch đều im lặng không nói gì nữa.

Qua một lúc lâu, đột nhiên, liền thấy cửa phòng mở ra... Có ba người rón ra rón rén đi ra, đằng trước là hai người rất cao, phía sau là một tiểu tử nhỏ gầy, vừa nhìn đã biết là Tiểu Kết Ba.

Ba người chạy về hướng xa xa, mu bàn tay của Tiểu Kết Ba để ở sau người, quay về hướng cánh rừng, nơi đám người Thẩm Dững đang đợi, lén lút ngoắc ngoắc.

Mọi người trong lòng vui vẻ, vội vàng đuổi theo.

Mấy nha dịch hai mặt nhìn nhau, có một nha dịch lớn tuổi, vỗ vỗ người bên cạnh tuổi còn nhỏ, cười nói, “Thấy chưa? Tìm vợ, phải tìm một người như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Điểm tâm cho hài tử cùng tiểu thư đồng

Đám người Thẩm Dững bám theo Tiểu Kết Ba cùng hai kẻ bắt cóc kia, chui vào trong rừng rậm sau căn nhà, mọi người cũng không dám theo quá gần. Chợt nghe thấy giọng nói của Tiểu Kết Ba truyền đến: “Đại... Đại ca... chúng ta đi... nơi nào?”

Nam nhân dẫn đầu lớn tiếng nói: “Đem mấy đứa nhãi con kia ra làm thịt.”

“Không... không tốt lắm đi?” Tiểu Kết Ba có chút khẩn trương: “Giết... giết người sao?”

“Thế nào?” Tên còn lại giọng the thé tức giận, cười nhạt: “Không dám sao?”

“Ai... Ai không... dám chứ?” Tiểu Kết Ba nói: “Lão... lão tử ta... cái gì cũng không... sợ.”

Đi lòng vòng trong rừng cây, Tiểu Kết Ba thỉnh thoảng lại ngã lộn nhào một cái, hoặc là nói hai ba câu, để phát ra âm thanh: “Đường... đường gì thế này... Thật khó đi.”

Thẩm Dững đi trước tiên dẫn đường, thỉnh thoảng lại dừng lại chờ mọi người ở phía sau đi sát đến, may là có tiếng của Tiểu Kết Ba, mới có thể nhận ra phương hướng của người phía trước.

Rừng rậm này quả thật không dễ đi, giả sử có người trượt chân ngã phát ra âm thanh, rất dễ bị phát hiện, Tiểu Kết Ba quả thật là người cơ trí, hần cố ý đi vào những nơi dễ bị trượt chân, tất nhiên là cố ý nhắc nhở, để mọi người phía sau lưu ý.

Thẩm Kiệt chú ý tới thần tình của Thẩm Nhất Bác ở bên cạnh, dường như là rất tán thưởng Tiểu Kết Ba, tâm tư Thẩm Kiệt liền động, Tiểu Kết Ba cứ lưu lạc ở bên ngoài như thế này cũng thật đáng tiếc, vừa lúc Thẩm Dững vẫn chưa tìm được thư đồng thích hợp, không bằng để hắn theo Thẩm Dững?

Đi một hồi lâu, chợt nghe Tiểu Kết Ba “Ai nha” một tiếng, dường như là đụng vào lưng người trước mặt, không giải thích được hỏi: “Sao... sao lại... ngừng?”

“Xuyt!” Trong đó một người giơ tay ý bảo hắn chớ có lên tiếng, Thẩm Dững vội vàng nằm úp sấp xuống dưới mặt đất, không phát sinh ra bất cứ âm thanh nào.

Rất nhanh, chợt nghe một người trong số hai tên bắt cóc kia giả tiếng mèo “meo meo meo”.

Không bao lâu, phía trước liền truyền đến tiếng “chít chít” đúng là tiếng chuột kêu.

Mọi người lúc này liền rõ ràng —— là ra ám hiệu!

Phương Nhất Chúc áp sát đến gần Thẩm Dững, duỗi tay chỉ chỉ phía trước. Thẩm Dững nhìn theo phương hướng ngón tay nàng chỉ, xuyên qua khe của rừng cây, nương theo ánh trăng, liền thấy phía trước cách đó không xa xuất hiện một bóng người tối đen, đang ngoắc ngoắc tay với đám người Tiểu Kết Ba.

Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm Kiệt liếc mắt nhìn nhau —— đã đủ ba người!

Tiểu Kết Ba cả kinh hô “má ơi” một tiếng: “Có... Có người.”

“Tiểu tử ngươi không phải không biết sợ là gì sao?” Một người trừng mắt nhìn Tiểu Kết Ba, “Lá gan nhỏ như vậy còn muốn làm kẻ trộm?” Kỳ thực hẳn không biết, Tiểu Kết Ba làm như thế để báo tin cho đám người Thẩm Dững, sợ bọn họ không biết.

Ba người đi về phía người nọ.

Thẩm Nhất Bác nhìn về phía bọn nha dịch ra hiệu, ý bảo mọi người phân tán ra, bao vây lấy bọn họ!

Tiểu Kết Ba đi theo hai người buôn lậu về phía trước, thấy trong rừng rậm, có một nhà kho nhỏ dùng cỏ tranh dựng lên, bên trong có ánh đèn... Còn có tiếng khóc của tiểu hài tử.

Đám người Thẩm Dững cũng đều nghe được, trong lòng mọi người vui vẻ! Rốt cục tìm được rồi!

Thẩm Kiệt nhẹ nhàng rút đao ra, ngoắc tay với đám nha dịch, mọi người lặng yên không một tiếng động tản ra, mai phục xung quanh nhà tranh.

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc cũng đi tới gần sát nhà tranh, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng hô: “Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Còn khóc nữa lão tử làm thịt đám nhãi con các ngươi!”

Phương Nhất Chúc nhíu mày, người này thật thô lỗ, đe dọa tiểu hài tử không hiểu chuyện, đúng là hèn nhát!

Lúc này, chợt nghe Tiểu Kết Ba nói: “Nhiều... nhiều... tiểu hài tử như vậy sao?”

“Đại ca.” Người có giọng the thé nói, “Gần đây quan phủ làm rất chặt, mấy đứa nhãi này nếu canh chừng không cẩn thận có thể chạy trốn bất cứ lúc nào.”

“Chúng ta có nên rút lui không?” Người nói: “Có người nói quan phủ đã tra được đến cửa thôn rồi!”

“Vậy mấy... đứa nhóc này làm sao bây giờ?”

Trong phòng trầm mặc một hồi, chợt nghe Tiểu Kết Ba sợ hãi kêu lên một tiếng: “Đao... Đao?”

Đám người Thẩm Dững đều rõ ràng, bọn buôn người rút đao ra!

Thẩm Kiệt đã mang theo hai nha dịch có khả năng nhất tới gần cửa, giơ đao, chờ cơ hội sẽ lao vào.

Có điều nếu lao vào như vậy, vạn nhất những tên bắt cóc đó dùng hài tử để áp chế, nói không chừng bọn họ sẽ đào tẩu, biện pháp tốt nhất chính là Tiểu Kết Ba có thể đem mấy người đó dẫn ra bên ngoài!

Lúc này, chợt nghe thấy tiếng của kẻ có giọng nói the thé: “Ngươi ra tay đi!”

Tiểu Kết Ba mở to hai mắt nhìn hấn, hỏi: “Ta... Ta sao?”

“Đúng vậy!” Người nọ nhón mi: “Mau! Đem đám nhãi con này làm thịt, nếu không sẽ không cho ngươi nhập bọn!”

“Ta chưa... chưa bao giờ giết... giết người.” Tiểu Kết Ba vội vàng lắc đầu.

“Đừng dài dòng!” Lúc này, dường như là có người đem đao nhét vào trong tay Tiểu Kết Ba.

Tiểu Kết Ba nắm đao, đột nhiên nói: “Đừng... Đừng nóng vội! Xem... ta!”

Thẩm Kiệt bên ngoài cửa vốn đã chuẩn bị tốt cho việc xông vào trong, khi nghe Tiểu Nhất Ba nói như vậy, lại lập tức cản hai người nha dịch bên cạnh... Ý tứ của Tiểu Kết Ba, dường như là hấn có biện pháp dẫn người đi ra, muốn nói cho bọn hấn đừng có gấp.

Mọi người bình tĩnh chờ, Phương Nhất Chúc có chút khản trương, nắm lấy tay Thẩm Dững, Thẩm Dững cũng nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ý bảo đừng lo lắng!

Tiểu Kết Ba cầm lấy đao, hít sâu một hơi, nói: “Các ngươi... Lui... lui ra phía sau! Chờ... Chờ ta... đến!”

Mấy tên buôn lậu liếc mắt nhìn nhau... Kỳ thực bọn họ trong đầu mang ý xấu, nghĩ rằng để Tiểu Kết Ba đem đám tiểu hài tử kia giết sạch, bọn họ sẽ giết Tiểu Kết Ba, rồi ngụy trang thành dạng sợ tội tự sát, như vậy thân không biết quý không hay!

Tiểu Kết Ba trước tiên giật gật, vron vai đá chân, ba người kia không nhịn được, thúc giục: “Ngươi làm nhanh được chưa?”

Tiểu Kết Ba cười gượng hai tiếng, nói: “Được rồi... Chuẩn... Chuẩn bị cho tốt, lão... lão tử đếm tới... ba... Bắt đầu!”

Thẩm Kiệt ở bên ngoài cửa thiếu chút nữa cười ra tiếng, Tiểu Kết Ba là ra ám hiệu với hấn sao?

Trong phòng, Tiểu Kết Ba giơ đao, lại gần một tiểu nữ oa đã sợ đến choáng váng, nói: “Một... hai...”

Thẩm Kiệt ý bảo bọn nha dịch tản ra, chuẩn bị nếu bên trong có người lao ra!

Ba kẻ bắt cóc kia nhìn chằm chằm Tiểu Kết Ba đếm đến “ba”, nhưng Tiểu Kết Ba lại không nói.

Cũng bởi vì hắn bị nói lấp, cho nên ba người đều đã chuẩn bị tâm lý, đoán chừng hắn là kẻ trượng phu không thể nói ra được, nên đều cau mày chờ.

Mà lúc này, đột nhiên, chỉ thấy Tiểu Kết Ba ôm lấy hài tử kia, xoay người bỏ một đao về phía bọn bắt cóc đứng ở phía sau hắn.

“Ai nha...” Ba người kia hét to một tiếng vội vàng tránh ra, động tác của bọn hắn rất nhanh, hơn nữa Tiểu Kết Ba dù sao cũng chỉ là một tiểu tử, trên tay lại ôm một đứa bé nên khí lực không nhiều lắm, một nhát đao này chỉ khiến y phục của một gã bắt cóc rách một mảng lớn.

Có điều cũng dọa bọn bắt cóc kia kinh ngạc nhảy vọt đến sang một bên, Tiểu Kết Ba thấy có cơ hội, liền ôm hài tử vọt ra bên ngoài, trong miệng hô: “Chém... chém... tởm nhà ngươi!”

Tiểu Kết Ba trong miệng mắng, vừa ôm đứa bé... vừa chạy ra khỏi nhà cỏ, kẻ bị hắn chém tức giận đến nóng bừng mặt.

Tiểu Kết Ba chạy ra bên ngoài vẫn còn gọi rầm rĩ, mắng chửi om tời: “Đến... đến đây nha, gia gia... tặng cho các người... pháo... thông thiên.”

Ba người bắt cóc liền cầm lấy đao vọt theo ra ngoài, vừa lúc này Thẩm Kiệt cùng mấy nha dịch mai phục ở cửa, thấy ba người cùng nhau vọt ra, thầm kêu tốt lắm, vội vàng đóng lại cửa lớn, hai người nha dịch canh giữ lấy cửa. Thẩm Kiệt hô to: “Tặc tử, còn không khoanh tay chịu trời!”

Lúc này, Thẩm Nhất Bác cũng từ trong rừng đi ra, hô to với chúng nha dịch: “Đều bắt lại cho ta!”

Lệnh vừa ra, rất nhiều nha dịch cùng ồ lên.

Ba người bắt cóc, hai người có đao, một người không có, kẻ không có đao kia rất nhanh đã bị chế phục. Mặt khác hai người kia còn muốn dùng đao chống lại, có điều là Thẩm Kiệt vọt lên, qua mấy chiêu liền đánh ngã một tên, kẻ còn lại cũng bị vài nha dịch dùng dây xích sắt quán lấy chân, quật ngã xuống đất, ba tên buôn lậu toàn bộ đã bị bắt.

Sau đó, Thẩm Nhất Bác mở cửa nhà cỏ, thấy có bảy tám tiểu oa nhi tầm năm sáu tuổi tụ tập cùng một chỗ, sợ đến oa oa khóc lớn.

Thẩm Nhất Bác mang nhiều người tiến vào, mấy đứa trẻ càng sợ, tiếng khóc càng lớn hơn nữa.

Tiểu Kết Ba ôm tiểu nữ oa tiến đến, nói: “Đừng... Đừng sợ.”

“Oa... mẹ ơi... cha ơi!”

Đám trẻ nhỏ thấy Tiểu Kết Ba, khóc càng lớn, bởi vừa thấy hắn cùng bọn bắt cóc chung một chỗ, còn cầm đao.

Bọn nha dịch vừa trải qua một hồi ác chiến, để cho bọn họ đối phó với một đám hung thủ phạm nhân thật ra không có gì, nhưng đối phó một đám tiểu hài tử khóc suốt suốt, thì chân tay lại luống cuống.

“Khụ khụ.” Thẩm Nhất Bác ho khan một tiếng đi vào, nói với mọi người: “Đều đem đao thu lại, cười cho ta... Về mặt như thế muốn hù chết bọn nhỏ sao?!”

“Vâng!” Bọn nha dịch vội vàng thu đao, toàn bộ bày ra một khuôn mặt tươi cười hơn hờ, bế lấy đám hài tử.

Mấy hài tử khóc thút thít, về mặt vẫn không tin nhiệm, có điều vẫn để cho đám nha dịch bế, chỉ là hiển nhiên đều rất sợ.

Thẩm Nhất Bác cau mày nói: “Các người cười thân thiết một chút không được sao?”

Bọn nha dịch đều mang vẻ mặt đau khổ nhìn Thẩm Nhất Bác, ở đây phần lớn đều là độc thân, ai biết thế chăm sóc trẻ con thế nào?

Thẩm Nhất Bác nói, “Xem ta đây!” Nói xong, tiến lại gần, ôm lấy một nam hài tử bốn năm tuổi nói: “Ngoan, gia gia mang người về nhà.”

“Oa a... mẹ ơi, có người xấu!” Đứa bé khóc lớn.

Thẩm Nhất Bác bày ra khuôn mặt tươi cười, “Ngoan... Gia gia không phải người xấu.”

“Oa...” Hài tử càng khóc lớn hơn.

Mọi người trầm mặc, đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Thẩm Nhất Bác.

“Khụ khụ.” Trên mặt Thẩm tri phủ lúc trắng lúc đỏ.

Phương Nhất Chúc đi đến, bỏ vào bên trong miệng oa nhi đó một viên đường, nói: “Ngoan, gia gia này không phải là người xấu.”

Tiểu oa nhi chậm rãi ngừng khóc, nhìn Phương Nhất Chúc, hỏi: “Thực sự sao? Thế nhưng... Hẳn rất hung dữ.”

Bọn nha dịch đều không nhịn được cười, Thẩm Nhất Bác tức giận, cái này gọi là uy nghiêm, tiểu oa nhi không hiểu chuyện! Thấy Thẩm Kiệt ở một bên đồ dành một nữ oa về mặt đùa giỡn nhìn hần, Thẩm Nhất Bác nghiêm mặt nói: “Còn có thời gian vui đùa sao? Hồi phủ! Thông báo cho các gia đình có hài tử mất tích, còn có, đem theo ba kẻ kia về thẩm tra xử lý, lúc trước bọn họ bán những hài tử đi nơi nào, toàn bộ tìm trở về!”

“Vâng!” Bọn nha dịch vội vàng chỉnh đốn đội ngũ hồi phủ.

Thẩm Nhất Bác ôm tiểu oa nhi đi ra ngoài, thấy tiểu hài tử trong lòng dường như là khóc lớn một hồi, liền tựa ở trên trên vai hần, bàn tay nhỏ bé ôm cổ mình. Thẩm Nhất Bác nhìn không được thờ dài... Hần mà có một đứa cháu để ôm thì tốt rồi, nghĩ đến đó, lại liếc mắt trừng Thẩm Dũng —— thật kém cỏi!

Thẩm Dũng thấy Thẩm Nhất Bác trừng mắt nhìn thì cảm thấy rất vô tội, giúp Phương Nhất Chúc ôm lấy một tiểu oa nhi trở về, Tiểu Kết Ba đột nhiên đi lên, hỏi Phương Nhất Chúc, “Tiểu... nương tử, cái... thuốc kia...”

Phương Nhất Chúc liền lấy trong túi ra một viên hạt thông đường, bỏ vào trong miệng hần.

Tiểu Kết Ba nhấp nhấp miệng, hỏi: “Lúc này ta thể hiện cũng không tệ lắm đi?”

Thẩm Kiệt đi lên, nói: “Này, Tiểu Kết Ba, ngươi bằng không đến nha môn đi? Ta xem ngươi thông minh, lang thang bên ngoài cũng thật lãng phí.”

“Đi nha môn, các ngươi nuôi com sao?” Tiểu Kết Ba hỏi.

“Tất nhiên.” Thẩm Kiệt nói: “Nuôi com còn có nhà để ở, then chốt chính là thức ăn rất ngon! Tay nghề của Thiếu phu nhân là thiên hạ nhất tuyệt.”

“Vậy được!” Tinh thần Tiểu Kết Ba lập tức tỉnh táo, nói: “Tốt, ta sau này đi theo ngươi.” Nói rồi nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng sững sốt, nhìn trái phải một chút, hỏi: “Ta sao?”

“Ừ.” Tiểu Kết Ba gật đầu: “Ngươi vừa vặn sau này lo com cho ta.”

Thẩm Dũng nhăn mặt, nói: “Ngươi đi theo ta thì có tiền đồ gì?”

“Ngươi không phải là đại thiếu gia sao? Theo ngươi mới có đường sống.” Tiểu Kết Ba cười tủm tỉm.

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, nghĩ cũng được, Tiểu Kết Ba rất thông minh, vừa nhìn cũng biết được việc, đến bây giờ hần vẫn chưa tìm được một thư đồng tri kỷ có khả năng.

“Ừ... Bằng không cứ như thế đi, ngươi đi theo làm thư đồng của ta?” Thẩm Dũng nói: “Từng tháng cấp tiền tiêu vặt, ăn ở tại trong phủ, việc làm cũng không phiền hà lắm.”

“Được.” Tiểu Kết Ba cười ha hả, lại hỏi một câu: “Được rồi, trong nha môn có thể nuôi gà không?”

Tất cả mọi người đều dở khóc dở cười gật đầu, Tiểu Kết Ba thỏa mãn nói thầm: “Ta bây giờ cũng có thể ăn com nhà quan, cái này gọi là vỗ cánh một cái bay lên thành phượng hoàng.”

Về tới nha môn, mọi người bận rộn cho đám tiểu hài tử ăn, giúp đỡ tắm rửa thay quần áo.

Phương Nhất Chúc muốn đi nấu một bữa com ngon cho đám tiểu hài tử, cũng để cho mọi người ăn sau một đêm bận rộn.

Trong thư phòng, Thẩm Dũng ngồi thở dài, Tiểu Kết Ba thay một thân quần áo thư đồng sạch sẽ, hoan hỉ vui mừng đi ra, Phương Nhất Chúc vừa đưa cho hần một bọc lớn kẹo đường các màu, hần muốn nói nói chuyện liền ngậm một viên, sẽ không nói lắp.

“Này, thiếu gia, sao ngươi lại mặt mày ủ dột thế kia?” Tiểu Kết Ba không giải thích được hỏi: “Ngươi xem ngươi có một căn phòng lớn, có phụ thân làm quan, có một nương tử tốt như vậy, còn không hài lòng sao?”

Thẩm Dũng hai tay chống cằm, nói: “Ai... Ngươi còn nhỏ, không hiểu đâu.”

“Hắc hắc.” Tiểu Kết Ba cười xấu xa hai tiếng, đi tới một bên ngồi xuống, hỏi: “Ngươi nói ta nghe xem, không chừng ta có chủ ý để giúp đỡ ngươi thì sao?”

Thẩm Dũng nhìn hần một chút, cũng không thể không biết xấu hổ đem nói ra, cũng không thể nói, Phương Nhất Chúc cùng hần trên danh nghĩa là phu thê, thế nhưng không có chính thức là phu thê? Như thế rất mất mặt?

“Ai, ngươi đừng để chuyện khó chịu luẩn quẩn trong lòng.” Tiểu Kết Ba tiến đến một bên nghịch xúc xắc, trong miệng nói thầm: “Nếu ta là ngươi, mỗi ngày sẽ rất bận rộn, luyện công phu, tra án, tới đến ôm nương tử... thật đã chết.”

Thẩm Dũng giương mắt nhìn hần, hỏi: “Vậy nếu nương tử không cho ngươi ôm thì sao?”

...

Tiểu Kết Ba ngây người, nhìn chăm chăm Thẩm Dững.

Thẩm Dững hai tay lại cầm, nói: “Người muốn cười thì cười đi.”

“Phốc ha ha ha...” Tiểu Kết Ba đập bàn phá lên cười, nói: “Ai nha nha, người thế nào lại ngốc như vậy, muốn nài thế nào? Có cô nương đứng đắn nào lại chủ động nói muốn hôn muốn ôm không?”

Thẩm Dững hơi sùng sốt.

“Người khi đến Phiêu Hương viện, Yên Thúy lâu, các cô nương ở đó mới chủ động cho người hôn!” Tiểu Kết Ba trêu chọc hân: “Tiểu nương tử đều là bên ngoài e ngại nhưng bên trong đã nhu thuận rồi!”

Thẩm Dững nhăn mặt, ngẫm lại cảm thấy thân một chút thì làm sao?

“Thiếu phu nhân hiện đang làm gì?” Tiểu Kết Ba hỏi.

“Đang nấu cơm.” Thẩm Dững trả lời.

“Cái này dễ thôi.” Tiểu Kết Ba tiến lại gần, ở bên tai Thẩm Dững huyền thuyên một hồi.

Thẩm Dững do dự, “Cái này... có chút lưu manh a.”

“Sợ cái gì?” Tiểu Kết Ba trừng mắt: “Người là tướng công nài, người không lưu manh nài, còn muốn lưu manh ai?”

Thẩm Dững sờ sờ đầu, nghĩ cũng có lý, liền đứng lên, lại hỏi: “Nài có thể không vui hay không?”

Tiểu Kết Ba ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, nói: “Ta xem tiểu nương tử nhà người cũng rất thích người, chắc là không đâu.”

“Được!” Thẩm Dững đứng lên, lẩm bẩm: “Sợ cái gì, cùng lắm thì chịu đòn!” Nói xong, xoay người chạy.

Tiểu Kết Ba buồn cười, cũng chạy đi xem náo nhiệt... Vừa ra khỏi cửa, lại đụng ngay phải Tiểu Thạch đang chạy qua.

“Ai nha.” Tiểu Thạch lão đảo người.

Tiểu Kết Ba cả kinh, không cẩn thận đem kẹo ở trong miệng nuốt xuống.

Cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy một tiểu nha đầu hơn mười tuổi.

“Không... không sao chứ?” Tiểu Kết Ba vội vàng đỡ lấy nài.

Tiểu Thạch đứng lên, vỗ vỗ cái mông, giương mắt nhìn hân, hỏi: “Người là ai nha?”

“Ta... là... thư đồng... của thiếu gia.” Tiểu Kết Ba nói, “Người... người là ai?”

Tiểu Thạch nói, “Ồ, người là người mà mọi người nhắc đến đã giúp đỡ lập công lớn, Tiểu Kết Ba đúng không?”

“Hắc hắc.” Tiểu Kết Ba cười tùm tùm gật đầu, có chút tỏ vẻ.

“Ta là Tiểu Thạch.” Tiểu Thạch nhẹ nhàng trả lời.

“Đề... dễ nhìn như vậy, tại sao... lại gọi là Tiểu Thạch?” Tiểu Kết Ba không giải thích được.

Tiểu Thạch mặt đỏ lên, buồn bực chạy đi.

Tiểu Kết Ba ở trong sân sờ sờ đầu, thò tay vào trong túi lấy ra một viên đường nhét vào trong miệng, suy nghĩ một chút, quyết định không xem náo nhiệt nữa, liền xoay người đuổi theo tiểu nha đầu xinh xắn kia.

Phương Nhất Chúc ở trong phòng bếp bận rộn.

Thẩm Dững vào cửa, rút kinh nghiệm từ lần bị giáo huấn lần trước, không thể đột nhiên tập kích, Phương Nhất Chúc sẽ đánh trả, liền tiến lên gọi một tiếng: “Nương tử.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc quay đầu lại: “Tướng công.”

Thẩm Dững sát lại, chỉ thấy trên bàn rất nhiều bánh điểm tâm hình thỏ nhỏ, heo nhỏ... liền hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bánh ngọt cho hài tử.” Phương Nhất Chúc cười nói: “Tiểu hài tử đều thích bánh điểm tâm thế này.”

“À...” Trên mặt Thẩm Dững tuy rằng bình tĩnh, nhưng trong ngực lại bồn chồn, thầm nói chủ yếu là da mặt phải dày, liền đánh bạo, hai tay vòng qua, nhẹ nhàng ôm lấy Phương Nhất Chúc, hỏi: “Làm như thế nào?”

Phương Nhất Chúc sùng sốt, quay đầu lại, chỉ thấy Thẩm Dững đem cằm gác ở trên vai nàng, mặt ghé lại rất gần.

“Ừ...” Quai hàm Phương Nhất Chúc liền đỏ lên, có chút ngượng ngùng.

“Bánh điểm tâm này thật là đẹp mắt.” Thẩm Dững nói, bàn tay càng ôm chặt hơn lấy Phương Nhất Chúc... Cảm giác không sai! Một lát nữa sẽ tìm cơ hội hôn đến môi!

Phương Nhất Chúc cũng hiểu được, Thẩm Dững cùng nàng thân mật một chút cũng không có gì là không được, liền cố gắng không lưu ý hấn dựa vào nàng có bao nhiêu gần, nói: “Con bướm nhỏ kia là từ com trứng làm thành, heo nhỏ là từ bánh nướng đậu đỏ, rùa nhỏ là gạo nếp nặn thành, đèn lồng màu vàng là bánh trôi bí đỏ, thỏ nhỏ là bánh đậu đỏ đường trắng, đoá hoa màu trắng là bánh đậu tây, màu nâu chính là bánh quả hạch đào, màu đen là bánh vừng, màu hồng là bánh son tra, màu xanh là bánh đậu xanh...”

Phương Nhất Chúc kể tên các món ăn, lại không nghe thấy Thẩm Dững nói gì liền quay đầu nhìn hấn, Thẩm Dững chỉ chờ lúc này, liền ghé lại, hôn!

Thật vất vả tóm được cơ hội, miệng cũng đã chạm vào, chỉ là, Thẩm Dững quá khẩn trương, quên mất phải nghiêng đầu, mũi hai người đụng vào nhau, còn thấy được hai đôi mắt đối nhau.

Phương Nhất Chúc xoa mũi, đỏ mặt nhìn hấn, Thẩm Dững cũng xoa mũi, có điều trong lòng vô cùng sung sướng, hít sâu một hơi, nâng mặt, tư thế vừa rồi là nói —— đúng vậy, đã hôn sao?!

Phương Nhất Chúc nhìn hấn một chút, lúc sau, ngoại trừ mặt đỏ cũng không nói gì khác, rồi cầm lấy một miếng bánh nhét vào miệng Thẩm Dững.

Thẩm Dững nhai nhai, bên trong như rót đường, vị ngọt đi ra đầu lưỡi còn như thấm lên tận trong đầu, liền cười: “Thật ngọt nha.”

Phương Nhất Chúc cũng cười cười, cúi đầu tiếp tục làm bánh.

Thẩm Dững tròn mắt nhìn, không có tức giận cũng không đánh người, còn cười!

Lúc này, Thẩm Dững suy nghĩ, phản ứng của Phương Nhất Chúc là nói —— sau này, hấn muốn hôn là có thể hôn sao?

Quả nhiên! Thẩm Dững cảm thấy vui vẻ, nhất gan đúng là không được việc, nam nhân là phải làm hơn nói! Có điều lần sau hôn, nhất định phải nhớ nghiêng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bỏ câu cách thủy lê trắng cùng sư tử Hà Đông

Hai ngày nghỉ ngơi rất nhanh đi qua, Thẩm Dững mang theo Phương Nhất Chúc trở về tiểu viện của Thương Mãn Vân, chuẩn bị học bài.

Thương Mãn Vân thấy hai người đi vào, liền hắc hắc nở nụ cười.

“Làm sao vậy?” Thẩm Dững không hiểu hỏi.

“Tiểu tử ngươi rất có tiền đồ a, ta đã nghe qua vụ án hài tử bị bắt cóc.” Thương Mãn Vân vỗ vỗ vai Thẩm Dững, nói: “Hảo tiểu tử, thông minh lắm.”

Thẩm Dững mấp máy miệng, nhìn Phương Nhất Chúc.

Nói thật ra, lần này có thể phá được án, xét đến cùng hấn phải cảm tạ đạo sĩ điên kia, chính bởi vì hấn ném cho một cái ngân tóa, bọn họ mới tìm được đầu mối là Tiểu Kết Ba, cuối cùng là phá án.

Chỉ là sau đó hai người muốn đi tìm lão gia tử kia, nhưng tìm thế nào cũng không được, phỏng chừng cao nhân đều là đến đi như gió thổi.

“Sư phụ.” Thẩm Dững hỏi: “Hôm nay học cái gì?”

“Ừ.” Thương Mãn Vân gật đầu, nói: “Trước ngươi không phải đã đem sách trong tàng thư các xem qua một lần rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Lần này xem lần thứ hai.” Thương Mãn Vân ngắn gọn nói.

“Cái gì?” Thẩm Dũng mở to hai mắt nhìn hấn, hỏi: “Ta... đã xem qua một lần rồi.”

Lão gia từ cười cười, nói: “Tiểu tử, đọc sách trăm lần mới tự mình hiểu ra được ý nghĩa, người mới đọc một lần, đặc ý cái gì? Nhanh đi!”

Thẩm Dũng bắt đầu đi thờ dài, có chút oán giận, “Người cũng không giảng bài, một mình ta xem sách rất chán.”

“Sợ chán?” Lão đầu trừng mắt, “Vậy người đi đọc một mình đi, ta không cho nương tử của người đến đó nữa.”

“Ai.” Thẩm Dũng vội vàng lôi kéo tay Phuong Nhất Chúc đi về phía tầng thư các, tự nói: có Phuong Nhất Chúc ở bên cạnh, hấn đọc sách một mình còn có thể trên chộc nàng, nếu như chỉ có một mình hấn, một mình phiền chán phòng chừng cũng chỉ có thể ngây ngốc một mình.

Cả buổi sáng, Thẩm Dũng ở trong tầng thư các buồn bực đọc sách.

Phuong Nhất Chúc ngồi ở bên cạnh hấn, nâng cằm tựa vào bàn học ngủ gật.

Thẩm Dũng xem sách một hồi, xoay mặt nhìn Phuong Nhất Chúc, chỉ thấy trên mặt nàng hồng nhuận. Thẩm Dũng khẽ cười cười, Phuong Nhất Chúc da đẹp, sắc mặt cũng tốt, liền duỗi tay nhẹ nhàng chọc chọc lên má nàng.

Phuong Nhất Chúc đem khuôn mặt chôn vào tay, tiếp tục ngủ.

Thẩm Dũng cũng không chọc nàng nữa, có chút yêu thương nhìn nàng, tối hôm qua Phuong Nhất Chúc chuẩn bị thức ăn cho đám tiểu hài tử đến quá nửa đêm, chỉ được ngủ một chút trời đã sáng.

Thẳng đến trưa, Phuong Nhất Chúc vẫn không có ý tứ tỉnh dậy.

Thẩm Dũng lại gần nhìn một chút, hỏi: “Nương tử?”

“Ừ?” Phuong Nhất Chúc dường như có chút mơ hồ, vẫn đáp một tiếng.

“Một sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ.” Phuong Nhất Chúc rầu rĩ nói thầm một tiếng.

Thẩm Dũng khẽ nhủ mảy, duỗi tay sờ trán nàng, cả kinh: “Nương tử, sao lại nóng như vậy?”

Phuong Nhất Chúc cũng cảm thấy gân cốt toàn thân đau nhức, hình như là bị bệnh.

“Sư phụ!” Thẩm Dũng biết Thương Mãn Vân là lang trung, vội vàng chạy đi gọi người.

Không bao lâu sau, Thương Mãn Vân bị Thẩm Dũng lôi đến, ngồi xuống bắt mạch cho Phuong Nhất Chúc, Thương Mãn Vân sờ sờ chòm râu, nói: “À, bệnh thương hàn mà thôi, tối hôm qua có phải là cảm lạnh hay không? Mấy ngày nay đoán chừng tương đối mệt.”

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, đúng là đã nhiều ngày Phuong Nhất Chúc vẫn theo hấn bốn ba, đặc biệt tối hôm qua còn ngồi xỏm trong rừng trúc để bắt kẻ trộm, bản thân hấn khỏe mạnh thì không nói làm gì, thế nhưng Phuong Nhất Chúc dù sao chỉ là một cô nương.

“Sư phụ.” Thẩm Dũng nói: “Hôm nay ta có thể không đọc sách được không?”

Thương Mãn Vân nhìn hấn một chút, nói: “Không có tiền đồ, chỉ vì nương tử ốm một chút mà tiền đồ cũng không quản sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm Dũng trả lời đến thẳng thắn, “Tiền đồ có thể có, có thể không nhưng nương tử chỉ có một.”

Lão đầu ngăn người, cười ha ha: “Nguy biện, nếu người là hoàng đế, sẽ là một hôn quân chỉ để ý đến mỹ nhân không màng đến giang sơn.”

“Ta cũng không phải hoàng đế.” Thẩm Dũng liếc mắt, “Khi hoàng đế bị gọi là hôn quân chỉ vì yêu thích một nữ nhân, ngay cả chuyện này cũng không thể danh chính ngôn thuận thì hoàng đế thật ủy khuất. Còn không bằng làm thái giám.”

“Muốn chết?” Lão đầu gấp đến độ đem cây quạt đập vào hấn: “Đại bất kính, người chán sống rồi sao?”

“Vậy sư phụ có thể để ta chăm sóc nương tử không?” Thẩm Dũng chơi xấu: “Người không cho, ta sẽ hô những lời đại bất kính rồi nói là người dạy.”

Thương Mãn Vân lại tức giận, có điều là cũng không có cách, đem cây quạt đuổi hấn: “Được rồi được rồi, mau trở về đi, lúc nào lại đến?”

“Nương tử khỏi bệnh ta sẽ quay lại!” Thẩm Dũng cởi áo khoác đắp lên người Phuong Nhất Chúc, hỏi lão đầu: “Viết cho ta một đơn thuốc đi.”

Thương Mãn Vân kê cho hắn một đơn thuốc, Thẩm Dũng cầm đơn thuốc, bế lấy Phương Nhất Chúc, vội vã trở về nhà.

Tiểu Kết Ba vừa ăn xong cơm trưa, ở trong sân quét rác, thấy Thẩm Dũng ôm Phương Nhất Chúc trở về, cũng hoảng sợ, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Nương tử ta bị bệnh.” Thẩm Dũng đem đơn thuốc đưa cho hắn, nói: “Đi, chiếu theo đơn thuốc mà bốc!”

“Được!” Tiểu Kết Ba cầm lấy đơn thuốc chạy đi.

Thẩm Dũng gọi Liên Nhi cùng Tiểu Thạch tới, bảo mang nước nóng đến, rồi bế Phương Nhất Chúc đến bên giường, đặt nàng vào trong chăn nằm thật tốt.

Phương Nhất Chúc cũng không choáng ngất, chỉ là khó chịu, nói cũng đau đớn lao lực, cho nên không nói chuyện, chui vào trong chăn ngủ.

“Nương tử, khó chịu sao?” Thẩm Dũng hỏi: “Có muốn uống nước ăn cái gì hay không?”

Phương Nhất Chúc rầu rĩ, chỉ lắc đầu, tiếp tục ngủ.

Thẩm Dũng gỡ gỡ đầu, nghỉ lại cảm thấy nàng thật đáng yêu, không khóc không nháo, chỉ vui đầu ngủ.

Tiểu Kết Ba, Liên Nhi cùng Tiểu Thạch ba cái hải tử này, ồn ào chạy đi thông báo cho toàn bộ phủ nha, nói là Thiếu phu nhân bị bệnh.

Cách nói lại còn không giống nhau.

Tiểu Kết Ba nói: “Thiếu nãi nãi ngã bệnh, thiếu gia ôm trở về, khuôn mặt hai người đều trắng bệch.”

Thẩm Nhất Bác vừa nghe, hoảng sợ, tự nói: bệnh đến độ không đi được sao? Rồi vội vã chạy đi xem con dâu.

Liên Nhi cùng Tiểu Thạch, vừa thấy Phương Nhất Chúc bị bệnh, liền vừa đi vừa khóc.

“Thiếu phu nhân bị bệnh.”

“Ô ô, không thể nói chuyện.”

“Có thể sẽ chết hay không a?”

“Ô ô ô, không nên chết a.”

“Làm sao bây giờ nha?”

“Ô ô ô ô...”

Thẩm phu nhân nghe được, trong lòng lạnh mất một nửa: Cái gì? Nhất Chúc bệnh sắp chết? Gấp đến độ nàng lão đạo chạy ra bên ngoài, trong miệng hô: “Con của ta...”

Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm phu nhân chạy đến gian phòng, Thẩm Dũng thật xa đã nghe thấy động tĩnh của hai người, vội vàng đưa tay ra sáu với bọn họ: “Xuy! Nương tử vừa mới vừa ngủ.”

Nhị lão liếc mắt nhìn nhau, vội vàng bịt chặt miệng đi đến, Thẩm Nhất Bác thấp giọng hỏi, “Nhất Chúc làm sao vậy?”

“Phong hàn thấm vào xương, đã đi bốc thuốc.” Thẩm Dũng nói, “Nghỉ ngơi nhiều một chút là tốt thôi.”

Hai người bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Nhất Bác tự nói, chớ cơ hội hắn phải đánh cho đám hải tử kia một trận, hại hắn sợ đến suýt mất nửa cái mạng.

Cùng ngồi một hồi, hai người căn dặn Thẩm Dũng mấy ngày nay chuyện gì cũng gác lại chiếu cố chăm sóc Phương Nhất Chúc cho thật tốt, rồi rời đi.

Thẩm Dũng từ trong tủ lấy ra một cái chăn, đắp lên cho Phương Nhất Chúc, Phương Nhất Chúc cảm thấy nặng liền giật giật, Thẩm Dũng đè lại nàng, nói: “Nương tử, đừng nhúc nhích, ngủ đi.”

Phương Nhất Chúc cũng không nhúc nhích nữa, vui đầu tiếp tục ngủ.

Thẩm Dũng tiến lại gần một chút nhìn Phương Nhất Chúc, bắt đầu đi lắc đầu, nàng bình thường rất âm ỉ vui vẻ, không nghĩ đến vừa sinh bệnh, lại im lặng ngủ, một chút cũng không lăn qua lăn lại. Có điều hắn lại nghĩ, cũng phải, Phương Nhất Chúc từ nhỏ không có mẹ, không có người quan tâm. Kháng định khi bị bệnh cũng thường thế này, ngủ một lúc là qua.

Tiểu Kết Ba vội vàng đi bốc thuốc đã trở về, Liên Nhi cùng Tiểu Thạch cầm thang thuốc đi sắc.

Thẩm Dũng vẫn như cũ tựa ở bên giường, nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc.

Rất nhanh, thuốc đã được nấu xong, Thẩm Dững dứt cho Phương Nhất Chúc uống, rồi lại để cho nàng nằm xuống ngủ, chính mình vẫn ngồi ở bên giường chăm sóc nàng, thuốc này uống đồ mồ hôi, chặn lại đày, Phương Nhất Chúc ra nhiều mồ hôi nóng bức, Thẩm Dững đề lại góc chặn không cho nàng động.

Tiểu Kết Ba đứng ở cửa đợi một hồi, lặng lẽ đi vào, hỏi: “Thiếu gia, ngươì cứ ngồi đây như vậy sao?”

Thẩm Dững xoay mặt nhìn hấn, gật đầu.

“Chắc.” Tiểu Kết Ba nói, “Thiếu phu nhân hiện tại đang ngủ, vén chặn, lau mồ hôi loại việc này hai nha đầu Liên Nhi cùng Tiểu Thạch cũng có thể làm, ngài không thừa dịp này, lấy lòng nương tử sao?”

Thẩm Dững hỏi: “Thế nào lấy lòng nàng?”

“Nấu cho Thiếu phu nhân một ít thức ăn!” Tiểu Kết Ba nói, “Bình thường đều là ngươì ăn đồ ăn do Thiếu phu nhân nấu, hôm nay nếu ngươì tự mình vào bếp, Thiếu phu nhân chẳng phải sẽ rất cảm động sao?”

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, nói, “Chú ý này không tệ... Có điều là ta không biết nấu.”

“Chỉ cần tấm lòng thôi nha!” Tiểu Kết Ba nói, “Nàng cũng không trông cậy vào ngươì có thể làm ra được thức ăn gì ngon, bằng không... đi ra ngoài mua một phần thức ăn, sau đó nói là chính ngươì nấu, cũng được nha.”

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, có chút do dự, đây không phải là bảo hấn lừa gạt Nhất Chúc sao, có điều để chính hấn nấu, cũng thật sự sẽ không thành.

“Mau đi đi.” Tiểu Kết Ba kéo Thẩm Dững ra bên ngoài, vừa nói với Liên Nhi cùng Tiểu Thạch đang đứng ngoài cửa, “Hai ngươì, đi vào hầu hạ Thiếu phu nhân.”

“Ừ.” Hai nha đầu chạy vội vào trong phòng.

Thẩm Dững bị Tiểu Kết Ba kéo ra đường, đi đến tửu lâu.

Hai ngươì vào trong tửu lâu, Tiểu Kết Ba hỏi chương quỹ, bệnh thương hàn ăn cái gì thì tốt? Cái gì bổ thân thể?

Chương quỹ nói: bổ câu cách thủy lê trắng là tốt nhất, rất bổ cho ngươì ốm.

Tiểu Kết Ba muốn mua một phần mang về, Thẩm Dững lại ngăn cản hấn, hỏi chương quỹ, “Có thể nói dạy ta làm thế nào không?”

Chương quỹ ngẩn ngườì, có chút không hiểu rõ.

Thẩm Dững nói, “Nương tử ta bị bệnh, ta muốn tự tay làm cho nàng, có điều là không biết cách.”

Lão bản tửu lâu hơi bất ngờ, quan sát Thẩm Dững một hồi, rồi gật đầu, “Dĩ nhiên là có thể, thiếu gia mời đi phòng bếp, để đầu bếp nấu cho ngài nhìn, có điều là...”

Tiểu Kết Ba hiểu ngay, nói: “Yên tâm, những nguyên liệu đó chúng ta mua hết.”

Chương quỹ cười gật đầu.

Vào đến phòng bếp, Tiểu Kết Ba nói thầm một câu, “Thương gia đúng thật là khôn khéo.”

Thẩm Dững cũng không nói thêm cái gì, vội vàng tìm đầu bếp, học nấu ăn.

Đầu bếp này cũng rất nhiệt tình, vừa nấu vừa giảng giải cặn kẽ cho Thẩm Dững, Thẩm Dững ở một bên nhìn, lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, Tiểu Kết Ba ở bên cạnh nói nhảm, Thẩm Dững liền phất hấn đi chợ mua bổ câu cùng lê trắng về.

Chờ món ăn làm xong, đầu bếp múc vào bên trong chung, Thẩm Dững cảm thấy ra ngoài, thấy Tiểu Kết Ba mang theo hai con bò câu cùng một túi lê trắng vội vã chạy vào, nói: “Thiếu gia, thiếu gia, bên ngoài náo nhiệt lắm, có đánh nhau đó!”

“Ai đánh a?” Thẩm Dững đang bê chung canh ra ngoài, Tiểu Kết Ba ngửi thấy được hương vị, nuốt nuốt nước bọt, Thẩm Dững mở nắp chung, Tiểu Kết Ba đem bò câu cùng túi lê nằm ở một tay, tay còn lại trống trơn xoa xoa ở ngực, đuôi tay cầm lấy một cái chân. Hấn trước tiên đem viên đường trong miệng nuốt xuống, mới đem bò câu nhét vào trong miệng, sung sướng nhai.

Thẩm Dững đặt lại nắp chung, tiếp tục đi ra ngoài, hỏi: “Ngườì nào đánh nhau?”

“Thú... rất thú vị.” Tiểu Kết Ba không có đường, lại bắt đầu nói lấp: “Nương tử... mà lại đánh tướng... tướng công.”

Thẩm Dững nghe thấy mới mẻ, có điều suy nghĩ một chút, trước kia Phương Nhất Chúc cũng đã từng đánh hấn, liền hỏi: “Sao lại đánh?”

“Nghe nói là. . . tướng công lên . . . ở bên ngoài ăn vụng.” Tiểu Kết Ba nói, “Muốn kết hôn. . . với kỹ nữ, thế là vợ cả. . . muốn. . . liều mạng!”

Thẩm Dũng nhú mày, thú vị chỗ nào? Ngược lại không phải nói nam nhân bạc tình sao, trong nhà đã có vợ, còn muốn đi trăng hoa, cái này không thể nào hiểu nổi. Thẩm Dũng nghĩ tới đây, lại cân nhắc. . . Tuy rằng chính hắn trước đây cũng có tư tưởng này, thế nhưng từ khi phát hiện vừa ý với Phương Nhất Chúc, lại không hề có ý niệm đó trong đầu nữa.

Ra đến cửa, thấy bên ngoài từ lâu có rất nhiều người vây quanh, một nữ tử mập mạp, đang cầm chày cán bột, hung dữ đuổi đánh một thư sinh gầy bẹp. Nữ tử kia rất hung hãn, trong miệng mắng, “Ngươi là một kẻ không có lương tâm, ta vất vả mấy năm chu cấp cho ngươi học hành, ngươi có học vấn có bạc, không nghĩ cư nhiên lại đến Yên Thúy lâu ăn chơi đàng điếm, còn bán kẻ đất chuộc một kỹ nữ. . . Ta. . . ta liều mạng với ngươi, đồ không có lương tâm!”

Rất nhiều người chỉ trông nhìn, Tiểu Kết Ba cũng tiến đến góp vui, trong miệng ngâm chân bồ câu, bám vào vai người phía trước, bật lên để nhìn.

Thẩm Dũng nghe xong khẽ nhú mày, phụ nhân này cũng thật hung hãn, tuy rằng Phương Nhất Chúc khi nghe hắn muốn đi Phiêu Hương viện cũng rất tức giận, có điều là so với phụ nhân này cũng đỡ hơn nhiều.

“Tiểu Kết Ba, đi!” Thẩm Dũng giục, “Còn phải trở lại nấu cho nương tử ta nữa.”

Tiểu Kết Ba lại chỉ để ý đến một tiểu mỹ nhân tuổi còn trẻ đang ở một bên khóc lè hoa đái vù: “Tỷ tỷ, đừng đánh, ta làm trâu làm ngựa trả tiền cho tỷ, tướng công hân. . .”

“Phi!” Hai hàng lông mày của phụ nhân kia đều dựng lên, chỉ vào tiểu mỹ nhân nói, “Ngươi quyền rũ hân, ngoại trừ bán mình ngươi làm được cái gì? Ít ở chỗ này giả tử bì, lão nương ngay cả ngươi cũng đánh!”

“Ai nha. . .”

Tiểu Kết Ba càng xem càng thấy đặc sắc, người ở hai bên trái phải xem náo nhiệt cũng nghị luận ầm ĩ.

“Ai u, cộp mẹ này ai dám động vào, đúng là sư tử Hà Đông.”

“Ta là nam nhân ta cũng đi Yên Thúy lâu.”

“Thê tử này thật không phúc hậu.”

“Ai, mặc ngươi xinh đẹp như hoa, cũng có lúc già đi, chính thê kết tóc mới là tốt nhất.”

...

Mọi người nói chuyện xôn xao, phố phường thường là thế, chỉ cần có chuyện náo nhiệt mọi người đều nguyện ý vây xem bàn tán to nhỏ.

Thẩm Dũng thấy Tiểu Kết Ba vẫn mờ to hai mắt xem, nhắc chân đạp vào mông hắn một cái, nói: “Vẫn còn nhìn?”

Tiểu Kết Ba xoa xoa mông, không cam tâm tình nguyện đi theo Thẩm Dũng trở về, vừa đi còn vừa quay đầu lại, thấy chuyện vui bị bỏ lỡ.

“Ai, người vợ. . . kia thật hung dữ!” Tiểu Kết Ba nói, “Nam nhân. . . tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, sao phải. . . tức giận như vậy.”

Thẩm Dũng không nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Kết Ba hỏi: “Thiếu gia, nếu. . . sau này ngươi nạp. . . thiếp, thiếu phu. . . nhân có thể cũng hung dữ như thế hay không a?”

Thẩm Dũng nhìn hắn một cái, nói: “Ta sẽ không nạp thiếp, Thẩm gia chúng ta có môn quy, cả đời chỉ cưới một nương tử, bất ly bất khí*, nếu như phá vỡ quy củ, khi chết sẽ không được lập bia trên phần mộ tổ tiên của Thẩm gia.”

*Bất ly bất khí: không xa rời, không ruồng bỏ.

“Oa. . . Ai. . . định ra quy củ này? Thật không có. . . đạo lý.” Tiểu Kết Ba giật mình, “Không thể. . . làm khác. . . sao.”

“Vây là ngươi không hiểu rồi.” Thẩm Dũng nói: “Cha ta nói, chuyện này cơ bản nam nhân đều không thích nghe, nhưng có một câu ta lại thấy rất có lý.”

“Câu gì?” Tiểu Kết Ba hiếu kỳ.

“Nếu ngươi chỉ có một lòng, liền tìm một nương tử, có hai lòng, mới có thể tìm hai.” Thẩm Dũng nói, “Nương tử của ngươi cũng chỉ có một lòng, nàng đem toàn bộ trao cho ngươi, ngươi dựa vào cái gì bắt nàng cùng người khác phân đôi tình cảm của ngươi? Nếu ngươi muốn nạp thiếp, thì cũng có thể tha thứ cho nương tử ngươi tội hồng hạnh ra tường, nếu không chấp nhận được, cũng đừng nạp thiếp.”

“Phốc.” Tiểu Kết Ba cười to, “Lão gia thật là. . . biết đùa.”

“Suy nghĩ đi, nếu có một ngày, nương tử ngươi muốn tái giá với một người, mỗi ngày dành một nửa thời gian cho ngươi, một nửa thời gian cho người khác, ngươi sẽ có cảm giác gì?” Thẩm Dũng nói, “Cảm giác của ngươi khi đó cũng chính là cảm giác của nương tử ngươi khi ngươi nạp thiệp.”

Tiểu Kết Ba sờ sờ đầu, nói, “Ta. . . nghèo, chỉ. . . cưới một nương tử. . . là được rồi.”

Thẩm Dũng gật đầu.

“Thiếu gia.” Tiểu Kết Ba lấy ra viên đường nhét vào trong miệng, nói: “Cái kia, nha đầu Tiểu Thạch. . .”

Thẩm Dũng nhìn hẩn một chút, hiểu rõ cười, “Thế nào? Nhìn trúng Tiểu Thạch sao?”

“Hắc hắc.” Tiểu Kết Ba cười khúc khích.

“Ngươi muốn kết hôn với nàng cũng có thể.” Thẩm Dũng thấy Tiểu Kết Ba mang về mặt mẫn nguyện, lại nói: “Có điều đường cao hứng quá sớm, ngươi phải có nhà, có nghiệp mới có thể cưới người ta, hiện tại ngươi chỉ là một tiểu thư đồng, ta khẳng định, nương tử ta sẽ không chịu đem muối muối của nàng giao cho ngươi đâu.”

Tiểu Kết Ba bĩu môi, nói: “Thiếu gia, ngươi nói chuyện càng ngày càng giống lão gia.”

Thẩm Dũng giật mình, vội vàng nói, “Không có đâu, ngươi nha, nhìn ta xem không có tiền đồ, đến nương tử cũng không chịu viên phòng, sao có thể giống cha ta.”

“Vì sao?” Tiểu Kết Ba ngây ngô hỏi.

“Nữ nhân không phải đều thích nam nhân có khả năng sao?” Thẩm Dũng thờ dài, đi về phía phòng bếp, nói: “Quay về việc chính, Tiểu Thạch còn nhỏ, ngươi cũng chưa lớn, nhanh chóng lập công đi, đến lúc đó đường hoàng chính chính cưới người ta.”

Tiểu Kết Ba suy nghĩ một lúc, cảm thấy hình như cũng có lý.

Thẩm Dũng đi tới bên lò bếp, hỏi Tiểu Kết Ba, “Ngươi ăn bỏ câu không? Múc cho ngươi một chén?”

Tiểu Kết Ba ngồi chồm hổm trên bậc thang bên ngoài, nói: “Tại ngươi nói khiến ta ăn không vô, ta trước tiên suy nghĩ chút đã.”

Thẩm Dũng cười cười, chuyên tâm làm cơm.

Hắn dựa theo phương pháp của đầu bếp ở tửu lâu chỉ dạy, trước tiên đem bỏ câu vặt bỏ lông, lấy cơ quan nội tạng ra, sau đó rửa sạch cả thân, rồi dùng dao nhỏ đem bỏ câu mổ ra, như vậy sẽ tương đối dễ ăn và cũng ngon miệng. Đem bỏ câu, gừng cùng với nước bỏ vào một cái nồi rồi đem đun. Khoảng chừng sau nửa canh giờ, dùng đũa chọc một chút, khi thấy thịt đã mềm, cho thêm muối cùng gia vị. Lại đem lê trắng bỏ ra, bỏ vỏ và hạt, rồi cho cùng vào trong nồi với bỏ câu, đun thêm nửa canh giờ, khi bắc ra thì thả thêm chút hành hoa.

Thẩm Dũng luống cuống tay một hồi cuối cùng cũng làm xong, âm thầm cảm thấy may mắn, may là món ăn này tương đối đơn giản.

Tiểu Kết Ba ngửi thấy hương vị, đến gần nhìn, “A! Thiếu gia, nhìn có vẻ rất giống nha.”

Thẩm Dũng múc ra một chén nhỏ, chính mình nếm thử một ngụm, rồi đưa cho Tiểu Kết Ba, “Ngươi nếm thử, xem ngon hay là không ngon?”

Tiểu Kết Ba nếm thử một miếng, rồi gật đầu: “Ngon a thiếu gia! Thực sự rất ngon.”

Thẩm Dũng vui vẻ, mẫn nguyện múc bỏ câu vào chung, rồi bỏ vào trong hộp đựng thức ăn, cẩn thận mang đến phòng Phương Nhất Chúc đang nằm.

Tiểu Kết Ba đem bỏ câu cách thủy mua được từ tửu lâu đun nóng lại, nếm thử một ngụm, lắc đầu. . . Cảm thấy canh của Thẩm Dũng ăn ngon hơn một chút. . . Quả nhiên dùng tâm tư để nấu sẽ khác sao? Thảo nào mỗi lần Thiếu phu nhân nấu thức ăn đều ngon như vậy, là bởi vì nấu cho người trong lòng ăn sao?!

Tiểu Kết Ba cực kỳ hâm mộ, lại ngồi xổm ở cửa trong lòng phiền muộn, vừa lúc, Tiểu Thạch cùng Liên Nhi chạy tới, nói: “Tiểu Kết Ba, thiếu gia nói có bỏ câu, để cho chúng ta đến ăn.”

“Có.” Tiểu Kết Ba múc cho hai người một chén.

Hai nha đầu xúc ăn, vừa ăn vừa thán.

“Thiếu gia thật tốt nha!”

“Đúng vậy. Sau này ta cũng phải tìm một lang quân như vậy.”

“Ừ, ta cũng vậy.”

Tiểu Kết Ba ở một bên nhìn, hỏi: “Hai ngươi, muốn tìm lang quân dạng gì nha? Ta giúp các ngươi lưu ý?”

“Tốt nhất.” Liên Nhi hùng hổ, vội vàng tranh nói, “Ta muốn người đọc sách, phải đặc biệt đặc biệt học giỏi! Tốt nhất là trạng nguyên.”

“À.” Tiểu Kết Ba gật đầu, cảm thấy mình nhất định không phải dạng người như thế, có điều hần là để ý Tiểu Thạch, liền hỏi: “Vậy ngươi thì sao, Tiểu Thạch?”

“Ừ...” Tiểu Thạch suy nghĩ một chút, nói: “Ta muốn một người đặc biệt đặc biệt có thể kiếm nhiều tiền, có thể nuôi cha ta, còn có thể xây cho Trường Nhạc am một cái miếu thật lớn!”

Tiểu Kết Ba nhú mày —— một tòa miếu? Không biết là bao nhiêu bạc a?

Vì vậy, Tiểu Kết Ba cầm nửa chén canh bỏ câu, đi ra ngoài cửa ngồi chồm hồm ăn, vừa ăn vừa thở dài.

Tiểu Thạch cùng Liên Nhi liếc mắt nhìn nhau, hỏi hần, “Tiểu Kết Ba, còn ngươi? Ngươi muốn một nương tử như thế nào?”

Tiểu Kết Ba ngẩn người, hần chăm chú nghĩ tới.

“Nhất định là một người giống như Thiếu phu nhân!” Liên Nhi cười tùm tùm nói.

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiểu Thạch cũng gật đầu, “Nhất định là thế.”

Tiểu Kết Ba sừng sốt một lúc lâu, giương mắt nhìn hai người, nói: “Ta. . . không thích. . . người như thiếu phu nhân. . .”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Thạch đã nhét vào trong miệng hần một viên đường, nói: “Vì sao? Như Thiếu phu nhân rất tốt mà!”

“Ta không phải nói Thiếu phu nhân không tốt, có điều, nàng rất có khả năng.” Tiểu Kết Ba nói thầm.

“Có khả năng không tốt sao?” Liên Nhi không giải thích được.

“Ừ... Ta thích một nha đầu cái gì cũng không biết.” Tiểu Kết Ba nói, “Ta có chiều cố nàng, rồi xa ta, nàng sẽ sống không nổi.”

Liên Nhi cùng Tiểu Thạch nghe xong ngẩn người, sau đó, che miệng cười chạy đi.

Tiểu Kết Ba mặt nhăn nhăn mũi, lẩm bẩm: “Chờ xem, không phải chỉ là một ngôi miếu thôi sao... Hừ!”

Phương Nhất Chúc ngủ tận đến chạng vạng mới tỉnh lại, trên người nhẹ đi rất nhiều, đầu không nặng thất lưng cũng không đau nữa.

Liên Nhi cùng Tiểu Thạch mang nước nóng đến, tắm rửa cho Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dững thừa dịp lúc này, liền đem bỏ câu đun nóng lại, khi chạy đến đã thấy Phương Nhất Chúc thay đổi xiêm y sạch sẽ, một thân nhẹ nhàng khoan khoái tựa ở trên giường. Nàng đã nghe Liên Nhi cùng Tiểu Thạch kể lại sinh động việc Thẩm Dững đi tẩu lâu học nấu ăn, rồi trở về tự mình xuống bếp nấu bỏ câu cách thủy lê trắng cho nàng, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào.

Thẩm Dững thấy Phương Nhất Chúc nhìn hần, có chút ngượng ngùng, bưng canh bỏ câu tiến lại gần, ngồi ở bên người nàng, dùng cái muôi đút cho nàng ăn.

Phương Nhất Chúc ăn, khéo miệng cong cong, cười mãn nguyện.

“Không ngon sao?” Thẩm Dững hỏi, “So với ngươi nấu còn kém xa.”

“Không.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, chăm chú nói: “Rất ngon, tướng công thật tốt.”

Thẩm Dững sừng sốt một hồi, liền cảm thấy khớp xương toàn thân nhẹ bẫng đi, nương tử nhà hần thuận miệng nói một câu tướng công thật tốt, cũng khiến cho hần vui vẻ ngay cả đầu ngón chân cũng thư thái hẳn lên!

Phương Nhất Chúc ăn sạch canh bỏ câu lê trần, Thẩm Dững hài lòng lau miệng cho nàng, rồi ngồi cạnh nói chuyện phiếm giải buồn.

Phương Nhất Chúc hỏi: “Tướng công không đi luyện công sao?”

“Ta lát nữa luyện ở trong sân, đã phái Tiểu Kết Ba đến nói với Mạc sư phụ, ta chờ ngươi khỏi bệnh.”

“Ta đã tốt lắm rồi.” Phương Nhất Chúc nói.

“A.” Thẩm Dững bật cười, “Ngươi nói không tính, ta nói mới được.”

Phương Nhất Chúc nhìn hần, nhỏ giọng nói: “Vậy không phải làm lỡ ngươi?”

“Làm lỡ cái gì?” Thẩm Dững cười tùm tùm, “Ta cũng coi như có chút thời gian làm biếng.”

Phuong Nhất Chúc cũng cười, Thảm Dững đang suy nghĩ xem đêm nay có phải phân giường hay không, Phuong Nhất Chúc gấp lạnh sẽ không tốt... Chợt nghe bên ngoài Tiểu Kết Ba ồn ào chạy vào: “Thiếu gia, thiếu gia!”

Thảm Dững thật muốn đánh hấn, Phuong Nhất Chúc vừa mới tỉnh dậy, hấn ồn ào cái gì!

“Thiếu gia, tai nạn chết người a!” Tiểu Kết Ba vội vã tiến đến nói.

“Lại có án mạng người sao?” Thảm Dững há to miệng, tự nói: Đồng Hạng phủ năm xưa yên ổn là thế? Gần đây sao vài ba ngày lại có người chết? Liên hỏi: “Người sao lại gặp thành như vậy? Người quen biết người xảy ra chuyện sao?”

“Ai nha... Thiếu gia, vừa vặn, người có biết người chết là ai không?” Tiểu Kết Ba hỏi.

“Nói mau, ít thừa nước đục thả câu.”

“Là mẹ của thư sinh vừa mới ở trên đường bị nương tử đánh đó.” Tiểu Kết Ba nói, “Có người nói lão thái thái hơn năm mươi tuổi, nghe thấy xảy ra chuyện lớn như vậy, đi ra khuyên can, sau đó bị tức chết!”

Thảm Dững mờ to hai mắt, “Có loại sự tình này?”

“Có thể như vậy, cái này rất lộn xộn, nhiều người ta nói là do người con dâu quá phận bức chết, cũng có người nói là do đứa con thư sinh không có lương tâm làm tức chết, còn có người nói là do kỹ nữ kia khắc chết... Nói chung, láng giềng đã đem ba người đều giải đến nha môn.” Tiểu Kết Ba nói xong liếc, đột nhiên phát hiện... Hấn không có ngấm đường a!

“A?” Hấn suy nghĩ một chút, lại mở miệng, “Ít...” Lại tiếp tục nói lấp, gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Thảm Dững lại nhíu mày, nhớ tới vừa rồi nhiều người đứng xem náo nhiệt như vậy, nhưng cũng chỉ là xem, không có một người khuyên can, sớm tách ba người xa nhau ra, lão thái thái đoán chừng cũng sẽ không bị tức chết.

“Tướng công.” Phuong Nhất Chúc hỏi Thảm Dững, “Cái gì mà lão thái thái cùng thư sinh?”

Thảm Dững liền tỉ mỉ đem chuyện chứng kiến ở tù lâu kể lại cho Phuong Nhất Chúc nghe.

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Canh gà nhân sâm cùng việc nhà

Thanh quan cũng khó dứt việc nhà, vợ chồng nan giải chuyện giường gối, thiên hạ này phiền toái nhất chính là sự tình vặt vãnh trong nhà.

Bây giờ, trước phủ nha môn đang bị vây quanh bởi một đoàn người qua đường tò mò xem náo nhiệt, mà hiện tại trong công đường lại càng náo nhiệt hơn, mẹ của thư sinh kia nằm ở trên ván cửa, dĩ nhiên đã quy tiên.

Thư sinh ghé vào thi thể của mẹ hấn, cất tiếng khóc đau đớn, miệng còn gào: “Nương a, nhi tử bất hiếu.”

Vợ của thư sinh giọng vốn to, cũng khóc theo: “Nương, là con không đúng... Nhưng muốn trách thì phải trách người đàn bà kia đã dụ dỗ tướng công!”

Kỹ nữ kia cũng òa khóc: “Nương a, hài nhi mệnh khổ, chưa kịp xuất giá vào nhà mà mẹ đã mất.”

Họ hàng hai bên nội ngoại cũng thăm oán thán nam nhân kia: “Người ta nói đường nhi phòng lão*, không nghĩ đến rõ ràng lại bị nhi tử nhà mình làm cho tức chết!”

*Đường nhi phòng lão: nuôi con để trông cậy lúc tuổi già.

Có một người hàng xóm còn mang cả đứa cháu gái mới ba tuổi của phụ nhân kia tới, căng tiếng khóc to.

Thảm Nhất Bác ngồi trong công đường, chợt nghe thấy bên dưới loạn nháo, người lớn gào hét khóc, gà vịt kêu chó mèo sủa, đầu đầu nhất chính là từng đợt kêu khóc phát ra bên ngoài ngày càng lớn. Thảm Nhất Bác thờ phỉ phò, hỏi Thảm Kiệt ở một bên cũng gấp đến độ không thờ nổi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thảm Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, thà để cho hấn đi bắt một tên tội phạm hung ác nguy hiểm, còn hơn là phải giải quyết chuyện đau đầu này.

“Đều yên lặng một chút!” Thảm Nhất Bác hướng về phía mọi người xua tay.

Mọi người tiếp tục khóc lớn.

“Tất cả yên lặng cho ta!” Thảm Nhất Bác chịu không nổi, dùng kinh đường mộc vỗ vào bàn, hai bên nha dịch trái phải lạnh lùng dùng gậy gõ gõ lên sàn nhà, miệng hô – uy vũ, lúc này toàn bộ mọi người mới không náo loạn nữa.

“Nói đi, có chuyện gì xảy ra!” Thảm Nhất Bác hỏi.

Mấy người dưới công đường vội vàng tranh nhau nói.

Thảm Nhất Bác khoát tay chặn lại: “Nói từng chuyện một!”

Vì thế, mấy người lần lượt đem sự tình nói qua, Thảm Nhất Bác nghe xong nhủ mảy, việc này đúng là không tốt lắm, nghe mấy người hàng xóm xác nhận rằng hai vợ chồng này bình thường đối lão thái thái vô cùng hiếu thuận, chỉ là không biết thư sinh này thế nào lại đi đến Yên Thủy lâu, mà quý âm ảnh thế nào lại mang theo một kỹ nữ ra. Bởi vì phí chuộc thân rất đắt, cho nên hắn đem khế ước ruộng đất trong nhà bán đi. Vì vậy lão thái thái vô cùng tức giận sau đó liền ngã bệnh. Hôm nay vợ hắn đuổi theo mắng chửi, thoáng cái liền đem chuyện này làm lớn, lão thái thái nghĩ việc xấu trong nhà không thể truyền ra bên ngoài, bởi vậy mới chạy ra ngăn cản, không ngờ bị tức mà chết.

Thảm Nhất Bác nghe xong, đối với thư sinh kia thấy rất phản cảm. Thứ nhất, đã có thể thất còn muốn đi kỹ viện, chuyện này vốn đã sai. Thứ hai, nếu người và kỹ nữ kia thật sự có chân tình muốn cưới người ta về nhà cũng không phải không được, tại sao không trở về nhà thương lượng với thê tử một chút? Muốn bán khế đất cũng phải cùng mẫu thân và thê tử bàn bạc qua. Có điều là Thảm Nhất Bác vừa nhìn thấy nương tử của hắn, cũng có chút bất đắc dĩ, hung hãn như vậy, phỏng chừng thư sinh kia cũng không dám nói.

Án này cũng không biết phán quyết như thế nào cho tốt, mấy người này đều là đau đớn mất mẹ, tối đa chỉ có thể phán nhĩ tử bất hiếu, đánh hán mười trượng, rồi giam vài ngày...

Thảm Nhất Bác vốn định phán như vậy, thế nhưng hắn vừa nhìn thoáng qua, phát hiện lão thái thái kia tóc đều là màu đen, bộ dạng dường như còn rất trẻ, liền hỏi: “Mẫu thân người bao nhiêu tuổi?”

“Mẫu thân tiểu nhân bốn mươi sáu tuổi.” Thư sinh trả lời.

Thảm Nhất Bác có chút bất ngờ, bốn mươi sáu tuổi. Nhìn bộ dạng của nàng như vậy cũng không phải quá mức gầy yếu, thế nào lại dễ dàng bị tức chết như vậy? Lại hỏi: “Trong người có bệnh tật gì không?”

Thư sinh lắc đầu: “Mẹ tiểu nhân bình thường thân thể rất tốt... Đều do tiểu nhân...”

Thảm Nhất Bác nhủ mi, cảm thấy kì lạ, liền nói: “Như vậy, trước tiên đem thi thể mang về phủ nha kiểm tra kĩ, ba người các ngươi, tạm thời giam vào đại lao.”

“Đại nhân.” Nương tử béo kia gấp gáp nói: “Hài nhi của ta...”

Thảm Nhất Bác gật đầu, nói: “Không cần lo lắng, ta sẽ tìm nhũ mẫu giúp ngươi chiếu cố, mấy người các ngươi ngồi trong đại lao suy ngẫm cho kĩ, đợi điều tra sáng tỏ nguyên nhân cái chết của mẫu thân các ngươi rồi tiếp tục định đoạt.” Nói xong, vỗ kinh đường mộc: “Bãi đường!”

Sau đó, bọn nha dịch đem ba người kia áp giải vào đại lao, Thảm Nhất Bác tìm một nhũ mẫu chiếu cố cho tiểu oa nhi kia, mọi người đến xem náo nhiệt nhân cũng tán dần đi, mà chuyện này lại biến thành đề tài câu chuyện của cư dân trà dư tửu hậu* ở Đông Hạng phủ.

* Trà dư tửu hậu: để chỉ câu chuyện phiếm về đủ mọi đề tài sau khi đã thưởng trà hay uống rượu.

Sau khi bãi đường, Thảm Nhất Bác phái người tìm đến Lưu Đại Phương, để hắn khám nghiệm tử thi.

Lưu Đại Phương nghe nói một vị phụ nhân hơn bốn mươi tuổi trước nay khỏe mạnh đột nhiên bị tức chết, cũng sinh nghi, liền vội vàng đi đến phòng khám nghiệm tử thi.

Thảm Nhất Bác tranh thủ lúc này, đi đến viện của Thảm Dũng, muốn xem tình hình bệnh của con dâu thế nào.

Đi vào trong viện, thấy Tiểu Kết Ba đang ở cửa cầm một quyển sách đọc.

Thảm Nhất Bác mỉm cười, biết đọc sách là tốt rồi. Hắn lặng lẽ đi tới cửa, nhìn vào bên trong, thấy Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dũng đang tựa ở đầu giường nói chuyện phiếm. Thảm Nhất Bác cũng không quá rối vợ chồng son, liền quay đầu đi về.

Tiểu Kết Ba thấy Thảm Nhất Bác đi ra, liền ngậm vào miệng một viên đường, đến gần hỏi, “Lão gia, người nhà kia thế nào?”

Thảm Nhất Bác hơi sững sốt: “Người nhà ai?”

Tiểu Kết Ba liền đem chuyện Thảm Dũng đi học nấu bô câu, sau đó vừa lúc gặp chuyện tình của gia đình kia.

Thảm Nhất Bác nghe xong giật mình không nhỏ, nhưng không phải giật mình vì bọn họ cũng gặp chuyện của nhà kia, mà là chuyện Thảm Dũng tự mình

chạy đi từ lâu học nấu bò câu.

Thấy Tiểu Kết Ba đối với án này hiếu kỳ, Thẩm Nhất Bác liền suy nghĩ một chút, hài tử này đầu óc thông minh, không bằng để hắn đi hỏi thăm một chút, có lẽ nên đem đại thể sự tình nói lại với hắn.

Tiểu Kết Ba nghe xong gật đầu, đi theo Thẩm Nhất Bác ra bên ngoài.

Trở lại viện, Tiểu Kết Ba liền thấy Thẩm Dũng đang ở trong phòng, ngoắc ngoắc tay về phía hắn, Tiểu Kết Ba vội vàng vui vẻ chạy vào trong, “Thiếu gia.” Thấy Phương Nhất Chúc tỉnh lại, Tiểu Kết Ba hỏi: “Thiếu phu nhân đỡ rồi?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

Thẩm Dũng hỏi hắn, “Vừa này có phải phụ thân ta đem vụ án nói cho ngươi hay không?”

“Đúng vậy.” Tiểu Kết Ba kéo cái ghế đến, ngồi xuống, đem mọi chuyện của vụ án vừa nghe được từ Thẩm Nhất Bác đều nói ra một lần.

Sau khi nói xong, Thẩm Dũng hỏi: “Ý tứ của phụ thân ta là cũng thấy được phụ nhân kia chết có chút kỳ hoặc?”

“Có người nói Lưu đại nhân đang khám nghiệm tử thi.” Tiểu Kết Ba nói: “Có điều thiếu gia, ngươi nói xem, đang êm đẹp một lão phụ nhân, hơn bốn mươi tuổi lại bị chết do tức giận quá độ, bình thường cơ thể còn vô cùng khỏe mạnh, cái này có thể sao?”

Thẩm Dũng quay đầu lại nhìn Phương Nhất Chúc, Phương Nhất Chúc cũng lắc đầu, đúng là nghe rất cổ quái.

Thẩm Dũng vỗ vỗ Tiểu Kết Ba, nói: “Này, ngươi đi đến phòng khám nghiệm tử thi hỏi thăm một chút, nhìn xem có kết quả gì không, sau đó trở về đây nói cho ta biết.”

“Được.” Tiểu Kết Ba vội vàng đi đến phòng khám nghiệm tử thi.

Thẩm Dũng bưng chén ngồi chờ ra ở trên giường, Phương Nhất Chúc thấy thế liền hỏi: “Tướng công rất để ý án này sao?”

Thẩm Dũng nhíu nhíu cặp lông mày, nói: “Ừ... Nhưng cũng không phải rất lưu ý, có điều tra án so với đọc kinh thư thú vị hơn.”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ừ, ta cũng thích tra án, tướng công ngươi rất có thiên phú tra án đó.”

“Thật không?” Thẩm Dũng có chút ngượng ngùng nhìn Phương Nhất Chúc.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc chăm chú gật đầu: “Chờ ta khỏe hẳn lại, chúng ta sẽ cùng tra án này.”

Thẩm Dũng tự nhiên cười gật đầu, có điều nghĩ một chút lại khe khẽ thở dài, “Nhưng... nếu như mẹ của thư sinh kia thực sự là bị tức chết, vậy án này cũng không cần tra xét nữa.”

“Cũng đúng.” Phương Nhất Chúc ghé sát lại gần hỏi Thẩm Dũng, “Tướng công, nếu như người không phải bị tức chết, vậy ngươi nghĩ sẽ là chết như thế nào?”

Thẩm Dũng hơi sững sốt, hỏi lại: “Đoán mò sao?”

“Đúng.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

Thẩm Dũng nói, “Nếu không phải bị tức chết thì chính là bị hại chết... Ngươi thấy sao?”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút: “Ta nghĩ, nhi tử của hắn không có khả năng.”

“Đúng thế.” Thẩm Dũng gật đầu: “Nhi tử sẽ không giết hại mẫu thân mình.”

“Nương tử của hắn, hình như cũng không khả năng.” Phương Nhất Chúc nói, “Ừ... Tính tình của nàng dường như rất thẳng thắn, không có vẻ âm hiểm như vậy.”

“Đúng là như vậy... Có điều cũng chỉ là mặt ngoài.” Thẩm Dũng nâng chân, “Biết người biết mặt khó biết lòng.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, “Vậy tướng công nghĩ sao?”

Thẩm Dũng thở dài, hai tay nâng cằm, “Cái này... khó nói.”

Hai người đang nói chuyện, liền thấy Tiểu Kết Ba vội vã chạy tiến vào, nói: “Thiếu gia, thiếu gia, không phải bị tức chết!”

“A?” Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng vẫn giật mình ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Có thật không?”

“Đúng thế.” Tiểu Kết Ba gật đầu: “Lưu đại nhân nói, bị độc chết, khẳng định là bị độc chết!”

“Độc chết?” Thảm Dững bỗng nhiên nháy dưng lên.

“Đúng thế.” Tiểu Kết Ba nói: “Lão gia định suốt đêm thăm vấn phạm nhân!”

Thảm Dững cùng Phuong Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau —— quả nhiên có huyền cơ.

Thảm Dững phái Tiểu Kết Ba tiếp tục đến đợi phán xét, thế nhưng Tiểu Kết Ba đi một lúc đã lập tức ừ rừ trở về, “Thiếu gia, lão gia nói, việc này trước không nên truyền ra ngoài, bởi vậy nên mật thăm, ta không vào được.”

Thảm Dững nhú mày.

“Còn có.” Tiểu Kết Ba nói: “Lão gia không muốn ngài can thiệp vào. Dặn dò ngài chiếu cố Thiếu phu nhân cho thật tốt.”

Thảm Dững uể oải.

Đêm đó, sau khi Phuong Nhất Chúc uống thuốc xong, cảm thấy khỏe lại rồi, nói chuyện cũng không đau nữa.

Thảm Dững còn giật mình, “Nương tử, khỏe lại thật nhanh a!”

Phuong Nhất Chúc cười tủm tỉm, “Tất nhiên, cái này gọi là dễ nuôi.”

Thảm Dững nghe xong, nhàn nhạt cười cười, giúp nàng chỉnh lại tóc, “Ai nói, chính là rất đáng quý đó.”

Chờ Phuong Nhất Chúc ngủ say, Thảm Dững nằm ở trên giường, nhìn trần nhà khắc hoa đến ngây ngốc.

Cũng không biết chờ đến lúc nào. Cho đến khi nghe được bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi tí tách mới chợt tỉnh.

Trời mưa? Thảm Dững đảo mắt nhìn ra bên ngoài.

Bỗng nhiên... Thảm Dững giật mình.

Ngoài cửa, dường như có người. Người nọ bộ dạng kỳ quái, đầu đặc biệt lớn, phía dưới lại nhỏ hẹp.

Thảm Dững vô ý thức nhìn Phuong Nhất Chúc đang ở bên cạnh, may là nàng đang ngủ. Hắn hơi nhú mày, cũng không động, lẳng lặng nhìn chăm chăm bóng của người nọ ở ngoài cửa.

Sau đó, thấy bóng kia khẽ động, thân hình khe lắc lư, dường như là muốn theo khe cửa đi vào bên trong.

Thảm Dững hơi híp mắt lại, hắn cũng có chút chủ ý tàn nhẫn, xốc chăn lên, nhẹ nhàng xuống giường, đem màn vén lại cẩn thận, tiện tay cầm lấy băng ghế bên cạnh bàn, lặng lẽ đi đến bên cửa.

Mắt thấy kẻ đầu to kia ngay trước mắt.

Thảm Dững đột nhiên nhấc tay đẩy cửa ra bên ngoài.

“Ai nha.” Người ngoài cửa nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Thảm Dững cảm thấy thanh âm có chút quen tai, thế nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, vọt ra ngoài rồi vội đóng cửa lại, giờ lên ghế lên định sẽ đập cho kẻ kia một trận, lại nghe có tiếng người, “Đừng đánh, là ta!”

Thảm Dững ngẩn người nhìn kỹ, lấy làm kinh hãi: “Lão đạo sĩ!”

Thì ra trước mắt Thảm Dững chính là lão đạo kì quặc lần trước đưa cho bọn hắn ngân tủa.

Lão đạo mang theo một cái đầu lạp, mặc áo to, cho nên thoạt nhìn mới thấy đầu lớn như vậy.

“Sao ngươi lại tới đây?” Thảm Dững hỏi: “Đã quá nửa đêm rồi.”

“Ta nghe nói nha đầu kia bị bệnh?” Lão đạo sĩ hỏi.

Thảm Dững hơi sững sốt, nhìn lão đạo một chút, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Đã tìm lang trung tới xem chưa?” Lão đạo dường như có chút lo lắng, “Bệnh nặng không?”

Thảm Dững suy nghĩ một chút, không lên tiếng.

“Nói đi.” Lão đạo giục.

Thẩm Dững nhìn hẩn một lúc lâu, hỏi: “Ngươi quan tâm nàng như vậy làm gì? Lần trước chuyện hài tử bị bắt cóc, cũng là ngươi tới riêng đi?”

Lão đạo ngăn người, ho khan một tiếng, nói: “Ai nha, đừng dài dòng, hỏi ngươi nghiêm túc!”

Thẩm Dững neho lại con mắt nhìn hẩn, suy nghĩ một lúc lâu, cầm ngón tay lão đạo, “A... Ta đã biết, ngươi có phải đã có tình cảm gì thầm kín với mẹ vợ ta...” Thẩm Dững nói còn chưa dứt lời, đã bị lão đạo nhảy dựng đập cho một cái, “Có cái đầu ngươi, muốn chết sao thẳng nhóc.”

Thẩm Dững xoa xoa chỗ bị đánh, hỏi: “Sao lại đánh ta?”

“Đến tột cùng bệnh thế nào?” Lão đạo hỏi.

“Phong hàn còn có chút mệt nhọc.” Thẩm Dững trả lời.

“Ừ.” Lão đạo gật đầu ngồi xuống.

“Ngươi cùng nàng đến tột cùng có quan hệ gì?” Thẩm Dững hiếu kỳ hỏi.

“Ta nói với ngươi cũng được.” Lão đạo trả lời, “Phụ thân nàng đối với ta có ơn, ta đã đáp ứng hẩn bảo hộ nàng chu toàn, tiểu tử ngươi cùng nàng cũng coi như có duyên, chiếu cố nàng cho thật tốt, có chuyện gì không giải quyết được, nói cho ta biết, ta sẽ nghĩ cách cho các ngươi.”

Thẩm Dững gãi gãi đầu, nói: “Có a... Nàng không theo ta viên phòng, chuyện này có tính không... Ai nha.” Thẩm Dững chưa nói xong, lại bị trúng một quyền vào đầu.

“Tiểu tử ngươi dám xằng bậy ta sẽ thiên ngươi rồi đưa vào cung làm thái giám!” Lão đạo uy hiếp.

“Oa...” Thẩm Dững nhìn hẩn: “Quá độc ác đi?!”

“Cái này ngươi cầm lấy.” Lão đạo từ trong lòng lấy ra rễ của một cây nhân sâm giao cho Thẩm Dững.

Thẩm Dững cầm lấy nhìn một chút, chỉ thấy rễ này rất dài, hình thù hơi giống một tiểu oa nhi, vừa nhìn đã biết là đồ quý hiếm.

“Cái này để làm chi?” Thẩm Dững nhìn hẩn.

“Trong phòng bếp có gà Ô Cốt.” Lão đạo nói, “Ngươi đem gà cùng nhân sâm này hầm với nhau, cho nướng từ nhà ngươi ăn.”

“Ừ.” Thẩm Dững gật đầu, đem nhân sâm thu lại.

“Ta đi.” Lão đạo đứng lên, Thẩm Dững hỏi, “Không nhìn nàng một chút sao?”

“Không cần, bệnh không nặng là tốt rồi.” Lão đạo muốn đi, Thẩm Dững lại giữ lại hẩn, hỏi: “Lão đạo, án hôm nay ngươi đã nghe qua chưa?”

Lão đạo ngăn người, quay đầu lại hỏi, “Án gì? Hôm nay ta vào núi đào nhân sâm.”

Thẩm Dững đem đại thể vụ án nói qua cho lão đạo.

Lão đạo nghe xong, cười cười, hỏi: “Tiểu tử ngươi, thích xử án sao?”

“Có chút hứng thú.” Thẩm Dững trả lời.

“Ừ, vậy chính mình tự tìm hiểu đi.” Lão đạo nói, còn duỗi tay chọc chọc mi tâm Thẩm Dững, “Nhớ kỹ, mắt thấy, có đôi khi không nhất thiết là thật, lỗ tai nghe được, cũng chưa chắc đã là thật.”

“Vậy cái gì mới là thật?” Thẩm Dững không giải thích được hỏi.

Lão đạo lại chọc chọc đầu Thẩm Dững, “Hỏi chính mình đi.” Nói xong, xoay người nhảy lên nóc nhà, tựa như một làn gió, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Thẩm Dững quyết định không ngủ, những gì lão đạo vừa nói hẩn căn bản không hiểu rõ lắm, suy nghĩ một chút, liền cầm nhân sâm chạy đến phòng bếp, quả nhiên thấy trên mặt đất đặt một con gà Ô Cốt mập mạp.

Thẩm Dững bắt đầu bận việc, giết gà nhổ lông, để nấu gà hầm nhân sâm cho Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dững cũng không biết làm cái gì, chỉ biết là nhân sâm cùng gà Ô Cốt đều là thứ tốt, ninh lâu một chút, thịt gà mềm ra, đến khi có hương thơm là tốt rồi.

Vừa hầm gà, Thẩm Dững vừa suy nghĩ lời lão đạo nói, không lâu sau, đã ngủ thấy hương thơm nức mũi.

Thẩm Dũng tuy rằng không biết nấu ăn, thế nhưng nghe nói qua, gà Ô Cốt là bảo bối, bồi bổ cơ thể hơn cả ba ba, dưỡng thương hơn vịt trắng, vừa nghe quả nhiên không giả a.

Có lẽ nếu thực sự dùng tâm để nấu, thì không có gì không thể ăn đi, canh gà nhân sâm đúng thật mê người, tỏa ra hương vị thanh thanh nhân nhạ của nhân sâm, dùng chiếc đũa chọc chọc một chút thịt gà đã mềm, Thẩm Dũng cảm muối nếm thử một ngụm, hai chữ ——?? Ăn ngon!

Đến sáng sớm, khi Phương Nhất Chúc tỉnh lại liền nghĩ thấy được mùi hương của canh gà, mở mắt ra, thấy Thẩm Dũng đang bưng một bát canh gà, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Trứng gà cuộn cùng khí tử bệnh*

*Từ khí bệnh có nghĩa là tức chết, do edit ra không hay nên mình để nguyên vậy.

Thông thường mà nói, tâm tình tốt, ốm đau cũng ít, trong lòng nhiều tâm sự, thì tương đối dễ nhiễm bệnh.

Phương Nhất Chúc từ sau khi mẹ mất, đã thật lâu không có người chiều cố nàng chu đáo như vậy, tự nhiên mỗi ngày đều chìm đắm trong vui sướng, không tới ba ngày, đã có thể đi lại được.

Đúng là sinh long hoạt hổ.

Thẩm Dũng còn có chút lo lắng, muốn nàng nằm trên giường nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, có điều Phương Nhất Chúc đã lâu không hoạt động, nếu tiếp tục nằm có lẽ cơ thể sẽ mọc meo.

Sáng sớm, Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc cùng nhau đi đến nhà Mạc Phàm Đường, thế nhưng tới nơi mới phát hiện trong nhà chỉ còn có mình Mạc Đông Đông

“Đông Đông, sư phụ đi đâu rồi?” Thẩm Dũng hỏi.

Mạc Đông Đông lấy ra một quyển quyền phổ đưa cho Thẩm Dũng, nói: “Sư phụ có chuyện gì đó phải về quê một chuyến, nửa tháng sẽ trở lại, sư phụ đưa cho người quyền phổ này để luyện tập, còn có a...” Vừa nói, Mạc Đông Đông vừa chỉ chỉ vào mình, “Các người phải nấu cơm cho ta!”

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng nhận lấy quyển phổ, quyết định đưa Mạc Đông Đông về phủ nha, vừa vặn cho hắn và Tiểu Kết Ba làm bạn. Như thế cũng tốt, Mạc Đông Đông cùng Tiểu Kết Ba đều là hai đứa bé lanh lợi, thoáng cái đã trở nên thân thiết với nhau.

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng lại đến nhà Thương Mãn Vân, trùng hợp như vậy, Thương Mãn Vân cũng không có ở nhà, chỉ để lại một chồng sách, nói Thẩm Dũng mang về học, mười ngày sau trở về, đến lúc đó sẽ kiểm tra hắn.

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc nhìn chồng sách một chút, cảm thấy buồn bực, Thương Mãn Vân bắt Thẩm Dũng đọc không phải là sách trị quốc cũng không phải là cái gì mà kinh, sử, tử, tập, mà lại là sách y thuật.

“Ta không muốn làm lang trung, sao lại bắt ta học y?” Thẩm Dũng khó hiểu nói.

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, “... Dù sao biết nghề nhiều cũng không hại thân, học nhiều cũng tốt.”

Thẩm Dũng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy sách, cùng Phương Nhất Chúc trở về.

Trên đường phố ở Đông hạm phủ người đến kẻ đi tấp nập, Thẩm Dũng vừa đi vừa ôm chồng sách cẩn thận né tránh người đi đường.

“Tướng công, có nặng hay không?” Phương Nhất Chúc đến gần hắn hỏi, “Ta cầm cho người một nửa nha?”

“Không cần.” Thẩm Dũng lắc đầu, “Ta thừa sức, nương tử, người muốn ăn cái gì không?”

Phương Nhất Chúc nhìn trời một chút, nói: “Hôm nay trời nóng, người nóng lên sẽ không thích ăn cơm, tốt nhất là làm một ít vằn thắn.”

“Cũng đúng.” Thẩm Dũng gật đầu, lại dùng khuỷu tay chọc chọc Phương Nhất Chúc, “Lấy một quyển sách, che đầu đi đi.”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, cầm lấy một quyển sách che khuất mặt, một tay túm tay áo Thẩm Dũng, hai người bước nhanh về hướng phủ nha.

Đi qua một túm lâu, đột nhiên từ trên lầu lao xuống một người..... vừa vịn dụng vào Thẩm Dũng.

Thẩm Dững hai tay đều ôm sách, may mắn gần đây chăm chỉ luyện công nên thân thủ có chút nhanh nhẹn, bị đụng vào, cả người liền uyển chuyển tránh né, sách vở không bị rơi xuống, chỉ có thân hình hơi lao đảo.

Người lao tới kia... bị cầm đầu xuống đất.

Phương Nhất Chúc khó hiểu nhìn người đang ngã dưới đất, chỉ thấy đây là một người trẻ không đến ba mươi tuổi, râu ria xồm xoàm quần áo lôi thôi, thoạt nhìn rất nghèo túng.

Người nọ ngồi ngốc dưới đất, tay cầm một bình rượu, Phương Nhất Chúc lập tức hiểu rõ, một kẻ nát rượu a, chỉ là hán tuổi còn trẻ như thế lại là một con ma men.

Thẩm Dững nhíu nhíu mày, cảm thấy người này từ lượng sao lại kém như vậy?

Lúc này, từ trong từ lâu một tên tiểu nhị vội vã đuổi theo ra, đỡ hán lên, nói: “Đừng quấy nữa, nguoi say rồi!”

“Không có say.” Người nọ từ trên mặt đất đứng lên, nghiêng ngả đi về phía trước, trong miệng lầm bầm: “... Say mới tốt! Sống thì có gì vui, chết có gì đáng sợ ... Ha ha.”

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc nhìn nam tử kia đi xa, hơi khó hiểu.

“Ai, hảo hảo một tú tài, giờ lại biến thành như vậy, thực sự là...” Tên tiểu nhị kia có chút tiếc hận lắc đầu, xoay người đi vào trong từ lâu.

Thẩm Dững đột nhiên nhớ tới, thư sinh kia cùng mình hình như đã gặp nhau! Trước kia từng có một lão tiên sinh họ Lương đến dạy Thẩm Dững đọc sách, tuy nhiên cũng chỉ được một vài ngày, bởi vì thân thể không khỏe nên không dạy nữa... thư sinh kia, hình như chính là môn sinh mà vị Lương tiên sinh kia coi trọng nhất. Thẩm Dững nhớ kỹ trước kia đã gặp qua một lần, bởi vậy có chút ấn tượng, có điều là trước kia thần thái sáng khoái khí độ bất phàm như vậy, thế nào thoáng cái đã biến thành như vậy?

Nghĩ tới đây, Thẩm Dững hơi nhiều chuyện hỏi tiểu nhị: “Người kia là ai?”

Tiểu nhị nhìn Thẩm Dững, thấy hán ôm một đóng sách cũng cảm thấy có chút mới mẻ, tiểu ác bá Thẩm Dững cái tà quy chính nha, xem ra những lời đồn đại không phải là gat người, liền cười ha ha trả lời: “Thẩm thiếu gia, ngài không nhận ra sao? Người kia chính là đại tài tử Trương Văn Hải a.”

“Trương Văn Hải?” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, nhắc lại tên này. Lại hỏi: “Vậy hán làm sao thế? Ta nhớ trước đây rất hoạt bát sôi nổi nha, hay là hán muốn học thần thái của Bạch tiên sinh (Lý Bạch), cũng muốn làm một thi Tiên?”

“Ai, đừng nói nữa.” Tiểu nhị lắc đầu, nói: “Quý mê hồn người, cái này gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc nghe vậy như lọt vào trong sương mù, Thẩm Dững hỏi: “Có phải là coi trọng cô nương nhà ai, bị người nhà cô gái kia phải đối?”

“Nếu như là cô nương nhà ai thì tốt rồi!” Tiểu nhị hạ giọng nói: “Là một kỹ nữ.”

Thẩm Dững sững sốt, Phương Nhất Chúc cũng có chút bất ngờ, tự nói, bây giờ mấy kẻ đọc sách, yêu ai không yêu, đều đi yêu kỹ nữ sao?

“Nàng ta ở đâu?” Thẩm Dững lại hỏi một tiếng.

“Yên Thủy lâu.” Tiểu nhị nói: “Cũng không biết kêu là Phương nhi hay Loan nhi, nói chung là tên một loài chim. Nàng ta khiến cho Trương tú tài mê đến độ đánh mất hồn vía. Sau đó hán cũng không cố gắng đọc sách nữa, sự phụ hán vốn trông cậy vào hán có thể khiến sư môn nở mày nở mặt, sau lại khiến sư phụ hán tức đến chết.”

“A?” Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đều cả kinh.

“Sư phụ hán có phải họ Lương hay không?” Thẩm Dững hỏi: “Một lão nhân tầm bảy tám mươi tuổi?”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị gật đầu, nói: “Lương lão tiên sinh là người có học vấn... Ai, đáng tiếc bị đồ đệ làm cho tức chết rồi, sau đó Trương tú tài trở thành bộ dạng như ngày hôm nay, cả ngày uống rượu sống qua ngày, người không ra người quỷ không ra quỷ.”

Nói xong, tiểu nhị xoay người quay về từ lâu tiếp tục làm việc, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc cũng trở về, nhưng trong lòng đều cảm thấy có chút cổ quái.

“Nương tử, nguoi nói xem, chuyện của Trương tú tài kia cùng thư sinh ngày hôm qua tức chết mẹ hán có giống nhau không?” Thẩm Dững hỏi.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc vội vàng gật đầu: “Cũng không phải là giống nhau lắm, Trương tú tài kia còn chưa có nương tử.”

“Lão Lương kia cũng đã bảy tám mươi tuổi, bị tức chết cũng có khả năng.” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, hỏi: “Tại sao lúc trước không nghe thấy chuyện này?”

“Việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài.” Phương Nhất Chúc nói: “Cũng không phải chuyện gì quang minh chính đại, mọi người không muốn nói ra, tú tài kia thật đáng thương.”

“Ừ.” Thẩm Dũng không nói lời nào, gật đầu, trong lòng bắt đầu cân nhắc đánh giá lại hai chuyện này.

Thời điểm trở lại phủ nha, thấy mọi người trong phủ đều bận rộn đến bù đầu.

Thẩm Dũng vội chạy đến thư phòng, buông sách trong tay xuống, lại cùng Phương Nhất Chúc đi đến sân trước, cùng Thẩm Nhất Bác nói một chút, hai vị lão sư xuất môn có việc mười ngày nửa tháng mới về, trong khoảng thời gian này, Thẩm Dũng ở nhà học bài cùng tập võ.

Gần đây, Thẩm Nhất Bác rất yên tâm với Thẩm Dũng, lại có Phương Nhất Chúc ở bên cạnh, so với bất kỳ ai khác quản hắn đều tốt hơn.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Nhất Bác khe cau mày dường như là có tâm sự trong lòng, liền hỏi: “Phụ thân? Người có tâm sự sao?”

Thẩm Nhất Bác nhìn hai người một chút, gật đầu, nói: “Hai người biết mẹ của tú tài kia là bị độc chết hay không?”

“Đã biết.” Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều gật đầu, hỏi Thẩm Nhất Bác: “Thẩm vấn thế nào? Có người nhận tội không?”

Thẩm Nhất Bác cau mày, nói: “Không ai nhận tội, có điều lại có một tin mới mẻ.”

“Là gì?” Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc đều hiếu kỳ.

“Có người nói bên trong Yên Thụ lâu, có yêu tinh.” Thẩm sắc trên mặt Thẩm Nhất Bác phức tạp, nói: “Trước có một vài kỹ nữ, mê hoặc thư sinh, sau đó đến nhà của những thư sinh đó thăm hỏi các trường bối, sau đó các trường bối kia đều bị chết cả, mà theo như kể lại, tất cả đều là tức mà chết.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc lập tức nghĩ tới Trương tú tài vừa gặp, lại cả một thấy sự tình thật là kỳ hoặc.

“Có người còn nói một vài thư sinh, đều đi đến Yên Thụ lâu, bị mấy kỹ nữ kia mê hoặc thần hồn điên đảo. Có khi là vô tâm nhớ nhưng, có người còn cãi nhau âm ỉ với người trong nhà để chuộc thân cho những kỹ nữ kia, có người thậm chí, giống như thư sinh hôm qua, thà rằng bỏ mặc thê tử kết tóc với mình nhiều năm cũng muốn lấy được kỹ nữ kia về nhà. Có điều trước nay, trường bối bị bọn họ làm cho tức chết, đều là trên dưới bảy mươi, bởi vậy không khiến cho mọi người hoài nghi, hôm qua vị phụ nhân kia thật sự là tuổi còn trẻ, khám nghiệm tử thi, mới phát hiện là bị độc chết .

“Nói cách khác, nếu như hôm qua không có khám nghiệm tử thi, như vậy việc này cũng không giải quyết được gì sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Vậy còn có thể làm sao?” Thẩm Nhất Bác thở dài: “Đây là người vợ kia trên đường phố làm âm ỉ, đến khi người chết ở trên đường mới giật mình báo quan phủ, người này nếu là chết ở trong nhà, cũng đều tưởng lại là bị tức chết?”

“Phụ thân, người có hoài nghi mấy lão nhân khác cũng không phải đơn thuần bị tức chết?” Phương Nhất Chúc hỏi.

Thẩm Dũng gật đầu: “Tức chết một hai người còn có chút khả năng, nhưng mỗi một lần đều tức chết, thật là có chút kỳ hoặc.”

Vừa lúc, Thẩm Kiệt trở về, cùng Thẩm Nhất Bác nghiên cứu mấy phần mộ vừa được đào lên để khám nghiệm tử thi.

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc không muốn quấy rầy nữa, đều lui ra ngoài.

“Nuông tử, ngươi thấy thế nào?” Thẩm Dũng trở lại thư phòng, cầm một quyển “thương hàn tạp bệnh luận” vừa lật xem, vừa hỏi Phương Nhất Chúc.

“Ừ!” Phương Nhất Chúc gật đầu: “Ta cũng thấy rất khả nghi”

Thẩm Dũng bật cười: “Ta biết khả nghi, hay là chúng ta cùng tìm cách tra tử án này?”

Phương Nhất Chúc nheo lại con mắt chăm chú nhìn Thẩm Dũng, “Ngươi muốn đi Yên Thụ lâu sao? Không cho phép đi!”

Thẩm Dũng ngẩn người, sau đó cười to, đưa tay miết quai hàm Phương Nhất Chúc: “Nha đầu ngốc, không ngờ lại ăn dấm chua, ta sẽ không đi đâu.”

Phương Nhất Chúc trên mặt có chút hồng, che mặt lại, không cho Thẩm Dũng sờ nữa, hỏi: “Vậy ngươi muốn tra án thế nào?”

“Chúng ta đi tra hỏi Trương tú tài?” Thẩm Dũng hỏi: “Được không?”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Hắn hiện tại bị rượu làm cho điên loạn, thế nào tra được nha? Người uống say sẽ không nói đạo lý.”

“Ngươi không có nghe hắn nói cái gì sao?” Thẩm Dũng nói: “Sống thì có gì vui, chết có gì sợ hãi! Rõ ràng hắn cảm thấy bản thân mình sống không có ý nghĩa! Uống say mới tốt!”

Phương Nhất Chúc một tay nâng cằm, nhìn Thẩm Dũng, “A? Ngươi là nghi, thừa dịp hắn uống say mà hỏi hắn?”

“Chúng ta đi xem thử?” Về mặt Thẩm Dũng nóng lòng: “Nói không chừng sẽ có thu hoạch lớn nha, phụ thân đã ra ngoài, chúng ta tra án, chú ý đường đi

là được!”

“Được.” Phương Nhất Chúc gật đầu, nhìn Thẩm Dũng cười, chợt nghe Thẩm Dũng “Ài nha” một tiếng, nhìn chăm chăm ra cửa.

Phương Nhất Chúc hiểu kỳ quay sang, vừa nhìn thấy cũng kinh ngạc nhảy dựng lên, chỉ thấy trước cửa có bốn tượng đất hình người.

Phương Nhất Chúc nhìn kỹ một chút, hóa ra là Tiểu Thạch, Liên Nhi, Mạc Đông Đông còn có cả Tiểu Kết Ba bốn tiểu hài tử này cũng không biết làm gì, người nào cũng như từ vũng bùn chui ra, cả người toàn bùn đất.

“Bốn người các người bị điên sao?” Thẩm Dũng nói: “Còn không mau đi tắm rửa, cẩn thận chút nữa bị đánh nha.”

Tiểu Kết Ba cùng Mạc Đông Đông lau bùn trên mặt, hỏi Phương Nhất Chúc: “Hắc hắc, Thiếu nãi nãi có biết làm món trứng cuộn không?”

Phương Nhất Chúc sững sờ, gật đầu, “Biết.”

Bốn tiểu hài tử liếc mắt nhìn nhau, đều tủm tỉm cười, Liên Nhi giơ ra một rổ trứng gà, Mạc Đông Đông trên tay cầm một rổ hành lá.

“Ồi.” Phương Nhất Chúc lướt qua, cầm lấy vài cọng hành nhìn một chút, nói: “Hành này thật xanh non, hái chỗ nào a?”

“Phía sau núi, ở ruộng nhà lão Khúc.” Tiểu Thạch nói: “Chúng ta hái hộ hẩn hành lá, hái đến hai canh giờ, hẩn cho chúng trứng gà cùng hành lá này, nói về nhà làm món trứng xao hành, tuy nhiên chúng ta lại muốn ăn trứng cuộn.”

Phương Nhất Chúc thấy bốn người một thân bùn đất, vẻ mặt thèm ăn, cũng có chút bất đắc dĩ, tiểu hài nhi đều giống nhau thích ăn vặt, phỏng chừng là muốn ăn trứng cuộn.

“Các người đi tắm đi, ta làm cho các người.” Phương Nhất Chúc tiếp nhận lấy trứng gà cùng hành lá, suy suy nghĩ nghĩ, tự nói, lão Khúc này cũng thật hào phóng đi... đủ để làm món trứng cuộn.

Bốn tiểu hài vừa nghe Phương Nhất Chúc nói sẽ làm cho, đều vui sướng chạy đi tắm, Phương Nhất Chúc cầm trứng gà và hành lá đi đến phòng bếp.

Thẩm Dũng vốn muốn ở lại thư phòng tiếp tục đọc sách, có điều Phương Nhất Chúc đi rồi, tâm hẩn cũng đi theo, cầm sách trong tay, tâm lại bay đến nơi nào đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Dũng dứt khoát cầm sách, đi đến phòng bếp xem.

Trong phòng bếp, Phương Nhất Chúc đang rửa lá hành.

“Nương tử, làm cái gì vậy?” Thẩm Dũng lại gần.

“Rửa hành a.” Phương Nhất Chúc nói, đem hành lá ngâm đến ngập vào trong chậu đựng nước bằng gỗ, sau đó đổ một thìa bột mì vào.

“Nương tử, đổ bột mì vào để rửa sao?” Thẩm Dũng hiểu kỳ hỏi.

“Đúng nha tướng công nha, phàm là thứ gì dẹt, tròn, tẩy rửa phiền phức, đại khái đều là dùng biện pháp này để rửa.”

“Biện pháp gì?” Thẩm Dũng hiểu kỳ: “Chính là thả bột mì sao?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu: “Nho, hành, rau hẹ đều có thể.” Nói xong, đem hành trong nước vớt ra, đi tới bên cạnh giếng, mức nước ra, dùng gáo đổ lên hành, nhìn qua, chỉ thấy hành lá xanh biếc, chỉ một lúc như vậy đã sạch sẽ.

“Sao được như vậy?” Thẩm Dũng có chút ít kinh ngạc.

Phương Nhất Chúc lại chạy về phòng bếp, lấy dao thái hành thành những đoạn nhỏ, sau đó bắt đầu đánh trứng.

Thẩm Dũng tiếp nhận bát giúp nàng đánh trứng, Phương Nhất Chúc cho bột mì cùng vừng vào trong bát, còn có cả hành lá vừa thái.

Một lúc sau, trứng cùng bột mì cùng hành lá, vừng đều đã hòa quyện với nhau.

Phương Nhất Chúc lấy chảo, dùng một cái dương hào (cọ quét dầu), nhúng vào trong dầu, quét một lớp lên đáy nồi.

Sau đó, nàng tay trái một cái môi, tay phải một đôi đũa, hai tay cùng bận rộn. Tay trái từ trong bát múc ra hỗn hợp trứng đã đánh lúc nãy, bỏ vào trong lòng chảo, lập tức xuất hiện một tầng màng mỏng, sau đó tay phải cầm chiếc đũa nhẹ nhàng nhắc lên, quán lại thành hình... Gấp ra bỏ lên đĩa, một cái trứng cuộn vàng óng thom ngon đã hoàn thành.

Phương Nhất Chúc động tác cực nhanh, lại quét lên một lớp dầu mỏng ở đáy nồi tiếp tục làm cái khác.

Thẩm Dũng thấy một đĩa trứng cuộn nhanh chóng liền đầy, lấy tay rón lên một cái bánh quế trứng cuộn nhét vào trong miệng: “Răng rắc” một ngụm... hừm!!!! Có vị hành, vừng tạo mùi, đương nhiên, còn có nồng đậm vị trứng... Rất ngon miệng.

“Ừ!” Thẩm Dững vừa nhai vừa gật đầu: “Nương tử, ăn ngon thật!”

“Ăn ngon hả?” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm: “Làm nhiều chút, để cho đám tiểu quý kia đỡ tốn hơi thừa lời.”

Thẩm Dững phía sau tiếp nhận cọ, giúp đỡ Phương Nhất Chúc quét dầu, lại bị Phương Nhất Chúc đoạt lấy, trừng mắt hấn liếc: “Đọc sách!”

“Được rồi, nướng tử.” Thẩm Dững ho khan một tiếng, bắt đầu ở bên người Phương Nhất Chúc lắc lư, tiếp tục đọc “thương hàn tạp bệnh luận”. Hắn mới đọc được hai đoạn, đã bị nhét vào miệng một miếng trứng cuộn. Răng rắc răng rắc nhai mấy miếng, lại tiếp tục đọc, Thẩm Dững đột nhiên nghĩ, đòi người chỉ cần thế này, là mãn nguyện rồi.

Đại khái sau nửa canh giờ, thấy ở cửa phòng, Tiểu Thạch, Tiểu Kết Ba, Liên Nhi cùng Mạc Đông Đông song song ngồi ở trên bậc hè, mỗi người trên tay cầm một cái đĩa to, trên đĩa là một núi nhỏ trứng cuộn, bốn hài tử ở tại cửa, “Răng rắc răng rắc” ăn như mấy con chuột nhỏ, chuyên tâm đến độ không còn quan tâm nói đùa nữa.

Bên trong nhà bếp, Phương Nhất Chúc cầm một cái cặp lồng, bỏ vào trong hai đĩa to trứng cuộn cùng một hồ lô rượu.

Thẩm Dững có chút không hiểu: “Nương tử, ngươi ra ngoài sao?”

Phương Nhất Chúc đưa cặp lồng cho Thẩm Dững, nói: “Đi, chúng đi tìm tú tài kia uống rượu.”

Thẩm Dững ngẩn người, nhanh chóng tiếp lấy cặp lồng gật đầu: “Được, chúng ta phải làm cho tú tài kia phun ra lời thật!”

Nói xong, Thẩm Dững một tay cầm cặp lồng, một tay kéo Phương Nhất Chúc, trong miệng còn nhai trứng cuộn, rồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bánh nướng đường cùng tú tài điên

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững ra khỏi nha môn, hỏi thăm một đường, rốt cục biết được Trương Văn Hải ở bên trong Lương viên phía thành Nam của Đông Hạng phủ. Đó là nơi ở trước đây của sư phụ hắn, có người nói Trương Văn Hải từ nhỏ đã mất cha mẹ, là Lương phu tử một thân nuôi dạy hắn, hai người tình như cha con. Vừa vặn Lương lão phu tử cũng không có con cái, bởi vậy hai người sống nương tựa lẫn nhau trong một nhà, tình cảm sâu nặng.

“Lương lão phu tử đã chết, vậy Trương tú tài nhất định rất thương tâm.” Phương Nhất Chúc nói với Thẩm Dững, “Cho nên mỗi ngày hắn mới mượn rượu giải sầu.”

“Ai bảo bản thân hắn tự gây họa.” Thẩm Dững khinh thường nói, “Kỹ nữ kia có thật sự tốt? Lại khiến cho mọi chuyện trở nên long trời lở đất như vậy? Coi như là thật tình yêu thương nhưng thân là nam nhân tốt xấu gì cũng phải có trách nhiệm. Đến khi xảy ra chuyện sai lầm như vậy mới hối hận thì có ích lợi gì, cho nên mới nói thư sinh thói đều là loại đức hạnh này, nhu nhược thiếu quyết đoán.”

Phương Nhất Chúc mỉm cười nhìn hắn: “Tướng công, có một số việc rất khó nói, tình cảnh của mỗi người không giống nhau.”

Thẩm Dững nhún nhún vai, dù sao thì hắn cũng không quá nhu nhược vậy, làm việc đây đưa không dứt, càng về sau lại liên lụy phiền khổ nhiều người.

Hai người ở bên ngoài thành Nam vòng vo vài lượt, rốt cục cũng tìm được “Lương viên” ẩn sâu trong một ngõ nhỏ.

Tòa nhà đã cũ, cửa gỗ màu đen, bên trên có một tấm bảng nhỏ mang vẻ thư hương*, bảng đen chữ trắng, trên đề hai chữ “Lương viên”. Phía dưới mái hiên, treo đèn lồng giấy màu trắng, mặt trên không có chữ, ngay cả một chữ “điện”** cũng không có, nhưng lại mang bao nhiêu âm u thâm lương.

*Thư hương: nghĩa là nho học, ở đây ý là tấm bảng có vẽ của nhà nho.

**Đèn lồng màu trắng trong quan niệm của người Trung Quốc mang ý nghĩa đau buồn, được dùng trong tang lễ, bên trên đèn thường có chữ “Điện” – 奠, nghĩa là cúng, tế.

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, đều bắt đầu đi lắc đầu, Phương Nhất Chúc tiếp lấy hộp thức ăn trên tay Thẩm Dững, Thẩm Dững bước lên ba bậc thang bằng đá, nâng tay khẽ đập cửa.

Sau hai tiếng “cộc cộc”, bên trong cánh cửa không người đáp lại.

Lại gõ cửa một lần nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

Tiếng “kêu kệt” bỗng nhiên vang lên, là hộ gia đình sát vách mở cửa sổ ra, một nha đầu không lớn không nhỏ lộ đầu ra, hỏi: “Các người tìm Lương phu tử sao? Trước đây không lâu đã qua đời rồi.”

“À, chúng ta tìm Trương tú tài.” Phương Nhất Chúc nói.

“Tìm kẻ lang tâm cầu phế* đó làm chi?” Về mặt cô nương kia chán ghét, lập tức muốn đóng lại cửa sổ.

*Lang tâm cầu phế: lòng lang dạ sói, nghe lòng lang dạ sói ác quá nên ta để nguyên văn.

Thẩm Dũng vội vàng can lại, nói: “Cô nương chờ một chút, ta là học trò của Lương phu tử, nghe nói sự phụ bị Trương tú tài kia làm cho tức mà ra đi, cho nên muốn tìm tú tài kia hỏi chuyện một chút.”

“À...” Nha đầu kia lại mở cửa sổ ra, nhìn Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc một chút, thở dài: “Các người nếu tìm hán để tính sổ, thì thôi đi, từ khi Lương phu tử mất, tú tài kia cũng không biết bị bao nhiêu người đánh, nhưng mỗi lần đánh hán, chẳng qua hán chỉ cười khúc khích mà thôi, còn nói đáng đánh, sau này tất cả mọi người đều nghĩ hán điên rồi, cũng không làm khó hán nữa.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc âm thầm nhủ mi, có chút thương cảm với thư sinh này.

“Vậy bây giờ hán có ở trong Lương viên không?” Thẩm Dũng hỏi.

“Có, chắc giờ này đang uống rượu say đi.” Nha đầu nói: “Các người có gõ cửa đến nửa đêm, hán cũng chưa chắc đã tỉnh mà ra mở cửa, có lẽ phải chờ tới khi hán đi mua rượu mới ra ngoài.”

“Hán không ăn cơm sao?” Phương Nhất Chúc nhin không được hỏi.

“Ăn cơm gì, hán chính là muốn tìm đường chết.” Nha đầu lắc lắc đầu, lúc này, chợt nghe thấy phía sau nàng có một thanh âm già nua hỏi: “Ny tử, nói chuyện cùng ai đó?”

“Bà nội.” Tiểu nha đầu quay đầu lại, Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc thấy một lão thái thái tóc trắng xoá đi tới.

“Bọn họ tìm Trương tú tài.” Tiểu nha đầu tiến lại đỡ lão thái thái kia.

Lão thái thái nhìn Thẩm Dũng một chút, có chút lo lắng: “Các người đừng đánh hán, hán là người tốt.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc đều thờ phào nhẹ nhõm, trên đời này còn có một người nói tú tài kia là người tốt.

“Lão nhân gia, chúng ta không đánh hán, tìm hán hỏi một chút chuyện thôi.” Thẩm Dũng nói: “Ta muốn biết, Lương phu tử chết như thế nào.”

“Ai... Lương phu tử cũng không biết vì sao lại đột nhiên chết.” Lão thái thái lắc đầu, “Trước đó ta cùng ông ấy trò chuyện, ông ấy nói đã nghĩ thông suốt, không phải chi là yêu một kỹ nữ thôi sao, cũng không phải là lỗi lầm gì quá lớn, hải tử đó cũng tốt... Nhưng ngày thứ hai liền tự sát, làm hại hải nhi kia giờ đây điên điên khùng khùng.”

“A?” Thẩm Dũng sững sốt, hỏi: “Lão nhân gia, người nói là... Lương phu tử đã nghĩ thông suốt? Nói không phản đối Trương tú tài cưới kỹ nữ kia?”

“Ừm.” Lão thái thái gật đầu: “Ta cùng với phu tử có đôi khi ngồi ở trong sân nói chuyện, hán tuy rằng đối với Văn Hải đúng là nghiêm khắc, thế nhưng cũng vô cùng thương yêu. Hơn nữa, có ai chưa trải qua thời trẻ, chuyện tình cảm đâu có thể nói bằng miệng là rõ ràng. Lương phu tử sở dĩ phản đối là sợ Văn Hải sau này hối hận, nhưng hải tử này nếu đã hiểu rõ mọi chuyện mà vẫn kiên quyết... Như vậy thì tùy hán thôi, không phải con cháu tự có con cháu phúc sao, đây chính là nguyên văn lời nói của phu tử với ta, nhưng ai biết ngày thứ hai liền chết?”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc trong lòng bồn chồn, cái này có chút kỳ quái.

“Lão nhân gia, vậy kỹ nữ kia thì sao?” Phương Nhất Chúc hỏi: “Sau này nàng thế nào?”

“À... Ta nghe nói, kỹ nữ kêu Loan nhi, sau khi biết chuyện của Trương tú tài, trong lòng áy náy cộng thêm chịu không nổi nghìn người chỉ trích, sau đó nhảy xuống sông tự tử.”

“Cũng chết sao?” Thẩm Dũng giật mình không thôi.

“Không, có người đã cứu được.” Lão thái thái thở dài, nói: “Có điều nàng cũng không còn tâm tư nữa, Trương tú tài vốn đã chuẩn bị cho tốt bạc chuộc thân cho nàng, mang nàng ra khỏi Yến Thủy Lâu, sau này Loan Nhi lại đến Trường Nhạc am.”

“Đi làm ni cô sao?” Thẩm Dũng nhíu mi, “Có xuống tóc không?”

Phương Nhất Chúc nhìn hán, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, Thẩm Dũng có đôi khi tưởng sự tình cùng người khác cũng không như nhau.

“Ài...” Lão thái thái lắc đầu, “Chuyện này... ta không biết, có điều tú tài cùng nàng cũng không gặp mặt nữa.”

“Tại sao có thể như vậy, dù sao cũng là một đoạn nhân duyên.” Phương Nhất Chúc lẩm bẩm.

“Ta đã thấy qua Loan Nhi kia, rất đẹp.” Lúc này, tiểu nha đầu kia đột nhiên nhỏ giọng nói : “Giọng nói cũng dễ nghe, nàng ở trong Lương viên đánh một khúc nhạc, hát một điệu hát dân gian, thanh âm giống như chim hoàng oanh, thảo nào Trương tú tài lại say mê nàng.”

“Nàng đã tới Lương viên rồi sao?” Thẩm Dững có chút bất ngờ, “Cũng đã gặp qua Lương phu tử?”

“Đã gặp qua!” Tiểu nha đầu nhỏ giọng nói: “Cho nên mới nói nàng dụ dỗ người khác, mới gặp một lần mà ngay cả phu tử cũng trở nên hồ hồ đáp ứng chuyện hôn sự của nàng cùng tú tài... Ai nha.”

Nha đầu còn chưa nói dứt lời, cái lỗ tai đã bị lão thái thái túm lấy, oán trách nói, “Ngươi cũng học người ta phán xét này nọ!”

“Ai nha, không dám bà nội...” Tiểu nha đầu vội vàng xin tha.

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc hỏi xong sự tình, Phương Nhất Chúc liền đưa cho nha đầu kia một ít trứng cuốn, nha đầu nói tạ ơn, rồi sau đó đóng cửa lại, cùng bà nội trở vào trong nhà.

Trở lại cửa cổng của Lương viên, Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đứng suy nghĩ một chút.

Thẩm Dững ôm cánh tay, vuốt cằm hỏi: “Nương tử, có gì khả nghi không?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu : “Nói không thích hợp lắm!”

“Đúng vậy, nếu đã đáp ứng rồi, vì sao đang yên đang lành lại đi tự sát?” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, lại nói: “Đúng rồi, chuyện của thư sinh mấy ngày trước, Tiểu Kết Ba đã thăm hỏi được thư sinh kia hẳn bán đi khế đất, chỉ là khế đất của vài mẫu ruộng trên sườn đồi. Nhà của thư sinh này cũng là một tòa nhà hai ba gian, không phải là một gia đình khốn khó, có người còn nói vợ hẳn thông minh tháo vát! Hơn nữa thư sinh kia cũng có tài năng, đã làm đến chức vị tiền sinh phòng thu chi trong cửa hàng gạo, tiền tiêu vật hàng tháng không hề thiếu, so với làm ruộng tốt hơn không ít.”

“Ừ...” Phương Nhất Chúc càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, nói: “Không được! Chuyện này cần phải điều tra rõ ràng.” Nói rồi nhấc váy.

“Nương tử... Ngươi định làm gì?” Thẩm Dững có chút không hiểu nhìn Phương Nhất Chúc, chỉ thấy nàng đem hộp thức ăn đặt vào trong tay mình, sau đó lui ra phía sau vài bước, rồi lại xông về phía trước, nhấc chân liên đạp cửa!

“Thình thịch” một tiếng. Cửa gỗ đen liền bị đá văng ra, Lương viên mở rộng trước mắt.

Thẩm Dững ở một bên sững sốt nửa ngày, không khỏi cảm thán: “Nhân sâm cùng gà Ô Cốt kia thật lợi hại!”

Sau khi cửa mở, hai người nhìn vào bên trong, phát hiện ra trong viện này cũng không phải là ngổn ngang bừa bộn như trong tưởng tượng.

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đi vào, chỉ thấy trong viện có hai cây bào đồng lớn, gốc cây một trắng một tím, từng đóa hoa trắng tím đan xen nhau rơi đầy dưới gốc.

Ở phía đông của sân, dựa vào góc tường, có một phần mộ.

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đều nhìn không được nhú mi... Có một phần mộ bên trong viện trạch, rất xui xẻo a!? Tú tài này điên thật rồi phải không.

“Là phần mộ của Lương phu tử.” Phương Nhất Chúc nhìn bia mộ một chút, quay sang nói với Thẩm Dững.

Thẩm Dững gật đầu, lúc này, chợt nghe thấy tiếng “Hắt xì”, âm thanh mở cửa phòng truyền đến.

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đều xoay mặt, thấy trước cửa phòng, Trương tú tài mở to hai mắt, vẻ mặt mờ mịt nhìn hai người.

Thẩm Dững hơi nheo lại con mắt —— quả nhiên không có say chết! Người này nha, chỉ muốn mượn rượu quên sầu, không nghĩ là càng là uống càng không say!

“Các ngươi...” Trương tú tài khó hiểu nhìn hai người, Phương Nhất Chúc nói, “Chúng ta có một số việc muốn hỏi ngươi.”

Trương tú tài nhìn cửa lớn nhà mình một chút, một phiến cửa lớn bị đập đến lệch lạc cong vẹo, tự nói... Hai người này, chẳng lẽ là cướp?

“Hỏi cái gì?” Trương tú tài mở cửa, đi ra.

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc lúc này mới chú ý tới, tú tài này, gầy đến độ bề ngoài nhăn nhúm lại, tuổi tác vốn không lớn, chỉ là râu mọc lờm chớm cũng không chịu cạo, thoát nhìn như già thêm cả chục tuổi.

“Về cái chết của Lương phu tử.” Thẩm Dững nói còn chưa dứt lời, tú tài kia đã nói, “Là ta khiến tức chết, ngươi là sư đồ của hắn?”

“à...” Thẩm Dững nói: “Trước đây hấn đã dạy ta mấy ngày...”

“Muốn giết muốn đánh thì tùy.” Trương tú tài cũng không nói nhiều.

Phương Nhất Chúc vội vàng xua tay, nói: “Đều không phải, người đừng vội, nghe chúng ta nói hết lời.”

Tú tài đứng tại chỗ, cũng không biết là xuất thần hay thực sự nghe bọn hấn nói.

“Này, ngồi xuống rồi nói.” Thẩm Dững vừa bắt chuyện tú tài, vừa lôi kéo Phương Nhất Chúc đến ghé đá bên trong viện ngồi xuống, sợ ghế đá lạnh, còn cố ý cho chính mình ngồi trước một hồi, mới để cho Nhất Chúc ngồi xuống.

Tú tài kia tuy trong lòng không yên, nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo, nhìn hai người ở trong mắt, cuối cùng cũng buông mi đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, không lên tiếng.

Thẩm Dững ngồi ở đối diện hấn, hỏi: “Người đã nghe đến chuyện ngày hôm qua ở trong thành, có một thư sinh vì chuộc thân cho một cô nương ở Yên Thúy lâu, khiến cho mẹ tức chết chưa?”

Tú tài sững sốt, mồ mướt lác đầu, lập tức cười khỏ: “Còn có kẻ so với ta càng không phải là người?”

“Không chỉ có mình hấn, có người nói còn có mấy người cũng bởi vì chuộc thân cho cô nương ở Yên Thúy lâu, khiến cho trưởng bối tức chết.” Thẩm Dững nói tiếp.

Tú tài hơi bị kiềm hãm, thờ dài một tiếng.

“Thế nhưng mẹ của thư sinh tuổi tác chưa đến năm mươi.” Thẩm Dững nói: “Ta là người trong nha môn, hôm qua khi khám nghiệm tử thi cho mẹ của thư sinh kia, phát hiện ra phụ nhân ấy là bị người độc chết.”

Sau khi Thẩm Dững đem toàn bộ chuyện nói hết ra, liền quan sát thật kỹ tú tài.

Chỉ thấy Trương Văn Hải dường như là bất động, hai mắt mở lớn, vùng xung quanh lông mày cũng hơi cau lại, trong miệng thì thảo tự giống như tự nói với mình: “Độc chết?”

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Cho nên chúng ta nghĩ...”

Lời nói của nàng còn chưa dứt lời, chỉ thấy Trương tú tài vội vàng đứng dậy, chạy vội tới rồi phía sau, không bao lâu, đã cầm ra một cái xẻng, hấn cởi áo khoác, mà bắt đầu đào mộ phần trong sân.

Chỉ là gần đây hấn sống như thất hồn lạc phách, chỉ uống rượu không ăn cơm, thân thể suy yếu, đào không bao lâu đã thở hổn hển như trâu.

Thẩm Dững vội vàng tiến lên, nắm lấy cái xẻng trong tay hấn, nói: “Người nghỉ ngơi chút đi, ta thay người đào.”

Tú tài nhìn ra được Thẩm Dững là một người luyện võ, thân thể so với chính mình xốc vác hơn nhiều lắm, liền bị đoạt lấy cái xẻng.

Phương Nhất Chúc để hấn ngồi xuống, đem trứng cuộn ra cho hấn ăn lấy sức. Thẩm Dững cởi áo khoác, bắt đầu đào đất, không bao lâu, liền đào đến nắp quan tài.

Lúc này, Trương tú tài cũng đem trứng cuộn ăn xong, chạy tới bên cạnh mộ, trước tiên quỳ xuống đập đầu ba cái trước mộ của sư phụ hấn, sau đó liền nhảy vào trong hố, đem nắp quan tài mở ra.

Mọi người vốn đã rồi chuẩn bị sẵn cho cho việc đón nhận mùi hôi thối của xác người chết, dù sao cũng chết không bao lâu, hiện tại hấn chính là thời gian thối rửa.

Nhưng kỳ quái chính là, thi thể mặc áo liệm trong quan tài, nằm lặng im, vẫn chưa xuất hiện mùi hư thối tanh tưởi, chỉ là trên mặt thi thể, có những vân tím.

“A?” Phương Nhất Chúc cảm thấy không thích hợp.

Thẩm Dững quay sang nói với Trương tú tài: “Tú tài, mở y phục của hấn ra xem!”

Tú tài chần chờ một chút, nhưng vẫn mở áo liệm ra, chỉ thấy trước ngực thi thể, da bầm tím, có xuất hiện những vết tím xám.

“Ai nha, trúng độc! Là trúng độc!” Thẩm Dững liền nhảy dựng lên ồn ào.

“Trương công, làm sao người biết?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Mấy ngày nay không phải ta đều xem sách y thuật sao?” Thẩm Dững nói: “Một người nếu như là bị trúng độc chết, thi thể sẽ rất lâu bị hư thối, da bị bầm lại, còn có những nốt ban tím xám! Đây rõ ràng là trúng độc chết!”

“Cùng với mẹ của thư sinh kia như nhau sao?” Phương Nhất Chúc nói: “Ai nha, Thế thì chắc chắn là có người động tay động chân!”

“Sư phụ...” Trương tú tài cũng ngây ra như phỗng, ngã ngồi bên cạnh thi thể, cuối cùng thì thảo: “Người quả thực không phải bị đồ nhi làm cho tức chết sao?”

“Này!” Thảm Dững gọi tú tài: “Ngây ngốc như thế làm gì, tìm miếng vải trắng đến đây, hai ta mang thi thể của sư phụ ngoại đến nha môn, tìm hung thủ báo thù cho sư phụ ngoại!”

“Ách... Được!” Tú tài xoay người bỏ khỏi hổ, tiến vào trong phòng lấy ra một cái màn trắng ra, đem thi thể của Lương phu tử trùm lại, cùng Thảm Dững mang thi thể ra bên ngoài.

Phương Nhất Chúc lấy hộp thức ăn, đem bình rượu ở bên trong rót vào trước mộ phần, nói: “Phu tử a, bọn họ phiên thi đảo cốt* bởi muốn giải oan cho người, người chớ trách, chớ trách! Chờ án này được phá, chúng ta sẽ đến tế bái người thật tốt.” Nói xong, cũng vội vàng mang theo hộp thức ăn đuổi theo hai người kia.

*Phiên thi đảo cốt: đại loại là đảo mộ.

Sau khi Thảm Nhất Bác thấy được thi thể của Lương phu tử, sắc mặt càng khó coi, chỉ tay về phía phòng khám nghiệm tử thi, ý bảo đám người Thảm Dững đem thi thể vào, vừa vào phòng, đã thấy còn có vài cỗ thi thể cũng bị đào từ trong quan tài ra, đều là tình trạng giống nhau.

Lưu Đại Phương nhìn Thảm Dững một chút: “Tiểu tử có tiến bộ a, thi thể bầm tím xuất hiện thi ban, đó chính là tình trạng trúng độc, người xem bên trong gan bọn họ đều có nước đọng, chuyển thành màu đen.”

“Là có người hạ độc sư phụ ta?” Trương tú tài hỏi: “Nhưng sư phụ ta là tự sát... thất cổ chết a.”

“Có thể là sau khi hạ độc mới treo thi thể lên.” Lưu Đại Phương gật đầu, nói: “Tự sát có nhiều cách, hoặc là nhảy sông, hoặc là đập đầu vào tường, hoặc thất cổ... Nói chung đều là bị tức chết, nếu đang yên ổn bị tức chết, chẳng phải càng khiến người ta nghi ngờ.”

“Đúng thế.” Thảm Dững gật đầu, nói: “Này... Có thể là mẹ của thư sinh kia, vốn cũng có thể là sẽ chết theo phương pháp tự sát, nhưng vì nàng đột nhiên chạy ra ngoài, cho nên bị độc phát tác mà chết hay không?”

“Có lý!” Lưu Đại Phương nói: “Điều này cũng có thể lắm!”

“Ừ.” Thảm Nhất Bác cũng tán thành: “Án này phải tra cho thật kỹ càng, Trương Văn Hải.”

“Có.” Trương tú tài liền tiến lên hành lễ với Thảm Nhất Bác.

Thảm Nhất Bác nói: “Người đi rửa mặt một chút, sau đó đến thư phòng, ta có chuyện muốn hỏi.”

“Tuân mệnh!” Trương Văn Hải theo hạ nhân, trước đi rửa mặt.

Thảm Dững cũng muốn đi tắm rửa một cái, ra khỏi gian phòng, lại tìm không thấy Phương Nhất Chúc. Đi tới phòng bếp, thấy Phương Nhất Chúc đang bận rộn.

“Nương tử, làm cái gì đó?” Thảm Dững vui mừng đi vào, có lộc để ăn rồi!

“Bánh nướng đường.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm: “Làm sắp xong rồi.”

Thảm Dững thấy Phương Nhất Chúc đem bánh nướng đã được sấy chín bên trong lò nướng ra, bánh nướng này vỏ ngoài vàng giòn, bên trên rắc một lớp vừng trắng, cầm lên cắn một miếng, Thảm Dững lập tức mở to mắt.

Bánh này tầng tầng lớp lớp xốp giòn, nhân bánh là đường phấn ngọt, vừa thơm lại vừa ngon ngọt.

“Ăn ngon a!” Thảm Dững thấy Phương Nhất Chúc xếp bánh vào trong hộp, liền hỏi: “Nương tử, đi nơi nào?”

Đang nói chuyện, Tiểu Thạch cùng Tiểu Kết Ba chạy đến, “Thiếu phu nhân!”

“Tới đây.” Phương Nhất Chúc cho bọn họ mỗi người hai chiếc bánh nướng nhỏ, hỏi: “Tiểu Thạch, có nhớ Tĩnh Di sư thái không?”

“Nhớ a.” Tiểu Thạch gật đầu.

“Chúng ta đi đến Trường Nhạc am thôi.” Phương Nhất Chúc đề nghị.

“Tốt quá.” Tiểu Thạch vui mừng gật đầu, Tiểu Kết Ba cơ linh, ngậm lấy bánh nướng đi ra ngoài dẫn xe ngựa đến.

Thảm Dững nhìn Phương Nhất Chúc, “Nương tử, người có phải là muốn đi tìm Loan Nhi kia hay không?”

“Đúng vậy!” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Tướng công người nghĩ sao?”

“Ý kiến hay!” Thẩm Dững hướng về phía nàng nâng lên ngón tay cái, “Cái khác không nói, nhưng cô nương này chắc chắn là ra từ bên trong Yên Thủy lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lạc trà xuân cùng đồ sứ dễ vỡ

Phượng Nhất Chúc, Thẩm Dững cùng Tiểu Thạch ngồi xe ngựa đi tới chân núi Trường Nhạc am, còn có Tiểu Kết Ba cũng theo sau.

Tiểu Kết Ba ngẩng đầu nhìn miếu thờ trên đỉnh núi một chút, hỏi Tiểu Thạch: “Tiểu Thạch, người sao lại ở trong miếu?”

Tiểu Thạch trả lời: “Tĩnh Di sư phụ trong miếu là người nuôi lớn ta, sao vậy?”

“Không có gì.” Tiểu Kết Ba nói: “Vậy người không phải là tiểu ni cô sao?”

Tiểu Thạch liếc mắt trừng hấn: “Ni cô thì làm sao?”

Tiểu Kết Ba nhăn mặt nhăn mũi: “Thật ra không sao, nhưng... ni cô cùng kỹ nữ đều giống nhau, đều không dễ dàng gả đi a.”

“Người nói vậy!” Tiểu Thạch mắt hứng.

Tiểu Kết Ba nói: “Coi như... ta chưa nói cái gì, hơn nữa, người hiện tại cũng không phải tiểu ni cô nha.”

“Đáng ghét, không để ý tới người nữa.” Tiểu Thạch mang theo hộp thức ăn, nghiêm mặt chạy lên núi, Tiểu Kết Ba thấy mình lăm miệng mà gây rắc rối, liền vội vàng đuổi theo.

Thẩm Dững cùng Phượng Nhất Chúc ở phía sau thấy thế, Thẩm Dững lắc đầu, Phượng Nhất Chúc không hiểu nhìn hấn: “Làm sao vậy?”

“Kỳ thực lời của Tiểu Kết Ba, cũng rất có ý tứ.” Thẩm Dững lẩm bẩm.

“Có ý tứ chỗ nào?” Phượng Nhất Chúc vừa đi vừa nói: “Chúng quy rằng thế nhân không cho người vài phần thanh tĩnh, kỹ nữ không được, ni cô cũng không được.”

“Ta nói chính là chỗ này thú vị a.” Thẩm Dững cười: “Nói kỹ nữ không dễ gả đi, ta đây tin, dù sao người đời xưa nay đều coi trọng trinh tiết liệt nữ, nữ nhân có hành vi phóng đãng đều không được người ta coi trọng. Nhưng ni cô, dù sao cũng là nữ tử thánh khiết, vì sao cũng bị người khác xem nhẹ?”

“Tướng công, những lời này không có căn cứ.” Phượng Nhất Chúc lắc đầu, nói: “Ai nói kỹ nữ nhất định là hành vi phóng đãng?”

Thẩm Dững hồi tưởng một chút, trước đây hấn thường xuyên đến Phiêu Hương viện, Tĩnh nhi Nguyệt nhi ở đó... đại thể đều là nóng hừng hực.

Đang nghĩ tới đây, Thẩm Dững lại thấy cánh tay bị Phượng Nhất Chúc nắm một cái, xoay mặt nhìn nàng.

“Người vừa nghĩ cái gì?” Phượng Nhất Chúc nheo lại con mắt nhìn hấn.

“Ách... không có, nương tử, người vừa nói gì?” Thẩm Dững cười gượng, xoa xoa cánh tay hỏi.

“Ta nói, ni cô có khả năng trước khi xuất gia đã từng làm kỹ nữ, kỹ nữ cũng khả năng sau đó xuất gia làm ni cô, con người không thể vợ đùa cả năm.” Phượng Nhất Chúc nói: “Có thể hôm qua là người tốt, hôm nay lại tội ác tày trời, con người thay đổi rất nhanh.”

Thẩm Dững nghe xong, cười gật đầu, thật giống như chính hấn, trước đây là tiểu ác bá, hôm nay có thể nói là lãng tử quay đầu.

Có điều con người rất nhanh quên, trước đây Thẩm Dững rất thích những cô nương trong Phiêu Hương viện, luôn cảm thấy các nàng cùng chính mình không khác biệt lắm, cũng bị người khác coi thường. Nhưng hôm nay chính mình được người ta đánh giá nâng lên quý hơn vàng, dĩ nhiên cũng có cảm giác lằng lằng, còn cảm thấy so với trước đây cao quý hơn nhiều lắm. Nhưng tỉ mỉ ngẫm nghĩ, có khác gì, hôm qua người mặc áo rách ăn xin, hôm nay mặc cẩm y tiêu tiền, như vậy cũng chỉ là hình thức bên ngoài, chân chính bên trong, vẫn chỉ là người.

“Vậy... Nương tử, người nói xem, ta trước đây cùng ta hiện tại, lúc nào tốt hơn?” Thẩm Dững hỏi.

Phượng Nhất Chúc liếc nhìn hấn: “Tướng công nói đùa, không có thay đổi.”

“Ồ?” Thảm Dững hơi hơi mắt húng, cười hỏi: “Bọn họ đều nói con hư biết quay đầu lại quý hơn vàng!”

Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Đổi cũng chỉ là xiêm y mà thôi, vàng vĩnh viễn sẽ không có đổi, quay đầu hay không, không phải do bất kỳ ai định đoạt.”

Thảm Dững nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc nhìn một hồi, gật đầu: “Ừ! Nương tử nói đúng.”

Tới cửa Trường Nhạc am, Tiểu Thạch đã chạy vội đi tìm Tĩnh Di sư thái.

Tĩnh Di để Tiểu Thạch cùng Tiểu Kết Ba ở trong sân ăn điểm tâm, nghe nói Thảm Dững cùng Phương Nhất Chúc đến tìm đến Loan Nhi, liền khe khẽ thở dài, nói: “Quả nhiên nha đầu kia có tâm sự.”

“Sư thái, Loan Nhi làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Bộ dạng nàng thoát nhìn có tâm sự rất nặng nề, vừa tới đã nói muốn quy y.” Tĩnh Di thở dài: “Quy y không phải chuyện nhỏ, một cô nương xinh đẹp như thế làm ni cô rất đáng tiếc, ta trước hết thu nàng làm tục gia*, ở trong tiểu viện của những ni cô khác phía sau miếu. Mỗi ngày nàng chỉ thấp nền, đốt hương hay làm hoa giấy trong miếu, cả ngày không nói lời nào, hỏi nàng, cũng lẩm nhẩm cũng chỉ trả lời một câu: nghiệp chương nặng nề.”

*Tục gia: người trần tục ở trong chùa, chưa cạo đầu xuất gia.

Phương Nhất Chúc cùng Thảm Dững nghe xong Tĩnh Di sư thái nói, đều cảm thấy có chút thê lương, vốn có thể cùng tình nhân thành người một nhà, đến tốt cùng là ai ở phía sau tác quái, khiến chim liền cánh biến thành người lạ, kết cục như vậy khiến người có tình trong thiên hạ làm sao chịu nổi?

Sau khi từ biệt Tĩnh Di sư thái, Thảm Dững và Phương Nhất Chúc đi đến sau viện tìm Loan Nhi.

“Trương Văn Hải đến đây thì tốt rồi.” Thảm Dững quay sang nói với Phương Nhất Chúc: “Có điều hấn dường như có chút sợ, luôn nói chờ một thời gian nữa.”

“Vì sao?” Phương Nhất Chúc có chút không hiểu, “Nếu đã điều tra rõ Lương phu tử không phải tự sát, hấn cùng với Loan Nhi hiện tại có thể đường đường chính chính đến với nhau, vì sao không đến gặp nàng?”

“Cũng khó trách hấn.” Thảm Dững nói: “Tú tài hiện tại một thân nghèo túng, nhất định là muốn chính mình chuẩn bị thật tốt, tìm ra chân tướng rõ ràng mới đến gặp cô nương kia.”

“Đây là ý nghĩ gì?” Phương Nhất Chúc nhíu mày, dường như không hiểu.

“Rất bình thường.” Thảm Dững nói: “Nam nhân tự nhiên không muốn mất mặt trước nữ nhân mình yêu thương, muốn chính mình trở nên nổi bật, cho nên mới đợi mọi chuyện tốt đẹp, bản thân tiền đồ rộng mở rồi mới tới đón nàng, chuyện đó và chuyện nữ tử luôn muốn thật đẹp trước mặt tình lang, đều không phải là cùng một đạo lý sao.”

Phương Nhất Chúc nghe xong cười to, tầm tắc hai tiếng lắc đầu: “Tướng công nha, đó là do nam nhân đoán mò mà thôi, ai nói nữ nhân đều mang tâm tư này?”

“Sai sao?” Thảm Dững có chút buồn bực.

“Nữ tử trang điểm mất bao nhiêu thời gian? Một hai canh giờ đã có thể xinh đẹp như hoa ra cửa!” Phương Nhất Chúc chăm chú nói: “Thế nhưng nam nhân thực sự muốn tiền đồ rộng mở áo gấm về làng vậy cần bao lâu? Chậm thì một, hai năm lâu thì ba năm, năm năm, đến lúc đó, tuổi thanh xuân của thiếu nữ đã sớm qua đi.”

Thảm Dững suy nghĩ một chút, nghĩ cũng đúng.

“Nếu sau mười ngày nửa tháng, vụ án điều tra xong Trương Văn Hải mới đến gặp Loan Nhi, ngộ nhờ Loan Nhi trong mấy ngày này thuyết phục Tĩnh Di sư phụ, xuống tóc đi tu thì làm sao?” Phương Nhất Chúc hỏi lại.

“Ai nha!” Thảm Dững cả kinh: “Vậy thì coi như xong, xuống tóc và chưa xuống tóc, tâm tình hoàn toàn khác nhau a, đến lúc đó thực sự vô phương cứu vãn rồi.”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc nói: “Nam nhân luôn sợ trước mặt nữ nhân mất mặt, kỳ thực chính là sợ bản thân mất mặt, nữ nhân sẽ xem thường. Nhưng trên thực tế cũng không nhất định như vậy, người nghĩ xem, một người trong mưa rền gió dữ chạy đến âu yếm cô nương người ta, dù cho bản thân chật vật không chịu nổi, cùng một người đợi trời trong nắng ấm, một thân cảm y hoa phục đi đến, người nào khiến cho người ta động tâm hơn?”

Thảm Dững vuốt đầu: “Đúng là có chuyện như vậy, nương tử, người nhìn thật thấu đáo nha.”

“Không phải ta.” Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Là mẹ ta, dù sao mẹ ta cũng là kỹ nữ, nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn cả.”

Thảm Dững gật đầu, mỗi lần nhắc tới mẹ, Phương Nhất Chúc đều nhàn nhạt về đau buồn, Thảm Dững thường xuyên nghĩ, nếu là mẹ vợ không chết sớm thì tốt biết bao. Nhất định sẽ là một nhân vật đặc sắc.

Hai người tới sân sau, chỉ thấy dưới tán cây hoa trà trong sân, ngồi một nữ tử trẻ tuổi mặc y phục xanh đen, trên đầu cài một cây trâm để vấn tóc lên. Từ xa nhìn lại, siêu trần thoát tục, vô cùng thanh lệ.

Thẩm Dũng âm thầm liú lười, đứng là không thể nhìn ra được người này trước đây là một kỹ nữ a, ngay cả khi nói là cảnh vàng lá ngọc trong cung cũng khiến người ta tin tưởng, nghĩ lại lời nói lúc nãy của Phương Nhất Chúc thật đúng là người có trong sạch hay không, chính là nhìn nhân tâm.

Ngồi ở trong sân quán hoa giấy trắng, chính là Loan Nhi.

Cuộc sống của người trong Phật môn là vô cùng kham khổ, dù cho đèn nhang trong chùa miếu có hưng vượng, nhóm tăng lữ cũng vẫn thiếu thốn nhiều thứ, khổ nhất chính là người tu hành. Tiền nhạn đèn trong miếu là vì cứu tế bách tính cực khổ mà làm đức. Người trong Phật môn cũng không có suy nghĩ không làm mà hưởng, bình thường hay làm nên thom và hoa giấy để duy trì cuộc sống, cho nên thường thường còn phải xuống núi để hoá duyên, cho dù quy y cửa Phật, nhưng con người vẫn phải sinh sống, cho nên vẫn không thể ly khai thế tục.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng đến, quấy nhiễu Loan Nhi.

Nàng ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hai người, mang theo một chút cảnh giác.

Thẩm Dũng liếc mắt nhìn Phương Nhất Chúc, ý bảo —— nương tử, ngươi nói đi.

Phương Nhất Chúc tiến lại gần, hỏi: “Loan Nhi?”

Loan Nhi gật đầu, nàng chưa có quy y, cho nên không có pháp hiệu, nói trắng ra nàng chỉ là một người tạm thời cư trú ở Trường Nhạc am mà thôi, tâm tính của Tĩnh Di sư thái tốt, nên mới thu lưu một người không nhà để về là nàng.

“Chúng ta là người trong nhà môn, muốn hỏi một chút chuyện của ngươi.” Phương Nhất Chúc vừa nói, vừa ngồi xuống đối diện Loan Nhi.

Loan Nhi vừa nghe đến quan phủ, có chút khản trương, nhìn Phương Nhất Chúc hỏi: “Quan phủ... tìm ta làm gì?”

Phương Nhất Chúc quay đầu lại nhìn Thẩm Dũng, Thẩm Dũng đi tới, đem ngọn nguồn sự tình nói một lần cho Loan Nhi nghe.

Loan Nhi nghe xong mở to hai mắt, liên tục nói: “Sao lại có khả năng đó? Cư nhiên có người hành hung làm ác.”

“Cho nên chúng ta mới đến đây, muốn hỏi một số chuyện.” Phương Nhất Chúc nói: “Kẻ gây ra những chuyện ác này, rất có thể ở bên trong Yên Thụ lâu, ngươi có biết chút đầu mối nào hay không?”

Loan Nhi hơi nhíu mày, cúi đầu suy tư, trong miệng thì thảo: “Trong Yên Thụ lâu... làm sao?”

“Ngươi nghĩ, có người nào có khả năng hạ độc không?” Phương Nhất Chúc hỏi.

Loan Nhi suy nghĩ một lúc lâu, lắc đầu, kiên quyết nói: “Không có khả năng.”

“Ồ?” Thẩm Dũng khó hiểu nhìn nàng: “Làm sao lại không có khả năng.”

“Yên Thụ lâu là nơi nào?” Loan Nhi cười khổ một tiếng: “Những cô nương không được chuộc thân ở trong lâu cũng như ở trong nhà giam, không có khả năng chạy ra ngoài làm những loại chuyện này, hạ độc sao? Các cô nương đi chỗ nào để kiểm độc được? Nếu có thể kiểm được, hơn phân nửa đã luân quần trong lòng ý định tự sát.”

Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc nghe xong liếc mắt nhìn nhau, đều nhíu mày lại, Thẩm Dũng hỏi: “Ý của ngươi là không phải do cô nương trong Yên Thụ lâu làm? Vậy bên trong Yên Thụ lâu, người nào có khả năng tự do ra vào?”

“Cái này... căn bản đều là không thể, ngay cả hộ viện phần lớn cũng ở trong lâu, đương nhiên, một ít tạp dịch, hoặc mục... bọn họ hẳn là có thể ra ngoài.”

“Vậy ngươi tỉ mỉ suy nghĩ một chút nữa.” Phương Nhất Chúc hỏi: “Có người nào tương đối khả nghi không?”

Loan Nhi lại trầm tư suy nghĩ, một lát, cũng không nghĩ ra được người nào, chỉ nói: “Ta không nghĩ ra, các cô nương trong lâu, rất ít người tốt số có thể được chuộc thân, đừng nói đám tỷ muội, ngay cả đến mục cũng thấp hương bái Phật tổ, vì sao còn muốn dùng thủ đoạn này để hãm hại?”

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, hỏi: “Có người nào đặc biệt ích kỷ? Không thể gặp được người tốt, cho nên mới làm khó dễ?”

Loan Nhi cười mà không nói, một lúc lâu mới nói: “Vị công tử này, kỳ thực một nơi như kỹ viện, một ngày đã bước chân vào là xác định chung thân, có thể chuộc thân ra thì làm sao, rất nhiều người sớm muộn vẫn là quay lại.”

“Đây là nguyên nhân gì?” Thẩm Dũng không giải thích được, tự nói: gả cho người ta sinh ra hài tử, không phải đã là cô nương đang hoàng rồi sao?

Loan Nhi đứng lên, từ trong phòng lấy ra một ấm trà, tiện tay bẻ vài bông hoa trà bỏ vào trong ấm, ngâm nước nóng, sau đó châm trà cho Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc.

“Uống như vậy sao?” Thẩm Dững có chút hiếu kỳ.

“Cái này gọi là Lạc trà xuân.” Loan Nhi nhẹ nhàng cười cười, cũng rót cho chính mình một chén, bưng lên uống.

“Tên rất dễ nghe.” Thẩm Dững bưng chén trà nhấp một ngụm, liền cảm thấy nước trà có vị ngọt nhàn nhạt, xen lẫn hương hoa sơn trà, đột nhiên nhớ đến ngày ấy Phương Nhất Chúc làm hoa sơn trà cuốn, nếu là ăn hoa sơn trà cuốn mà uống với Lạc trà xuân này, có lẽ sẽ rất thú vị!

“Lạc trà xuân, tên này có cái gì dễ nghe.” Loan Nhi đậm đậm cười: “Hoa trải qua thời kỳ xuân sắc nhất định sẽ rụng.” Đang nói chuyện, nàng lại nhìn Phương Nhất Chúc một chút: cười hỏi, “Tiểu cô nương, đây là tướng công của ngươi sao?”

Khuôn mặt Phương Nhất Chúc hơi đỏ lên, gật đầu: “Đúng thế.”

Loan Nhi có chút hâm mộ nói: “Thật tốt a... Con gái cũng giống như nụ hoa, khi còn chưa nở, thì có người cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, đến khi hoa tàn, rồi xuống, trở về với bụi bặm, thì không hề có người liếc mắt nhìn.”

“Sao lại nói thế lương như vậy?” Thẩm Dững nói, “Trương Văn Hải chẳng phải toàn tâm toàn ý yêu thương còn muốn chuộc thân cho ngươi sao?”

Loan Nhi hơi dừng lại một chút, trên mặt là nụ cười nhạt nhòa: “Thế nhưng... Lương phu tử đã chết, hán không nhìn ta lấy một lần, phu tử đã chết, hán liền quên đi lời hẹn ước cùng ta chung sống.”

“Hán chỉ là tự trách.” Phương Nhất Chúc nói.

Loan Nhi lắc đầu, “Không giống như vậy, tình ái có đôi khi so với cái chén sứ này còn dễ vỡ hơn, khẽ đụng một lần là nát, cho dù có ghép lại cũng không thể lành như xưa.”

Cùng Loan Nhi nói chuyện đến quá trưa, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc mới trở về, ngoại trừ nhiều hơn vài phần cảm khái, cũng không thu hoạch được gì.

Mắt thấy trời đã tối rồi, xe ngựa chạy trên đường cái Đông Hạng phủ, hai bên trái phải là tiếng động rầm rĩ của chợ chiều, trên sông thuyền hoa như dật cũi.

Phương Nhất Chúc đột nhiên hỏi Thẩm Dững, “Tướng công, ngươi nói, Loan Nhi cô nương, có thể oán hận Trương tú tài hay không?”

“Nhất định là có đi.” Thẩm Dững thờ dãi, hỏi: “Nếu đổi lại là ngươi, ngươi oán hận sao?”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ừ, sẽ. Vậy thư sinh bán đi khê đất, còn có thân nhân của những người đã chết trước đó nữa... Bọn họ cũng sẽ không thể quay về như trước được nữa. Loan Nhi đúng là nói không sai, tình ái so với đồ sứ còn dễ vỡ hơn.”

Thẩm Dững thấy Phương Nhất Chúc đột nhiên đứng lên, cũng không lên tiếng.

Hai người tương ngồi yên tĩnh một hồi, đột nhiên, Thẩm Dững ngắt đầu hỏi: “Nương tử... Ngươi đoán, kẻ kia dùng biện pháp nào để hại ngươi... Có đúng hay không cũng là loại ý nghĩ này?”

Phương Nhất Chúc ngẩn người, cân nhắc: “Ừ... Có thể nha.”

“Người thường chắc sẽ không vô duyên cớ vô cớ nghĩ ra loại suy nghĩ này?” Thẩm Dững nói: “Người này nhất định bị tình gây tổn thương quá.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, hỏi: “Có lý, vậy... tướng công ngươi nghĩ người này ở trong Yên Thúy lâu sao?”

“Người trong Yên Thúy lâu, có thể tự do ra ngoài có mấy người, nếu như không phải người từ trong đi ra... Vậy chỉ có thể là người từ ngoài đi vào.” Thẩm Dững cười, “Ngươi nói, có thể hay không là một khách nhân bình thường?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đầu sư tử* cùng tám chân tình

*Đầu sư tử, còn có tên gọi khác là thịt viên tứ hỷ – một món ăn truyền thống vào dịp lễ tết của người dân Trung Quốc.

Về tới phủ nha, Phương Nhất Chúc chuẩn bị cơm tối, Thẩm Dững hai tay chống má ngồi ở bàn đá trong sân đình, nhìn chăm chăm tường viện đến gần người.

Không bao lâu sau, Phương Nhất Chúc cầm hộp com đi ra: “Tướng công, bây giờ làm com cũng không còn kịp nữa, còn chút thịt vịt cùng rau, ta làm chút com rang trứng cùng canh trứng.”

Thẩm Dững chỉ nghe đã cảm thấy hương thơm của thức ăn, nghi hoặc trong lòng lập tức biến mất, lập tức bưng bát ăn.

Tiểu Kết Ba cũng ngửi thấy mùi thơm, cầm lấy hai phần thức ăn, cùng Tiểu Thạch ra chỗ khác ăn. Những người khác đều đã ngủ, Phương Nhất Chúc cũng không muốn quấy rầy mọi người, còn lại non nửa nồi, nàng dùng nắp che lại, đoán chừng để lát nữa Thẩm Dững ăn tiếp.

Thẩm Dững bưng bát, ăn com rang trứng, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Phương Nhất Chúc, dường như có điều muốn nói. (bắt chấp đề anh:D)

Phương Nhất Chúc cố ý không nhìn hắn, cúi đầu ăn.

Ăn được phân nửa, Thẩm Dững dùng khủu tay nhẹ nhàng chọc cánh tay Phương Nhất Chúc: “Nương tử?”

Phương Nhất Chúc híp mắt nhìn hắn.

Thẩm Dững ngậm đôi đũa nhìn nàng cười.

Phương Nhất Chúc cũng im lặng, gấp một miếng thịt vịt bỏ vào trong bát Thẩm Dững.

Thẩm Dững lại gọi nàng một tiếng: “Nương tử, có việc cần thương lượng với ngươi?”

Phương Nhất Chúc buông bát, nhìn hắn: “Ngươi muốn đi Yên Thúy lâu đúng không?”

Thẩm Dững cười gượng: “Nương tử thật thông minh.”

Sắc mặt Phương Nhất Chúc lập tức không tốt, Thẩm Dững thấy quai hàm nàng nghiến chặt, vội vàng nói: “Ta không phải đi chơi đùa, ta đi tra án, ngươi nếu lo lắng, ta sẽ đi cùng Thẩm Kiệt.”

Phương Nhất Chúc trừng mắt nhìn, hỏi: “Có gì khác nhau, các ngươi đều là nam nhân.”

“Cái kia... Thẩm Kiệt không phải người có nhân phẩm tương đối đáng tin sao?” Thẩm Dững nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Nam nhân có nhân phẩm đều không đáng tin cậy.” Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm: “Thấy nữ nhân đẹp đều tròn tròn mắt! Trong lòng bọn họ có thể chỉ có ngươi, thế nhưng trong mắt tuyệt đối sẽ không chỉ có một mình ngươi, mẹ ta đã nói thế!”

Thẩm Dững có chút buồn cười, liền nói: “Ta không nhìn có được không? Ta đi xem nam nhân, không nhìn nữ nhân.”

“Ngươi đến kỹ viện xem nam nhân?” Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm: “Cẩn thận mọi người nghĩ ngươi là cái kia đó...”

“Cái gì?” Thẩm Dững lại gần hỏi.

Phương Nhất Chúc mặt đỏ hồng, cúi đầu tiếp tục ăn com, trong miệng nhai thịt vịt cùng com rang trứng, hăm hăm hồ hồ nói: “Không cho phép ngươi đi.”

“Được.” Thẩm Dững tiếp tục ăn, cười nói: “Nghe lời ngươi, không đi thì không đi, nương tử, ngày mai ăn cái gì?”

Phương Nhất Chúc có chút giật mình, nhìn hắn, chỉ thấy Thẩm Dững dường như thực sự từ bỏ ý niệm đi Yên Thúy lâu, ngược lại quan tâm ngày mai ăn cái gì, liền hỏi: “Ngươi muốn ăn cái gì?”

“Ừ...” Thẩm Dững một tay vuốt cằm, nói: “Gần đây ăn toàn đồ ăn nhẹ, nếu không thì lại uống trà...”

“Ngươi muốn ăn đồ ăn mặn sao?” Phương Nhất Chúc hỏi: “Thịt kho tàu được không?”

“Được!” Thẩm Dững nhanh chóng gật đầu, nhếch môi cười với Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững một chút, thấy hắn cười đến tự nhiên, dường như không phải vì chuyện không cho hắn đi Yên Thúy lâu mà mất hứng.

Cúi đầu tiếp tục ăn, Phương Nhất Chúc thỉnh thoảng lại liếc Thẩm Dững, thấy hắn ăn xong một bát, bưng nồi lên, hỏi Phương Nhất Chúc: “Nương tử có muốn ăn nữa không?”

“Không cần.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, Thẩm Dững liền vui sướng đem chỗ com còn lại vét sạch vào trong bát mình, vui vẻ ăn, coi chuyện vừa rồi như không có, Phương Nhất Chúc lại cảm thấy không được tự nhiên, như vừa rồi Thẩm Dững bị nàng bắt nạt.

Ăn xong com, Phương Nhất Chúc tắm rửa một chút, thay một bộ áo sạch sẽ, chân trần xỏ vào đôi guốc gỗ cứ thế chạy ra ngoài, thấy Thẩm Dững đang ngồi ở trước cửa đọc sách.

Phương Nhất Chúc cười cười, Thẩm Dũng vẫn không quên lời Thương Mãn Vân dặn, mỗi ngày đều phải đọc sách.

Thẩm Dũng đứng là đang cầm sách xem, thế nhưng trong lòng lại nghĩ đến vụ án, rốt cục là người nào lại có lòng dạ như vậy, đang tâm hãm hại người vô tội? Khiến Thẩm Dũng hiếu kỳ nhất, chính là việc kẻ đó rốt cuộc cảm thấy thế nào? Là lòng người quá xấu không muốn nhìn người khác sống hạnh phúc vui vẻ? Hay do nguyên nhân nào khác...

Đang nghĩ đến xuất thần chợt nghe phía sau truyền đến giọng nói của Phương Nhất Chúc: “Tướng công, tắm một chút rồi vào ngủ đi, ngoài này rất lạnh.”

“Ừ.” Thẩm Dũng đáp một tiếng, cúi đầu muốn bỏ sách xuống để đi tắm... Đập vào mắt lại là thân ảnh của người đứng ở cửa, chân đi một đôi guốc gỗ, hai chân trắng nõn mềm mịn.

Phương Nhất Chúc vốn có vóc dáng nhỏ bé, chân đương nhiên cũng nhỏ, Thẩm Dũng lớn như vậy, nhưng lần đầu nhìn thấy nữ nhân để chân trần, cũng không nghĩ đến, chân trần lại nhỏ xinh như vậy.

Thẩm Dũng hơi ngược đầu lên, thấy Phương Nhất Chúc mặc một cái quần tơ tằm màu trắng phía ngoài màu lá sen, bên trên có thêu hoa sen. Lá sen viền quanh ống quần, lộ ra một đoạn cổ chân, chân trần xỏ một đôi guốc mộc, đầu ngón chân tròn xinh, ngay cả móng chân cũng được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, nhàn nhạt màu hồng.

Thẩm Dũng ngây ngốc nhìn chằm chằm, Phương Nhất Chúc thấy hấn dờ ra, liền chọc chọc hấn: “Tướng công?”

“A?” Thẩm Dũng ngẩng đầu nhìn, trên người Phương Nhất Chúc mặc áo trắng ngắn, hơi nghiêng đầu là có thể thấy áo lót bên trong, còn thấy được cả thất lưng trắng nõn...

“Khụ khụ.” Thẩm Dũng cảm thấy cổ họng có chút khô nóng, vội vàng cúi đầu ho khan.

“Mau vào phòng đi.” Phương Nhất Chúc thấy hấn ho liền nhanh chóng túm áo hấn: “Bên ngoài lạnh lắm.”

Thẩm Dũng bị nàng lôi dậy, lại nhìn lên một cái, tóc của Phương Nhất Chúc đều được vấn lên cao, phần cổ phía sau thật trắng...

“Cạch.” một tiếng, cửa được đóng lại, Phương Nhất Chúc quay đầu, thấy Thẩm Dũng vẫn còn đang đứng ngây ngốc ở đó, liền đuổi hấn, “Tướng công, đi tắm.”

Thẩm Dũng vẫn đứng im một chỗ không nhúc nhích, Phương Nhất Chúc thúc giục hấn đi vào trong, trong lòng cảm thấy buồn bực, làm sao vậy? Đột nhiên ngây ngốc như thế.

Thẩm Dũng đi đến phía sau bình phong.

Sau tấm bình phong có đặt hai cái bồn tắm lớn, một bồn nước ấm, một bồn nước nóng, bồn nước ấm kia, Phương Nhất Chúc vừa mới tắm qua bây giờ đã hơi nguội, bồn bên này nước vẫn còn ấm nóng, hiện tại vừa vặn có thể tắm.

Phương Nhất Chúc đi ra ngoài chải đầu, để Thẩm Dũng ngâm người ở trong bồn.

Thẩm Dũng không hiểu làm sao này giờ toàn thân đều không thoải mái, trong đầu đều là hình ảnh của Phương Nhất Chúc: chân, cái cổ, thất lưng... Nghĩ đến tâm phiền ý loạn, liền lấy tay vỗ vỗ đầu mình.

Lúc này, nghe thấy bên ngoài trên giường có âm thanh “vù vù” phát ra, Thẩm Dũng biết là Phương Nhất Chúc đang trải giường.

Vừa nghĩ tới giường ấm, trong lòng Thẩm Dũng càng thêm nhộn nhạo, làm sao bây giờ?

“Tướng công.”

Một lúc sau, Phương Nhất Chúc từ sau tấm bình phong lộ ra nửa cái đầu, thấy Thẩm Dũng cả người để trần đang dựa vào vách của bồn tắm, vai và cánh tay bởi vì... mấy ngày luyện công, có vẻ trắng hồng lực...

Phương Nhất Chúc hơi lùi về phía sau một chút, mặc dù có chút ngượng ngùng nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chú, nhỏ giọng nói: “Người tắm xong chưa? Nước lạnh rồi.”

“Ừ.” Nước đã sớm nguội từ bao giờ, Thẩm Dũng lúc này mới có phản ứng, nhanh chóng từ trong nước đứng thẳng dậy.

Hấn bị Phương Nhất Chúc gọi nên giật mình hồ đồ, cái gì cũng không mặc cứ thế bước ra.

Phương Nhất Chúc nhìn hấn trần như nhộng, nàng nào đã gặp qua chuyện như thế này a, lập tức choáng váng, đợi đến lúc phản ứng được, trên mặt nóng bừng như bị thiêu đốt. Nàng nhanh chóng lùi về sau, tìm đập lên hồi, rồi vội vàng quay người lại trốn vào trong chăn.

Thẩm Dũng gỡ đầu, cũng cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng lau thân thể, mặc vội quần áo rồi bước ra khỏi bình phong.

Thẩm Dũng đến bên cạnh bàn nhấp một ngụm trà, thấy Phương Nhất Chúc đang dựa vào thành giường, trên tay cầm một quyển sách, liếc mắt nhìn

Thẩm Dững một cái, lại cúi đầu tiếp tục đọc.

Thẩm Dững thờ dài, đi tới chui vào trong chăn, tới gần Phương Nhất Chúc, hỏi: “Nương tử, đọc sách à?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Ừ.” Thẩm Dững cũng gật đầu, đưa tay qua, giúp Phương Nhất Chúc đảo ngược lại sách, nói: “Ngược rồi, người đọc được sách ngược sao?”

Hai má Phương Nhất Chúc vốn hồng nhuận nháy mắt trở nên đỏ bừng, mím môi không nói, đem sách nhét vào trong tay Thẩm Dững, chui vào trong chăn.

Thẩm Dững nhận lấy sách, lắc đầu cười, Phương Nhất Chúc vừa này phản ứng như thế, hẳn lại cảm thấy rất bình tĩnh, không có gấp gáp như lúc trước nữa.

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững đọc sách, chui vào trong chăn, vỗ vỗ cái gối làm bằng vỏ đậu xanh, chuẩn bị ngủ.

Vừa nằm xuống, cũng thấy Thẩm Dững buông sách, nằm đối diện với nàng.

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững một chút, nháy mắt mấy cái.

Thẩm Dững cũng nhìn nàng.

“Tướng công không đọc sách nữa à?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Ừ.” Thẩm Dững gật đầu, “Nhìn người, người đẹp hơn sách.”

Phương Nhất Chúc không lên tiếng, chần chệ ở trên mũi, lộ ra hai mắt thật to, hơi thở trong chăn nóng hừng hực.

“Nương tử.” Thẩm Dững tiến tới một chút.

“Ừ?” Phương Nhất Chúc túm chăn nhìn Thẩm Dững.

“Nương tử... Chúng ta có nên viên phòng hay không?” Thẩm Dững hỏi.

Phương Nhất Chúc sừng sốt, liền đảo mắt nhìn đi nơi khác.

Thẩm Dững đưa tay qua nắm lấy ngón tay nàng, hỏi: “Người không phải đã nói, nếu đợi được nam nhân có tiền đồ mới đến đón thì tuổi xuân của thiếu nữ đã sớm qua đi rồi sao? Cho nên tốt nhất là phải ra tay trước mới chiếm được lợi thế.”

“Ta có nói như vậy sao?” Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm.

Thẩm Dững cười xấu xa, “Rõ ràng là có.”

Phương Nhất Chúc khẽ xê dịch người một chút.

Thẩm Dững nheo lại mắt, “Muốn chạy sao?”

“A!” Phương Nhất Chúc chỉ thấy Thẩm Dững giả bộ hung ác bỏ nhào về phía nàng, tuy nhiên trên mặt hẳn thần tình rất rõ ràng, Phương Nhất Chúc biết, hẳn chỉ là làm bộ. Bởi vậy nàng cũng yên lòng mà cùng hắn náo loạn, lại bị ép hôn hai cái.

Quả nhiên, hai người ở trong chăn ồn ào một trận, Thẩm Dững ngoại trừ hôn hai cái cũng không làm gì khác, cuối cùng ôm nàng bất động: “Ngủ đi, ngày mai dậy sớm, làm món ngon cho ta ăn.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, tuy nhiên cảm thấy Thẩm Dững ôm hơi chặt, muốn cử động một chút, chợt nghe Thẩm Dững nói, “Không cho phép nhúc nhích.”

Phương Nhất Chúc giương mắt nhìn hắn, Thẩm Dững cũng không nhìn nàng, nhắm mắt nói: “Đừng nhúc nhích a, nếu không ta cũng mặc kệ đó.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc đáp ứng, gối đầu lên cánh tay Thẩm Dững.

“Nương tử.”

Lúc này, chợt nghe Thẩm Dững cúi đầu thấp giọng nói: “Chờ ta có tiền đồ, lúc đó, chúng ta sẽ viên phòng.”

Phương Nhất Chúc nghe vậy, đột nhiên vành mắt đỏ lên, vội vàng nói: “Ta chưa nói người không có tiền đồ...”

“Ừ.” Thẩm Dững gật đầu, “Vậy chờ ta tiền đồ thật lớn?”

Phương Nhất Chúc vòng tay qua ôm lấy cổ Thẩm Dững, nói: “Kỳ thực... cũng đã rất có tiền đồ.”

Thẩm Dững bật cười, “Vậy hiện tại viên phòng?”

“Ách... vẫn kém một chút xíu.” Phương Nhất Chúc do dự, nhỏ giọng nói.

“Chờ đến khi thích hợp, nhớ phải nói cho ta biết.” Thẩm Dững véo thắt lưng Phương Nhất Chúc.

“Hắc.” Phương Nhất Chúc xoa chỗ vừa bị véo, giương mắt nhìn Thẩm Dững, cười đến yên tâm.

Thẩm Dững thờ dãi, phát hiện bản thân mình không còn là ác bá nữa, chính là một Liễu Hạ Huệ* đích thực!

*Liễu Hạ Huệ: một nhân vật lịch sử, được ví là chính nhân quân tử khi cởi áo ôm một người đàn bà bị cảm lạnh mà trong lòng không có chút tà tâm.

... Đêm nay, hai người đều gặp mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Thẩm Dững tỉnh lại đã thấy Phương Nhất Chúc ngồi trước gương đồng chải đầu.

Hôm nay Phương Nhất Chúc mặc một chiếc áo xanh ngấn, thêu đủ loại hoa cùng quần dài, viền quần cũng là hình lá sen tinh xảo, chân đi một đôi giày vải màu lam cũng thêu hoa, rất hợp với quần áo.

Thẩm Dững nằm trên gối nhìn dáng Phương Nhất Chúc chải đầu.

Phương Nhất Chúc rất giống những cô nương khác, thích trang diện quần áo, thế nhưng lại không giống các cô nương hắn đã gặp qua, Phương Nhất Chúc chưa bao giờ mua đồ may sẵn, nói mua đồ may sẵn rất đắt cũng không vừa người, bởi vậy luôn luôn mua loại vải mình thích, bỏ thời gian vài ngày tự may lấy. Có đôi khi làm xong, quần áo đặc biệt đẹp, đương nhiên cũng có khi không được như ý muốn, một tay áo một bên dài một bên ngắn, ống quần hơi nhỏ, vân vân... , Phương Nhất Chúc đành sửa lại, nhưng càng sửa càng nhỏ, cuối cùng đều đưa cho tiểu Thạch cùng Liên nhi mặc.

Thẩm Dững ngắm nhìn, tấm tắc hai tiếng, nương tử của hắn hôm nay mặc bộ xiêm y thật là đẹp mắt!

Phương Nhất Chúc nghe thấy tiếng động, quay mặt lại: “Tướng công.”

“Ừ.” Thẩm Dững trả lời.

Phương Nhất Chúc cài trâm lên đầu, lại nghe thấy có người gõ cửa, đi ra ngoài mở, thấy Tiểu Kết Ba cùng Mạc Đông Đông đứng bên ngoài.

“Thiếu phu nhân, thịt heo đã mua về rồi.” Tiểu Kết Ba nói, cùng Mạc Đông Đông hướng mắt nhìn Phương Nhất Chúc, tấm tắc hai tiếng —— Thiếu phu nhân hôm nay thật là đẹp mắt!

Hai tiểu tiểu tử này đều chưa biết qua nữ nhân là gì, tuổi lại vừa lúc tới thời điểm đối với nữ nhân có hứng thú, bởi vậy nhìn Phương Nhất Chúc, bắt đầu suy xét, sau này mình có thể lấy được người vợ tốt như vậy hay không.

Thẩm Dững ở bên trong thấy hai tiểu tử kia nhìn Phương Nhất Chúc cười khúc khích, nói: “Này, nhìn cái gì? Nhìn nữa ta sẽ dùng roi da đánh!”

Tiểu Kết Ba cùng Mạc Đông Đông quay về phía Thẩm Dững làm mặt quỷ, trong lòng ước ao cùng đồ kị, Thẩm Dững lời quá! Ông trời cho hắn số mệnh thật tốt.

“Thịt đều đã băm sao?” Phương Nhất Chúc dùng một cái kẹp đem tay áo vén lên, hỏi hai người.

“Đều đã băm!” Mạc Đông Đông trả lời, “Như Thiếu phu nhân nói, năm cân thịt heo cùng một cân thịt cá, cộng thêm mười cái bong bóng cá và ba khối da cá, hai loại gừng, ba củ tỏi, người bán thịt đã dùng dao lớn để băm thịt, rất nát!”

“Được rồi.” Phương Nhất Chúc đi ra ngoài.

Thẩm Dững vừa mặc quần áo vừa hỏi, “Nương tử, ngày hôm nay ăn cái gì?”

“Thịt kho đầu sư tử.” Phương Nhất Chúc cười đi về phía phòng bếp, Mạc Đông Đông cùng Tiểu Kết Ba vội vàng lau nước miếng đuổi theo.

Thẩm Dững vừa nghe đã thấy tinh thần hưng phấn gấp trăm lần, thay đổi xiêm y, rửa mặt rồi nhanh chóng đi ra sân luyện công.

Luyện một hai lần, lại thấy Thẩm Kiệt chạy tới, đưa cho Thẩm Dững hai cái bánh táo đỏ, nói: “Thiếu phu nhân nói ăn lót dạ bánh này trước, buổi trưa sẽ ăn cơm”

“Ừ.” Thẩm Dững tiếp nhận bánh táo đỏ cắn một miếng, thờ dãi... Nương tử của hắn tùy tiện làm một cái bánh táo đỏ, cũng tuyệt thế mỹ vị đến vậy, nếu như đồng ý chịu viên phòng, vậy hoàng đế cũng không vui vẻ bằng hắn.

Nhìn Thẩm Dững gặm bánh mang theo vẻ mặt cười khúc khích, Thẩm Kiệt hỏi hắn, “Thiếu gia, hôm qua các người đi đến Trường Nhạc am sao? Có đầu mối gì không?”

Thẩm Dũng gật đầu, ngồi xuống, đem chuyện hôm qua nói với Thẩm Kiệt, kể lại tình hình Loan nhi, còn nói cả một chút đầu mối mình nghĩ đến.

Thẩm Kiệt nghe xong liền tiếp gật đầu, “Quả thật rất có thể là khách ở Yên Thụ lâu, mấy ngày nay ta cũng đi điều tra mấy người chết khác, thiếu gia, lúc rảnh rồi có thể đến Yên Thụ lâu nhìn một chút được không?”

Thẩm Dũng nghe xong, cười gượng hai tiếng, cũng không thể nói nương tử không cho đi nên chính mình không dám đi, như vậy quả thật rất mất mặt.

Thẩm Kiệt ăn xong bánh táo đỏ, đi ra ngoài làm việc, Thẩm Dũng tiếp tục đánh quyền, trong lòng lại nghĩ đến việc tới Yên Thụ lâu tra án. Đừng nói, hẳn quả thật là muốn đi, hơn nữa hẳn nghĩ chính mình hoàn toàn có thể quay ra mà một cô nương cũng không nhìn, bây giờ trong lòng hẳn chỉ có Phương Nhất Chúc, hiện tại có cho hắn một tiên nữ, hẳn cũng không có chút tư vị gì.

Đánh xong quyền, Thẩm Dũng lại đọc một ít sách, nghĩ tới nghĩ lui vẫn nên cùng Phương Nhất Chúc thương lượng một chút, liền đi đến phòng bếp sau sân. Vừa bước vào cửa bếp, Thẩm Dũng lại quên sạch sẽ chuyện Yên Thụ lâu, bởi vì mùi thơm của thức ăn!

Cửa phòng bếp, trước sau luôn luôn tụ tập một đám hạ nhân, một đám tham ăn đứng ngồi không yên.

Thẩm Dũng đi vào, thấy Phương Nhất Chúc vừa ngâm nga một điệu hát dân gian, vừa viên thịt thành những viên nhỏ.

“Nương tử.” Thẩm Dũng tiến lại gần nhìn.

Trước mắt Phương Nhất Chúc, đầy một nồi thịt viên, bên trong cũng không biết nàng dùng cái gì để ướp, thịt tươi ngon lại dậy hương.

“Là rượu Thiệu Hưng lâu năm” Phương Nhất Chúc cười nói, “Bởi vì có cả thịt cá, nên phải dùng rượu lâu năm để khử mùi tanh!”

“Nương tử, nấu đầu sư tử sao phải cần thịt cá?” Thẩm Dũng có chút không hiểu, “Ta vừa rồi còn nghe người hát cái gì mà thịt cá bong bóng cá...”

Phương Nhất Chúc gật đầu, “Đầu sư tử ăn có ngon hay không, then chốt chính là dựa vào thịt cá này.” Nói rồi, nàng đem thịt được viên thành những viên tròn thả vào trong chảo, viên thịt ở trong dầu sôi đảo vài cái, liền chuyển thành màu vàng óng.

“Còn những chỗ màu đen này?” Thẩm Dũng hiếu kỳ chỉ những điểm đen trên lớp ngoài ánh vàng rực rỡ của những viên thịt đầu sư tử.

“Đây là da cá.” Phương Nhất Chúc nói, “Vị của thịt cá cùng thịt heo hoàn toàn không giống nhau, nếu như nấu đầu sư tử dùng thịt heo, toàn thịt nạc sẽ khô, nếu thêm thịt mỡ, khi rán sẽ ra mỡ, đầu sư tử vốn đã béo, có mỡ sẽ không thể ăn được. Thịt cá mềm, cho nên có thể thay thế thịt mỡ, cũng sẽ không ngấy, da cá giòn, lại dai, đem thịt cá cùng thịt heo trộn lẫn, hương vị sẽ không mất đi, bong bóng cá cũng rất tốt, đặc biệt dai giòn!”

“Ồ.” Thẩm Dũng gật đầu, tự nói, còn có phương pháp này nữa sao?

Sau đó, Phương Nhất Chúc đem đầu sư tử trong chảo vớt ra, bỏ vào trong bát tô, rắc thêm hạt tiêu, hồi hương, chờ cho gia vị ngấm rồi bắt đầu đem đi chưng, chờ đến khi nước sôi, liền rút bớt củi, từ từ cách thủy.

Xong xuôi, Phương Nhất Chúc bắt đầu xào cay cải dầu.

Cải dầu vốn có màu xanh lục bích, Phương Nhất Chúc chỉ cho vào nồi đảo qua vài cái đã lập tức bắc ra.

“Nương tử, hình như chưa có chín a?” Thẩm Dũng hỏi.

“Tướng công, nấu chín ăn sẽ không ngon, chỉ cần rau hơi chuyển màu là có thể ăn được rồi.” Phương Nhất Chúc bắc nồi ra, bốn miếng đầu sư tử xếp trên đĩa, hai bên trái phải xếp một vòng xanh bích của rau cải dầu, cười nói: “Cái này gọi là ‘nhục mỹ ngư tiên kim thủy bì, tương hương phác tị khẩu cảm đi. Sư tử đầu hồng du thái bích, sắc vị câu giải chú nan ly’*.”

*Thơ a, ta không biết dịch như thế nào nên để tạm Hán Việt cho hay, đại loại nó là: khen món ăn =))

Sau một tiếng “ăn cơm” của Phương Nhất Chúc, mọi người đều tiến vào xới cơm, một miếng thịt kho đầu sư tử một bát cơm trắng, cái kia tưởng tượng xem a.

Thẩm Dũng vừa ăn vừa nức nở khen, lại nghe Phương Nhất Chúc đột nhiên nói, “Tướng công, lát nữa đi Yên Thụ lâu tra án đi.”

Thẩm Dũng sùng sốt, xoay mặt nhìn Phương Nhất Chúc, “Nương tử... Người thực sự tin ta sao?”

Phương Nhất Chúc cười cười, lắc đầu: “Không tin.”

Thẩm Dũng có chút nhụt chí, nói: “Nếu người không muốn ta đi, ta sẽ không đi, đừng lo lắng.”

Phương Nhất Chúc nâng cằm, suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không cho người đi, người nhất định không yên lòng, hơn nữa đây là án liên quan đến mạng người không phải chuyện có thể đùa. Có điều để cho người đi, ta sẽ lo lắng, cho nên... ta và người cùng đi dạo kỹ viện một lần.”

“Khụ khụ...” Thẩm Dũng bị miếng đầu sư tử trong miệng làm cho nghẹn họng.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Mật đường cùng Yến Thúy lâu

Nửa canh giờ sau, Thẩm Dững ở trong sân đậm chân ôm bụng cười ha ha, Phương Nhất Chúc mặc một bộ quần áo của hắn, đứng ở trước cửa phòng, tay áo ở trong gió phiêu đảng bay lên bay xuống. Xiêm y quá rộng.

Phương Nhất Chúc vốn nghĩ sẽ rất tốt, nữ phần nam trang, giả thành một thư sinh tiêu sái tuấn mỹ, cùng Thẩm Dững đi đến kỹ viện dạo chơi một lần, chỉ tiếc, tìm quần áo của Thẩm Dững đến mặc nhưng căn bản không che được thân phận. Đừng xem vóc người Phương Nhất Chúc nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng cũng rất có đường nét, liếc mắt là có thể nhận ra nữ giả nam, hơn nữa nàng lại không vấn kiểu tóc của nam nhân, vòng tay Thẩm Dững mua cho cũng không tháo xuống.

Thẩm Dững nhìn cười, tiến lại gần hỏi: “Một thân trang phục của vị huyênh đải này, là từ Tây Vực tới sao?”

Phương Nhất Chúc bắt nấn trừng mắt nhìn hắn một cái, Thẩm Dững lại tiếp tục cười.

Phương Nhất Chúc túm lấy vạt áo dài phía trước, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, miệng lẩm bẩm: “Ca từ của kịch nam đều là gạt người, cái gì mà không kể ta là nữ tử, nam trang đều dễ dàng khiến cho người ta tin tưởng, đều là gạt người.”

Thẩm Dững cười cười, tiến tới gần hỏi, “Nương tử, biết sai ở chỗ nào không?”

Phương Nhất Chúc nhìn hắn.

Thẩm Dững liếc mắt nhìn ngực nàng, Phương Nhất Chúc vội vàng lấy tay che lại, “Không cho phép nhìn!”

Thẩm Dững vẫn cười: “Một cô nương đáng yêu như ngươi muốn giả nam trang lại còn là cái loại thiếu gia anh tuấn tiêu sái, làm sao có khả năng?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi không mang ta đi, ngươi cũng không thể đi.”

Thẩm Dững bắt đầu đi, sờ sờ mũi, nói: “Thế này đi, ta cải trang cho ngươi thành nam nhân, nhưng ngươi không được nói khó coi a!”

“Được.” Phương Nhất Chúc vội vàng gật đầu.

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, kéo Phương Nhất Chúc vào nhà, nói: “Cởi bộ quần áo bên ngoài ra.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc đem áo khoác cởi ra, chỉ còn lại một chiếc áo lót trắng mỏng.

Thẩm Dững mở ngăn tủ tìm kiếm một hồi, lấy ra một miếng vải trắng, đem miếng vải ở trên người Phương Nhất Chúc quấn vài vòng, khiến cho bụng cùng hông của nàng dày thành một khối, lại dùng dây lưng, cột chặt miếng vải.

Đứng ở một bên nhìn, cảm thấy đã ổn, Thẩm Dững mới tiến đến rương gỗ trong góc tường tìm kiếm một hồi, tìm được một bộ quần áo của mình trước đây, để cho Phương Nhất Chúc mặc vào.

Xong xuôi, lại đi tìm một ít bông, nhét vào phía sau lưng Phương Nhất Chúc.

“Ồi chào?” Phương Nhất Chúc bị xoay tới xoay lui đến chóng mặt, cảm thấy ục ịch nặng nề, tuy nhiên bộ dạng đỡ hơn lúc trước.

Thẩm Dững để Phương Nhất Chúc ngồi xuống, một lần nữa chải đầu vấn tóc lên cho nàng, thoạt nhìn cũng coi như gọn gàng nhanh nhẹn.

Phương Nhất Chúc đem trâm cài cẩn thận cài vào trong rương nhỏ, rồi đem giấu ở ngăn tủ.

Thẩm Dững bật cười, thấy nàng do dự không muốn tháo vòng trên cổ tay, liền vẫy vẫy, ý bảo nàng lại gần.

Phương Nhất Chúc tới gần bên người hắn, Thẩm Dững đem tay áo của nàng xắn lên, cũng kéo vòng tay lên cao, rồi dùng một mảnh vải quấn vào cổ tay nàng, ngay dưới chiếc vòng, sau đó đem tay áo buông xuống, nói: “Được rồi.”

Phương Nhất Chúc nhìn cổ tay, khẽ lắc lắc, cũng không thấy vòng tay tuột xuống nữa, cảm thấy rất tốt.

“Như vậy có không tệ nữa không?” Phương Nhất Chúc cầm chiếc quạt trong tay khẽ phe phẩy, nhìn bản thân mình hết bên nọ đến bên kia trong

gương.

Thẩm Dũng gật đầu, nói: “Cũng không có gì, chỉ là một kẻ mập mạp ẻo lả.”

Phương Nhất Chúc nghe thấy Thẩm Dũng gọi thế, cảm thấy rất kích thích, nhắc chân đuổi theo hắn, Thẩm Dũng duỗi tay ôm lấy thắt lưng của nàng, miệng nói, “Eo thật là thô nha!”

Ở bên ngoài sân, Tiểu Kết Ba kéo Tiểu Thạch đang muốn bùng trà đi vào trong phòng: “Chờ một chút, đừng đi vào.”

“Sao thế?” Tiểu Thạch không hiểu, “Tỷ tỷ nói muốn uống trà nha.”

“Hiện tại không vào được.” Tiểu Kết Ba hắc hắc cười xấu xa, “Ngươi còn nhỏ, đừng nhìn mấy chuyện này.”

“Nhìn cái gì?” Tiểu Thạch hiếu kỳ hỏi.

“Thiếu gia đang giờ trò lưu manh!” Tiểu Kết Ba tiếp lấy khay trà trong tay Tiểu Thạch, đẩy nàng, “Ngươi trở về đi.”

Tiểu Thạch không biết làm gì khác, đành phải trở về, trên đường về bắt gặp Thẩm phu nhân, “Tiểu Thạch.”

“Nghĩa mẫu.” Tiểu Thạch kêu một tiếng rồi chạy tới.

“Dùng nhi cùng Nhất Chúc có trong viện không?” Thẩm phu nhân hỏi.

“Có, nhưng không thể vào nhìn được.”

“A? Vì sao?” Thẩm phu nhân không hiểu hỏi.

“Tiểu Kết Ba nói cái gì mà thiếu gia đang giờ trò lưu manh đó.” Tiểu Thạch trả lời.

“Ai u...” Thẩm phu nhân lắc đầu, “Trời còn chưa có tối nha!” Nói xong, kéo Tiểu Thạch trở về, trong miệng vẫn lẩm bẩm, “Suốt ngày giờ trò lưu manh, cũng đã lưu manh đến non nửa năm, mà sao ta vẫn chưa trông thấy mặt cháu?”

Trong viện, Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng vừa đọc sách vừa đùa giỡn, lần qua lần lại cho đến tận chạng vạng. Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Dũng dẫn Phương Nhất Chúc đi đến Yến Thúy lâu.

Đây là lần đầu tiên Phương Nhất Chúc đi đến kỹ viện, vô cùng tò mò, nghe nói Yến Thúy lâu cùng Phiêu Hương viện là hai tòa tiểu lâu lịch sự tao nhã cũng là xa hoa nhất Đông Hạng phủ, tuy rằng là kỹ viện, thế nhưng bên trong vẫn có nơi thanh tĩnh thoải mái. Nhiều khách nhân đến nơi này cũng chỉ để uống trà nói chuyện phiếm, nghe đàn xem múa.

Phương Nhất Chúc một đường đi theo Thẩm Dũng, liên tục hỏi, “Tướng công? Đi Yến Thúy lâu có cái gì ... có chuyện gì cần đặc biệt chú ý không?”

“Cũng không có gì, đừng đến gần tên nam nhân xấu xí nào quá là được.” Thẩm Dũng chú trọng nói, “Ai đến gần ngươi thì nói cho ta biết, ta đánh bọn họ, bằng không ngươi trực tiếp ra tay cũng được.”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm gật đầu, “Được.”

“Đúng rồi, nương tử.” Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi nói... Chúng ta nên để ý đến người như thế nào?”

“Ta nghĩ, trước hết chúng ta tiếp cận các cô nương bên trong hoa lâu hỏi thăm một chút.” Phương Nhất Chúc nói, “Các cô nương khẳng định có thể nhận ra được người nào khả nghi, hơn nữa nếu là khách nhân bình thường càng dễ dàng.”

“Ừ.” Thẩm Dũng cảm thấy có lý, “Lại nói tiếp... vì sao kẻ đó chỉ chọn các cô nương ở Yến Thúy lâu? Đông Hạng phủ ngoại trừ Yến Thúy lâu, lớn nhất chính là Phiêu Hương viện, nơi nào cũng có cô nương bị chuộc thân, cũng không nghe thấy gặp chuyện không may.”

“Yến Thúy lâu có cái gì đặc biệt sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Ừ...” Thẩm Dũng ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, nói: “Nói như thế nào nhỉ, các cô nương ở Yến Thúy lâu khá táo bạo, cô nương ở Phiêu Hương viện lại tương đối khá ái, cho nên những khách nhân lớn tuổi thường chọn Yến Thúy lâu, còn thiếu niên tuổi trẻ đa phần đến Phiêu Hương viện, đương nhiên, có những người cả hai nơi đều thích đến.”

“Giống như ngươi?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“À, ta thích Phiêu Hương viện hơn...” Lời nói buột ra khỏi miệng, Thẩm Dũng mới biết lỡ lời, dè dặt nhìn Phương Nhất Chúc, quả nhiên thấy nàng híp mắt lại nhìn chằm chằm mình.

“Khụ khụ.” Thẩm Dũng ho khan, lại gượng cười nói, “Chỗ đó, ta rất lâu rồi không đi.”

Phương Nhất Chúc cau mày, cảnh cáo: “Sau này cũng không cho đi!”

“Không đi!” Thẩm Dững lắc đầu, “Tuyệt đối không đi!”

Phương Nhất Chúc lúc này mới buông tha cho hắn, theo hắn đi đến phía trước đi, thoáng cái đã thấy cửa Yến Thử lâu, vài tiểu nhị áo ngắn đang bắt chuyện với khách nhân. Phàm là nam tử đi ngang qua, đều đón đả chào hỏi: “Gia, vào bên trong uống chén trà được không?”

Nếu có do dự một chút sẽ lập tức mời vào bên trong, còn nếu không liếc mắt thì sẽ bỏ qua.

Tới cửa lâu, Phương Nhất Chúc có chút khăn trương, hỏi Thẩm Dững, “Tướng công, bộ dạng như ta, có thể bị lộ không?”

Thẩm Dững cười cười, “Không có việc gì.”

“Thực sự sao?”

“Ừ.” Thẩm Dững cùng nàng đi đến trước cửa.

“Ai u, đây không phải Thẩm công tử sao?” Một gã nam tử vội vàng đi lên nghênh đón, vừa mời nồng nhiệt mời Thẩm Dững vào trong vừa nhìn thoáng qua Phương Nhất Chúc ở bên cạnh.

Thẩm Dững trên tay cầm một cây quạt, duỗi tay ngăn Phương Nhất Chúc, đầu quạt ở trên vai Phương Nhất Chúc khẽ điểm một cái, nói với nam tử kia: “Tìm vài cô nương quen đến hầu trà.”

Nam tử kia ngẩn người, lập tức gật đầu, “Được!” Nghiêng thân mời hai người vào bên trong, sau đó quay sang trái phải nói lớn, “Thẩm công tử tìm người uống trà, tìm cô nương thành thạo, tay chân sạch sẽ đến a, còn có khách quý.”

“Vâng.” Bọn tiểu nhị dường như nhận được mệnh lệnh giống nhau, đi vào bên trong hầu hạ Thẩm Dững, kỳ quái chính là, không có người nào ngẩng đầu nhìn Phương Nhất Chúc, Thẩm Dững đi lên lầu hai, tìm một một phòng trang nhã vừa an tĩnh vừa có thể quan sát được tình hình lầu dưới, kéo một cái ghế cho Phương Nhất Chúc, để nàng ngồi xuống.

Phương Nhất Chúc sau khi ngồi xuống, hỏi Thẩm Dững, “Tướng công, thật là kỳ lạ, không có người nào ở đây bắt chuyện với ta?”

Phương Nhất Chúc vừa hỏi xong, chợt thấy một cô nương đi tới rót trà cười cười, hỏi Thẩm Dững, “Vị này là Thiếu phu nhân?”

Thẩm Dững cười gật đầu.

“Ồ, thật vinh hạnh.” Cô nương kia rót cho Phương Nhất Chúc một chén trà hoa cúc, cầm vài đĩa điểm tâm đến, còn bóc cam cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc có chút thất thần, đợi cô nương kia cười tủm tỉm đem cam đã bóc sẵn để trước mắt nàng, sau đó xoay người rời đi, mới vội vàng hỏi Thẩm Dững, “Tướng công, có phải ta quá lộ liễu hay không? Bị phát hiện rồi sao?”

Thẩm Dững lắc đầu cười, nói: “Bị phát hiện thì đã sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Phương Nhất Chúc cũng không biết bị phát hiện thì sẽ ra sao? Tuy nhiên không phải nói nữ nhân không thể vào kỹ viện sao? Cũng giống nữ nhân không thể vào chùa làm hòa thượng vậy.

“Ta vừa nói với bọn họ.” Thẩm Dững dùng mũi quạt nhẹ nhàng chọc chọc vào vai Phương Nhất Chúc, nói: “Cái này gọi là chào hỏi, nam trái nữ phải, chọc bên vai trái, là nói rằng vị huynh đệ này của ta không thường đến những nơi như thế này, không nên quá nhiệt tình, chọc bên vai phải, biểu thị vị bằng hữu này là một nữ khách, nam nhân nên tránh lui.”

“Kỹ viện... Có thể cho nữ nhân vào sao?” Phương Nhất Chúc khó hiểu hỏi.

Thẩm Dững cười lắc đầu, nói: “Nha đầu ngọc, miếu hòa thượng cũng cũng có nữ tử mặc nam trang mà vào. Tuy nhiên đây chỉ là tỏ vẻ tôn trọng cùng tránh bị nghi ngờ thôi, kỳ thực có bao nhiêu nữ nhân mặc nam trang mà không bị phát hiện? Ai có mắt không phải kẻ ngọc đều có thể nhìn thấy.”

Phương Nhất Chúc nghe nói có chuyện như vậy, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy... có người nào đường hoàng mang theo nữ khách đến kỹ viện không?”

“Cũng có a.” Thẩm Dững nói, “Một số người cũng chỉ là cùng nhau đến xem ca vũ, còn có một số người đến xem để mở rộng tầm mắt, tuy nhiên dù sao cũng chỉ là một số người.” Nói xong, tiến đến bên tai Phương Nhất Chúc thấp giọng nói, “Mà hoàng hoa khuê nữ lại càng ít, bởi vì không có người đi cùng, rất khó vào.”

Trên mặt Phương Nhất Chúc nóng rực, tuy nhiên nàng không hiểu cách suy nghĩ của người sống khá giả. Trước đây nàng nghĩ kỹ viện là một nơi không tốt, nghĩ tới mẩu thân mà nàng quý trọng nhất đã từng ở nơi đây, trong lòng lại khó tránh khỏi thương tâm, nhưng hôm nay nhìn thấy, ngực cũng đỡ trống trải hơn, gương mặt nhìn Thẩm Dững.

Thẩm Dững thấy trên mặt nàng dường như có chút vui vẻ, liền với tay lấy một quả cam ăn: “Ừ, ngọt!”

Phuong Nhất Chúc cũng ăn quả cam trước mặt mình, cảm thấy không tồi, không chua nhưng vị hơi nhạt...

“Không ngọt sao?” Thảm Dững với tay lấy một múi cam của Phuong Nhất Chúc, gọt đầu, đem quả cam của mình cho nàng, “Ăn của ta đây này.” Lại lấy quả trên tay Phuong Nhất Chúc, hai ba miếng ăn hết.

Phuong Nhất Chúc cầm quả cam, cười ăn, thật ra Thảm Dững so với thư sinh tú tài khác, có khí phách hơn, nam nhân như vậy mới tốt, múa mép khua môi kỳ thực không đáng tin cậy.

Thảm Dững thấy Phuong Nhất Chúc ăn quả cam của mình, lại ở trong đĩa lấy ra mấy quả, Phuong Nhất Chúc với tay giúp hắn chọn, nói: “Có ròn mới ngọt.”

“Phải có ròn hả?” Thảm Dững hiểu kỳ, cầm hai quả cam so sánh.

“Ừ.” Phuong Nhất Chúc gọt đầu, “Dưa méo đào chín, táo hoa cam ròn, lựu nứt lê đẹp, như vậy mới ngon.”

Thảm Dững nghe cảm thấy thú vị, lúc này lại có một kỹ nữ cầm lư hương cùng một bình trà đi vào, với cái ghế tròn bọc vải ngồi xuống bên cạnh, giúp hai người pha trà.

Ấm trà vô cùng tinh xảo, Phuong Nhất Chúc chuyên tâm nhìn, hỏi: “Tỷ tỷ, cái này có bán không?”

Kỹ nữ kia sừng sốt, cười trêu chọc Phuong Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân, người gọi ta là tỷ tỷ, Thảm thiếu gia sẽ tức giận đó.”

Phuong Nhất Chúc nháy mắt mấy cái nhìn Thảm Dững, thấy hắn cũng đang dờ khóc dờ cười, hỏi: “Vị mỹ nhân này xưng hô thế nào?”

Thảm Dững nói xong, nhìn Phuong Nhất Chúc, chỉ sợ nàng bởi vì mình gọi người ta là mỹ nhân mà mất hứng, tuy nhiên Phuong Nhất Chúc một chút biểu tình cũng không có, dường như chẳng ngại.

“Gọi ta Vũ nhi là được.” Nàng cười cười, hỏi Phuong Nhất Chúc, “Điểm tâm có đậu hũ hạnh nhân, muốn ăn không?”

“Muốn.” Phuong Nhất Chúc gọt đầu, Vũ nhi cười cười, đứng lên đi lấy điểm tâm đến cho nàng.

Phuong Nhất Chúc vừa cầm chén trà hoa cúc, vừa nói: “Tướng công, Yến Thúy lâu này thật thoải mái nha.”

“Đó là bởi vì chúng ta chọn phòng trang nhã ở trên lầu hai.” Thảm Dững nói, “Nếu là muốn vui đùa với các cô nương, phải đi xuống đại sảnh dưới lầu, các cô nương dưới đó tương đối cởi mở thân thiện.”

Phuong Nhất Chúc tò mò thò đầu nhìn ra bên ngoài, thấy Vũ nhi đang bưng khay trà đi xuống, vừa mới xuống dưới cầu thang, thấy trước mặt là một nam tử trung niên phúc hậu, liền nhiệt tình chào hỏi: “Vương chương quý? Cuối cùng ngài cũng tới a, Xảo nhi đang ở phía sau nhớ ngài muốn chết!”

Wương chương quý khả khả cười, gọt đầu nói: “Vũ nhi càng ngày càng duyên dáng a.”

“Thôi đi, trong lòng ngài không phải chỉ có Xảo nhi sao?”

.....

Phuong Nhất Chúc có chút không hiểu ngoại đầu nhìn lại... bộ dạng Vũ nhi vừa mới ôn nhu khéo léo hoạt bát dễ gần, thế nào đột nhiên lại trở nên nhiệt tình nóng bỏng như vậy? Lúc ở trên lầu là mỹ nhân nhã nhặn lịch sự, xuống lầu lại biến thành quả ớt nhỏ?

“Người trong kỹ viện đa số đều nhìn người tới mà hành sự.” Thảm Dững rót trà cho Phuong Nhất Chúc, cười nói: “Các cô nương, biết nam nhân mang theo nữ nhân tới, cũng không dám lơ mắng, nếu không sẽ bị đánh.”

Phuong Nhất Chúc khẽ nhún mày, nhỏ giọng nói, “Như vậy thật đáng thương.”

Thảm Dững cười cười, “Không như thế sao có thể gọi là kỹ viện?”

Phuong Nhất Chúc giương mắt nhìn hắn một chút, nói: “Sớm biết thế thì không tới.”

Thảm Dững nhón mị, “Không đến sao? Vậy các nàng có thể trực tiếp nhào lên!”

Phuong Nhất Chúc lập tức khăn trương mở to hai mắt, Thảm Dững cố nhịn cười.

Lúc này, một người phụ nhân trung niên chậm rãi đi tới, bộ dạng kia thoát nhìn rất quen mắt, trang phục cũng mỹ lệ, nàng cười hỏi Thảm Dững, “Thảm thiếu gia, nghe nói sau khi an tĩnh thành thân không đi phiêu hoa nữa. Sao hôm nay lại mang theo Thiệu phu nhân đi cùng?”

Thảm Dững cười nói, “Nương tử ta nói muốn tìm một nơi thanh tĩnh để uống trà, ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ thấy có đây thích hợp.”

Phuong Nhất Chúc nghe xong, hơi gọt đầu, Thảm Dững tuy rằng nhìn có chút bất cần, thế nhưng đại khái là do nhiều năm lăn lộn bên ngoài, rất tùy ý. Nàng phát hiện Thảm Dững đến nơi nào, vô luận gặp gỡ người nào, đều có thể nói chuyện, có đôi khi so với Thảm Kiệt còn thông minh hơn, một câu nói

của hắn có thể giải quyết chuyện êm đẹp.

“À.” Phụ nhân kia nghe xong dường như vô cùng vui vẻ, gật đầu với Phương Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân, trà ở đây là tốt nhất Đông Hạng phủ! Lát nữa trở ra, nhớ mang theo một ít.”

“Được.” Phương Nhất Chúc nhanh chóng gật đầu, nàng cũng thích trà.

“Gọi ta Mạc tỷ là được.” Phụ nhân cười cười, hỏi Thẩm Dũng, “Thẩm công tử hiếm khi đến Yến Thủy lâu, chỉ để uống trà thôi sao?”

Thẩm Dũng mỉm cười, nghĩ thầm: thiên hạ ba trăm sáu mươi nghề, có thể mở và quản lý được một kỹ viện hẳn là người có khả năng, Mạc tỷ này cặp mắt rất tinh tường, xem ra đã biết lần này hắn đến là có mục đích khác.

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, hỏi: “Mạc tỷ có rảnh rồi không? Cùng ngồi uống chén trà?”

Mạc tỷ nghe xong ha ha nở nụ cười, cũng kéo ghế ngồi xuống, nói: “Cũng đã mười năm không tiếp khách, hôm nay nể mặt Thẩm công tử vậy.”

Thẩm Dũng gật đầu, “Đa tạ Mạc tỷ.”

Lúc này, Vũ nhi cũng bưng một khay nhỏ tiến vào, bên trên có đậu hũ hạnh nhân, hỏi Mạc tỷ: “Mụ mụ, hôm nay nổi gió gì lại khiến ngài tự mình tiếp khách nha?”

“Mặt mũi của Thẩm công tử không đáng để cho ta tự mình tiếp đón sao?” Mạc tỷ cười nói, “Đến đây, người cũng ngồi xuống.”

Vũ nhi cũng kéo ghế ngồi.

Thẩm Dũng suy nghĩ không biết nên hỏi hai người về vụ án thế nào mới tốt, lại nghe Mạc tỷ chủ động lên tiếng, “Ai... Hiện tại làm người quả thật không dễ dàng a, thật vất vả mới có người chuộc thân thoát ly biển khổ, kết quả cũng chỉ là giấc mộng Hoàng Lương*, tiền bạc vô ích.”

*Giấc mộng Hoàng Lương: Điển cố, “Hoàng Lương” nghĩa là lúa vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một ông già cho mượn cái gối nghỉ tạm. Lư Sinh ngủ và mơ thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Nhưng tỉnh dậy mới biết chỉ là giấc mộng. Ý chỉ giấc mộng đẹp nhưng ngắn ngủi.

“Tiền bạc vô ích?” Thẩm Dũng có khó hiểu: “Tại sao là tiền bạc vô ích?”

“Chuộc thân phải có bạc, bạc bỏ ra nhưng người lại không có được, thế không phải tiền bạc vô ích hay sao?”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc gật đầu, ăn một miếng đậu hũ hạnh nhân, cảm thấy hơi nhạt, liền hỏi Vũ nhi, “Vũ Nhi tỷ, có mật không?”

“Có.” Vũ nhi đi lấy một bình mật đến, đưa cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc chọn một quả cam ngọt, đem từng múi cam bóc ra, đặt trên mặt khối đậu hũ hạnh nhân, cứ như vậy lần lượt đặt cam lên từng khối bánh, cho đến khi đầy, mới dùng bình mật, trên mặt mỗi khối bánh đều đổ một ít.

Vũ nhi có chút hiếu kỳ, ghé đến hỏi, “Đây là cách ăn gì?”

“Mật đường quăn.” Phương Nhất Chúc nói, “Trái cây cùng thức ăn xếp lại với nhau, dùng chút mật bao lấy, như thế rất dễ ăn!”

“Vậy sao?” Vũ nhi hiếu kỳ duỗi tay cầm lấy một miếng, nhét toàn bộ vào trong miệng, một miếng lớn, nhai nhai, sau đó thốt lên, “A! Ăn thật ngon!”

“Ta cũng thử.” Mạc tỷ cũng duỗi tay lấy một miếng, gật đầu liên tục, “Ừ, ngon!”

Phương Nhất Chúc cầm một miếng đưa qua cho Thẩm Dũng, lại thấy Thẩm Dũng nhẹ nhàng vuốt cằm, dường như đang xuất thần, không biết suy nghĩ cái gì. Phương Nhất Chúc đem đậu hũ hạnh nhân nhẹ nhàng đặt vào bên cạnh chén trà trước mặt Thẩm Dũng. Thẩm Dũng đột nhiên giương mắt nhìn nàng.

Phương Nhất Chúc trong lòng hơi động, nhất định là Thẩm Dũng đã nghĩ ra được đầu mối gì!

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Heo lên cây cùng quỷ mê tâm

Thẩm Dững đúng là đang suy nghĩ, điều hấn nghĩ đến chính là từ khi vụ án phát sinh tới giờ, dường như mọi người đều chỉ lo lắng cho các kỹ nữ. Đại khái hấn và Phuong Nhất Chúc đã đến gặp Loan Nhi, cũng đi đến nơi phát sinh chuyện không may nhất chính là Yên Thủy lâu này, nhưng quên mất một điều những thư sinh trong vụ án cũng là người bị hại. Chuyện những thư sinh chuộc thân cho kỹ nữ, tuy rằng đều khiến người nhà tức chết, thái độ của mọi người đối với bọn họ cũng trở nên thay đổi, thế nhưng nói thật ra những thư sinh này cũng không phải cố ý gây nên. Con người có thất tình lục dục, chỉ đơn giản là yêu thương một kỹ nữ, chuộc thân cho nàng, việc hao của tốn bạc tạm thời không nói, còn mang nỗi đau mất đi người thân, thân bại danh liệt, thậm chí còn bị đưa đến đại lao chịu khổ hình. Có thể nói những kỹ nữ đúng là số khổ, một số người bị buộc phải trở về kỹ viện, cũng có một số người quyết định xuất gia như Loan Nhi, nhưng số phận của những thư sinh kia cũng không hề tốt đẹp.

Thẩm Dững đột nhiên có một loại ý nghĩ, có thể hung thủ cũng là một người như vậy hay không? Vốn chính bản thân hấn chuộc thân cho một kỹ nữ, rồi trở nên tan cửa nát nhà, sau đó cũng muốn khiến cho người khác nếm thử cảm giác này...

Có điều đây cũng chỉ là một loại suy đoán mà thôi, nhưng Thẩm Dững nghĩ, có thể từ điều này mà tra ra chuyện gì đó.

“Thẩm thiếu gia?” Mạc ty thấy Thẩm Dững đột nhiên ngẩn người ra, lên tiếng nhắc nhở.

“À.” Thẩm Dững ngẩng đầu lên nhìn nàng, hỏi: “Chuyện gì?”

Mạc ty cũng ngẩn người, vừa định nói, lại thấy Phuong Nhất Chúc cầm mặt đường đưa đến trước mặt Thẩm Dững: “Tướng công, há miệng.”

Thẩm Dững vô thức há miệng, nuốt trọn miếng bánh vào trong, liên tục gật đầu, “Nương tử, thật ngọt!”

Vũ Nhi thấy thế bật cười, nhìn Phuong Nhất Chúc một chút, lại quay ra gật đầu với Thẩm Dững: “Không sai, nương tử này của ngài đúng là ngọt.”

Mặt Phuong Nhất Chúc đỏ hồng, ngồi ở đằng kia bóc cam, không quá rầy Thẩm Dững nghĩ về chuyện tình vụ án nữa.

Thẩm Dững bị Mạc ty nhắc tới một câu liền trở nên thanh tĩnh, cũng theo ý tứ của nàng hỏi tiếp, “Mạc ty, kỹ nữ nơi này thật đáng thương, những thư sinh si tình đến đây cũng đáng thương, trong Yên Thủy lâu này của ngài, có phải có nhiều thư sinh si tình như thế hay không?”

Mạc ty cười cười, quay sang nhìn Vũ Nhi.

Thẩm Dững cũng vô thức quay đầu nhìn nàng.

“Ai...” Vũ Nhi nở nụ cười lại mang theo chút thê lương, nói: “Thẩm công tử, nam nhân si tình cùng nữ nhân si tình trong thiên hạ, ta tin đều nhiều như nhau.”

Thẩm Dững hơi sùng sốt.

“Thế nhưng người si tình chưa hẳn có thể gặp gỡ người si tình, mà phần lớn nam nhân si tình cũng không đến những nơi như kỹ viện gánh hát này, hơn nữa đa số kỹ nữ trong kỹ viện đều đau khổ, người đau khổ một khi đã yêu liền trở nên si mê...” Vũ Nhi lắc đầu nói tiếp, “Cho nên trong kỹ viện thư sinh si tình không nhiều, nói cách khác chính là rất ít.”

“Ừ.” Thẩm Dững gật đầu, lại nói: “Thật lâu trước đây có người như thế không?”

“Trước kia vẫn có a, Mại Du Lang không phải là một người như thế sao.” Mạc ty cười nói, vừa châm trà cho Thẩm Dững và Phuong Nhất Chúc, vừa nói, “Yên Thủy lâu này của ta cũng không biết đã mạo phạm đến thần tiên nào, trước giờ đã có vài người xảy ra chuyện, còn có cô nương đâm đầu xuống giếng chết, sẽ không phải là hồn phách của nàng quấy phá đi.”

“Cái gì?” Thẩm Dững sùng sốt, hỏi: “Trong Yên Thủy lâu có cô nương đâm đầu xuống giếng chết? Sao không nghe thấy nha môn báo qua?”

“Ha ha.” Mạc ty cười cười, “Thẩm công tử, kỹ viện có ba việc không ai có thể quản: chỉ quản đến không quản đi, chỉ quản bạc không quản tình, chỉ quản sang không quản hèn; vương pháp lại cách chỗ này quá xa, huống chi cô nương này chính vì luẩn quẩn trong lòng mà đâm đầu xuống giếng.”

“Chuyện xảy ra mấy năm trước?” Thẩm Dững hỏi, “Sẽ không phải là bản án năm xưa chứ?”

“Chuyện xảy ra hai năm trước.” Mạc ty nói, “Cô nương tên là Diên Nhi.”

“Loan nhi, Diên nhi*, thật hợp a.” Phuong Nhất Chúc nói.

*Loan và Diên trong tên gọi của hai người chính là tên hai loài chim.

“Hai người bọn họ chính là tỷ muội.” Vũ Nhi cảm khái nói, “Nhưng số mệnh đều đau khổ như nhau.”

“Cụ thể vì sao tự vẫn?” Thẩm Dững muốn biết tường tận câu chuyện.

Mạc ty khe khẽ thở dài, nói: “Vũ Nhi, ngài kể đi, nói đến chuyện này ta lại thương tâm.”

Vũ Nhi gật đầu, bắt đầu kể: “Diên Nhi là một người cố chấp ương ngạnh, vốn nàng cũng không cam lòng lưu lạc đến nơi này, lúc đầu chỉ vì cuộc sống mà thôi. Nhưng đến một ngày, có một thư sinh tới đây, xuất thân của hấn dường như không đơn giản, ở chỗ này cùng Diên Nhi uống rượu hàn huyên một

đêm, Diên Nhi liền yêu thương hẳn.”

“Cứ như vậy?” Thẩm Dũng có chút hiếu kỳ, chỉ là uống rượu hàn huyên một đêm liền trở nên chung tình với một người sao?

“Loại chuyện này, rất khó nói đúng sai, nên hay không nên.” Vũ Nhi thờ dãi, “Khi đó Diên Nhi còn nhỏ, mới vào thanh lâu chưa bao lâu, đâu biết những cuộc vui như vậy chỉ nên gặp dịp thì chơi? Thoảng cái đã bị mắc kẹt, giống như rơi vào ma chường vậy?”

Thẩm Dũng gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Thư sinh kia, chính là một tay già đời.” Vũ Nhi lắc đầu nói, “Hắn thường xuyên đến đây, dùng lời đường mật lừa gạt Diên Nhi, còn nói sẽ chuộc thân cho nàng, lúc đó Diên Nhi ngày đêm ngóng trông, hy vọng thư sinh kia có thể cứu nàng ra khỏi biển khổ.”

“Sau đó?” Phương Nhất Chúc cũng nhin không được mà hỏi, “Thư sinh có chuộc nàng ra không?”

Vũ Nhi thờ dãi lắc đầu, “Chuộc cái gì, sau này mới biết được, thư sinh kia cưới thiên kim tiểu thư của một đại quan gia, việc vui như thế, toàn thành đều biết...”

Thẩm Dũng nhú mày, hỏi: “Vậy thư sinh kia là ai?”

“À, là công tử Lư gia.” Vũ Nhi nói: “Phụ thân hắn là đại phú hộ bán lúa gạo ở kinh thành, nhà mẹ đẻ làm quan lớn, sau khi thành thân liền dọn đến kinh thành ở.”

“À...” Thẩm Dũng suy nghĩ một chút gật đầu, nói: “Thư sinh kia có phải gọi là Lư Minh không? Ta nhớ được hắn, năm đó, người hắn lấy hình như là nữ nhi của một vị quan lớn trong kinh thành, chuẩn bị việc cưới hỏi lúc đó khiến toàn bộ Đông Hạng phủ đều âm ỉ một thời gian.”

“Chính vì việc này nên Diên Nhi mới tự vẫn sao?” Phương Nhất Chúc nhin không được hỏi.

“Cũng không phải.” Vũ Nhi lắc đầu, nói, “Biết được chuyện đó Diên Nhi khóc một trận lớn, nhưng chúng ta đều khuyên nàng, nam nhân đi đến kỹ viện mấy người là có tâm? Hơn nữa hắn cũng có tiền đồ của hắn, thử hỏi cơ hội tốt như thế sao hắn có thể bỏ qua? Diên Nhi lúc đó cũng nghe lời khuyên, ngoại trừ có chút đau buồn thất vọng, cũng không nhắc đến chuyện đó nữa.”

Phương Nhất Chúc nhú mày, nói: “Vậy Lư Minh đó đúng là kẻ lưu manh.”

“Ai, tài tử luôn luôn phong lưu mà.” Vũ Nhi lắc đầu.

“Phong lưu cái gì.” Thẩm Dũng bật cười, “Làm những chuyện như thế, tài tử thì được coi là phong lưu, đổi thành người bình thường xem, thế nào cũng bị gọi là hạ lưu.”

Vũ Nhi ha ha nở nụ cười, gật đầu: “Thẩm công tử nói rất đúng.”

“Nhưng vì sao sau đó Diên Nhi lại nhảy xuống giếng?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Sau khi thành hôn Lư Minh vẫn chưa có tới đây.” Vũ Nhi nói, “Cho đến tận nửa năm sau, Lư Minh đột nhiên trở lại, con đường làm quan của hắn thực sự là rộng mở, còn dẫn theo mấy người bằng hữu, vẫn tìm Diên Nhi hầu rượu.”

“Mang theo bằng hữu đến sao?” Thẩm Dũng nhú mày.

“Ừ, hình như là bằng hữu hắn kết giao ở kinh thành, dẫn về Đông Hạng phủ dạo chơi, Lư Minh muốn Diên Nhi hầu hạ bằng hữu của hắn, còn nói phải hầu hạ thật tốt.” Vũ Nhi thấp giọng nói, “Diên Nhi không đáp ứng, Lư Minh cảm thấy mất mặt nên đánh nàng.”

“Thật quá phận.” Vòng xung quanh lông mày Phương Nhất Chúc đều nhăn lại, “Sao có thể ghê tởm như thế?”

“Trước mặt mọi người Lư Minh nhục mạ Diên Nhi, sau đó phát tay áo rời đi.” Vũ Nhi thờ dãi một hơi, “Kẻ này, xấu xa đã thành bản chất, nam nhân tuy rằng đến kỹ viện quán hoa mua vui, nhưng đại đa số vẫn là khinh thường kỹ nữ từ đáy lòng. Những lời nói lúc đó của Lư Minh thật sự rất khó nghe, là ai thì cũng không chịu nổi. Hơn nữa Diên Nhi bình thường tương đối thanh cao, mặc dù ở bên trong kỹ viện nhưng cũng thường xuyên đắc tội với người khác, hôm nay trước mặt mọi người bị nhục nhã, châm chọc khiêu khích đến đỉnh điểm. Diên Nhi suy sụp đau khổ, ngay đêm đó liền nhảy xuống giếng...”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng đều nhin không được mà nhú mày, Diên Nhi này thật đáng thương.

“Từ khi Diên Nhi chết đi, các cô nương trong lầu chúng ta phần lớn cũng thay đổi.” Vũ Nhi cười cười, nói: “Chúng ta đều hạ quyết tâm, đối với khách nhân, nhất định chỉ gặp dịp thì chơi, cho dù tốt có tốt đến đâu cũng không thể động tình, nếu không sẽ giống Diên Nhi, chết không có chỗ chôn, nhất là đối với thư sinh!”

“Lư Minh kia thì sao?” Phương Nhất Chúc dường như là bất bình thay cho Diên Nhi, hỏi: “Đường làm quan của hắn sẽ không rộng mở nữa chứ?”

“Ha...” Vũ Nhi đột nhiên khinh thường cười cười, nói: “Ông trời hóa ra lại có mắt, dường như Diên Nhi làm quỷ cũng không buông tha hắn. Trước là Lư Minh ham mê bài bạc thua táng gia bại sản, lại còn đi uống rượu gây chuyện thị phi, sau lại yêu đương vụng trộm bị đuổi ra khỏi nhà, cuối cùng việc

chiếm dụng quân lương của hần bị phát hiện... Vinh hoa phú quý cũng chỉ được một năm, rồi từ cao cao tại thượng bị đập xuống dưới bùn, hôm nay cũng không biết lang thang khổn cùng nơi nào.”

Phương Nhất Chúc nghe xong gật đầu, cảm thấy rất đáng đời! Thiếu nợ phải trả, thiếu tình người cũng không đáng làm người, còn muốn xát muối vào vết thương người khác, chung quy chính là hại người hại mình. Nghĩ tới đây, lại liếc nhìn Thẩm Dững một chút, tự nói: vẫn là tướng công nhà nàng tốt nhất!

“Bây giờ nói không chừng Lưu Minh cũng đã chết.” Mạc tỷ thân nhiên nói, “Cái loại phụ lòng này, tuyệt không có kết cục tốt, chuyện trong lâu lán này thật giống như quỹ hồn của Diên Nhi tác quái, ta còn nghĩ mấy ngày nữa sẽ tìm một pháp sư đến, làm pháp một chút.”

Thẩm Dững nghe xong, ngoại trừ có chút cảm khái còn lại là thất vọng, hần vốn cho rằng Lưu Minh và Diên Nhi có thể là một đầu mối, nhưng mà hiện tại xem ra hai người này chỉ là một đoạn vương nước mà thôi, cùng vụ án lần này không có liên quan lắm. Mặt khác, có hai chỗ Thẩm Dững cảm thấy kỳ quái, thứ nhất là nếu như Vũ Nhi nói, những kỹ nữ ở đây đều nhớ kỹ bài học không nên động chân tình đối với thư sinh, thì vì sao vẫn có nhiều kỹ nữ được thư sinh chuộc thân như vậy? Đặc biệt là Loan Nhi, nàng không phải là tỷ muội tốt của Diên Nhi sao, sao có thể lại đi vào vết xe đổ? Thứ hai chính là thái độ của Mạc tỷ. Thẩm Dững có chút nghi hoặc, Mạc tỷ như là cố ý dẫn hần đến chuyện của Diên Nhi, mà lời cuối cùng, còn nói thành chuyện quỹ hồn Diên Nhi tác quái, ở đây có phải là có huyền cơ gì hay không?

Sau đó, Mạc tỷ cũng chỉ ngồi một lúc nữa rồi lại đi xuống dưới lầu bắt chuyện với khách, Vũ Nhi vẫn ở trong phòng tiếp chuyện Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dững thấy khách đến càng ngày càng nhiều, dưới lầu cũng bắt đầu náo nhiệt lên, từ miệng những khách nhân đến uống rượu tìm vui này bắt đầu đây những lời ong bướm là lời, hần không muốn Phương Nhất Chúc nghe nhiều, liền thanh toán bạc, rồi kéo nàng ra ngoài.

“Hô...” Ra khỏi Yến Thúy lâu, Phương Nhất Chúc hít sâu một hơi, “Tướng công, mùi hương bên trong Yến Thúy lâu thật nồng.”

“Khói có mang huân hương được đốt trong kỹ viện thường khiến thần trí người ta trở nên mê muội.” Thẩm Dững nói rồi duỗi tay nắm vai Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc giương mắt nhìn hần, lại thấy Thẩm Dững cười tùm tùm.

“Làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc cười hỏi.

“Nương tử, làm đồ ăn khuya ăn đi?” Thẩm Dững nói, “Ta đau đầu.”

“Sao lại đau đầu?” Phương Nhất Chúc có chút lo lắng hỏi.

“Không có gì chỉ là nghĩ nhiều nên đau đầu.” Thẩm Dững duỗi thắt lưng, nói: “Đầu mối của vụ án này nhiều, ngổn ngang lộn xộn, hơn nữa Mạc tỷ của Yến Thúy lâu, hình như có chuyện gì đó cố ý giấu diếm, hôm nay thêm một Diên Nhi, lại thêm đầu mối, nhưng thật ra ta cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc cũng gật đầu, “Tướng công, điều tra loại chuyện này thực sự là phiền phức, thảo nào phụ thân luôn luôn mang tâm sự nặng nề.”

“Đúng vậy.” Thẩm Dững cũng thấy được điều đó, khi còn bé luôn thấy phụ thân hần cau mày nghiêm mặt, còn tưởng rằng phụ thân thấy hần không vừa mắt ... Thì ra là bị các vụ án làm cho sầu não.

“Đi, tướng công.” Phương Nhất Chúc lôi tay Thẩm Dững, “Tạm thời không nghĩ nữa, chúng ta đi ăn khuya thôi.”

“Ừ.” Thẩm Dững gật đầu, mặc cho Phương Nhất Chúc kéo tay lôi đi.

Trở về phủ nha, Phương Nhất Chúc nhanh nhẹn thay đổi y phục, cả người trở nên nhẹ nhõm thoải mái, Thẩm Dững thấy nàng một thân áo hoa quần lụa, cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

“Nương tử.” Thẩm Dững ngồi ở trên băng ghế bên cạnh bếp lò, duỗi tay nắm lấy lỗ tai của tiểu Hoàng, hỏi Phương Nhất Chúc, “Nếu người là Loan Nhi, khi Diên Nhi chết, người có tin tưởng một thư sinh sẽ chuộc thân cho người không?”

Phương Nhất Chúc đang dùng một thùng gỗ nhỏ ngâm miến, nghe Thẩm Dững hỏi, lắc đầu, nói: “À... Nếu là ta, chắc ta sẽ không tin.”

“Vậy những kỹ nữ kia thì sao?” Thẩm Dững hỏi tiếp, “Có ví dụ của Loan Nhi và Diên Nhi, vì sao vẫn có những kỹ nữ khác bị chuộc thân?”

“Lại nói.” Phương Nhất Chúc cầm một con dao xắt thịt thành những sợi nhỏ, “Tướng công không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Kỳ quái chỗ nào?” Thẩm Dững hỏi.

“Để chuộc thân cho một kỹ nữ hình như cần rất nhiều bạc phải không?” Phương Nhất Chúc nói, “Nếu như những cô nương đó tự gom bạc để chuộc thân cho chính mình có thể sẽ phải mất đến mười năm, lúc đó thanh xuân cũng đã đi qua... Mặt khác những thư sinh kia đều rất nhiều của cải, nói chuộc thân cho các nàng liền có thể chuộc, giống như thư sinh hiện tại đang trong đại lao kia, ngay cả khế đất cũng bán đi, tướng công, người nói xem, thật giống như bị quỷ mê hồn.”

“Bị quỷ mê hồn...” Thảm Dững tặc tặc hai tiếng, gật đầu: “Cái này đúng là giống.”

Sau đó, trong phòng bếp bắt đầu trở nên an tĩnh, chỉ còn lại âm thanh băm băm chặt chặt thức ăn của Phương Nhất Chúc, Thảm Dững dựa vào ghế gỗ, mắt nhìn tiểu Hoàng đang nằm trên đất đến thất thần.

“Xèo xèo” một tiếng, chính là tiếng của thức ăn thả vào trong dầu sôi.

Thảm Dững ngẩng đầu lên, liền thấy Phương Nhất Chúc bắt đầu xào rau.

Lắc lắc đầu có chút hồ đồ, Thảm Dững đứng lên đi tới bên người Phương Nhất Chúc, thấp giọng hỏi: “Nương tử, làm cái gì đó?”

“Heo lên cây.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm đáp.

“Cái gì?” Thảm Dững nghe xong thì chút mơ hồ còn lại trong đầu cũng bay hết sạch, cười hỏi: “Sao lại có tên gọi thế này?”

“Đem thịt, gừng, nấm hương, măng non đều cắt mỏng, sau đó cho vào trong nồi xào lên, xào một lúc liền cho gia vị và tương vào, cho đến khi thịt vụn ra, lại cho miến đã ngâm chín vào.” Phương Nhất Chúc vừa nói vừa đem miến bỏ vào trong nồi, vừa cầm quai nồi vừa đảo liên tục.

“Ồ.” Thảm Dững gật đầu, “Đang xào miến à?”

Khi miến đã xào được rồi Phương Nhất Chúc lại lấy một ít vừng và hạt tiêu rắc lên trên, cuối cùng là cho hành lá xanh mút vào, rồi bắc nồi xuống.

Thảm Dững ở một bên cầm sẵn đũa chờ đợi.

Phương Nhất Chúc đem miến xào đã hơi co lại đem đến trước mặt Thảm Dững, nói: “Tướng công, ném thử đi.”

“Ừ.” Thảm Dững gấp lên một đũa miến... Nhưng miến này quá dài, Thảm Dững kéo tay, kéo đến nửa người, có chút dở khóc dở cười nhìn Phương Nhất Chúc: “Nương tử...”

“Tướng công đừng nhúc nhích.” Phương Nhất Chúc chỉ vào cánh tay Thảm Dững.

Thảm Dững vội vàng dừng lại động tác, hỏi: “Sao vậy?”

“Ngươi xem miến này đi?” Phương Nhất Chúc chỉ chỉ vào những sợi miến thật dài, “Có giống cây không?”

Thảm Dững bật cười, “Nếu như ngươi nói giống thì cũng miến cường coi là giống một chút.”

“Trên cây dính nhiều thịt heo như vậy, không phải là heo lên cây sao?” Phương Nhất Chúc cười có chút dí dỏm.

Thảm Dững cũng bị nàng chọc cười, “Ngươi dùng chính là thịt heo liền nói heo lên cây, vậy dùng thịt bò là bò lên cây, thịt cá chẳng phải là cá lên cây sao?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Tướng công thật thông minh.” Vừa nói vừa cầm một đôi đũa gấp miến lên ăn.

Thảm Dững đem miến nhét vào trong miệng, khó khăn lắm mới đưa hết được miến vào trong, một miệng đầy miến cùng thịt heo (ai bảo anh tham ăn gấp nhiều), vừa nhai vừa khen: “Ừm, heo lên cây, khá lắm.”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm, với tay rót một ly trà đặt ở bên cạnh, Thảm Dững đang ăn lại đột nhiên nói thảm, “Heo lên cây... quỷ mê tâm...”

“Cái gì?” Phương Nhất Chúc giương mắt nhìn hẩn, “Tướng công đừng nghĩ đến vụ án nữa, mau ăn đi.”

“Ừ.” Thảm Dững ngâm đũa, lại bắt đầu suy nghĩ, rồi đột nhiên duỗi tay bùng mồm lên, vừa ăn vừa đi ra ngoài, “Nương tử, đi!”

“Đề làm chi?” Phương Nhất Chúc có chút khó hiểu hỏi, nhưng vẫn theo sát hẩn ra ngoài.

“Chúng ta đi tìm Trương tú tài, mang hẩn đến đại lao.” Thảm Dững vừa ăn vừa trả lời.

“Mang hẩn đến đại lao làm cái gì?” Phương Nhất Chúc không giải thích được.

“Ta muốn để hẩn trông thấy thư sinh kia.” Thảm Dững nói, “Mấy người thư sinh này đều như bị quỷ mê hồn, nhất định có cái nguyên nhân giống nhau nào đó.”

Chương 36: Trà hun đùi gà cùng ý nghĩ sai lầm

Thẩm Dũng kéo Phuong Nhất Chúc đi tìm Trương Văn Hải, sau đó mang hấn đến đại lao.

Bọn nha dịch gác đại lao thấy Thẩm Dũng thì có chút nghi hoặc, lại quay sang nhìn Phuong Nhất Chúc ở bên cạnh, hỏi: “Thiếu gia, Thiếu phu nhân cũng đi vào sao? Bên trong rất bẩn a.”

Thẩm Dũng trước đây từng theo Thẩm Kiệt vào đại lao xem qua, tất nhiên biết bên trong thế nào, quay đầu nhìn Phuong Nhất Chúc, lại thấy nàng bước gần đến bên người mình, ý tứ chính là —— nàng cũng muốn đi vào.

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, rồi quay sang thương lượng với bọn nha dịch: “Chi bằng các người đem thư sinh kia ra bên ngoài này, ta có chuyện muốn hỏi hấn.”

“Đến phòng trực hỏi đi.” Nha dịch chỉ chỉ một phòng nhỏ ở ngay cửa đại lao, đó là nơi để bọn nha dịch trực ban nghỉ ngơi.

“Được.” Thẩm Dũng gật đầu, cùng Phuong Nhất Chúc và Trương tú tài đi vào bên trong ngôi xuống.

Không lâu sau, bọn nha dịch dẫn thư sinh kia đi ra.

Thẩm Dũng thấy khuôn mặt thư sinh tiều tụy, liền hỏi: “Người biết chuyện mẹ người bị người ta dùng độc hại chết rồi chứ?”

Thư sinh gật đầu.

“Những chuyện khác trước ta không nói, ta đến là muốn hỏi các người chuyện này.” Thẩm Dũng và Phuong Nhất Chúc ngồi đối diện hai người, hỏi: “Hai người không phải đều là kẻ đọc sách sao? Vì sao đang êm đẹp lại chạy đến Yên Thụy lâu?”

Hai người hơi do dự một chút, thư sinh nói trước: “Bởi vì... thê tử trong nhà ta thực sự rất hung hãn, nghe người ta nói các cô nương bên trong Yên Thụy lâu vô cùng dịu dàng, cho nên ta mới đi xem một chút.”

“Ta là bởi vì một lần đi chơi thuyền hoa, nghe được tiếng đàn động lòng người, hỏi là ai gảy... Có người nói, đó là Loan Nhi ở Yên Thụy lâu.” Trương tú tài nói, “Cho nên mỗi khi ta phiến muộn, liền đến Yên Thụy lâu nghe Loan Nhi xướng khúc, thường xuyên qua lại, trở nên yêu mến nhau.”

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu, lại hỏi: “Vì sao đều đi Yên Thụy lâu, mà không đi Phiêu Hương viện, đó cũng là một kỹ viện nổi tiếng a?”

“Bởi vì Loan Nhi ở trong Yên Thụy lâu.” Tú tài trả lời.

“Ta là bởi vì nghe người ta nói, các cô nương ở Yên Thụy lâu là ôn nhu nhất.” Thư sinh nói.

“Ha...” Thẩm Dũng bật cười, hỏi: “Ai nói cho các người?” Ngoài miệng nói, trong lòng lại nghĩ rõ ràng là các cô nương ở Phiêu Hương viện dịu dàng hơn một chút. Đang nghĩ lại thấy Phuong Nhất Chúc trừng mắt nhìn hấn một cái, Thẩm Dũng vội vàng thu lại tâm trạng, nghiêm túc nghe trả lời.

“Một người bằng hữu hay cùng ta đi uống rượu.” Thư sinh nói, “Họ Đồng.”

“Đồng Mộ sao?” Trương tú tài ở một bên đột nhiên hỏi.

“Ách, đúng vậy.” Thư sinh gật đầu, “Là hấn... Ngày đó một đám người uống rượu mà quen nhau, rất nhiều người chúng ta cùng chung một chỗ uống rượu tâm sự, ta bởi vì chuyện thê tử mà tâm tình không tốt, sau đó hấn đến an ủi ta, hai người chúng ta liền bắt đầu trò chuyện...”

Trương tú tài nhíu mi, cúi đầu dường như đang tự hỏi cái gì đó.

Thẩm Dũng vừa nghe thấy hai thư sinh này cùng biết một người, tinh thần lập tức phấn chấn lên, hỏi: “Đồng Mộ là ai?”

Trương tú tài nhìn Thẩm Dũng một chút, lắc đầu, nói: “Chỉ là gặp mặt một lần mà thôi, ở Đồng Hạng phủ này hấn dường như quen biết rất rộng, bình thường khi đám thư sinh tụ hội kết bạn, kể cả họp đồng hương hay tụ tập uống rượu, vân vân, thường xuyên có thể thấy hấn.”

“Ồ?” Thẩm Dũng khẽ nhíu mày, “Hấn có thân phận gì?”

“Chỉ là phu tử ở thư viện.” Trương tú tài nói, “Có điều đối với người khác tốt, cũng rất thân thiện.”

“Hấn chỉ cho các người đến Yên Thụy lâu?” Phuong Nhất Chúc hỏi: “Một phu tử, gợi ý các người đến kỹ viện, không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

“Cũng không hẳn là như thế.” Thư sinh lắc đầu, nói: “Thực ra người đọc sách không phải lúc nào cũng tốt, có một số việc không thể nói với người khác, chỉ có thể ở những nơi như thế mới có thể bày tỏ. Cũng bởi vì thái độ làm người của Đồng Mộ thân mật, cho nên rất nhiều người chọn hấn để tâm sự.”

Sau đó, Thẩm Dững lại hỏi một số tình tiết khác, cơ bản hai người đều khác nhau, điểm giống nhau duy nhất, chính là đều biết Đồng Mộ.

Hỏi xong chuyện cũng đã là đêm khuya, Phương Nhất Chúc theo Thẩm Dững trở về phòng, hai người ở trong phòng, mặt đối mặt ngồi trên ghế, bùng một chậu nước nhỏ để ngâm chân.

Phương Nhất Chúc hỏi: “Tướng công, phu tử kia thật sự là người tốt sao? Xúi giục người đã có vợ đi đến kỹ viện tìm hoa, rất không có đạo đức đi?”

Thẩm Dững khẽ cười, “Nương tử, người có biết có một loại người gọi là ‘dụ khách’ hay không?”

Phương Nhất Chúc sùng sốt, “Ta đã từng nghe người khác nói qua.”

Thẩm Dững cười cười, nói: “Kỹ viện quán hoa mở cửa đã là một điều thị phi, lại không thể khua chiêng gõ trống ở đường cái gọi khách đến mua vui, bởi vậy mới cần người dụ khách đến, những ‘dụ khách’ này đi tìm kiếm, lôi kéo những người mới giới thiệu đến kỹ viện. Mỗi một kỹ viện, ít nhất cũng nuôi từ mười đến hai mươi người như vậy. Thường ngày bọn họ không có việc làm chỉ chờ cơ hội mới đi kéo khách, mỗi tháng dựa theo số người dụ được mà lĩnh bạc, dụ được càng nhiều thì bạc càng nhiều.”

“Còn có kiểu mua bán thiếu đạo đức như vậy sao?” Phương Nhất Chúc lắc đầu, hỏi: “Vậy tướng công, người nghĩ Đồng Mộ kia cùng án lần này có quan hệ không?”

Thẩm Dững nhắc hai chân từ trong nước ra, dầm chân lên trên thành chậu gỗ nói: “Ừ... Nói chung đây là điểm giống nhau duy nhất của bọn hắn. Ngày mai, chúng ta đem đầu mối này nói cho đám người Thẩm Kiệt, để cho bọn họ đi tra xét một chút, biết đâu tất cả những thư sinh kia đều do một người lôi kéo đi, như vậy rất đáng nghi.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, dùng khăn lau khô chân, rồi đứng lên bùng nước đi đổ, nói: “Tướng công, tra án thật ra cũng rất thú vị, từng bước từng bước tìm ra đầu mối, đợi khi mọi đường đều thông tỏ, cũng là lúc phá được án.

“Ừ, chính là như vậy.” Thẩm Dững gật đầu cười, cùng Phương Nhất Chúc đi đổ nước.

...

Sau khi hai người tiến vào trong chăn, mặt đối mặt nằm, Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Dững ghé vào gối, nhìn chằm chằm ván giường khắc hoa đến mờ ra, liền hỏi: “Tướng công, đang nghĩ cái gì đó?”

Thẩm Dững tát vào mồm, nói: “Nghĩ làm chuyện xấu.”

“A?” Phương Nhất Chúc khó hiểu nhìn hắn, hỏi: “Người muốn làm chuyện xấu gì?”

Thẩm Dững cân nhắc một chút, ghé sát bên tai Phương Nhất Chúc thấp giọng nói vài câu.

Phương Nhất Chúc nhíu mi, hỏi: “Như vậy được không? Nhờ đâu việc này không quan hệ với Đồng Mộ thì sao? Vậy thì sẽ làm kinh sợ đến người tốt a.”

“Cũng phải.” Thẩm Dững gật đầu, “Không thể làm gì khác hơn là chờ đến ngày mai.”

Nói xong, cả hai nhắm mắt, chuẩn bị ngủ, chỉ là...

Hai người thay phiên nhau xoay qua xoay lại ở trên giường, một chút buồn ngủ cũng không có, cuối cùng, Phương Nhất Chúc ngồi bật dậy.

Thẩm Dững trợn mắt nhìn nàng, “Nương tử, không ngủ sao?”

“Không ngủ được.” Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Bằng không bây giờ chúng ta đi làm đi? Nếu không trong lòng ta không yên.”

Thẩm Dững nhìn chằm chằm nàng một hồi, rồi hạ quyết tâm “Được!”

“Ta giả trang Diên Nhi nhé?” Phương Nhất Chúc tìm một bộ quần áo màu trắng mặc vào, sau đó thoa một ít phấn lên mặt, lại quay ra hỏi Thẩm Dững: “Không giống, làm sao bây giờ?”

“Thả tóc ra, che lấp mặt đi.” Thẩm Dững nói, rồi cầm hộp phấn màu trắng, thoa lên mặt để thay đổi sắc mặt cho nàng.

“Á...” Thẩm Dững thoa phấn xong, cũng giật mình lui về phía sau vài bước, nhíu mày nói: “Đúng thật là dọa người.”

Phương Nhất Chúc quay cái gương soi một chút, cũng vội vàng cất đi, nhìn Thẩm Dững, “Tiếp theo làm sao bây giờ?”

“Ừ... Chúng ta đi gọi Thẩm Kiệt đến, cùng nhau thực hiện!” Thẩm Dững cười xấu xa, nói: “Hơn nữa có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Phương Nhất Chúc cũng không nghĩ nhiều, lập tức gật đầu, “Được!”

Nói xong, Thẩm Dũng phủ thêm một cái áo choàng ấm áp lên người Phương Nhất Chúc, hai người lặng lẽ ra khỏi phòng, đi tìm Thẩm Kiệt.

Thẩm Kiệt mấy ngày nay bị vụ án làm cho đầu đau không thôi, người thẩm tra đều là thư sinh, đám người nhà thư sinh vừa khóc vừa nháo rất nhức đầu, hơn nữa hần đến mỗi nhà đều có một đầu mối. Có điều cũng rất kỳ quái, những thư sinh kia bình thường đều là người đứng đắn, rất ít gây ra chuyện tình thị phi, nhưng lại hết lần này tới lần khác đi đến Yến Thúy lâu, đã vào là không dứt ra được, cuối cùng hao tiền tốn của không nói, còn khiến cho thân bại danh liệt.

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng chung quy Thẩm Kiệt vẫn không biết nên xuống tay từ đâu, một mỗi một ngày đêm, chuẩn bị ngủ một giấc thật tốt, ngày mai lại đi tra xét.

Đang trong lúc mơ màng, Thẩm Kiệt chợt nghe thấy cửa phát ra tiếng “kẽo kẹt”.

Hắn bật người tỉnh lại, từ trong chăn chui ra, trốn về phía sau giường... Quả nhiên, có người đi vào... hơn nữa còn là hai người.

Thẩm Kiệt neho lại con mắt, trong lòng buồn bực, người nào to gan như vậy, dám tự tiện xông vào phòng của nha môn bộ khoái?

Vừa nghĩ vừa duỗi tay cầm lấy đại đao ở bên gối.

Cùng lúc nghe thấy hai kẻ kia chạy tới bên giường, không đợi người vén màn lên, Thẩm Kiệt thoáng cái đã vọt ra, hô to một tiếng: “Kẻ nào?”

Hô xong Thẩm Kiệt liền chăm chú quan sát, nương theo ánh trăng từ cửa chiếu vào mà nhìn tướng mạo người trước mặt, ba hồn bảy vía của Thẩm Kiệt thiếu chút nữa bị dọa rớt ra, thất thanh “má ơi” một tiếng rồi lui về phía sau, mở to hai mắt nhìn người trước mặt.

Một nữ tử toàn thân trắng toát hé ra khuôn mặt trắng hơn sáp, tóc tai bù xù, đây chính là âm hồn nữ quỷ trong truyền thuyết sao?

Nữ quỷ kia tất nhiên là Phương Nhất Chúc, nàng thấy Thẩm Kiệt bị dọa hoảng sợ, vội vàng bám vào Thẩm Dũng.

Sau khi kinh sợ qua đi, Thẩm Kiệt rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần, thấy Thẩm Dũng đứng ở bên người nữ quỷ. Mở to hai mắt quan sát nửa ngày, cuối cùng cũng nhận ra là Phương Nhất Chúc, thở phào một cái ngồi xuống giường, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người thiếu chút nữa hù chết ta.”

“Thực sự giống quỷ sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Đúng thế. Nửa đêm giả dạng như vậy làm cái gì a?” Thẩm Kiệt khó hiểu nhìn hai người, nói: “Thiếu gia, may mà người ngai dọa là ta, nếu là người khác không chừng đã sớm bị hù chết rồi.”

“Sợ đến thế sao?” Thẩm Dũng đùa giỡn Thẩm Kiệt, “Người ta nói không làm chuyện xấu không sợ quỷ gọi cửa, tiểu tử ngươi có phải đã làm chuyện xấu gì hay không?”

Thẩm Kiệt suy nghĩ một chút, mỉm cười, nói: “Thật đúng là không gạt ngươi, ta làm bộ khoái nhiều năm như vậy, người chết ở dưới tay ta kỳ thực không ít. Thử nói nếu ta giết bọn cường đạo thổ phỉ, bọn chúng là đáng chết, nhưng trong trong nhà hắn còn có lão bà, hải tử, không có hần kiếm tiền về nhà, không chừng ngày nào đó bọn họ cũng chết... Đến lúc đó không phải sẽ hóa thành quỷ tới tìm ta sao?”

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ tới làm chuyện tốt giết kẻ ác, lại cũng bản khoăn lo lắng như vậy, quả thực hảo hán không phải dễ làm.

“Lại nói.” Thẩm Kiệt suy nghĩ một chút, “Nếu như ta không có giết người, đoán chừng sẽ không bị hù dọa thành bộ dạng này... Được rồi, hai người đến tột cùng muốn làm gì?”

Thẩm Dũng đem chuyện đến Yến Thúy lâu, rồi đi tìm Trương tú tài và thư sinh cuối cùng hỏi ra Đồng Mộ, tất cả đều nói ra một lần, sau cùng nói cho Thẩm Kiệt, bọn họ muốn giả quỷ đến hù dọa Đồng Mộ, nhìn xem hắn có đúng là biết cái gì hay không.

Thẩm Kiệt nghe xong cũng nhũ mảy, “Đúng là khả nghi a... Ta hỏi mấy thư sinh kia, hình như cũng có một người nhắc tới Đồng Mộ, có điều hắn nói có rất nhiều người lúc đó cùng hắn đi xem kịch, nên ta cũng không chú ý.”

“Xem kịch ư?” Thẩm Dũng hiếu kỳ, hỏi: “Xem kịch và chuyện thư sinh đi đến Yến Thúy lâu có quan hệ gì?”

“À, thư sinh kia nói hắn vốn chỉ đi nghe kịch, sau đó có người nói cho hắn, trong Yến Thúy lâu có một kỹ nữ hát hí kịch so với ngoài đoàn tạp kỹ còn hay hơn, cho nên thư sinh kia liền ngây ngô đi nghe, sau đó bị một kỹ nữ mê hoặc.”

“Là Đồng Mộ nói sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Hình như thế.” Thẩm Kiệt phủ thêm áo khoác lên người, nói: “Kẻ này đúng là rất cổ quái, không có khả năng ba người chỉ là vô tình dính dáng đến hắn, nếu hắn không phải kẻ chủ mưu thì cũng là người biết chuyện, dù thế nào cũng chạy không được!”

“Cho nên chúng ta mới muốn đi thử hắn!” Thẩm Dũng gật đầu.

Thẩm Kiệt vừa định đi ra ngoài, dường như nhớ tới cái gì, hỏi Thẩm Dũng, “Được rồi, hai người đi không phải là được rồi sao, sao phải đến tìm ta?”

Phương Nhất Chúc nói, “Tướng công nói, cùng đi có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Thẩm Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, “Thiếu phu nhân, người đứng là thành thật, tướng công người chính là muốn ta đi chịu tiếng xấu thay thì có.”

Phương Nhất Chúc sững sốt, quay đầu nhìn Thẩm Dũng, thấy Thẩm Dũng đang cười xấu xa.

“Chuyện này nếu các người đoán trúng, làm xong chính là công lớn.” Thẩm Kiệt thở dài, “Còn nếu xảy ra chuyện rắc rối gì, ta đây đoán chừng sẽ bị lão gia cầu huyết lâm đầu*!”

*Cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cầu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cầu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

Nói xong, Thẩm Kiệt cầm đao, cùng hai người lặng lẽ ra khỏi cửa phía sau phủ nha, đi về phía nơi ở của Đồng Mộ. Lúc trước Thẩm Dũng đã hỏi nơi ở của Đồng Mộ từ chỗ Trương tú tài, địa điểm rất hẻo lánh. Thẩm Dũng cảm thấy rất kỳ quái, theo lời của đám thư sinh kia thì Đồng Mộ là một người rộng rãi phóng khoáng, thế nào lại ở một nơi xa xôi hẻo lánh như vậy? Giống như ở ẩn.

Ba người đi một hồi liền tới được tòa nhà của Đồng Mộ, nơi này là một vùng ngoại thành, phía sau là rừng trúc cùng đồng ruộng, phía trước là một con sông, một tòa nhà lẻ loi lơ lửng ở đằng kia, Phương Nhất Chúc nhìn không được nhủ mảy, “Tướng công, tòa nhà nhìn thế nào cũng giống như quỷ trạch (nhà của quỷ), một mình hẩn ở chỗ này không sợ sao?”

“Xác định là nơi này?” Thẩm Kiệt hỏi.

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu, “Chắc không sai được.”

Ba người lặng lẽ đi tới bờ tường bên ngoài tòa nhà, Thẩm Kiệt thả người nhảy lên trên bờ tường, nhìn xuống dưới quan sát một hồi, phát hiện không có chó, trong lòng mới buông lỏng, liền ngoác tay với Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng ở phía dưới.

Thẩm Dũng cũng đã học công phu, thân thủ nhanh nhẹn, hẩn và Phương Nhất Chúc dễ dàng nhảy lên trên tường, theo Thẩm Kiệt vào trong sân.

Trong sân chỉ thấy có cây khô trơ lá, vô cùng tĩnh mịch, Phương Nhất Chúc cảm thấy sau cổ ứa ra khí lạnh, kéo Thẩm Dũng thấp giọng nói, “Tướng công, hình như ở đây không có người.”

“Có.” Thẩm Kiệt chỉ chỉ mặt đất, “Trên mặt đất rất sạch sẽ!”

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều sáng tỏ, bởi vì có người thường xuyên quét tước.

Bên kia là một căn nhà tường trắng ngói đen, ba người đang nghĩ ngợi xem phải làm thế nào để khiến cho phu tử kia thức dậy đồng thời hù dọa được hẩn, thì chuyện không nghĩ tới lại xảy ra.

“Cốc cốc cốc...”

Cửa lớn bên ngoài sân truyền đến tiếng đập cửa vô cùng rõ ràng.

Ba người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, bị dọa kinh ngạc đến nhảy dựng lên.

“Lúc này sao còn có người đến?” Thẩm Dũng không giải thích được, nhưng tiếng đập cửa này tuyệt đối không phải là giả.

Không bao lâu sau liền thấy đèn trong nhà được thắp lên.

“Thức dậy rồi!” Thẩm Kiệt túm lấy tay áo Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng, kéo theo hai người chạy tới góc sân, trốn ở sau một đám gậy trúc nhỏ.

“Kéo kẹt” một tiếng, cửa phòng mở ra, một nam tử mặc áo xám đi ra. Vóc người nam tử kia thấp lùn, vừa thất lại dây lưng, vừa vội vã chạy ra cửa, “Tới đây.”

Nghe giọng nói trầm thấp, xem ra tuổi tác không nhỏ, Phương Nhất Chúc trốn ở phía xa xa nhìn lại, chỉ thấy người nọ tầm trên dưới ba mươi tuổi, chắc là Đồng Mộ.

Cửa mở, Đồng Mộ cũng không có để người ngoài cửa tiến vào, chỉ có chút giật mình hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Làm ăn phát đạt, cho nên đến xem người một chút.”

Người nói chính là một nữ nhân, hơn nữa tiếng nói cũng không mềm, giống như phụ nhân trung niên. Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc nghe thấy giọng nói đều hơi sững sốt, thanh âm này rất quen tai à? Đường như đã nghe qua ở đâu đó.

“Đến xem ta làm gì?” Đồng Mộ có vẻ không kiên nhẫn.

“Bạc tháng này người còn chưa lĩnh.” Phụ nhân kia cười cười, nói: “Người mời chào nhiều khách cho Yến Thúy lâu như vậy, ta cũng nên đáp tạ xứng

đáng cho người mới phải.”

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc sừng sốt, liếc mắt nhìn nhau —— thì ra là lão bản Mạc tỷ của Yên Thúy lâu!

Thẩm Kiệt cũng hiểu được, quay về phía hai người giơ lên ngón tay cái —— Rình trộm đúng là được việc! Tôi sớm không bằng tôi đúng lúc!

Mà Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững đều nhủ mi, quả nhiên Đồng Mộ là ‘dự khách’, còn Mạc tỷ chẳng lẽ có liên quan đến việc này sao?

“Bạc qua mấy ngày nữa tự ta đến lấy cũng được.” Đồng Mộ nói, “Tại sao đêm hôm khuya khoắt còn đưa tới?”

“Ta còn có một số việc muốn hỏi người.” Mạc tỷ thân nhiên nói, “Không mời ta vào trong ngồi sao?”

Đồng Mộ do dự một chút, cuối cùng vẫn mở cửa, để Mạc tỷ tiến vào trong.

Mạc tỷ chậm rãi đi vào sân, đem một túi bạc đặt ở trên bàn, sau đó ngồi xuống trên băng ghế đá.

“Nhiều như vậy?” Đồng Mộ nhìn túi bạc có chút khó hiểu, lại nhìn Mạc tỷ.

“Đồng Mộ, người và ta đã quen biết nhiều năm như vậy, Mạc tỷ ta hỏi người chuyện này, người phải thành thật nói cho ta biết.”

Đồng Mộ nhìn chằm chằm Mạc tỷ nhìn một hồi, ngồi xuống, hỏi: “Chuyện gì?”

“Gần đây Đồng Hạng phủ xảy ra hàng loạt vụ án liên quan đến Yên Thúy lâu chúng ta, có phải do người làm hay không?”

Lời vừa nói ra, đám người Thẩm Dững đang trốn trong góc sân đều quay sang liếc mắt nhìn nhau, giật mình không thôi, thì ra Mạc tỷ biết nội tình! Vậy vì sao lúc trước nàng không nói?

“Mạc tỷ nói đùa.” Đồng Mộ không chút hoang mang trả lời, “Ta nào có năng lực lớn như vậy?”

Mạc tỷ nghe xong, trầm mặc một hồi, đột nhiên thở dài yếu ớt, nói: “Nói ra cũng là tạo hóa trêu người, năm đó người nhận lời làm ăn với ta, chính vì muốn nhanh chóng có bạc để chuộc Diên Nhi ra ngoài, không nghĩ Diên Nhi lại nhìn trúng Lưu Minh người kéo tới, cuối cùng còn hại đến tính mệnh, ta biết trong lòng người không vui vẻ, thế nhưng người cũng không thể lạm sát người vô tội.”

...

Mạc tỷ nói xong, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc ở góc tường còn có Thẩm Kiệt, đều cảm thấy như có một chậu nước dội vào đầu, trong nháy mắt liên sáng tỏ thông suốt. Thì ra là thế, nguyên nhân sự tình chính là thế này! Đồng Mộ vốn thầm mến Diên Nhi, nhưng Diên Nhi lại bởi vì chính khách nhân hân kéo đến Yên Thúy lâu mà chết, tất cả đều bởi vì hân muốn chuộc thân cho Diên Nhi, ông trời ạ, đùa giỡn lần này thực sự là quá mức rồi. Thảo nào Đồng Mộ căm hận đến thế, những mạng người kia chính là hân giận chó đánh mèo. Có thể nói là đồ kị, đồ kị những kẻ có bạc, có thể dễ dàng chuộc kỹ nữ ra, cũng là vì những thư sinh vừa gặp đã yêu, không có tình cảm lâu dài.

“Chỗ bạc này người cầm đi.” Mạc tỷ đem bạc đẩy đến trước mặt Đồng Mộ, “Hôm nay đã có người của quan phủ đến Yên Thúy lâu tra xét, ta cũng đã nói cho bọn họ chuyện của Diên Nhi, giấy không thể gói được lửa, người mau chạy đi.”

Đồng Mộ nhìn túi bạc trên bàn một chút, đột nhiên nở nụ cười, chỉ là bộ dạng tươi cười của hân, có chút âm trầm, “Tốt... bạc thực sự là tốt. Mạc tỷ, người bởi vì bạc này mới bán các cô nương đi sao?”

Mạc tỷ hơi nhíu mày, không hé răng.

“Việc làm ăn của Yên Thúy lâu hiện nay có phải không bằng trước đây hay không?” Đồng Mộ hỏi: “Khách nhân hiện tại hân là cũng không dám đến Yên Thúy lâu nữa đi, nói là nơi này quý dụ dỗ mê hoặc lòng người, có thể khiến tan cửa nát nhà đúng không? Chờ sau khi ta chạy đi, người sẽ mật báo lên quan phủ, quan phủ tự nhiên biết ta là hung thủ... Sau đó bắt đầu tróc nã truy bắt ta, cáo thị được dán ra, chẳng khác nào nói cho khắp thiên hạ biết, Yên Thúy lâu không có dụ dỗ người, hơn nữa việc này nếu được làm sáng tỏ, Yên Thúy lâu tất nhiên sẽ nổi danh, việc buôn bán ngày càng thuận lợi có phải không? Sẽ có càng nhiều cô nương số khổ tìm đến, khách nhân vô tình đi, những cô nương này sống hay chết, là bị thương đau khổ hay vui vẻ sung sướng, đều không quan hệ đến người, đúng không?”

Khi Đồng Mộ nói mấy câu đó vô cùng phần nộ, nhưng dường như rất có lý, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc nghe thế liên tục lắc đầu, thảo nào lúc trước Mạc tỷ không nói chuyện về Đồng Mộ cho bọn họ, thì ra là cất giấu tâm tư như vậy.

Thần sắc trên mặt Mạc tỷ biến hóa, lát sau lời nói lại trở nên độc ác, “Người có tư cách nói với ta những chuyện này sao? Ta chính là kẻ buôn da bán thịt, các cô nương đều tự tìm đến cửa, ta buôn bán tự nhiên muốn có nhiều bạc, điều này có gì sai? Người thì có tình sao? Nếu người có tình sao không nghĩ đến hạnh phúc của các nàng đều bị người hủy hoại rồi?”

“Hạnh phúc?” Đồng Mộ lắc đầu, lạnh lùng cười rộ lên, “Mạc tỷ, người đứng là trọn tròn mắt nói dối, người hỏi chính mình xem, các nàng được chuộc thân, là thoát ly khỏi biển khổ hay chính là nhảy vào một cái hồ khác sâu hơn?”

Mạc tỷ sừng sốt.

Đồng Mộ chậm rãi đứng lên, “Phú quý đối với đám thư sinh đó tới quá dễ dàng, tự nhận là con cưng của thiên tử, dùng bạc đổi lấy chân tình, lúc chuộc được người ra, đại nạn thứ nhất là tất nhiên... phụ mẫu, sư trưởng của bọn họ chết đi, đây là lỗi của các cô nương sao? Có người nào trong bọn họ không ngại ánh mắt của người đời, có lẽ để tự bảo vệ mình nên mới không tìm đến với các cô nương nữa? Các cô nương được chuộc thân lại bị vứt bỏ, so với việc ở trong kỹ viện còn đáng thương hơn nhiều! Mặt người dạ thú, tất cả đều là mặt người dạ thú.”

Thẩm Dũng nghe xong Đồng Mộ nói, đột nhiên cảm thấy căn bản hắn không điên, mà rất thanh tỉnh, nếu như nói đây là thử thách của hắn dành cho đám thư sinh cùng các cô nương xem đến tốt cùng là tình thâm bao nhiêu, như vậy những thư sinh kia, không một ai đến được đích cuối cùng. Tình là thứ nhỏ bé, như Loan Nhi nói, không thể chịu nổi một kích, con người phần lớn đều là mặt người dạ thú, đại nạn đến đều chỉ tìm cách bảo vệ mình, chuyện này cũng không trách được ai. Nghĩ tới đây, đột nhiên trong lòng Thẩm Dũng có cảm giác, nếu có một ngày, đại nạn giáng xuống đầu hắn và Phuong Nhất Chúc, hắn nhất định phải chịu kiên cường chịu đựng, không thể để Phuong Nhất Chúc giống như những kỹ nữ đáng thương kia. Vốn đã không có nơi nương tựa, cuối cùng toàn bộ giấc mộng đẹp tan vỡ, không còn có thể yêu thương, cũng khó trách Diên Nhi tự tử, Loan Nhi muốn xuất gia, những thư sinh này, đúng là không thể tha thứ.

“Tốt tốt.” Mạc tỷ gật đầu, nói: “Ngươi, cái này gọi là chó cắn Lã Động Tân*, không nhìn thấy lòng tốt của người khác, ta đi là được, ngươi cứ ở đó mà chờ người của nha môn đến bắt đi!” Nói xong, đứng lên muốn đi, lại thấy Đồng Mộ đột nhiên xông về phía trước, ngăn cản nòng, neho lại hai mắt có chút nguy hiểm nhìn chằm chằm Mạc tỷ, “Còn muốn chạy sao? Ta không thể để cho ngươi đi.”

*Chó cắn Lã Động Tân: điển tích trong Bát tiên toàn truyện, người đời sau dùng tích này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý muốn, làm ơn mà mắc oán.

Mạc tỷ sùng sốt, lui về phía sau một bước, hỏi: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

Đồng Mộ đuổi tay vào trong ngực, lấy ra con dao găm, “Nói tới nói lui, thật ra ngươi cũng là nguyên nhân làm hại các nàng.”

“Ta...” Sắc mặt Mạc tỷ trắng bệch, nói: “Ngươi đừng làm bậy, ta cũng không hại Diên Nhi.”

“Nếu để cho ngươi quay về, chắc chắn ngươi sẽ đến nha môn tố giác ta, ta không sợ chết, có điều trước khi chết, ta cũng nên tìm kẻ đi cùng cho vui.”

“Ngươi, nếu như ta chết, các cô nương càng thêm không chốn nương tựa... A!” Mạc tỷ thấy Đồng Mộ cầm dao tiến tới gần nòng, vẻ mặt hung ác độc địa thì cả kinh vội vàng hét lên.

Thẩm Kiệt vừa nhìn thấy tình huống này, liền xông ra ngoài, trước khi Đồng Mộ ra tay hành hung với Mạc tỷ, đã chế phục được hắn dưới thân.

Phuong Nhất Chúc dùng tay áo lau mặt một cái, phát phát ông tay áo dính đầy phấn trắng, xoay mặt nhìn Thẩm Dũng, “Tướng công, vụ án có phải kết thúc rồi hay không?”

Thẩm Dũng trầm mặc một lát, gật đầu, “Àch... Coi như là đánh bậy đánh bạ mà giải quyết được.”

“Ai nói đánh bậy đánh bạ?” Phuong Nhất Chúc vui vẻ ôm lấy Thẩm Dũng, “Tướng công thật là thông minh, nếu không phải ngươi lần ra được Đồng Mộ, đêm nay sẽ lại thêm một người, mà không đúng có thể là hai mạng người đó!”

“Lời này có lý!” Thẩm Kiệt đem Đồng Mộ bắt đến ấn ở trên bàn, gật đầu đồng ý với lời nói của Phuong Nhất Chúc, lại quay sang nói với Mạc tỷ còn đang ngây ra như phỗng, “Mạc tỷ, làm phiền ngươi cũng theo chúng ta đến nha môn Đông Hạng phủ một chuyến.”

Mạc tỷ lúc này mới phục hồi tinh thần, biết lần này thế nào cũng phải đối diện với quan tòa, chỉ biết gật đầu, trong lòng buồn bực, thế nào đám người này lại biết trước mà ở đây chờ nàng xuất hiện a?

Thẩm Kiệt kéo Đồng Mộ đang bị áp chế, quay sang nói với Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng, “Đi! Chúng ta về phủ!”

Phuong Nhất Chúc kéo Thẩm Dũng đuổi theo, nói: “Tướng công, lần này, khẳng định cha sẽ rất vui vẻ!”

Thẩm Dũng lại không nói chuyện, nắm tay Phuong Nhất Chúc chậm rãi trở về.

“Thì ra lại có chuyện như vậy.” Phuong Nhất Chúc có chút cảm khái nói, “Vậy Đồng Mộ là tự chui vào ngõ cụt, nhưng nói như thế nào nhỉ... Tướng công, ngươi có cảm thấy, kỳ thực lời hắn nói cũng rất có lý. Những kỹ nữ kia nếu trở lại với đám thư sinh, nửa năm một năm sau, chẳng ai biết trước được có đau khổ nữa hay không. Dù sao các nàng cũng là dùng bạc mua về, trong mắt người khác đều là thấp hèn, thư sinh nếu chán, hoặc là cản trở đến tiền đồ của bọn họ, nói không chừng sẽ lại giống như hiện tại, rồi bỏ các nàng. Còn không bằng các nàng cầm tiền tích góp, đến một xa không ai nhận được, khi đó tự lực cánh sinh, không biết chừng một ngày nào đó có duyên phận sẽ gặp được một phu quân tốt.”

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu, nhìn sang Phuong Nhất Chúc ở một bên đang vô cùng cao hứng, siết chặt tay nàng, nói: “Nương tử, ta sẽ không như vậy.”

Phuong Nhất Chúc sùng sốt, ngẩng đầu nhìn Thẩm Dũng.

“Ta sẽ không không giống đám thư sinh bạc tình đó, cho nên ngươi nhớ kỹ, sau đó bất luận xảy ra chuyện gì, ngươi đều phải tin ta.” Thẩm Dũng chăm chú nói.

Phuong Nhất Chúc nhìn Thẩm Dũng một lúc lâu, đuổi tay nắm lấy cánh tay hắn, gật đầu: “Ừ! Ta nhớ kỹ.”

...

Về tới phủ nha, Thảm Nhất Bác cũng bị kinh động, vừa nghe thấy được mời ra thẳng đường phá án, thì há hốc mồm, có điều sau đó hỏi ra, biết được chân tướng rõ ràng. Thì ra tất cả đều là Đồng Mộ tác quái. Hẳn dụ dỗ nhóm thư sinh kia đi đến kỹ viện, đám thư sinh này phần lớn đều là tiểu tử ngốc chưa biết đến mối tình đầu, coi những cô nương kia giống tiên nữ không nói, còn vô cùng cảm kích, đám thư sinh kia rất nhanh liền trở nên si mê.

Mà Đồng Mộ lại ở bên cạnh giật dây, những thư sinh này cũng không phải gia đình nghèo khó, có nhiều kẻ còn rộng rãi xa hoa, bởi vậy liền chuộc kỹ nữ ra.

Theo lý thuyết có ví dụ của Diên Nhi, các cô nương trong kỹ viện đối với chuyện này đều rất cẩn thận, nhưng vẫn không chịu nổi sự khuyến khích ở một bên của Mạc tỷ. Cũng khó trách, bán cô nương đi có thể tìm người mới, mà bạc chuộc thân cho một người có đôi khi cô nương làm cả đời cũng không đủ. Hơn nữa có thể thoát ra khỏi biển khổ, làm lại người bình thường, dù sao cũng tốt, bởi vậy cuối cùng các cô nương đều động tâm, được chuộc thân ra.

Đương nhiên, chuyện này sẽ gây dư luận xôn xao, người nhà thư sinh phản đối.

Lúc này, Đồng Mộ lại đóng vai tri kỷ, đơn phương tìm đến người nhà của các thư sinh mà hắn muốn hại, mời bọn họ uống trà, nói muốn giúp khuyên bảo thư sinh. Các lão nhân tự nhiên vô cùng cảm kích hắn, lại không biết khi nói chuyện hắn đã thừa cơ hạ độc, còn giả bộ đưa người về nhà, làm thành tình trạng tự sát, hoặc thành tình trạng chết ngoài ý muốn, hại tính mạng người.

Hại nhiều người như vậy, tuy rằng bản thân Đồng Mộ bất hạnh, nhưng giết người phải đền mạng, bởi vậy Thảm Nhất Bác phán hắn tội chết. Mà Mạc tỷ cũng bởi vì biết chuyện không báo lòng mạng ác ý, cũng bị phạt nặng. Mặt khác, Thảm Nhất Bác còn nghiêm cấm các kỹ viện nuôi ‘dụ khách’, một khi phát hiện ra tất nhiên sẽ trừng phạt nghiêm khắc.

Án phá xong, Thảm Nhất Bác quả thực thưởng cho Thảm Dũng, Thảm Kiệt cùng Phương Nhất Chúc, có điều Thảm Dũng còn bị phạt quy từ đường nửa ngày.

...

Về mặt Thảm Dũng bắt đắc dĩ quỳ trên bờ đoàn trong từ đường, Tiểu Kết Ba ở một bên hỏi hắn, “Thiếu gia? Ngươi phá án lập công, tại sao đại nhân còn muốn phạt ngươi? Đại nhân có phải ngại danh tiếng bị ngươi cướp sạch hay không?”

Thảm Dũng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: “Cha phạt vì ta hành sự mà không nói cho người một tiếng, có điều cũng đúng, lần này là chúng ta may mắn, nếu như vận khí không tốt, biết đâu chúng ta đã rút dây động rừng, khiến cho phạm nhân chạy mất rồi.”

“Ồ... Thật có ý tứ.” Tiểu Kết Ba nói thầm một câu.

“Tháng này tiền tiêu vặt của ngươi đã lĩnh chưa?” Thảm Dũng hỏi Tiểu Kết Ba.

“Hắc hắc, đã lĩnh!” Tiểu Kết Ba cười ha ha gật đầu.

“Cho ngươi thêm hai lượng nữa.” Thảm Dũng ném cho Tiểu Kết Ba hai lượng bạc, “Tích góp lại, chờ lớn lên mà cưới vợ.”

Tiểu Kết Ba vui vẻ cảm tạ Thảm Dũng, đem bạc thu lại, cảm thấy hắn đi theo Thảm Dũng thực sự tốt.

“Được rồi, nương tử ta đâu?” Thảm Dũng hỏi.

“À... Vừa rồi Loan Nhi cô nương tới, đang nói chuyện với Thiếu phu nhân ở cửa.” Tiểu Kết Ba nói, “Còn có vài một cô nương nữa, các nàng đều cảm bực quần áo nói là muốn đi xa, đến nói lời cảm tạ và từ biệt Thiếu phu nhân và ngài.”

“Ồ?” Thảm Dũng khẽ nhú mày, “Những thư sinh kia không cưới các nàng sao?”

“Ta nghe nói, đám thư sinh đều rất áy náy, muốn cưới, thế nhưng những kỹ nữ kia dường như không muốn gả, cho nên cũng không tiện mặt dày giữ người lại bên mình, vì vậy đều xé khế ước bán mình của các nàng, thả người đi, vừa rồi ta còn thấy Trương tú tài khóc đó.” Tiểu Kết Ba nói, “Có điều muốn trách cũng phải trách bản thân mình trước, nghe nói, có cô nương còn nhảy sông tự vẫn, may là được người cứu kịp thời nên không chết, nhưng hài nhi trong bụng đã không có.”

Thảm Dũng thờ dãi, “Có hài nhi rồi còn không giữ ở bên người sao? Hôm nay có hối hận cũng không kịp rồi.” Nói rồi lại nhìn Tiểu Kết Ba, “Cho nên ngươi phải nhớ kỹ, lòng người rất lạnh, sau này khi ngươi trưởng thành gặp được nha đầu mình thích, không được cô phụ người ta, nếu ngươi hủy đi duyên phận của chính mình, thì sau này sẽ không tìm lại được nữa, cái này gọi là báo ứng.”

“Ha ha, Thiếu gia, vừa rồi lão gia cũng nói như vậy.” Tiểu Kết Ba cười nói.

Thảm Dũng đỏ mặt, vội vàng lắc đầu, xong rồi xong rồi, hắn cư nhiên lại nói ra những lời giống phụ thân hắn!

Quý đến trưa, Thảm Dũng liền thấy mặt trời trắng trên đỉnh đầu, liền bật người đứng lên đi đến phòng bếp, đói chết! Còn có, lần này phụ thân hắn phạt hắn quý, không cho Phương Nhất Chúc đến gần, Thảm Dũng cũng cấp bách, tận trưa rồi vẫn không thấy nàng.

Chạy tới phòng bếp, Thẩm Dững vừa ngửi thấy hương thức ăn, liền thấy trong bụng kêu loạn lên, thật thơm a!

“Nương tử!” Thẩm Dững chạy vội đi vào, đã thấy hạ nhân trong viện đang ăn rồi, Phương Nhất Chúc bưng một hộp thức ăn, đi về phía hắn, vừa thấy hắn liền cười: “Tướng công, chúng ta vào trong đình viện ăn đi, hôm nay trời thật đẹp.”

“Được, hôm nay ăn cái gì thế?” Thẩm Dững nhìn không được, mở hộp thức ăn ra nhìn.

“Đùi gà hun trà thơm.” Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Loan Nhi vừa tặng ta một ít trà vô cùng tốt, ta liền lấy ra để hun đùi gà.”

“Trà cũng có thể hun đùi gà sao?” Thẩm Dững duỗi tay cầm lấy một cái đùi gà, đưa đến trước miệng cắn một miếng, liền cảm thấy hương trà xông vào mũi, thịt gà đặc biệt mềm, béo gầy đều rất hợp rất vị, vội vàng gặm tiếp miếng nữa, miệng vẫn không quên khen, “Thật ngon!”

“Trước tiên dùng gừng thái lát và rượu để ướp đùi gà, sau đó mới thoa muối, hành lá và tiêu lên, rồi đổ tương vào, lá trà cũng nhét vào trong, cuối cùng dùng lá sen bao lại, dùng rom quấn xung quanh, gác ở trên lửa để hun.” Phương Nhất Chúc vừa nói vừa đưa tay lau một bên miệng còn dính nước tương cho Thẩm Dững. “Cái này gọi là trà hun đùi gà, hun thịt gà mềm, ta vốn chuẩn bị nấu cháo gà, nhưng sẵn có lá trà ngon, nên chuyển sang làm trà hun đùi gà.”

“Ừ.” Thẩm Dững gật đầu, giờ ngón cái lên, “Nương tử anh minh.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cơm đậu nành cùng ấm lòng người

Từ sau khi Thẩm Dững phá được vụ án của Yến Thúy lâu, ở Đông Hạng phủ bắt đầu trở nên nổi danh, tất cả mọi người đều khen hắn lẫm tử biết quay đầu. Mặt khác, mọi người đều thấy Thiệu phu nhân của Thẩm gia cũng là một người không thể không kể công, ngay cả khi phu quân vốn là một tiểu ác bá cũng có thể quản giáo trở nên tốt như vậy. Quả nhiên nam nhân phải có một nương tử tốt thì mới có tiền đồ?

Thẩm Dững hoàn toàn không để ý đến thái độ của mọi người đối với sự thay đổi của hắn, vô luận trước đây bị coi thường xem nhẹ hay cho tới bây giờ được tán thưởng khen tặng, Thẩm Dững đều không quan tâm, trên đời này người duy nhất đối với hắn trước sau như một, không cần biết hắn là ác bá hay là kẻ có tài, chỉ có Phương Nhất Chúc.

Mặt khác, gần đây Thẩm Dững rất bận rộn, Thương Mãn Vân và Mạc Phàm Đường rất nhanh đã trở lại, lúc trước bận rộn tra án, công phu Thẩm Dững có thể tranh thủ luyện tập nhưng sách thì hoàn toàn không kịp đọc, mấy ngày nay hắn đều chú tâm vào đọc sách và luyện võ.

Phương Nhất Chúc liên tục thay đổi phương pháp, làm thức ăn ngon cho Thẩm Dững, mỗi ngày Thẩm Dững đều không có tâm tư đi ra ngoài. Xem sách một hồi, lại chạy đi vui đùa với Phương Nhất Chúc một chút, mỗi ngày đi qua vô cùng tự tại.

Nửa tháng chớp mắt trôi qua, hôm nay Thẩm Dững dậy thật sớm, dẫn theo Phương Nhất Chúc đi đến viện của Mạc Phàm Đường. Trong viện không có ai, chỉ thấy một quyển quyền phổ đặt ở trên bàn, bên cạnh còn có tờ giấy được cái chén đè lên, bên trên viết —— tiếp tục luyện.

“Sư phụ lại rời đi sao?” Thẩm Dững thu hồi tờ giấy, cầm quyển phổ lật qua lật lại, “Hắn gần đang bận cái gì a?”

“Có thể là sự tình vẫn chưa xong.” Phương Nhất Chúc nói, “Chỉ bằng sang bên chỗ Thương sư phụ nhìn một chút?”

“Ừ... Ta cũng không muốn về vội.” Thẩm Dững kéo tay Phương Nhất Chúc, trở về thành, đi đến nơi ở của Thương Mãn Vân. Quả nhiên, trong nhà Thương Mãn Vân cũng không có ai, trên bàn đặt một chồng sách lớn, khẳng định để lại cho Thẩm Dững xem.

Thẩm Dững ôm sách, “Lần này là sách sử.”

Phương Nhất Chúc tiến đến giúp hắn cầm một ít, hai người ôm sách, tiếp tục trở về.

“Hai lão đầu này đi nơi nào vậy nhỉ?” Thẩm Dững tự nói thầm, “Thần thần bí bí, không hiểu sao lại cảm thấy chuyện tình của hai người bọn họ dường như liên quan đến ta.”

“Sao cơ?” Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững, “Tướng công, người đoán là có chuyện gì?”

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, lắc đầu thờ dãi.

Hai người vừa trò chuyện vừa trở về phủ, Thẩm Dững ngửi thấy hương bánh bao nhân thịt ở ven đường, nói: “Nương tử, ta muốn ăn bánh bao thịt.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, “Được, tỷ nữa đi mua thịt.”

“Ta muốn ăn bánh mứt táo.”

“Được.”

“Ta muốn ăn cháo đậu phụ.”

“Được.”

“Ta muốn ăn súp bò.”

“Được.”

“Ta muốn ăn ngươì.”

“Được...Ách”

Thẩm Dững neho mắt nhìn nàng, trên mặt Phurong Nhất Churóc đỏ hồng, liếc nhìn hấn rồi lập tức cúi mặt xuống.

“Ngươì nói là được nha.” Thẩm Dững liến lại gần, trên tay đang ôm sách, đành dùng khuỷu tay chọc chọc nàng.

Phurong Nhất Churóc bị hấn huých hai cái, trừng mắt: “Trên đường, đừng nháo!”

Hai người lại tiếp tục đi, liến thấy phía trước cách đó không xa, trước cửa một tửu lâu, có rất nhiều người vây quanh.

“Có chuyện gì thế nhỉ?” Phurong Nhất Churóc hiếu kỳ, cùng Thẩm Dững liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng loạt bước lên nhìn.

Chỉ thấy trong đám người, có một nữ tử mặc quần áo trắng, mang lụa trắng đang quỳ, phía trước mặt có bày ra một tờ giấy, dùng chu sa màu đỏ, viết hai chữ —— giải oan.

Phurong Nhất Churóc từ khe hở giữa đám người gắng nhìn vào, khẽ nhủ mày, hỏi Thẩm Dững: “Tướng công, nàng viết giải oan đó.”

“Này, cô nương, ngươì có oan khuất gì?”

Trong đám người đang vây xem có kẻ hỏi nàng.

Cô nương kia không có lên tiếng, vẫn im lặng quỳ như trước, nữ tử này dùng khăn sa che mặt, bộ dạng không thấy rõ lắm, trên người một thân lụa trắng, dáng người gầy thướt tha, có vài phần vị đạo, vừa nhìn đã biết là một mỹ nhân.

“Cô nương, nếu có oan khuất, không ngại thì nói cho chúng ta nghe một chút được không?”

“Đúng thế, chúng ta nhiều người như vậy, xem có thể giúp được ngươì hay không.”

Nam tử vây xem không hề ít, đối với nàng đều rất là hiếu kỳ, liên tục hỏi thăm

“Tướng công?” Phurong Nhất Churóc thấy Thẩm Dững chỉ nhìn thoáng qua rồi cầm sách tiếp tục đi, liền đuổi theo, hỏi: “Mặc kệ sao?”

Thẩm Dững cười cười, thờ ơ nói: “Chưa đến năm mươi bước phía trước là huyện nha, nàng có oan tình, không biết đến cửa phủ đánh trống kêu oan sao? Làm gì phải quỳ ở nơi này?”

“Có thể là người từ quê lên nên không biết quy củ?” Phurong Nhất Churóc hỏi, “Ta thấy nàng không nói lời nào, có thể là câm điếc hay không?”

“Ừ...” Thẩm Dững gật đầu, “Yên tâm đi, người vây quanh đó nhiều lắm, mỗi ngày nha môn đều có nha dịch đi tuần, tự nhiên sẽ có người phụ trách việc này.”

“À...” Phurong Nhất Churóc nhìn Thẩm Dững, lại hỏi: “Làm sao thể tướng công?”

Thẩm Dững khẽ thở dài, tiến lại gần, nói với Phurong Nhất Churóc, “Nương tử, ngươì có để ý không, dáng người cô nương kia gầy nhưng thoát nhìn chân lại hơi to, nhất là chỗ đầu gối, dường như là có lót đệm. Hơn nữa, lụa trắng trên người nàng là chất liệu tốt, còn có giấy nàng dùng để viết hai chữ ‘giải oan’ chính là giấy Tuyên Thành, loại giấy đó lúc trước ta đã nghe Thương Mãn Văn nói qua, hấn viết chữ chỉ thích dùng giấy đó, một lượng bạc mười tờ, so với lụa còn quý hơn.”

“Thật thế sao?” Phurong Nhất Churóc cũng gật mình, hỏi: “Vậy tướng công, cô nương kia là giả bộ sao?”

“Ai biết được.” Thẩm Dững nhún nhún vai, “Đừng tìm đến nha môn gây phiền phức là được rồi, ăn mặc như vậy, vừa nhìn đã biết không phải xuất thân trong gia đình bình thường. Nha môn cách đó không xa nàng không vào, lại giả thần giả quỷ ở chỗ đó kêu oan, ai biết nàng đang tính toán điều gì.”

Phurong Nhất Churóc nghe xong gật đầu, nói: “Ừ, đúng vậy tướng công, vẫn là ngươì tỉnh táo.”

“Đừng nói cái này nữa.” Thẩm Dũng cười, “Khi nào được ăn đây?”

“Com buổi trưa sao?” Phương Nhất Chúc hỏi: “Tướng công muốn ăn gì?”

“Đã nói là ăn nguội rồi.” Thẩm Dũng cười xấu xa.

Phương Nhất Chúc nhấc chân nhẹ nhàng đạp hấn một cái, rất nhanh, hai người cười đùa đi vào trong phủ.

Hai nha dịch coi cửa liếc mắt nhìn nhau, có chút ước ao cảm thán —— số của thiếu gia thật tốt a.

Trước đem sách bỏ vào trong thư phòng, sau đó Thẩm Dũng cầm một quyển sách theo Phương Nhất Chúc đến phòng bếp, Phương Nhất Chúc ngồi trên băng ghế trong sân bóc đậu nành, Thẩm Dũng ở một bên dựa vào vào ghế đọc sách. Sách sử lần này so với sách y lúc trước thú vị hơn chút, trong những tình tiết lịch sử, thi thoảng hẳn lại phát hiện ra một sự việc lý thú, Thẩm Dũng đều nói ra cho Phương Nhất Chúc nghe, chọc cho nàng cũng ha hả cười liên tục.

Thẩm Nhất Bác bận một ngày một đêm, đứng lên hoạt động gân cốt, liền muốn đi dạo về phía nhà bếp một vòng, nhìn xem có cái gì ... ăn được hay không.

Từ khi Phương Nhất Chúc vào phủ đến nay, toàn bộ mọi người trong phủ nha đều hình thành thói quen đi dạo ở phòng bếp, mỗi khi dạo nhà bếp, đều được ăn thức ăn ngon, tiêu tan một mệt mỏi. (Phủ này có cái thói quen hay ha:D)

Vốn những loại việc như nhặt rau, bóc đậu, rửa thức ăn thế nào cũng không tới phiên Thiếu phu nhân Thẩm gia tự thân làm, thế nhưng Phương Nhất Chúc chính là thích làm, có đôi khi còn làm cùng nhóm nha hoàn đến vui vẻ.

Thẩm Nhất Bác đi tới cửa sân, vừa nhìn vào bên trong liền bất đắc dĩ lắc đầu, thấy Thẩm Dũng cầm sách tựa vào ghế, đang nói gì đó với Phương Nhất Chúc, khiến nàng cười vui vẻ.

Xoay người trở về, Thẩm Nhất Bác nghĩ, bóc đậu nành là để buổi trưa ăn sao? Đậu nành có thể nấu ra mỹ vị gì đây?

Mới đi được một đoạn, lại thấy Thẩm Kiệt đi đến trước mặt, nói: “Lão gia, có người tìm ”

“Ai?” Thẩm Nhất Bác hỏi.

“Phương Thọ Phương lão gia.” Thẩm Kiệt trả lời.

Thẩm Nhất Bác sững sốt, đây không phải ông thông gia sao?! Liền nói: “Mau mời hấn vào.”

“Ta đã mời rồi, đang ngồi uống trà ở sảnh đường.” Thẩm Kiệt trả lời, “Lão gia...”

“Ừ.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, lại nói hấn đối với Phương Thọ đúng là không vừa ý.

Thời điểm Phương Nhất Chúc xuất giá, khi uống rượu mừng gia đình họ hàng thân thích của Phương gia hầu như không có người tới, may là bằng hữu của hấn nhiều, người giữ thể diện cũng nhiều, mới không khiến cho người khác chê cười. Phương Thọ cũng chỉ đến uống chén rượu rồi rời đi, hơn nữa ngày thứ hai, ngay cả để Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng trở về phủ lại mặt dâng chén trà cũng không, toàn bộ gia đình đã dọn đi nơi khác, quả thực hết sức hoang đường.

Vốn Thẩm Nhất Bác cho rằng Phương Thọ đem đại tài nữ nhà mình gả cho Thẩm Dũng thì có chút đáng tiếc, nhưng cũng không cần đối với nữ nhi tuyệt tình như vậy chứ? Hơn nữa người của Phương gia sau khi rời đi hoàn toàn bặt vô âm tín.

Thẩm Nhất Bác là tri phủ, đã gặp qua biết bao dạng người, cảm nhận được chuyện này có chút kỳ hoặc.

Sau lại quan sát mỗi lời nói cử chỉ của Phương Nhất Chúc, Thẩm Nhất Bác dám khẳng định, nha đầu kia tuyệt đối không phải là tiểu thư khuê các, nói chuyện làm việc đúng là chừng mực nhưng không phải dáng bộ của tiểu thư, hơn nữa gặp người chết cũng không sợ, không hề yếu ớt, then chốt chính là một chút tài văn chương cũng không có.

Hắn cân nhắc rất lâu sau đó đem chuyện này nói với phu nhân nhà mình, không nghĩ tới phu nhân so với hấn mở mắt còn sớm hơn, cười liếc mắt nhìn hấn, “Bây giờ ông mới phát hiện sao, thật uống cho cái danh tri phủ.”

Lúc đó, Thẩm Nhất Bác có chút choáng váng, hỏi phu nhân nhà mình, “Vậy nha đầu kia không phải Phương Dao? Cũng đúng, nàng bảo chúng ta gọi nàng là Phương Nhất Chúc.”

“Bất kể nàng là ai.” Thẩm phu nhân cười cười, hỏi: “Nương tử này Dũng Nhi có thích không?”

“Ta thấy là nó rất thích.” Thẩm Nhất Bác gật đầu.

“Có giỏi giang không?” Thẩm phu nhân tiếp tục hỏi.

Thẩm Nhất Bác liền gật đầu, “Giỏi giang.”

“Nghe lời không?”

“Nghe lời!”

“Hiếu thảo không?”

“Hiếu thảo.”

“Vượng phu không?” (Vượng phu: vượng trong từ hưng vượng, ý chỉ khiến phu quân có tiền đồ.)

“Vượng!” Một tiếng ‘vượng’ này của Thảm Nhất Bác, làm cho cả phòng bếp vang vọng.

Thảm phu nhân cười, “Thế không phải là được rồi sao, đứa con dâu này ta rất thoả mãn, ai muốn cướp nàng từ tay ta, ta đều không đáp ứng, cái này gọi là duyên phận.”

“A.” Thảm Nhất Bác bật cười, cũng không nói nhiều nữa, sau đó hần lại đi tìm Thảm Dũng nói chuyện, tự nhiên trong lòng Thảm Dũng đã sớm biết, nói: Phụng Nhất Chúc mỗi khi nói về cha mẹ đều hàm hồ, đoán chừng nàng là thân thích của Phụng lão gia hoặc tương tự thế. Có điều sinh ra rất khổ, khi còn bé cũng chưa từng được hưởng phúc.”

“Ừ.” Thảm Nhất Bác nghe xong lại sinh ra thương cảm đối với nha đầu kia, gật đầu, nhắc nhở Thảm Dũng sau này chiếu cố nàng cho tốt, sau đó cũng không nói gì nữa, mỗi người đối với chuyện tình của Phụng Nhất Chúc trong lòng đều hiểu nhưng không nói, chỉ có Phụng Nhất Chúc vẫn hồ đồ, cho tới bây giờ cũng chưa từng suy nghĩ quá nhiều.

Bởi vậy, ấn tượng của Thảm Nhất Bác đối với Phụng Thọ không tốt, nghĩ người này thật không phúc hậu, nếu người không muốn gả nữ nhi đi thì có thể nói thẳng ra, có sao phải tìm người khác gả thay, may mắn gả thay là một người tốt, nhờ đâu không tốt thì biết làm sao? Mặt khác, sau khi người được gả đi rồi, toàn bộ Phụng gia cũng bật vô âm tín, cái này mới là không phúc hậu nhất, lẽ nào bọn họ không sợ người Thảm gia đối xử tệ với Phụng Nhất Chúc sao? Đổi lại nếu là nhà nào đó quy củ nghiêm ngặt một chút, số phận của Phụng Nhất Chúc hẳn sẽ rất thê thảm.

Có điều Thảm Nhất Bác càng thêm buồn bực chính là, lâu như vậy không có xuất hiện, thế nào hôm nay đột nhiên lại đến? Có quan hệ gì với việc gần đây Thảm Dũng trở nên nổi danh hay không? Nếu đúng như thế đoán chừng hẳn càng không nên gặp lão nhân này.

Vào chính sảnh, Thảm Nhất Bác thấy Phụng Thọ đang ngồi ở ghế của khách uống trà, vừa thấy hần tiến đến, vội vàng buông chén trà xuống, cười đứng dậy: “A ... Tri phủ đại nhân.”

Thảm Nhất Bác vô cùng khôn khéo, vừa nghe hần gọi Tri phủ đại nhân mà không gọi thông gia, trong lòng liền biết, lão nhân này...

“À, Phụng viên ngoại.” Thảm Nhất Bác cũng cúi người bắt tay đi vào.

Một tiếng “Phụng viên ngoại” của Thảm Nhất Bác vô cùng thân thiết, nhưng lại khiến cho Phụng Thọ ngẩn người, tại sao không gọi là thông gia? Không phải là ... chuyện của Phụng Nhất Chúc hẳn đã biết rồi chứ?

“Ngồi ngồi.” Thảm Nhất Bác vội vàng bắt chuyện, mời Phụng Thọ ngồi xuống, chính mình cũng đi tới bên cạnh kéo ghế ngồi cùng, Liên Nhi bưng một khay trà nhỏ đi vào, đặt lên trên bàn, rồi quay sang nói với Thảm Nhất Bác, “Lão gia, phu nhân nói, người không thoải mái, không ra gặp khách được.”

Trong lòng Thảm Nhất Bác hiểu rõ, phu nhân là không muốn nhìn thấy Phụng Thọ, bởi vậy lấy lý do bệnh không tiếp, cười cười, gật đầu: “Đã biết, bệnh có nặng không?”

“Không, chỉ là trong người phu nhân mệt mỏi mà thôi.” Liên Nhi đáp lời.

“Được rồi, người đi đến hậu viện nói cho Dũng Nhi cùng Nhất Chúc đến chăm sóc nàng.” Thảm Nhất Bác phân phó, “Nàng thấy Nhất Chúc thì bệnh cũng tốt lên.”

“Hắc.” Liên Nhi mỉm cười, “Vâng, lão gia.” Rồi sau đó bưng khay trà chạy đi.

Thảm Nhất Bác ngẩng đầu, quả nhiên thấy trên mặt Phụng Thọ đầy vẻ xấu hổ.

Phụng Thọ vội vàng nâng chén trà lên uống một ngụm, che dấu biểu hiện cứng ngắc trên mặt ... Mấy câu Thảm Nhất Bác vừa nói có vẻ tùy ý, nhưng thật ra lại mang ý tứ: thứ nhất, hần đã biết Phụng Nhất Chúc không phải Phụng Dao. Thứ hai, người con dâu này hình như rất được yêu quý.

“Phụng viên ngoại đúng là người bận rộn, đến đi đều vội vàng a.” Thảm Nhất Bác cười.

“À... chuyện đó, lúc trước ở bên ngoài bàn bạc một số chuyện, vừa mới trở về.” Phụng Thọ đáp lời, “Được rồi, thiếu gia cùng Nhất Chúc vẫn tốt chứ?”

“Tốt.” Thảm Nhất Bác cười gật đầu.

“Lại nói tiếp, ta còn chưa thấy qua thiếu gia.” Phụng Thọ mặt dày cười.

Trong lòng Thẩm Nhất Bác cười nhạt, người vẫn có thể nghĩ tới chuyện này sao?! Nhạc phụ như người cũng quá không đáng tin, thành hôn non nửa năm nay, ngay cả mặt mũi con rể nhà mình cũng chưa thấy qua. Nghĩ tới đây, Thẩm Nhất Bác cũng cười cười với hắn, nhưng vẫn không nói đến chuyện để Thẩm Dũng tới gặp mặt hắn.

Phương Thọ sốt ruột nhưng lại không có cách gì, nhiều lần ám chỉ nhưng Thẩm Nhất Bác không có phản ứng, giả bộ hồ đồ, chỉ cùng hắn nói lảng sang những chuyện khác.

Sau khi rời khỏi đại sảnh, Liên Nhi thực sự đi đến hậu viện, tìm Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc, nói trong người phu nhân khó chịu, lão gia bảo hai người đến xem.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng đều sững sốt, vội vàng chạy đi.

Vào đến gian phòng của Thẩm phu nhân, lại thấy Thẩm phu nhân không có nằm ở trên giường nghỉ ngơi, mà ngồi trước bàn, một bên là Tiểu Thạch, hai người đang nghiên cứu thuốc, trên bàn còn bày một giỏ mận tím tím hồng hồng.

Thẩm phu nhân ngẩng đầu nhìn thấy Phương Nhất Chúc, liền lên tiếng gọi: “À, Nhất Chúc, con của ta, đến đây, đến bên cạnh ta.”

Phương Nhất Chúc đã sớm xem Thẩm phu nhân như mẹ ruột của chính mình, liền chạy đến ngồi xuống bên cạnh nàng, “Mẹ à, thêm cái gì đó?”

“Thêm một nhánh mai trong tuyết, để may xiêm y cho con.” Thẩm phu nhân cười với tay lấy một quả mận đưa cho Phương Nhất Chúc.

“Đẹp quá.” Phương Nhất Chúc vừa ăn mận vừa nâng vải thêu lên xem, mận cũng thật ngọt.

“Mẹ à.” Thẩm Dũng khó hiểu, hỏi: “Người không phải nói khó chịu sao?”

“Không có việc gì.” Thẩm phu nhân lại quay sang nói với Phương Nhất Chúc nói, “Nhất Chúc, ta đã chọn rất nhiều mẫu quần áo may sẵn, đem đến viện của con rồi, con đến đó chọn một chút, xem thích mẫu nào, rồi đưa đến cửa hàng quần áo để bọn họ cắt kiểu dáng.”

“À, được.” Phương Nhất Chúc chạy về viện của mình.

Thẩm Dũng liếc mắt nhìn mẹ hắn, tiến đến gần hỏi: “Mẹ, có chuyện gì thế?”

Thẩm phu nhân cười cười, nói: “Phương Thọ tới, nhạc phụ đại nhân của người đó, biết không?”

Thẩm Dũng sững sốt, bật cười: “Nhạc phụ đại nhân của con hình như không phải là hắn a.”

“Cha người đoán chừng đang trò chuyện với hắn ở đại sảnh.” Thẩm phu nhân cười cười.

Thẩm Dũng gật đầu, hỏi: “Có muốn con đến hay không?”

“Cha người hình như không muốn để người đi.” Thẩm phu nhân nói, “Về phần có muốn đi hay không ... tự người quyết định.”

Thẩm Dũng hơi sững sốt, lúc này Phương Nhất Chúc đã đem hai kiểu áo tới, nàng thấy hai cái đều tốt không biết nên chọn cái nào, lại có chủ ý đem đến để Thẩm Dũng giúp nàng chọn một cái.

Thẩm Dũng vừa nhìn thấy liền vui vẻ, “Chọn cả hai đi.”

“Đúng.” Thẩm phu nhân cười lấy hai mẫu áo, rồi kéo Phương Nhất Chúc ngồi xuống bên cạnh.

Thẩm Dũng vỗ vỗ Phương Nhất Chúc, “Nương tử, người ở đây với mẫu thân, ta đi xem sách một chút.”

“Ừ, được.” Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Dũng xoay người đi ra ngoài, trong lòng lại cảm thấy là lạ, dường như ... Thẩm Dũng và Thẩm phu đang giấu nàng điều gì đó.

“Nhất Chúc.”

Lúc này, Thẩm phu nhân gọi Phương Nhất Chúc một tiếng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thẩm phu nhân.

“Nam nhân khi nghèo khó yêu thương người mặc dù không có bạc.” Thẩm phu nhân đột nhiên nói, “Khi đường làm quan của hắn rộng mở, vẫn có thể thương người giống như khi nghèo khổ, người như thế mới đáng phó thác cả đời.”

“Vâng.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Đúng thế.”

Thẩm phu nhân sờ sờ đầu nàng, cúi đầu tiếp tục thêu. Phương Nhất Chúc mặc dù có chút khó hiểu, nhưng nàng cũng không phải một người suy nghĩ nhiều, liền nâng quai hàm, ở một bên cùng Thẩm phu nhân nói chuyện cười đùa.

Thẩm Nhất Bác cùng Phương Thọ trò chuyện rất lâu, vẫn không thấy Phương Thọ có ý định rời đi, dường như là muốn gặp Thẩm Dũng cho bằng được, Thẩm Nhất Bác có chút hoài nghi, Phương Thọ này đến tột cùng là muốn làm gì? Hắn muốn gặp Thẩm Dũng, sao lại không muốn gặp Phương Nhất Chúc?

Đang nghi hoặc, chợt nghe thấy Tiểu Kết Ba ở ngoài cửa nói, “Lão gia, thiếu gia tới.”

Thẩm Nhất Bác sững sốt, trong lòng biết... hạ nhân trong phủ nếu không được hân phân phó thì không ai dám lăm miệng nói cái gì, có thể thấy được chính là Thẩm phu nhân để Thẩm Dũng tới.

Thẩm Dũng đi vào sân, đi vào tiền sảnh, hành lễ với Thẩm Nhất Bác và Phương Thọ, “Phụ thân, Phương lão gia.”

“Ách...” Phương Thọ bật cười, tự nói... Được đấy, xem ra là không muốn nhận vị nhạc phụ đại nhân này rồi. Có chút không được tự nhiên, Phương Thọ ngẩng đầu lên đánh giá Thẩm Dũng. Trước đây hắn đã gặp qua Thẩm Dũng một hai lần, chỉ là xa xa nhìn thấy hắn gây rối, ấn tượng đối với Thẩm Dũng rất không tốt. Đêm thành thân cũng không muốn thấy hắn, chỉ nghĩ nhanh chóng về nhà thu thập mọi thứ để đào tẩu, hôm nay vừa thấy, Phương Thọ đã ngay nghĩ đến một câu nói —— sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương khán*.

*Sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương khán: là một câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam quốc nói với bạn. Ý nói ba ngày không gặp mặt kẻ sĩ thì đến lúc gặp lại phải nhìn họ bằng con mắt khác xưa.

Phương Thọ vuốt vuốt chòm râu quan sát Thẩm Dũng, Thẩm Dũng này tướng mạo rất được, thân thể cũng tốt... Tuần tú lịch sự như vậy, lại là con trai tri phủ đại nhân tiền đồ vô lượng, kết duyên với nha đầu chỉ biết nấu cơm kia, thật đáng tiếc a. (Bắt đầu ghét lão Phương Thọ này rồi đấy ►_◄)

Thật ra, lúc trước Phương Thọ không hề hối hận, thế nhưng thấy được Thẩm Dũng lại thực sự tiếc nuối. Hắn ở quê lúc nào cũng phái người tìm hiểu tin tức của Đông Hạng phu, chỉ sợ người Thẩm phủ phát hiện ra thân phận của Phương Nhất Chúc, nếu như Thẩm Nhất Bác có thẹn quá thành giận sẽ tìm hắn gây phiền phức, đến lúc đó vẫn có thể tiếp tục chạy.

Nhưng không nghĩ đến tin tức truyền về lại ngoài dự đoán, non nửa năm, Thẩm Dũng từ một tiểu ác bá, biến thành Thẩm thiếu gia của Đông Hạng phu được người người tán thưởng.

Phương Thọ thật sự không rõ, mặt khác, khuê nữ Phương Dao nhà mình nghe được tin đó đối việc này cũng có chút hiếu kỳ, liền khuyến khích phụ thân trở về xem một chút, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra với Thẩm Dũng. Hôm nay vừa thấy mặt, Phương Thọ hối hận không thôi, một hiền rể tốt như vậy đã bỏ lỡ rồi, lại còn tiện nghi cho một nha đầu nấu cơm.

Có điều trên đời này không có thuốc hồi hận, Phương Thọ cùng Thẩm Dũng hàn huyên vài câu, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không cam lòng, liền hỏi: “Thẩm thiếu gia, đối với Nhất Chúc có thỏa mãn không?”

Thẩm Dũng mỉm cười, gật đầu: “Đương nhiên là thỏa mãn, Thẩm gia ta có quy củ, cả đời chỉ có thể lấy một người vợ, cưới được Nhất Chúc là phúc khí của ta.”

“Ồ...” Phương Thọ tự nói, Thẩm Dũng không hổ là công tử của Thẩm Nhất Bác, lời này có thể nghe được hai ý. Câu nói “đời này chỉ có thể lấy một người vợ”, chính là nhận định ngoài Phương Nhất Chúc ra thì không thể lấy người khác. Ngẫm kỹ còn ý tứ oán giận. Chính là nếu như lúc đó người gả thay không phải Phương Nhất Chúc mà là cô nương loạn thất bát tao khác, vậy cả đời Thẩm Dũng hắn không phải lỡ dở rồi sao.

Phương Thọ thấy đã không có hy vọng gì, cười gượng hai tiếng, gật đầu: “Tốt tốt, thỏa mãn là tốt rồi, ta cũng không có chuyện gì, chỉ đến xem một chút, mang theo ít đặc sản quê nhà lên.”

Thẩm Dũng cười cười, mời Phương Thọ ở lại ăn cơm, Phương Thọ sao có thể đồng ý, liền vội vàng cáo từ.

Thẩm Nhất Bác cũng có chút thỏa mãn, đi đến thư phòng làm việc.

Thẩm Dũng tiễn lão đầu ra khỏi cửa phủ, sau đó quay về phòng bếp, trên đường gặp Liên Nhi.

Liên Nhi đang ôm củ cải trắng đi ra ngoài.

“Liên nhi.” Thẩm Dũng cười hỏi, “Ôm củ cải trắng đi chỗ nào?”

“Cái này, Thiếu phu nhân nói là muốn ướp, nên trước phơi ra ngoài nắng cho khô chút.” Liên Nhi trả lời.

Thẩm Dũng lắc đầu, rau lại đem ra phơi nắng sao, liền cười hỏi, “Có phải Thiếu phu nhân đã hỏi người là ai tới đúng không?”

“Đúng rồi.” Liên Nhi nháy mắt mấy cái.

Thẩm Dũng gật đầu, cũng không hỏi nữa, Liên Nhi này là nha đầu thẳng thắn, tất nhiên sẽ nói là Phương Thọ tới, như vậy hiện tại trong lòng Phương Nhất Chúc chắc chắn đang bất ổn.

Để Liên Nhi đi, Thẩm Dũng vẫn tiếp tục đi về phía phòng bếp, vào đến cửa thấy Phương Nhất Chúc đang đứng bên cạnh bếp lò đến xuất thần, nhưng bên trên bếp lại truyền ra một mùi hương khiến Thẩm Dũng có chút giật mình... Trước đây chưa từng ngửi thấy a, cái gì mà lại thơm như vậy.

“Nương tử.” Thẩm Dững vội chạy vào trong, khiến cho Phương Nhất Chúc càng hoảng sợ.

“Cái gì thơm như vậy?” Thẩm Dững nhắc lên nắp nồi, nhìn vào bên trong, thấy bên trong là một nồi com lớn, màu trắng xanh giao nhau đẹp mắt vô cùng, còn tỏa ra hương vị thơm ngào ngạt.

“Com đậu nành thịt mặn.” Phương Nhất Chúc nói, dùng cái môi xới com ra bát cho Thẩm Dững, lại bới xuống đáy nồi xúc lên miếng cháy khô vàng đặt vào một bát lớn, bên trên có rắc thịt vụn, rồi đem qua.

Thẩm Dững ăn một miếng, com dẻo, đậu nành mềm mà thơm, thịt rất vừa miệng, miếng cháy lại càng thơm giòn mang theo hương đậu nành tươi mát và thịt béo ngậy: “Nương tử, ăn thật ngon.”

Phương Nhất Chúc lại từ trong nồi khác múc ra một chén canh trứng đậu nành, còn có một đĩa lạp xưởng xào rau xanh đặt lên trên bàn.

Thẩm Dững ngồi xuống ăn, liên tục khen ngon.

“Cái kia, tương công.” Phương Nhất Chúc cũng ngồi xuống, do dự một chút, đuôi tay nắm lấy ống tay áo Thẩm Dững.

“Nương tử, sao lại không ăn?” Thẩm Dững khó hiểu, chạy đi tự xới một chén com cho mình, đưa cho Phương Nhất Chúc chén com vừa rồi của hắn.

Phương Nhất Chúc nhìn một chút, lại từ bọc nhỏ bên hông, lấy ra một tập ngân phiếu, đưa cho Thẩm Dững.

“Oa.” Thẩm Dững nhìn lướt qua, “Nhiều ngân phiếu như vậy?”

“Là... của hồi môn Phương Thọ đưa cho.” Phương Nhất Chúc thành thật nói, “Muốn trả lại không?”

“Dựa vào cái gì?” Thẩm Dững cười, “Đó là của hồi môn của Thẩm gia ta, đưa đến lại đưa về, một phân tiền cũng không phải của bọn họ.”

“Ách...” Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi biết rồi sao?”

Thẩm Dững cười xấu xa tiến lại gần, “Biết cái gì?”

Phương Nhất Chúc nhìn hắn.

Thẩm Dững đem chiếc đĩa đưa cho nàng, cười nói: “Ngươi cho rằng cha mẹ ngọc sao, ngươi vào cửa một vài ngày đã biết rồi.”

“Cha và mẹ cũng...” Phương Nhất Chúc có chút khản trương, Thẩm gia là gia đình giàu có lại là quan, chuyện này đối với Thẩm gia... đúng là không tốt.

“Ừ, cha mẹ nói: nếu ta khiến cho ngươi đau khổ sẽ làm thịt ta.” Thẩm Dững cười nói.

Phương Nhất Chúc sững sờ, Thẩm Dững tiến lại gần, miệng đầy mỡ dán sát vào quai hàm của nàng, thổi một hơi: “Nương tử... xới cho ta một chén com nữa.”

Vành mắt Phương Nhất Chúc hồng hồng đi xới com cho Thẩm Dững.

...

Đến khi Thẩm Dững ăn hết bát thứ tư, còn lớn tiếng nói muốn uống nốt nước sốt trứng trong nồi, Phương Nhất Chúc liền nắm lấy chóp mũi Thẩm Dững, cười khê: “Đừng là thùng com!”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Rau trộn cùng hiểu lầm lớn

Phương Thọ từ Thẩm phủ đi ra, có thể nói là vô cùng mất hứng, vội vã trở về, vừa đi vừa nghĩ không biết nên nói với nữ nhi thế nào. Bằng không, thẳng thắn nói Thẩm Dững là một kẻ nhân phẩm thấp kém, hoàn toàn không xứng với nàng, đỡ khiến sau này nữ nhi tiếc nuối oán hận.

Thờ dài, Phương lão gia bước vào cửa phủ, đến sân, liền thấy bên cạnh bàn đá ở chính giữa sân, khuê nữ nhà mình đang đứng vẽ tranh dưới một gốc cây hoa đào.

Phương lão gia từ xa nhìn lại, tấm tắc hai tiếng —— nhìn nha đầu bảo bối của hắn xem, muốn đáng người có đáng người, muốn tư thái có tư thái, cảm kỳ

thì họa loại nào không tinh thông? Với điều kiện này thành hôn với người ở hoàng cung quý tộc cũng dư dả, làm gì phải chịu thiệt thòi lấy Thẩm Dững chỉ là con trai tri phủ.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn cũng thoải mái không ít, liền ho khan một tiếng, đi vào trong.

“Phụ thân.” Phương Dao ngẩng đầu nhìn thấy Phương Thọ thì cười hỏi, “Người đã trở về?”

“Đúng vậy. À, Dao nhi, Thẩm Dững kia...” Phương lão gia vừa mới mở miệng, lại thấy Phương Dao khoát tay áo, cười nói: “Ta chướng mắt hắn.”

“A?” Phương Thọ sững sốt, hỏi: “Làm sao lại... Người đã gặp qua hắn rồi sao?”

Phương Dao cười cười, nói: “Cha, lời đồn đúng là không thể tin, ta vốn cho rằng Thẩm Dững là một kẻ nhiệt tình với chính nghĩa, cho nên vừa rồi ở trước cửa tửu lâu gần nhà môn đệ nhà hoàn Kinh Nhi giả trang thành một nữ tử mang oan, nhiều người vây xem như vậy, duy chỉ có Thẩm Dững đi qua lại chỉ lo cùng nương tử nói giỡn, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không, nam tử lạnh lùng vô tâm, tự cao tự đại như vậy, nữ nhi chướng mắt.”

“À...” Phương Thọ thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Có chuyện như vậy sao?”

“Đúng thế.” Phương Dao gật đầu, nói: “Nữ nhi đến tửu lâu ngồi trên lầu hai, nói với tiểu nhị chỉ cho xem Thẩm Dững cùng với nữ tử tên Phương Nhất Chúc mà cha nói. Kinh Nhi giả thành nữ tử mang oan quý dưới cửa tửu lâu. Nha đầu Phương Nhất Chúc kia thật ra có nhìn một chút, nhưng Thẩm Dững lại giục nàng đi mau. Ta thấy cô nương kia vẻ ngoài thanh tú trong sáng, nhưng lại phải gả cho Thẩm Dững thay con, cha, chúng ta có phải là đã hại cả đời của người ta rồi không?”

“Ách... Cái này, nàng vốn chỉ là một nha đầu nấu cơm lưu lạc khắp nơi, hôm nay gả vào Thẩm phủ đã được coi là tèo cao.” Phương Thọ vội vàng giải thích với nữ nhi, “Ta vừa đến Thẩm phủ, cũng là mắt hùm mà về, nhân phẩm và khí độ của Thẩm Dững kia đều không được, không xứng với người.”

Phương Dao nhủ mảy, Phương Thọ lại vội bổ sung một câu, “Có điều hắn đối với nương tử rất tốt, hắn là sẽ không khiến cô nương kia chịu khổ, dù sao đi nữa hai người bọn họ cũng rất xứng đôi, người cũng không hợp với Thẩm Dững.”

Phương Dao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, tiếp tục về tranh.

“Vậy... Dao nhi a? Hôn sự của người làm sao bây giờ?” Phương Thọ nhắc tới việc này thì có chút gấp gáp, “Người cũng không còn nhỏ, ta đã đợi bé cháu lâu rồi.”

Phương Dao có chút ngượng ngùng nhìn phụ thân, “Cha đừng nói mò.”

“Thế nào là nói mò?” Phương Thọ nói, “Người nói một chút xem, muốn nam nhân bộ dạng như thế nào?”

“À...” Phương Dao suy nghĩ một chút, nói: “Ta muốn một người có tài, có khí độ, then chốt nhất là nhân phẩm phải tốt, biết hiếu thuận với cha.”

“Dao nhi, người như thế ở Đông Hạng phủ không nhiều lắm, chỗ này dù sao cũng là một địa phương nhỏ.” Phương Thọ suy nghĩ một chút, nói: “Không bằng chúng ta vào kinh đi?” Lão nhân ngoài miệng nói như vậy, nhưng kỳ thực là sợ ở Đông Hạng phủ, đêm dài lắm mộng.

Phương Dao nghe xong cũng gật đầu đáp ứng, nhưng nói là vừa mới về không nên vội chuyển đi, mấy ngày này muốn dạo chơi ở Đông Hạng phủ một chuyến.

...

Thẩm Dững hoàn toàn không để chuyện Phương Thọ vào trong lòng, những ngày này ngoại trừ chuyên tâm đọc sách, chính là tìm cách trừu chọc Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc đôi khi rất hung hãn, nhưng đại đa số thời gian đều vô cùng nhu thuận, có đôi khi bị chọc tức giận lại đuổi theo hắn đánh vài cái. Thẩm Dững mỗi ngày đều nhìn thấy nàng lắc lư trước mặt mình, nhìn thấy, sờ thấy nhưng lại không ăn được, khiến cho ngực hắn như bị đè nén, vô cùng khó chịu.

Hôm nay thời tiết rất nóng, Thẩm Dững ở trong sân dựa vào ghế đá đọc sách, bị mặt trời chiếu đến thiếp đi, mơ mơ màng màng dựa vào ghế ngủ gật.

Đang trong lúc mơ hồ, liền cảm thấy trên vai mát lạnh, một hương vị trong veo bay tới.

Thẩm Dững giật mình mở mắt, liền thấy Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm bụng một cái bát đứng bên cạnh hắn.

“Nương tử.” Thẩm Dững lau nước miếng, xoay người ngồi lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc vẫn đang cười khúc khích.

Phương Nhất Chúc lùi một cái ghế đến gần ngồi xuống bên người hắn, đưa cái bát qua, nói: “Uống đi.”

Thẩm Dững nhận lấy nhìn một chút, là một chén chè đậu xanh mát lạnh, lập tức nâng lên uống hai ngụm, liền cảm thấy toàn thân sáng khoái, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Uống xong, Thẩm Dững thở phào nhẹ nhõm, “Thoải mái quá!”

Phương Nhất Chúc cười cười, nhận lấy bát không, Thẩm Dững đuổi tay túm lấy nàng, để nàng ngồi lên đùi mình, nói: “Nương tử, buổi sáng người nấu

chè đậu xanh sao? Có mệt hay không? Nằm nghỉ một chút đi.”

Phương Nhất Chúc gần đây cũng quen với việc Thẩm Dũng ôm mình vào lòng, ngồi ở trên đùi hắn, hỏi: “Lát nữa buổi chiều ra ngoài mua sắm một chút được không? Gần đây tướng công luôn ở trong nhà đọc sách.”

“Được...” Thẩm Dũng gật một cái, “Lại nói, nương tử, gần đây trong nha môn cũng không có vụ án nào, chẳng trách không có tinh thần.”

“Không có án mới tốt nha.” Phương Nhất Chúc ngẩng đầu nhìn mặt trời, “Đã nhiều ngày nay nắng nóng, buổi trưa ăn rau trộn cho mát. Có muốn không?”

“Muốn.” Thẩm Dũng ôm Phương Nhất Chúc cọ cọ vài cái, “Nương tử, ăn cơm xong, chúng ta đi xem diễn khúc được không, chiều nay ta không đọc sách nữa.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Bây giờ ta đi làm cơm đã.” Nói xong liền bỏ chạy.

Thẩm Dũng dựa vào ghế nhìn nàng, trong đầu suy nghĩ, chiều sẽ đưa Phương Nhất Chúc đến phường vải, mua cho nàng vài bộ quần áo, rồi sẽ đi mua cái gì nữa nhỉ?

Buổi trưa, bọn nha dịch đi ra ngoài tuần tra đều đã trở về, Thẩm Kiệt chạy đến bên giếng nước cội áo rồi múc nước lạnh dội lên người, nóng đến nổi trên đỉnh đầu cũng muốn bốc khói.

Phương Nhất Chúc mang chè đậu xanh đã được ướp lạnh tới đặt lên trên bàn cho mọi người.

Đám nha dịch ủa đến, nâng bát lên, hai ba ngụm đã uống hết sạch sẽ, cảm thấy vô cùng sảng khoái lại rộng to hai tiếng, cùng nhau bùng bát nhìn Phương Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân, còn muốn nữa.”

Phương Nhất Chúc để hai người đi vào phòng bếp, bùng một nồi chè lớn đi ra, chúng nha dịch giờ bát chen nhau múc chè, cảnh tượng vô cùng hào hùng.

Thẩm Dũng đi tới hỏi Thẩm Kiệt, “Sao lại nóng thành như vậy? Tuần tra hay là luyện công thể?”

“Đừng nói nữa.” Thẩm Kiệt thở dài, “Không biết nạn dân gặp họa từ chỗ nào chạy tới đây, cướp bóc đồ đạc của dân chúng trên đường, ta cùng các huynh đệ đuổi nửa ngày mới bắt được về đây.”

“Nạn dân?” Thẩm Dũng nhíu mày, “Từ đâu tới? Năm nay cũng coi như mưa thuận gió hoà, sao lại có nạn dân?”

“Không biết.” Thẩm Kiệt lắc đầu, “Phương pháp cướp bóc không giống như bọn tội phạm, giống như là bị đói nhiều ngày nên nổi điên, lão gia đều mang về đây, phát lương thực cho bọn họ, để cho bọn họ không cướp bóc gây náo loạn nữa, một ít người không nhận được lương đều đưa đến phủ rồi, trước cho bọn họ ăn no sau đó lão gia mới tra hỏi.”

“Mang trở về phủ sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Đều mang đến đây, bọn họ đang ở đại sảnh ăn cháo và bánh bao, lão gia cũng ở đó, vừa ăn vừa nói chuyện với bọn họ, lúc ta đến chợt nghe thấy trong đám nạn dân có người gào khóc, nói hình như có oan khuất lớn gì đó.” Thẩm Kiệt nói rồi nhíu mày: “Rất cổ quái, chỉ có khoảng hai ba mươi người, lại nói là một thôn trang, cảm giác quá ít, hoặc là trên đường chạy nạn đã chết rất quá nhiều rồi.”

“Loại thôn trang nhỏ như thế này xung quanh Đông Hạng phủ không nhiều lắm.” Thẩm Dũng nói, “Hơn nữa phần lớn đều có phủ nha hoặc là huyện nha quản lý. Đông Hạng phủ từ trước đến nay giàu có và đông đúc, có nạn dân cũng sẽ cứu tế, không thể để cho bọn họ chạy đến Đông Hạng phủ cướp phá này nọ được.”

“Cho nên mới nói lão gia đang tỉ mỉ tra xét.” Thẩm Kiệt uống hai bát chè đậu xanh, vẫn thấy trong bụng kêu vang, liền cười hỏi: “Thiếu phu nhân nấu cơm chưa? Đói chết.”

“Lát nữa mới có thể ăn.” Thẩm Dũng lại đi đến phòng bếp nhìn qua.

Thẩm Kiệt cũng chạy đến theo, thấy Phương Nhất Chúc đang bận rộn trong bếp, nhỏ giọng nói với Thẩm Dũng, “Thiếu gia, nói cho ngươi chuyện này.”

“Sao cơ?” Thẩm Dũng quay đầu lại nhìn hắn.

Thẩm Kiệt cười nói, “Phường vải Tào Ký đang bán loại vải tơ tằm tốt nhất, mùa hè dùng vải đó may quần áo rất thích hợp, ta vừa đi ngang qua chỗ đó, rất nhiều cô nương đang ở đây xem vải, ngươi có muốn mang Thiếu phu nhân đến chọn một chút hay không?”

“Thật sao?” Thẩm Dũng vừa nghe thấy thế tinh thần lập tức tỉnh táo, mua vải tơ tằm để may vài bộ quần áo mặc mùa hè cho Phương Nhất Chúc ... Chủ yếu nhất là vải tơ tằm mềm mại kia nếu may cái yếm thì ...

Thẩm Dũng vừa nghĩ đến hình ảnh đó liền cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, quăng sách lên bàn chạy vào phòng bếp.

Thẩm Kiệt ở bên ngoài thấy thế lắc lắc đầu, cũng chạy theo, cùng một đám nha dịch bám lấy cánh cửa ngoài phòng bếp đợi ăn.

Thẩm Dũng vào trong bếp liền tiến đến bên người Phương Nhất Chúc, “Nương tử, một lát nữa đi phùng vài mua cái yếm... À, không phải, mua ít to lụa!”

Phương Nhất Chúc nhìn hần một chút, gật đầu: “Ừ, được.”

Thẩm Dũng thờ dài, nếu một ngày nào đó hần nói: “Nương tử, chúng ta viên phòng đi.” Phương Nhất Chúc cũng có thể vô cùng cao hứng trả lời một tiếng “Ừ, được” như vậy thì thật là tốt.

Hôm nay Phương Nhất Chúc nấu chính là bốn loại rau trộn cùng một món chính, trời quá nóng, thức ăn mặn đầy dầu mỡ nhất định là ăn không vào, ăn rau trộn mát lạnh mới hợp miệng.

Vì vậy, Phương Nhất Chúc chuẩn bị bốn món rau trộn khác nhau chính là:

Ngon đậu cô ve già tòi: Ngon cây đậu luộc chín trong nước nóng, sau đó cho tỏi đã băm vào, cho thêm gừng thái lát, muối, dầu mè, dầu hạt tiêu vào trộn lẫn, ăn giòn và rất mát.

Ngó sen trộn táo gai: Đem quả táo gai xắt thành sợi dài nhỏ trộn với ngó sen cũng cắt sợi sau đó cho giấm trắng vào, cuối cùng cho thêm một ít mật, chua chua ngọt ngọt, rất ngon miệng.

Trứng muối đậu phụ, đậu phụ non thêm trứng muối, hành lá, nước tương... Cho thêm dầu vừng, rau thơm... thanh nhiệt giảm nóng, tươi mát ngon miệng.

Dưa chuột góp: Dưa chuột cắt hai phần đầu xắt thành từng miếng mỏng, dùng muối bóp mềm, lại dùng cối ép một lượt, rửa sạch sau đó rắc tỏi, ớt, giấm trắng... ướp cùng. Dưa chuột ăn giòn khoan khoái, rất thích hợp để ăn khai vị.

Cuối cùng, Phương Nhất Chúc dùng thịt gà xé sợi, cùng với dưa chuột, đậu nha, hành lá trộn lẫn với nhau, cuối cùng rắc thêm vừng. Tất cả đều mức ra bát, bỏ vào mâm.

Phương Nhất Chúc làm xong xuôi, quay đầu lại chỉ thấy Thẩm Dũng cùng một ban nha dịch đã đứng chỉnh tề, một đám người nuốt nước bọt nhìn nàng, trông mắt cũng biến thành màu xanh của rau rồi, chỉ chờ nàng hô ăn cơm nữa thôi.

Buổi trưa ăn cơm tự nhiên là gió cuốn mây tan (vô cùng nhanh), mọi người ăn uống no đủ liền vội chạy về tranh thủ chớp mắt một lúc, chuẩn bị cho việc đi tuần buổi chiều.

Thẩm Dũng đi lấy một chút bạc, kéo Phương Nhất Chúc ra phố.

Gần đây, Thẩm Dũng bắt đầu lo lắng đến vấn đề tiền đồ, hần không thể cả đời sống dựa vào số tiền mỗi tháng phụ thân cấp cho được. Có biện pháp gì có thể giúp hần nuôi sống bản thân và nương tử không?

“Phùng vài Tào Ký, ở ngõ nhỏ bên trong thành đông sao?” Phương Nhất Chúc hỏi Thẩm Dũng.

“Đúng vậy.” Thẩm Dũng gật đầu, “Đông Hạng phủ có hai phùng vài rất nổi tiếng, mùa đông đến Từ Ký phùng, mùa hạ qua Tào Ký phùng.”

“Ồ...” Phương Nhất Chúc nghe xong suy nghĩ một chút, nói: “Tướng công, trước đây ta đã thấy qua vài ở đó một lần, cảm giác cũng bình thường nha, rèm cửa cũng không có trang trí cái gì quá sức tượng tượng, có sao việc làm ăn lại tốt như vậy?”

“Những phùng vài này đều đã làm ăn lâu năm ở đây.” Thẩm Dũng cười, “Chương quây của Tào Ký phùng là Tào đại nương, vốn là một người dệt vải, cũng đã làm hơn mười năm, cái loại rèm cửa này vẫn chưa từng đôi mới qua, trước kia nàng đều tự mình dệt, nhưng sau đó tuổi đã lớn cũng có tiền vốn, liền tìm những người có khả năng ở xung quanh đến truyền lại tay nghề.”

“À...” Phương Nhất Chúc gật đầu, lẩm bẩm: “Phùng vài này làm lâu năm rồi nên công việc vẫn tốt, có khách quen lại còn có thể đòi đòi lưu truyền.”

Thẩm Dũng thấy Phương Nhất Chúc dường như hơi xuất thần, liền hỏi: “Nương tử, nghĩ cái gì đó?”

Phương Nhất Chúc nhìn hần nói, “À... Ta đang suy nghĩ có nên tìm việc gì đó để làm hay không.”

“Không cần.” Thẩm Dũng lắc đầu, “Chỉ bằng người giúp ta nghĩ xem ta nên làm cái gì mới tốt, dự tính trước, đến lúc đó bản thân ta có thể kiếm được tiền, ta sẽ nuôi người, người ở bên cạnh phụ giúp ta là được.”

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dũng, vui sướng gật đầu, “Ừ, được. Hai chúng ta cùng làm.”

“Ta đây làm cái gì mới tốt?” Thẩm Dũng vuốt cằm, “Ta đã nghĩ vài ngày rồi, đến bây giờ vẫn cảm thấy ta chỉ thích tra án.”

“Mấy hôm nay buổi tối người ở trên giường lật qua lật lại chính là nghĩ chuyện này sao?” Phương Nhất Chúc có chút giật mình.

“À... Hơn nữa là như thế.” Thẩm Dũng cũng thành thật khai báo, đúng là một nửa hần suy nghĩ cho tiền đồ tương lai, nhưng càng nhiều hơn là hần nghĩ đến Phương Nhất Chúc. Gần đây đoán chừng là vì khí trời khô nóng, buổi tối ngủ ít đi, hần liền ở trên giường miên man suy nghĩ. Khiến hần buồn phiền nhất chính là buổi tối Phương Nhất Chúc ngủ rất hay đá chăn, áo choàng lại ngắn, cánh tay cái bụng đều lộ ra bên ngoài, làm hần tâm hoảng ý loạn.

Phương Nhất Chúc kéo cánh tay Thẩm Dững, hai người đi tới trước cửa Tào Ký phường, quả nhiên thấy vài một cô nương đang xem vải.

Thẩm Dững liếc mắt nhìn, phát hiện bên trong đều là nữ tử, không có nam nhân, khiến hắn không được tự nhiên, nam nhân không thể tới phường vải sao?

Quả nhiên, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc cùng nhau tiến vào, khiến cho không ít các cô nương chung quanh chú ý, sau đó có vài vị cô nương cười vội vàng thanh toán rồi chạy đi, như vậy thật kỳ quái.

Thẩm Dững hơi buồn bực, tự nói: đây là làm sao? Ai quy định nam nhân không thể tới phường vải vậy?

Phương Nhất Chúc cũng âm thầm vui vẻ, trước đây đi qua một số nơi, cũng có một vài cô nương nhìn lên Thẩm Dững, tướng công của nàng cũng được rất nhiều cô nương nhớ thương. Nghĩ tới đây, Phương Nhất Chúc vô thức nắm chặt lấy cánh tay Thẩm Dững, phải chú ý một chút mới được!

“Thẩm thiếu gia, Thiếu phu nhân tới rồi.”

Lúc này, bên trong phường một vị lão phu nhân tóc hoa râm đi ra, trên tay cầm vài cuộn vải, cười nói: “Muốn mua cái gì?”

“À, Tào lão bản.” Thẩm Dững cười cười với vị phu nhân kia, “Nương tử ta muốn chọn một ít vải để may quần áo.”

“Thiếu phu nhân, muốn may áo lót bên trong hay là áo khoác ngoài?” Tào lão bản nhiệt tình muốn giúp Phương Nhất Chúc chọn.

Phương Nhất Chúc lấy tay sờ sờ vải, thời tiết nóng nực, dùng loại vải mỏng một chút mới tốt, liền chọn loại vải mỏng nhất, vải màu trắng trên nền có vẽ những đóa lan lớn, thoạt nhìn thanh nhã, nhưng thủ công cũng rất tỉ mỉ. Phương Nhất Chúc liền muốn, trở về có thể thêu thêm một ít lá sen ở ngoài viền.

Thẩm Dững thấy Phương Nhất Chúc kéo ra không ít vải, liền hỏi: “Nương tử, lấy nhiều vải như vậy có thể làm ra bao nhiêu cái yếm a? Còn rất nhiều loại khác mà, ngói trắng, mặc đồ màu đỏ sẽ rất đẹp.”

Mặt Phương Nhất Chúc đỏ lên, trừng mắt nhìn Thẩm Dững: “Vải này để may áo khoác.”

“Hả?” Thẩm Dững duỗi tay sờ sờ, nói: “Làm áo khoác quá mỏng đi, đổi thành cái này!” Nói xong, đưa một cuộn vải dày hơn đến.

Phương Nhất Chúc có chút bất đắc dĩ, “Cái này dày quá, làm áo lót thì tốt hơn.”

“Không được!” Thẩm Dững vội vàng lắc đầu, “Áo lót phải mỏng, theo ta thấy áo khoác mới phải dày, người khác mới không nhìn được!”

Thẩm Dững sốt ruột, liền đem lời nói thật nói ra, mặt Phương Nhất Chúc ửng đỏ, híp mắt nhìn Thẩm Dững.

Thẩm Dững ho khan một tiếng, gãi gãi quai hàm, quay sang Phương Nhất Chúc cười khúc khích, tuy nhiên vẫn cảm miếng vải mỏng trong tay nàng đổi lấy miếng vải bố dày.

Tào lão bản bên cạnh nhìn thấy, nhin không được cười lắc đầu, nghĩ cảm tình tiểu phu thê này đúng là tốt như trong lời đồn, Thẩm tri phủ có thể thờ phào nhẹ nhõm rồi.

Cuối cùng Phương Nhất Chúc không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là để Thẩm Dững chọn, Thẩm Dững liền thoải mái chọn lựa, chính là chọn để thỏa mãn tâm tư của mình! Chọn loại tơ lụa tốt nhất chất liệu vô cùng mỏng để làm áo lót cho Phương Nhất Chúc. Còn áo khoác lại chọn loại vải dày có trang trí hoa văn nổi bật cho dù có ánh sáng chiếu xuyên qua cũng không nhìn thấy bên trong.

Mua rất nhiều, Thẩm Dững lấy bạc ra trả, còn Phương Nhất Chúc thì cầm vải đứng ở cửa chờ hắn. Lúc này, chợt nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, dường như có người muốn vào.

Phương Nhất Chúc vô thức nghiêng người, để người phía sau tiến đến, lại ngửi thấy một mùi hương xông vào mũi. Nàng nhin không được ngửi thêm một chút, thơm quá! Phương Nhất Chúc cũng không biết là mùi hương gì lại dễ ngửi như vậy, liền nhìn thoáng qua người đến. Chỉ thấy là hai cô nương, một tiểu thư, một nha hoàn. Tiểu thư kia đại khái lớn hơn nàng một hai tuổi, rất đoan trang xinh đẹp, mặc một bộ quần áo lụa, nha hoàn phía sau mặc áo choàng ngắn màu xanh nhạt, trên tay còn mang một chiếc giỏ, bên trong để đồ vật dường như là vừa mua trên đường.

Phương Nhất Chúc nghiêng người để hai người đi vào cửa, vừa lúc Thẩm Dững thanh toán bạc đi ra, thời điểm nghiêng người để hai nữ tử bên cạnh đi qua, có hơi ngăn người, rồi sau đó lại tiến về phía Phương Nhất Chúc, quay đầu lại, nhìn chằm chằm bóng dáng hai cô nương đến xuất thần.

“Tướng công?” Phương Nhất Chúc hỏi Thẩm Dững, “Làm sao vậy?”

“À...” Thẩm Dững phục hồi tinh thần lại, lạng lẽ nháy mắt mấy cái với Phương Nhất Chúc, kéo nàng đi.

Chờ hai người đi khỏi, nha hoàn kia liền nói với vị tiểu thư: “Tiểu thư ngó xem Thẩm Dững kia đúng là không có tiền đồ, vừa nhìn thấy tiểu thư đã choáng váng.”

Tiến vào phường vải chính là Phương Dao và nha hoàn Kinh Nhi của nàng.

Phương Dao khề nhiu mày, nghĩ thầm: Thẩm Dững không phải là kẻ háo sắc chứ? Phương Nhất Chúc kia là một cô nương đơn thuần, đừng thực sự bị

nàng và phụ thân làm lắm lỡ cuộc đời a!”

“Tiểu thư?” Kinh Nhi kéo kéo Phương Dao, “Tiểu thư nghĩ cái gì đó?”

Phương Dao nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng tính toán, có cơ hội sẽ tìm Phương Nhất Chúc nói chuyện, nếu như Thẩm Dũng thật sự khi dễ nàng, sẽ giúp nàng ta đào tẩu!

Thẩm Dũng lôi kéo Phương Nhất Chúc chạy tới đầu ngõ, cười nói: “Nương tử, hai cô nương vừa nãy ngại có thấy không?”

“Có.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Nha hoàn kia chính là nữ tử ngày đó giả trang người có oan.” Thẩm Dũng hơi nhíu mi, hạ giọng nói: “Ta nhớ được hương thơm trên người nàng, rất đặc biệt, lúc này khi đi qua ta phát hiện ra; chất liệu vải ở quần áo cũng không khác biệt, hơn nữa kiểu búi tóc cũng tương tự.”

“Thực sao?” Phương Nhất Chúc cũng lấy làm kinh hãi, hỏi: “Hai người đó thoát nhìn là biết tiểu thư nhà giàu, thế nào lại làm những loại chuyện như thế?”

“Bất kể nàng là ai, giả bộ mang oan, còn khiến cho mọi người Đông Hạng phủ đều biết đến, hai nha đầu này đúng là không biết nặng nhẹ.” Thẩm Dũng lắc đầu, “Cũng có thể là việc làm mua vui của mấy tiểu thư nhà giàu.”

Phương Nhất Chúc cười cười, “Có thể có ẩn tình gì hay không?”

“Ừ...” Con người Thẩm Dũng vừa chuyển, lôi kéo Phương Nhất Chúc đi tiếp, nói: “Đi nương tử, chúng ta đi cửa hàng son phấn.”

Bonus món ăn đây....Hãy, mấy món lần này thực khó đặt tên, ta đặt theo suy nghĩ, cũng để mọi người dễ hiểu, có không hay mọi người cũng thông cảm nhé^^~ Mà có ai biết tên gọi chính xác thì giúp ta sửa với.

Ngon đậu cô ve giả tỏi

Ngó sen trộn táo gai

Trứng muối đậu phụ, món này ngon quá, ực...ực

Dưa chuột góp, cái này chắc mọi người đều quen.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ốc xào cay cùng đại trượng phu

Phương Nhất Chúc bị Thẩm Dũng kéo đến cửa hàng son phấn, chướng quày tất nhiên tiếp đãi vô cùng nhiệt tình. Sau khi tiến vào bên trong cửa hàng, Thẩm Dũng nói muốn mua phấn hương, liền tiến đến chỗ đặt hộp phấn mở ra ngửi một chút.

Phương Nhất Chúc tiến lại gần nhìn hẩn, hỏi: “Tướng công, muốn ta dùng phấn hương sao?”

Thẩm Dũng lắc đầu, “Không, ngại như bây giờ là tốt nhất, ta chỉ thích mùi hương trên người người, nhàn nhạt dễ chịu, quá thơm rất nhức mũi... A... Hắt xì.”

Thẩm Dũng vừa nâng một hộp phấn lên ngửi liền hắt hơi hai cái, xoa xoa mũi, hẩn vội đổi sang hộp phấn khác.

“Ngươi sẽ không...” Phương Nhất Chúc có chút hoài nghi nhìn hẩn, “Dùng cho chính mình chứ?”

“Tất nhiên là không.” Thẩm Dũng vội mở to mắt lắc đầu, rốt cục cũng ngửi thấy được từ một hộp, liền đưa qua cho Phương Nhất Chúc ngửi thử, “Nương tử, mùi hương này cùng hương thơm trên người cô nương vừa nãy giống nhau không?”

Phương Nhất Chúc ghé mũi hít một hơi rồi gật đầu, “Ừ, đúng là cái này!”

“Đúng vậy!” Thẩm Dũng quay sang hỏi chủ quầy, “Có phải có cô nương ở phủ nào đó thường xuyên dùng loại phấn này hay không?”

Chủ quầy hơi sững sốt, cười nói, “Phượng phủ.”

Thẩm Dững khẽ nhủu mảy, chường quỹ khó hiểu quay sang nhìn Phuong Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân không phải là...”

“À.” Thẩm Dững đem phần hương bỏ trở lại, nói cáo từ, rồi kéo Phuong Nhất Chúc đi ra ngoài.

“Tiểu thư vừa nãy, đoán chừng chính là Phuong Dao.” Ra khỏi cửa hàng sơn phấn, Thẩm Dững thấp giọng nói.

“À.” Phuong Nhất Chúc gật đầu, Phuong Dao kia, thật xinh đẹp.

Thẩm Dững thấy Phuong Nhất Chúc dường như hơi lo lắng, liền nói một câu: “Người dễ nhìn hơn nàng, ta thấy nàng có vẻ xảo quyệt, người mới đáng yêu.”

Thật ra Phuong Nhất Chúc cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy mơ hồ không được tự nhiên, nàng cũng không phải người keo kiệt nhưng đối với Phuong Dao vẫn có chút lưu ý, dù sao thật vất vả lắm mới có một mối lương duyên. Thẩm Dững nói lời kia, chính là muốn nàng vui vẻ, trên mặt Phuong Nhất Chúc ửng đỏ, cảm thấy rất thỏa mãn.

“Tướng công, người kia thật là Phuong Dao sao?” Phuong Nhất Chúc hỏi: “Nàng không phải đã đi rồi sao, thế nào còn trở về? Còn có, ngày đó nha đầu của nàng quỹ trước cửa tửu lâu muốn giải oan, sau đó thì Phuong lão gia tìm đến, đến tột cùng là vì cái gì?”

“Còn chưa rõ ràng sao?” Thẩm Dững mỉm cười.

Phuong Nhất Chúc không hiểu nhìn hấn.

“Ừm... Nương tử, nếu người là Phuong Dao, người có chịu gả cho ta hay không?” Thẩm Dững hỏi.

Phuong Nhất Chúc nghe xong, mỉm cười, hỏi “Vậy người nếu biết ta là Phuong Nhất Chúc, người còn có thể cưới ta hay không?”

Thẩm Dững hơi ngẩn người, sau đó cười ha ha, liên tục gật đầu, “Thú vị!”

Sau đó, hai người cũng không nói về chuyện này nữa, nắm tay nhau trở về, vừa khéo chạm mặt Phuong Dao cùng nha hoàn của nàng đang chậm rãi đi về.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, Phuong Dao thấy Thẩm Dững cùng Phuong Nhất Chúc nhìn mình, liền chuyển mắt nhìn đường đi. Nha hoàn Kinh Nhi thấy Thẩm Dững nhìn chăm chăm Phuong Dao, liền hung hăng trừng mắt với hấn. Thẩm Dững khó hiểu, Phuong Nhất Chúc cũng có chút bất mãn, kéo Thẩm Dững bước nhanh đi, tự nhiên đang êm đẹp lại bị người ta trừng mắt nhìn.

Mà hành động này của Phuong Nhất Chúc, trong mắt của Phuong Dao và Kinh Nhi chính là tiểu nương tử đang ghen, không cho tướng công hao sắc nhìn các nàng.

“Tiểu thư.” Kinh Nhi nói khẽ với Phuong Dao, “Tiểu thư nói xem, nha đầu nấu cơm đối với một người như Thẩm Dững cũng coi như bảo bối, có thể thấy nàng chịu không ít khổ, lo sợ tiểu thư đoạt tướng công với nàng.”

Phuong Dao có chút bất đắc dĩ gật đầu, nói: “Cũng khó trách, cô nương này từ nhỏ đã lưu lạc bên ngoài, còn không biết nàng có biết chữ hay không, ai... Lần này cha thực sự hồ đồ rồi, sau này nếu Thẩm Dững thay lòng đổi dạ, chúng ta phải đối với nàng thế nào cho phải?”

“Đúng thế.” Kinh Nhi gật đầu, “Nhưng cũng may mà tiểu thư không gả cho hấn.”

Phuong Dao đứng ở tại chỗ, thấy Thẩm Dững và Phuong Nhất Chúc chấp tay nhau vừa nói vừa cười đi ở phía xa, đột nhiên nói: “Kinh Nhi, chúng ta đi xem một chút đi.”

...

Thẩm Dững và Phuong Nhất Chúc đi dạo quanh chợ, mua một ít đồ lặt vặt.

Trên đường, Thẩm Dững còn tìm đến không ít bọn trẻ con ăn xin, cho bọn họ một ít bạc vụn, lại cùng bọn họ nói chuyện vài câu, liền nhanh chóng quay trở bên người Phuong Nhất Chúc.

“Tướng công, người hỏi thăm bọn họ chuyện gì thế?” Phuong Nhất Chúc hiếu kỳ hỏi.

“Hỏi chuyện của nạn dân.” Thẩm Dững nói, lại quay sang hỏi Phuong Nhất Chúc, “Nương tử, người nghe nói đến chuyện rau truyền bệnh dịch chưa?”

Phuong Nhất Chúc sửng sốt, “Rau truyền bệnh dịch sao? Ta chỉ nghe qua gà hoặc lợn truyền bệnh dịch thôi, rau cũng có bệnh dịch sao?”

Thẩm Dững cười, “Đây là chỗ kỳ quái a, mấy người khát cái vừa nãy đều đã trò chuyện cùng nhóm dân chạy nạn, nói là bởi vì quê hương của bọn họ có dịch bệnh, chính là dịch bệnh từ rau. Rau trồng ở các hộ gia đình lần lượt chết héo, khi người ăn vào thì mắc bệnh giống như bị ốm, không bao lâu thì chết. Một thôn trang của bọn họ trước kia có hơn trăm người, mắc bệnh mà chết gần một nửa, những người còn lại trôi dạt khắp nơi. Thôn trang xung quanh cũng không dám thu lưu bọn họ, nói là sợ bị lây bệnh, bọn họ lưu lạc bốn phương cuối cùng tới Đông Hạng phủ. Mới đầu làm ăn xin, nhưng sau đó chắc là do quá đói, bí quá hoá liều nên mới đi cướp đồ.”

“Thật đáng thương.” Phương Nhất Chúc nhíu mày, “Đầu năm nay đúng là chuyện không may nào cũng có thể xảy ra, chỉ một cây rau cũng có thể khiến cho tan cửa nát nhà.”

“Nương tử, ngươi nghĩ tin sao?” Thẩm Dũng nhìn không được hỏi, “Chuyện rau sinh bệnh truyền nhiễm như thế này cũng quá hoang đường đi.”

“Cũng đúng.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Ta bình thường đều thường xuyên tiếp xúc với rau củ, chuyện rau truyền dịch bệnh hoang đường như thế đúng là chưa từng nghe nói qua.”

“Ừ... Chúng ta đi đến vùng ngoại thành tìm một người dân trồng rau hỏi một chút được không?” Thẩm Dũng hỏi, “Tìm người lớn tuổi một chút, mới có thể gặp qua nhiều chuyện!”

“Được!” Phương Nhất Chúc gật đầu, kéo Thẩm Dũng đi.

“Ai...” Thẩm Dũng kéo nàng, cười: “Đừng nóng vội, đi ăn chút gì đã.”

“Tướng công muốn ăn cái gì?” Phương Nhất Chúc xắn tay áo, “Ta mua về nhà nấu.”

“Đừng a.” Thẩm Dũng kéo lại Phương Nhất Chúc đang muốn xông lên phía trước, “Một lát, hôm nay ngươi cũng nghỉ ngơi đi, chúng ta đến tửu lâu ăn, gọi vài món thức ăn ngon và một bầu rượu.”

“Tửu lâu rất đắt.” Phương Nhất Chúc cau mày.

Thẩm Dũng tiến lại thấp giọng nói bên tai nàng, “Có người đi theo chúng ta.”

Phương Nhất Chúc hơi sửng sốt, cũng không quay đầu lại, hỏi Thẩm Dũng, “Ai theo chúng ta?”

Thẩm Dũng cười có chút bất đắc dĩ, “Ngươi không nghĩ thấy sao? Mùi hương kia rất đậm a.”

Phương Nhất Chúc nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Các nàng theo chúng ta làm gì?”

Thẩm Dũng nhún vai, “Mặc kệ, chúng ta đi ăn đã.” Nói xong, ôm vai Phương Nhất Chúc đi về phía tửu lâu, “Nương tử muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn ốc đồng.” Phương Nhất Chúc nói.

“Ốc đồng sao, rất hợp để nhắm rượu.” Thẩm Dũng cười hi hi, “Phải cay, trời cũng nóng, ăn đến ướt đầm mồ hôi mới thôi!

...

Xa xa trong ngõ nhỏ, theo hai người Kinh Nhi lôi kéo Phương Dao đi ra.

“Tiểu thư, thấy không?” Kinh Nhi nói, “Thẩm Dũng kia đúng là thô tục, ở trên đường cái còn kẻ vai sát cánh.”

“Ừ, đúng là không có thể diện.” Phương Dao gật đầu.

“Tiểu thư, nam nhân như vậy không theo cũng được.” Kinh Nhi nói, “Đến lúc đó vạn nhất dây dưa tới hán, phiền phức chính là chúng ta nha.”

“Ừ.” Phương Dao gật đầu, do dự một chút, “Đi theo xem chút nữa.”

“Vâng.” Kinh Nhi gật đầu, cũng không biết tiểu thư sao lại để ý tên lưu manh kia như vậy, nhưng vẫn cùng Phương Dao đi vào trong tửu lâu.

Lúc này, Thẩm Dũng đã cùng Phương Nhất Chúc đi lên lầu hai của tửu lâu, tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Thẩm Dũng muốn hai đĩa ốc đồng lớn, còn thêm một bình rượu ngon.

Xa xa, Phương Nhất Chúc thấy hai chủ tớ Phương Dao đang đi tới, liền nhỏ giọng nói: “Tướng công, các nàng hình như đến rồi.”

Thẩm Dũng rót trà cho Phương Nhất Chúc và chính mình, thờ ơ nói: “Đừng để ý đến các nàng, trong đầu mấy tiểu thư nhà giàu đó đại thể đều có thói xấu này, nghĩ sự tình đặc biệt đơn giản, nếu như là một đại tài nữ lại càng không đáng tin cậy, cũng không phải người ta không tốt, mà nghĩ rằng mình chính là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, điểm này thật là chịu không nổi.”

Phương Nhất Chúc nhìn không được cười ra tiếng. Thẩm Dũng hình như rất ghét đám tiểu thư khuê các, vẫn nhớ khi thành thân, lúc đón nàng từ trong kiệu ra, hán còn dùng con chuột nhỏ hù dọa nàng, nhờ đâu lúc đó thực sự là một tiểu thư khuê các, chẳng phải là bị hán dọa hoảng sợ rồi sao?

Rất nhanh, ốc được mang lên đây, ốc to đều, bên trên còn dính một tầng nước sốt và ớt cay, vừa nhìn đã thấy vô cùng ngon mắt.

“Còn nhớ lần trước chúng ta ăn ốc không?” Thẩm Dũng cười hỏi, “Cái này không biết có ngon như ốc ngươi làm hay không?”

Hai người nhớ tới lúc đó còn bị phạt quỹ, đều nhìn không được cười rộ lên, vừa giờ chén uống rượu vừa ăn ốc.

Hai người vừa bắt đầu ăn thì Phuong Dao và Kinh Nhi cũng từ cầu thang bước lên đây.

Hiện tại đã quá giờ ăn trưa, nhưng so với thời gian bữa tối còn hơi sớm, bởi vậy bên trong tửu lâu cũng không có bao nhiêu người.

Kinh Nhi kéo Phuong Dao, đi tới ngồi xuống một cái bàn cách bàn của Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng không xa, gọi một ít điểm tâm nhẹ, còn có một bình trà Long Tĩnh.

Bên bàn Thẩm Dũng lại vô cùng vui vẻ, hai người vừa ăn ốc, cay đến nỗi liên tục xuyết xoa, vừa uống rượu, uống đến luống cuống tay chân.

“Nương tử.” Thẩm Dũng nói: “Đầu bếp ở đây không tệ lắm nha, ốc nước ngọt ăn cũng rất ngon.”

“Ừ, ốc ở đây đúng là rất tươi ngon.” Phuong Nhất Chúc nói, “Thịt còn nhiều!”

“Nhưng ta lại cảm thấy so với ốc người nấu vẫn kém chút gì đó.” Thẩm Dũng nhấp một ngụm rượu, quay sang Phuong Nhất Chúc cười, “Không ngon bằng ốc người nấu.”

“Ốc ở đây là đem luộc trực tiếp mà không có ngâm muối, cho nên vẫn còn hơi mùi bùn, tuy rằng gia vị rất vừa, lửa cũng vừa, muối cũng ngấm đều vào trong thịt, nhưng chính vì vị bùn đất kia cho nên ăn thế nào cũng không có cảm giác vào.”

“Đúng vậy.” Thẩm Dũng tỉnh tã thương thức, “Thực sự là có chuyện như vậy.”

Hai người vừa nói đùa vừa ăn, rất nhanh, trên bàn đã có một đồng vỏ ốc lớn, rượu cũng uống hết một bình, gương mặt Phuong Nhất Chúc ửng đỏ, cười tủm tỉm.

Thẩm Dũng thấy nàng vui vẻ, thật muốn ghé tới hôn một cái, lại hỏi: “Nương tử, đã đủ chưa? Có muốn gọi thêm ốc hay không?”

“Được.” Phuong Nhất Chúc gật đầu, Thẩm Dũng liền giơ tay lên gọi.

Cách đó không xa, Kinh Nhi và Phuong Dao vừa ăn điểm tâm, vừa liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng bộ dạng ăn uống của Thẩm Dũng và Phuong Nhất Chúc có chút thô tục, thật sự là không quá lịch sự, thế nhưng... Cảm tình dường như cũng không tệ lắm.

Phuong Dao nhìn ở trong mắt, trong lòng cảm thấy là lạ.

Thẩm Dũng và Phuong Nhất Chúc ăn ốc uống rượu đến no căng, miệng lưỡi cay xè nhưng vẫn vui sướng, liền thanh toán rồi rời đi.

Khi hai người xuống lầu, vừa vặn gặp vài nha dịch chuẩn bị trở về phủ. Thẩm Dũng để cho bọn họ mang mấy cuộn vải vóc trở về, còn hất lại lời kéo Phuong Nhất Chúc, đi về vùng ngoại thành, chuẩn bị tìm một lão nông trồng rau hỏi chuyện một chút.

Mấy nha dịch về tới phủ nha, vừa lúc gặp Thẩm phu nhân cùng Tiểu Thạch đi mua sợi trở về.

“Ồ.” Thẩm phu nhân liếc mắt nhìn thấy mấy cuộn vải nha dịch cầm về, hỏi: “Vải tốt đấy, mua ở đâu đó?”

“Phu nhân, thiếu gia bảo mang về, có thể là mua để cho Thiếu phu nhân may quần áo.” Nha dịch nói, đem vải giao cho Thẩm phu nhân.

“À.” Thẩm phu nhân nhận lấy, sờ sờ vải, gật đầu nói: “Cứ đưa cho ta, ta sẽ may cho Nhất Chúc.” Nói rồi, cầm vải trở về.

Thẩm Nhất Bác vừa mới hỏi xong đám nạn dân, ra khỏi phòng liền thấy Thẩm phu nhân đang cầm mấy cuộn vải đi tới, liền tới gần.

“Ông xem nhi tử của ông thật có tâm” Thẩm phu nhân cười nói, “Mua cho Nhất Chúc nhiều vải để may quần áo như vậy.”

Thẩm Nhất Bác cầm lấy mấy cuộn vải nhìn một chút, nói: “Vải này đúng là đẹp... Có điều là hình như hơi ngắn thì phải?”

“Đây là để may áo lót*.” Thẩm phu nhân trừng mắt nhìn tướng công nhà mình, “Sao lại không có nhãn lực như thế?”

*Quên chú thích áo lót của người cổ đại là lớp áo mỏng mặc bên trong chứ không phải áo lót như chúng mình bây giờ nha:))

Thẩm Nhất Bác ngẩn người, khó hiểu hỏi phu nhân: “Móng như vậy để may áo lót thì mặc thế nào a?”

“Hừ.” Thẩm phu nhân giương mi lên, “Thế nào? Không muốn ôm cháu sao?”

“Ách...” Thẩm Nhất Bác liếc mắt nhìn cuộn vải, một lúc lâu, gật đầu: “Đúng là rất đẹp... Bằng không phu nhân cũng may một bộ?”

“Phì!” Thẩm phu nhân đỏ mặt gặm chân, “ Bao nhiêu tuổi rồi, già mà còn không đứng đắn!” Nói xong, cầm lấy vải lác lư chạy đi, Thẩm Nhất Bác ở phía sau lắc đầu cười.

“Lão gia.”

Lúc này, Thẩm Kiệt đã đi tới, “Đã phái người đi hỏi, chưa từng nghe nói có chuyện rau gây ra bệnh truyền nhiễm, lão nông này thiếu chút nữa bị chọc

cười đến chết.”

Thẩm Nhất Bác cũng bật cười, “Không phải ta đã nói rồi sao, đúng là một chuyện hoang đường.”

“Vậy có nên điều tra một chút hay không?” Thẩm Kiệt hỏi: “Vì sao vô duyên cớ vô cớ dùng thức ăn hại chết nhiều người như vậy? Là do ăn nhầm độc vật hay là có người cố tình phá rối? Hoặc cũng có thể là do bệnh dịch khác gây nên?”

Thẩm Nhất Bác suy nghĩ một chút, gật đầu, hỏi: “Thanh Sơn thôn cách nơi này có xa không?”

“Rất xa.” Thẩm Kiệt ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, “Thế nào cũng phải đi hai ngày đường mới có thể tới nơi.”

“Hai ngày...” Thẩm Nhất Bác nhíu mày, hỏi: “Nhất Chúc và Dũng Nhi đâu?”

“Thiếu gia và Thiếu phu nhân hôm nay ra ngoài.” Thẩm Kiệt trả lời, “Nói là đi mua ít vải, có điều là vải đã đưa tới nhưng người vẫn chưa về, ta vừa đi hỏi hai nha dịch, bọn họ nói thiếu gia và Thiếu phu nhân đi ra ngoài thành rồi.”

“Ngoài thành?” Thẩm Nhất Bác sững sốt, lập tức cười rộ lên, “Chắc là đi hỏi chuyện nạn dân.”

“Lão gia, thiếu gia dường như rất có hứng thú với việc tra án.” Thẩm Kiệt cũng cười, “Hắn thông minh, bây giờ cũng được mọi người yêu mến, nói không chừng thời gian tới có thể tiếp quản chức vụ của ngài.”

Trước đây ngay cả nằm mơ Thẩm Nhất Bác cũng chưa từng nghĩ tới Thẩm Dũng có tiếp nhận chức nghiệp của hắn, chỉ cầu hắn đừng gây chuyện thị phi là được, vạn lần không nghĩ tới cư nhiên có ngày hắn lãng tử quay đầu, sau này nhất định phải đem tên Phương Nhất Chúc viết vào trong sổ sách ghi công lao của Thẩm gia mới được! Hắn nhìn trái phải một chút, rồi quay sang nói với Thẩm Kiệt, “Người đi gọi Tiểu Kết Ba, thu thập một chút đồ đạc của Dũng Nhi và Nhất Chúc, chúng ta đi ra ngoài thành tìm bọn họ, sau đó cùng đi Thanh Sơn thôn.”

“Được!” Thẩm Kiệt vội vã chạy đi chuẩn bị.

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc rời khỏi tửu lâu, Kinh Nhi hỏi Phương Dao, “Tiểu thư, chúng ta có đi theo nữa không?”

Phương Dao khẽ cười cười, nói: “Hai người bọn họ, dường như rất xứng đôi.”

“Đúng vậy.” Kinh Nhi nói, “Phương Nhất Chúc cũng chỉ là một nha đầu tầm thường, phối với Thẩm Dũng cũng vừa hợp, tiểu thư không giống bọn họ, phải kết đôi với đại tài tử mới phải. ... Có điều là Thẩm Dũng kia cũng tạm được, đối với Phương Nhất Chúc rất tốt.”

Phương Dao nghe xong, không nói gì.

“Làm sao vậy tiểu thư?” Kinh Nhi thấy Phương Dao có tâm sự, liền hỏi.

“Ừ... Chúng ta đi theo đi?” Phương Dao đột nhiên nói.

“Đi theo?” Kinh Nhi nhíu mày, “Tiểu thư, bọn họ hình như muốn ra khỏi thành đó.”

“Không có việc gì, liền đi xem.” Phương Dao đứng lên.

“Đi làm cái gì a?” Kinh Nhi vội vàng trả tiền, rồi chạy theo hỏi Phương Dao, “Tiểu thư, cô hình như rất lưu ý Thẩm Dũng kia.”

Phương Dao lắc đầu, “Không phải, chỉ là cảm thấy bọn họ hình như rất thú vị, không giống như ta tưởng lắm, nên muốn theo chân bọn họ nhìn một chút thôi.”

“Tướng công.” Đi ra ngoài thành được một đoạn, Phương Nhất Chúc nói với Thẩm Dũng, “Các nàng vẫn còn theo sau.”

“Thật phiền.” Thẩm Dũng nhíu mày nói, “Đến tột cùng muốn cái gì?”

“Chỉ bằng chúng ta hỏi thẳng các nàng?” Phương Nhất Chúc nói, “Đoán tới đoán lui thật đau đầu.”

Thẩm Dũng cảm thấy cũng đúng, liền dắt Phương Nhất Chúc đi vào một cái hẻm nhỏ.

Quả nhiên, không lâu sau, bên ngoài ngõ nhỏ truyền đến tiếng bước chân vội vã, có tiếng người nói.

“Tiểu thư, tiến vào ngõ đi.”

...

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lúc đó có hai người xuất hiện ở đầu ngõ, chính là Phương Dao cùng Kinh Nhi.

Hai người vội vàng bước vào ngõ nhỏ, nhưng lại thấy Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đang dựa vào tường nhìn hai nàng. Phương Dao không có kinh nghiệm gì, trên mặt xấu hổ đã nghĩ chạy đi. Nhưng Kinh Nhi lại rất trấn định, kéo tay Phương Dao đi chậm lại.

Thẩm Dững hỏi, “Hai người các người là ai? Đi theo chúng ta làm gì?”

“Ai theo các người?” Kinh Nhi giương mi lên, “Đường này cũng không phải của nhà người, trừ người ra không cho ai đi sao?”

“Ha.” Thẩm Dững cười nhạt một tiếng, nhìn hai người một chút, đột nhiên mở rộng phiến áo ngoài, trong miệng ho khan hai tiếng vô cùng thô tục, phun ra một miếng nước bọt, “Ai nha, hôm nay sao lại nóng như vậy, chỉ bằng cởi bớt quần áo đi.”

“Người... Người muốn làm gì?” Kinh Nhi sợ hãi vội vàng đứng lên trước chắn cho Phương Dao.

“Làm gì sao?” Thẩm Dững bĩu môi, “Đường này cũng không phải của các người, người quản được lão tử cởi y phục chắc? Lão tử còn cởi quần này!”

“À!” Kinh Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vã kéo Phương Dao, “Tiểu thư chúng ta đi mau, hẳn chính là một tên lưu manh!” Nói xong, kéo Phương Dao mặt mũi đã trắng bệch, vội vã chạy trốn.

Thẩm Dững bật cười, chỉnh chỉnh lại quần áo, quay đầu nhìn Phương Nhất Chúc, chỉ thấy nàng đứng ở một bên, thần sắc phức tạp nhìn hắn.

Thẩm Dững gãi gãi đầu, “Nương tử, người đừng để ý, ta làm như vậy là để các nàng sau này sẽ không tìm chúng ta dây dưa nữa.”

Phương Nhất Chúc gạt đầu, đi lên giúp Thẩm Dững chỉnh lại y phục, “Ta biết, chỉ là tướng công, người có thể từ từ nói với các nàng, sao phải giả trang kẻ lưu manh, để cho bọn họ xem nhẹ.”

“À... Các nàng muốn chính là cái này, ta liền cho bọn họ nhìn.” Thẩm Dững ôm vai đi Phương Nhất Chúc đi ra ngoài, nói tiếp: “Trước kia Phương Dao nghĩ ta chính là một tên lưu manh, hạ tam lạn* cho nên mới không chịu gả cho ta, nghĩ trăm phương nghìn kế để đào hôn còn tìm người đến gả thay. Nhưng gần đây Đông Hạng phủ lại loan truyền tin tức ta lãng tử quay đầu, không cần biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào, nhưng đoán chừng ít nhiều cũng có chút không cam lòng.”

*Hạ tam lạn: Chỉ những kẻ bỏ đi, không có tiền đồ.

Phương Nhất Chúc gạt đầu, “Ừ, tướng công nói rất đúng.”

“Nương tử, nói thật, người cho rằng phụ thân sẽ không tức giận sao?” Thẩm Dững cười nhạt một tiếng, “Bị xem nhẹ tất nhiên sẽ không thoải mái, hơn nữa cha ta là ai, ngày đó tất nhiên không cho Phương Thọ mặt mũi. Theo ta thấy, Phương lão gia kia sau khi trở về, nhất định sẽ nói ta không đến một văn tiền, muốn dẫn nữ nhi rời khỏi đây. Chuyện Phương Dao để một nha đầu đến thử ta ngày đó, đại khái không thử được, cho nên lần này muốn đi xem cho rõ ràng.”

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dững, “Người rõ ràng là trở nên tốt hơn, vì sao không để cho các nàng nhìn thấy, để nàng hối hận?”

Thẩm Dững bật cười, vỗ vỗ vai Phương Nhất Chúc, nói: “Ta vì sao phải để nàng hối hận? Nàng ta có hối hận thì cũng có gì tốt với ta? Nàng ta chính là loại tiểu thư khuê các tranh cường hảo thắng, nàng một đường đi theo chúng ta, đơn giản chỉ là muốn xác định một chút xem ta có còn là kẻ lưu manh nữa hay không. Vừa rồi để nàng thấy ta rất thương người, tất nhiên trong lòng nàng còn nghi vấn, cho nên mới đi theo đến tận đây, hôm nay để nàng thấy được ‘bộ mặt thật’ của ta, bất kể bên cạnh có nương tử, ta vẫn là một tên lưu manh, không xứng với nàng, cho nên nàng đào hôn không sai! Ta là nam tử hán đại trượng phu, cần gì phải tính toán với một cô nương? Nàng muốn xem cái gì ta liền diễn cho nàng xem cái đó, để nàng an tâm đi tìm một nam nhân tốt mà gả cho, tránh cho những chuyện rắc rối.”

Phương Nhất Chúc sau khi nghe xong, cười gạt đầu: “Tướng công nói rất đúng, người so với những kẻ được gọi là tài tử, thư sinh còn tốt hơn gấp trăm lần. Chỉ là ta sợ các nàng ở sau lưng người nói bậy.”

“Đừng lo.” Thẩm Dững thờ ơ nói: “Người khác nghĩ thế nào cũng chẳng liên quan đến ta, chỉ cần nương tử hiểu là được rồi.”

Phương Nhất Chúc đỏ mặt lên, mẹ nàng bình thường luôn nói nam nhân miệng ngọt không đáng tin cậy... Thế nhưng, tướng công nàng nói ngọt nàng lại thấy thật tốt nha.

Hai người đang vui vẻ đi về phía trước, chợt nghe thấy phía sau có tiếng ho khan.

Hai người cảm thấy âm thanh rất quen tai, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Thẩm Nhất Bác dẫn theo Thẩm Kiệt cùng Tiểu Kết Ba, về mặt bắt đắc đi đứng ở phía sau hai người, cũng không biết đã theo bao lâu.

“Phụ thân?” Thẩm Dững sững sờ.

“Trên đường lớn còn khoác vai bá cổ.” Thẩm Nhất Bác trừng mắt nhìn Thẩm Dững, “Đi đứng cho nghiêm chỉnh, nắm tay không được sao?”

“À.” Thẩm Dững lập tức chuyển sang nắm tay Phương Nhất Chúc, khước miệng Thẩm Nhất Bác hơi giật giật, đi lên phía trước.

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, hỏi Tiểu Kết đang đeo một bao quần áo ở phía sau, “Đi đâu đó?”

“Lão gia muốn mang chúng ta đi Thanh Sơn thôn.” Tiểu Kết Ba nói với hai người, “Đi thăm dò chuyện tình của nạn dân.”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Gà quay mật cay cùng Thanh Sơn thôn

Thẩm Nhất Bác không muốn để người khác chú ý, nên mang theo một bao quần áo đi ra ngoài thành, ở trong trạm dịch thuê một chiếc xe ngựa bình thường nhất, giả trang thành thương lữ qua đường, đi tới Thanh Sơn thôn.

Trên đường, Thẩm Kiệt ngồi ở bên ngoài điều khiển ngựa, Tiểu Kết Ba ngồi ở bên cạnh cùng hắn tán gẫu, Thẩm Nhất Bác ở trong xe trên tay cầm một quyển địa chí (gần giống bản đồ ngày nay) về Thanh Sơn thôn.

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc cùng ngồi sóng vai ở phía đằng sau của xe, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

“Tướng công, người đã đến Thanh Sơn thôn bao giờ chưa?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Chưa, hình như chỉ là một thôn nhỏ.” Thẩm Dũng nói thầm, “Có điều bây giờ chắc đã trở nên hoang vắng rồi.”

“Đúng thế, đã chết nhiều người như vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, vén rèm lên hỏi Thẩm Nhất Bác ở bên trong, “Phụ thân, Thanh Sơn thôn thuộc phạm vi quản lý của Đồng Hạng phủ sao?”

“Ừ.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, “Thanh Sơn thôn thuộc về Lạc huyện, là huyện lệ thuộc trực tiếp của Đồng Hạng phủ, huyện lệnh Lạc huyện hình như tên là Vinh Thường Tại*.”

*Vinh Thường Tại: Lúc nào cũng có vinh hoa phú quý.

“Tên này thật tốt a.” Thẩm Dũng có chút bất mãn nhỏ giọng nói với Phương Nhất Chúc: “Chẳng bù cho cái tên phổ thông của ta, đây đường chỗ nào cũng nghe được.”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm, “Thẩm Dũng nghe không tốt sao? Gọi người Thẩm Dũng vô địch nha.”

Thẩm Dũng bĩu môi, “Dũng a Dũng* ... Có cảm giác hơi thiếu đầu óc.”

*Chữ Dũng trong tên Thẩm Dũng là dũng cảm, hùng dũng.

“Phốc.” Phương Nhất Chúc không nhịn được bật cười: “Đúng là có chút.”

“Người nói tên ta sao?” Thẩm Dũng neho mắt lại nhìn nàng, tiến đến gần: “Mặc kệ, cho ta hôn một cái.”

Phương Nhất Chúc có chút ngượng ngùng, ghé môi vào một bên má Thẩm Dũng khẽ hôn, hắn lại không cam lòng liền truy đuổi, đây đưa một hồi, hai người không cẩn thận trực tiếp ngã vào bên trong xe ngựa, chỉ thấy Thẩm Nhất Bác đang cầm quyển sách, bất đắc dĩ nhìn hai người.

“Khụ khụ.”

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc vội vàng ngồi ngay ngắn lại, không dám nào loạn nữa.

Mọi người không đi đến Lạc huyện, mà trực tiếp đánh xe tới Thanh Sơn thôn.

Trên đường hỏi thăm một hồi, rất nhiều người khuyên bọn họ đừng đi, nói Thanh Sơn thôn đã trở nên hoang vu, ban ngày không một bóng người, buổi tối còn có cô hồn dã quỷ.

Thẩm Nhất Bác nghe càng cảm thấy lạ, vẫn để Thẩm Kiệt đánh xe đi tiếp, quay sang hỏi mọi người: “Đến Thanh Sơn thôn qua đêm được không?”

Thẩm Dũng gật đầu, lại hỏi: “Phụ thân, còn có chuyện ma quái sao?” Thẩm Dũng hỏi Thẩm Nhất Bác.

“Vừa lúc có quỷ thần.” Thẩm Nhất Bác cười cười, “Có quỷ thần sẽ biết được những người đó chết như thế nào, vừa vặn giải oan cho bọn họ.”

“Đúng vậy.” Thẩm Dũng lại gật đầu, thấy Phương Nhất Chúc tiến đến kề sát vào người hắn, trong lòng Thẩm Dũng nghĩ, nói không chừng buổi tối Phương Nhất Chúc sợ hãi sẽ chui vào trong lòng hắn, cũng tốt.

Đến chạng vạng, xe ngựa rốt cục cũng tới được Thanh Sơn thôn, một tấm bia nằm ở ven đường viết ba chữ lớn “Thanh Sơn thôn”, gần nửa tấm bia đá chôn ở dưới đất, chung quanh cỏ dại mọc thành bụi.

Thẩm Nhất Bác xuống xe, đưa mắt nhìn lại, không nhìn được mà nhú mày.

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc cũng nhảy xuống xe, chỉ thấy dưới ánh chiều tà, thôn trang phía trước vô cùng tĩnh mịch, đập vào mắt là đồng ruộng hoang vu cùng nhà cửa rách nát. Hiện tại chính là thời gian chuẩn bị cơm tối, nhưng một chút khói bếp cũng không nhìn thấy, trên những cành cây già cỗi treo là có đậu vài con quạ đen, phát ra tiếng kêu thê lương, đúng là một thôn trang hoang vắng rất thảm đạm.

“Mọi người thấy sao?” Phương Nhất Chúc nhìn quang cảnh, có chút tiếc hận, thôn này nằm gần núi Bồ Bắc nguồn nước lại thuận lợi, rất tiện cho việc canh tác ruộng nước, vốn là một thôn nhỏ yên tĩnh tốt lành, nay lại trở nên hoang tàn đổ nát.

“Hắn là không còn người ở lại.” Thẩm Dũng chỉ chỉ phía sau núi, “Nơi này núi lớn rừng rậm, rất thích hợp săn bắn, phía trước là đồng ruộng mênh mông địa thế thuận lợi, có thể an cư lạc nghiệp, chỉ vì một trận bệnh dịch rau không rõ nguyên nhân mà khiến cho mọi người đều bỏ đi hết?”

“Lúc trước ta đã hỏi qua Lưu Đại Phương, còn có nhiều người khám nghiệm tử thi và lang trung khác.” Thẩm Nhất Bác nói, “Bọn họ đều nói loại hiện tượng này rất có khả năng là trúng độc, chỉ là vì sao độc lại ở trong rau, thì không biết được.”

“Trúng độc?”

Thẩm Dũng nhú nhú mày, hỏi: “Độc hạ ở đâu? Tại sao những người ăn rau thì chết mà những người khác lại không có việc gì?”

Thẩm Nhất Bác suy nghĩ một chút, nói: “Ta suy đi nghĩ lại, cảm thấy nguyên nhân khiến trong rau có độc không nhiều lắm, khả năng lớn nhất chính là nước.”

“Nước sao?” Thẩm Dũng hỏi, “Thế nhưng, không phải uống nước chết, mà là ăn rau mới chết.”

“Có thể là nước tưới rau có vấn đề hay không?” Phương Nhất Chúc hỏi: “Chính ruộng đồng có chuyện?”

“Chúng ta đi nhìn xem một chút, nói không chừng vẫn còn có người ở chỗ này.” Thẩm Nhất Bác nói.

“Ở trong cái thôn hoang vắng này sao?” Tiểu Kết Ba hơi rụt cổ lại, “Những người khác không phải đều nói nơi này vô cùng hoang vu sao? Chỉ còn lại có cô hồn dã quỷ.”

“Những người trẻ tuổi chắc hẳn đều đã bỏ đi.” Thẩm Nhất Bác thấp giọng nói, “Có điều những lão nhân không nhất định cũng bỏ đi, có một số người già vô cùng lưu luyến quê hương, không muốn đi đến nơi khác, thà rằng ở quê chờ chết.”

“Thế nhưng ở trong thôn ăn cái gì được?” Thẩm Dũng hỏi, “Khéo đã sớm chết đói.”

“Chẳng phải người nói phía sau núi có thể săn bắt sao?” Thẩm Nhất Bác cười cười, “Cùng lắm thì không ăn rau là được rồi?”

“À... Nói đến rau, nướng tử.” Gần đây Thẩm Dũng đều được Phương Nhất Chúc nuôi thành hư, cọ cọ cánh tay nàng hỏi: “Buổi tối chúng ta ăn cái gì?”

Phương Nhất Chúc lật túi lương khô, “Không phải mang theo bánh màn thầu cùng bánh nướng rồi sao?”

“Không muốn ăn những thứ này, rất chán.” Thẩm Dũng nói, “Chi bằng chúng ta lên núi tìm vài món ăn dân dã?”

“Thiếu gia... đừng chạy loạn!” Tiểu Kết Ba sốt ruột, “Cẩn thận... có quỷ.”

“Quỷ cái gì.” Thẩm Dũng kéo Phương Nhất Chúc chạy vào trong rừng, nói: “Chúng ta chỉ tìm bắt vài con thỏ, gà rừng ở bên ngoài bìa rừng thôi, ta có mang theo ná!”

Tiểu Kết Ba dậm dậm chân, cuối cùng nói, “Ta... ta đi coi chừng hai người bọn họ!” Nói xong, liền chạy theo hướng của Thẩm Dũng.

“Tiểu Kết Ba này đúng là rất trung tâm.” Thẩm Kiệt khen.

“Ừ.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, đi vào bên trong thôn, Thẩm Kiệt theo phía sau hỏi: “Lão gia, Thiếu gia đi như vậy, ngài không lo lắng sao?”

“Không có việc gì.” Thẩm Nhất Bác mỉm cười lắc đầu, “Nhất Chúc và Thẩm Dũng không phải là người tay trái gà không chặt, cũng đã lớn như vậy, ta không thể cả đời mang theo bên người, nên để Dũng Nhi học cách chăm sóc cho Nhất Chúc.”

Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt đi qua cửa thôn, bắt đầu đi từng nhà xem xét, nhìn trong nhà có người chết hay không, tốt nhất là có thể tìm được loại rau có độc trong truyền thuyết.

...

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc chạy đến gần ngọn núi, chỉ thấy cây cối um tùm.

“Cúc cu...” Dường như Thẩm Dũng đối với việc bắt gà rừng rất có kinh nghiệm, cúi đầu thật thấp bắt đầu lên tiếng gọi.

Tiểu Kết Ba kéo Phương Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân, đừng đến gần cẩn thận kẻo bị rắn hay côn trùng cắn.”

“Tướng công.” Phương Nhất Chúc vừa nghe thấy có thể bị rắn hay côn trùng cắn liền lo lắng gọi, lại thấy Thẩm Dững nhìn nàng đưa tay lên môi ra hiệu yên lặng.

Sau đó đi vào bên trong vài bước, Thẩm Dững đột nhiên leo lên một cái cây, ôm lấy thân cây, hai chân kẹp lại, rút tay ra khỏi tay áo rồi đem tay áo quấn quanh thân cây thật chặt, như thế hai tay hẳn có thể thoải mái cử động mà không lo ngã. Từ trong ngực lấy ra một cái ná nhỏ, hai ngón tay Thẩm Dững kẹp lấy một cục đá tay còn lại kéo dây, nhắm ngay phía rùm cây gần đó mà bắn.

Phương Nhất Chúc không dám lên tiếng, sợ dọa con mồi bỏ chạy.

Tiểu Kết Ba tinh mắt, liếc nhìn thấy phía sau cái cây có một nhúm lông trắng hơi đốm, chỉ chỉ cho Phương Nhất Chúc nhìn, rồi đề thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, là gà rừng!”

Phương Nhất Chúc gật đầu, đồng thời nghe thấy “vù” một tiếng, hòn sỏi tròn bị Thẩm Dững bắn đi ra ngoài: “Bốp” một tiếng...

Ngay lập tức nghe thấy âm thanh đập cánh, Thẩm Dững nhanh chóng bắn thêm vài viên sỏi, quay xuống gọi: “Tiểu Kết Ba!”

“Đã biết!” Tiểu Kết Ba xắn ống tay áo vọt vào, lúc sau túm ra một con gà rừng, chạy lại chỗ Phương Nhất Chúc, nói: “Thiếu gia, con gà này hình như rất lâu rồi không chạm mặt người, cho nên ngu ngốc không biết chạy, bắt thêm vài con nữa đi!” Nói xong, lại học bộ dạng Thẩm Dững, thấp giọng kêu “cục cục” dụ gà đến.

Không lâu sau, Thẩm Dững lại phát hiện được con khác, một viên đá bay qua, bắn trúng cổ chân con gà, con gà kia vùng lên muốn chạy, lại bị Tiểu Kết Ba nhanh nhẹn túm được. Tiểu Kết Ba nắm lấy hai cái cánh, rồi từ trong đám cỏ đại kéo ra vài đoạn dây cỏ lớn, xoắn thành một sợi dây cỏ dày buộc chân của con gà lại, sau đó treo ở bên hông, rồi nói: “Thiếu gia, ở đây dường như có rất nhiều gà rừng, chúng ta bắt thêm vài con, mang về để cho Thiếu phu nhân nướng ăn!”

“Được!” Thẩm Dững vui vẻ nhìn vào sâu trong rừng dường như vẫn còn nhiều gà, cảm thấy lần này mang ná đi thật hữu ích...

Tiểu Kết Ba đi vào trong rừng, nửa ngày mới ra.

“A? Rất kỳ quái!” Tiểu Kết Ba lầm bầm nói, “Hai người xem này, đây không phải là gà Lô Hoa sao? Là gà nhà không phải gà rừng a!”

Thẩm Dững cời tay áo đang buộc vào cành cây, nhảy xuống.

Từ khi luyện công phu đến giờ thân pháp của Thẩm Dững càng càng nhanh nhẹn. Thấy vẻ mặt Phương Nhất Chúc vui mừng nhìn mình, Thẩm Dững lại muốn tỏ vẻ chút, lúc nhảy xuống còn muốn chơi đùa một chút... nghĩ ở trong không trung trở mình một cái sẽ rơi xuống trước mắt Phương Nhất Chúc. Ngay vào thời điểm hẳn muốn xoay người, liếc mắt lại nhìn thấy trong đám cỏ ở phía xa, có một cái đầu lâu trắng hếu. (Amen!!)

“Mẹ ơi!” Thẩm Dững giật mình kinh sợ, cũng quên phải xoay người, liền thẳng tắp nằm úp sấp xuống đất, “Hự” một tiếng đau đớn.

“Tướng công?!” Phương Nhất Chúc vội vàng đến dìu hắn, “Không sao chứ? Sao lại nhảy úp sấp xuống vậy?”

“Thiếu gia, thật mất mặt!” Tiểu Kết Ba cũng chạy lại đỡ.

“Phi.” Thẩm Dững cũng rất tức giận, trước mặt Phương Nhất Chúc đột nhiên lại mất hết thể diện. Hắn vỗ vỗ bụi bả trước ngực, nói: “Nương tử, ta vừa nhìn thấy vài thứ!” Nói rồi chạy đến vạch bụi cỏ um tùm ra.

Tiểu Kết Ba và Phương Nhất Chúc cũng đi theo, vạch đám cỏ nhìn vào bên trong, cả kinh kêu lên, chỉ thấy nơi đó có một cái xác chết, chỉ là đã chết rất lâu rồi, không còn nhìn ra bộ dạng có lộ những đoạn xương trắng, bên trong hốc mắt đen thui lù, người nằm úp sấp, trên lưng có vài con sâu đen không biết gọi là gì, nhìn qua bộ dạng rất giống dây tở.

“Tướng công.” Phương Nhất Chúc tiến đến bên người Thẩm Dững, nói: “Ở đây sao lại có xác chết a?”

“Chắc là thôn dân bị bệnh dịch độc chết.” Thẩm Dững thấp giọng nói, “A?”

“Làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Dững cau mày ngồi xổm xuống, dường như là phát hiện ra cái gì kỳ quái.

“Người xem ở đây.” Thẩm Dững chỉ chỉ vào vùng cỏ và vùng xương sườn của thi thể: “Chỗ này có vết cắt!”

“Đúng vậy.” Tiểu Kết Ba cũng đến gần nhìn, “Còn rất rõ ràng, xem ra là vết thương trí mạng.”

“Nương tử, ta đã từng thấy qua trong sách y, loại vết thương như thế này là bị đao hoặc vũ khí sắc bén đâm mà chết, mà người bị trúng độc hoặc là nhiễm bệnh chết, đầu khớp xương cũng không có trắng như vậy, đặc biệt là nội tạng, có màu vàng đen.”

“Nói cách khác, người này không phải chết do dịch bệnh?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Ừ.” Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, đem áo khoác cởi xuống, nói với Tiểu Kết Ba, “Giúp ta trải ra.” Nói rồi định đưa tay gạt đám xương trắng trên mặt đất vào

“À!” Phương Nhất Chúc vội vàng ngăn cản hắn, nói: “Dùng cành cây gạt vào, lấy tay không sợ bẩn sao?!”

“Hắc hắc.” Thẩm Dũng nhận lấy cành cây nàng đưa qua, lấy một ít xương trắng bỏ vào trong áo, rồi bao lại: “Mang về cho phụ thân nhìn một chút!”

Lúc này, trời rất nhanh đã tối.

Thẩm Dũng đem xiêm y thu hồi lại, kéo Phương Nhất Chúc, Tiểu Kết Ba mang theo ba con gà đi ở phía sau, vội vã trở về. Về tới thôn, rất nhanh bọn họ đã tìm được xe ngựa, nhưng lại không thấy Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt đâu.

“Phụ thân?” Thẩm Dũng lớn tiếng gọi.

“Ở chỗ này!” Ở cánh đồng xa xa, Thẩm Kiệt phát tay với bọn họ.

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Kết Ba chuẩn bị giết gà, thấy gần đó có giếng nước, liền chạy đi múc, ngó đầu vào trong giếng nhìn, cảm thấy mát rượi, nước này rất sạch sẽ a! Nghĩ tới đây, hắn liền cầm thùng gỗ ở bên thành giếng, múc một thùng nước ra, ngửi ngửi, cảm thấy nước không có vấn đề gì.

Phương Nhất Chúc lấy ra một cây ngân châm bạc, cho vào trong nước khuấy một hồi, cũng không thấy đổi sắc.

Phương Nhất Chúc vuốt cằm gạt đầu, “Nước này không giống như có độc.”

“Không phải là nước có vấn đề.” Lúc này, Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt đều từ dưới đồng ruộng đi lên đây.

“Phụ thân?” Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Nhất Bác cầm vài miếng lá rau đã phơi nắng thành khô,

“Thấy không?” Thẩm Nhất Bác quơ quơ lá rau, để Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc nhìn

“Có.” Phương Nhất Chúc gạt đầu, hỏi: “Làm sao vậy? Đây là loại rau sinh bệnh dịch sao?”

Thẩm Nhất Bác cười cười, lắc đầu, chỉ vào lá rau nói: “Người xem trên lá rau này có nhiều lỗ sâu đục như vậy!”

“Ai nha.” Phương Nhất Chúc nhìn kỹ, tuy rằng lá rau đã khô héo nhưng vẫn có thể thấy phần lớn đều bị sâu cắn.

“Rau này không có khả năng gây ra bệnh dịch.” Thẩm Nhất Bác chăm chú nói, “Sâu sẽ không ăn lá cây có độc, cứ cho là sâu này hồ đồ không biết, ăn nhầm rau có độc thì đã chết rồi mới phải, nhưng chung quanh một cái xác sâu cũng không thấy. Mặt khác, chúng ta đến từng nhà xem xét qua, một cỗ thi thể cũng không có.”

“Không có thi thể sao?” Thẩm Dũng nhíu mày.

“Cái này thật kỳ quái!” Phương Nhất Chúc nói, “Nếu như là chết do dịch bệnh, rất ít người động đến thi thể ... ít nhất cũng phải chờ tới một năm rưỡi mới có thể đem chôn, làm sao mà một cái xác cũng không thấy?!”

“Mặt khác, trong những nhà này, một lượng bạc cũng không tìm được.” Thẩm Nhất Bác cười cười.

“Bị cướp sạch sao?” Tiểu Kết Ba hỏi.

“Đây không phải thôn có dịch bệnh ư? Có người tới nơi như thế này cướp sao?” Thẩm Nhất Bác nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Còn có ... trong nhà một cọng rau cũng không còn? Nếu như nói, lúa gạo lương thực, hay bát đĩa y phục người ta cầm đi thì không tính. ... Nhưng lá rau, ai sẽ mang đi?”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc gạt đầu, “Thật là kỳ quái.”

“Còn có một chuyện đặc biệt kỳ lạ khác.” Thẩm Nhất Bác vẫy vẫy tay với mọi người, nói: “Các người nhìn bếp lò bên trong những nhà này.”

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều nhìn vào bên trong bếp lò, chỉ thấy trong mỗi một bếp đều có nhiều tro rơm rạ màu đen.

“Mỗi hộ gia đình đều có sao?” Thẩm Dũng nhíu mày.

“Vậy thì thế nào?” Tiểu Kết Ba khó hiểu, “Là người trong nhà thường hay nấu cơm.”

Phương Nhất Chúc lắc đầu với Tiểu Kết Ba, “Người trong gia đình bình thường khi nấu xong cơm, sẽ đem tro rơm rạ lấy ra, pha nước bỏ vào nơi đất trồng, như thế hoa màu lớn lên mới tươi tốt! Hơn nữa trong bếp tích quá nhiều tro, lần sau nấu cơm cũng sẽ chậm.”

“À...” Tiểu Kết Ba gạt đầu, hỏi: “Vậy thì thế nào?”

“Chuyện này nói lên rằng trong thời gian nấu com người này đột nhiên rời đi.” Thẩm Dũng nói.

Thẩm Nhất Bác gật đầu, “Thông minh!”

Thẩm Dũng sùng sốt, vẻ mặt đỏ bừng nhìn cha hắn, đây là lần đầu tiên Thẩm Nhất Bác khen ngợi trước mặt hắn, Phương Nhất Chúc kéo cánh tay Thẩm Dũng, cũng thay hắn vui vẻ.

“Khụ khụ.” Thẩm Nhất Bác cũng là cao hứng quá ... nên nói lỡ miệng, hắn vừa hỏi Thẩm Kiệt, Thẩm Kiệt không rõ, hỏi Tiểu Kết Ba, Tiểu Kết Ba cũng là không hiểu, chỉ có Thẩm Dũng, vừa nhìn đã thấu, thấy được điểm mấu chốt, quả nhiên thông minh!

“Ai nha!” Tiểu Kết Ba nhảy lên: “Chỗ này có bệnh dịch, nên mặc dù đang trong thời gian nấu com cũng bỏ chạy sao? Cũng không phải chiến tranh, hơn nữa trên bếp còn rất sạch sẽ, rõ ràng là đã thu thập qua.”

“Phụ thân, chuyện này cũng có thể không liên quan đến bệnh dịch hay không?” Thẩm Dũng vừa hỏi vừa lấy bao quần áo dùng để gói xương khô ra, đưa cho Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt xem. Thẩm Nhất Bác chăm chú nhìn một hồi, liên tục gật đầu: “Đúng là kỳ hoặc, tuyệt đối không phải bệnh chết!”

Tất cả mọi người cảm thấy phấn chấn, vốn chuyện rau gây ra bệnh dịch là không thể tưởng tượng nổi, có điều là chúng dân chạy nạn đều nói như vậy. Nhưng đến tột cùng là cái gì gây ra dị tượng này, còn có nhiều người chết như vậy? Hôm nay đã nhìn ra, chuyện này chắc chắn không phải là thiên tai, chỉ có thể là do con người!

“Đói bụng rồi!” Thẩm Dũng nói, cùng với Tiểu Kết Ba đi ra ngoài đốt bếp nấu nước, chuẩn bị giết gà, Phương Nhất Chúc bắt đầu đi kiểm củi khô, để đốt một đồng lửa, chuẩn bị làm gà nướng mật cay cho mọi người ăn.

Thẩm Dũng thật vất vả đem nước nóng bắc ra, bắt đầu giết gà vặt lông.

Phương Nhất Chúc dùng mẻ, gan và tiết gà nấu một nồi canh, ba con gà còn lại đều xẻ nửa ra, dùng cành cây thẳng xiên qua, nướng từ trong bọc hành lý tùy thân, lấy ra một bình nhỏ màu đỏ ướp lên mình gà, sau đó lại lấy ra một bình mật.

“Nướng từ, muốn làm thịt gà quay mật sao?” Thẩm Dũng lần trước đã ăn, đặc biệt thích món này, thấy Phương Nhất Chúc lại muốn quay thịt gà bằng mật, con sâu thèm ăn nhìn không được, liên tục nuốt nước bọt.

“Lần này là gà quay mật cay.” Phương Nhất Chúc cười nói, “Tương vừa rồi là ớt cay, mật nước này ngọt.”

“Cay kết hợp với ngọt, rất cổ quái nha?” Thẩm Nhất Bác có chút khó hiểu.

“Cha, ăn rất ngon.” Nói rồi Phương Nhất Chúc đem thịt gà đặt lên trên đồng củi lửa bắt đầu quay, vừa quay vừa dùng một cái cọ, lấy mật từ trong bình lần lượt quét lên ba con gà, không lâu sau đã ngửi thấy hương thơm xông vào mũi.

“Ai nha...” Thẩm Dũng vội vàng múc ra một chén canh gà ra uống, nhưng hương thơm kia khiến hắn càng uống canh càng đói, nhìn không được thúc giục, “Nướng từ, mau lên chút, đói chết ta rồi!”

Phương Nhất Chúc mỉm cười, “Đùng nóng vội, phải đợi thịt trở thành màu vàng giòn thì lúc đó ăn mới ngon nhất!”

Mọi người không thể làm gì khác hơn là nuốt nước bọt chịu đựng.

Một lát sau, thịt gà đã trở nên vàng óng, bên ngoài có một tầng mỡ mỏng.

“Được rồi!” Thanh âm của Phương Nhất Chúc truyền ra phảng phất như là lệnh đặc xá, tất cả mọi người sung sướng duỗi tay, tự cầm lấy một nửa con gà cắm ở trên cành cây lúc này đã chín vàng, một miếng cắn xuống phía dưới, lớp da bên ngoài xốp giòn, gà này cũng béo, thịt mềm da giòn, bên ngoài còn có một lớp thịt mỡ mỏng rất mềm. Kỳ diệu nhất chính là lớp tương ớt và mật nước Phương Nhất Chúc đã xoa lên. Hơi cay, sừng miệng, thịt không ngấy, lại có chút ngọt, mỹ vị, da càng thêm giòn. Vừa cay vừa ngọt, quện lại với nhau thì rất vừa miệng, mọi người ăn gà nướng, uống canh gà, chỉ biết ngáng mặt ca thán ... Thật ngon!

Com nước xong xuôi, hai ngày đi đường vô cùng vất vả, mọi người đều cảm thấy có chút mệt mỏi, liền chuẩn bị thu xếp nghỉ ngơi trong một hộ gia đình ở đầu thôn.

Thẩm Dũng đem xe ngựa đánh vào bên trong nhà, để Phương Nhất Chúc ngủ ở trong xe, tránh cho nàng bị cảm lạnh, Tiểu Kết Ba và Thẩm Nhất Bác ngủ ở bên ngoài, Thẩm Dũng và Thẩm Kiệt thay phiên nhau canh cửa, tuy nói là vùng nông thôn hoang vắng, có điều hoang vắng nên càng phải cẩn thận, Tiểu Kết Ba là một tiểu hài tử, đã sớm gối đầu lên bao quần áo ngủ say sưa.

Đêm khuya, khi Phương Nhất Chúc đang mơ hồ ngủ, lại cảm giác có người đẩy nàng ... Chậm rãi mở mắt thấy Thẩm Dũng đang ở bên cạnh.

“Tướng công...” Phương Nhất Chúc còn chưa dứt lời, lại thấy Thẩm Dũng giơ tay ra hiệu với nàng “Suyt!”

Phương Nhất Chúc ngồi dậy, thấy Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt đang đứng ở bên ngoài, Tiểu Kết Ba cũng đã tỉnh ngủ, ngồi ở đầu xe ngựa, mọi người dường như đều có chút khẩn trương.

“Tướng công, làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc kéo tay Thẩm Dũng bước ra ngoài.

Thẩm Dũng kéo nàng tới bên cửa sổ, xuyên qua cánh cửa sổ rách nát khép hờ nhìn ra bên ngoài.

Phuong Nhất Chúc cũng ghé mắt nhìn qua, rồi đột ngột mở to hai mắt —— chỉ thấy xa xa bên trong đồng ruộng đã bỏ hoang, có một đám người chậm rãi đi lại, bên cạnh mỗi người đều có một ngọn lửa nhỏ màu xanh chờn vờn bao quanh. Hành động của bọn họ rất dị thường, vừa đi vừa cúi đầu nhìn đất hoang, dường như là đang tìm kiếm cái gì đó.

Phuong Nhất Chúc nhìn thấy những đốm lửa tròn tròn màu xanh, liền cảm thấy toàn thân nổi da gà, trong đầu chợt nhớ đến lời của những người đi đường nói —— thôn này có ma quái!

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cá chuối hấp cùng cái rương kỳ quái

Những đốm ma trôi và quỷ ánh, ở trên đồng ruộng hoang trống trải u ám chậm rãi di chuyển, cảnh tượng vô cùng quỷ dị đáng sợ.

Phuong Nhất Chúc thấy dưới sự chiếu rọi của ánh lửa ma trôi mờ tối u ám, những thân hình kia thoát nhìn kỳ dị, mang theo vẻ lằng lằng phiêu hờ...

“Tướng công.” Phuong Nhất Chúc nhích lại gần phía sau lưng Thẩm Dũng, khẩn trương nhìn hắn: “Bọn họ là người hay là quỷ a?”

“Ta không tin trên đời này có quỷ.” Thẩm Nhất Bác lắc đầu, thấp giọng nói, “Nhất định có chuyện cổ quái gì đó.”

“Chắc chắn là giả thần giả quỷ.” Thẩm Kiệt quay sang hỏi Thẩm Nhất Bác: “Lão gia, làm sao bây giờ?”

“Chúng ta đừng đánh rần động cỏ, nhìn xem bọn họ đến tột cùng là muốn làm gì, sau đó đi theo bọn họ, hiện tại thân phận của bọn họ tương đối trọng yếu!”

“Được.” Tất cả mọi người đều gật đầu, lẳng lặng đứng ở trong phòng quan sát mọi chuyện.

“Đám người đó muốn làm gì nhỉ?” Nhìn chằm chằm một lúc lâu, Tiểu Kết Ba nhin không được hỏi: “Xếp thành một hàng, lần lượt đi tới đi lui trên đồng ruộng là vì sao cơ chứ?”

Thẩm Kiệt cũng nhíu mày, “Như là... đang tìm cái gì đó.”

“Tướng công.” Phuong Nhất Chúc quay sang nói với Thẩm Dũng, “Những người đó hình như mặc y phục rất lớn, phiêu phiêu du du.”

“Giả thần giả quỷ!” Thẩm Nhất Bác lạnh lùng nói một câu.

“Thế nhưng...” Tiểu Kết Ba hỏi “Những đốm ma trôi trên người bọn họ làm thế nào mà có?”

“Có thể là giả.” Thẩm Dũng nói, “Từ xa nhìn lại rất giống ma trôi, người khác cũng không dám lại gần nên không xác định rõ được.”

“Có lý.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, “Chỉ cần đặt bột diêm sinh* trong bác đèn, lửa sẽ biến thành màu xanh lam, hơn nữa bột xương cũng sẽ trở thành màu xanh, muốn bộ dáng gì cũng có thể, cứ nhìn xem mục đích cuối cùng của bọn họ gì.”

*Bột diêm sinh: Chính là bột lưu huỳnh, khi cháy tạo ra ngọn lửa màu xanh lam.

“Vậy bọn họ đang tìm cái gì?” Phuong Nhất Chúc hỏi, “Khi còn bé, nẫu thân hay roi kim khâu, thường nắm tay ta đi tìm, đáng bộ hết như thế.”

“Đêm khuya nhất định không thể ở trên đồng ruộng tìm kim roi rồi?” Tiểu Kết Ba khó hiểu.

“Ừ...” Phuong Nhất Chúc sờ sờ cằm, “Có thể là vật gì đó rất nhỏ.”

“Người qua đường nhìn thấy cảnh này cho rằng có ma quỷ thật ra chính là bọn họ, nói cách khác bọn họ đã tìm ở đây rất lâu rồi.” Thẩm Nhất Bác vuốt vuốt cằm râu, “Quả nhiên cổ quái.”

Mọi người tất nhiên đều cảm thấy quỷ dị, thế nhưng đến tột cùng là vì nguyên nhân gì khiến cho những người đó phải giả thần giả quỷ làm ra những hành vi như vậy, đúng là rất khó suy đoán. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng đợi.

Những người đó vẫn tiếp tục đi lại tìm kiếm, đại khái qua một canh giờ, Phuong Nhất Chúc nhíu mày, “Nếu tiếp tục tìm nữa, trời sẽ sáng!”

Lúc này, bỗng nhiên thấy những đốm ma trời kia thoáng cái đều tắt.

Mọi người sùng sốt, Thảm Kiệt nói: “Bọn chúng muốn bỏ đi! Để ta đuổi theo.” Nói xong, đẩy cửa đi ra ngoài, Thảm Dũng muốn đi cùng nhưng Thảm Kiệt ngăn lại, “Ta đi một mình là được, thiếu gia ở lại đây chiều cổ thiếu phu nhân và lão gia.” Nói xong, trở mình đi ra ngoài, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Sau đó, tất cả lại khôi phục an tĩnh.

Toàn bộ mọi người đều không buồn ngủ, nhìn quanh một lượt những vẫn không nghĩ ra được chuyện gì.

Thảm Nhất Bác đi tới bên xe ngựa ngồi xuống, Phương Nhất Chúc đi đun một chút nước nóng, để pha cho Thảm Nhất Bác và Thảm Dũng chén trà nóng, lấy lại tinh thần. Thịt gà tôi qua vẫn còn một chút, hơn nữa bọn họ còn mang theo mỳ sợi và gạo nên Phương Nhất Chúc quyết định nấu một ít điểm tâm cho mọi người.

“Phụ thân, chờ trời sáng, chúng ta đi ra ngoài ruộng nhìn một chút xem sao, xem đến tột cùng trong ruộng có cái bảo bối gì.” Thảm Dũng cũng ngồi xuống một cái ghế ở trong phòng.

“Đúng vậy, thật tà môn.” Tiểu Kết Ba nằm úp sấp xuống bên cạnh bàn ngáp ngắn ngáp dài: “Nửa đêm, trời tối đen còn bày đặt tìm này nọ, sao không để ban ngày đến tìm.”

“Ban ngày quý hồn làm sao có thể đi ra?” Thảm Nhất Bác trêu chọc hần.

Tiểu Kết Ba run run một chút, mạnh miệng: “Lão gia không được dọa người, ta không tin có quý đâu!”

“Lén lén lút lút như thế, thử bọn họ muốn tìm hình như không muốn người khác biết thì phải?” Phương Nhất Chúc vừa thu thập để nấu ăn vừa hỏi.

“Khó nói được.” Thảm Dũng cười cười, “Ban ngày ban mặt không đi tìm không biết có phải là sợ người khác nhìn thấy hay không? Nhưng chúng ta mới tới đây, xung quanh vùng này cũng không có người, bọn họ lo sợ cái gì?”

“Nửa đêm đi tìm có thể là không muốn làm cho người khác hoài nghi.” Thảm Nhất Bác khe khẽ thở dài, “Hoặc là cùng chuyện người trong Thanh Sơn thôn toàn bộ bị diệt, có quan hệ.”

Sau đó, mọi người nghỉ ngơi một chút, Thảm Dũng đi đến giúp đỡ Phương Nhất Chúc nấu nướng, nàng làm mì xào thịt gà, cái món kia thật thơm.

Vừa mới bắc nồi xuống, Thảm Kiệt liền đẩy cửa ra, cẩn thận đi vào.

“Oa!” Tiểu Kết Ba vịn vào bếp lò cười hỏi, “Kiệt ca, có phải huynh nghĩ thấy hương thơm nên mới vội vàng trở về hay không?”

Thế nhưng sắc mặt hiện tại của Thảm Kiệt vô cùng khó coi, hoàn toàn không để ý lời của Tiểu Kết Ba, mà đi thẳng đến chỗ Thảm Nhất Bác, thấp giọng ghé vào lỗ tai hần nói vài câu.

“Có chuyện như thế này sao?” Thảm Nhất Bác nghe xong cũng nhíu chặt hai hàng lông mày, ngẩng mặt hỏi Thảm Kiệt, thần sắc kia dường như rất là khó tin.

Thảm Dũng và Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, Thảm Dũng cầm bát mì xào đi lại hỏi: “Phụ thân, làm sao vậy? Thấy được cái gì?”

Thảm Kiệt thở dài, “Thiếu gia, đám người kia là nha dịch của quan phủ.”

“Cái gì?” Thảm Dũng cũng há to miệng.

Phương Nhất Chúc cảm thấy kỳ lạ, “Là nha dịch sao? Người của nha môn làm việc sao phải che dấu lén lút như vậy?”

“Ai.” Tiểu Kết Ba nhăn mặt, nói: “Thiếu phu nhân, người cho là quan phụ mẫu trong thiên hạ ai ai cũng sáng như gương trong như nước giống lão gia, nha môn đều làm việc trong sạch sao? Quan lại ngày nay, không phải đều tranh thủ ban đêm lén lút làm chuyện xấu sao?”

Vùng xung quanh lông mày của Thảm Nhất Bác càng nhíu chặt hơn, duỗi tay nhận lấy bát mì, nói với mọi người: “Ăn nhanh một chút, lát nữa chúng ta xuống dưới ruộng xem, đến tột cùng là một mảnh đất hoang có thể cất giấu cái gì.”

...

Sắc trời bắt đầu sáng dần lên, mọi người ăn xong, thu dọn đồ đạc, liền ra khỏi gian nhà.

Thảm Dũng và Thảm Nhất Bác, còn có Thảm Kiệt đều xuống ruộng, bắt đầu học theo bộ dạng của đám nha dịch hôm qua. Từng chút một tìm kiếm.

Tiểu Kết Ba đem đến một cái ghế để cho Phương Nhất Chúc ngồi ở gần ruộng, chính mình thì đi xung quanh tìm kiếm.

“Kỳ quái!” Phương Nhất Chúc đột nhiên nói một câu.

“Làm sao lại kỳ quái?” Tiểu Kết Ba hỏi Phương Nhất Chúc.

“Ngươi xem đi Tiểu Kết Ba.” Phương Nhất Chúc chỉ chỉ đồng ruộng trước mắt, nói: “Đất tốt như vậy, vì sao lại trồng rau mà không trồng lúa?”

Tiểu Kết Ba cũng cau mày gật đầu, nói: “Ruộng này trồng lúa đúng là rất thích hợp, lúa mạch cũng tương đối được, hơn nữa ngươi xem kênh dẫn nước cũng đã đào rồi, kể cả trồng lúa nước cũng có thể, hai bên trái phải còn có sông, tại sao lại chỉ trồng rau nhỉ? Rau cũng có thể trồng trong vườn mà.”

“Hoặc là những nông dân này chuyên trồng rau để bán cho người ta làm thức ăn chay?” Phương Nhất Chúc nâng cằm suy nghĩ, vẫn cảm thấy khả nghi, “Kể cả là như thế cũng không cần phải đào một con kênh lớn như vậy, hai bên còn có guồng nước. Hơn nữa loại đất như thế này hẳn phải rất phì nhiêu mới đúng, tại sao một cây cỏ cũng không thấy mọc lên? Những dải đất ở rìa lại cao hơn hẳn.”

“Đại khái là có người thường xuyên dẫm lên, cho nên không cao không được.” Lúc này, Thẩm Dững bước vội trở lại, vừa nói, vừa cầm một chén trà lên uống ừng ực, phẩy phẩy tay áo tạo gió: “Đừng nói là trồng trọt cái gì, chỉ riêng việc ta mặc một thân quần áo thế này, đứng dưới nắng tìm kiếm này nọ đã vô cùng khổ cực rồi.”

“Đúng vậy, trồng trọt đúng là rất khổ cực.” Phương Nhất Chúc vừa dùng khăn tay lau mồ hôi cho hần, vừa hỏi: “Có tìm được đầu mối gì không?”

“Không có.” Thẩm Dững liên tục lắc đầu, “Chỉ là một mảnh đất hoang, đến cả rằm cũng không có.”

“Vậy những người kia là tìm cái gì?” Phương Nhất Chúc buồn bực.

“Ai biết được.” Thẩm Dững cời áo khoác, cả người đầy mồ hôi.

Phương Nhất Chúc ngẩng đầu nhìn lên nhìn bầu trời, đúng là khá nóng.

“Không được, ta ra bờ sông tắm một chút đã!” Nói xong, cời áo chạy về phía bờ sông.

“A!” Phương Nhất Chúc vội vã, duỗi tay kéo Thẩm Dững lại, “Ngươi không sợ là trong sông có cái gì sao?”

Thẩm Dững vẻ mặt buồn cười nhìn nàng, “Trong sông thì có thể có cái gì?”

“Cá... cá a.” Phương Nhất Chúc nói.

“Có cá thì càng tốt!” Thẩm Dững hoan hỉ chạy về phía trước, “Tiện thể bắt vài con cá, mang về cho ngươi nấu.”

Tiểu Kết Ba cảm thấy thích thú, cũng vội vàng đuổi theo Thẩm Dững, “Thiếu gia, ta cũng vương bát khó*!”

*Vương bát là câu chửi kẻ khốn nạn hoặc kẻ bị cấm sùng rồi, nhưng ta không biết ‘vương bát khó’ là gì, theo cách hiểu của Tiểu Kết Ba là bơi hay sao ấy@@

“Vương cái đầu ngươi!” Thẩm Dững đập Tiểu Kết Ba một cái, “Không được nói hai chữ ‘vương bát’!”

“Bơi dưới nước không phải là vương bát khó sao?” Tiểu Kết Ba vừa tránh Thẩm Dững vừa cời quần áo.

“Ừm” hai tiếng, hai người đã nhảy vào trong sông, lặn hần xuống nước, Phương Nhất Chúc cả kinh mặt mũi trắng bệch, lát sau mới thấy hai người bắt đầu chuyển động.

Phương Nhất Chúc chạy tới bờ sông, đây đúng thật chỉ là một con sông nhỏ, chắc là dùng để nuôi cá nên có rất nhiều chỗ giăng lưới bắt cá.

“Không cần lo lắng.” Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt cũng đi tới đây, cảm thấy quá nóng, đưa tay múc nước lạnh rửa mặt.

Thẩm Nhất Bác nói với Phương Nhất Chúc: “Từ nhỏ kỹ năng bơi của Dững Nhi đã vô cùng tốt.”

“Vâng.” Phương Nhất Chúc gật đầu cảm thấy yên tâm hơn một chút, thế nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Thẩm Dững.

Thẩm Nhất Bác lắc đầu, quát lớn với Thẩm Dững đang bơi ở giữa sông: “Dững Nhi, không thấy nương tử đang lo lắng cho ngươi sao?”

Thẩm Dững ngán người, ngượng ngùng cười với Phương Nhất Chúc, “Nương tử, kỹ năng bơi của tướng công nàng rất tốt, không cần sợ.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, ngồi xổm ở trên bờ nâng cằm nhìn hần, Thẩm Dững cảm thấy bơi thoải mái rồi, đang định đi lên, bỗng nhiên thoáng thấy một cái đuôi cá chuối lớn đang bơi gần phía hần, Tiểu Kết Ba vội vàng la lên, “Thiếu gia, con cá này thật lớn a!”

Thẩm Dững lập tức lặn xuống nước theo hướng bơi của con cá kia, Tiểu Kết Ba cầm đầu xuống nước nhìn.

Chốc lát sau, chợt nghe thấy “ùm” một tiếng, Thẩm Dững nhô đầu lên khỏi mặt nước, thở phào một cái, trong tay có một con cá chuối lớn đang liên tục giãy dụa.

“Thiếu gia, kỹ năng bơi đúng là tốt thật!” Thẩm Kiệt cười ha hả nói.

Thẩm Dũng khế cau mày, bơi tới bờ, đem cá chuối giao cho Thẩm Kiệt.

“Trưởng công, làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc thấy bộ dạng nghi hoặc của Thẩm Dũng, dường như là có cái gì khó hiểu.

“À... hình như ta vừa nhìn thấy cái gì đó dưới đáy sông, nhưng không rõ lắm.” Nói rồi lại lui về phía sau: “Ta đi xem lần nữa!” Nói xong, liền lặn xuống nước.

Thẩm Dũng lần này lặn tận xuống dưới đáy, thật lâu sau vẫn chưa thấy lên, tim Phương Nhất Chúc đập liên hồi, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt sông.

Cuối cùng, ‘ùm’ một tiếng, Thẩm Dũng ngoi lên khỏi mặt nước, bơi đến gần bờ, hình như còn mang theo vật gì đó.

“Thẩm Kiệt, tiếp lấy đi.” Thẩm Dũng gắng sức đem vật từ trong nước quăng lên bờ, mọi người nhìn lại, thấy đó là một cái rương gỗ nhỏ màu đen, Thẩm Kiệt tiếp lấy, nhìn không được nhú mày, “Sao lại nặng như vậy?”

“Dưới kia còn mấy cái nữa.” Thẩm Dũng nói, “Không biết là gì, ta chọn tạm một cái mang lên xem.” Nói rồi, hắn cùng Tiểu Kết Ba đều bò lên bờ, bắt đầu thay quần áo, Phương Nhất Chúc vội vàng quay đi chỗ khác, cùng Thẩm Nhất Bác và Thẩm Kiệt nghiên cứu cái rương kia.

“Là gỗ Trầm.” Thẩm Nhất Bác nhẹ nhàng vỗ vỗ cái rương, nói: “Gỗ tốt, cái rương này giá cả rất xa xỉ a.”

“Bên trong hẳn là cất giấu thứ tốt?” Thẩm Dũng mặc xong quần áo tiến lên nhìn kỹ, chỉ thấy rương kia khóa kín, duỗi tay cạy thử cũng không có một kẽ hở.

“Ồ!” Thẩm Dũng tán thán, “Rương này chắc chắn thiết kế để không cho nước lọt vào!”

“Thiếu gia, nói không chừng là bên trong có bảo bối!” Tiểu Kết Ba xoa xoa tay, vẻ mặt hưng phấn: “Phát tài rồi! Mau mở ra nhìn đi.”

Thẩm Kiệt rút đao ra, một đao đem khóa trên rương chém đứt.

Thẩm Dũng nhìn mọi người, cẩn thận mở nắp.

Trong thời gian rương mở, tất cả mọi người đều nín hơi nhìn, cho rằng bên trong chắc chắn sẽ có bảo vật quý giá, kim quang bắn ra bốn phía hay cái gì đó tương tự như thế, nhưng khi nắp rương mở ra, chỉ thấy bên trong trống không, chính giữa rương có đặt một khối đá cuội tròn vo.

“Đây là cái gì?” Thẩm Dũng không hiểu chút nào duỗi tay đem đá viên đá cuội cầm lấy, nhìn trái nhìn phải một hồi, hỏi: “Không phải là một khối đá bình thường sao? Đầu phải ngọc thạch quý báu gì?”

“Đúng vậy.” Thẩm Nhất Bác cũng cầm lấy xem xét, một lúc sau lắc đầu, nói: “Không rõ!”

“Thiếu gia, chúng ta đem những cái rương dưới kia vớt hết lên đi?” Thẩm Kiệt cởi quần áo chuẩn bị nhảy xuống nước, cùng Thẩm Dũng lặn xuống đem những cái hòm vớt lên. Phương Nhất Chúc cầm cá chuối, ngồi ở trên bờ bắt đầu mổ.

Không lâu sau. Thẩm Dũng và Thẩm Kiệt vớt được một cái rương khác lên, những cái khác quá nặng, hai người bọn họ căn bản không cầm nổi. Cái rương kia được mở ra, lúc này càng khiến mọi người nghi ngờ, trong rương vẫn chỉ là một khối đá mà thôi.

“Cái này...” Thẩm Dũng nhíu mi, “Là có người chơi trò đùa dai sao?”

Thẩm Nhất Bác cũng là bách tư bất đắc kỳ giải*, chẳng lẽ bí mật ở trong rương? Thế nhưng hắn cầm cái rương kia lên nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra manh mối gì.

*Bách tư bất đắc kỳ giải: Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết.

Phương Nhất Chúc thấy thời gian rất nhanh đã đến buổi trưa, liền nói: “Chúng ta trở về nghỉ ngơi trước đã, ăn cơm xong từ từ suy nghĩ.”

Mọi người cũng không thể làm gì khác hơn là trở về bên trong gian nhà hôm qua.

Phương Nhất Chúc đem cá chuối đã làm sạch, bỏ xương rồi cắt miếng, thêm vào chút rượu cùng với muối, lại ướp tương một hồi, sau đó đun một nồi nước lớn, đem từng miếng cá bỏ vào trong nồi, khi cá chuyển thành màu trắng liền vớt ra. Bày mâm xong, Phương Nhất Chúc lấy gừng, hành và tỏi băm nhỏ đem trộn với dầu vừng, rưới lên trên miếng cá, cá tỏa hương thơm nức cả phòng. Bởi vì con cá này thật sự lớn nên bày ra đây một mâm, Phương Nhất Chúc còn dùng đầu cá để nấu canh, thêm một nồi cơm tẻ, tất cả đặt lên bàn, mọi người ngồi xuống bắt đầu ăn.

“Ừm!” Thẩm Nhất Bác gật đầu, bụng bát vừa ăn cơm vừa khen: “Thật ngon.”

“Phụ thân.” Thẩm Dũng nhai cá trong miệng, hỏi: “Trong những cái rương kia là đá gì thế?”

“Chỉ giống như một tảng đá bình thường.” Tiểu Nhất Ba ở một bên nói chen vào.

Thẩm Dũng đáp hần, “Tiểu tử ngươi chen vào làm gì? Ta đang hỏi phụ thân.”

Tiểu Kết Ba cười xấu xa, Phương Nhất Chúc tiến lại gần nhìn hòn đá kia một chút, lại nâng lên mang ra ngoài cửa sổ chỗ có ánh sáng chiếu vào, “Cũng chỉ là một tảng đá bình thường, dưới lòng sông rất hay mò được, không có gì đặc biệt.”

“Vậy làm gì phải cất giấu giống như bảo bối?” Thẩm Kiệt hơi có chút bất mãn, “Còn khiến ta tưởng rằng cái gì ghê gớm lắm.”

Mọi người đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy Thẩm Kiệt “suyt” một tiếng.

Phương Nhất Chúc nhìn Thẩm Dũng, Thẩm Dũng quay đầu nhìn hướng cửa phía sau gian nhà.

Đằng sau phòng này có một căn phòng khác.

Lúc này, chợt nghe thấy tiếng “Hắt xì...”, cửa phía sau dường như được mở ra.

*Giải thích một chút về món cá chuối hấp, thật ra đây không phải món cá hấp, trong nguyên tác chị Nhã đề là “hắc ngư phiến”: Hắc ngư là cá chuối, còn phiến là miếng, tấm. Nhưng không thể đặt tên món là “miếng cá chuối” được ==!!

Ta định dựa theo cách làm để đặt tên nhưng cái món này nấu không phải mà hấp cũng không hẳn, nhưng thôi, thành quả là con cá bày ra đĩa nên ta nghĩ dễ hấp hợp lý hơn. Editor tự ý chặt chém tên món ăn mong mọi người thứ lỗi ~

Nhiệt liệt hoan nghênh các tình yêu đóng góp sửa lỗi cho truyện và tên món ăn^^~

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thức ăn dân dã cùng vụ án năm đó

Phía sau truyền đến âm thanh mở cửa quỹ dĩ, khiến sau gáy mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh, may mà ban ngày ban mặt, nếu đổi lại là đêm qua, cho dù lá gan lớn đến đâu cũng bị hù dọa mất nửa cái mạng.

Thẩm Nhất Bác đứng lên, ý bảo mọi người tản ra, trốn đến những nơi bí mật.

Thẩm Dũng kéo Phương Nhất Chúc và Thẩm Nhất Bác cùng trốn đến phía sau ngăn tủ, Tiểu Kết Ba ngồi xỏm vào bên trong bếp lò, trên tay cầm sẵn một cái que cời bếp, còn lại Thẩm Kiệt chạy tới mai phục phía sau cánh cửa, dự định chỉ cần có động tĩnh khác thường sẽ ra tay trước để kiểm chế đối phương.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe thấy trên cửa, truyền đến tiếng đập cửa “cốc cốc cốc”.

Mọi người trong phòng nhin không được chậm rãi hít vào một hơi, sao lại có người gõ cửa? Mấy tiếng gõ cửa này vô cùng đơn giản không nhanh không chậm, khiến người nghe lông tóc dựng đứng.

Sau vài tiếng gõ, Thẩm Kiệt thấy có người khẽ đẩy cửa ra ... Hần theo bản năng trốn về sau đồng cùi khô phía sau cánh cửa.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, một bóng người lén lút tiến vào.

Thẩm Kiệt đứng ở hần phía sau, hần cũng không phát hiện ra, chỉ đảo mắt nhìn trái phải, một tay nắm chặt cái dao thái rau ở trong tay.

Thẩm Dũng neho lại con mắt nhìn kỹ bộ dạng hần. ... Chỉ thấy người này còn rất trẻ, thoạt nhìn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, đen đúa gầy teo. Sau khi hần tiến vào, đi thẳng đến bên cạnh bàn, lúc thấy mấy cái rương thì ngây ngẩn cả người.

Nhưng người này rất nhanh liền chú ý tới mâm thức ăn trên bàn.

Mọi người rõ ràng thấy hần nuốt mấy hóp nước bọt, do dự một chút, rồi duỗi tay cầm bát com còn lại ở trên bàn, gắp miếng cá cắn nhẹ một cái ... Sau đó, liền biến thành bộ dạng ăn ngấu nghiến vô cùng hung ác.

Ngay khi hần đang ăn đến thống khoái, Thẩm Kiệt liền đi tới phía sau hần, hỏi một tiếng: “Mùi vị có được không?”

“Ừ! Ăn rất ngon!” Người nọ mãnh liệt gật đầu, miệng vẫn không ngừng nhai.

Mấy người khác đều không nhin được cười, người này không chỉ bị đói choáng váng thôi đâu hình như còn thiếu đầu óc nữa.

Quả nhiên, sau khi trả lời một lúc kẻ kia cuối cùng cũng có phản ứng, com bị nghẹn ở trong ngực, liên tục đấm ngực ho khan.

Tiểu Kết Ba vội tới rót một chén nước cho hắn, kẻ kia cầm lấy uống ừng ực hai ngụm lớn, đến khi xuôi com mới thở phào nhẹ nhõm, quay ra nói với Tiểu Kết Ba, “Cảm ơn...”

“Đừng khách khí.” Tiểu Kết Ba khoát khoát tay, Thẩm Kiệt lập tức bắt lấy hai tay kẻ kia khóa ở phía sau, dùng dây thừng bên bằng cò Thẩm Dũng đưa qua trói hắn lại, Tiểu Kết Ba rút cây đao bên hông hắn ra.

“Ai nha... Các ngươi, các ngươi là người của quan phủ?!” Người nọ đẩy dựa âm ỉ.

“Ngươi không phải cũng là người của quan phủ sao?” Thẩm Nhất Bác đi tới trước mặt người nọ, nhìn kỹ tướng mạo cùng cách ăn mặc của hắn.

Bộ dạng của hắn vô cùng chật vật, khuôn mặt đen thui, không biết là rất lâu rồi không tắm hay là cố ý trét bùn lên khiến cho chính mình bẩn thỉu. Ăn mặc rất phổ thông, quần áo màu xám tro, còn có một đôi giày vải rách nát, đầu ngón chân đều thò ra bên ngoài, bộ dạng như vậy, nói như thế nào được ... chỉ khá hơn đám ăn xin một chút.

“Ngươi là ai?” Thẩm Dũng thấy trên tóc và bả vai hắn có vương vài lá cỏ, liền hỏi: “Ngươi ở trong núi đúng không?”

“Ta...” Người nọ cả kinh, cảnh giác nhìn Thẩm Dũng, “Ngươi làm sao mà biết được?”

“Hôm qua ta cũng lên núi bắt gà, khi trở về trên quần áo cũng dính lá cây cỏ này.” Nói xong, nhìn Phương Nhất Chúc.

“Ừ, đúng thế.” Phương Nhất Chúc gật đầu, ngày hôm qua chính nàng phát hiện, còn giúp Thẩm Dũng nhặt đi, cái loại lá cỏ rất dễ nhận ra, lúc đầu nàng còn tưởng là sâu lông.

“Các ngươi... Muốn chém muốn giết, thì tùy!” Người nọ nhắm mắt lại, bắt đầu giả chết.

Thẩm Kiệt cảm thấy có chút buồn cười, vỗ vỗ vai hắn: “Mở mắt ra, chúng ta không phải cường đạo thô phi, giết ngươi làm gì?”

“Các ngươi còn không bằng cường đạo!” Người nọ vẫn rất kiên cường, “Dù sao đã nhiều người chết như vậy, ta cũng nên xuống dưới đó phụng dưỡng cha mẹ, một mình sống trên đời này không có ý nghĩa, ta không muốn sống nữa!”

Nghe hắn nói xong, mọi người đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Thẩm Nhất Bác hỏi, “Tiểu huynh đệ, ngươi là người trong Thanh Sơn thôn sao?”

“Đúng vậy, lão tử chính là dân bản địa của Thanh Sơn thôn!” Người nọ vừa trả lời, vừa nhìn lên đám người Thẩm Dũng, cảm thấy những người này cũng không giống người của quan phủ, ở đây còn có tiểu nương tử và hài tử... Không phải là người qua đường chứ?

“Các ngươi không phải là người của quan phủ sao?”

Thẩm Nhất Bác nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Cũng không phải người của Lạc huyện.”

“Ồ... Thì ra là người qua đường.” Lá gan kẻ kia lớn hơn một chút, quyết định hù dọa người, “Ta nói, lá gan của mấy người các ngươi cũng quá lớn đi?! Biết đây là nơi nào không? Nơi này là quý địa(vùng đất của quý)! Nơi nơi đều có quý, buổi tối còn có lão quý bay ra, cẩn thận các ngươi bị bắt ăn thịt hết.”

“Ngươi còn dám lớn tiếng sao.” Tiểu Kết Ba thấy hắn la lối liền hỏi, “Ngươi tên là gì? Không nói gia gia đánh ngươi”

“Đây là nhà của ta!” Người nọ trừng mắt, hét lên: “Các ngươi từ nơi khác đến ở nhà của ta, còn hỏi ta là ai sao?”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều giật mình, Thẩm Dũng nhìn hắn một chút, hỏi: “Đây là nhà ngươi?”

“Đúng vậy!” Người nọ ngửa mặt, “Ta là Vương Quý, là người của Thanh Sơn thôn, người trong thôn đều chết gần hết, còn lại đều chạy đi nơi khác ... chỉ còn lại ta... ta thôi.”

Thẩm Nhất Bác nghe xong, gật đầu, nói: “Chỉ còn lại các ngươi mới đúng đi?”

“Ách...” Vương Quý do dự, nói: “Các ngươi lo nhiều chuyện như vậy làm gì? Mau thả ta ra, ta sẽ không tính phí ở nhờ với các ngươi, đi nhanh đi, nơi này không thể ở lại, dừng lại lâu cẩn thận mất mạng!”

Thẩm Nhất Bác nghe xong, cúi đầu trầm tư một chút, rồi quay ra nói với Tiểu Kết Ba ở một bên, “Đi đóng cửa lại.”

“Vâng, lão gia.” Tiểu Kết Ba chạy đi, đem cửa lớn đóng lại, còn cài then cẩn thận.

“Này... Các ngươi muốn làm gì?” Vương Quý sợ hãi, nhìn chằm chằm Thẩm Nhất Bác, “Lão đầu, ngươi có giết ta cũng vô dụng, ta không có tiền, chỉ bằng các ngươi đem những cái rương này đi?”

“Ngồi xuống.” Thảm Nhất Bác với cái ghế ngồi xuống, Thảm Kiệt đem Vương Quý đặt lên một cái ghế khác.

“Vương Quý, ta có lời muốn hỏi ngươi.” Thảm Nhất Bác mở miệng, “Thanh Sơn thôn này đến tột cùng vì sao lại có nhiều người chết như vậy?”

Vương Quý sững sờ, giương mắt nhìn Thảm Nhất Bác, rồi cúi đầu không nói chuyện.

“Ngươi nói.” Thảm Nhất Bác nói, “Còn bao nhiêu người sống sót? Có thật là có dịch bệnh hay không? Người của quan phủ nửa đêm lại giả thần giả quỷ trong ruộng đồng tìm cái gì? Vì sao các ngươi không dám về nhà? Dưới sông có vài cái rương giấu những khối đá, nó có ý nghĩa gì?”

Vương Quý sau khi nghe thế giật mình ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Thảm Nhất Bác một lát, lại nhìn mọi người chung quanh, hỏi: “Các ngươi... Các ngươi là ai?”

“Nói chung không phải là người xấu.” Thảm Dũng nói, “Ngươi vừa nói cha mẹ ngươi đã chết, là bởi vì dịch bệnh rau gây ra sao? Đến tột cùng là do thiên tai hay do con người? Nếu là thiên tai thì thôi, nhưng nếu quả thật là do con người, ngươi không muốn đòi lại công đạo cho phụ lão hương thân hay sao?”

Vương Quý ngơ ngác sững sờ, một lúc lâu sau, gục đầu xuống nói với Tiểu Kết Ba, “Ngươi giúp ta cởi dây trói ra, ta sẽ không trốn.”

Thảm Kiệt nhìn Thảm Nhất Bác, thấy hắn gật đầu, liền đem dây trói trên tay Vương Quý cắt bỏ.

“Ai!” Vương Quý gác chân lên một cái ghế khác, biểu tình trên mặt phức tạp, vung tay đập bàn, “Đây là do thiên tai cũng là do con người!”

“Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” Phương Nhất Chúc khó hiểu hỏi, sao lại thần bí như vậy.

Vương Quý lau mắt, nói: “Đời đời người dân Thanh Sơn chúng ta sinh sống tại nơi này, cho tới bây giờ đều là bình an vô sự, sản thú trông tốt, ngày qua ngày đều vô cùng tốt.

Thế nhưng non nửa năm trước, thôn chúng ta có một quái nhân đi ngang qua, sau đó vận rủi bắt đầu đến.

“Quái nhân?” Tất cả mọi người đều hiếu kỳ.

“Đó là một nam nhân ba mươi tư tuổi, trên vai gánh một cái đòn gánh, thoát nhìn rất bình thường, không có gì hiếm lạ, hắn nói muốn ở lại thôn chúng ta một thời gian, cho nên trả rất nhiều bạc.”

“Đầu thôn có một trạm dịch nhỏ, nơi dành cho người đi qua thôn nghỉ ngơi tạm, nghe nói hắn muốn ngủ lại, nên chúng ta để hắn ở lại trong túp lều nhỏ ở đó.”

“Thế nhưng nói thật ra, Thanh Sơn chúng ta có được bao nhiêu người? Phía sau cách thôn không xa có một thị trấn, ngay đằng trước cũng có một thị trấn, những nơi đó vô cùng tiện nghi, từ lâu tiệm cơm nhà tắm cái gì cũng đầy đủ, nam nhân kia tuyệt đối không phải kẻ không có tiền, vì sao trời còn chưa có tối lại quyết định dừng chân tại thôn chúng ta?”

“Đúng là cổ quái.” Thảm Nhất Bác gật đầu ý bảo Vương Quý tiếp tục nói: “Vậy sau đó thì sao?”

“Lúc đầu chúng ta cũng không để ý chuyện này lắm, nhưng Lưu Mụ Mụ bán vải thối ở trạm dịch, lại nhìn thấy điều bất thường.” Vương Quý thấp giọng nói, “Bà ấy nói với chúng ta, nam nhân kia rất có thể là một kẻ đào lang hóa quân.”

“Đào lang hóa quân?” Thảm Dũng không hiểu.

“À...” Phương Nhất Chúc vỗ tay một cái, “Ta đã nghe nói qua, chính là bọn đào mộ trộm đồ quý giá, hoặc có thể là những kẻ mở cửa hàng đồ cổ giả để mua đồ thật rồi bán ra đồ giả?”

Những người còn lại đều nhú mày, bọn họ đúng là chưa nghe qua có loại nghề nghiệp này, là lời trong giang hồ sao?

“Đúng vậy, Lưu Mụ Mụ tuổi đã lớn, nên gặp qua rất nhiều loại người rồi, thoáng cái đã phát hiện ra điều này.” Vương Quý gật đầu, “Nơi này của chúng ta tuy không có gì gọi là lăng mộ của hoàng đế hay phần mộ của vương gia, có điều là ... đằng sau thôn là một ngọn núi, có thấy không?”

Mọi người gật đầu.

“Trước đây, trên núi có Thanh Sơn trại.” Vương Quý nói, “Bên trong sơn trại có một nhóm thổ phỉ, rất có danh tiếng.”

“Đúng.” Thảm Nhất Bác gật đầu, nói: “Kẻ cầm đầu tên gọi là Cố Thanh Sơn, nhân vật này năm đó hoành hành ngang dọc ở Lục Lâm, có điều đã bị quan phủ chém đầu, trên dưới lớn nhỏ hơn hai mươi người của Thanh Sơn trại đều bị giết chết.”

“Đúng vậy, thế nhưng trước khi bị giết, Cố Thanh Sơn đã dùng một mũi lửa thiêu rụi sơn trại của hắn, một lượng lớn vàng bạc đồ quý năm đó cướp bóc được cũng không biết đi đâu!”

“Vì sao vàng bạc đồ quý cũng không thấy?” Thảm Dũng không giải thích được, “Những thứ đó lửa không thiêu cháy được, hoặc là trước đó hắn đã giấu đi rồi?”

“Chuyện này mỗi người nói một cách khác nhau.” Vương Quý thờ ơ nói, “Còn có lời đồn nói Cổ Thanh Sơn không chết, do mua chuộc được người của nha môn.”

“Sau đó thì sao?” Thẩm Dũng nghe được cảm thấy thú vị, giục Vương Quý nói tiếp.

“Của cái của Cổ Thanh Sơn năm đó, tục truyền nói rằng đều giấu ở vùng xung quanh đây.” Vương Quý nói, “Đại quan trong huyện, còn có một số cường hào quanh đây, không biết tổ chức lục soát núi bao nhiêu lần, mà vẫn không có phát hiện gì.”

“Các người ở đây nhiều năm như vậy, cũng không phát hiện ra sao?” Thẩm Dũng có chút hiếu kỳ.

Vương Quý nhún mày lắc đầu, “Trong thôn chúng ta cũng có người muốn phát tài, đều lên núi đi tìm bảo bối, mỗi ngày đều có, nhưng cho tới bây giờ vẫn không tìm thấy... Cho đến tận khi phát hiện ra những cái rương này.”

“Những cái rương này là các người phát hiện ra ư?” Phương Nhất Chúc hiếu kỳ, “Bên trong chẳng phải chỉ là những tảng đá thô sao?”

“Ha...” Vương Quý cười khỏ thờ dãi, “Cái này gọi là tai họa bất ngờ.”

“Như ta vừa nói, Lưu mục mục nói kẻ kia là đào lang hóa quân.” Vương Quý tiếp tục kể, “Kẻ đó làm việc thần thần bí bí, ban ngày luôn luôn ngủ, buổi tối mới đi ra ngoài làm việc... Thường xuyên đi đi lại lại, khiến cho không ít người trong thôn hoài nghi.”

“Một đêm kia, vài người chúng ta thương lượng với nhau, quyết định theo dõi hắn, xem hắn có dị động gì. Chúng ta ẩn nấp đợi hơn một canh giờ, cuối cùng thấy hắn đốt lên hai cái đèn lồng màu xanh lam, treo ở hai bên thắt lưng, sau đó bắt đầu đi lên núi, từ đằng xa trông lại đúng là rất dọa người!”

“Vì sao phải đốt đèn lồng màu xanh?” Thẩm Dũng không giải thích được.

Vương Quý lắc đầu, nhún vai: “Sau đó chúng ta nghe một lão nhân nói, tìm bảo bối, đều dùng loại đèn này.”

“Tiếp tục.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, tất cả mọi người lại nghĩ tới tình huống tối hôm qua ở trên đồng ruộng, bọn nha dịch cũng mặc trang phục kia, nói như vậy, bọn họ là đang làm việc của đào lang hóa quân?

“Tên đào lang hóa quân tới bên trong núi, bắt đầu chậm rãi tìm, rất tỉ mỉ a... Rừng hoang núi lạnh, hắn cũng không biết sợ.” Vương Quý hạ giọng, nói: “Đến thời điểm nửa đêm, hắn đột nhiên vui vẻ kêu lên, cầm cái xẻng bắt đầu liều mạng đào... Không bao lâu sau, chúng ta thấy hắn đào ra một vật.”

“Vật gì vậy?” Mọi người cùng nhau hỏi.

“Chính là mấy cái rương gỗ!” Vương Quý nói, “Kẻ kia đúng là có chút năng lực, hai ba cái liền lôi được mấy cái rương gỗ lên.”

“Các người không tiến lên ngăn cản hắn sao?” Thẩm Dũng hỏi: “Hắn có thể tìm được bảo bối quý giá gì đó.”

“Ha ha.” Vương Quý thờ dãi, “Lúc đó, chúng ta đều cho rằng nhất định hắn tìm được bảo bối năm đó Cổ Thanh Sơn cất giấu, dầu sao cũng là ngọn núi của thôn chúng ta, đâu có thể để cho người ngoài đoạt được?! Vì vậy, chúng ta liền tiến lên, chúng ta nhiều người như thế hắn làm sao có thể địch lại được.”

Đào lang hóa quân đột nhiên thấy có người xuất hiện ở trước mắt thì vô cùng hoảng sợ, đám người Vương Quý bắt đầu cò kè mặc cả với hắn, muốn mọi người đều có phần.

“Nhưng người nọ không chịu, sau lại bị chúng ta đánh chạy.” Vương Quý nói, “Chúng ta chưa từng mở rương đó ra nhìn, liền khiêng xuống núi, toàn bộ thôn thu xếp, nói là tìm được bảo bối rồi.”

“Vậy các người tìm được cái gì trong rương?” Thẩm Nhất Bác cảm thấy rất hứng thú hỏi.

Vương Quý đột nhiên có chút buồn chán thu chân lại, nói: “Ai, hại người... Chính là mấy khối đá.”

“Chính là những khối đá này sao?” Thẩm Dũng cũng cảm thấy lạ lùng.

“Đúng vậy, vài viên đá lại hại chết người... Chúng ta vừa mở ra nhìn, đột nhiên Vạn lão nhân – người lớn tuổi nhất trong thôn vội nói, không ổn, mau đem những cái rương đó giấu đi, ai cũng không được nói ra chuyện chúng ta tìm được những cái rương kia.” Vương Quý thờ dãi, “Lúc đó mọi người không hiểu ý tứ của hắn lắm, nhưng vẫn theo lời đem những cái rương đó quăng xuống dưới sông... Quả nhiên, không lâu sau quan phủ liền phái người tới đây lục soát.”

“Làm sao quan phủ lại biết?” Phương Nhất Chúc có chút hiếu kỳ.

“Chắc là kẻ đào lang hóa quân kia không cam tâm, cho nên mới đi cáo trạng với quan phủ đúng không?” Thẩm Dũng hỏi.

Vương Quý gật đầu, “Người của quan phủ đến, cho gọi chúng ta để dò hỏi, nhưng là chúng ta đều nghe lời của Vạn lão nhân, cắn răng không thừa nhận, nói là rương báu đã bị đào lang hóa quân cầm đi, người của quan phủ tra xét một thời gian, sau đó cũng rời đi.”

Nói đến đây, Vương Quý đột nhiên ngừng lại, không nói nữa, ngo ngắc ngây ngốc nhìn phía trước.

“Làm sao vậy?” Thảm Dũng giục, “Kể tiếp đi?”

Vương Quý hơi nhắm mắt lại, rồi lại giương mắt nhìn Thảm Dũng, “Sau đó, không biết có phải là Cố Thanh Sơn kia hạ chú lên bảo bối của hắn hay không ... Nhưng trong thôn bắt đầu xảy ra chuyện!”

“Chính là bệnh dịch rau sao?” Thảm Nhất Bác hỏi.

“Đúng vậy.” Vương Quý nói rồi bắt đầu khóc nức lên, “Cho đến tận trước khi Vạn lão nhân chết, hắn để cháu trai của hắn cầm chiêng đồng đi khắp thôn kêu, nói tất cả mọi người mau rời khỏi đây, lập tức đi, không đi sẽ trốn không thoát.”

Thảm Dũng nhìn không được nhú mày, đúng là kỳ hoặc, tuyệt đối có kẻ tính toán muốn diệt thôn, cũng coi như là tai họa bất ngờ.

“Thôn chúng ta nhiều người bỏ chạy, đi đến nơi khác rất nhanh liền không còn tin tức. Ta và mấy huynh đệ khác lên núi, chúng ta không muốn chạy đi, chúng ta hại chết nhiều người trong thôn như vậy, có báo ứng thì báo ứng lên trên đầu chúng ta, chúng ta không chạy cùng những người khác, tránh cho liên lụy đến bọn họ.”

“Hôm nay đột nhiên ta thấy trong nhà ta có khói bếp bốc lên.” Vương Quý ngây ngô nói, “Tuy rằng biết là không có khả năng, nhưng ta vẫn nghĩ có đúng hay không là hồn phách của mẫu thân trở về nấu cơm cho ta.”

Mọi người nghe thế trong lòng đều cảm thấy ghen ngào, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*... Mấy cái rương báu, nhưng một điểm may mắn cũng không thấy, chỉ đưa tới tai ương ngập đầu.

*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – chỉ người vốn không mang tội, nhưng vì vật quý mang bên mình mà gặp tai họa.

“Buổi tối các ngươi có thấy những người đốt đèn lồng màu xanh, ở trên đồng ruộng tìm nọ hay không?” Thảm Dũng đột nhiên hỏi.

“Có.” Vương Quý gật đầu, “Không chỉ trong ruộng, mấy ngày nay bọn họ mới tìm ở ruộng mà thôi, lúc trước chính là tìm trong các gia đình và trên sườn núi... Núi sâu bọn họ không dám vào, đều là những người sai vật trong nhà môn.”

“Vậy đối với đại kiếp nạn ở Thanh Sơn thôn, ngươi nghĩ thế nào?” Thảm Nhất Bác hỏi.

“Ta... Ta cảm thấy rất cổ quái, chúng ta đều muốn điều tra một chút, nếu để chúng ta điều tra ra, thực sự có kẻ đứng sau hại người, cho dù phải liều mạng, chúng ta cũng muốn báo thù cho phụ lão hương thân, cho những người chết oan ở nơi này.”

Thảm Nhất Bác cười cười, khẽ gật đầu: “Ừ, rất tốt.”

Đang nói chuyện, chợt nghe thấy cửa sau có nhiều tiếng bước chân, chỉ chốc lát đã truyền đến tiếng thờ nhẹ, “Vương Quý, ngươi có trong đó không?!”

Vương Quý ghé mắt bên ngoài nhìn

“Là mấy người bằng hữu của ngươi?” Thảm Nhất Bác hỏi.

“Ừ.” Vương Quý gật đầu.

Lúc này, mấy người huynh đệ của hắn đều đẩy cửa vào, vừa nhìn thấy mọi người ở trong phòng, liền xoay người muốn chạy, nhưng Thảm Kiệt đã nhanh tay bắt trở về.

Thảm Nhất Bác thấy bọn họ đối với chính mình không phải quá tín nhiệm vẫn còn chút cảnh giác, nên không lừa gạt mà đen chuyện ở Đông Hạng phủ gặp được nạn dân kể cho bọn họ, nhưng không nói mình là tri phủ, chỉ nói nhận mệnh đi đến đây điều tra, mong bọn họ hỗ trợ.

Mấy người vừa nghe thấy thế thì vô cùng mừng rỡ, lập tức kêu oan, vây quanh Thảm Nhất Bác, kể lại mọi chuyện càng thêm kĩ càng.

Đám huynh đệ của Vương Quý đều là thợ săn bắn, đúng lúc vừa đi săn về, trên tay đều mang theo vài con thỏ rừng, gà rừng còn có một ít rau dại.

Phương Nhất Chúc nhận lấy, bảo mọi người tiếp tục nói chuyện, nàng đi làm cơm.

Lúc này nguyên liệu đều là thức ăn dân dã, Phương Nhất Chúc lại có dịp thể hiện tay nghề của mình: gà rừng nấu cách thủy cùng nấm, thịt gà rừng xào ớt. Thịt thỏ xào với rau dại. Lại thêm một nồi canh rau cùng một nồi cơm lớn. Xong xuôi tất cả thì bày ra mâm.

Đám người Vương Quý đã lâu không được ăn cơm no, đều ăn như gió cuốn mây tan.

“Tướng công.” Phương Nhất Chúc xoa xoa tay, ngồi xuống bên người Thảm Dũng, “Hỏi ra đầu mối gì không?”

Thảm Dũng mỉm cười với nàng, Phương Nhất Chúc thấy nét cười trong mắt hắn, liền nhìn sang Thảm Nhất Bác thấy hắn dường như cũng đang suy nghĩ gì đó, cảm thấy yên lòng, xem ra —— vụ án có manh mối rồi.

Chương 43: Trứng cuộn đậu đỏ cùng xui xẻo tìm đến

Đám người Vương Quý ăn com xong, Thẩm Nhất Bác phân phó, mang theo cái rương và cả ba người bọn họ, lập tức đánh xe trở về Đông Hạng phủ.

Phương Nhất Chúc còn chưa hiểu rõ lắm, có điều cũng bị Thẩm Dững kéo lên xe ngựa.

Sau khi trở lại Đông Hạng phủ, Thẩm Nhất Bác bắt đầu phân phó, để Thẩm Kiệt mang theo phần lớn nha dịch, cải trang đi tới Thanh Sơn thôn mai phục, đợi buổi tối khi bọn nha dịch ở đó đi ra ruộng tìm kiếm, thì lập tức bắt lại, áp giải về Đông Hạng phủ.

Hắn lại hỏi Vương Quý nơi chôn cất những người dân đã chết của Thanh Sơn thôn, để cho Lưu Đại Phương dẫn người đến đó, mở quan tài khám nghiệm tử thi, kiểm tra xem những thôn dân đó đến tột cùng là chết như thế nào.

Mọi người nhận được mệnh lệnh rồi đi, Thẩm Nhất Bác cau mày đứng ở trong sân lắc đầu, dường như rất là cảm khái.

Phương Nhất Chúc hiếu kỳ đứng ở xa xa nhìn lại, rồi quay sang hỏi Thẩm Dững đang đứng ở một bên, “Tướng công, cha hình như đang tức giận.”

“Đừng thế.” Thẩm Dững ghé sát vào lỗ tai của Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm, “Chuyện lần này có thể do người của huyện nha gây nên, không phải chuyện đùa.”

Phương Nhất Chúc lắc đầu, “Vàng bạc châu báu đúng là hại người.”

“Ừ” Thẩm Dững nhất nhún vai, “Cái này không phải là điều vị thực vong, nhân vị lợi vong* sao.”

*Điều vị thực vong, nhân vị lợi vong: Chín vì ăn mà chết, người vì lợi mà chết.

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, hỏi hắn: “Vậy chúng ta làm gì bây giờ?”

“Phụ thân nói để hai ta nghỉ ngơi một chút, chờ bắt được người trở về, phụ thân sẽ làm ảo thuật cho chúng ta xem.” Thẩm Dững trả lời.

“Ảo thuật?” Phương Nhất Chúc hiếu kỳ, “Phụ thân còn có thể làm ảo thuật sao?”

Thẩm Dững ôm lấy vai nàng, nói: “Mặc kệ. Nương tử, chúng ta ra ngoài chơi đi?”

“Đi chỗ nào?” Phương Nhất Chúc đang xem xét mấy mẫu quần áo, muốn may xiêm y, quay lại nói: “Tướng công, người nên đi đọc sách, cẩn thận sự phụ trở về phạt người.”

“Ừ nhì.” Thẩm Dững thiếu chút quên mất chuyện này, vội vàng cầm sách lên xem, còn Phương Nhất Chúc cũng bắt đầu nâng kéo cắt vải, hai người vừa nói giỡn vài câu, thì đột nhiên có tiếng gọi:

“Thiếu phu nhân!”

Lúc này, nha đầu Liên Nhi vội vàng chạy đến, trên tay cầm một tấm danh thiếp bằng gỗ đàn hương, thơm ngào ngạt.

“Bình tĩnh một chút.” Thẩm Dững thấy nha đầu kia xúc động, vội vàng ngăn cản nàng, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thiếu phu nhân, có người mời uống trà.” Nói rồi, Liên Nhi đưa tấm danh thiếp trên tay cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc có chút khó hiểu, nhận lấy danh thiếp xem, lỗ tai Thẩm Dững đều dựng thẳng lên, tiến lại hỏi: “Ai mời uống trà? Là nam hay nữ?”

Danh thiếp kia rất tinh xảo,片片 gỗ đàn hương mỏng, bên trên có khắc hoa văn mẫu đơn, phía dưới là hai danh tự viết vô cùng thanh thoát xinh đẹp ——— Phương Dao.

“Nha đầu kia tìm người làm cái gì?” Thẩm Dững quay sang nói với Liên Nhi, “Trở lại, nói chúng ta không đi!”

Liên Nhi nhỏ giọng nói thầm một câu: “Người ta nói mời Thiếu phu nhân, không nói mời thiếu gia.”

“Cái gì?” Thẩm Dững trừng nàng, Liên Nhi nhả mặt với hắn.

“Gặp mặt ở đâu?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Nha đầu đưa thiệp nói, ở đình Mẫu Đơn bên trong vườn trà Tử Trúc ở thành đông.” Liên Nhi trả lời, “Phương Dao kia còn truyền lời, nói thiếu phu nhân nhất định phải đến, có chuyện quan trọng muốn nói.”

“Vườn trà Tử Trúc sao?” Thẩm Dũng khinh thường bĩu môi nói, “Đây là nơi đám văn nhân thi sĩ làm bộ làm tịch a.”

“Làm bộ làm tịch?” Phương Nhất Chúc khó hiểu hỏi.

“Chính là tụ tập cùng một chỗ, ngâm thơ làm văn vân vân.” Thẩm Dũng thờ ơ nói, “Đám người này chỉ cần trên cây rơi xuống một trái cũng phải cố làm ra vẻ buồn khổ sầu não nửa ngày.”

Phương Nhất Chúc càng thêm khó hiểu, hỏi: “Trên cây rơi xuống một trái, vì sao phải buồn khổ? Không phải là nên vui vẻ sao?”

Thẩm Dũng cười, xoa xoa mặt nắng, “Cho nên mới nói người không giống bọn họ, ta thấy Phương Dao kia rất quái đản, hết lần này đến lần khác đến tìm chúng ta, lần này không biết muốn làm gì, không cần để ý tới cô ta! Đi, nương tử, hai chúng ta đi ra ngoài chơi.”

Phương Nhất Chúc nhìn tấm danh thiệp kia một chút, lại nói: “Tướng công, buổi chiều người ở đây đọc sách đi.”

“A?” Vòng xung quanh lông mày của Thẩm Dũng đều nhăn lại, hỏi: “Người thật sự muốn đi sao?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Đi chỗ đó để làm gì.” Thẩm Dũng không thoải mái, “Đám người đọc sách ra về đạo mạo đó thật ra là bỉ ổi nhất.”

Phương Nhất Chúc dùng ngón tay búng lỗ tai hần, “Tướng công a, hiện tại người chẳng phải cũng là người đọc sách sao?”

“Ta tất nhiên không giống bọn họ.” Thẩm Dũng vung đầu, “Ta còn luyện võ nữa.”

“Thế người đi luyện đi.” Phương Nhất Chúc vào trong nhà, đổi một chiếc áo màu hoa sen, một cái quần dài có thêu lá sen lớn và một đôi giày thêu màu trắng, nói với Liên Nhi mang theo một cái giỏ, và một ít bạc vụn ra khỏi phủ, chuẩn bị đi gặp Phương Dao, tiện thể đi chợ mua thức ăn.

Thẩm Dũng kéo lấy quần áo ngăn không cho nàng đi nhưng cuối cùng Phương Nhất Chúc vẫn trốn thoát được. Thẩm Dũng vô cùng bất mãn cảm sách hồn dỗi ở trong sân, tâm tư đều đặt trên người Phương Nhất Chúc, làm sao còn có thể tập trung tinh thần để đọc sách đây?

“Thiếu gia, trên ghế có phải có thứ gì hay không?” Một bên, Tiểu Kết Ba thấy thế hỏi Thẩm Dũng, “Làm sao cứ phải lần qua lần lại?”

Thẩm Dũng đột nhiên xoay người ngồi thẳng dậy, Tiểu Kết Ba giật mình nhảy dựng lên, mở to hai mắt nhìn hần.

“Tiểu Kết Ba.” Thẩm Dũng đứng lên, nói: “Đi, chúng ta đi đến vườn trà Tử Trúc.”

“Đi nơi đó làm gì?” Khuôn mặt Tiểu Kết Ba nhăn như quả táo héo, bất mãn nói, “Nơi đó đều là đám một sách, chỉ biết dùng miệng nói linh tinh.”

“Nhưng nương tử ta đang ở đó!” Thẩm Dũng càng thêm tức giận.

“Thiếu phu nhân không phải đi gặp Phương Dao sao?” Tiểu Kết Ba hỏi: “Ngài khẩn trương cái gì, Phương Dao là một cô nương.”

“Nàng đúng là một cô nương, thế nhưng trong vườn trà Tử Trúc vẫn có rất nhiều thư sinh!” Về mặt Thẩm Dũng không thoải mái. “Nương tử ta lại mặc đẹp như vậy, không thể để cho bọn họ chiêm tiện nghị được.”

Tiểu Kết Ba không nhịn được khoe miệng giạt giạt: “Thiếu gia, không cần lo lắng cái này, Thiếu phu nhân một thân công phu, cả hai cánh tay của đám thư sinh cộng lại cũng không có lực bằng một ngón tay của nàng. Ai dám đánh nàng, không biết chừng bị nàng đánh lại đến răng rơi đầy đất cũng nên?”

“Đi.” Thẩm Dũng trừng mắt, “Thế nào cũng là nương tử của ta, thiếu phu nhân của người, không đi cũng phải đi.”

“Ai.” Tiểu Kết Ba kéo hần, hỏi: “Ngài cứ thế này mà đi sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm Dũng gật đầu.

“Vậy không được!” Tiểu Kết Ba lắc đầu, “Dù sao cũng phải sửa sang một chút.”

“Sửa sang cái gì? Cũng không phải là cô nương.” Thẩm Dũng không để ý tới hần.

“Không được.” Tiểu Kết Ba kéo hần vào trong phòng, “Kiểu gì cũng phải đứng cùng một chỗ với đám thư sinh kia, nếu ngài cứ ăn mặc thế này mà đi, chẳng phải sẽ khiến thiếu phu nhân nhìn thấy ngài không bằng bọn họ?”

...

“Ừ nhỉ!” Thẩm Dũng cả kinh, nếu như vậy thì thật là nguy, liền vội vàng chạy vào trong nhà thay quần áo.

...

Lại nói Phương Nhất Chúc dẫn theo Liên Nhi, chậm rãi đi đến Vườn trà Từ Trúc.

Liên Nhi hỏi: “Thiếu phu nhân, tiểu thư kia tìm cô làm cái gì vậy?”

Phương Nhất Chúc lắc đầu, nói: “Cái này ta cũng không biết, chắc là có chuyện gì muốn nói.”

“Có thể có chuyện gì nhỉ?” Liên Nhi lại hỏi, “Thiếu phu nhân, cô thật sự là giả thay sao?”

Phương Nhất Chúc khẽ cười cười, gật đầu.

“Thật tốt nha.” Liên Nhi đột nhiên vỗ tay, “May mà là Thiếu phu nhân giả đến, nếu không chúng ta sẽ không được ăn cơm ngon như vậy.”

Phương Nhất Chúc xoa xoa bím tóc của nàng, “Người là thích ta hay là thích cơm ta nấu?”

“Đều thích.” Liên Nhi sôi nổi chạy ở phía trước, nói: “Thiếu phu nhân, ta nghe người ta nói, vườn trà Từ Trúc không phải người nào cũng có thể đi vào, bên trong rất đẹp, hôm nay vừa dịp có thể mở rộng tầm mắt, Liên Nhi rất thích người đọc sách.”

Hai chủ tớ vừa nói vừa cười đi đến vườn trà Từ Trúc, đi tới cửa lớn, có người đi ra ngăn lại, hỏi: “Cô nương không phải khách quen của vườn trà Từ Trúc, là có người mời sao? Ta có thể nhìn danh thiếp một chút hay không?”

Phương Nhất Chúc đưa ra thiệp mời của Phương Dao, hạ nhãn nhìn thoáng qua, liền để Phương Nhất Chúc tiến vào bên trong, chỉ chỉ cầu chín khúc phía trước, nói: “Cô nương đi dọc theo cây cầu đó, vòng qua một ao sen, phía cuối chính là tọa đình, Phương Dao tiểu thư đang chờ ở đó.”

Phương Nhất Chúc nói một tiếng cảm ơn, rồi dẫn theo Liên Nhi cùng đi vào.

Bên trong vườn trà Từ Trúc bố trí vô cùng lịch sự tao nhã, dưới cầu nhỏ nước chảy róc rách, đình đài lầu các xa hoa, thỉnh thoảng có thể thấy bên cạnh bàn đá, tụ tập hai ba thư sinh, hoặc ngâm thơ hoặc tác phú, chuyện trò vui vẻ.

Phương Nhất Chúc đến, khiến cho không ít người quan tâm.

Ở đây cũng có nữ tử, thế nhưng ăn mặc trang phục đều thanh cao, phần lớn đều là y phục trắng, không trang điểm.

Phương Nhất Chúc mặc một thân quần áo màu hồng cánh sen, tóc vấn lên bên trên có cài trâm, đằng sau còn dẫn theo một nha hoàn mang cả giỏ đựng thức ăn.

Đám thư sinh này đều đã nghe Phương Dao nói qua, nghĩ đây chính là tiểu nương tử của Thẩm Dũng, cảm thấy rất dễ nhìn, gả cho Thẩm Dũng thật đáng tiếc.

Mà nhiều cô nương lại cảm thấy Phương Nhất Chúc có chút tục khí, không thích hợp với những nơi thanh nhã như thế này.

Liên Nhi theo sau Phương Nhất Chúc, hỏi: “Thiếu phu nhân, bọn họ hình như đều đang nhìn chúng ta.”

“Bởi vì chúng ta lần đầu tiên tới đây.” Phương Nhất Chúc vỗ vỗ vai Liên Nhi, để nàng không quá khấn trương.

“Thiếu phu nhân, tại sao những cô nương tiểu thư ở đây đều mặc đồ trắng vậy? Là đang chịu tang sao?” Liên Nhi nhìn bản thân mình mặc áo vàng nhạt còn có váy hoa màu xanh, có chút không được tự nhiên,

Lại đi về phía trước vài bước, liền thấy một đình viện xung quanh trồng rất nhiều hoa, ngồi trong đình chính là Phương Dao, và nha hoàn Kinh Nhi của nàng.

Phương Nhất Chúc dẫn theo Liên Nhi đi vào trong đình.

Phương Dao cười cười bắt chuyện, “Phương cô nương.”

Liên Nhi nheo lại con mắt, nhìn Phương Dao và Kinh Nhi một chút, chỉ thấy Phương Dao kia quả thật xinh đẹp, còn Kinh Nhi lại liếc mắt nhìn đi nơi khác, dường như không quá để ý đến Phương Nhất Chúc, liền nhỏ giọng nói: “Là Thẩm phu nhân.”

Phương Dao ngăn người, Phương Nhất Chúc kéo búi tóc của Liên Nhi, Liên Nhi mới gỡ đầu không nói nữa.

Phương Nhất Chúc ngồi xuống, hỏi: “Phương tiểu thư, tìm ta đến có chuyện gì?”

“À.” Phương Dao cười nói, “Ta nghe phụ thân nói, cô ở nơi đây không có người thân, sợ cô buồn chán, bình thường ta hay tới nơi này tiêu khiển, nếu như rảnh rỗi, cô cũng có thể đến đây ngồi một chút, uống chén trà.”

Phương Nhất Chúc gật đầu, trong lòng tự nói, tuy rằng Phương Dao có ý tốt, có điều là nếu bảo nàng ở chỗ này nhìn đám tài tử kia ngâm thi tác phú, không bằng đi theo tướng công điều tra án còn thú vị hơn. Nhưng người ta có ý tốt, Phương Nhất Chúc cũng không thể cự tuyệt thẳng thừng liền cười

gật đầu. Liên Nhi ở bên cạnh lại nhỏ giọng lầm bầm, “Thiếu phu nhân của chúng ta còn bẽ bộn nhiều việc.”

Phuong Nhất Chúc lại kéo tay áo của nàng.

Kinh Nhi bưng một chén trà đến cho Phuong Nhất Chúc, Phuong Dao liền hỏi: “Nhất chúc cô nương, mấy ngày nay có khỏe không? Có chuyện gì cần giúp đỡ hay không?”

Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Cũng không có gì, tất cả đều rất hài lòng.”

“À.” Phuong Dao lại có chút ngoài ý muốn, suy nghĩ một chút, liền quay ra nói với Kinh Nhi, “Kinh Nhi, ngươi đi xuống nghỉ một chút đi.” Rồi quay sang nhìn Liên Nhi, hỏi: “Có muốn ăn chút trái cây hay không?”

Liên Nhi biết đại khái là Phuong Dao có chuyện muốn nói riêng với Phuong Nhất Chúc, liếc mắt sang nhìn Phuong Nhất Chúc, thấy nàng gật đầu với mình, sau đó cùng Kinh Nhi đi ra ngoài.

Chờ hai tiểu nha đầu đi khỏi, trong đình chỉ còn lại có Phuong Dao và Phuong Nhất Chúc.

Phuong Dao nhấp một ngụm trà, cân nhắc một chút rồi nói, “Phuong cô nương, nói thật, lúc đầu ta cũng không biết phụ thân tìm người thay ta gả đi, nếu là phụ thân sớm nói với ta một tiếng, ta nhất định sẽ không đáp ứng.”

Phuong Nhất Chúc gật đầu, ý bảo mình hiểu.

“Cô ... không muốn nói gì sao?” Phuong Dao hỏi Phuong Nhất Chúc, cảm thấy nha đầu kia có phải hơi ngu ngốc hay không, tại sao chuyện gì cũng không nói?

Phuong Nhất Chúc chỉ lắc đầu, không rõ Phuong Dao muốn nghe chuyện gì.

“Vậy ta đây nói thẳng.” Phuong Dao nói, “Ngày đó ở bên trong ngõ nhỏ, hành động của Thẩm Dũng cô cũng thấy đấy, bình thường hắn cũng vô lại như vậy sao?”

Phuong Nhất Chúc ngẩn người, đột nhiên nhớ đến hành động cởi quần áo hù dọa Phuong Dao và Kinh Nhi của Thẩm Dũng hôm đó, không nhịn được mà nở một nụ cười.

Phuong Dao sững sờ một chút, Phuong Nhất Chúc sao lại có thể cười được?

“Khụ khụ.” Phuong Nhất Chúc ho khan một tiếng, nói: “Bình thường tướng công rất tốt.”

Phuong Dao vốn tưởng rằng Phuong Nhất Chúc đối với Thẩm Dũng ít nhiều cũng có oán hận, không nghĩ tới một câu cũng không có, trong lòng lại cảm thấy nàng thật đáng thương, cô nương này nhất định không biết tiếp thu, suy nghĩ phu quân như trời chắc đã ăn sâu vào trong ý thức, kể cả phu quân không tốt vẫn cho là tốt.

Phuong Nhất Chúc nhìn trái phải một chút, chỉ thấy không ít bức tranh được treo trên lan can, liền tiến đến gần nhìn, cười hỏi, “Những bức tranh này là người vẽ sao?”

“Ừ.” Phuong Dao gật đầu, “Đúng là của ta.”

“Thật là đẹp.” Phuong Nhất Chúc chọn trong đó một bức tranh vẽ địa lan, cầm lấy lên nhìn kỹ, cảm thấy rất đẹp, có điều không biết thêu lên mặt trên vật áo của Thẩm Dũng có hợp không? Hắn có một chiếc áo choàng ngắn, mặc vào nhìn hơi cứng nhắc, nếu như dùng chỉ trắng thêu hoa văn này lên chắc chắn sẽ dễ nhìn hơn, có điều lấy tính cách của Thẩm Dũng, chắc chắn sẽ không chịu mặc quần áo có thêu hoa lan thế này.

Phuong Dao ở phía sau nhìn hành động của Phuong Nhất Chúc, cảm thấy nàng không giống người có tâm sự nặng nề, thần tình trên mặt như là một tiểu nương tử hạnh phúc, bộ dạng hoàn toàn khác người bị khi dễ.

Đúng lúc này, Liên Nhi vội vã chạy chạy đến, nói: “Thiếu phu nhân Thiếu phu nhân, thiếu gia đang ở bên ngoài cùng đám hạ nhân đánh nhau.”

“Cái gì?” Phuong Nhất Chúc sững sờ, vội vàng hỏi, “Hắn tới đây sao?”

“Đúng vậy, nhất định là do Tiểu Kết Ba khuyến khích, trở lại phải đánh cái mông hắn!” Liên Nhi cầm trong tay bánh hạnh nhân, hô lên: “Người coi cửa ngăn không cho thiếu gia vào, thiếu gia hỏi cô có phải đang ở bên trong hay không, bọn họ nói đúng, thiếu gia cũng muốn vào, nói là người một nhà.”

“Sau đó thì sao?” Phuong Nhất Chúc vừa đi ra ngoài vừa hỏi.

“Không biết người nào không có mắt, nói vài câu thiếu gia không thích nghe, thiếu gia liền bắt đầu đánh nhau.”

Phuong Nhất Chúc vội vã chạy ra, chạy đến cửa vừa nhìn liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng lắm, Thẩm Dũng chỉ đem người đánh ngã trên mặt đất, rồi đi vào trong mà thôi.

“Tướng công.” Phuong Nhất Chúc chạy ra, Thẩm Dũng thấy nàng liền nắm lấy cổ tay kéo đi, nói: “Đến những nơi như thế này làm gì? Ở đây đều là

tiên nhân ở trên trời, không ăn ngũ cốc hoa màu, không ăn khói lửa nhân gian, không giống với người thường chúng ta. Mẹ ôi, ngay cả túi gạo cũng không không nổi còn tự nhận là đại trượng phu, có thể ra trận giết địch.”

“Ai chọc giận người thế?” Phương Nhất Chúc theo Thẩm Dững chạy ra bên ngoài, thấy vẻ mặt mất hứng của hắn, vội vàng hỏi.

Lúc này, Phương Dao cũng đi ra, Kinh Nhi vừa thấy Thẩm Dững liền sợ hãi, trốn sang một bên, kéo tay nàng, “Tiểu thư, đừng đi, người kia rất thô lỗ, hắn vừa đánh người đó!”

Phương Dao thấy Thẩm Dững gắt gao kéo Phương Nhất Chúc đi ra ngoài, cảm thấy nam nhân này đúng là hung ác, nhân tiện nói: “Đối với thế tử phải yêu thương mới phải, sao có thể thô bạo giống như người?!”

Thẩm Dững đi tới cửa, nghe thấy thế quay đầu lại, “Gi?”

Phương Dao thấy hắn cũng hoảng sợ, ngay lập tức có một đám văn sinh công tử vội vàng lên chắn cho nàng, nói: “Dao cô nương, nàng đừng nói chuyện với loại người như thế này, quên đi, ý tốt của nàng cũng không được người ta hồi báo đâu.”

Thẩm Dững bật cười, hỏi Phương Nhất Chúc, “Nương tử, cô ta gọi nàng đến có ý tốt gì thế?”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “À, Phương tiểu thư hỏi chuyện sinh hoạt của ta có hài lòng hay không, có trắc trở gì hay không?”

Thẩm Dững gật đầu, hỏi: “Vậy người trả lời như thế nào?”

Phương Nhất Chúc nói, “Ta nói không có rắc rối gì nha.”

Thẩm Dững cười lạnh một tiếng, “Người không nên nói không có, bọn họ không thích nghe lời đó.”

Phương Nhất Chúc không hiểu.

Thẩm Dững nói, “Điều bọn họ muốn nghe chính là những ngày qua người có nhiều khổ sở thế nào, ta đối với người vô cùng thô lỗ ra sao, rồi bọn họ sẽ tìm cách giúp đỡ người, như thế không phải bọn họ có thể giả bộ nhân nghĩa thánh đức sao?”

Phương Nhất Chúc quay đầu lại nhìn Phương Dao, chỉ thấy Phương Dao mặt đỏ lên, có chút buồn bực.

“Thẩm Dững.” Có mấy kẻ văn sinh công tử có vẻ to gan nói, “Đồng Hạng phủ này ai chẳng biết bộ mặt thật của người, một cô nương nhà lành đi theo người, có thể sống hạnh phúc sao, người xem hôm nay người hành động như vậy, thật giống như sài lang hổ báo.”

“Sài lang hổ báo thì làm sao?” Thẩm Dững nhón mi, “Sói ác so với chó vẫn tốt hơn, các người không phải nam nhân cũng không làm sài lang hổ báo, lẽ nào là vịt gà cả chó lợn dê bò sao?!”

“Phốc...” Phương Nhất Chúc bị lời nói của Thẩm Dững chọc cho bật cười, nàng nhìn Thẩm Dững, Thẩm Dững thấy nàng cười cũng muốn cười theo, hai người biểu tình phức tạp liếc mắt nhìn nhau.

“Ai, quên đi, đừng để ý tới bọn họ.” Thẩm Dững kéo Phương Nhất Chúc trở về, “Chết đói mất, nương tử về nhà làm cơm thôi.”

“Chậm đã.” Tên thư sinh lúc nãy bị đánh xoa xoa ngực, nói: “Người muốn đánh ta thì có thể đánh sao? Ta phải lên phủ nha cáo trạng người.”

Phương Nhất Chúc nhú mày, Thẩm Dững rất lâu rồi không có đánh người, lần này nhất định có nguyên nhân.

Thẩm Dững lại quay đầu cười, nói: “Đồ hèn nhất, là nam nhân có bản lĩnh thì đánh trả lại, bị người đánh liền chạy đi báo quan, không bằng người trực tiếp về nhà tìm mẫu thân khóc lóc kẻ lể đi.”

“Người...” Thư sinh kia mặt đỏ tới mang tai, Thẩm Dững tiếp tục kéo Phương Nhất Chúc đi, nói: “Ta mặc kệ cái gì mà Trúc viên Duẩn viên (duẩn là mắng), các người làm chuyện phong hoa tuyết nguyệt của các người, đừng quấy rối đến chúng ta! Đây là nương tử của ta, các người một đám nam nhân đem nương tử ta gọi vào bên trong còn không cho ta tiến vào, đừng nói đánh người, phóng hỏa đốt vườn của các người quan phủ cũng không thể nói được gì.”

Đám văn nhân đều lắc đầu, cảm thấy Thẩm Dững xúc phạm vô lý, căn bản không thể lý luận, quả nhiên người và người không giống nhau.

“Dao cô nương, quên đi.” Vài vị công tử ở một bên khuyên Phương Dao, “Người như thế không có thuốc nào cứu được, đã nạn chưa được khai hóa, cô nương kia cũng không biết phản kháng, có ý tốt cứu nàng, nhưng nàng lại không cảm kích.”

Phương Dao thấy cũng đúng, chính mình có ý tốt muốn hỏi xem Phương Nhất Chúc có phải đang gặp khó khăn, muốn giúp đỡ nàng, nhưng chính mình lại như đang làm chuyện xấu, thật uổng công.

Liên Nhi ở một bên trừng mắt nhìn, đột nhiên dậm chân nói, “A! Ta biết rồi, Thiếu phu nhân, các nàng không phải mời chúng ta đến uống trà, mà là muốn chia rẽ cô cùng thiếu gia!”

Tất cả mọi người sững sốt, Tiểu Kết Ba ở một bên gật đầu, nói: “Liên nhi, người cũng có lúc thông minh đấy chứ.”

Liên Nhi quay đầu nhìn mặt với một đám người, “Người xấu!”

“Không phải như thế!” Phương Dao vội vàng giải thích, “Ồ trên đường, ta ngẫu nhiên gặp Thẩm Dũng vài lần, thấy hắn thô lỗ vô lễ, thì nghĩ hắn có thể khi dễ Phương cô nương. Mặt khác, ngày đó Phương cô nương gả cho Thẩm Dũng, cũng là lỗi của cha ta, ta chỉ là muốn sửa chữa một chút.”

Đám thư sinh đều gật đầu, trong lòng bất bình thay cho Phương Dao, ý tốt lại bị sét đánh.

Phương Nhất Chúc nhìn Phương Dao, nói: “Phương cô nương, cô nghĩ nhiều quá rồi, tướng công đối với ta rất tốt.”

Tất cả mọi người lại sùng sốt.

“Tướng công không phải người như các người nghĩ, cuộc sống của ta rất khá, cũng rất thấy đủ, ta không hề trách cô và Phương lão gia, ngược lại còn muốn cảm tạ các người.” Phương Nhất Chúc đang nói, lại bị Thẩm Dũng tóm lấy, nói: “Nương tử, người nhiều lời với bọn họ làm gì? Bọn họ không thích nghe điều này, có nói bao nhiêu lần, dù rằng là sự thật, nhưng bọn họ cũng sẽ nghĩ là người muốn giữ sĩ diện nên mới lừa gạt bọn họ!”

Phương Nhất Chúc nhú mày, khó hiểu nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng duỗi tay kéo nàng đến bên người, ghé miệng đến đôi môi đang cong lên của nàng hôn một cái, thấy thể đám văn sinh công tử lại hít vào một ngụm khí lạnh, Liên Nhi vội vàng che mắt lại, “Ai, mắc cỡ chết được!”

Thẩm Dũng hôn xong, lại quay sang đám thư sinh, nói: “Đây là nương tử ta, lần sau các người đừng tìm nàng gây phiền phức, nếu không ta thấy một lần đánh một lần!” Nói xong, kéo Phương Nhất Chúc mặt đỏ hồng tới tận sau gáy, bước nhanh đi, trong miệng còn nhắc, “Trở về xem ít sách một chút, cẩn thận nhìn nhiều lại trở nên ngu dốt!”

Chờ Thẩm Dũng đi xa, đám thư sinh mới hòa hoãn lại, khuyên giải an ủi Phương Dao, “Dao cô nương, nàng đừng lo cho cô nương kia nữa, nàng cũng đã tận lực rồi, tất cả đều là tự nàng chịu khổ.”

Phương Dao phục hồi lại tinh thần, nhìn mọi người, gật gật đầu, dẫn Kinh Nhi đi thu thập một chút, lại thấy được bức địa lan Phương Nhất Chúc vừa nhìn chăm chăm, cảm thấy là lạ, rồi vội vàng trở về phủ.

Đêm đó, Thẩm Dũng ngồi ở ghế đá trong sân, gặm trứng cuộn đậu đỏ thịt chân giò hun khói Phương Nhất Chúc làm, thấy Phương Nhất Chúc ở một bên cầm quần áo của hắn không biết thêu cái gì, liền hỏi: “Nương tử, vẫn không để ý ta sao? Chỉ là hôn một cái thôi mà, người là nương tử của ta, không được hôn sao?”

Phương Nhất Chúc ngẩng liếc mắt nhìn hắn một cái, nhỏ giọng nói, “Không biết xấu hổ.”

Thẩm Dũng nâng mặt, “Mặt dày thì làm sao? Ta cứ không biết xấu hổ đó!”

Phương Nhất Chúc cúi đầu tiếp tục thêu, có điều khoe miệng lại mang theo nụ cười, trong ngực ngọt ngào.

Thẩm Dũng nhìn trái nhìn phải, liếc thấy áo Phương Nhất Chúc không có cổ cao để hở ra một đoạn cổ trắng ngần, tự nhủ lát nữa trước khi đi ngủ phải nhớ hôn một cái.

Tiểu Kết Ba, Liên Nhi và Tiểu Thạch ngồi xỏm ở cửa phòng bếp, trên tay nâng một mâm trứng cuộn lớn. Đây là lúc Phương Nhất Chúc trở về làm cho bọn hắn. Trước dùng hành lá trứng gà trắng thành một lớp vỏ lớn, trên mặt trứng trắng trải một lớp bột đậu đỏ, sau đó xếp thịt chân giò hun khói lên, đem trứng cuộn lại, sau đó cắt thành từng đoạn ngắn. Mùi vị đặc biệt cực kỳ, hương đậu đỏ thơm ngậy, thịt chân giò hun khói mặn mặn, bên ngoài là lớp trứng xốp, mấy đứa nhỏ ăn đến nổi không dừng lại được.

“Thiếu gia, chiều vừa rồi của ngài đúng là hăng hái!” Tiểu Kết Ba sau đó ngồi xỏm ở cánh cửa nói với Thẩm Dũng, “Làm nam nhân, đúng là nên có bộ dạng đó.”

Tiểu Thạch không quá rõ ràng, liền hỏi Liên Nhi và Tiểu Kết Ba, “Đám thư sinh đó, vì sao lại nói thiếu gia đối với thiếu phu nhân không tốt?”

Tiểu Kết Ba nhăn mặt nhăn mũi, “Cái đó gọi là suy bụng ta ra bụng người, như việc ta thấy ăn bánh nhân đậu xanh là ngon nhất, nhìn người ăn bánh nhân đậu đỏ liền cảm thấy người thật đáng thương.”

“Đúng! Lời này thật có lý!” Thẩm Dũng chỉ chỉ Tiểu Kết Ba, dựng ngón tay cái lên với hắn.

“Hừ!” Liên Nhi nhai trứng cuộn đậu đỏ, cảm giận nói, “Thực sự, ta sau này sẽ không lấy kẻ đọc sách nữa! Đúng là một lũ một sách.”

Mọi người đang nói giỡn, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào.

Phương Nhất Chúc sùng sốt, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này, chỉ thấy có một hạ nhân chạy tới nói, “Thiếu gia!”

“Ừ?” Thẩm Dũng nhìn hắn.

“Phương Thọ đến cửa nhà chúng ta gây náo loạn.” Người đến thấp giọng nói, “Có người nói là Phương tiểu thư hôm nay trở về liền bị bệnh, mọi người ở vườn trà đều nói là bị người dọa!”

“Ta phi!” Thẩm Dũng đứng đứng lên nói, “Ai mà biết nàng ăn cái gì đó không sạch sẽ, có liên quan rắm gì đến ta?!”

“Đề ta đi xem một chút.” Phương Nhất Chúc đứng lên, Thẩm Dũng muốn đi theo, nàng lại ngăn hãm, “Chờ một chút, người đừng đi, bọn họ chính là không muốn buông tha người, Tiểu Kết Ba, người đi theo ta, lát nữa quay về báo tin!”

“Được!” Tiểu Kết Ba đem cái khăn nhét vào trong tay Liên Nhi rồi chạy đi theo Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dũng ở trong sân đi lại vài vòng, duỗi chân đá vào cái ghế, “Đúng là tìm xui!”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Canh nhân tình cùng nợ nhân tình

Phương Nhất Chúc dẫn theo Tiểu Kết Ba đi ra ngoài, trong lòng rất buồn bực.

Phương Thọ mặc dù giàu có, nhưng chung quy dân vẫn không cùng quan đầu, hẳn dễ dàng gả thay Phương Dao, cũng là bởi vì sợ đắc tội đến Thẩm tri phủ. Hôm nay sao lại mang theo người tới Thẩm phủ gây chuyện? Chẳng lẽ Phương Dao thực sự mắc bệnh nặng? Thế nhưng lúc này rõ ràng vẫn còn tốt, sao có thể đột nhiên phát bệnh? Tuy rằng là một tiểu thư khuê các, nhưng cũng không đến mức bị dọa sợ liền mắc bệnh chứ? Hơn nữa Thẩm Dũng thật sự không có hù dọa nàng.

Phương Nhất Chúc chạy tới đại sảnh, liền thấy Phương Thọ đang đối diện với Thẩm Nhất Bác ảm ỉ nói, “Gọi Thẩm Dũng đi ra, hẳn nói với khuê nữ nhà ta cái gì, hôm nay lại bệnh đến độ không rời được giường, nữ nhi nhà ta nếu có cái chuyện gì không hay, chắc chắn Phương gia sẽ không buông tha Thẩm Dũng.”

Đang nói chuyện, lại thấy Phương Nhất Chúc đi đến.

Phương Thọ xoay mặt nhìn nàng, thần sắc có hơi chút hòa hoãn chút ít, hỏi: “Thẩm Dũng đâu?”

Phương Nhất Chúc hành lễ với hai người.

Thẩm Nhất Bác gật đầu, bây giờ hẳn vẫn chưa rõ ràng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, liền hỏi Phương Nhất Chúc, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Nhất Chúc đem thiệp mời của Phương Dao đặt lên trên bàn, nói: “Sáng sớm hôm nay, Phương tiểu thư phái người tới, mời con đi đến vườn trà Từ Trúc.”

Thẩm Nhất Bác khẽ nhíu mày, hỏi: “Mời đến làm cái gì?”

Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Phương tiểu thư hỏi con xem cuộc sống có được hay không, có cần giúp đỡ gì hay không, nếu tướng công đối với con không tốt, nàng có thể giúp.”

Thẩm Nhất Bác nhíu mày, liếc mắt nhìn Phương Thọ, Phương Thọ cũng nhíu mày.

Phương Nhất Chúc nói tiếp, “Con đã nói với Phương tiểu thư, con sống rất khá, đa tạ ý tốt của nàng, sau đó cùng nhau uống trà.”

“Đi một mình sao?” Thẩm Nhất Bác hỏi.

“Con dẫn theo Liên Nhi đi cùng.” Phương Nhất Chúc trả lời, “Sau đó chắc là do tướng công lo lắng, cho nên mới chạy đến vườn trà Từ Trúc đón con.”

“Thế nhưng mấy nam nhân đứng canh ở cửa không cho chúng ta đi vào.” Tiểu Kết Ba cướp lời nói tiếp, “Thiếu gia nói nương tử đang ở trong đó, ngài ấy muốn đi vào dẫn người ra, thế nhưng đám thư sinh ở đó lại cười đến vô lại, còn nói ra những lời vô lễ, thiếu gia lo lắng thiếu phu nhân ở bên trong gặp chuyện bất trắc, liền xông vào, có đánh ngã vài người. Chúng ta vừa tiến vào sân, lại thấy thiếu phu nhân đi ra, vì vậy thiếu gia liền kéo thiếu phu nhân trở về.”

Thẩm Nhất Bác gật đầu, nhìn Phương Thọ.

Vừa rồi Phương Thọ cũng không có hỏi rõ ràng, hắn thấy Phương Dao trở về không biết tại sao lại ngã bệnh, nữ nhi ở trên giường mê man bất tỉnh thấy được không phải bệnh nhẹ, hắn bị dọa sợ, tìm lang trung đến xem, lang trung cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh. Cuối cùng, hắn nghe nha đầu Kinh Nhi nói vài câu rất oán hận về Thẩm Dũng, còn nói vừa rồi ở vườn trà Từ Trúc gặp Thẩm Dũng, Thẩm Dũng xúc phạm tiểu thư, khiến tiểu thư bị dọa sợ.

Phương Thọ sốt ruột cho nữ nhi, mặt khác đối với chuyện của Thẩm Dũng cũng canh cánh trong lòng, cho nên dùng dùng nỗi giận chạy tới tìm Thẩm Nhất Bác tranh luận. Nhưng hắn thật không ngờ tới, thì ra là Phương Dao mời Phương Nhất Chúc, chuyện này cũng thật không đúng! Mời nương tử của hắn đến vườn trà Từ Trúc, còn ngăn không cho hắn đi vào, cũng khó trách Thẩm Dũng xông vào cướp người, ở đây không có gì liên quan đến Thẩm Dũng, là bản thân hắn đuối lý.

Tiểu Kết Ba tức giận nói, “Còn nữa lão gia, bọn họ muốn chia rẽ thiếu gia và thiếu phu nhân nhà chúng ta.”

“Cái gì?” Thẩm Nhất Bác lấy làm kinh hãi, “Muốn chia rẽ Nhất Chúc và Dũng Nhi?”

“Bọn họ đều nói những lời xúc phạm thiếu gia, liên tục hỏi thiếu phu nhân có phải thiếu gia đối xử không tốt với thiếu phu nhân hay không, đó không phải là muốn chia rẽ hai người sao?”

Thẩm Nhất Bác cau mày, nhìn Phương Thọ.

Phương Thọ vội vàng giải thích, nói, “Hiểu lầm, không có khả năng đó.”

Phương Nhất Chúc cười cười, cũng không nói câu nào.

Thẩm Nhất Bác lạnh lùng gật đầu, hỏi: “Phương lão gia, nếu thật sự Dũng Nhi đối xử không tốt với Nhất Chúc, Nhất Chúc ở trong nhà của chúng ta chịu ức hiếp, thì người và Phương Dao tiểu thư nên làm như thế nào?”

“Ách, cái này...” Phương Thọ chần chờ.

“Các người đến tốt cùng là xuất phát từ tâm tư gì?” Thẩm Nhất Bác nghiêm mặt hỏi: “Nếu Nhất Chúc thật sự chịu khổ sở, thì cũng chính là các người đem nạng đập vào hổ lửa, hôm nay nàng sống rất tốt, ta đối với người con dâu này cũng rất hài lòng, các người thấy không thoải mái thì lại đến dây dưa, đến tốt là muốn làm gì?”

“Cũng không phải như vậy.” Phương Thọ nói, “Thế ... nếu như khuê nữ nhà người vô duyên vô cớ bị bệnh, thì người sẽ làm như thế nào cho phải?”

Phương Nhất Chúc cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Phương lão gia, lúc ta và Phương tiểu thư chia tay, nàng vẫn còn rất tốt, không giống như là bị kinh sợ, sao có thể đột nhiên mắc bệnh mà không dậy nổi, người nên mời người đến xem lại đi?”

“Cái này...” Phương Thọ thở dài một hơi, một lát mới nói: “Ta đi mời lang trung đến khám lần nữa.” Nói xong, ừ ừ rồi đi.

Phương Thọ đi, Phương Nhất Chúc cũng muốn trở lại, Thẩm Nhất Bác lại gọi nàng, “Nhất Chúc a.”

Phương Nhất Chúc quay đầu lại.

“Lòng người khó đoán, có đôi khi chỉ vì một số chuyện nhỏ mà trở nên căm giận, đặc biệt là những người từ nhỏ đã thuận buồm xuôi gió, có đôi khi rất khó thuyết phục bọn họ. Không cần biết bọn họ nói cái gì, con không nên để ở trong lòng.” Thẩm Nhất Bác cười nói, “Chỉ cần Dũng Nhi đối với con tốt, con sống vui vẻ, như vậy là đủ rồi, Dũng Nhi nếu có chỗ nào không tốt với con, con cứ nói cho ta biết, ta sẽ đánh gãy chân nó.”

Vốn trong lòng Phương Nhất Chúc cũng có chút cảm giác khó chịu, cũng là nữ tử, nhưng có phải bởi vì nàng không có cha hay không? Người ta được coi như bảo bối, chính mình thì chỉ là vật vãnh, gả thay nữ nhi nhà người, may là có Thẩm Dũng yêu thương, nếu không gặp chuyện như thế này, chẳng phải là tức mà chết sao?

Thế nhưng nghe xong lời nói của Thẩm Nhất Bác, tâm trạng khó chịu lập tức tan thành mây khói, cười gật đầu với Thẩm Nhất Bác, “Cha, con hiểu, con sẽ không để ở trong lòng.” Nói xong, xoay người trở về.

Thẩm Nhất Bác cười nhìn Phương Nhất Chúc rồi đi, nhưng khi quay đầu lại sắc mặt không còn hiền hậu như khi nói chuyện với con dâu nữa, gờ chân đạp cái ghế, mắng Phương Thọ, “Một lão già vô liêm sỉ, ức hiếp con dâu ta không có nhà mẹ đẻ sao?!” (Bác già vừa bảo ai không cần để bụng vậy nhỉ?? Hầy, cái hành động tức giận thì đạp ghế giống hệt Dũng ca, đúng là cha nào con nấy.)

Đi ra khỏi đại sảnh, Phương Nhất Chúc liền gọi Tiểu Kết Ba cũng đang mang bộ dạng hùng hùng hổ hổ ở bên cạnh, “Tiểu Kết Ba.”

“Thiếu phu nhân?” Tiểu Kết Ba tiến tới gần.

“Người có cảm thấy kỳ quái không?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Đúng vậy thiếu phu nhân!” Tiểu Kết Ba cũng gật đầu, “Vừa nãy thiếu gia cũng không làm gì cả, Phương Dao kia là đậu phụ sao, thoáng cái đã bị bệnh đến nguy kịch, có phải là Phương Thọ cố tình tìm chúng ta gây phiền phức hay không?”

“Không giống như Phương Thọ đang giờ trò quý.” Phương Nhất Chúc thấp giọng nói, “Người nghĩ xem phản ứng vừa rồi của Phương lão gia dường như là trở tay không kịp, nói cách khác hắn cũng không biết nguyên nhân.”

“Đứng thế.” Tiểu Kết Ba sờ sờ cổ, nói: “Thiếu phu nhân, cô về chỗ thiếu gia trước, ta đi nhìn một chút.”

“Này, muộn rồi, ngại cẩn thận một chút.” Phương Nhất Chúc ở phía sau căn dặn.

“Yên tâm!” Tiểu Kết Ba khoát khoát tay, chỉ nháy mắt đã chạy mất không thấy bóng dáng.

Phương Nhất Chúc không thể làm gì khác hơn là một mình trở về hậu viện.

“Nurong tử.” Thẩm Dững đang loay hoay ở trong sân, thấy Phương Nhất Chúc trở về, vội vàng chạy tới, “Làm sao rồi? Lão già kia có làm khó dễ nàng không?”

“Không.” Phương Nhất Chúc kể qua chuyện cho hắn một lần, Thẩm Dững vỗ tay, “Phụ thân nói mấy câu đó đúng là thống khoái!”

“Tướng công.” Phương Nhất Chúc hỏi, “Người nghĩ Phương Dao có thể gặp chuyện gì hay không?”

“Cũng có thể.” Thẩm Dững nói, “Ta nhìn bộ dạng cô ta cao cao tại thượng, sẽ không bị chuyện tình của phạm nhân quấy nhiễu đâu, chắc là nhóm thân tiên ở phương nào đó gặp nạn tìm cô ta hỗ trợ, nên có thể linh hồn của cô ta đang đi lên tiên giới không chừng?”

Phương Nhất Chúc liếc hắn một cái, “Người còn ở đó mà nói đùa được, nếu như Phương Dao có xảy ra chuyện không hay nào, ở trong miệng của người khác chúng ta cũng khó tránh được bị nói này nói nọ, phải ứng phó cẩn thận! Nhất là người.”

Thẩm Dững ghé sát vào người Phương Nhất Chúc, hành lễ với nàng, “Vâng ... Thiếu phu nhân.”

Phương Nhất Chúc đập hắn một cái, Thẩm Dững càng ghé sát muốn hôn, lại bị Phương Nhất Chúc đẩy ra, chỉ chỉ phía trước.

Thẩm Dững quay đầu lại, thấy Liên Nhi và Tiểu Thạch đang ngồi bên cánh cửa, bụng con mắt, nhưng giữa ngón tay lại hé ra một khe hở nhìn ra bên ngoài, đỏ mặt khúc khích cười.

Chờ đem hai nha đầu kia đuổi đi rồi, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc vẫn chưa vội ngủ, ngồi ở trong phòng, muốn chờ Tiểu Kết Ba đi thăm dò tin tức trở về.

Thế nhưng đợi đến nửa đêm, Tiểu Kết Ba vẫn chưa có trở về.

“Nguy rồi.” Phương Nhất Chúc đẩy đẩy Thẩm Dững, “Tướng công, có phải hắn gặp chuyện gì không hay rồi không?”

Thẩm Dững sờ sờ mũi, “Tiểu Kết Ba giống như con cá chạch, rất cơ linh, chắc không có chuyện gì đâu.”

“Vậy cũng có thể là bị chuyện gì đó kéo lại, dù sao tuổi hắn cũng còn nhỏ.” Phương Nhất Chúc nghĩ một chút, liền đứng dậy thay y phục.

“Nurong tử, nàng muốn làm gì?” Thẩm Dững cũng đứng lên.

“Chúng ta đi tìm hắn!” Phương Nhất Chúc thay xong y phục, kéo Thẩm Dững, ra khỏi cửa sau của Thẩm phủ, chạy đến tòa nhà của Phương gia.

Phương phủ chính là tòa nhà xa hoa nhất Đông Hạng phủ, liếc mắt một cái là có thể nhận ra, hai người mặc quần áo tối màu, đi vào một lối rẽ nhỏ, tới khu chung quanh Phương phủ, tìm khắp các ngõ nhỏ một lượt, nhưng không gặp được bóng dáng của Tiểu Kết Ba.

Phương Nhất Chúc bắt đầu lo lắng, Thẩm Dững thấy phía sau Phương phủ có một rừng cây, liền lôi kéo Phương Nhất Chúc vào đó tìm, nhưng cũng không có.

Trở ra, hai người đi xung quanh tường viện của Phương phủ tìm kiếm, Thẩm Dững vừa đi vừa khẽ kêu “cục cục”, giống như tiếng kêu của con gà Hoa Lô mà Tiểu Kết Ba nuôi.

Tìm nửa buổi, vẫn không thấy hồi âm, lúc này Thẩm Dững cũng bắt đầu khẩn trương, đừng thực sự xảy ra chuyện gì?! Hắn nhỏ giọng hô, “Tiểu Kết Ba!”

Thẩm Dững vừa dứt lời, chợt nghe thấy xa xa “Phù phù” một tiếng, dường như là có vật gì từ trên cây rơi xuống.

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc vội vàng chạy tới, quả nhiên thấy trên mặt đất, Tiểu Kết Ba đang xoa xoa mắt đứng dậy, phủi phủi lá cây trên người, “Thiếu gia.”

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc cuối cùng cũng hiểu, thì ra hắn leo lên trên cây ngồi rình, sau đó ngủ quên mất ... Đúng là tiểu hài tử.

“Người thật giỏi.” Thẩm Dững vuốt tay cốc lên đầu Tiểu Kết Ba một cái, “Đi rình coi mà có thể ngủ, chúng ta còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì.”

“À, đúng rồi!” Tiểu Kết Ba đã tỉnh táo hơn một chút, kéo Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc nói, “Chuyện lớn, có chuyện lớn a!”

“Chuyện lớn gì?”

“Ách...” Tiểu Kết Ba đứng lên, “Vừa rồi có một... à, chính là tên thư sinh sáng nay bị thiếu gia đánh, còn nhớ không?”

“À.” Thẩm Dững ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, nói: “Tên thư sinh sứt môi đúng không?”

“Đúng!” Tiểu Kết Ba nhỏ giọng nói, “Hắn trèo tường tiến vào!”

“Cái gì?” Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc đều cả kinh.

“Hắn trèo tường vào Phương phủ làm gì? Không phải là muốn làm chuyện xấu gì chứ?!” Phương Nhất Chúc hỏi, “Phương tiểu thư đang bệnh nặng đúng không?”

Trên mặt Tiểu Kết Ba lộ ra vẻ tươi cười quái dị, nói: “Hắn không phải đi tìm Phương tiểu thư, mà là đến tìm nha đầu lăng lợ Kinh Nhi!”

Thẩm Dững lại đập cho Tiểu Kết Ba một phát, “Cái gì mà lăng lợ với không lăng lợ, ngươi xem lời nói của ngươi này!”

Tiểu Kết Ba ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Hai người tiến vào vừa ôm vừa hôn, rồi trực tiếp vào phòng tắt đèn, còn không lăng lợ sao?”

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc đều há to miệng, Thẩm Dững che miệng cười, “Không phải chứ? Nha đầu đó cũng rất dễ nhìn, sao lại cùng tên thư sinh xấu xí đó vụng trộm yêu đương?”

“Chuyện này cũng khó trách.” Tiểu Kết Ba làm mặt quỷ, “Thiếu gia nghĩ xem, Kinh Nhi kia cho dù có xinh đẹp cũng chỉ là một nha hoàn, còn dám thư sinh đi đến vườn trà Từ Trúc, có kẻ nào không phải thiếu gia danh môn? Kim quy té* như vậy, bắt được tự nhiên là không chịu buông tay rồi.”

*Kim quy té: kim quy là rùa vàng, té là chồng/phu quân/con rể, ý chỉ những chàng rể hoặc người chồng giàu có.

Mặt Phương Nhất Chúc đỏ hồng, hỏi Thẩm Dững, “Tướng công, bọn họ ở trong đó yêu đương vụng trộm sao?”

“Chắc là thế.” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, hỏi Tiểu Kết Ba, “Người đâu rồi? Đã ra chưa?”

“Ta cũng không biết nữa, ta nhìn rất lâu không thấy đi ra, sau đó ngủ quên mất.” Tiểu Kết Ba có chút bất đắc dĩ.

Thẩm Dững nghe xong, leo qua tường đi vào bên trong, dọc theo góc tường đi đến cửa, sau đó quay trở lại nói với Phương Nhất Chúc, “Nương tử, người còn đang bên trong chưa đi ra!”

“Tướng công làm sao biết?” Phương Nhất Chúc hỏi lại.

“Trên mặt đất có lưu lại vết giày, chỉ có tiến vào mà không có đi ra.” Thẩm Dững nói, “Người chắc chắn còn đang ở trong.”

“Chắc là chưa ra được.” Tiểu Kết Ba cười xấu xa.

“Ừ...” Thẩm Dững lăm bắm, “Nha hoàn ở sau lưng chủ tử yêu đương vụng trộm, nếu bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị đánh đuổi đi.”

“Lại nói tiếp, tên thư sinh hình như không phải thật lòng.” Phương Nhất Chúc có chút căm giận, “Nếu thực sự thích cô nương đó, sao không trực tiếp cưới về? Làm gì phải giống tiện nhân yêu đương vụng trộm... Sau này cô nương đó làm sao có thể thành thân được nữa?”

Tiểu Kết Ba lắc đầu, nói: “Cái loại nha hoàn này, cho dù có tốt cũng rất khó tiến vào danh môn làm thê thiếp, thư sinh kia tất nhiên chỉ là gặp dịp thì chơi đùa thôi, đâu có chân tình.”

“Lại nói...” Thẩm Dững ngẩng mặt nhìn sắc trời, khó hiểu nói: “Tại sao tên thư sinh đó vẫn chưa đi? Không sợ trời sáng sẽ bị người ta phát hiện ra sao?”

“Tướng công, ngươi nghĩ ra cái gì rồi?” Phương Nhất Chúc hỏi.

Thẩm Dững nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: “Nương tử, nàng cũng nói Phương Dao kia bị bệnh đến kỳ lạ, đúng không?”

“Đúng.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

“Đến đây!” Thẩm Dững ngoác Phương Nhất Chúc lại gần, cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai nàng, Phương Nhất Chúc nghe xong thì cả kinh, mở to hai mắt nhìn hắn.

Thẩm Dững nói, “Rất có khả năng này!”

Phương Nhất Chúc gật đầu, vội vã nói: “Ta đi tìm Phương Thọ!” Nói xong, chạy về phía tiền viện.

Thẩm Dững kéo Tiểu Kết Ba, nói: “Đi, hai chúng ta leo tường vào!”

Tiểu Kết Ba hỏi, “Để làm gì?”

Thẩm Dững trừng mắt, “Để làm gì à? Để bắt kẻ thông dâm chứ sao nữa! Có hứng thú không?”

Tiểu Kết Ba đang lơ mơ buồn ngủ cuối cùng tỉnh hẳn, theo Thẩm Dững trèo tường vào bên trong viện.

Tiểu Kết Ba vừa nãy ở trên cây đã nhớ kỹ tình hình trong viện, chỉ chỉ cho Thẩm Dững, “Thiếu gia, gian phòng ở phía tây là phòng của nha hoàn kia, hai người lúc nãy tiến vào đó. Phương Dao hình như là ở biệt viện phía sau, lúc nãy ta thấy Phương Thọ dẫn lang trung đi vào, sau đó liền đi ra.

Thẩm Dững gật đầu, hai người vừa định xuống phía dưới, đột nhiên, nghe thấy cửa “kêu kẹt” một tiếng.

Nhìn lại, thấy thư sinh sút môi kia lén lút đi từ trong phòng của nha hoàn Kinh Nhi ra ngoài, áo trước ngực phanh ra, trên tay còn cầm một cái áo khoác.

Thẩm Dững và Tiểu Kết Ba liếc mắt nhìn nhau, vội vàng cúi xuống nhìn thân mình, cũng may mà đêm nay mây dày sương nặng, đêm cũng tối, cho nên không dễ dàng phát hiện được bọn họ.

Sau khi thư sinh kia đi ra, đánh mất nhìn trái phải, nhưng không có trèo tường đào tẩu, mà là vòng vo đi ra phía sau, phương hướng kia chính là viện của Phương Dao.

Tiểu Kết Ba hơi nhón mi, “A, tiểu tử này muốn làm gì?”

Thẩm Dững lạnh lùng cười, “Đúng như ta nghĩ, cái này gọi là ý không ở trong lời! Cái kẻ này muốn không phải nha hoàn kia, mà là Phương gia tiểu thư.”

“Ai nha nha!” Tiểu Kết Ba lắc đầu, “Ta hiểu rồi, trước nha đầu kia lừa gạt cho tiểu thư nhà nàng uống thuốc, để tiểu thư kia ốm đau bệnh tật hỗn loạn, như thế nàng mới có cơ hội đề làm việc riêng, nửa đêm chờ nha hoàn đã ngủ say, hẳn vừa lúc lén vào gian phòng tiểu thư... Ai u! Nếu như sáng mai Phương lão gia vào phòng, phát hiện trên giường khuê nữ nhà mình có một nam nhân nằm, chuyện này đúng là náo nhiệt!”

“Thật là khôn nạn!” Thẩm Dững nói, thấy thư sinh kia đã vào đến sân, liền cùng Tiểu Kết Ba trèo tường xuống phía dưới, lặng lẽ đuổi theo.

Chỉ thấy thư sinh kia cẩn thận đẩy cửa phòng Phương Dao ra, rón rén đi vào.

Tiểu Kết Ba hỏi, “Thiếu gia, làm sao bây giờ.”

Thẩm Dững khoát khoát tay, “Yên tâm, Nhất Chúc rất nhanh sẽ kéo Phương lão gia đến đây.”

“Không phải chuyện này!” Tiểu Kết Ba sốt ruột, “Hắn tiến vào, vậy Phương tiểu thư có thể bị hại hay không?”

“Ai biết.” Thẩm Dững nhún vai.

“Ai nha, ngài sao lại như vậy.” Tiểu Kết Ba nói, “Danh tiết của cô nương là trọng yếu nhất a!”

Thẩm Dững bật cười, “Thế tại sao bọn họ không nghĩ đến danh tiết của Nhất Chúc?”

Tiểu Kết Ba sùng sốt, lúc này, chợt nghe đả bên trong truyền đến tiếng kêu yếu ớt, “A...”

“Thiếu gia!”

Thẩm Dững đẩy đẩy Tiểu Kết Ba, “Ngươi đi đi, làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Ta?!” Tiểu Kết Ba mở to hai mắt.

Thẩm Dững gật đầu, “Yên tâm đi, đêm nay kẻ kia chắc cũng mất nhiều sức rồi, lá gan lại nhỏ, ngươi chỉ cần mở cửa đi vào hét lớn một tiếng, khẳng định hắn sẽ bị dọa sợ ngất đi, trực tiếp đẩy ra ngoài giết chết hắn.”

“Như vậy cũng được sao?” Tiểu Kết Ba có chút không tin.

“Mau đi đi.” Thẩm Dững nói, “Đêm nay ngươi cứu Phương Dao, không chừng Phương lão gia sẽ vui vẻ, liền chiêu ngươi vào cửa làm con rể, ta bây giờ ra ngoài.”

“A? Thiếu gia đi đâu?” Tiểu Kết Ba gấp gáp.

“Ta ở chỗ này làm cái gì?” Thẩm Dững cười, nháy mắt mấy cái với Tiểu Kết Ba, “Ta ở đây, đến lúc đó chỉ thêm phiền, ngươi nhớ kỹ lần này là Phương gia nợ Nhất Chúc, đến lúc đó nói là Thiếu phu nhân bảo ngươi tới! Biết chưa?”

“Ta hiểu!” Tiểu Kết Ba gật đầu.

Lúc này, chợt nghe thấy bên trong có tiếng ghé đồ, Thẩm Dững vội chạy ra bên ngoài, nói với Tiểu Kết Ba, “Mau đi đi!”

Tiểu Kết Ba xắn tay áo, xách lên cặp quần, tiến thẳng lên một cước đá văng cửa, hét lớn một tiếng, “Cuồng đồ, ngươi đúng là kẻ vô sỉ, hôm nay bắt ngươi lên quan phủ!”

Lúc này, thư sinh kia đang đắc thủ, vừa muốn làm chuyện bất chính, lại bị Tiểu Kết Ba rống to một tiếng, sợ đến mức tiểu cả ra quần, Phương Dao cũng nhân cơ hội này dùng cái gối đập vào đầu hắn, hô to: “Người tới cứu mạng a!”

Lúc này, Thẩm Dũng đã trở mình nhảy lên trên bờ tường, chỉ thấy Phương Nhất Chúc dẫn theo Phương Thọ và hai ba hạ nhân của Phương gia chạy đến sân viện, vừa nghe thấy bên trong có tiếng kêu của Phương Dao, mọi người càng chạy nhanh hơn.

Tiểu Kết Ba đã túm tên thư sinh đang sợ đến hồn phi phách tán ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại giúp Phương Dao, miễn cho mọi người trong nhà xông vào nhìn thấy.

Phương Dao ở trong phòng khóc lớn, Phương Thọ vô cùng tức giận, thiếu chút nữa ngất xỉu, phân phó gia đình đánh tên thư sinh kia vô cùng tàn nhẫn, kẻ kia vô cùng thảm hại, bị đè trên mặt đất đánh túi bụi, chỉ biết kêu cha gọi mẹ.

Phương Thọ đi tới cửa phòng Phương Dao, muốn đi vào nhưng Phương Dao không cho, gấp gáp đến độ giậm chân. Phương Nhất Chúc ở sau lưng đẩy Phương Thọ, nói: “Nhanh! Cẩn thận khuê nữ nhà người tự sát!”

Phương Thọ cả kinh vội vàng đập cửa xông vào, quả nhiên thấy Phương Dao đang buộc đai lưng lên xà nhà.

Đêm nay, Phương trong đại loạn, nhóm nha hoàn bà tử đều tỉnh dậy, Kinh Nhi cũng bị giật mình thức giấc, vừa chạy ra ngoài nhìn lập tức tỉnh ngộ, mắng thư sinh kia vô lương tâm, còn muốn xông lên đánh hắn, Phương Thọ sai người bắt cả nàng lại, tổng lên quan phủ cùng với tên thư sinh kia.

Thẩm Dũng dựa vào bờ tường, ngáp dài một cái, lắc lắc đầu, tự nói hôm nay Phương phủ loạn như thế này, cũng quá đặc sắc rồi!

Cuối cùng Kinh Nhi và thư sinh bị đưa đến quý phủ của Thẩm Nhất Bác, Thẩm tri phủ vì muốn bảo trụ danh tiết cho Phương Dao, xử lý mọi chuyện trong đêm.

Quả nhiên mọi chuyện đúng như Thẩm Dũng đoán, thư sinh kia thêm nhỏ dãi Phương Dao đã lâu, còn ham muốn tiền tài của Phương gia, nhưng Phương Dao lại chường mất hân, hân liền thông đồng với Kinh Nhi, để Kinh Nhi cho Phương Dao uống thuốc, lừa gạt nàng nói rằng hẹn hò như vậy mới không bị phát hiện, Kinh Nhi không hiểu mà xui quỷ khiến kiêu gì, lại thực sự nghe lời hắn, cuối cùng là dẫn sói vào nhà.

Thẩm Nhất Bác bắt giữ hai người lại, sau đó phân phó mọi người không được đem chuyện này đồn ra ngoài.

Phương Thọ đã trấn an được Phương Dao, hành lễ nói lời cảm tạ với Phương Nhất Chúc, Phương Nhất Chúc lúc này đang muốn đi tìm Thẩm Dũng, vừa định nói, lại bị Tiểu Kết Ba cướp lời, “Này, lão đầu, hai người các người, nên cảm tạ Thiếu phu nhân nhà ta như thế nào?”

Phương Thọ cũng là xấu hổ.

“Người cũng biết?! Thiếu gia nhà ta cũng không muốn Thiếu phu nhân dính dáng đến chuyện nhà các người, nhưng Thiếu phu nhân cảm thấy mọi chuyện kỳ hoắc, hoài nghi không biết có phải Phương Dao bị người hạ thuốc hay không, nên cả đêm chạy tới đây.” Tiểu Kết Ba bắt đầu thổi phồng Phương Nhất Chúc lên tận trời, nước bọt đều văng tung tóe, “Thiếu phu nhân nhà ta khổ cực canh ở trên cây nửa đêm, lão đầu nhìn đi! Các người đối với Thiếu phu nhân nhà ta như thế, nhưng Thiếu phu nhân vẫn lấy ơn báo oán, sau này các người, ngàn vạn lần đừng tìm thiếu gia nhà ta gây rắc rối nữa, cũng đừng có ý nghĩ chia rẽ đôi thân tiên quýn lữ bọn họ.”

Phương Thọ vô cùng xấu hổ, vội vàng nói lời cảm tạ và bồi tội với Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc sao có thể không hiểu ý tứ của Tiểu Kết Ba, nhất định là Thẩm Dũng để hắn làm như vậy, trong lòng bội phục, Thẩm Dũng làm việc thoát nhìn tùy ý nhưng thực ra lại rất chu toàn, giải quyết xong chuyện lần này đã tránh được rất nhiều phiền phức, còn có thể khiến người của Phương gia sau này không đến đây đưa với bọn họ nữa, dù sao trên đời này khó nhất không phải món nợ nhân tình sao.

Sau đó, Phương Nhất Chúc cáo từ, cùng Tiểu Kết Ba trở về phủ nha. Ra tới cửa, Thẩm Dũng liền xuất hiện, phủ lên người Phương Nhất Chúc một cái áo khoác, trong miệng oán giận, “Thực sự là tự tìm vất vả, Phương gia rảnh rồi có thể chịu khổ được, nhưng còn hại nàng bị gió lạnh thổi cả đêm!”

Phương Nhất Chúc kéo cánh tay Thẩm Dũng, ngẩng mặt nhìn hắn.

“Làm sao?” Thẩm Dũng cũng nhìn Phương Nhất Chúc, lại bị đôi mắt to tròn của nàng nhìn đến choáng váng.

“Tướng công.” Phương Nhất Chúc chăm chú nói, “Người thật lợi hại!”

Thẩm Dũng sờ sờ mũi, rất đắc ý: “Tất nhiên, tướng công của nàng cũng không thể có tiếng mà không có miếng như vậy.”

“Đúng.” Phương Nhất Chúc chăm chú gật đầu, “Tướng công là giỏi nhất.”

Thẩm Dũng không tự chủ được đỏ mặt lên, có chút ngượng ngùng, nung tữ của hắn, sao càng ngày càng khiến người ta thích vậy?

...

Về tới phủ nha, Thẩm Nhất Bác cũng rất vui vẻ, liên tục khen chuyện này Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng xử lý thỏa đáng.

Ngày tiếp theo, Phương Nhất Chúc đi chợ chọn loại xương sườn tốt nhất, thêm một ít ngô ngọt và cải củ, nấu một nồi canh xương ngô ngọt cải củ

thanh nhuận bỏ đường, cố ý múc ra một phần, để Tiểu Kết Ba mang đến cho Phương Dao. Phương Dao cũng gửi quà trở lại cho Phương Nhất Chúc chính là bức tranh vẽ địa lan bên trong đỉnh ngày đó, từ nay về sau, ân oán của Phương Nhất Chúc và Phương gia rốt cuộc thanh toán xong, Phương gia không hề nhắc lại chuyện này nữa. Phương Thọ còn cố ý tìm người truyền tin, nói rằng cô nương gả vào Thẩm phủ, cũng là một đại tài nữ, là con gái nuôi của Phương Thọ, không phải Phương Dao, Thẩm Dũng lắng từ quay đầu, ít nhiều cũng nhờ Phương Nhất Chúc, cuối cùng cũng khôi phục tên Phương Nhất Chúc cho nàng.

Phương Dao cũng bởi vậy mà thay đổi không ít, thỉnh thoảng đến tìm Phương Nhất Chúc uống chén trà, cùng nàng học nấu một số loại canh vân vân, cũng không bao giờ đến vườn trà Từ Trúc nữa.

Ba ngày sau, Thẩm Dũng kích động chạy tới tìm Phương Nhất Chúc, “Nương tử, Thẩm Kiệt đã trở về!”

“Bắt được người về chưa?” Phương Dao vấn.

“Đã bắt trở về.” Thẩm Dũng cười cười với nàng, “Đi, phụ thân nói muốn làm ảo thuật cho chúng ta nhìn!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bánh dày rán cùng bình dấm chua

Thẩm Dũng kéo cánh tay Phương Nhất Chúc đi đến thư phòng của Thẩm Nhất Bác, nghe nói là đến xem ảo thuật.

Trong lòng Phương Nhất Chúc khó hiểu, không biết là ảo thuật gì?

Tới cửa thư phòng, thấy Thẩm Kiệt ngoắc ngoắc tay với mọi người, Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng liền đi vào phòng, Thẩm Kiệt vội vàng đem cửa thư phòng đóng lại.

Hai người vào phòng mới phát hiện, cửa sổ đều dùng đệm dày để che chắn, trong phòng đốt đèn, Thẩm Nhất Bác đứng ở đằng kia, âm trầm nhìn hai người cười cười, khiến cho Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc sợ đến nỗi xoay người muốn chạy.

“Quay lại, quay lại.” Thẩm Kiệt ngoắc tay với hai người, “Rất thú vị.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đi đến cạnh bàn.

Chỉ thấy trên bàn đang đặt cái rương mang về từ Thanh Sơn thôn, bên trong rương vẫn là khối đá như lúc trước.

Thẩm Nhất Bác cầm một ngọn đèn, đi đến gần rương, rắc vào bên trong một ít bột trắng, Phương Nhất Chúc khó hiểu hỏi Thẩm Dũng, “Tướng công, đó là bột gì vậy?”

“Là bột xương.” Thẩm Nhất Bác nói, bắt đầu châm lửa...

Ngọn lửa dấy lên, quả nhiên là màu xanh, giống hệt ngọn đèn bọn nha dịch cầm đèn đỏ ở trên đồng ruộng.

Thẩm Nhất Bác thổi tắt nến, trong phòng liền trở thành một mảnh đen kịt, chỉ còn duy nhất ngọn lửa màu xanh kia đang cháy yếu ớt, có chút quỷ dị.

“Nhìn khối đá này đi.” Thẩm Nhất Bác vừa nói vừa duỗi tay chỉ chỉ tảng đá bên trong hộp.

“A?” Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều cảm thấy kỳ quái, khối đá này, dường như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Có ánh sáng a?” Phương Nhất Chúc cảm thấy cô quái, liền hỏi: “Vì sao có thể phát sáng?”

“Ta đã tìm thợ thủ công, đem những khối đá kia cắt ra, các ngươi nhìn đi.” Nói rồi, Thẩm Nhất Bác tắt đèn, Thẩm Kiệt chạy đến đem những tấm đệm chặn cửa sổ đều dời đi, trong phòng lập tức sáng lên.

Thẩm Nhất Bác lấy ra một khối đá, chỉ thấy ở giữa đã bị cắt ra thành một đường thẳng tắp, mở ra đem thiết diện bên trong cho Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng nhìn.

“Bên trong là ngọc thạch sao?” Phương Nhất Chúc tiến đến gần nhìn, chỉ thấy lớp vỏ ngoài là một vòng bùn đất, bên trong lại có cấu tạo như trứng gà, vòng màu trắng ở phía ngoài, phía trong màu xanh, càng vào trung gian màu sắc càng đậm.

Thẩm Dũng cũng không hiểu biết nhiều về ngọc thạch, duỗi tay gõ thử một cái, cảm giác lạnh lẽo khô cứng, rồi lại đưa mắt nhìn Thẩm Nhất Bác, “Phụ

thân, là ngọc thạch tốt nhất sao?”

Thẩm Nhất Bác cười cười, nói: “Ngươi đoán xem.”

Thẩm Dũng và Phuong Nhất Chúc đều có chút bất đắc dĩ, nhìn Thẩm Kiệt, nhưng hần cũng lắc đầu.

“Cái này có phải giống như Hoà Thị Bích* không?” Phuong Nhất Chúc hỏi.

*Hoà Thị Bích: Nguyên là vào thời Xuân thu, có một người tên là Biện Hòa, vốn là một tiểu phu. Trong một lần lên núi kiếm củi, ông nhìn thấy chim phượng hoàng đậu trên một phiến đá. Biện Hòa biết phiến đá đó là ngọc quý, ông mang nó về nhà rồi đem lên kinh đô dâng cho Sở Lệ Vương. Sở Lệ Vương thấy đây chỉ là một viên đá tầm thường liền đuổi Biện Hòa ra ngoài, nhưng Biện Hòa khẳng khái cho rằng đó là ngọc quý. Nhà vua nổi giận truyền chỉ chặt đi một chân của ông. Sau này Sở Lệ Vương mất, Sở Vũ Vương lên kế vị, Biện Hòa chống gậy mang ngọc đến lần nữa và lần này ông bị chặt nốt chân còn lại. Nhiều người ái ngại cho ông, khuyên ông nên từ bỏ ý định dâng ngọc nhưng ông không nghe. Khi Sở Văn Vương lên ngôi, ông nhờ người khiêng mình tới dâng ngọc một lần nữa. Sở Văn Vương lấy làm lạ, bèn sai người cẩn thận phá bỏ lớp đá bên ngoài ra xem thử thì quả nhiên bên trong là một viên ngọc quý. Nhà vua mừng rỡ, toan trọng thưởng cho ông nhưng ông từ chối. Để ghi công người tìm thấy ngọc, nhà vua đặt tên ngọc là Hoà Thị Bích.

“Ha.” Thẩm Dũng cười tủm tỉm nhìn nàng, “Nương tử cũng có học vấn nha, còn biết đến Hoà Thị Bích.”

Mặt Phuong Nhất Chúc ửng đỏ, biết Thẩm Dũng trêu chọc nàng, nhẹ nhàng đập hần một cái.

Thẩm Dũng cong cong khóe miệng, ngực lại ngứa ngáy.

“Khụ khụ.” Thẩm Nhất Bác điều chỉnh tay áo một chút, ngồi xuống nói: “Chuyện này. . . chỉ có thể nói lòng tham của con người không đáy, sai càng thêm sai, cuối cùng thành sai lầm lớn.”

Thẩm Dũng và Thẩm Kiệt đều kéo ghế lại, Phuong Nhất Chúc cũng muốn ngồi, Thẩm Dũng lại kéo nàng đến ngồi lên đùi mình, hai má và hai tai của Phuong Nhất Chúc đều hồng thắm, tất nhiên là không thể ở trước mặt Thẩm Nhất Bác làm càn như vậy, vội vàng tránh thoát, kéo ghế ngồi ở một bên.

Thẩm Dũng dùng đầu ngón chân chọc chọc Phuong Nhất Chúc, sau chọc đến nỗi cái cổ Phuong Nhất Chúc cũng đỏ lên, Thẩm Nhất Bác ho khan một tiếng, hung hăng liếc mắt trừng hần, lúc này Thẩm Dũng mới thu liễm lại, kéo ghế đến bên người Phuong Nhất Chúc, ngồi xuống cạnh nàng, cũng không náo loạn nữa.

“Cổ Thanh Sơn có một tật xấu, đó chính là nghiện cờ bạc!” Thẩm Nhất Bác nói, “Mặt khác, ta xem trên địa chí, vùng Thanh Sơn, không thể tạo nên ngọc thạch.”

Thẩm Dũng và Phuong Nhất Chúc đều gật đầu, Thanh Sơn thôn phần lớn đều là đất đá đồi núi, hầu như không có đá thạch, làm sao có thể sản sinh được ngọc thạch?

“Cổ Thanh Sơn ham mê bài bạc đánh cược, cược ngựa cược đánh đấm, cược vàng bạc . . . hần đều thích. . . ngay cả trong lời nói hàng ngày, cứ mở miệng ra là đòi đánh cược. . . Có điều về sau hần lại thích đánh cược một thứ vô cùng kích thích.” Thẩm Nhất Bác nói, “Cược đá!”

“Cược đá sao?” Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng đều vô cùng ngạc nhiên.

“Cái này ta cũng đã thấy qua, ở những nơi quanh năm sản xuất ngọc thạch, mọi người đào ra được những khối đá lớn, liền bán rất đắt. Đại gia định giá ban đầu, những người muốn mua ai đưa ra giá cao nhất sẽ có được, không giới hạn giá. Những viên đá đó, nếu mở ra bên trong có ngọc thạch, thì sẽ phát tài lớn, nhưng nếu đó chỉ là những khối đá bình thường, vậy thì sẽ lỗ vốn lớn.” Thẩm Nhất Bác nói, “Ta kiểm tra hồ sơ án của quan phủ, năm đó Cổ Thanh Sơn đánh cướp được rất nhiều vàng bạc, sau đó số tiền này không cánh mà bay, có người nói hần đều đem tiền đó để cược vào những khối đá kia.”

“Thật là mạo hiểm a?” Thẩm Dũng không nhịn được mà hỏi, “Nếu như tất cả đều là đá bình thường, vậy chẳng phải hần sẽ lỗ vốn chết sao?”

“Ta đoán Cổ Thanh Sơn có thể nghĩ, một ngày nào đó hần sẽ bị quan phủ bắt, nhiều vàng bạc như vậy cũng không có nơi để cất giấu, dù sao cũng sẽ bị quan phủ tịch thu.” Thẩm Nhất Bác lắc đầu, “Cho nên hần mới nghĩ ra biện pháp đem vàng bạc đổi thành khối đá như vậy. Kẻ đào hóa lang quân kia, hần cũng đã xem một số ghi chép về Cổ Thanh Sơn, mới có thể đến bên trong núi tìm những tảng đá kia.”

“Thì ra là thế.” Phuong Nhất Chúc lại hỏi: “Vậy mấy khối đá này, thật ra vô cùng đắt a!”

“Nhưng trong những khối đá đó cũng không phải là ngọc thạch thật sự.” Thẩm Nhất Bác có chút tiếc hận nói, “Nếu như tài sản của Cổ Thanh Sơn là một vạn lượng bạc, vậy những tảng đá này khả năng chỉ trị giá một trăm lượng bạc.”

“A?” Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng đều nhúm mày.

“Vậy chẳng phải hần lỗ lớn sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Những thứ này căn bản không phải ngọc thạch.” Thẩm Nhất Bác nói, “Ta hỏi mấy người thợ thủ công, bọn họ nói đây chỉ là những tinh thạch không đáng giá mà thôi, đại thể là những kẻ đào được dùng để lừa dối người thường.”

“Ai nha, vậy tiền bạc của Cổ Thanh Sơn không phải đều bị lừa mất sao?” Thẩm Dũng liên tục lắc đầu, “Đáng tiếc, uống công hần làm hảo hần nhiều năm

như vậy, kết quả vẫn là bị lừa như thường.”

“Đúng vậy.” Thẩm Kiệt cũng gật đầu, “Càng đáng tiếc là vì mấy viên đá, lại khiến nhiều người chết như vậy.”

“Người chết ở Thanh Sơn thôn cùng những viên đá này có quan hệ sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ.” Sắc mặt Thẩm Nhất Bác nghiêm túc trở lại, lắc đầu, nói: “Kẻ đào hóa lang quân kia, thật ra đêm đó cũng phát hiện ra những viên đá này không phải ngọc thạch, nhưng chưa kịp nói đã bị đám người Vương Quý đánh chạy đi. Hắn ghi hận trong lòng, liền bẩm báo lên tri phủ của Lạc huyện, hắn nói trên núi ngẫu nhiên phát hiện được trân bảo Cổ Thanh Sơn lưu lại năm đó, thế nhưng người trong thôn muốn độc chiếm không chịu giao cho quan phủ, hắn trốn đến đây cáo trạng.”

“Thật là dễ tiện.” Phương Nhất Chúc nhủ mảy.

“Kẻ kia vốn cũng chỉ muốn người của quan phủ bắt đám người Vương Quý, để cho hắn hết giận, nhưng không nghĩ tới Huyện lệnh của Lạc huyện lại là một kẻ rắp tâm hại người.” Thẩm Nhất Bác thở dài, ý bảo Thẩm Kiệt tiếp tục nói.

Thẩm Kiệt gật đầu, nói: “Trên đường bắt bọn nha dịch này ta đã hỏi rõ ngọn nguồn, bọn họ nói sau khi Huyện thái gia biết chuyện hàng vạn hàng nghìn vàng bạc của Cổ Thanh Sơn được biến thành những khối đá, biết đây đây cơ hội ngàn năm có một, liền nghĩ sẽ âm thầm ra tay đem những khối đá kia làm của riêng mà thần không biết quỷ không hay, trước hắn thu xếp cho tên đào hóa lang quân, sau đó phái người vào thôn hỏi thăm. Nhưng mà những rương đá đã sớm bị người trong thôn ném vào trong sông, tìm thế nào cũng không thấy, hắn liền nghĩ là thôn dân cất dấu đi.”

“Sau đó thì sao?” Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều cảm thấy có chút đáng sợ, sẽ không phải vì mất khối đá mà giết nhiều người như vậy chứ? Đúng là nói không thông a! Sao lại có Huyện lệnh ngu như vậy?

“Những chuyện tiếp theo, càng thêm nực cười và đáng tiếc.” Thẩm Kiệt thở dài nói, “Dưới tay Huyện thái gia kia có một sư gia, bình thường đều đưa ra những chủ kiến mưu ma chước quỷ, Huyện thái gia đem chuyện này giao cho hắn xử lý, trước tiên hắn phái người ngồi rình đợi, thế nhưng trái chờ phải đợi, cũng không thấy thôn dân đem đá kia đi đổi thành bạc, vì vậy có người đưa ra một chủ ý ngớ ngẩn cho hắn.”

“Chủ ý ngớ ngẩn?” Thẩm Dũng bật cười, “Trong đầu những người này chắc cũng không nghĩ ra được cái ý kiến gì hay ho.”

“Bọn họ nghĩ, những thôn dân này có bạc, cho nên không động đến những khối đá kia cũng không lo, chờ mọi chuyện qua quá đi, mới lấy những khối đá kia ra dùng. Vì vậy biện pháp tốt nhất là để thôn dân không có tiền. . . Bọn họ không có tiền lại muốn sống, không phải sẽ đem đá ra đổi sao?”

“Để thôn dân không có bạc . . . Là cướp bạc của họ sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

Thẩm Kiệt lắc đầu, “Là khiến cho vụ mùa không thể thu hoạch!”

“Cái chủ ý quỷ gì vậy?” Thẩm Dũng cả giận nói, “Không thể thu hoạch, không phải chỉ có thôn dân chịu đói, còn có người của toàn bộ Lạc huyện sẽ ăn cái gì?”

“Sư gia kia có một người bạn là lang trung, rất rành về những trò tà môn ma đạo, liền cho sư gia một ít thuốc bột, đem bột đó rắc vào đồng ruộng, khi thôn dân tưới nước cho rau, rau sẽ chết.”

“Quả thực cực kỳ sai lầm!” Phương Nhất Chúc rất là tức giận, “Rau bị độc héo chết, người ăn vào không phải cũng sẽ chết sao? Người Lạc huyện mua rau chẳng lẽ không có ăn nhầm?”

“Lang trung kia cũng chỉ là một kẻ gài mìn, cho rằng ăn không chết người, nói nếu sư gia muốn thử một lần xem có tác dụng hay không, trước hết rắc bột đó lên một mảnh đất trồng rau.” Thẩm Nhất Bác lắc đầu, “Mảnh đất này lại chính là rau trồng cho người dân ăn, không bán. . . Ngày thứ hai, phẩm là những người ăn rau, đều lần lượt bị bệnh, sau đó chết đi.”

“Có chuyện này sao?” Thẩm Dũng tròn hai mắt, “Đúng là táng tận lương tâm!”

“Sư gia thấy nhiều người chết như vậy, biết đã gây chuyện, liền vội vàng trở lại báo cáo với Huyện lệnh, Huyện lệnh cũng luống cuống.” Thẩm Nhất Bác tiếp tục nói, “Mà lúc này, người của Thanh Sơn thôn đều bỏ chạy, huyện lệnh nhân thời cơ này liền tạo tin đồn nói là do rau gây ra dịch bệnh, ý đồ lừa dối mọi người.”

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng đều lắc đầu không nói, những thôn dân đó bị chết thật là không đáng.

“Sau đó, Huyện lệnh cũng tìm được rương báu ở dưới lòng sông, tìm thợ thủ công đến nhìn, lại bị nói là giả, giận tím mặt!” Thẩm Kiệt nói, “Hắn tìm người đào hóa lang quân đến tính sổ, kẻ kia lúc này đã sớm hối hận, lại sợ bị giết, không thể làm gì khác hơn là lập lời nói dối, nói là đồ thật đã bị thôn dân giấu rồi, đồ giả này chỉ là thủ thuật che mắt, còn dạy cho đám quan binh phương pháp dùng bột xương đốt đèn để tìm đá thật.”

“Vậy tên đào hóa lang quân kia thì sao? Còn sống không?” Thẩm Dũng hỏi.

“Đang bị giam giữ trong đại lao.” Thẩm Kiệt cười, “Huyện lệnh kia ngàn vạn lần không nên lưu hắn lại, lần này cả nhân chứng vật chứng đều có đủ!”

“Tốt!” Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đồng thời vỗ tay, đám người đó thực sự đáng chết!

“Việc này ta đã làm hồ sơ bẩm báo lên kinh.” Thảm Nhất Bác liên tục lắc đầu, “Thôn dân của Thanh Sơn thôn, ta cũng đã báo chân tướng cho bọn họ.”

“Vậy bọn họ thế nào rồi?” Phương Nhất Chúc không đành lòng, nếu biết người thân của mình vì lòng tham của kẻ khác mà chết uống, chẳng phải là đau muốn chết sao?

“Còn có thể làm sao?” Thảm Nhất Bác cười khỏ, “Người cũng đã mất, ngoại trừ ôm đầu khóc rống, không thể làm gì khác. Lưu Đại Phương cũng đã khám nghiệm tử thi, đều là trúng độc mà chết. Tất cả những người có liên can tham dự đến chuyện này đều đã bị tróc nã quy án, chờ thánh chỉ đến, liền khai đao trăm”

Phương Nhất Chúc và Thảm Dũng đều gật đầu, cảm thấy những kẻ như thế nên giết hết mới thống khoái!

Quả nhiên, ba ngày sau, công văn ở kinh thành được chuyển đến, muốn áp giải mấy kẻ tù kia nhập kinh, hoàng thượng đem hành vi phạm tội của bọn họ chiêu cáo thiên hạ trên hoàng bảng, sau đó lăng trì xử trảm để an ủi những vong hồn thôn dân uống mạng. Mặt khác, hoàng thượng rất khen ngợi đối với việc phá án lần này của Thảm Nhất Bác, còn bồi thưởng cho những thôn dân còn lại của Thanh Sơn thôn, để cho bọn họ có thể an táng thân nhân, trở về quê cũ bắt đầu cuộc sống mới... Một đoạn thị phi này, cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Vụ án của Thanh Sơn thôn, được chiếu cáo thiên hạ, tất nhiên cũng là truyền khắp đầu đường cuối ngõ Đông Hạng phủ.

Mọi người ngoại trừ phi nhủ không ngọt đối với việc làm ác ôn của Huyện lệnh Lạc huyện, lại càng thêm tán thưởng hai cha con Thảm Nhất Bác và Thảm Dũng, Thảm Dũng hôm nay đã thành tấm gương của mỗi nhà ở Đông Hạng phủ trong việc dạy dỗ hài tử. Bọn họ thường nói nhất chính là câu —— Thấy không? Con hư biết nghĩ còn quý hơn vàng, người xem Thảm Dũng đi, hôm nay có bao nhiêu tiền đồ?

Thảm Dũng tiếp tục ở trong nhà xem sách, đùa giỡn với Phương Nhất Chúc, tình cảm của vợ chồng son ngày càng trở nên sâu nặng, chỉ tiếc... Hai vị sư phụ của hắn vẫn không trở về, cũng không biết đến tột cùng là đang bận rộn chuyện gì.

“Nương tử, hai lão đầu kia có phải gặp chuyện không may rồi không?” Thảm Dũng có chút đứng ngồi không yên, “Tại sao trước khi đi cũng không nói một tiếng? Thật khiến người ta lo lắng!”

“Cũng có thể a.” Phương Nhất Chúc gật đầu, nàng đang đứng ở bên cạnh bếp lò, trên tay cầm một chiếc đũa thật dài, đang đảo cái gì đó trong nồi.

“Nương tử, làm cái gì vậy?” Thảm Dũng tiến lại gần nhìn, cảm giác ở trên vai Phương Nhất Chúc, lười biếng hỏi.

“Bánh dày rán.” Phương Nhất Chúc trả lời.

Thảm Dũng nhìn một chút, thấy trong nồi có mấy miếng bánh dày, Phương Nhất Chúc dùng chiếc đũa chậm rãi lật lên lật xuống, vừa rán vừa rắc đường lên phía trên, ngoài vỏ bánh vàng óng, thoát nhìn vừa xốp lại vừa giòn. Phương Nhất Chúc cầm đũa chọc chọc, nghe thấy tiếng “răng rắc” vang lên, bên ngoài vỏ bánh lập tức xuất hiện một lỗ thủng, nhân bánh trắng mềm bên trong, dính lên trên đầu chiếc đũa.

“Đây là bánh dày thượng hạng a.” Thảm Dũng tham lam nuốt nước miếng, Phương Nhất Chúc đem bánh gấp ra đĩa, rồi lấy đũa kẹp đưa đến bên miệng Thảm Dũng, không quên dặn, “Cẩn thận nóng đó.”

“Phù...” Thảm Dũng thổi thổi một chút, há mồm cắn, quả thật là nóng, có điều vỏ ngoài của bánh vàng giòn, ngọt ngào, gạo nếp bên trong mềm dẻo lại thơm, rất vừa miệng.

“Nương tử, ăn ngon quá!” Thảm Dũng ca ngợi, “Bánh dày mua ở chỗ nào thế?”

“Là do tiểu ca bán thức ăn cho.” Phương Nhất Chúc thuận miệng trả lời.

Lỗi tai Thảm Dũng nghe được hai chữ “Tiểu ca” lập tức dựng lên, liền hỏi: “Tiểu ca bán thức ăn?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm gật đầu, “Thức ăn nhà hắn bán đặc biệt tươi ngon, ta mỗi ngày đều mua ở đó, hôm nay hắn nói là nhà làm bánh dày, bảo ta mang một ít về ném thử.”

Thảm Dũng đưa tay sờ sờ cằm, tự nói... À? Mua thức ăn tặng bánh dày, có chuyện tốt thế này sao? Còn là tiểu ca...

Một hồi, Phương Nhất Chúc đem bánh dày đi đưa cho Thảm phu nhân và Thảm Nhất Bác, Thảm Dũng quay sang nhéo Tiểu Kết Ba, hỏi: “Người có cùng nương tử ta đi mua thức ăn không?”

“Không có.” Tiểu Kết Ba lắc đầu, “Cả ngày ta đều ở cùng thiếu gia.”

“Vậy Liên Nhi và Tiểu Thạch thì sao?”

“Hai nha đầu đó cả ngày theo đuôi thiếu phu nhân, nhất định có đi a.” Tiểu Kết Ba hỏi, “Làm sao vậy?”

“Khụ khụ...” Thảm Dũng nói, “Người giúp ta hỏi thăm hỏi một chút, tiểu ca thường bán thức ăn cho Nhất Chúc là ai?” Thảm Dũng hạ giọng nói.

“Tiểu ca?” Tiểu Kết Ba mở to hai mắt, “Thiếu gia, Thiếu phu nhân cho ngài cảm sùng sao?”

“Phi!” Thẩm Dững giơ tay lên đập cho hấn một cái, “Nương tử là người biết giữ bổn phận, người còn nói bậy ta sẽ đánh cái mông người!”

“Vậy người... hỏi thăm tiểu ca đó làm gì?” Tiểu Kết Ba lăm bằm.

“Người không nghe nói sao? Nương tử đẹp dễ có người nhớ thương!” Thẩm Dững nói, “Còn không mau đi hỏi!”

“Được!” Tiểu Kết Ba vội vã chạy đi, không bao lâu sau đã nhanh chóng trở về, “Thiếu gia, hỏi được rồi!”

“Thế nào?” Thẩm Dững vội vàng hỏi hấn.

“Liên nhi nói, tiểu ca đó tên là Lưu Mậu, là một kẻ đọc sách, cũng rất tuấn tú, cha mẹ hấn bán thức ăn ở ngoài chợ để cho hấn ăn học, thỉnh thoảng rảnh rồi hấn sẽ đến giúp cha mẹ bán thức ăn, là người tốt.” Tiểu Kết Ba không quên bổ sung một câu, “Có người nói, hấn đối với Thiếu phu nhân rất tốt!”

Chân mày Thẩm Dững đều đặn đứng lên, ôm cánh tay loay hoay đi lại ở trong sân, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Lưu Mậu... Lưu Mậu?!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tiệc đám chua cùng đại cầu lửa

Đưa bánh dày trở về, Phượng Nhất Chúc cảm thấy Thẩm Dững có chút kỳ lạ, hấn đi trước ra sau, nhìn trên ngó dưới, khắp cả người nàng không tha chỗ nào, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tướng công, nhìn cái gì vậy?” Phượng Nhất Chúc không được tự nhiên, hỏi Thẩm Dững.

“À...” Thẩm Dững sờ mũi, hỏi lại: “Nương tử, bình thường nàng đi ra ngoài mua thức ăn đều mặc như thế này sao?”

“Đúng vậy.” Phượng Nhất Chúc càng cảm thấy kì quái.

“Cái tay áo này thật rộng.” Thẩm Dững nhìn chằm chằm cánh tay của Phượng Nhất Chúc lộ ra bên ngoài tay áo thêu lá sen, có chút bất mãn! Cũng không biết bao nhiêu người ở chợ nhìn thấy cánh tay này của nương tử hấn rồi.

Phượng Nhất Chúc thấy nhân tình cổ quái của Thẩm Dững, không biết hấn đang nghĩ cái gì, cũng mặc kệ, xắn tay áo bắt đầu thu dọn bát đĩa ở trên bàn.

Thẩm Dững tiến lại gần giúp nàng dọn bát, lại tranh thủ đánh mắt nhìn cái cổ, bàn tay, lỗ tai... tất cả các bộ phận lộ ở bên ngoài có thể nhìn được của nàng, trong lòng khó chịu, đều bị người khác nhìn thấy rồi... Mãi nghĩ mà làm vỡ mất hai cái bát.

Cuối cùng, Thẩm Dững bị Phượng Nhất Chúc đuổi ra ngoài, đành ở trong sân đọc sách, nhưng chữ trong sách nào có vào được đầu, hấn chỉ ngẩn người miễn man suy nghĩ.

Phượng Nhất Chúc dọn dẹp xong, thấy hơi mệt, liền vào trong phòng ngủ trưa một chút.

Thẩm Dững cầm sách chờ ở trong sân, chốc lát sau thấy Tiểu Kết Ba ủ rũ trở về.

“Này.” Thẩm Dững vội vàng ngoắc ngoắc tay với hấn, Tiểu Kết Ba chạy tới, ngồi chồm hồm bên người Thẩm Dững, nói: “Thiếu gia.”

“Thấy không?” Thẩm Dững hỏi.

“Thấy thì có thấy.” Tiểu Kết Ba gãi gãi đầu, nói tiếp: “Là nam nhân.”

“Phi.” Thẩm Dững duỗi tay lên gõ vào đầu hấn, “Lời vô nghĩa, là nữ nhân còn cần người đi nhìn sao? Hấn thế nào?”

“Ngài hỏi phương diện nào?” Tiểu Kết Ba hỏi, “Tướng mạo, khí độ, tài học hay là thái độ làm người?”

“Người thấy được cái gì thì nói cái đó.” Thẩm Dững nóng nảy, “Dài dòng như thế làm gì?”

Tiểu Kết Ba duỗi duỗi chân, nói: “Xét về tướng mạo, hấn không tuấn lãng bằng thiếu gia.”

Thẩm Dững an tâm một chút.

“Có điều cũng không kém, khí chất không giống nhau mà thôi.”

Thẩm Dũng nghe thấy thế thì lại buồn bực, hỏi: “Có ý tứ gì?”

“Chính là... nhìn hần tương đối có nội hàm, thiếu gia lại là gỏi thêu hoa*.”

*Gỏi thêu hoa: vẻ ngoài nhìn nổi bật, cũng có thể ngầm hiểu chỉ có vẻ ngoài mà không có tài năng.

“Thối lắm!” Thẩm Dũng tức giận.

Tiểu Kết Ba sờ sờ quai hàm, nói tiếp: “Xét về khí độ, hai người không có cách nào so sánh được.”

Thẩm Dũng lại an tâm thêm một chút, nhưng lại nghe thấy Tiểu Kết Ba không sợ chết nói một câu, “Thiếu gia so với hần còn kém xa.”

“Cái gì?” Thẩm Dũng ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn Tiểu Kết Ba, “Có ý gì?”

“Người kia... nhìn đặc biệt phong độ.” Tiểu Kết Ba nói, duỗi duỗi ngực, “Hần đứng ở giữa chợ bán thức ăn, nhưng nhìn giống như là... giống như...”

“Cái vậy gì?” Thẩm Dũng ngứa ngứa, tự nói, còn có thể giống cái gì được?

“Nói chung là có điểm tiên phong đạo cốt*... Sai, không phải tiên phong đạo cốt, giống như là thần tiên phiêu dật... à, cũng không phải.” Tiểu Kết Ba nói năng lộn xộn, Thẩm Dũng khoát khoát tay, “Tiếp tục nói đi, đừng hình dung nữa, nói giống thần tiên không phải là được rồi sao.”

*Tiên phong đạo cốt: phong cách của người tu tiên, không giống người bình thường.

“Hắc hắc.” Tiểu Kết Ba cười gượng, “Luận tài học hai người chính là một trời một vực.”

Thẩm Dũng tức giận, tiểu tử này đang đứng về bên nào vậy, nhưng vẫn đè nén tức giận, hỏi: “Tài học thế nào?”

“Thiếu gia, ngài mới học bài vài ngày như thế. Ta hỏi một chút, đối với một củ cải trắng, ngài có thể ngâm thơ được không?”

Thẩm Dũng giật giật khóe miệng. Một củ cải trắng thì có thể ngâm ra thơ gì?

“Nhưng thư sinh kia, ách...” Tiểu Kết Ba học tư thế của hần, nói: “Chỉ bán một củ cải trắng, tùy tiện đọc hai câu thành một bài thơ, ‘Lá lan thân ngọc nằm ngang, phê lộ y, thủy trạch sương chuế’, nghe thấy không? Đúng là khó lường.” (Thơ cổ, tha ta):

Thẩm Dũng ôm cánh tay suy nghĩ, con người đảo qua đảo lại đánh giá Tiểu Kết Ba một lát, lắc đầu, nói: “Được rồi, chỉ là những dăm từ luận điệu cũ rích, ta còn không hiểu người sao, người chắc chắn không thích loại văn chương thế này, nói đi, hần làm gì khiến cho người trở nên kính trọng như vậy?”

“Hắc hắc.” Tiểu Kết Ba cười cười, “Thiếu gia ngài thật là, xét về cơ linh ngài mới chính là thiên hạ đệ nhất.”

Thẩm Dũng đập hần một cái, “Nói đi.”

“Khi ta đang ngồi chồm hổm ở một góc nhìn lên hần, thì có mấy tên du côn tìm ta gây phiền phức, ta đánh không lại bọn họ, bị bọn họ đập mấy cái vào đầu, trông thấy ta bị đánh, vậy Lulu Mậu liền ra mặt thay ta.”

“Hần có võ công sao?” Thẩm Dũng buồn bực.

“Không.” Tiểu Kết Ba lắc đầu.

“Vậy hần ra mặt cho người như thế nào?” Thẩm Dũng cảm thấy thú vị, một thư sinh lại có thể lui mấy tên du côn?

“Lợi hại là ở chỗ này!” Tiểu Kết Ba hanh mũi hừ một tiếng, “Thiếu gia, biết cái gì gọi là miệng nhả hoa sen không?... Chắc chắn, hần lúc đó, nếu như ta là nữ nhân, ta...”

Đang nói, Tiểu Kết Ba lại thấy Thẩm Dũng trầm mặt hung tợn nhìn hần, thì vội vàng sờ sờ cằm, nói: “Có điều Thiếu phu nhân không phải đã là người của ngài sao, không cần lo lắng.”

Sắc mặt Thẩm Dũng càng khó coi, người cái gì, chỉ là vợ chồng son trên danh nghĩa, đến bây giờ cũng chưa có viên phòng!

Tiểu Kết Ba lại coi như không có chuyện gì xảy ra đi vào phòng, lấy ra một ít bánh dày, nói: “Thiếu gia, ta mang đi cho Lulu Mậu ăn được không? Hần vừa cứu ta một mạng đó.”

Thẩm Dũng tức giận đến nổi xanh mặt, nhìn Tiểu Kết Ba vui mừng chạy đi, tự nói... Tên thư sinh này được lắm, mới gặp một lần mà đã thu phục được Tiểu Kết Ba. Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, trong lòng lại bắt đầu nghĩ loạn, ngày mai nhất định phải cùng Phương Nhất Chúc đi mua thức ăn!

Phương Nhất Chúc ngủ nửa canh giờ, bắt đầu đuổi đuổi thân mình muốn tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy Thẩm Dũng đang ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm mình.

“A.” Phuong Nhất Chúc bị dọa giật mình, hỏi: “Tướng công người làm gì thế?”

Thẩm Dững tiến lại gần, hôn một cái lên trên quai hàm của Phuong Nhất Chúc, “Nương tử, sớm a.”

Phuong Nhất Chúc sững sốt một lát, ngẩng đầu đẩy mặt hấn ra, tai má đỏ bừng, trừng hấn: “Sớm cái gì, đã quá trưa rồi.”

“À.” Thẩm Dững gạt đầu, hỏi: “Nương tử, chúng ta viên phòng đi?”

Bây giờ thì cái cô cũng đỏ, Phuong Nhất Chúc duỗi tay cầu hấn, “Muốn chết sao, trời còn chưa có tối!”

“Nghĩa là buổi tối có thể viên phòng?” Thẩm Dững hỏi.

Phuong Nhất Chúc ngồi lên, hỏi hấn: “Sao đột nhiên nghĩ đến chuyện này?”

“Không.” Thẩm Dững lắc đầu, “Ta nghĩ rất lâu rồi.”

Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Ừ, được.”

“Hả?”

Thẩm Dững mở to hai mắt nhìn nàng, hỏi: “Được sao? Ta nói viên phòng đó! Chính là làm chuyện kia áy!”

Mặt Phuong Nhất Chúc càng hồng, nói: “Cái đó ta biết, không phải nói được rồi sao, không cho phép hỏi lại.” Nói xong, liền rời giường mặc quần áo.

Thẩm Dững còn chưa có chuẩn bị tâm lý, Phuong Nhất Chúc lại đột nhiên đồng ý khiến hấn cũng tròn tròn mắt.

Trên thực tế, hai ngày trước Phuong Nhất Chúc đã có tâm tư này, đặc biệt là sau chuyện của Phuong Dao, Thẩm Dững khiến nàng rất cảm động. Hôm nay lòng nàng đã toàn bộ trao cho Thẩm Dững, tình cảm của hai người đã sâu đậm như thế, còn băn khoăn nhiều làm gì? Đã quyết định theo hấn cả đời, nắng mưa cùng chịu, không bằng cho phép Thẩm Dững, cũng đỡ khiến cả ngày lòng hấn như lửa đốt.

Nhưng lúc này Thẩm Dững lại rất khẩn trương, tự nói, không được, một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, làm sao có thể làm tốt được?

Thẩm Dững luống cuống tay chân, tiến đến gần Phuong Nhất Chúc hỏi, “Nương tử, lúc trước không phải nàng vẫn không chịu sao? Sao đột nhiên lại đồng ý? Ta không ép nàng, nàng nghĩ cho rõ ràng a.”

“Ừ.” Trong lòng Phuong Nhất Chúc vui rạo rức lại có chút ngượng ngùng gạt đầu, “Hiểu rõ rồi.”

Thẩm Dững vò đầu bứt tai, cũng không biết là nên mừng hay nên lo, sớm biết rằng hôm nay có thể viên phòng, hấn đã chuẩn bị thật tốt, về phần chuẩn bị cái gì hấn cũng không biết, chỉ thấy luống cuống tay chân.

Phuong Nhất Chúc mặc xong quần áo, giương mắt nhìn Thẩm Dững, thấy hấn đang ngồi chờ ở bên giường, liền tiến lại gần, duỗi tay sờ sờ trán hấn, hỏi: “Tướng công, người làm sao vậy? Khó chịu sao? Hôm nay người rất lạ.”

“Ách... không.” Thẩm Dững vội vàng lắc đầu.

“Buổi tối muốn ăn cái gì? Ta đi mua thức ăn.” Phuong Nhất Chúc đứng lên, mở ngăn kéo ra lấy bạc.

“Bây giờ đi mua thức ăn sao?” Thẩm Dững buồn bực, “Sáng sớm không phải đã đi rồi à?”

“Ừ.” Phuong Nhất Chúc gạt đầu, “Nhưng mẫu thân vừa nói, ngày mai người muốn đến Trường Nhạc am bô thí và dâng hương, bảo ta chuẩn bị một ít thức ăn chay, những tiểu ni cô ở đó đều thích ăn bánh bao ta làm, ta mua một ít nguyên liệu, người cũng không phải thích ăn bánh bao nhân thịt sao? Vừa lúc làm cho người một ít.”

“À...” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, theo nàng ra ngoài: “Ta cũng đi.”

“Người không đọc sách sao?” Phuong Nhất Chúc hỏi.

“Đọc nhiều mệt mỏi.” Thẩm Dững hắc hắc cười, nói: “Khụ khụ, nàng phải mua nhiều đồ đúng không, để ta đi theo giúp nàng cầm.”

“Được.” Phuong Nhất Chúc lại một lần nữa cảm động đối với sự săn sóc của Thẩm Dững, kéo hấn ra chợ mua thức ăn.

Một đường đi ra chợ, rất nhiều tiểu thương ở dọc phố đều chào hỏi Phuong Nhất Chúc.

“Thiếu phu nhân, mua rau đi.”

“Thiếu phu nhân, có quả hạnh vừa mới hái, muốn ném thử hay không?”

“A, Thiếu phu nhân...”

Thẩm Dũng nhìn trái nhìn phải, vô luận nam nữ già trẻ, chỉ cần là người buôn bán đường như đều biết Phương Nhất Chúc, nàng đi một đường đều cùng mọi người nói giỡn, rất được hoan nghênh.

Trước đây Thẩm Dũng đã từng theo Phương Nhất Chúc đi mua thức ăn, nhưng cũng không chú ý lắm, hôm nay nhìn thấy, nguy a... toàn bộ người buôn bán ở Đông Hạng phủ dường như đều biết Nhất Chúc, hơn nữa hình như đều thích nàng.

Phương Nhất Chúc kéo Thẩm Dũng, thấy hắn vẫn không nói gì, nghĩ hôm nay hắn nhất định có tâm sự, nhưng cũng không biết là không bình thường ở chỗ nào.

“Tướng công” Phương Nhất Chúc gọi Thẩm Dũng một tiếng.

“Ừ?” Thẩm Dũng đáp lời.

“Người làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc khó hiểu: “Ở đâu khó chịu sao?”

“Không, à nương tử, ở đây có bán rất nhiều thức ăn, nàng không mua sao?” Thẩm Dũng chỉ vào mấy cửa hàng ở đầu chợ, hỏi Phương Nhất Chúc.

“Đi vào trong chợ, ta hay mua đồ ở cửa hàng của Lưu công tử, thức ăn của nhà hắn tươi ngon lại rẻ, coi như giúp Lưu công tử tích bạc để hắn đi thi.” Phương Nhất Chúc nói.

“Tích bạc đi thi?” Thẩm Dũng khó hiểu hỏi, “Hắn muốn đi thi sao?”

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Ta nghĩ, lấy khả năng của Lưu công tử nhất định có thể thi đỗ, chẳng qua là hoàn cảnh nhà hắn tương đối khó khăn, hắn lại không muốn mọi người giúp đỡ, lần trước phụ thân còn cố ý tìm hắn đến nhà môn, muốn cung cấp lộ phí cho hắn, còn nói sẽ giúp hắn chăm sóc mẹ già, để hắn an tâm đi thi, thế nhưng hắn không chịu.”

“Có chuyện này sao?” Thẩm Dũng lần đầu nghe nói.

“Đúng vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Người này, cũng có chút khuyết điểm, người khác không có cốt khí thì không tốt, nhưng cốt khí của hắn quá lớn cũng không tốt.”

“À...” Thẩm Dũng gật đầu, trong lòng suy nghĩ, thì ra phụ thân cũng biết người này.

“Ở chỗ này.” Phương Nhất Chúc duỗi tay chỉ một sạp hàng nhỏ ở phía trước, trên sạp sắp xếp rất ngăn nắp sạch sẽ, đặt rất nhiều rau dưa và trái cây, một thư sinh thanh tú nhà nhận ngồi ở bên trong, cầm trên tay một quyển sách, đang chăm chú xem.

Thẩm Dũng quan sát một chút, nhíu mi, bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng hơi gầy một chút, không có khôi ngô như mình.

“Lưu công tử.” Phương Nhất Chúc gọi hắn, “Ta mua cải trắng và cà rốt.”

“Thiếu phu nhân tới rồi à.” Lưu Mậu buông sách, ngẩng đầu nhìn Phương Nhất Chúc cười, liếc mắt thấy Thẩm Dũng ở bên người nàng, nhìn hai người nắm tay, liền thi lễ với Thẩm Dũng: “Thẩm Thiếu gia.”

Thẩm Dũng ngẩn người, gật gật đầu: “Ách, Lưu công tử.”

Lưu Mậu vừa chọn rau cho Phương Nhất Chúc, vừa nói, “Tay nghề của thiếu phu nhân thật khéo.”

Phương Nhất Chúc sùng sốt, lại nghe thấy Lưu Mậu nói tiếp, “Vừa rồi tiểu đồng của Thẩm phủ mang bánh dày đến cho ta, thật sự là mỹ vị.”

“Bánh dày?” Phương Nhất Chúc hơi sùng sốt, trong lòng Thẩm Dũng thầm mừng Tiểu Kết Ba, đúng là ngu ngốc, sao lại nói cả thân phận ra được?

Lưu Mậu dùng rom buộc rau lại cho Phương Nhất Chúc, “Tiểu tử kia không nói hắn là người của Thẩm phủ, có điều ta thấy hình thù trên cổ áo của hắn có chút đặc biệt, hình như giống hoa văn trên tay áo của thiếu phu nhân, mà bánh dày hắn mang đến, tuy rằng đã rán chín, thế nhưng bỏ hoa quế và vừng vào trong nhân bánh ở Đông Hạng phủ này hình như cũng chỉ có nhà ta, cho nên ta đoán hắn là tiểu đồng của Thẩm phủ.”

Phương Nhất Chúc nghe thế, biết đó bộ quần áo lần trước nàng sửa cho Thẩm Dũng nhưng lỗ tay sửa quá nhỏ, liền đưa cho Tiểu Kết Ba mặc.

Chỉ là... Tiểu Kết Ba sao lại mang bánh dày đến cho Lưu Mậu?

“Khụ khụ. Nương tử.” Thẩm Dũng thấy mọi chuyện sắp lộ, vội vàng nói với Phương Nhất Chúc, “Chúng ta đi mua cá đi, ta muốn ăn cá.”

“Được.” Phương Nhất Chúc gật đầu, Lưu Mậu đem rau dưa cho Phương Nhất Chúc, cười nói: “Tiểu đồng đó đúng là rất cơ linh, chỉ là tính tình có chút nóng nảy, dây dưa với mấy tên du côn, hắn nhỏ như vậy, chắc chắn sẽ chịu thiệt.”

Phương Nhất Chúc nghe xong sùng sốt, hỏi: “Hắn cùng đám du côn cãi nhau sao?”

Lưu Mậu gật đầu, cười chỉ chỉ vào một hẻm nhỏ cách đó không xa, “Cũng không biết vì sao, hẻm ngòi chồm hồm hơn nửa canh giờ ở bên trong ngõ nhỏ đó, nhìn chăm chăm sạp hàng của ta, đó chính là nơi bình thường đám du côn hay ngồi đánh bạc, bị hẻm chiếm lấy nên tức giận gây chuyện.”

Phong Nhất Chúc vừa nghe thế liền hiểu chuyện, Tiểu Kết Ba ngồi ở đó nhìn chăm chăm Lưu Mậu... Nàng liếc mắt nhìn Thẩm Dũng, Thẩm Dũng cả kinh, Phong Nhất Chúc trả tiền rau, sau đó xoay người đi mất.

Thẩm Dũng vội vàng đuổi theo, còn không quên quay đầu liếc mắt nhìn thư sinh kia, lại thấy Lưu Mậu nhìn hẻm cười cười, nụ cười có chút hả hê, rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

“Nuông tử.” Thẩm Dũng vội vàng đuổi theo Phong Nhất Chúc, nói: “Chậm một chút, chúng ta đi mua cá đi.”

Phong Nhất Chúc quay đầu lại nhìn hẻm một cái, thấy Thẩm Dũng cũng nhìn nàng, về mặt đuổi lý.

“Sao ngươi lại sai Tiểu Kết Ba đến theo dõi Lưu công tử?” Phong Nhất Chúc hỏi.

“Theo dõi chỗ nào, không phải chỉ là nhìn một chút thôi sao?” Thẩm Dũng biện giải.

Phong Nhất Chúc suy nghĩ nhìn hẻm, hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Ai bảo đi chợ trở về là nàng lại nhắc đến tiểu ca này, tiểu ca nọ.” Thẩm Dũng nhỏ giọng nói, “Ta đây đương nhiên muốn nhìn xem hẻm là người nào, đối với nàng có ý niệm gì không an phận hay không.”

Phong Nhất Chúc ngẩn người, rốt cuộc cũng hiểu, thì ra bình dấm chua của Thẩm Dũng bị đổ, nghĩ tới đây, khoe miệng hơi cong cong, duỗi tay nhéo cánh tay Thẩm Dũng, “Ngươi lại suy nghĩ lung tung cái gì?!”

“Ta đây suy nghĩ lung tung cũng là bình thường.” Thẩm Dũng nói, “Nàng cũng không để ta cùng đi mua thức ăn.”

“Ta là sợ làm lỡ ngươi đọc sách.” Phong Nhất Chúc trừng hẻm.

“Là ta sai rồi, được chưa?” Thẩm Dũng vội vàng nhận sai.

Phong Nhất Chúc cũng không có cách nào khác phát giận, một cây làm chẳng nên non sao, hơn nữa, ghen là biểu thị Thẩm Dũng quan tâm đến mình, nên cũng hòa hoãn nói, “Sau này không cần suy nghĩ lung tung như vậy, Lưu công tử là chính nhân quân tử, hiểu thuận hiểu học, ta còn đang nghĩ lúc rảnh rồi sẽ giới thiệu hai người với nhau, người như hẻm tất nhiên có thể làm thầy tốt bạn hiền.”

“Ta thấy tiểu tử đó một bụng đầy ý nghĩ xấu.” Thẩm Dũng nói.

“Ngươi mới là một bụng đầy ý nghĩ xấu.” Phong Nhất Chúc lắc đầu, kéo Thẩm Dũng đi tiếp, đến khi ra khỏi chợ mua được một con cá lớn và những nguyên liệu nấu ăn khác.

Sau khi trở về phủ, Thẩm Dũng dụ dỗ làm trò, Phong Nhất Chúc cuối cùng cũng cười nói với hẻm như trước, bấy giờ Thẩm Dũng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong bữa ăn, Thẩm Nhất Bác bưng bát, nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn đến dờ ra, đầy một bàn ăn đều là: cá sốt chua ngọt, sườn xào chua ngọt, trứng sốt chua ngọt, thịt cá ướp chua ngọt, khoai tây nạo sợi ướp chua cay, canh cá chua cay, ngó sen ướp chua cay, đậu phộng dầu dấm chua...

Thẩm Nhất Bác còn chưa có ăn đã cảm thấy hàm răng mềm ra, hỏi: “Nhất chúc. . . hôm nay bình dấm bị vỡ hay sao vậy?”

“Đúng rồi phụ thân.” Phong Nhất Chúc cười tùm tùm gấp rau cho tướng công của nàng, “Ngày hôm nay thật nhiều dấm.”

Thẩm Dũng cầm đầu ăn, không dám lên tiếng, Phong Nhất Chúc gấp cho hẻm một miếng trứng, cho hẻm biết mỗi lần hẻm ghen thì một lần ăn thế này.

Mọi người đang ăn hoà thuận vui vẻ, đột nhiên Tiểu Kết Ba lao đảo chạy vào, “Lão gia, lão gia!”

“Làm sao thế?” Thẩm Nhất Bác thấy hẻm mặt mũi trắng bệch, vội vàng hỏi.

“Cháy rồi, chợ phía tây cháy thật lớn a!” Tiểu Kết Ba hô to chỉ về phía Tây.

Tất cả mọi người cả kinh, Thẩm Nhất Bác vội vã đứng lên lao ra đường, vừa nhìn liền thấy chợ phía Tây, khu chợ náo nhiệt nhất Đông Hạng phủ, lửa đang cháy cuộn cuộn.

“Ai nha!” Phong Nhất Chúc cũng sợ hãi, trên đường lúc này đại loạn, Thẩm Nhất Bác vội vàng phân phó nha dịch trong phủ mang theo thùng nước, cùng với Thẩm Dũng và Thẩm Kiệt mang người đi cứu hoả.

Phong Nhất Chúc và đại đa số nữ quyến đều đứng ở phía sau nhìn, thấy mấy phụ thân trên mặt đen như mực, đứng một chỗ khóc lóc, Phong Nhất Chúc liền tiến lại hỏi: “Đại thẩm? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không biết, chúng ta đang buôn bán êm đẹp, thì thấy có mấy quả cây lửa lớn lao xuống, rơi đến sạp hàng của chúng ta, các sạp hàng cháy bùng lên,

mọi người sợ hãi quá thì bắt đầu bỏ chạy.”

Phuong Nhất Chúc nhủ mày, “Cầu lửa lớn?”

“Đúng.. đúng!” Nhiều phụ nhân khác bắt đầu lớn tiếng phụ họa. Đều nói thấy được cầu lửa.

Tiểu Kết Ba quay sang nói với Phuong Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân, giữa ban ngày ban mặt, đang êm đẹp sao lại có cầu lửa bay ra?”

Phuong Nhất Chúc liên tục lắc đầu, cũng là cảm thấy khó tin, thấy đám cháy phía trước đã nhỏ bớt, thì hơi lo lắng cho Thẩm Dững, chạy đến gần, Tiểu Kết Ba vội vã đuổi theo.

Tới bên ngoài chợ, thấy rất nhiều người hoặc nằm hoặc ngồi ở trên mặt đất, có người bị bỏng, mặt bị hun đến đen kịt.

Bọn nha dịch đang không ngừng mức nước dập lửa.

May mà ở ngay đầu chợ có sông, còn có giếng nước, hầu như nam nhân trong thành đều tới đây cứu hỏa.

Phuong Nhất Chúc đi lại chung quanh tìm Thẩm Dững, thế nhưng khuôn mặt của tất cả mọi người đều đen xì, nhìn không rõ ràng, nằng đi thêm về phía trước, lại nghe thấy Tiểu Kết Ba nói, “Thiếu phu nhân, đó là cửa hàng của Lưu công tử!”

Phuong Nhất Chúc đưa mắt theo hướng ngón tay Tiểu Kết Ba chỉ, đúng là như vậy, cửa hàng đang cháy cuộn cuộn, hầu như bị cháy không có gì, lửa đỏ cuộn cuộn khiến cho người xem nhìn thấy mà giật mình.

“Nguy rồi nguy rồi, Lưu công tử không biết đã chạy ra chưa?” Tiểu Kết Ba gấp đến độ giơ chân, đang nói chuyện, lại nghe thấy phía sau có người nói, “Yên tâm, không có chết, ở chỗ này.”

Phuong Nhất Chúc và Tiểu Kết Ba quay đầu lại, liền thấy một người tựa ở chân tường, mặt đen kịt, y phục bị cháy hồng vài chỗ, có điều hình như không bị thương nhiều lắm, gương mặt vầy vầy tay với Phuong Nhất Chúc và Tiểu Kết Ba, đúng là Lưu Mậu.

“Ai nha, Lưu đại ca ngươi không sao chứ?” Tiểu Kết Ba chạy lại gần hỏi.

Lưu Mậu lắc đầu, nhìn Phuong Nhất Chúc, “May mà có Thẩm Thiếu gia cứu ta, ta nợ hần một cái mạng.”

Phuong Nhất Chúc gật đầu, lại có chút lo lắng, hỏi: “Tướng công ở chỗ nào.”

Lưu Mậu đuổi tay chỉ chỉ về phía trước, Phuong Nhất Chúc quay đầu nhìn, thấy một người đang cầm thùng gỗ, chạy tới chỗ nằng, “Nương tử, đừng ở chỗ này, nguy hiểm lắm!”

Phuong Nhất Chúc kéo cánh tay Thẩm Dững, thấy hần không bị thương, lòng cuối cùng cũng buông xuống, dùng tay áo lau khuôn mặt cho hần, hỏi: “Phụ thân đâu? Không có việc gì chứ?”

“Yên tâm, người bên trong cơ bản đều cứu ra rồi.” Thẩm Dững nói, “Phụ thân đang ở phía trước, lửa không còn lớn nữa, chỉ còn lại một ít lửa nhỏ thôi, rất nhanh sẽ được dập tắt.”

Phuong Nhất Chúc yên tâm.

Thẩm Dững lau lau mặt, nói: “Nương tử nằng có biết không? Thật là tà môn, bọn họ đều nói có cầu lửa!”

“Ta cũng thấy được!” Lưu Mậu cũng nói, “Mấy quả cầu lửa rất lớn, từ trên trời rơi xuống.”

...

Rất nhanh, toàn bộ lửa đã được dập tắt, bọn nha dịch một mỗi nghỉ ngơi ở một bên, Thẩm Nhất Bác dẫn theo Lưu Đại Phuong chờ lửa nhiệt ở bên trong giảm bớt sẽ vào kiểm tra. Lần này tổn thất nghiêm trọng, hai người bị chết cháy, thương vong hơn mười người, toàn bộ chợ cơ bản đều bị thiêu hủy, đoạn đường nào nhiệt nhất Đông Hạng phủ, không nghĩ tới trong nháy mắt đã bị đốt thành tro.

Hai hàng lông mày của Thẩm Nhất Bác nhíu chặt, dẫn theo bọn nha dịch khắc phục hậu quả, Thẩm Dững dẫn Phuong Nhất Chúc còn có Tiểu Kết Ba, trước tiên giúp Lưu Mậu trở về nhà. Mẫu thân của Lưu Mậu cũng suýt chút nữa bị hù chết, may là con trai không có việc gì.

Trước khi đi, Thẩm Dững thấp giọng nói vài câu với mẫu thân của Lưu Mậu, rồi mới lôi kéo Phuong Nhất Chúc trở về.

“Ngươi cùng mẫu thân của Lưu công tử nói cái gì thế?” Phuong Nhất Chúc hỏi.

Thẩm Dững hơi nhón mi, cười tủm tỉm nói: “Bí mật.”

Phuong Nhất Chúc thấy hần thần thần bí bí, liền đáp hần một cái, “Ta cũng không cần biết.”

Thẩm Dững cười cười, nhưng lại có chút miễn cưỡng.

“Trống công, người đang suy nghĩ về hoả hoạn lần này sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Đúng thế.” Thẩm Dũng thở dài, “Chuyện này rất cổ quái, vô duyên vô cớ lại xuất hiện cầu lửa... Là họa của trời hay là họa từ người đây?”

Leo: Viên phòng không thành, Dũng ca thật là thất bại ==))

* Đến giờ ăn rồi...

Món đầu tiên ở bài viết là món cá sốt chua ngọt.

Sườn xào chua ngọt thì chắc mọi người quá quen rồi:

Trứng sốt chua ngọt:

Khoai tây nạo sợi ướp chua cay:

Canh cá chua cay:

Ngó sen ướp chua cay:

Đậu phộng dầu dấm chua:

Phù...xong.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Lá sen gói thịt gà cùng người gây lửa

Khi Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc trở về, đã thấy trong nha môn có rất nhiều người, phần lớn đều bị thương. Thẩm Nhất Bác đưa bọn họ đến tập trung trong sân của nha môn, tìm lang trung tới chữa thương trị bông cho mọi người.

Tiểu Kết Ba, Liên Nhi và Tiểu Thạch chạy khắp nơi để giặt khăn tay cho mọi người rửa mặt.

Phương Nhất Chúc kéo Thẩm Dũng vào trong phòng, chuẩn bị bồn nước, đi lấy nước nóng đến để Thẩm Dũng rửa mặt chải đầu.

Khi Thẩm Dũng cởi bỏ y phục, Phương Nhất Chúc mới phát hiện, “Nha!”

“Sao thế?” Thẩm Dũng thấy nàng hoảng sợ liền hỏi.

“Bị bông tróc da rồi!” Phương Nhất Chúc bây giờ mới chú ý tới trên cánh tay Thẩm Dũng có vết bông, liền vội vàng kéo hắn ngồi xuống, dùng nước lạnh lau cho hắn, sau đó chạy ra chỗ lang trung lấy một ít thuốc trị bông vào, rồi vừa cẩn thận bôi thuốc cho Thẩm Dũng, vừa đau lòng nói, “Tại sao lúc này không nói nha.”

Thẩm Dũng cười cười, “Vừa này không thấy đau, hơn nữa chỉ là bị bông một chút, không có gì đâu.”

Phương Nhất Chúc liếc mắt trừng hắn một cái, dùng băng gạc cẩn thận băng bó vết thương, một bên căn dặn, “Không được để vết thương dính nước biết chưa?”

Thẩm Dũng có chút bất đắc dĩ, “Nương tử à, không dính nước thì tắm thế nào được?”

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Vậy để ta giúp ngươi rửa.”

“À?” Thẩm Dũng nhìn chằm chằm Phương Nhất Chúc, “Như vậy sao...”

“Ừ.” Mặt Phương Nhất Chúc đỏ hồng gật đầu, rồi bảo hắn cởi đồ ra, Thẩm Dũng xấu hổ cởi quần áo, chỉ còn lại chiếc quần cộc, nhảy vào bên trong thùng nước.

Phương Nhất Chúc nhắc hắn giữ cao tay, không cho cánh tay chạm vào nước, còn mình thì cầm lấy khăn, cẩn thận lau người cho hắn.

Thẩm Dũng thấy lỗ tai Phương Nhất Chúc đỏ bừng, khăn trên tay nàng xoa rất nhẹ, không nhìn được liền nói, “Nương tử ... mạnh tay lên một chút, giống như mèo cào, thật ngứa chết.” “À...” Phương Nhất Chúc gạt đầu, cố sức dùng khăn tay chà xát.

“À... Nương tử, nàng định giết người sao?” Thẩm Dũng bị đau trong miệng hô to.

Phương Nhất Chúc trừng mắt, “Ngươi sao lại khó hầu hạ như vậy!”

Thẩm Dũng cười, “Bằng không nàng cũng vào trong này, hai chúng ta cùng nhau... á.”

Thẩm Dũng bắt đầu đùa giỡn, còn chưa nói dứt lời, đã bị Phương Nhất Chúc bấm một cái, đau mà chỉ biết nhe răng.

“Lại nói bậy.” Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm, “Có điều, tướng công ngươi sao lại cứu được Lưu công tử?”

Thẩm Dũng suy nghĩ một chút, nói: “Nói cũng khéo, ta vừa chạy đến chợ thì thấy một đại thẩm vừa chạy ra nói Lưu Mậu còn ở trong cửa hàng chưa có đi ra, ta liền chạy vào cứu hắn, hắn bị cái tủ chặn không động đậy được, nhưng cũng may là chưa bị thiêu.”

“Tướng công thật tốt.” Phương Nhất Chúc thả tóc của Thẩm Dũng ra, bắt đầu giúp hắn gội đầu, nhẹ giọng nói, “Vừa rồi mọi người đều nói, ngươi cứu được rất nhiều người.”

“Có gì đâu chứ.” Thẩm Dũng hơi ngượng ngùng nói: “Thấy được thì cứu thôi, không lẽ nhìn người ta chết cháy?”

“Nhưng chính ngươi cũng bị thương.” Phương Nhất Chúc cầm lấy tóc Thẩm Dũng chà chà xát xát, giống như là giặt quần áo.

Thẩm Dũng nhìn Phương Nhất Chúc cười, “Nương tử, chà lưng cho ta nữa.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc để Thẩm Dũng ghé người vào vách bồn tắm, vừa chà lưng cho hắn, vừa hỏi: “Tướng công, ngươi đã từng nghe thấy chuyện cầu lửa từ trên trời rơi xuống chưa?”

“Không có, không biết phụ thân đã nghe thấy bao giờ chưa, kiến thức của phụ thân rộng rãi, có lẽ sẽ biết được.” Thẩm Dũng ghé vào thùng tắm tắm bồn, “Muốn làm ra một quả cầu lửa kỳ thật rất giản đơn, chỉ cần một vòng gỗ rồi quấn vải tẩm dầu chung quanh, khi châm lửa cháy lên sẽ giống như cầu lửa, sau đó ném vào bên trong chợ. Hậu quả của vụ cháy lần này thật vô cùng thảm trọng, không biết là kẻ nào không muốn sống mà cũng không biết xấu hổ lại làm ra những chuyện ác độc thế này!”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc nói, rồi rút ở đáy bồn tắm ra một cái nút, để nước theo ống dẫn nước chảy đi, sau đó lại dùng nước ấm đã để sẵn bên cạnh, dội cho Thẩm Dũng, dội vài lần cuối cùng cũng sạch.

Thẩm Dũng từ trong thùng tắm đi ra, Phương Nhất Chúc đỏ mặt lau người cho hắn, dùng khăn khô mềm cẩn thận lau đi nước còn đọng trên cánh tay bả vai hắn, tóc thì dùng dây bao lên, lát nữa mới lau.

Trong phòng vốn tích tụ hơi nước rất dày dần dần tiêu tán, bọt nước trước ngực Thẩm Dũng chậm rãi chảy xuống, mặt Phương Nhất Chúc lại đỏ thêm vài phần, Thẩm Dũng nhìn Phương Nhất Chúc, nhìn không được bật cười.

Phương Nhất Chúc lau xong cánh tay cho Thẩm Dũng, khi lau đến cổ, Thẩm Dũng ghé lại hôn nàng, bầu không khí ấm áp, khiến lòng Phương Nhất Chúc hoảng hốt, nhét khăn tay cho hắn rồi bỏ chạy.

“Nương tử, không lau nữa sao?” Thẩm Dũng thấy nàng chạy đi thì vội vã hỏi.

Phương Nhất Chúc chạy đến phía sau bình phong, nhỏ giọng nói: “Ngươi tự lau đi, không được làm ướt vết thương, ta chuẩn bị quần áo cho ngươi.”

Thẩm Dũng lắc đầu, cầm lấy khăn bắt đầu lau người.

Phương Nhất Chúc lục tung tủ, tìm ra một bộ quần áo.

Đây là bộ quần áo kiểu văn sinh công tử duy nhất của Thẩm Dũng có màu trắng, thoát nhìn vô cùng trắng trong thuần khiết, nhưng lúc trước chỉ có một màu tuyết trắng, bởi vậy nhìn hơi cứng nhắc. Sau đó Phương Dao tặng cho Phương Nhất Chúc một bức địa lan đặc biệt đẹp, Phương Nhất Chúc theo hình vẽ, dùng chỉ kim tuyến và chỉ tơ đen tỉ mỉ thêu vài đoá địa lan lên trên vạt áo, sau đó lại dùng chỉ bạc thêu một đường viền quanh bộ quần áo, khiến bộ quần áo này nhìn tinh xảo hơn nhiều, vóc người Thẩm Dũng cao lớn khôi ngô, cho dù mặc quần áo trắng cũng sẽ không mang vẻ suy nhược, nhất định rất tuấn lãng tiêu sái.

Phương Nhất Chúc cầm áo lót và bộ quần áo kia, chạy ra khỏi bình phong, vui vẻ nói: “Tướng công, mặc cái này!”

...

Nói còn chưa dứt lời, Phương Nhất Chúc liền ngăn cả người, Thẩm Dũng ở phía sau bình phong, không mặc gì cả, đang ở dùng khăn khô lau người, mà Phương Nhất Chúc đi ra khỏi, vừa vặn nhìn thấy...

“Nương tử, lau phía sau lưng cho ta.” Thẩm Dũng nói, lại đứng lên đi về phía Phương Nhất Chúc.

Phuong Nhất Chúc giờ tay dùng quần áo đánh hấn, Thẩm Dững bắt được quần áo, thấy nàng muốn chạy, liền cười lắc đầu, nói: “Nàng xấu hổ cái gì, hai chúng ta là phu thê, nhìn thấy thì có làm sao.”

Phuong Nhất Chúc là lần đầu gặp tình huống này nên mới luống cuống bỏ chạy, thấy Thẩm Dững không đuổi theo, liền liếc mắt nhìn lại, cũng chỉ thấy Thẩm Dững bắt đầu nghiêm chỉnh mặc quần áo, miệng lầm bầm nói, “Ta đều đã để nàng xem hết, nàng chừng nào mới cho ta thấy đây?”

Mặt Phuong Nhất Chúc càng đỏ hơn, ý tứ kia thật không tốt nha.

Đang xấu hổ, thì nghe thấy có người gõ cửa, “Thiếu gia.”

Thẩm Dững nghe thấy tiếng Tiểu Kết Ba, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lão gia hỏi ngài có rảnh rồi không, có một số việc muốn thiếu gia đến xem xét.”

Thẩm Dững và Phuong Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh trả lời, “Rảnh rồi!”

Phuong Nhất Chúc tiến đến giúp Thẩm Dững mặc quần áo, Thẩm Dững thấy nàng tóc nàng rối loạn, thì đưa tay chỉnh một chút, còn tranh thủ hôn một cái lên má nàng, lỗ tai Phuong Nhất Chúc nóng bừng, Thẩm Dững càng tiến lại gần, hôn lên quai hàm nàng.

Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, cũng hôn trả lại một cái, trên mặt mang theo ý cười, còn có chút ngượng ngùng.

Thẩm Dững thấy thú vị, nha đầu kia tuy rằng e lệ, có điều cũng không phải khó chịu, bảo nàng nhìn của mình nàng cũng nhìn, hôn nàng, nàng cũng đáp lại.

“Đi.” Phuong Nhất Chúc lau qua tóc cho Thẩm Dững, bởi vì chưa có khô, nên trước cứ thả ra, hai người chấp tay nhau đi đến đại sảnh, tìm Thẩm Nhất Bác.

Thẩm Nhất Bác lúc này đang ở bên trong thư phòng, tay cầm một đồng thư lớn, trên bàn đặt một tờ giấy dầu, bên trên có thứ gì đó đen đen, không biết là cái gì.

“Phụ thân.” Phuong Nhất Chúc kéo Thẩm Dững đi vào.

“Tới rồi à?” Thẩm Nhất Bác buông sách, ngẩng đầu nhìn, thấy Thẩm Dững một thân quần áo trắng, sáng ngời, đầu còn đánh vẻ của tiểu ác bá hay sinh sự gây họa trước kia, rõ ràng còn giống một công tử tri thức lễ nghĩa hơn, ông trời cũng coi như có mắt.

Thẩm Dững bởi vì tóc không có vấn đề, nên hơi mất tự nhiên, túm túm ở phía sau, hỏi Thẩm Nhất Bác: “Phụ thân, có chuyện gì thế?”

“À, ta gọi các ngươi đến nhìn vài thứ.” Thẩm Nhất Bác nói, chỉ chỉ thứ đen đen trong bọc giấy dầu ở trên bàn, hỏi: “Có nhìn ra cái gì không?”

Thẩm Dững và Phuong Nhất Chúc nhìn thoáng qua, không thấy được đầu mối gì, hình như là vật gì đó bị đốt cháy.

Thẩm Dững duỗi tay cầm lên, nhìn một chút, chỉ thấy là một quả trứng sắt lớn bằng nắm tay, bên trên có một lỗ thủng, một đầu nối với sợi dây sắt.

“Đây là cái gì nha?” Phuong Nhất Chúc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thẩm Nhất Bác nói, “Vật này phát hiện được ở bên trong đồng phế tích (đồng đồ nát), toàn bộ đều bị cháy đen, hầu như trong cửa hàng bị cháy nào cũng có.”

“Có thật không?” Thẩm Dững cầm quả cầu sắt kia, duỗi tay chọc vào bên trong cái lỗ thủng, đột nhiên nói, “Ôi chao?”

“Làm sao vậy?” Phuong Nhất Chúc hỏi.

Thẩm Dững rút ngón tay ra, lại thấy bên trên đầu ngón tay đều là tro rom rạ màu đen, liền gọi Tiểu Kết Ba, “Đi phòng bếp lấy cho ta một ít rom rạ và dầu hỏa đến đây.”

Tiểu Kết Ba gật đầu chạy vội đi, chỉ chốc lát sau đã đem rom rạ lại.

Thẩm Dững đem rom rạ chia nhỏ, nhét vào bên trong cầu sắt qua lỗ thủng, sau đó rắc dầu hỏa lên, dùng lửa đốt vào bên trong, rồi cầm lấy đầu dây xích.

“À!” Phuong Nhất Chúc chỉ, “Là một quả cầu lửa!”

“Nếu như cầm ở đầu dây xích này rồi ném đi, có thể đi rất xa!” Thẩm Dững cầm lấy đầu dây xích vung tay ném mạnh ra bãi đất trống, cầu lửa kia liền bay đi.

“Nói như vậy, dẫn đốt chợ chính là những quả cầu sắt này gây ra sao?” Phuong Nhất Chúc giật mình hỏi.

Thẩm Dững nhún nhún vai, bảo Tiểu Kết Ba dùng đất chôn quả cầu đi, rồi quay lại nhìn Thẩm Nhất Bác.

Thẩm Nhất Bác gật đầu, nói: “Bên trong những quả cầu sắt này trống không. Tắm dầu hỏa vào, ném cầu sắt này vào trong đám lửa, dầu hỏa bắn ra

ngoài, tất nhiên là đám cháy càng lớn!”

“Là có người cố ý phóng hỏa sao?” Phương Nhất Chúc mở to hai mắt, “Nghĩ ra biện pháp này, đúng thật là ác độc.”

“Ừ.” Thẩm Nhất Bác cũng gật đầu, nhìn Thẩm Dũng, “Ngày mai người đi điều tra một chút, hỏi xem những người ở chợ lúc đó, có thấy những quả cầu này hay không.”

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều gật đầu.

Lúc này, sắc trời cũng không sớm, Thẩm Nhất Bác bảo hai người về phòng nghỉ ngơi trước rồi mai hãy tính.

Đến giờ ăn cơm, Phương Nhất Chúc làm thật nhiều bánh bao, một phần là để Thẩm phu mang đến Trường Nhạc am bố thí, mặt khác làm một ít bánh bao nhân thịt mà Thẩm Dũng thích ăn. Còn phần chia không ít cho những người ở lại phủ nha chữa thương. Mọi người liên tục tán thưởng tay nghề của Phương Nhất Chúc.

Ăn xong, Thẩm Dũng ngồi ở trên bàn trong phòng nâng sách học bài, đều là sách hẩn tìm được ở trong thư phòng của Thẩm Nhất Bác.

Phương Nhất Chúc trước tiên là thu dọn phòng bếp, sau đó thu dọn sân, cuối cùng là thu dọn trong phòng, cầm cái khăn lau vừa lau vừa suy nghĩ có nên đi ngủ hay không.

Lúc đầu Thẩm Dũng có chút buồn bực, nhưng sau suy nghĩ cẩn thận, lại cười hỏi, “Nương tử, sao còn không đi ngủ a?”

“À... Ta rất bận, tướng công người ngủ trước đi.”

“Ta làm sao có thể ngủ trước được?” Thẩm Dũng mỉm cười, “Nàng không phải nói đêm nay sẽ theo ta viên phòng sao?”

“Ách...” Phương Nhất Chúc vò vò khăn lau, nói: “Tướng công, cánh tay người bị thương, không có tiện.”

“Không có việc gì, viên phòng không cần đến cánh tay.” Thẩm Dũng thờ ơ nói.

Phương Nhất Chúc buông khăn lau, chậm rãi đi lại, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế.

Thẩm Dũng duỗi tay sờ sờ cảm nàng, đem người mình ép sát lại gần bày ra bộ dạng lưu manh, cười gọi, “Tiểu nương tử.”

Phương Nhất Chúc mặt đỏ, đẩy đẩy hán ra.

Thẩm Dũng tiến đến ngồi lên giường, vẫy tay với nàng.

Phương Nhất Chúc cũng đi đến bên mép giường ngồi xuống.

Thẩm Dũng vỗ vỗ vị trí bên người, ý bảo nàng ngồi gần lại.

Phương Nhất Chúc nghe lời, cũng tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh hán.

Thẩm Dũng duỗi tay nắm vai Phương Nhất Chúc, hỏi: “Nương tử, biết vì sao không được tự nhiên không?”

Phương Nhất Chúc lắc đầu.

“Hai ta còn chưa có uống rượu giao bôi đâu, ta cũng chưa vén khăn voan, như thế đã viên phòng, nàng ngại ngần là khó tránh khỏi.”

Phương Nhất Chúc cúi đầu không nói.

“Bằng không, chúng ta chọn một ngày lành, làm lại lễ động phòng được không? Ta cũng nên quỳ lạy trước bài vị của cha mẹ nàng.”

Phương Nhất Chúc nghe xong sùng sốt, nắm lấy cánh tay Thẩm Dũng gật đầu.

“Vậy nàng nói xem hôm nào đây?” Thẩm Dũng miết quai hàm của nàng.

“Tùy người chọn lựa.” Phương Nhất Chúc nói, “Ngày nào cũng tốt.”

“Đến lúc đó không cho phép nàng trốn chạy nữa.” Thẩm Dũng cười trêu chọc.

“Sẽ không.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, dựa vào cánh tay Thẩm Dũng, “Lần này người nói cái gì ta cũng sẽ không phản đối.”

“Ừ.” Thẩm Dũng vén chăn lên rồi nằm xuống, “Hôm nay rất xui xẻo, chết và bị thương người nhiều như vậy? Chúng ta phải tìm một ngày vui, viên phòng thật tốt, sau đó nàng sẽ sinh cho ta vài tiểu hài tử.”

Phương Nhất Chúc cười hán, “Người chính là hài tử rồi, còn sinh hài tử nữa sao?”

“Nói lung tung.” Thẩm Dững xúc chần lên đem nạng kéo vào trong, ồ chần: “Ta không phải hài tử, vừa nãy nạng đã xem qua rồi!”

“Nha!” Phương Nhất Chúc đập hấn, “Không biết xấu hổ.”

“Không biết xấu hổ mới cho nạng xem!” Thẩm Dững bỏ nạng về phía Phương Nhất Chúc, hai người vui cười một hồi, Thẩm Dững thấy cơ thể lại có biến động, chỉ sợ kiềm chế không nổi nên không náo loạn nữa, thổi tắt đèn, rồi ôm Phương Nhất Chúc ngủ.

Thẩm Dững ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên nghe thấy âm thanh “cục cục”, hình như là tiếng kêu của gà Lô Hoa. Hấn sừng sốt, vô thức quay sang nhìn Phương Nhất Chúc một chút, thấy nạng ngủ rất say, liền nhẹ nhàng vén màn lên, nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy ngoài cửa có một bóng người.

Đột nhiên Thẩm Dững thấy bóng dáng của người đến có chút quen thuộc, liền nhẹ nhàng mà ngồi dậy, đi xuống giường, cầm lấy giày, hấn sợ đánh thức Phương Nhất Chúc, cho nên không dám xô, chân trần đi ra cửa. Thẩm Dững không mở cửa chính, bởi vì cửa này đã cũ rồi, chỉ cần kéo ra là có tiếng cọt kẹt, nên hấn đi ra từ cửa sổ.

Giường mất nhìn, quả nhiên đứng ở cửa chính là lão đạo sĩ đã lâu không gặp.

“Lão đạo!” Thẩm Dững nhẹ nhàng khép lại cửa sổ, gọi hấn một tiếng, “Sao ngài lại tới đây? Ta nói, ở đây tốt xấu gì cũng là nha môn, sao có thể dễ dàng đi vào được được?”

Trên tay lão đạo cầm một cái bánh bao thịt, vừa cắn vừa nói: “Nha dịch trong nha môn của các ngươi quá vô dụng, nếu như gặp phải một cao thủ, làm sao có thể cản được.”

Thẩm Dững ngồi xổm xuống mang giày, hỏi hấn: “Sao ngài lại đột nhiên tới?”

Lão đạo nhìn Thẩm Dững đi giày, mỉm cười: “Ngươi thật đúng là yêu thương Nhất Chúc a.”

“Tất nhiên.” Thẩm Dững đi giày xong, chờ lão đạo tiếp tục nói.

“Ta bắt được rất nhiều gà rừng, đều là gà tốt, ngày mai ngươi để Nhất Chúc nấu, ăn nhiều một chút.” Lão đạo phân phó.

“À, được!” Thẩm Dững gật đầu, “Làm phiền ngươi rồi.”

Lão đạo đề thấp giọng hỏi, “Ta nghe nói có cháy, ngươi còn đi cứu người?”

Thẩm Dững gật đầu, “Ngài cũng nghe nói chuyện này sao?”

“Đúng vậy.” Lão đạo lại hỏi, “Ngươi và Nhất Chúc có làm sao không?”

“Không có.” Thẩm Dững lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Lão đạo nói, vẫy vẫy tay với Thẩm Dững, “Ta dạy cho ngươi một bộ quyền cước, ngươi nhớ kỹ!”

“A? Được!” Thẩm Dững gật đầu, ngồi xổm trên bậc thang nhìn, lão đạo bắt đầu đánh một bài quyền, lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, nhưng khí lực sinh ra lại không nhỏ chút nào, Thẩm Dững thiếu chút nữa cao giọng khen ngợi.

Lão đạo đánh hai lần, sau đó để Thẩm Dững đánh lại một lần, thấy hấn đã nhớ được cơ bản, liền đưa cho hấn một quyển quyền phổ, “Mỗi ngày đều phải luyện tập, công phu của ngươi còn chưa có được, phải cố gắng hơn nữa!”

“À, được.” Thẩm Dững cầm quyền phổ cũng không biết chuyện gì xảy ra, tự hỏi sao lão đạo hôm nay lại đến dạy công phu?

“Được rồi, có phải ngươi có quen biết một thư sinh, gọi là Lư Mậu hay không?” Lão đạo đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy!” Thẩm Dững vội vàng gật đầu, “Sao ngài biết?”

“Ha ha.” Lão đạo cười cười, “Ngươi cảm thấy hấn thế nào?”

Thẩm Dững suy nghĩ một chút, “Cũng không phải quá quen, chỉ là một thư sinh, có điều rất thông minh!”

Lão đạo gật đầu, “Ngươi nhớ kỹ, người này ngươi có thể kết giao, làm bằng hữu, sau này hấn sẽ giúp được ngươi!”

Thẩm Dững nghe mà cảm thấy kỳ quái, tự nói lão đạo cùng thần thần linh tương thông chắc, sự tình sau này cũng có thể biết sao?

“Ta đi đây.” Lão đạo xoay người muốn đi, Thẩm Dững lại ngăn cản hấn, “Ài, ngài không nhìn Nhất Chúc sao? Nạng thường xuyên nhắc tới ngài.”

“Ách... Hiện giờ không phải lúc!” Lão đạo lắc đầu, nói: “Qua chuyện lần này đã, ngươi cũng đừng nhắc đến chuyện của ta, nếu không trong lòng nạng lại nghi ngờ.”

“Được.” Thẩm Dững gạt đầu, tiến lão đạo ra khỏi cửa, nhoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Thẩm Dững thờ dài, nhìn mấy con gà Hoa Lô để ở trong sân, lắc lắc đầu, trở về phòng.

Trên giường ngủ, Phương Nhất Chúc xoay người, mơ mơ màng màng hỏi, “Tướng công...”

“Ừ, nướng tử, ta vừa dậy đi nhà xí khiến người tỉnh sao?” Thẩm Dững đắp chăn lại cho nàng.

“Không...” Phương Nhất Chúc lắc đầu, dựa vào cánh tay Thẩm Dững, rất nhanh lại ngủ thật say.

Thẩm Dững lại hoàn toàn không buồn ngủ, Lưu Mậu có thể hỗ trợ cho mình? Còn sau đó? Lão đạo sĩ này... đến tột cùng là biết cái gì?

...

Thẩm Dững miên man suy nghĩ một đêm, sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện đã là buổi trưa, Phương Nhất Chúc sớm đã rời giường rồi.

Thay đổi quần áo ra khỏi phòng, Thẩm Dững thấy Tiểu Kết Ba, Tiểu Thạch và Liên Nhi vừa hoan hỉ chạy vừa ôm một đồng lá sen lớn.

Thẩm Dững gọi lại ba người, “Đi chỗ nào?”

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân nói muốn làm lá sen gói thịt gà!”

“Ồ?” Thẩm Dững vừa nghe đến ăn tỉnh thần lập tức tỉnh táo, theo ba người chạy đến phòng bếp.

Phương Nhất Chúc đã đem gà rừng để trong mà lão đạo đem tới xử lý sạch sẽ, cắt thành từng khối từng khối, thịt gà vàng óng, thịt nhiều da mỏng, vừa nhìn đã biết là gà rừng lâu năm.

“Tướng công, tỉnh rồi sao?” Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Dững cười hỏi.

“Ừ.” Thẩm Dững đi vào ôm lấy nàng, lại thấy Tiểu Thạch và Liên Nhi che mắt nói, “Mắc cỡ chết được.”

Phương Nhất Chúc đem lá sen rửa sạch, trải lên trên bàn, ở mặt trên của lá rắc gia vị, hành tỏi gừng, muối, rượu, đường... lại đem thịt gà đã cắt miếng bỏ vào trong, dùng lá sen gói lại, sau đó cho vào nồi chưng... Không lâu sau, hương thơm đã tỏa ra bốn phía.

“A!” Thẩm Dững đối đến nỗi bụng réo liên hồi, hít sâu mấy hơi, tham lam nuốt nước miếng.

Phương Nhất Chúc đem thịt gà chưng ở trong nồi lấy ra, xới com, sau đó chuẩn bị thêm một đĩa tương, gọi mọi người cùng nhau ngồi xuống ăn. Gà kia đúng là gà tốt, vừa mềm lại vừa thơm, cộng thêm tay nghề của Phương Nhất Chúc, lá sen gói thịt gà này ngon đến độ khiến mọi người đều không nỡ lòng ăn hết.

Phương Nhất Chúc xới thêm com cho Thẩm Dững, nói: “Tướng công, ăn no một chút, lát nữa chúng ta đi ra ngoài tra án!”

“Ừ! Tốt!” Thẩm Dững gạt đầu, trong lòng lại hơi khó hiểu, Nhất Chúc không hỏi xem, gà rừng này là từ đâu tới sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Mì sợi trộn tương đậu cùng kiếp nạn lửa trời

Gà rừng lão đạo đưa tới thực sự rất ngon, tay nghề của Phương Nhất Chúc lại tốt, sắc hương vị đều đủ cả, Thẩm Dững càng ăn càng khen không dứt miệng, “Nướng tử, thật ngon.”

Phương Nhất Chúc ngồi ở một bên nhìn hấn, cười nói: “Chậm thôi không nóng, ăn nhiều chút.”

“Ừ, nàng cũng ăn đi.” Thẩm Dững gấp một cái đùi gà đưa đến trước mặt Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc há miệng cắn, đưa tay cầm đùi gà chậm rãi ăn.

Thẩm Dững vui vẻ, bộ dạng nướng tử của hấn ngay cả khi ăn cũng dễ nhìn, mặc dù không làm bộ nhưng cũng không hề khó coi.

Ăn xong com, hai người thu thập một chút, sau đó dẫn theo Tiểu Kết Ba cùng nhau đi ra chợ.

Hiện tại trong chợ đã thành một đồng phế tích, nha dịch đã đem chợ phong kín, đợi khi phá được án sẽ xây lại, những tiểu thương buôn bán trong chợ này đều được phân chia đến những chợ nhỏ hơn chung quanh, bắt đầu buôn bán trở lại.

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững đi vào bên trong đồng phế tích, bắt đầu kiểm tra chung quanh.

“Tất cả đều bị thiêu rụi rồi.” Phương Nhất Chúc thương tiếc nói, “Là ai thiếu đạo đức lại có thể phóng hỏa như vậy?”

“Ừ.” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, nói: “Nương tử, kẻ cố ý phóng hỏa, sẽ bịa ra đủ mọi lý do thôi.”

“Tướng công, người nghĩ là oán thù cá nhân sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Ừ...” Thẩm Dững suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không phải tư oán, vì sao lại muốn phóng hỏa?”

“Thế nhưng, rất nhiều cửa hàng đều bị cầu lửa ném vào, lẽ nào tất cả mọi người đều đắc tội với hắn sao?” Phương Nhất Chúc cảm thấy không đúng lắm.

“Điều này cũng có lý.” Thẩm Dững bất đắc dĩ nói, “Nhưng lại cố ý làm ra loại công cụ phóng hỏa kỳ công như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?”

“Thiếu gia.”

Hai người đang đi ở phía trước, chợt nghe thấy Tiểu Kết Ba ở phía sau ồn ào, “Vị đại thẩm này nói trước đây thẩm ấy đã nhìn thấy cầu lửa.”

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh Tiểu Kết Ba có một lão phụ nhân đang đứng, trong tay cầm một cái rổ, bên trong có đựng rau.

“Đại thẩm.” Thẩm Dững vội vàng kéo Phương Nhất Chúc đi lại gần, hỏi: “Trước đây đại thẩm đã từng nhìn thấy cầu lửa sao?”

“Đúng vậy.” Đại thẩm kia hạ giọng nói với Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc nói, “Lửa này, là lửa trời a!”

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững nhìn nhau liếc mắt, hơi khó hiểu hỏi, “Lửa trời?”

“Đúng thế, trước đây cũng từng xảy ra chuyện như thế này!” Đại thẩm như nhớ lại chuyện có thật, còn có chút sợ hãi, hai tay tạo thành hình chữ thập hướng lên trời bái lạy.

“Cái gì?” Thẩm Dững buồn bực, hỏi: “Trước đây cũng từng xảy ra sao? Là lúc nào?”

“Hơn ba mươi năm trước!” Đại thẩm trả lời nói, “Khi đó ta còn nhỏ, thường đi lên núi chăn dê, một hôm, khi đang trên đường trở về, toàn bộ làng đều cháy, lửa ngày đó thiêu làng ta chính là lửa trời!”

“Đại thẩm khi đó cũng thấy được cầu lửa sao?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Cầu lửa ở trên trời rơi xuống?”

“Giống nhau như đúc!” Đại thẩm chăm chú gật đầu.

“Đại thẩm ở chỗ nào?” Thẩm Dững hỏi,

“À, hiện tại ta đang ở trong Đông Hạng phủ, nhưng trước đây ta sống tại Bá thôn ở ngoại ô cách nơi này hơn mười dặm.”

“Bá thôn sao?” Thẩm Dững gật đầu, “Khó trách.”

“Làm sao vậy tướng công?” Phương Nhất Chúc hiếu kỳ hỏi Thẩm Dững.

“À, Bá thôn là một thôn bỏ hoang, bên trong có rất nhiều phế tích, còn có... Trước đây Đông Hạng phủ và mấy châu huyện xung quanh khi xây dựng đập, dê kẻ lớn đều đem những vật tu sửa còn sót lại ném tới Bá thôn... Cho nên mới có cái tên gọi này.” (Từ Bá trong Bá thôn có nghĩa là dê đập.)

“Nói cách khác trước đây thôn đó không được gọi Bá thôn sao?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Vậy gọi là gì?”

Thẩm Dững do dự một chút, “Ta nói ra, nàng đừng sợ nha.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, tự nói, chỉ là tên gọi thôi mà sao có thể làm cho nàng sợ được?

“Hoạt Phần thôn.” Thẩm Dững trả lời. (Hoạt phần: Một phần của người sống)

“A...” Phương Nhất Chúc kinh ngạc nhảy dựng, tên này vừa nghe đã khiến nàng lông tóc dựng đứng rồi, Hoạt Phần thôn...

“Ha ha ha.”

Đang nói chuyện, vị đại thẩm kia lại nở nụ cười, chỉ vào Thẩm Dững nói, “Người trẻ tuổi thường hay tin vào lời đồn đại, đừng hù dọa nương tử nhà

ngươi.”

Thẩm Dũng sững sốt, Phương Nhất Chúc lại thở phào nhẹ nhõm.

“Hoạt Phần thôn, là do người lớn cố ý đặt tên, chính vì không muốn có người đi vào đó.” Đại thẩm cười nói.

“Vì sao không muốn có người đi vào đó?” Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng đều không hiểu.

“Hoạt phần thực ra đồng âm với lửa đốt*.” Đại thẩm nói, “Nơi đó phong thủy không tốt, đã nhiều lần xảy ra cháy lớn, tổn thất thảm trọng, sau này bị bỏ lại thành bãi hoang phế, nhưng lại có rất nhiều hài tử thường xuyên đến nơi đó chơi đùa, người lớn sợ chúng gặp chuyện không may, cho nên mới sửa lại thành Hoạt Phần thôn, để hù dọa tiểu hài tử.”

*Lửa đốt tiếng Hán Việt là “hỏa phần”. “Hỏa phần” và “hoạt phần” có phiên âm là /huǒ fēn/ và /huó fēn/ cách viết khác nhau nhưng khi gọi, từ “hỏa phần” bị biến âm nên cũng gọi là /huó fēn/.

“À.” Phương Nhất Chúc gật đầu, Thẩm Dũng hỏi tiếp, “Vậy tên gọi gốc của thôn là gì?”

“À, cái này ...” Đại thẩm dường như cũng không rõ ràng.

“Gọi là Loan thôn.”

Lúc này, phía sau có người nói chen vào, “Bởi vì có nhiều những dãy núi nhấp nhô phía phía sau thôn, cho nên có tên gọi này, có người còn nói năm đó có một tiên sinh phong thủy đi ngang qua, nói là phong thủy của thôn không tốt, kỵ ‘thủy’, cho nên phải ra tay trấn áp tà khí.”

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng quay đầu lại, thấy người đến là Lưu Mậu.

“Lưu công tử.” Tiểu Kết Ba thấy Lưu Mậu thì rất vui vẻ, nhìn hắn một vòng, hỏi: “Vết thương khỏi chưa?”

“Ta vốn không bị thương tổn gì.” Nói rồi, Lưu Mậu lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ, đưa cho Thẩm Dũng, nói: “Ta vốn đến nhà môn tìm ngươi, nhưng quan sai nói rằng ngươi đến chỗ này.”

Thẩm Dũng khó hiểu nhận lấy bình sứ, mở ra nhìn một chút, bên trong là thuốc cao màu xanh và vàng, liền giương mắt nhìn Lưu Mậu.

“Đây là thuốc cao làm từ bạc hà và cây kim ngân.” Lưu Mậu nói, “Phương thuốc dân gian, trị bỏng rất tốt, hôm qua ngươi giúp ta đỡ thanh ngang đang cháy như thế, nhất định là bị thương.”

“À.” Thẩm Dũng cười cười, nói: “Vết thương nhỏ thôi, có điều thuốc này hình như rất tốt, cảm ơn.”

Lưu Mậu cũng cười, chấp tay với Thẩm Dũng, vô lực nói: “Là ta phải tạ ơn Thẩm Thiếu gia mới đúng.”

“Ai nha.” Tiểu Kết Ba hơi phiền chán nói, “Hai người không cần cảm ơn đi tạ ơn lại. Nói chuyện cười mở không được sao?”

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu.

Lưu Mậu thở dài, nói: “Hôm qua ngươi cứu ta một mạng, ta đã tạ ơn rồi, hôm nay không phải tạ ơn ngươi vì chuyện đó.”

Phương Nhất Chúc hơi khó hiểu, hỏi: “Vậy, Lưu công tử ngươi cảm tạ chuyện gì?”

“Đa tạ Thẩm Thiếu gia hôm qua đã mở đường cho mẫu thân ta, mấy ngày nữa ta phải vào kinh đi thi.” Khi nói chuyện này thần tình của Lưu Mậu hơi có chút dờ khóc dờ cười.

Phương Nhất Chúc càng khó hiểu, xoay mặt nhìn Thẩm Dũng, nhưng hắn lại nhìn nơi khác, giả bộ chuyện không liên quan đến mình.

“Trương công, ngươi làm gì thế?” Phương Nhất Chúc hỏi hắn.

“Khụ khụ.” Thẩm Dũng làm bộ như mình không làm gì, lên tiếng giải thích, “Đầu có, ta chỉ nói với Lưu lão phu nhân rằng Lưu Mậu đại nạn không chết tất có phúc, hắn lại có tài văn chương, không bằng khuyên hắn vào kinh đi thi thử xem, nhà môn sẽ cấp bạc cho hắn. Nếu còn lo lắng có thể để Lưu mụ mụ đến ở tạm trong nhà môn, làm bạn với mẫu thân, nàng không thấy Lưu mụ mụ thêu rất đẹp sao, để cho bà dạy cho mẫu thân, mẫu thân thêu rất xấu.”

“Hất xì...”

Trong Thẩm phủ, Thẩm phu nhân đang ở trong thư phòng của Thẩm Nhất Bác, bóp vai cho hắn.

Mấy ngày nay Thẩm Nhất Bác đều ở trong thư phòng xem hồ sơ, cũng không biết đang tìm cái gì, Thẩm phu nhân nhìn mà thương, nên hầm canh gà nhân sâm đưa đến, rửa rồi còn tới xoa bóp bấm huyệt cho hắn.

Thấy phu nhân hắt hơi lớn, Thẩm Nhất Bác vội vàng nói, “Sống lâu trăm tuổi, sinh nhiều quý tử.”

“Hừ.” Thảm phu nhân đánh vào lưng hắn một cái, mắng nhẹ: “Già rồi còn không đứng đắn.”

“Không già.” Thảm Nhất Bác vội nói, “Bây giờ mới lớn.”

“Nhìn sách đi, nói mà không sợ người khác nghe thấy chê cười.” Thảm phu nhân lắc đầu vừa tiếp tục bóp vai cho lão gia nhà mình, vừa hỏi, “Mấy ngày nay ông bận rộn tìm cái gì thế?”

“À.” Thảm Nhất Bác suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, hơn ba mươi năm trước cũng từng có một lần cháy lớn.”

“Có chuyện này sao?” Thảm phu nhân giật mình, “Chưa từng nghe nói qua.”

“Hơn ba mươi năm trước mà, khi đó chúng ta vẫn đang ở kinh thành, đến nơi này mới được khoảng gần hai mươi năm thôi, có điều ta chắc chắn đã nghe nói qua.” Thảm Nhất Bác khe khẽ thở dài, tiếp tục lật xem hồ sơ, “Hắn là có ghi chép lại.”

...

Phương Nhất Chúc tự nói, Thảm Dũng không muốn sống nữa sao, nếu lời này bị mẫu thân nghe thấy, không tìm gây đánh hắn mới lạ, có điều nàng vẫn hơi hoài nghi, Thảm Dũng thuận miệng nói, Lư Mụ mụ đã có thể khuyên được Lư Mậu sao? Không phải trước kia mọi người đều khuyên bảo hắn mà không có kết quả sao?

“Nếu không phải Thảm Thiếu gia thuận miệng nói, mẫu thân ta sao có thể lăn lộn trên mặt đất như thế?” Lư Mậu có chút bất đắc dĩ nói, “Còn khóc lóc đòi tìm cái chết, mẫu thân từ trước đến nay luôn có tri thức hiểu lẽ nghĩa, bình thường nói đều nhẹ giọng khuyên bảo, hành xử như tối hôm qua, là lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

“Khụ khụ.” Thảm Dũng sờ sờ mũi, giật mình hỏi, “Thật không?” Phương Nhất Chúc và Tiểu Kết Ba đều xoay mặt nhìn hắn —— thật giỏi? Dạy mẫu thân người ta khóc lóc om sòm còn lăn lộn trên mặt đất?!

Thảm Dũng nháy mắt mấy cái với hai người, Lư Mậu là một con mọt sách, không đánh vào huyết chết của hắn thì không được, đối phó với mọt sách, phải chơi xấu!

Phương Nhất Chúc cảm thấy biện pháp này mặc dù không được đằng hoàng lắm, thế nhưng đúng là hữu dụng, liền quay sang nói với Lư Mậu, “Lư công tử, ngươi yên tâm đi thi đi, chúng ta nhất định sẽ chiều cổ mẫu thân ngươi thật tốt.”

Lư Mậu nhìn hai người, chấp tay thi lễ, chăm chú nói: “Đa tạ.”

“Lúc nào công tử lên đường?” Tiểu Kết Ba hỏi.

Thảm Dũng cười hỏi, “Để làm gì? Muốn đi theo sao?”

“Ai, Thiếu gia, ta đã nói đi theo ngài thì sẽ không theo người khác, nhưng có thể để cho Đông Đông đi theo Lư công tử.” Tiểu Kết Ba nói, “Đông Đông có võ công cũng thông minh, hai người cùng đi không phải có thể chiều cổ lẫn nhau sao?”

“Đông Đông nhỏ như vậy, không biết là ai chiều cổ ai.” Thảm Dũng vội vàng xua tay, “Chọn một nha dịch có khả năng đi theo, mới là tốt nhất.”

“Đông Đông?” Lư Mậu lại hơi có hứng thú, hỏi: “Đông Đông nào?”

“Mạc Đông Đông.” Tiểu Kết Ba trả lời, “Khá là thông minh, là con nuôi của Mạc Phàm Đường.”

“Ừ.” Lư Mậu gật đầu, có điều nhìn thần sắc của hắn, dường như không biết Mạc Phàm Đường là ai.

“Thiếu gia.” Tiểu Kết Ba quay lại nói với Thảm Dũng, “Lần này nếu ngài không cho Đông Đông đi, đoán chừng hắn cũng sẽ đi theo.”

“Vì sao?” Thảm Dũng tự nghĩ: Lư Mậu này cho các người cái gì tốt mà ai cũng hướng về hắn như vậy?

“Sáng nay Đông Đông nhận được một phong thư, từ kinh thành tới, là của cha nuôi hắn, bảo hắn đi đến kinh thành.” Tiểu Kết Ba trả lời.

“Cái gì?” Phương Nhất Chúc và Thảm Dũng đều sùng sốt, “Mạc sư phụ gửi thư sao?”

“Ai nha.” Thảm Dũng vỗ hắn một cái, “Sao ngươi không nói sớm? Trong thư nói cái gì? Sư phụ lúc nào trở về?”

“Thì chốt chỉ có một câu nói đó, những chuyện còn lại không thấy nhắc đến.” Tiểu Kết Ba nói, “Đông Đông nói vài ngày nữa sẽ lên đường, ta đoán cùng với ngày Lư công tử lên kinh cũng không chênh lệch lắm.”

Thảm Dũng và Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc, trong hồ lô của Mạc Phàm Đường rốt cuộc bán thuốc gì? Cũng không biết có chuyện gì không.

“Có người cùng đi như thế tất nhiên là tốt.” Lư Mậu gật đầu, “Đến lúc đó để hắn đi cùng với ta, có điều... tạm thời ta vẫn chưa thể đi.”

“Vi sao?” Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều nhìn hần.

“Hôm qua xảy ra cháy lớn, trong số người bị chết cháy, bị bỏng, đều có bằng hữu của ta, mọi người đều nói là do thiên tai, nhưng nếu là do con người gây nên thì ta nhất định phải nhìn thấy hung thủ chịu tử hình mới có thể an tâm lên kinh dự thi.”

“Được rồi.” Thẩm Dũng đột nhiên nghĩ đến, hỏi: “À, người tại sao biết được tên gọi của Hoạt Phần thôn?”

“Ta nghe mẫu thân kể qua.” Lư Mụ nói, “Mẫu thân ta trước đây từng sống trong Loan thôn, về nguồn gốc của Loan thôn, đều là nghe ông ngoại của người kể lại, đã là chuyện rất lâu rồi.”

“Ừ...” Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều gật đầu.

“Không bằng... chúng ta đi hỏi hỏi Lư mụ mụ một chút?” Phương Nhất Chúc nói, “Biết đâu lại có đầu mối.”

Thẩm Dũng gật đầu.

Lư Mụ lập tức dẫn đường, mọi người cùng đi đến Lư gia.

“Đúng rồi, nhà người hình như rất gần Hoạt Phần thôn?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ, nhiều người ở chỗ ta, đều từng là người tại Hoạt Phần thôn, sau đó phải chuyển đi nhưng bởi vì đối với thôn cũ vẫn có cảm tình, cho nên cũng không đi quá xa.”

“À.” Thẩm Dũng lại hỏi, “Đúng rồi, người vừa nói, người xem phong thủy kia nói Loan thôn kỵ “thủy”, nhưng ta thấy hình như kỵ “hỏa” mới đúng.”

“Là sợ mất nước.” Lư Mụ có chút bất đắc dĩ nói, “Lúc đầu tất cả mọi người không rõ ý tứ trong đó, sau mới rõ ràng, kỵ “thủy”, cũng không phải là sợ nước, mà là sợ không có nước.”

Mọi người đi đến Lư gia, vừa lúc Lư mụ mụ đang chuẩn bị cơm tối, Phương Nhất Chúc để Lư mụ mụ nói chuyện cùng với đám người Thẩm Dũng, chính mình thì chạy đến phòng bếp làm cơm.

“Nghe nói tay nghề của Thiếu phu nhân rất tuyệt, hôm nay rốt cuộc cũng có lộc ăn.” Lư mụ mụ cười bưng trà đến cho Thẩm Dũng, sau đó cũng ngồi xuống.

“Mẫu thân, Thẩm Thiếu gia muốn hỏi một số chuyện về Hoạt Phần thôn.” Lư Mụ dịu mẫu thân hần ngồi xuống, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh.

Thẩm Dũng nói với hần, “Gọi Thẩm Dũng là được rồi, cái gì mà thiếu gia với chả ít gia.”

Lư Mụ cười gọi hần một câu Thẩm huynh, tính tình của hai người hình như rất hợp nhau.

Lư mụ mụ có chút khó hiểu, hỏi: “Hoạt Phần thôn làm sao vậy?”

“Là về chuyện cháy ở chợ lần này.” Thẩm Dũng nói, “Ta nghe nói, ba mươi năm trước, Hoạt Phần thôn hay chính là Loan thôn, cũng xảy ra chuyện cầu lửa từ trên trời giáng xuống, thiêu hủy cả một thôn trang, có đúng hay không?”

“Ừ.” Thẩm phu nhân nhẹ nhàng thở dài, nói: “Đúng vậy, chuyện này cứ ba mươi năm xảy ra một lần.”

“Ba mươi năm xảy ra một lần?” Thẩm Dũng kinh ngạc: “Cứ ba mươi năm sẽ phát sinh một lần hỏa hoạn sao?”

“Đúng, việc này ta cũng là nghe trưởng bối nói, tính toán ngày, cũng vừa đúng ba mươi năm rồi.”

Sau đó, Lư mụ mụ bắt đầu giảng giải cho đám người Thẩm Dũng, đúng là không thể tưởng tượng nổi, ba mươi năm sẽ xảy ra kiếp nạn thiên hỏa một lần.

Nghe xong tự thuật thật dài, Thẩm Dũng sững sờ nhìn Lư mụ mụ, không chỉ có hần, ngay cả Tiểu Kết Ba và Lư Mụ cũng đều cảm thấy khó tin.

Lúc này, Phương Nhất Chúc dọn cơm đi ra, nàng thấy có sẵn mỳ sợi trong phòng bếp nên quyết định nấu một nồi mỳ lớn.

Trong phòng bếp vừa lúc có ít thịt, còn có đậu khô và rau xanh, trước tiên Nhất Chúc đem thịt băm nhỏ, xay đậu khô nát và cắt nhỏ rau xanh xào chín, sau đó đem đậu và thịt cho thêm gia vị bỏ vào trong nồi đun nhỏ lửa, làm nước tương. Tiếp theo nấu mì lên, rồi đổ nước tương và cho rau vào, rắc thêm đậu phộng và hành thái lên trên, cuối cùng bưng ra bàn ăn.

Mọi người thấy thức ăn được bưng lên đều thu lại tâm tình, tập trung ăn mì, vừa ăn một miếng vào miệng đã bị mỳ thực khơi dậy hứng thú.

“Ai u!” Lư mụ mụ tán thưởng liên tục, “Tay nghề của thiếu phu nhân thực sự là vô cùng tốt.” Vừa nói, vừa vỗ vỗ vai Lư Mụ, cười nói: “Thấy chưa? Mau tìm cho mẫu thân một người con dâu tốt, như thế mẫu thân mới an tâm.”

Phương Nhất Chúc ngồi xuống bên cạnh Thẩm Dũng nghe Lư mụ mụ khích lệ như thế, hơi ngượng ngùng cười cười, đảo mắt sang bên cạnh thấy

ngoài miệng Thẩm Dững cũng ăn liên tục nhưng nhãn thần lại ngơ ngác, dường như đang có tâm sự gì đó.

“Tướng công, làm sao vậy?” Phương Nhất Chúc hỏi hẩn.

“À...” Thẩm Dững nhìn nàng một chút, than nhẹ, “Chỉ là đang nghĩ, lửa trời này, thực sự khó hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cá nướng cùng cồn lôi

Ăn xong mỳ, Lưu Mậu ngăn cản Phương Nhất Chúc đang muốn đi rửa bát, giành lấy mâm, ấn nàng ngồi xuống bên người Thẩm Dững, chính mình thì bưng mâm đi xuống phòng bếp.

Lưu Mậu rót trà cho mọi người, rồi cũng ngồi xuống nói chuyện.

Phương Nhất Chúc thấy vẻ mặt Thẩm Dững u sầu, duỗi tay vỗ vỗ vai hẩn, “Tướng công.”

“Ừ?” Thẩm Dững nhìn Phương Nhất Chúc, “Nương tử.”

“Đang nghĩ cái gì đó?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Mặt mày thật khó coi.”

“À... Ta chỉ cảm thấy cổ quái, nếu nói ba năm xảy ra họa loạn một lần, vẫn còn hợp lý, chắc là có kẻ ba năm lại muốn làm chuyện xấu, thế nhưng ba mươi năm một lần, thời gian giữa các lần cũng quá lâu đi? Đời người có mấy cái ba mươi năm như thế?”

“Có thể là vài thế hệ?” Tiểu Kết Ba hỏi.

“Vài thế hệ làm buôn bán còn hợp lý, sao có khả năng vài thế hệ làm chuyện phóng hỏa?” Thẩm Dững lắc đầu liên tục, “Không đúng... chắc chắn có chỗ nào đó không hợp lý.”

“Chỉ bằng đi ra ngoài một chút? Ở trong này suy nghĩ, cũng khó có thể nghĩ ra cái gì.”

Lúc này, Lưu Mậu đột nhiên mở miệng, rồi đi đến cái tủ bên trong phòng lấy ra một chiếc cần câu và một cái giỏ trúc.

“Muốn đi câu cá sao?” Tiểu Kết Ba hăng hái.

“Ừ.” Lưu Mậu gật đầu, “Từ lúc tu sửa đập, cá trong sông cũng nhiều lên, vừa lúc có thể đi câu.”

Thấy Tiểu Kết Ba vui vẻ cầm theo cái giỏ trúc đi ra ngoài cùng Lưu Mậu, Thẩm Dững cũng chỉ biết kéo Phương Nhất Chúc đuổi theo.

Phương Nhất Chúc nắm cánh tay Thẩm Dững, đạp lên những hòn sỏi nhỏ im lặng ở ven đường đi về phía trước.

“Nương tử.” Thẩm Dững xoay mặt nhìn Phương Nhất Chúc, “Nàng có suy nghĩ gì hay không?”

Phương Nhất Chúc giương mắt, khó hiểu: “Suy nghĩ gì cơ?”

“À... Về vụ án lần này.” Thẩm Dững hơi cau mày.

Phương Nhất Chúc nhìn hẩn một chút, duỗi tay, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm của Thẩm Dững, thấp giọng nói, “Đừng cau mày nha tướng công.”

Thẩm Dững sùng sột.

Phương Nhất Chúc cười nói, “Phụ thân mới là tri phủ, người tra án chỉ là hỗ trợ, phải cao hứng mới đúng, đầu mỗi kiểu gì cũng sẽ tìm ra, người xấu rồi cũng sẽ bắt được, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.”

Một lát sau Thẩm Dững mới hồi phục lại tinh thần, thờ dài một hơi, xấu hổ sờ sờ đầu, nói: “Cũng đúng... ta nghĩ quá nhiều rồi.”

“Chúng ta đi bắt cá đi, bắt được lát nữa nướng cá kiểu dân gian cho người ăn.” Phương Nhất Chúc kéo Thẩm Dững đi về phía trước cười nói.

“Cá nướng dân gian?” Thẩm Dững nghe thấy có thức ăn liền cười, “Phương pháp nướng cá dân gian sao?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc vỗ vỗ túi nhỏ treo bên hông, “Bên trong có bột gia vị rất thích hợp chế biến các món dân dã, là cha ta dùng các hương liệu

ché thành, bất kể là cá nướng hay thịt quay... Chỉ cần rắc một ít lên, đều trở thành mỹ vị không gì sánh được.”

“Thật không?” Thẩm Dững lập tức mong chờ món cá nướng của nàng, suy nghĩ một chút, liền tiến đến bên tai Phương Nhất Chúc nhỏ giọng nói thầm: “Có điều nàng xem Lưu công tử tay yếu chân mềm, đến lúc cá không cần thận lại bị cá câu lại thì khổ.”

Phương Nhất Chúc cười lớn liếc Thẩm Dững, “Tướng công xấu quá.”

Thẩm Dững xấn xấn tay áo, “Không sao, đến lúc đó ta sẽ vớt hán và cá lên, rồi chúng ta đem hán làm mồi câu.”

...

Lưu Mậu và Tiểu Kết Ba đi ở phía trước, nghe thấy Phương Nhất Chúc bị Thẩm Dững chọc cười vui vẻ.

“Thiếu gia nhất định đang đùa giỡn thiếu phu nhân.” Tiểu Kết Ba vuốt vuốt miệng lắc đầu.

Lưu Mậu lại nói, “Thiếu gia và thiếu phu nhân nhà người thật ân ái, đúng là khiến người ngoài hâm mộ.”

“Tất nhiên.” Tiểu Kết Ba vỗ ngực, “Thiếu phu nhân nhà ta là nương tử tốt mà đót đèn lồng cũng khó tìm được.”

Lại đi thêm một đoạn đường, ra đến bờ sông.

“Sông nhỏ như vậy sao?” Phương Nhất Chúc hơi ngạc nhiên, hồ sen trước mặt lại nói là sông, không bằng nói là một vũng nước lớn còn hợp lý hơn, “Ồ đây có cá sao?”

“Có.” Lưu Mậu quay đầu, nói: “Vốn là sông nối với sông, ở gần đây có rất nhiều sông thông ngầm với nhau, sau khi sửa đập, nước đều theo các dòng ngầm mà đến, cho nên mặc dù là sông nhỏ nhưng vẫn có cá, thậm chí còn nhiều hơn trước.”

“À.” Phương Nhất Chúc gật đầu, lúc này... chợt nghe mơ hồ có tiếng “ầm ầm” truyền đến.

“Đây là âm thanh gì vậy?” Phương Nhất Chúc khó hiểu, vừa đưa mắt nhìn xa xa, chỉ thấy phía trước là mặt sông, chệch về phía tay phải là đập nước, và Hoạt Phần thôn đã hoang phế, phía tay trái là một cánh đồng lớn, còn phía sau là Đồng Hạng phủ.

“Oa, tiếng này giống như tiếng thiên quân vạn mã đang kéo đến vậy.” Thẩm Dững cũng không xác định được.

“Không phải, chỉ là tiếng sấm thôi.” Lưu Mậu tìm một chỗ thích hợp bên bờ sông ngồi xuống, mắc mồi vào lưới câu, vung cần lên, sau đó nhìn chăm chú vào chỗ bong bóng nổi lên trên mặt sông.

“Tiếng sấm?” Phương Nhất Chúc ngẩng mặt nhìn lên trời, không hề thấy bóng dáng của mây đen, liền hỏi: “Trời sắp mưa sao?”

“À, không cần lo lắng, sấm trời hạn mà thôi, hàng năm vào thời điểm này thường xuyên xảy ra hiện tượng đó.” Lưu Mậu thờ ơ trả lời, “Sét đánh xuống trời cũng không mưa.”

“Thật không?” Phương Nhất Chúc khó hiểu, “Còn có loại chuyện này ư?”

“Ừ.” Lưu Mậu ngáp một cái, tiếp tục nhìn chăm chăm bong bóng cá trên mặt nước.

Thẩm Dững cảm thấy chuyện này cũng không có gì, liền đi chung quanh, tìm một cọc gỗ khô, phui phui bụi, rồi vẫy tay với Phương Nhất Chúc, ý bảo nàng ngồi xuống.

“Không có mưa, sao lại có sét đánh?” Phương Nhất Chúc vẫn rất hiếu kỳ.

“À...” Thẩm Dững đột nhiên sờ sờ đầu, nói: “Sét đánh trong mưa là bình thường... nhưng đôi khi không có mưa sét vẫn đánh.”

Phương Nhất Chúc tiến đến gần nhìn hán, duỗi tay xoa xoa mi tâm hán, “Lại cau mày rồi nha.”

Thẩm Dững nắm lấy tay nàng, cười rồi ghé lại hôn một cái.

Phương Nhất Chúc cả kinh, nhìn trái phải, thấy Lưu Mậu ở bờ sông ngủ gà ngủ gật còn Tiểu Kết Ba đang đào đất để bắt giun làm mồi, không hề chú ý đến hai người, mới thở phào nhẹ nhõm, liếc Thẩm Dững.

Thẩm Dững cười cười, nói với Lưu Mậu: “Lưu huynh, người nghe nói đến cởn lỏi chưa?”

Lưu Mậu nghe xong hơi sững sốt, nhú nhú mày, đột nhiên quay đầu, hỏi: “Thẩm huynh hoài nghi... lừa trời này chính là do cởn lỏi?”

Thẩm Dững nhún vai, “Cũng không phải không có khả năng này.”

“Cũng phải.” Lưu Mậu để Tiểu Kết Ba cầm cần câu, đi lại ngồi xuống đối diện Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc, nói: “Cởn lỏi... không dối gạt Thẩm huynh, khi nghe mẩu thân nhắc tới chuyện lừa trời, ta nghĩ đến cởn lỏi, thế nhưng ngày ấy lúc ta tự mình trải qua đại hỏa, có thể khẳng định, lừa đó không

phải do cơn lòi gây ra.”

Thẩm Dũng gật đầu, không nói gì.

Phương Nhất Chúc hiểu kỳ, lại hỏi: “Cái gì mà cơn lòi?”

“Cơn lòi là một loại sấm sét.” Luru Mậu nói, “Thường xuất hiện vào mùa hè sau giờ Ngọ, khi có tiếng sấm, trên không trung sẽ hình thành một quả cầu lửa thật to, rơi xuống mặt đất, gây ra cháy lớn.”

“A?” Phương Nhất Chúc sùng sốt, nhìn Thẩm Dũng, “Vậy không khác lắm so với vụ hỏa hoạn lần này.”

“Không phải.” Luru Mậu lắc đầu, “Thứ nhất, sét đánh sinh ra lửa cuộn, phần lớn chỉ xuất hiện ở những khu vực trống trải, phố chợ Tây sầm uất tấp nập, không có nhiều khả năng. Hơn nữa muốn sét đánh tắt nhiên trời phải u ám cuồng phong gào thét, trước lúc xảy ra hỏa hoạn trời quang mây tạnh, cũng không nghe thấy tiếng sét. Mặt khác, cơn lòi chỉ hình thành duy nhất một quả cầu lửa, cũng rất lớn, không phải loại cầu lửa nhỏ nhỏ như thế.”

“Cũng đúng.” Thẩm Dũng gật đầu, rồi quay sang nói với Phương Nhất Chúc, “Dù sao cũng phải có sét mới có cầu lửa được.”

Ba người đang nói chuyện, chợt nghe Tiểu Kết Ba kêu lên, “A, cần câu rồi, cần câu rồi!”

Luru Mậu vội vàng chạy đến, Phương Nhất Chúc cũng nhảy dựng lên, đi tìm vài khối đá lại xếp tạm thành một cái bếp, nhặt vài cành cây đến châm lửa chuẩn bị nướng cá.

Thẩm Dũng nhìn nàng xếp mấy cành cây thành một cái giá, sau đó lấy củi khô, dùng đồ đánh lửa châm lửa. Phương Nhất Chúc quay đầu lại, thấy Thẩm Dũng nhìn chăm chăm mình đến ngẩn ra, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Tiểu Kết Ba đem vảy cá cạo đi, rửa sạch, rồi đưa cho Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc lấy hai nhánh cây, xuyên qua thân cá, gác ở trên đồng lửa, lại rắc lên một ít bột gia vị, không bao lâu sau cá nướng tỏa ra hương thơm nức mũi.

Rất nhanh, Luru Mậu lại câu được thêm mấy con cá nữa, Tiểu Kết Ba vui vẻ nói, “Sông này đúng thật là nhiều cá.”

“Ừ, từ khi đập lớn được xây dựng thì ngày càng nhiều.” Luru Mậu lại khen, “Đập lớn này thực sự rất tốt, từ khi được xây nên, nước mưa không tràn vào giống những năm trước nữa, nước chỉ vào một chút, không nhiều không ít vừa đủ, không xảy ra lũ lụt, cá trong sông cũng nhiều lên.”

“Trước đây xảy ra lũ lụt sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ. Hàng năm vào thời gian này, trời thường xuyên mưa, nghe mẫu thân ta kể, ngập úng nhỏ là thường xuyên, còn ngập úng lớn cũng có ít nhất một hai lần. Đúng rồi, có người còn nói, đã từng xảy ra một trận lũ lụt rất lớn, mưa gió hơn nửa tháng, chết rất nhiều người, phòng ốc đều bị hủy trong nước lũ.”

“Lũ lụt lần đó là xảy ra trước đại hỏa sao?” Thẩm Dũng hỏi, “Hai người lúc đó không sao chứ?”

“Đại hỏa à?” Luru Mậu suy nghĩ một chút, nói: “Đại hỏa hình như xảy ra trước lũ lụt... Có điều là cùng một năm.”

“Cùng trong một năm sao?” Thẩm Dũng giật mình, “Chắc chắn chứ?”

“Ừ.” Luru Mậu gật đầu, “Ta nhớ rõ mẫu thân đã từng nói, lúc đó bởi vì lũ lụt mới quyết định xây dựng lại đập, toàn bộ thôn trang chịu thiệt hại của lũ lụt và hỏa hoạn đều triệt để phá bỏ, nhiều gia đình phải rời đi nơi khác, những nhà không có bạc thì ở vùng gần Loan thôn xây dựng nhà cửa, những nhà có bạc thì trực tiếp vào trong Đông Hạng phủ sinh sống.”

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu, “Có chuyện như vậy à...”

“Cá chín rồi!” Đúng lúc này, Phương Nhất Chúc quay lại hô to với ba người.

Mấy người đi lại gần, nhận lấy cá nướng Phương Nhất Chúc đưa cho, ăn.

“A!” Tiểu Kết Ba nhai cá nướng bên ngoài giòn giòn bên trong mềm ngọt, tí mắt khen: “Thật ngon nha, thiếu phu nhân cô làm thế nào vậy? Sao lại có hương thơm đặc biệt thế?”

“Đúng vậy.” Luru Mậu hỏi, “Bỏ gia vị vào sao?”

“Ta có rắc vào chút hương liệu.” Phương Nhất Chúc cũng cắn ăn mấy miếng, nói: “Nhưng cá ngon còn bởi vì thịt cá chắc, đây hẳn là cá từ sông lớn vào.”

“Cá sông cũng có thể ăn sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, nói: “Cá sông lớn, da dai, thịt chắc, cá trong sông nhỏ thì kém hơn một chút, thịt cá càng chắc thì ăn càng ngon.”

“À.” Thẩm Dững nghe thế, vừa cúi đầu ăn cá, vừa suy nghĩ.

“Trước đây, Loan thôn có bao nhiêu dân, có ai biết không?” Thẩm Dững hỏi Lưu Mậu, “Hoặc là hiện tại có bao nhiêu dân Loan thôn đang ở Đông Hạng phủ?”

“Cái này không dễ tra lắm.” Lưu Mậu suy nghĩ một chút, “Có điều trong nha môn hẳn là có ghi chép, ghi lại địa chỉ, nghề nghiệp ... của từng người trong hộ gia đình, mấy thứ này trong tay quan gia đều có.”

“Đúng!” Thẩm Dững vội vàng cầm lấy cả nường cán mấy miếng cuối cùng, rồi vứt nhanh cây đi, nắm tay Phương Nhất Chúc nói: “Đi, nường tử, chúng ta quay về phủ xem!” Nói xong, liền kéo nường chạy đi.

“Ai, thiếu gia?!” Tiểu Kết Ba đuổi theo vài bước, Thẩm Dững lại xua tay với hắn, “Người ở đây giúp đỡ Lưu huynh thu thập đồ đạc.” Nói xong, đã chạy không thấy bóng dáng.

“Trống công, đi đâu đó?” Phương Nhất Chúc chạy theo Thẩm Dững, khó hiểu hỏi.

“Trở lại tra xét hồ sơ năm đó, xem đến tột cùng là có bao nhiêu người ở Loan thôn.” Thẩm Dững trả lời.

“Người muốn tra người nào?” Phương Nhất Chúc vẫn không hiểu.

“À... chưa rõ lắm, nhưng ta đột nhiên nghĩ tới một đầu mối, phải tra xét mới biết được.” Thẩm Dững cũng không nói rõ ràng, kéo Phương Nhất Chúc chạy ào vào trong nha môn, thẳng đến thư phòng.

Lúc này, Thẩm Nhất Bác vừa vận cũng đang ở trong thư phòng xem sổ sách, thấy Thẩm Dững chạy đến, khó hiểu hỏi: “Làm cái gì vậy?”

“Phụ thân.” Thẩm Dững vừa đáp lời, vừa chạy đến giá hồ sơ trong phòng, miệng hỏi: “Có ghi chép về các hộ gia đình trước đây của Hoạt Phần thôn hay không? Hoặc là ghi chép về những người dời đến Đông Hạng phủ ba mươi năm trước?”

Thẩm Nhất Bác nghe xong, nhìn Thẩm Dững một chút, gật đầu, “Có, đang trên tay ta đây.”

Thẩm Dững sững sốt, lát sau sò sò đầu, “Phụ thân đã xem rồi sao?”

Thẩm Nhất Bác mỉm cười, lắc đầu: “Ta chỉ nghĩ những ghi chép này có thể có quan hệ với hoả hoạn năm đó, cho nên tiện tay lật xem chút, người có cái đầu mối gì sao?”

“À.” Thẩm Dững gật đầu, nói, “Con cảm thấy có vài điểm rất cô quái.”

“Nói nghe một chút.” Thẩm Nhất Bác chỉ chỉ cái ghế ý bảo hắn và Phương Nhất Chúc ngồi xuống nói.

Thẩm Dững kéo hai cái ghế rồi nắm tay Phương Nhất Chúc ngồi xuống đối diện Thẩm Nhất Bác, trước đem đầu mối nghe được từ Lưu Mậu nói một lần.

Thẩm Nhất Bác nhíu mày kinh ngạc, “Cứ ba mươi năm lại có một kiếp nạn lửa trời sao?”

“Đúng thế” Thẩm Dững nói, “Lúc này, khiến con hoài nghi nhất chính là, trước nay vẫn cháy ở Loan thôn, hiện nay mặc dù Loan thôn đã biến thành thôn hoang, nhưng nếu là thiên tai ba mươi năm một lần, vậy thì cháy vẫn phải xảy ra tại thôn hoang kia mới đúng, phụ thân thấy có đúng không?”

“Ừ.” Thẩm Nhất Bác gật đầu, “Nhưng gặp tai hoạ hôm nay lại chính là cư dân ở Loan thôn trước kia, ta đã điều tra qua, chợ Tây có tám phần mười là người của Loan thôn buôn bán ở đó, nói cách khác, hoả hoạn là nhằm vào cư dân.”

“Đúng là như vậy.” Thẩm Dững gật đầu, “Cho nên con nghĩ, ba mươi năm trước, có phải đã xảy chuyện kỳ quái gì hay không?”

“Chuyện kỳ quái...” Thẩm Nhất Bác cúi đầu trầm ngâm.

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, hỏi: “Trống công, có phải do chuyện tu sửa lại đề đập?”

“Đúng!” Thẩm Dững vỗ tay một cái, “Nường tử cũng nghĩ thế sao?”

Phương Nhất Chúc hắc hắc cười cười, nói: “Vừa rồi Lưu Mậu không phải đã nói sao, từ sau khi tu sửa đập, Loan thôn vốn mưa gió bình thường cũng biến thành không mưa mà sét đánh, sau đó trong sông cá lớn cũng nhiều thêm.”

“Không mưa mà sét đánh?” Thẩm Nhất Bác nghe đến đó lại sững sốt, bỗng nhiên đứng lên, đi đến giá sách tìm kiếm, không bao lâu sau, tìm ra được một quyển sách sử, nói: “Trong sách sử này đúng là từng có chuyện lạ như thế, vùng Hán Trung, từng có nạn đại hồng thủy, mười năm một lần, bên cạnh đó cũng gặp phải sét đánh ra lửa, hay chính là cồn lõi, thiêu hủy toàn bộ thôn trang. Mà vùng Trung Thục, cũng từng có hiện tượng rồng nước cuộn ba mươi năm một lần, sau này bởi vì xây dựng đập lớn, mà chuyện rồng nước cuộn cũng không còn xảy ra nữa.”

“Có chuyện kỳ lạ thế sao?” Phương Nhất Chúc nghĩ nghĩ một chút, “Đó là vì sao?”

“Những thiên tai này xảy ra, đều có nguyên nhân nhất định, cùng với địa thế núi sông có quan hệ rất lớn, mà đập nước chính là biện pháp hay nhất để cải biến xu thế của núi sông.” Thẩm Nhất Bác nói, “Bởi vậy những nơi xây dựng đập lớn, tai họa thường không còn.”

“À...” Phương Nhất Chúc nghe rõ, quay sang hỏi Thẩm Dũng, “Tướng công, người có phải nghĩ, lúc trước cháy là bởi cồn lồi, sau đó tu kiến đập lớn, sẽ không xảy ra nữa?”

“Đúng thế!” Thẩm Dũng gật đầu, “Nương tử vừa rồi cũng nghe thấy, sấm sét xa vời cuộn cuộn, nhưng lại không có mưa, cũng không có cồn lồi... Cho nên ta nghĩ, hỏa hoạn lần này, có phải hay không có người bởi vì cồn lồi không xảy ra mà cố ý muốn tạo nên, dù sao... phương pháp phóng hỏa có rất nhiều, làm gì phải mất công chuẩn bị những quả cầu sắt công phu kia, phóng hỏa ngay đó chính là muốn nhắc lại chuyện xưa?”

“Dùng nhi nói có lý.” Thẩm Nhất Bác cũng gật đầu, hỏi: “Vậy lần này là người phương nào phóng hỏa, nguyên nhân phóng hỏa là gì? Người đến đây tra ghi chép về Loạn thôn bởi vì nghĩ người phóng hỏa chính là người trong thôn sao?”

“Đúng thế... Con có một cách giản đơn để tìm ra.” Thẩm Dũng sờ sờ đầu, nói: “Ba mươi năm một lần tai họa, đối với phần lớn người dân Loạn thôn là tai họa khủng khiếp, nhưng đối với một số người là tai họa mà cũng là may mắn!”

“May mắn Thẩm Nhất Bác sững sốt, suy nghĩ một chút, hỏi: “Ai lại là người thích tai nạn này?”

“Cũng không phải không có.” Phương Nhất Chúc đột nhiên nói, “Vừa rồi Lưu đại nương không phải đã nói, toàn bộ Loạn thôn đều rời đi sao, vậy những người đào bùn đắp đê nhất định rất cao hứng nha, còn có những cửa hàng làm việc buôn bán hương nến quan tài, hoặc là những tiên sinh phong thủy...”

Phương Nhất Chúc nói đến đó, thấy mắt của Thẩm Dũng và Thẩm Nhất Bác đều sáng lên, liền tiến đến bên người Thẩm Dũng, hỏi: “Tướng công, ta nói có đúng không?”

“Rất có thể.” Không đợi Thẩm Dũng mở miệng, Thẩm Nhất Bác đã cướp lời nói, “Ta lập tức bảo Thẩm Kiệt đi thăm dò, những người năm đó phụ trách tu sửa đê đập cho Loạn thôn, thợ mộc, thợ xây... Còn có cửa hàng quan tài, phường buôn bán hương nến, thầy tướng số, thầy địa lý.”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bánh chưng ngũ bảo cùng cửa hàng giấy

Thẩm Nhất Bác ra lệnh, Thẩm Kiệt lập tức mang theo người, đi điều tra những hộ gia đình và thương gia của Loạn thôn. Thẩm Dũng cùng phụ thân ở trong thư phòng, đem những tài liệu ghi chép có liên quan đến Hoạt Phần thôn ra tra tìm một lượt.

Phương Nhất Chúc thấy mọi người đều bận rộn, cũng không quấy rầy nữa, cầm một cái giỏ, chuẩn bị ra ngoài mua thức ăn.

“Thiếu phu nhân, cô đi đâu vậy?” Liên Nhi cười hi hi chạy đến, “Có phải là đi chuẩn bị thức ăn cho buổi tối không?”

Phương Nhất Chúc gật đầu, hỏi: “Đúng thế, buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Ăn bánh chưng được không?” Liên Nhi cong cong môi cười, mấy ngày nay nha đầu này đang thay răng, răng nanh rụng mất một chiếc, khi cười để lộ một lỗ thủng trên hàm, tiểu nha đầu lại thích chưng diện, đưa tay lên che miệng, nhìn thật đáng yêu.

Phương Nhất Chúc vuốt tóc Liên Nhi, hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn ăn bánh chưng?”

“Vừa rồi mẹ Ngũ Phúc có mang về một ít lá lau*, mọi người đều nói, có bánh chưng ăn thì thật tốt!” Liên Nhi hi hi cười.

*Ở Trung Quốc, bánh chưng được gói bằng lá lau, cũng không có hình vuông như nước mình

mà có hình gần giống bánh giò như ảnh minh họa đầu bài.

“Trong nhà có gạo nếp không?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Có.” Liên Nhi gật đầu, “Lần trước Chung bá tặng rất nhiều.”

“Tốt lắm, em trở về nói với Tiểu Thạch đem gạo nếp rửa sạch, tẩm với tương du (nước mắm), đợi ta mua nguyên liệu trở về là có thể làm nhân bánh.” Phương Nhất Chúc nói.

“Tốt quá.” Liên Nhi hoan hi chạy đi.

Phuong Nhất Chúc một mình cầm giỏ nhỏ ra khỏi phủ.

Vừa ra khỏi cửa, lại gặp Tiểu Thạch đi mua chỉ thêu cho Thảm phu nhân trở về, Tiểu Thạch thấy Phuong Nhất Chúc, liền hỏi: “Thiếu phu nhân, cô đi mua thức ăn sao?”

“Ừ.” Phuong Nhất Chúc sửa sửa lại mái tóc cho Tiểu Thạch, nha đầu kia lại chạy vào bên trong, vừa chạy vừa nói: “Để em đi xách làn cho cô, thiếu phu nhân đợi một chút, em đem kim chỉ về cho phu nhân rồi ra ngay.”

“Không cần.” Phuong Nhất Chúc nghĩ hôm nay cũng không cần mua quá nhiều thứ, liền nói: “Ta chỉ mua ít táo và hạt dẻ rồi sẽ trở lại, các em cứ làm việc đi.”

“Vâng.” Tiểu Thạch gật đầu, Phuong Nhất Chúc liền đi một mình.

Hôm nay, chợ bị cháy vẫn còn bị phóng kín, chợ mới được mở trên một con đường cách đó không xa, người buôn bán so với lúc trước ít hơn, người đi mua cũng ít, toàn bộ chợ có vẻ vắng lặng.

Phuong Nhất Chúc tiến vào trong chợ, nhìn trước nhìn sau, cảm thấy hơi kỳ quái.

“Thiếu phu nhân, mua rau sao?” Một bà lão tóc bạc chào hỏi Phuong Nhất Chúc, “Muốn mua cái gì?”

Phuong Nhất Chúc thấy bà lão tuổi đã cao, còn bày sạp hàng, trước mắt bán cải trắng, tuy rằng nhân bánh chưng không cần cải trắng, nhưng Phuong Nhất Chúc vẫn tiến lại nói muốn mua hai củ, mua về nấu canh uống cũng tốt.

Lão bà giúp nàng đặt rau vào trong giỏ, Phuong Nhất Chúc trả bạc, rồi hỏi: “Lão bà bà, sao người mua bán lại ít như vậy?” Nàng nhớ bình thường đều rất nhiều người, hơn nữa hôm trước người cũng tấp nập, không hề vắng vẻ như hôm nay.

“Ai...” Lão phụ nhân thở dài, lắc đầu, nói: “Thiếu phu nhân, chắc cô không biết, tất cả mọi người đều sợ lửa trời.”

Phuong Nhất Chúc chau mày, ngực khó chịu, nàng vừa mới biết được chuyện lửa trời, sao một lão bà trên đường cái cũng biết được? Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều lắm, thấy lão bà bà lớn tuổi rồi, không chừng lại là người của Hoạt Phần thôn.

“Bà bà, bọn họ bởi vì sợ kiếp nạn lửa trời nên không đến đây mua hàng sao?” Phuong

Nhất Chúc hỏi.

“Bọn họ đều nói nơi này có điềm xấu, trước đây người của Loan thôn chúng ta cũng bị nói mang điềm xấu, nên họ không đến mua rau nữa, bây giờ ngay cả việc chúng ta muốn đi đến nơi khác bán rau, cũng không được phép.”

“Ai nói?” Phuong Nhất Chúc nóng giận, “Vì sao không được phép? Tất cả đều là người,

rau của các người cũng không có độc.”

“Có người nói, lửa trời là lời nguyền, đi theo người của Loan thôn, chúng ta đi đến nơi nào, nơi đó sẽ gặp hỏa hoạn, bọn họ còn nói nữ nhân muốn lập gia đình không nên gả đến Loan thôn, nam nhân muốn cưới vợ cũng không được tìm người của Loan thôn, ngay cả đi nhà xí cũng phải cách xa, miễn cho bị nguyên rủa, chết cũng không biết nguyên nhân.”

“Ai lại có thể nói ra những điều thiếu đạo đức như vậy?” Phuong Nhất Chúc rất tức giận, “Lời ác độc thế cũng nghĩ ra được?!”

Lão bà lắc đầu, “Không biết, ta cũng chỉ nghe người khác nói.”

“Là người ở chợ trên đường Nguyên Nhai.”

Lúc này, bên trái lão bà bà có một sạp hàng nhỏ khác, người nói chuyện là một đứa trẻ.

Phuong Nhất Chúc nhìn kỹ chỉ thấy đó là một đứa nhỏ khoảng năm sáu tuổi, đi theo mẹ ra chợ bán rau liền lại gần hỏi, “Trên đường Nguyên Nhai sao?”

“Đúng thế.” Tiểu oa nhi gật đầu, “Em vừa chơi với đám trẻ ở đường đó, nhưng những người lớn ở đó đến dắt đám trẻ con đi, còn nói chúng không được phép chơi với em, em là điềm xấu.”

Phuong Nhất Chúc thấy sạp hàng nhà đứa nhỏ có bán hạt dẻ và đậu phộng, liền mua một ít, rồi hỏi: “Trên đường Nguyên Nhai cũng có một chợ, nhưng ở đó chủ yếu bán thịt cá, sao phải bày đặt lời hăm hại chợ bên này bán rau? Hai bên cũng không đoạt mồi làm ăn của nhau mà.”

Mẹ của đứa nhỏ kia đưa mắt nhìn trái phải một chút, rồi nói: “Thiếu phu nhân, đều không phải những người bán hàng hăm hại chúng ta, mà là một thầy tướng số trong chợ bày đặt sinh sự.”

“Thầy tướng số sao?” Phuong Nhất Chúc sùng sốt, suy nghĩ một chút, hỏi: “Thầy tướng số nào?”

“Một kẻ mù hay ngồi xem tướng trên đường Nguyên Nhai.” Phụ nhân kia cảm giận nói, “Sáng hôm nay ta và mọi người đi tìm hán lý luận, không nghĩ tới hán lại lớn tiếng mắng chửi, nói chúng ta khiến chợ này trở nên ô uế, muốn chỗ này cũng phải chịu hỏa hoạn sao... Sau đó chúng ta bị một đám đồ tể bán thịt đánh đuổi trở về, cánh tay ta còn bị thương. Nói rồi, xắn tay áo để Phương Nhất Chúc nhìn thấy cánh tay xanh tím.

Phương Nhất Chúc rất tức giận, mới đưa mắt nhìn xung quanh, người buôn bán trong chợ phần lớn đều là nữ nhân và người già yếu, hơn nữa rất nhiều người lúc trước bị hỏa hoạn gây tổn thương, mang thương đi bán thức ăn, ai nấy đều ủ rũ chán chường.

Phương Nhất Chúc vốn xuất thân từ giang hồ, hành tẩu một mình rất lâu, tất nhiên biết tư vị bị người khác xa lánh, tên thầy tướng số mù kia đúng là thiếu đạo đức!

Nàng xánh giò, nói: “Mọi người đừng nóng vội, hôm nay cũng quá nóng, về trước nghỉ ngơi một chút, ta đi nhìn xem, thầy tướng số mù kia nếu là bịa đặt, ta sẽ báo quan giúp mọi người, không thể để hán vô pháp vô thiên như vậy!”

Lão bà bà cũng có chút hiểu biết, suy nghĩ chút, liền quay ra nói với Phương Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân, người đừng nghe bọn họ nói mà tức giận, chuyện này chúng ta cũng chuẩn bị đi báo quan, Thảm lão gia thanh liêm sẽ làm chủ cho chúng ta, cô đừng lợi vào vũng nước đục này, kẻ mù kia mồm miệng không tốt, sẽ làm bẩn danh tiếng của cô.”

“Đúng đúng!” Mọi người chung quanh nghe thế đều gật đầu.

Phương Nhất Chúc suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi, ta đã biết, nhưng ta cũng muốn đi đến đó mua ít thịt.” Nói rồi, cầm giỏ thức ăn vội vã đi.

Mọi người trong chợ hai mắt nhìn nhau, lão bà bà suy nghĩ một chút, rồi quay sang nói với đứa nhỏ, “Cháu trai, cháu lẹ lẹ đi theo thiếu phu nhân, nếu Thiếu phu nhân có xảy ra chuyện gì, hãy đến nha môn gọi người!”

“Được!” Tiểu hài tử kia nhảy xuống khỏi băng ghế, lẹ lẹ chạy theo Phương Nhất Chúc.

Trong nha môn, Thảm Dũng nhìn xong một chồng lớn hồ sơ, xoa xoa cái cổ nâng chung trà lên uống một ngụm, phát hiện trà đã lạnh rồi, liền ngẩng đầu, “A? Nương tử đâu?”

“Đi làm cơm rồi.” Thảm Nhất Bác nhìn hồ sơ nói, “Người cũng đừng ngồi ở đây nữa, mau đi giúp Nhất Chúc, sự nghiệp nam nhân tuy quan trọng nhưng chuyện phu thê còn quan trọng hơn.”

Thảm Dũng cả kinh, mở to hai mắt nhìn Thảm Nhất Bác, “Phụ thân... Lời này là người nói sao?”

Thảm Nhất Bác ngẩng đầu, “Đúng thế, con gái có bao nhiêu lần mười bảy mười tám tuổi nữa? Lúc này không thương yêu người ta, lẽ nào chờ nàng già đi người mới quan tâm đến sao?”

“Khụ khụ.” Thảm Dũng đỏ mặt ho khan một tiếng, “Phụ thân, sao người lại nói như vậy.”

“Ta là người từng trải.” Thảm Nhất Bác liếc mắt nhìn hán, “Người xem mẫu thân người muốn bế cháu lắm rồi? Đúng là kém cỏi!”

Mặt Thảm Dũng đỏ bừng, vắn vắn cổ, duỗi tay gãi gãi quai hàm, nói: “Được rồi phụ thân, con muốn cùng Nhất Chúc tổ chức tiệc vui lại một lần nữa.”

“Ừ, chọn ngày đi thôi.” Thảm Nhất Bác không hỏi một tiếng phải đáp ứng.

Thảm Dũng lại lấy làm kinh hãi, nhìn phụ thân hán, sau đó cười tủm tỉm đáp tiếng, rồi đi ra ngoài tìm Phương Nhất Chúc.

Tới phòng bếp, bên trong chỉ thấy Tiểu Thạch và Liên Nhi đang đùa giỡn nhau.

“Hai người làm gì đó?” Thảm Dũng đi lại gần, thấy hai nha đầu đem gạo nếp ngâm trong một thùng gỗ, đổ nửa lọ tương du, một nha đầu cầm cái môi đảo qua đảo lại.

“Thiếu phu nhân nói muốn gói bánh chưng, phải ngâm gạo nếp.” Liên Nhi trả lời.

“Nương tử đâu?” Thảm Dũng nhìn quanh, không thấy bóng dáng Phương Nhất Chúc đâu cả.

“Thiếu phu nhân đi mua thức ăn rồi.” Tiểu Thạch thuyết, “Người nói muốn mua ít hạt dẻ và táo.”

“À.” Thảm Dũng gật đầu, “Táo và hạt dẻ à, thế thì chắc là muốn làm bánh chưng ngũ bảo rồi?”

“Bánh chưng ngũ bảo là cái gì nha?” Hai nha đầu hiếu kỳ hỏi.

“Bánh chưng ngũ bảo này là ta từng nghe nương tử nhắc tới.” Thẩm Dũng nói, “Đem gạo nếp sau khi đã tằm tương du vo sạch, sau đó bên trong nhân bánh chưng có cho táo, hạt dẻ, đậu phộng, lòng đỏ trứng và thịt, gói lại chưng với nhau.”

“Oa.” Tiểu Kết Ba tiến vào, vừa vặn nghe được Thẩm Dũng nói: “Nghe qua đã biết là rất ngon rồi.”

Thẩm Dũng nhìn thấy hấn, liền hỏi: “Sao ngươi lại tới đây? Không đi mua thức ăn với nương tử ta sao?”

Tiểu Kết Ba lắc đầu, nói: “Ta ở phía sau giúp đỡ phu nhân quét dọn.”

“Đúng rồi.” Tiểu Thạch nói, “Hôm nay phu nhân nói, muốn chuẩn bị khăn lụa hồng, còn muốn quét dọn phủ.”

“Vậy Nhất Chúc đi mua thức ăn một mình sao?” Thẩm Dũng khẽ nhíu mày.

“Ách...” Ba hài tử đảo mắt nhìn nhau, Tiểu Thạch đột nhiên nói: “Thiếu phu nhân đã đi rất lâu rồi.”

“À...” Thẩm Dũng nghe xong hoảng hốt, xoay người chạy ra ngoài.

Tiểu Kết Ba cũng vội vàng đi theo, nói: “Thiếu gia, ta cũng đi tìm.”

Liên Nhi và Tiểu Thạch nhìn nhau liếc mắt.

Liên Nhi: “Làm sao vậy Tiểu Thạch?”

Tiểu Thạch lắc đầu: “Không biết, chúng ta cũng đi tìm đi?”

“Tìm cái gì?”

Đúng lúc này, Thẩm Kiệt bước vào, ngày hôm nay hấn đi tra xét các hộ gia đình của Loan thôn, vừa mệt vừa đói, vào cửa lại thấy Thẩm Dũng vội vã lao ra, nên tò mò hỏi hai tiểu nha đầu.

...

Phương Nhất Chúc cầm giỏ thức ăn, đi tới chợ trên đường Nguyên Nhai, quả nhiên ở đây

so với bình thường náo nhiệt hơn. Nàng đi quanh một vòng, mua táo, thịt và một ít trứng gà, tiện thể hỏi thăm một chút xem, quanh đây có thầy tướng số mù hay không.

Một người bán thịt nói cho nàng, đi về phía Tây, có một con đường nhỏ, trên nóc của mỗi nhà ở đường đó đều có khắc hoa văn không giống nhau, nhà nào khắc hoa cúc chính là, cửa hàng của thầy tướng số.

“Cửa hàng không có biển, lại dựa vào hoa văn mà phân biệt sao?” Phương Nhất Chúc hơi hiếu kỳ.

“Ha ha, đúng rồi.” Người bán thịt cười cười với Phương Nhất Chúc, “Nhà cửa nơi đó đặc biệt thấp, treo biển rất dễ bị đụng đầu, cũng không hiểu sao lúc trước lại xây dựng như vậy, nhưng chỗ nóc nhà hợp với mái hiên có khắc hoa văn đặc biệt rõ ràng, mỗi nhà đều hoàn toàn khác nhau, cho nên những người đến đó, đều nhìn vào hoa văn để phân biệt.”

“À...” Phương Nhất Chúc hiểu rõ gât đầu, cảm thấy thật thú vị, nàng nhìn sắc trời vẫn còn sớm, suy nghĩ gạo nếp chắc còn phải ngâm một lát nữa, liền cầm giỏ, đi đến dãy phố mà người bán thịt nói.

...

Thẩm Dũng đi tới chợ, cũng cảm thấy chợ thật vắng vẻ, hỏi một lão bà bán rau, lão bà nhìn thấy Thẩm Dũng tới, liền hỏi Phương Nhất Chúc đã trở về chưa, Thẩm Dũng lắc đầu.

Lão bà đem chuyện tình vừa rồi nói một lần, Thẩm Dũng lập tức xoay người chạy đến chợ trên đường Nguyên Nhai.

...

Phương Nhất Chúc vừa đi đến đầu đường kia, đã thấy có rất nhiều người vây quanh một sạp hàng phía trước, không biết đang mua cái gì.

Phương Nhất Chúc thấy tò mò, liền bước lại nhìn, ngực cũng hơi bồn chồn, vừa rồi trong số những người cần phải điều tra mà Thẩm Nhất Bác nhắc đến, cũng bao gồm cả thầy tướng số, người mù kia có phải là lợi dụng chuyện hóa oán để bán bùa chú hay không, hoặc là có ý đồ gì khác.

Đi đến gần nhìn, hấy rất nhiều người đang tranh nhau mua bùa.

Phuong Nhất Chúc hỏi một lão bà đang cầm một lá bùa, “Lão bà bà, đây là cái bùa gì thế?”

“Bùa trừ tà!” Lão bà bà trả lời.

Phuong Nhất Chúc hỏi, “Có ích lợi gì? Để tiêu tai giải nạn?”

“Ai, đây là để phòng hòa loạn! Treo ở trong nhà”

“A?” Phuong Nhất Chúc suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cháu xem một chút được không?”

Lão bà đưa lá bùa trong tay cho Phuong Nhất Chúc, Phuong Nhất Chúc cầm lấy nhìn một chút, thấy cũng chỉ là một lá bùa màu vàng bình thường, phía trên viết một chữ loạn.

Phuong Nhất Chúc sững sờ, hỏi: “Vì sao là chữ loạn?”

“Chữ loạn này là để phòng hòa loạn!” Lão bà chăm chú, “Có người nói, hai ngày trước là lửa trời đốt chợ thành Đông, nếu không mua bùa chú của Lý đại tiên, có thể gặp họa nữa!”

Phuong Nhất Chúc khẽ nhú mày, lão bà bà nhận lại bùa chú rồi rời đi.

Phuong Nhất Chúc thấy rất nhiều người tranh nhau mua bùa, ở một bên chờ, rồi cũng

mua một lá bùa đi ra.

Vốn định hỏi thăm một chút về Lý đại tiên kia, có điều nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nên đánh rần động cỏ, trở lại tìm Thẩm Dũng và mọi người thương lượng vẫn hơn, sau đó cầm bùa chú chậm rãi trở về đi.

Phuong Nhất Chúc vừa đi vừa cầm lá bùa nhìn trái nhìn phải, tự nói, không phải là người mù kia, là muốn chứng minh bản lĩnh xem tướng số của mình, muốn kiếm tiền, hay là muốn phóng hỏa? Thế nhưng nghĩ mãi, vẫn không nghĩ ra được khả năng nào... Chỉ vì bán bùa thôi sao? Hơn nữa, như thế có phải quá trắng trợn rồi hay không?

Phuong Nhất Chúc đột nhiên cảm thấy lá bùa hơi là lạ, đưa lên chớp mũi ngửi ngửi, bất giác cau mũi, có hương nến... Liền giơ bùa lên cao để ánh mặt trời chiếu vào.

Nhìn một hồi, Phuong Nhất Chúc đem giỏ thức ăn treo lên cánh tay, rồi mới cẩn thận bóc lá bùa ra, liền thấy bên trong có vài thứ.

Bên trong lá bùa, có giấy tiền màu vàng, một chút tro bụi, giống như tro của rom rạ bị đốt cháy... Mặt khác, bao quanh mặt trong của giấy làm bùa, chính là hoa văn hình mây.

Phuong Nhất Chúc nhìn một lúc liền, sững sờ, nàng đột nhiên nghĩ đến hoa văn này hình như quen thuộc, đã gặp qua ở đâu rồi?

Cầm bùa, Phuong Nhất Chúc vừa nghĩ vừa đi, ngẩng mặt nhìn chung quanh một chút, trong đầu chợt lóe, đúng rồi, trên đường nàng đi đến chỗ sạp hàng của thầy tướng số kia có thấy nóc nhà của một cửa hàng, có khắc hoa văn như thế này.

Phuong Nhất Chúc liền chăm chú nhìn nóc nhà của những cửa hàng, quả nhiên, rất nhanh thấy được một gian.

Đó là một cửa hàng nhỏ nằm trong một góc tối tăm, mặt tiền của cửa hàng âm u, nắng chiếu không tới.

Phuong Nhất Chúc bước đến gần, cảm thấy từng đợt gió lạnh, đúng là dọa người, đặc biệt trên cửa còn dán giấy tiền, nàng ý thức được, đây hình như là nơi bán giấy tiền, hương nến, vòng hoa cho đám tang. Nghĩ đến mùi hương của lá bùa lúc nãy, Phuong Nhất Chúc cảm thấy cả người lạnh lẽo, tốt nhất trở về cùng Thẩm Dũng thương lượng một chút mới tốt, nghĩ đến đó liền xoay người...

“A!”

Phuong Nhất Chúc kinh ngạc nhảy dựng lên, nàng quay người lại, đã thấy phía sau có một nam nhân trung niên không biết đứng đó từ lúc nào.

Nam nhân kia khuôn mặt trắng như sáp, cách nàng rất gần, như đứng dán vào sau lưng nàng, Phuong Nhất Chúc sợ hãi quá mà kêu to.

Thấy là một người còn sống, Phuong Nhất Chúc mới bình tĩnh lại.

“Muốn mua cái gì sao?” Giọng nói người nọ trầm thấp, hơi khàn khàn.

“A?” Phuong Nhất Chúc khó hiểu, nhìn sang hai bên trái phải.

Nam nhân kia chỉ chỉ vào cửa hàng phía sau nàng, “Cửa hàng giấy Từ Ký... Muốn mua cái gì? Giấy tiền? Vòng hoa hay là sáp nến?”

“Ách... ta không cần, chỉ là đi ngang qua thôi.” Phuong Nhất Chúc thấy bộ dạng âm trầm của hắn thật dọa người, vội vàng bỏ chạy.

Người nọ đứng ở tại chỗ, quay đầu lại, nhìn Phương Nhất Chúc chạy xa, thấy trong tay nàng cầm một lá bùa đã mở ra, khoe miệng hơi nhếch lên, trong miệng thì thầm, “Thiên cơ đừng hời, hời nhiều sống không lâu...”

Phương Nhất Chúc vội vã trở về, trong lòng hơi bồn chồn, nam nhân vừa rồi thật đáng sợ, đi thật xa, xác định người nọ chắc chắn không đuổi kịp, mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn trái phải, thăm than không ổn, nàng sợ hãi quá mà bỏ chạy, vùng này cũng không quen thuộc, lạc tới chỗ nào rồi?

Đi vài bước, liền thấy đằng trước có một lão bà bà lưng cong tay cầm một cái rổ nhỏ chậm rãi đi lại.

Phương Nhất Chúc chạy tới hỏi, “Lão bà bà, đường nào đi ra chợ?”

Lão bà bà duỗi tay chỉ chỉ ngõ nhỏ đằng trước, “Đi qua đó, sẽ ra được.”

“À.” Phương Nhất Chúc gật đầu, liền đi vào trong ngõ nhỏ. Mới bước vài bước, lại phát hiện phía trước có bức tường, là một ngõ cụt.

Phương Nhất Chúc nhú nhú mày... Tự nói, lão bà bà chắc là già rồi nên hồ đồ, sao lại chỉ loạn đường như thế. Có chút bất đắc dĩ quay trở lại...

Nhưng nàng vừa mới quay người, chợt nghe thấy phía sau “Hô” một tiếng, sau đó... Gáy bị thứ gì đó thật nặng đập vào.

Phương Nhất Chúc hự một tiếng, rồi ngã quỵ xuống.

Sau khi nàng ngã sấp xuống, bên cạnh xuất hiện một người, chính là lão bà bà lưng còng vừa rồi, chỉ là lưng lúc này đã thẳng trở lại, mái tóc hoa râm cũng chỉ là giả, hơn nữa tướng mạo, chính là nam nhân vừa rồi Phương Nhất Chúc gặp trước cửa hàng giấy.

Hắn ngồi xồm xuống, nhìn Phương Nhất Chúc đã hôn mê một lúc, hơi nở nụ cười, rồi mới duỗi tay ôm lấy nàng, đi đến trước cửa hàng giấy, đá văng ra cánh cửa, đi vào, đóng cửa.

Sau khi cửa cổng đóng, nơi đầu ngõ, có một tiểu hài tử ló đầu ra, khuôn mặt sợ hãi đến trắng bệch, hẳn vội vã xoay người bỏ chạy, chạy về hướng nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đâu phụ rán cùng oán hận mấy đời

Thẩm Dững một đường đi về phía trước tìm, hẳn cũng không bận tâm chuyện khác mà chỉ tìm đến chỗ thầy tướng số mù kia, trước sạp tướng số có rất nhiều người vây quanh, đều là đến mua bùa chú, nhưng không có Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dững cũng đi lên mua một cái, nhân tiện hỏi mọi người, có thấy một thiếu phụ tuổi còn trẻ đến đây hay không.

Trong Đông Hạng phủ có không ít người quen biết Phương Nhất Chúc, người tới nơi này, phần lớn đều đi mua lá bùa, đều lác đầu nói không thấy.

Thẩm Dững cau mày, dẫn theo Tiểu Kết Ba tiếp tục tìm kiếm.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân chắc mua được phủ rồi.” Tiểu Kết Ba hỏi, “Có thể đã trở về phủ rồi hay không?”

Thẩm Dững nghĩ nghĩ, nói: “Người trở về phủ trước xem sao, ta sẽ đi dọc phố tìm!”

“Được.” Tiểu Kết Ba vội vàng chạy trở về.

Thẩm Dững cau mày, tiếp tục đi về phía trước, con phố này thực hẻo lánh, hai bên đường phần lớn đều là cửa hàng, nhưng lại ít người lui tới, hơn nữa cửa hàng lại không giống cửa hàng, ngay cả một tấm biển cũng không có.

Thẩm Dững đi đến trước một cửa hàng thuê, hỏi một phụ nhân đang ngồi bên trong, có thấy một cô nương đáng người nhỏ, làn da trắng, đôi mắt rất to trên tay cầm một chiếc giỏ đựng thức ăn hay không.

Phụ nhân kia suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu, nói: “Đúng là có một cô nương như thế đi qua, trên tay nàng cầm giấy vàng, không biết tìm cái gì.”

“Giấy vàng?” Thẩm Dững sững sốt, lại hỏi phụ nhân, “Nàng đi về hướng nào?”

Phụ nhân duỗi tay chỉ phía trước, Thẩm Dững liền vội vã đuổi theo.

Hắn vừa đi vừa cân nhắc, Phương Nhất Chúc cầm giấy vàng gì... giấy vàng sao?

Thẩm Dũng lập tức cúi đầu xuống nhìn bùa chú trong tay, đúng là làm từ giấy màu vàng. Hắn cầm lá bùa lật đi lật lại xem, cũng không thấy cái gì đặc biệt... Lát sau dường như nghĩ ra cái gì, liền đứng lại, mở lá bùa kia ra.

Thẩm Dũng nhìn thấy, đương nhiên cũng giống như thứ Phương Nhất Chúc nhìn thấy —— hoa văn hình mây. Nhìn hoa văn này Thẩm Dũng lại hơi buồn bực... tự hỏi, không biết Phương Nhất Chúc cầm giấy này, đi chỗ nào rồi?

Thẩm Dũng nghĩ một lát, lại chạy trở về hỏi phụ nhân kia, “Hoa văn này có ý nghĩa gì?”

Phụ nhân hơi ngần ngừ, nói: “À... Đây không phải hoa văn của cửa hàng giấy Từ Ký sao?”

“Cửa hàng giấy Từ Ký?” Thẩm Dũng thoáng khó hiểu, “Đó là chỗ nào?”

“À... Đi về phía trước, đầu đường có một cửa hàng giấy, chuyên môn bán nến thơm, giấy vàng mã, còn bán cả quan tài nữa.”

“Trong cửa hàng đó có người nào?” Thẩm Dũng hỏi, thấy trong mắt phụ nhân kia hình như có hoài nghi, liền lấy từ trong ngực ra một miếng lệnh bài mà người của nha môn hay dùng, nói: “Đại thẩm, ta là người của nha môn, có một cô nương bị mất tích, ta đang đi tìm nàng.”

“À...” Phụ nhân vội vã gật gù đầu, “Vâng quan gia!” Nói xong, nhìn trái nhìn phải, rồi mới ghé lại gần thấp giọng nói, “Bên trong cửa hàng giấy Từ Ký kia vô cùng u ám, hình như ở đó chỉ có một người trẻ tuổi, cũng chính là chủ cửa hàng, gọi là Từ Văn Mậu, ai nha, kẻ này vô cùng quái lạ, hay làm bảm một mình, lại rất dọa người!”

“Chỉ có mình hắn thôi sao?” Thẩm Dũng hỏi.

“Đúng vậy.” Phụ nhân gật đầu.

Thẩm Dũng nói cảm ơn rồi lập tức đi về phía trước, trong lòng bồn chồn... Cửa hàng giấy? Làm bùa chú, thầy tướng số mù, có liên quan gì đến kiếp nạn lửa trời không? Sao lại thế này? Nhất Chúc vì sao mất tích?

Trong đầu Thẩm Dũng xuất hiện ngàn vạn câu hỏi, có điều hiện tại chỉ có một ý niệm... Phải nhanh chóng tìm được nương tử bảo bối của hắn, nhờ đâu Phương Nhất Chúc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn phải làm sao bây giờ?

Phương Nhất Chúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy sau đầu truyền đến từng đợt đau đớn, còn hơi bực mình, bên tai loáng thoáng có tiếng xì xào, nhưng nghe không quá rõ ràng, dường như là bị một tảng gì đó ngăn cản.

Nàng khó khăn khôi phục chút thần trí, biết chính mình chỉ là ngất đi thôi, nhưng mở to mắt, phía trước vẫn là một khoảng đen kịt.

Phương Nhất Chúc sững sờ, nàng trừng mắt nhìn, lại sợ tóa ra một thân mồ hôi lạnh, nàng bị mù rồi sao? Vì sao cái gì cũng không thấy?

Đưa tay sờ sờ, mới phát hiện ra bốn chung quanh đều là tấm ngăn, duỗi tay đẩy, quả nhiên trên đỉnh cũng có một tấm ván gỗ, tình cảnh hiện tại của nàng chỉ có thể là đang nằm trong một cái rương hẹp dài chứa được một người.

Sau một lúc lâu phục hồi lại tinh thần, Phương Nhất Chúc liền cảm thấy toàn thân phát lạnh, rương hẹp dài chỉ có thể chứa được một người, đó không phải là —— quan tài sao?

“Này!” Phương Nhất Chúc dùng sức đẩy nắp quan tài, nhưng trên nắp như bị đóng đinh, đẩy không ra, nàng dùng sức đá, cũng đá không được.

Trong lòng Phương Nhất Chúc hoảng hốt, nàng bị chôn sống sao?

Vừa nghĩ đến đây, đôi mắt liền cảm thấy đau xót, trong lòng đều là hình ảnh của Thẩm Dũng, tướng công có biết nàng ở trong này hay không? Nàng bị chôn ở đâu? Chẳng lẽ đột nhiên chết mà thần không biết quỷ không hay ở chỗ này? Một người cũng không biết, chờ nàng chết. thì thể thối rửa ra rồi, Thẩm Dũng cũng không tìm được nàng.

Phương Nhất Chúc càng nghĩ càng sợ hãi, vội vàng lắc đầu, bắt mình phải tỉnh táo lại, nàng yên lặng, dẫn lỗ tai vào vách quan tài nghe ngóng... Mơ hồ, nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh xì xào, dường như có người đang đi lại, cũng có tiếng niệm kinh.

Nàng chưa có bị chôn, vẫn còn ở bên ngoài!

Phương Nhất Chúc nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu chậm rãi sờ soạng bốn vách tường, an ủi chính mình, chỉ cần quan tài không động sẽ không có việc gì.

Vừa nghĩ, vừa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Chợt nghe có người lầm bầm đọc: “Bụi về bụi, đất về đất, một ngọn lửa, một mạng người, một ngọn lửa, một mạng người...”

Phương Nhất Chúc càng nghe càng cảm thấy không bình thường, cái gì thế? Người bên ngoài sao lại lầm bầm đọc những thứ đó?

Lát sau, nàng lại nghe thấy âm thanh “tê tê”, đầu tiên là sợ hãi nổi gà da, rần sao? Tuy rằng nàng không phải quá sợ rần, hơn nữa đoán chừng nó cũng

không thể chui vào, nhưng... Cần thận lắng nghe hình như lại không phải.

Đúng lúc này, Phương Nhất Chúc lại ngửi thấy được hương khói nhàn nhạt.... mùi cháy khét. Mùi hương đó rất quen thuộc, đó là hương vị tỏa ra khi chợ bị thiêu cháy, là hương vị của lửa!

Phương Nhất Chúc lại lắng nghe, bên ngoài đã không có tiếng lẩm bầm nữa, người hình như đã đi rồi, để nàng lại trong quan tài, hơn nữa —— có cháy!

Phương Nhất Chúc bắt đầu dùng sức đấm nắp quan tài, thế nhưng không động, ván quan tài bị đóng đinh không nói, còn thứ gì đó chặn lên.

“Tướng công!” Phương Nhất Chúc vừa đá nắp quan tài, vừa kêu, cũng không biết nên kêu cái gì, chỉ nghĩ được một câu, chính là tướng công.

...

Thẩm Dũng rất nhanh tìm được cửa hàng giấy Từ Ký, nhưng là cánh cửa đã bị khóa ở bên ngoài, hình như không có người ở trong. Hắn đi vòng ra sau, đến bờ tường bên hông nhà, nghỉ ngơi một lát, liền tung người nhảy lên, vừa nhìn vào bên trong, không phát hiện ra cái gì khác, chỉ thấy có một gian phòng trong sân đang bốc cháy, khói tỏa ra bên ngoài.

Thẩm Dũng cả kinh, cũng không nghĩ nhiều, xoay người một cái nhảy xuống tường, chạy về phía gian phòng đó, nhưng cánh cửa đã bị lửa thiêu rất lớn.

Thẩm Dũng nhìn thấy trong sân có một giếng nước, liền vội vã múc một thùng nước hắt thẳng vào người mình, hắn không đi theo đường cửa chính, bởi vì khung cửa đã cháy kín cả lối đi. Phát hiện ra cửa sổ đỡ hơn, hắn liền dùng một tảng đá trong viện đập cửa sổ đi vào, bên trong lửa đã rất lớn... Có điều khiến Thẩm Dũng quan tâm nhất chính là giữa phòng có đặt một chiếc quan tài, trên nắp quan tài để rất nhiều đá lớn.

Thẩm Dũng theo cửa sổ đi vào, liếc mắt thấy bên cạnh quan tài có một cái giỏ, bên trong đựng hạt dẻ, táo đỏ...

Nháy mắt, Thẩm Dũng cảm thấy máu trong người mình hình như ngừng chảy, cả người bỗng nhiên lạnh toát, trong quan tài là nương tử, nương tử của hắn ở trong quan tài? Người chết mới ở trong quan tài!

Bốn phía tràn ngập khói đặc, Thẩm Dũng như phát điên đẩy mấy tảng đá trên nắp quan tài xuống, trong đầu vốn trống rỗng đột nhiên nghĩ đến... Dùng đá nặng đè lại quan tài, chính là sợ người bên trong đi ra —— nương tử hắn chưa có chết!

Cùng lúc, chợt nghe thấy từ quan tài truyền ra tiếng kêu cứu, “Tướng công!”

“Nương tử!” Thẩm Dũng muốn lập tức mở nắp mà lại mở không ra, lúc này, trong quan tài Phương Nhất Chúc đã cạn khí lực, Thẩm Dũng nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy công cụ đóng quan tài vẫn còn ở đó, vội vàng chạy đến nhặt một cái búa và một cái đục, bắt đầu phá nắp quan tài...

Dùng sức đập vài cái, nắp quan tài cuối cùng cũng có một lỗ thủng, Phương Nhất Chúc ở bên trong nhìn thấy ánh sáng cổ dùng sức đập mạnh, Thẩm Dũng cũng cố hết sức dùng búa cạy mạnh lên... Phương Nhất Chúc ở bên trong sắp ngạt chết vẫn cố gắng đập nắp ra, lại lập tức hít vào mấy ngụm khói, ho khan liên tục. Lúc này lửa đã sắp cháy tới đỉnh, Phương Nhất Chúc liều mạng đá, đồng thời Thẩm Dũng cố tăng thêm lực, lập tức mở được nắp quan tài ra, hắn vội vã đỡ Phương Nhất Chúc ra ngoài.

“Tướng công!” Phương Nhất Chúc được Thẩm Dũng nâng ra, Thẩm Dũng thấy lửa lớn, liền cởi áo khoác trùm lên đầu nàng, nâng đỡ nàng chạy ra bên ngoài.

Đến cửa, Thẩm Dũng nhặt giỏ thức ăn lên, bảo Phương Nhất Chúc ôm vào trước ngực để chặn lửa, ở phía sau cũng cố gắng chắn kín cho nàng. Duỗi tay ôm lấy Phương Nhất Chúc, bế nàng ra bên ngoài...

Thời điểm lao ra khỏi cửa, Thẩm Dũng cảm thấy bốn phía lửa cháy nóng rực, trên tóc có nước chạm vào lửa còn phát ra âm thanh tê tê...

Vừa chạy ra khỏi cửa phòng, lập tức có một thùng nước đổ ập vào hắn, gương mặt nhìn, là Tiểu Kết Ba.

“Thiếu gia!” Tiểu Kết Ba hô to.

“Mau đi ra!” Thẩm Dũng ôm Phương Nhất Chúc chạy ra ngoài, Tiểu Kết Ba cũng là ào tường vào, hai người mở cửa sân lao ra, Thẩm Kiệt cũng chạy đến cửa. Thì ra Tiểu Kết Ba chạy về phủ gặp được tiểu tử đang đến tìm Thẩm Kiệt, vừa nghe xảy ra chuyện, mọi người đều vội vàng chạy đến.

“Không có việc gì chứ?” Thẩm Kiệt cũng bị dọa không còn hồn phách.

Thẩm Dũng vội buông Phương Nhất Chúc xuống, Phương Nhất Chúc bắt đầu ho khan, có điều may mà không có thương tổn gì, chỉ là sau gáy bị đập một cái, đến giờ vẫn vô cùng đau đớn: “Tướng công.”

“Không có việc gì, đúng là dọa chết người mà.” Thẩm Dũng duỗi tay cẩn thận vuốt cằm Phương Nhất Chúc, may mà một chút da thịt cũng chưa bị thương, dọa hắn bay mất nửa cái mạng.

“À!”

Đúng lúc này, lại nghe tiểu hài tử kia hét to lên, mọi người thấy hắn duỗi tay chỉ vào phía trước, trong đám người đang xúm lại đây xem náo nhiệt, có một

nam nhân về mặt hốt hoảng, bộ dạng như chuẩn bị chạy trốn, “Là hấn!”

Mọi người ngẩng đầu nhìn, Phương Nhất Chúc liếc mắt một cái liền nhận ra quái nhân gặp gỡ ở cửa hàng giấy Tào Ký, lập tức nghĩ ra, cũng hô to: “Là hấn!”

Người nọ mới chạy được vài bước, đã bị Thẩm Kiệt đuổi theo đánh ngã xuống. Hấn cũng có chút quyền cước công phu, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Thẩm Kiệt, bị bọn nha dịch xông lên trời gô lại, áp tải đến phủ nha.

Phương Nhất Chúc vẫn không phục, nói: “Là hấn đánh lên ta, bằng không ta sẽ không bị hấn bắt được như thế!”

Thẩm Dũng lại đuổi tay xoa xoa cổ nàng.

“Ai nha.” Phương Nhất Chúc kêu một tiếng, ôm cổ về mặt ủy khuất nhìn Thẩm Dũng.

“Đau sao?” Thẩm Dũng cũng hoảng sợ.

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu.

Thẩm Dũng thật đau lòng, vội vàng ghé lại nhìn, chỉ thấy phía sau gáy nàng đều đã sưng lên, Phương Nhất Chúc thấy Thẩm Dũng như thế, cũng nhịn không được nở nụ cười, “Tướng công nha, lông mi bị cháy mất một nửa rồi.”

“A?!” Thẩm Dũng kinh hãi.

Tiểu Kết Ba cũng tiến lại đây nhìn nhìn, dậm chân cười ha ha.

Không lâu sau, bọn nha dịch bắt đầu dập lửa, ngoại trừ gian nhà chính giữa bị thiêu hủy hoàn toàn, những chỗ còn lại đều không có vấn đề gì.

Thẩm Dũng muốn đưa Phương Nhất Chúc trở về chữa thương nhưng nàng nói không có việc gì, hai người cùng nhau vào nhà của Văn Mậu tra xét. Tiểu Kết Ba tinh mắt, ở bên trong phòng ngủ của hấn tìm được vài quả cầu bằng sắt, trên mặt có một lỗ thủng, còn có dây xích nối vào một đầu, đúng là thứ ngày đó dùng để gây ra hỏa hoạn.

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau —— chính là kẻ này!

Hung phạm đã bắt được, có điều vẫn khiến mọi người cảm thấy khó hiểu, Từ Văn Mậu này thoát nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, vì sao lại liên can đến chuyện ba mươi năm có hỏa hoạn một lần? Xuất phát từ mục đích nào mới làm loại chuyện như vậy?

Phương Nhất Chúc muốn tự trở về nhưng Thẩm Dũng nhất quyết bắt nàng trèo lên lưng mình.

Trên đường trở về, Phương Nhất Chúc ghé vào lưng Thẩm Dũng nói rất nhiều, lát sau mới im lặng một chút, thấp giọng nói: “Tướng công... lúc đó ta rất sợ.”

“Ừ.” Thẩm Dũng gật đầu, “Ta cũng thiếu chút nữa bị hù chết.”

Phương Nhất Chúc ôm cổ Thẩm Dũng, “Tướng công, thật ra cái chết rất đáng sợ, không biết thời điểm mẹ ta mất có phải cũng rất sợ hãi hay không.”

“Ha ha, là người thì ai không phải chết.” Thẩm Dũng cười cười, “Cho nên khi còn sống phải cố gắng sống cho vui vẻ.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Đúng, thực đáng sợ nha tướng công, nếu mà khi chết cái gì cũng không biết, hồn phách sau này có phải cũng sẽ cô đơn một mình hay không.”

“Yên tâm, ta đi cùng nàng.” Thẩm Dũng xoay mặt nhìn Phương Nhất Chúc tựa ở trên bả vai mình, “Như vậy nàng sẽ không sợ, phải không?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật gật đầu, “Cảm giác chỉ có một mình thật đáng sợ.”

Thẩm Dũng cười lắc lắc đầu, cõng Phương Nhất Chúc trở về phủ nha, tìm một lang trung đến xem vết thương cho nàng, lang trung nói không có việc gì, chỉ là gáy bị sưng lên, thoa một ít thuốc là không sao rồi.

Thẩm Dũng ngồi bên giường cạnh Phương Nhất Chúc, Phương Nhất Chúc biết hấn lo lắng đến vụ án, bảo hấn đi nghe thẩm tra, nàng sẽ ngủ một lúc, Thẩm Dũng gật đầu, hôn nàng một cái, mới đứng dậy rồi đi.

Phương Nhất Chúc nằm ở trong chăn, vừa nhắm mắt lại liền có cảm giác ở trong quan tài vừa nãy, làm sao cũng không ngủ được. Nàng ngồi dậy, đúng lúc này thấy cửa mở ra, Liên Nhi và Tiểu Thạch rón rén tiến vào, “Thiếu phu nhân.”

Phương Nhất Chúc thấy hai đứa nhỏ kia tiến vào, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều, ngoắc ngoắc tay với các nàng.

Hai tiểu nha đầu chạy tới bên giường Phương Nhất Chúc, thấy nàng không có việc gì, mới đỡ lo lắng hỏi: “Cô không có bị thương chứ?”

Phương Nhất Chúc lắc lắc đầu, đột nhiên nhớ tới đến một chuyện, liền hỏi: “Đúng rồi, gao nếp đã ngâm được chưa?”

“Đã ngâm xong rồi!” Hai nha đầu cùng đồng thanh trả lời.

Phuong Nhất Chúc rời giường, “Chúng ta đi gói bánh chưng đi.” Nói xong, dẫn theo hai nha đầu đi tới phòng bếp, Liên Nhi cùng Tiểu Thạch vẫn hơi có chút lo lắng, vội vàng theo sát phía sau.

Trong phòng bếp, ngoại trừ có gạo nếp đã ngâm tốt còn có rất nhiều đậu phụ.

“Đậu phụ ở đâu thế?” Phuong Nhất Chúc dùng chiếc đũa chọc chọc miếng đậu phụ, hỏi.

“Là Ngũ phẩm đưa đến đây, nói là họ hàng dưới quê mang lên, có rất nhiều.” Liên Nhi trả lời.

Phuong Nhất Chúc đem đậu phụ cắt thành miếng, “Chúng ta làm thêm đậu phụ rán đi.”

Tiểu Thạch đốt bếp lò lên, Phuong Nhất Chúc đặt chảo lên bếp đổ mỡ vào đợi mỡ nóng, sau đó đi rửa sạch gạo nếp, vừa làm vừa dạy hai tiểu cô nương cách gói bánh chưng.

Chỉ chốc lát sau, nồi mỡ nóng già, Phuong Nhất Chúc đem những miếng đậu phụ được cắt vuông vắn thả vào bên trong chảo, ở trong dầu nóng lật qua lật lại.

Sau đó thái hành.

Liên Nhi và Tiểu Thạch ở bên cạnh gói bánh chưng, hỏi: “Thiếu phu nhân, đậu phụ rán chính là đem đậu phụ rán giòn lên sao? Cái đó có gì ngon?”

“Còn phải chấm tương nữa.” Phuong Nhất Chúc nói rồi, đem hành thái bỏ vào bên trong chén nhỏ, vớt đậu phụ ra ngoài để ráo, rồi quay ra gói bánh chưng.

Sau một lúc lâu sau, đợi cho nồi nguội chút, Phuong Nhất Chúc đổ mỡ ra ngoài, chỉ để lại một chút ở đáy nồi, đổ nước tương vào, tiếng tí tách vang lên không ngừng, sau đó cho thêm hành thái.

“Thiếu phu nhân, sao cô lại xào nước tương lên?” Tiểu Thạch và Liên Nhi đều khó hiểu.

“Như vậy ăn mới ngon.” Phuong Nhất Chúc cười ha ha, xào được nước tương liền dùng thìa múc ra chén nhỏ, gấp lên một miếng đậu phụ giòn giòn bỏ vào bên trong chén nước tương, lại dùng đầu đũa chọc một lỗ nhỏ trên miếng đậu, để cho nước tương tràn vào bên trong, sau đó gấp lên để nước tương chảy hết mới đưa qua cho Tiểu Thạch: “Đến đây!”

“A ô.”

Tiểu Thạch và Liên Nhi một người ăn một miếng, răng rắc giòn giòn, còn chưa kịp nuốt xuống đã ca thán, “Thiếu phu nhân, ngon quá!”

Sau đó hai nha đầu vừa tự mình gấp đậu chấm ăn, vừa hỏi: “Thiếu phu nhân, vì sao đun chín nước tương lại ăn ngon như vậy?”

Phuong Nhất Chúc cười cười lắc đầu, gói xong hết bánh chưng, mới xếp vào trong nồi đặt lên trên bếp lò đun.

Rất nhanh, hương bánh chưng tỏa ra bốn phía.

Liên Nhi và Tiểu Thạch chảy nước miếng ngồi ở một bên chờ.

“A, thơm quá.”

Lúc này, Thẩm Dững tiến vào, đến bên cạnh Phuong Nhất Chúc ôm lấy nàng hỏi, “Sao lại đến đây? Không phải bảo nàng ngủ nhiều một chút à?”

Phuong Nhất Chúc quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Ăn cái này không?”, rồi nhét vào trong miệng hắn một miếng đậu phụ.

“Ừm!” Thẩm Dững vừa nhai hai miếng, liền mở to mắt, miệng không ngừng khen, “Thật ngon!”

Rất nhanh, bánh chưng cũng chín, Phuong Nhất Chúc lấy ra vài cái, bóc bỏ lớp lá lau bên ngoài, rồi đặt bánh ra đĩa để lên trên bàn.

“Đúng rồi.” Phuong Nhất Chúc đang cắn bánh chưng đột nhiên hỏi Thẩm Dững, “Vụ án xử xong rồi sao?”

“Ừ.” Thẩm Dững gật gù đầu, thần sắc trên mặt có chút phức tạp.

“Làm sao vậy?” Phuong Nhất Chúc nhìn hắn.

“Ai.” Thẩm Dững dài thở dài một hơi, vừa ăn bánh chưng vừa nói, “Nuông tử, ta lúc trước nghĩ nam nhân này là người điên, bây giờ mới biết không phải.”

“Hắn làm như vậy là có nguyên nhân?” Phuong Nhất Chúc hỏi.

“Ừ.” Thẩm Dững nghĩ nghĩ, còn tò về thành thật, “Phải nói là nhiều thế hệ nhà hấn đều là người điên!”

“Khụ khụ...” Phương Nhất Chúc không đề phòng, bị nghẹn, đuối tay vuốt vuốt ngực.

Thẩm Dững cũng vội vàng đấm lưng cho nàng.

Uống một ngụm nước, đem miếng bánh chưng nghẹn ở cổ họng nuốt xuống, Phương Nhất Chúc hỏi Thẩm Dững, “Cái gì mà nhiều thế hệ nhà hấn đều là người điên?”

Thẩm Dững cười, “Theo như cách nói của phụ thân, đây là chính là một đoạn oán hận mấy đời!

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Gạo nếp cốt cùng nên duyên vợ chồng

“Cái gì gọi là một đoạn oán hận mấy đời nha?” Phương Nhất Chúc nghe không hiểu, liền hỏi Thẩm Dững.

Thẩm Dững cắn bánh chưng lắc đầu, nói: “Nương tử, nói ra sợ nàng không tin, Từ Văn Mậu, còn có cha hấn, ông nội hấn, mấy thế hệ đều liên quan đến chuyện lừa trời, không có cách nào thoát khỏi.”

Phương Nhất Chúc khẽ nhú mày, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, hỏi: “Chuyện này từ đâu nói đến?”

“Chuyện xưa nói ra rất dài! Phán đoán lúc trước của chúng ta kỳ thật cũng không sai, cái gọi là kiếp nạn lừa trời, là thiên tai ba mươi năm một lần, cũng chính là cơn lốc.” Thẩm Dững bắt đầu giảng giải cặn kẽ cho Phương Nhất Chúc, “Thiên tai này xảy ra cũng vì địa thế sông núi của Loạn thôn đặc thù, chứ không phải bị nguyên rủa linh tinh hoang đường gì đó.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật gật đầu.

“Tổ tiên của Từ Văn Mậu, chính là một thầy phong thủy đi phiêu bạt giang hồ xem phong thủy cho người ta.” Thẩm Dững nói, “Sở trường nhất chính là tìm những nơi phong thủy có những điểm đặc biệt, có điều người của Từ gia dường như không phải ai cũng có bản lĩnh này, đối với thuật phong thủy cũng không quá hiểu rõ. Trùng hợp là ở Loạn thôn quanh năm làm nông nên đối với việc đoán thiên tượng rất có kinh nghiệm và năng lực. Lúc ấy, Từ gia sống ở ngoại ô Đông Hạng phủ, cách Loạn thôn không xa.”

Phương Nhất Chúc cảm thấy có hứng thú, cầm chiếc bánh chưng ngậy ngậy nghe. Thẩm Dững chọc chọc bánh trong tay nàng, ý bảo nàng tiếp tục ăn.

“Có một lần, tổ tiên của Từ Văn Mậu, đại khái là cha của ông nội hấn, người có thể đoán trước được hung cát linh tinh của phong thủy, tiếng tăm cũng khá nổi. Hấn được một thôn dân nhờ vả đến Loạn thôn xem phong thủy, khi đó còn chưa được gọi là Loạn thôn đâu, cụ thể gọi là gì thì không ai còn nhớ.” Thẩm Dững nói tiếp, “Cụ tổ Từ Văn Mậu nhìn qua thế sông núi của Loạn thôn, nói nơi này không may mắn, chỉ sợ sẽ có tai họa lớn.”

“Hấn nói cũng không có sai nha.” Phương Nhất Chúc nói, “Đúng là một nơi không tốt.”

“Đúng thế.” Thẩm Dững gật gật đầu, “Lúc ấy thôn dân đều muốn hấn đoán trước thời gian tai họa phát sinh cụ thể, để phòng bị thật tốt, cụ tổ Từ Văn Mậu lại là kẻ hám danh, được thôn dân thổi phồng nên rất cao lên đầu óc trở nên mê muội, bởi vậy bịa chuyện sắp có thiên tai xảy ra.”

“Ai nha.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, “Loại chuyện này có thể nói bậy được sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm Dững cũng cảm thấy không đúng, “Năm đó có mấy cái lão nông phản bác lại lời nói của hấn, nói hấn chỉ là một kẻ bịp bợm, lừa đời để lấy tiếng, nhưng phần lớn thôn dân còn lại đều tin vào lời của cụ tổ Từ Văn Mậu, bắt đầu chuẩn bị cho thiên tai, bọn họ ngay cả lương thực cũng không trồng, chính là chờ thiên tai rơi xuống sẽ bỏ chạy. Nhưng không nghĩ đến, tới thời điểm cụ tổ Từ Văn Mậu nói, thiên tai không có xảy ra, các gia đình không có thu hoạch, sau đó xảy ra nạn đói. Thôn dân đói chết rất nhiều, hơn nữa những lão nông lúc trước lại chằm ngòi thổi gió, chứng thôn dân bắt đầu oán hận cụ tổ Từ Văn Mậu.”

“Sau đó thì sao?” Phương Nhất Chúc có chút lo lắng, “Như thế tình cảnh của cụ tổ Từ Văn Mậu chẳng phải là rất nguy hiểm?”

“Hấn muốn cuốn gói bỏ chạy, có điều bị thôn dân chặn được, sau đó bị đám thôn dân phần nộ đánh chết.” Thẩm Dững nói xong, chỉ thấy Phương Nhất Chúc mặt mũi đều nhẩn lại, “Ai nha, những thôn dân đó sao có thể đánh chết người được?”

Thẩm Dững nhún nhún vai, “Lúc ấy chắc là mọi người quá rất tức giận, nên lỡ tay đi? Cụ tổ của Từ Văn Mậu còn có một đứa con trai.”

“A... Chính là ông nội của Từ Văn Mậu sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Ừ.” Thẩm Dững gật đầu, “Lúc đó ông nội của Từ Văn Mậu vẫn còn nhỏ... Mà không may hơn nữa, chính là sau khi cụ tổ của Từ Văn Mậu chết không bao lâu, Loạn thôn đúng là gặp phải cơn lòi, cơn lòi tới liên tục hung mãnh, nhưng thôn dân lại không hề phòng bị, cho nên gặp phải tai họa lớn.”

“Thiên tai thật sự xảy ra sao?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Thôn dân có chết nhiều hay không?”

“Nghe nói năm đó cũng có một số người tử thương, nhưng thôn xóm hầu hết bị thiêu hủy.” Thẩm Dững nói, “Mà những lão nông lúc ấy lại nói, đó không phải là thiên tai, mà là hồn cụ tổ Từ Văn Mậu trở về trả thù.”

Phương Nhất Chúc lắc đầu. “Những lão nông đó cũng thật là.”

“Sau khi lớn lên, ông nội của Từ Văn Mậu đối với chuyện này luôn canh cánh trong lòng.” Thẩm Dững nói, “Ông ta cũng giống cha ông, trở thành thầy địa lý, hơn nữa đối với dân chúng của Loạn thôn vô cùng oán hận. Sau khi cha ông ta chết còn mang tiếng xấu là lừa đời để lấy danh, cho nên hẳn thực sự bất mãn, vì thế nghĩ trăm phương nghìn kế đưa thuật phong thủy truyền lưu ra ngoài, gọi là thuật phong thủy Từ gia.”

“Thuật phong thủy cũng không phải của nhà hần.” Phương Nhất Chúc nói, “Sao có thể nói là của cha hần tự nghĩ ra được.”

“Cho nên mới nói người nhà bọn họ đều có tật xấu sao.” Thẩm Dững khó hiểu lắc đầu, “Oán hận quá sâu, dễ dễ tâm đến những chuyện vụn vặt, hơn nữa vận mệnh trôi chảy.”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc gật đầu, lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó lại đến cha Từ Văn Mậu nghiên cứu thuật phong thủy.” Thẩm Dững nói tiếp, “Chính là sau khi Loạn thôn bị thiêu hủy, được xây dựng lại, cũng không biết từ đâu có lời truyền, cơn lòi ngày đó là lời nguyên, bởi vì đắc tội yêu nghiệt, mà yêu nghiệt kia, chính là cụ tổ của Từ Văn Mậu.”

“Ai nha, thế không phải ông nội hần sẽ càng tức giận sao?” Phương Nhất Chúc nhíu mày lắc đầu.

“Ông nội hần đối với việc này vô cùng tức giận, có điều nghe nói ông nội hần là kỳ tài trong phương diện phong thủy.” Thẩm Dững nói, “Sau đó nghiên cứu được nguyên nhân hình thành cơn lòi ở Loạn thôn, ngay cả việc ngăn chặn như thế nào cũng biết, hẳn dự đoán với thôn dân hơn hai mươi năm sau sẽ lại có đại họa, hơn nữa còn nói mình có biện pháp ngăn chặn, chỉ tiếc, đám thôn dân vẫn không tin hần.”

“Chậc.” Phương Nhất Chúc lắc đầu, “Sau đó thế nào? Lại cháy sao?!”

“Ông nội Từ Văn Mậu thấy thôn dân không tin hần, thì cũng mặc kệ, để cho bọn họ tự sinh tự diệt... Lần thứ hai cơn lòi xảy ra.” Thẩm Dững cười thờ dài, “Thôn dân chết hơn phân nửa.”

“Thực đáng tiếc.” Phương Nhất Chúc nhíu mày.

“Ông nội Từ Văn Mậu lại là tâm thuật bất chính, nhìn nhiều người chịu tội như vậy, cũng mặc kệ, còn có hứng thú xem kịch vui, tư thế vì cha hần báo thù.” Thẩm Dững một tay nâng cằm ngáp một cái, “Sau đó thôn dân đã tin tưởng ông nội Từ Văn Mậu, mời hần đến thôn, tiếp đãi thịnh tình, hỏi hần về phương pháp tránh kiếp nạn lửa trời. Mà chỉ có ông nội hần mới biết, cơn lòi lần này xảy ra, thì phải ít nhất ba mươi năm nữa mới lại đến, nhưng là hần lại không muốn nói với thôn dân chuyện này, liền bịa ra một biện pháp, đem tên thôn đổi thành Loạn thôn.”

“À... Thì ra tên gọi Loạn thôn đến như vậy.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Tiếp theo thì sao?”

“Tiếp theo a...” Thẩm Dững cười lắc đầu, “Nương tử, nói ra thật khó tin, người này đúng là xui xẻo tận mạng, uống nước cũng nghẹn được, Loạn thôn vừa mới xây dựng lại không đến một tháng, lại xảy ra hỏa hoạn, thiêu mất một nửa thôn!”

“Nha!” Phương Nhất Chúc nhíu mày lắc đầu, “Những thôn dân này hẳn là hận chết Từ ông nội của Văn Mậu đi?”

Thẩm Dững gật đầu, “Lúc này thôn dân trực tiếp đưa hần lên cáo quan, tố cáo hần nói lời mê hoặc người... Ông nội của Từ Văn Mậu, bị sung quân đến biên quan, không đến vài năm thì chết do tâm bệnh.”

Phương Nhất Chúc nhíu mày, “Việc này thật đúng là không biết nói thế nào.”

“Đúng vậy.” Thẩm Dững gật đầu, “Không chừng có báo ứng ở bên trong, ông nội hần vốn có thể cứu nhiều người, nhưng thấy chết mà không cứu, cuối cùng khiến chính mình chết thảm.”

“Cha của Từ Văn Mậu thì sao?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Cha hần không hiểu lắm về thuật phong thủy, chỉ đại khái biết chuyện này, ông nội Từ Văn Mậu cũng không nói cụ thể về chuyện cơn lòi với hần. Hần chỉ biết hai lần đại hỏa ở Loạn thôn, hại chết hai người thân của mình, cho nên đối với Loạn thôn rất oán hận.”

“Người nhà này đúng là cổ quái.” Phương Nhất Chúc nhin không được nói, “Cừu hận che lấp đi tâm tính thiện lương.”

“Đúng thế.” Thẩm Dững gật đầu, “Cả ngày chỉ biết hận này hận nọ.”

“Tiếp theo thì sao?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Cha hẳn làm chuyện gì?”

“Cha hẳn tạo ra vòng sắt để phóng hỏa.” Thẩm Dũng nói, “Sau đó, cha Từ Văn Mậu mở một cửa hàng giấy tiền, vì muốn trả thù người của Loan thôn nhưng hẳn lại không biết cẩn lòi ba mươi năm xảy ra một lần, nên trăm phương ngàn kế muốn đốt Loan thôn thành tro bụi.”

“Sau đó hẳn có thành công không?” Phương Nhất Chúc hỏi.

“Không, bởi vì khi hẳn chuẩn bị tốt mọi thứ cũng là lúc lửa trời xảy ra.”

“À...” Phương Nhất Chúc gật gù, “Tiếp đó, dân chúng Loan thôn bắt đầu chuyển đi nơi khác, về sau Loan thôn không còn tồn tại nữa đúng không?”

“Đúng vậy.” Thẩm Dũng bật cười, “Nàng nói có tức người hay không? Cha Từ Văn Mậu, cả đời nghiên cứu xem nên phóng hỏa như thế nào để báo thù, không làm được chuyện gì khác, nhưng kết quả lại thất vọng khôn cùng, chỉ còn một cửa hàng giấy tiền, kinh doanh còn không tốt... Cuối cùng cả ngày uống rượu, say rượu mà chết.”

Phương Nhất Chúc nghe thế chỉ biết lắc đầu, “Người nhà này đến tột cùng là muốn thế nào đây?”

Thẩm Dũng nhún nhún vai, “Từ Văn Mậu sau khi lớn lên tiếp nhận của hàng giấy của cha hẳn, dựa vào việc giúp thầy tướng số mù làm bùa chú mà kiếm chút tiền, hẳn hơi giống ông nội mình, đối với việc nghiên cứu thuật phong thủy rất tâm đắc, rồi hẳn bắt đầu nghiên cứu chuyện tình năm đó, phát hiện ra bí mật cẩn lòi.”

“À.” Phương Nhất Chúc lại nghĩ tới bộ dạng âm u của Từ Văn Mậu, nhớ đến việc chút nữa bị hẳn thiêu cháy trong quan tài, cảm thấy cả người lạnh toát.

“Từ Văn Mậu không chỉ hận cư dân Loan thôn, mà bản thân hẳn cũng có dã tâm, có năng lực.” Thẩm Dũng nói, “Hắn muốn mượn lửa trời lần này để lấy lại danh tiếng cho Từ gia, đồng thời báo thù Loan thôn.”

“Danh tiếng sao?” Phương Nhất Chúc khó hiểu.

“Hắn muốn chứng minh, thôn dân Loan thôn chịu kiếp nạn lửa trời là do nguyên rủa, tổ tiên của hẳn không sai.” Thẩm Dũng nói, “Mặt khác, ngoại trừ nghiên cứu phong thủy Từ Văn Mậu, còn nghiên cứu về lời nguyên, thuyết quỷ thần, cả ngày trầm mê như thế, hẳn cảm thấy bản thân có thể dự đoán trước được lửa trời, hẳn cũng rất có năng lực. Mà sau khi đập lớn được xây dựng, đã hủy đi kế hoạch của hẳn, cẩn lòi không thể xảy ra nữa. Bởi vậy, Từ Văn Mậu dần dựng phóng hỏa để trả thù hậu nhân của Loan thôn, mặt khác lại xây dựng chuyện kiếp nạn lửa trời vừa nói, khiến cho Loan thôn thôn dân nếm thử tư bị bị vứt bỏ, bị hoài nghi.”

“Nếu trong lòng không muốn, hơn nữa đã là khúc mắc của thế hệ trước, hà cớ gì cố chấp làm những chuyện như thế? Chưa nói đến chuyện gây ra hành động đó để trả thù, bản thân Từ Văn Mậu đã là một kẻ độc ác.” Phương Nhất Chúc lắc đầu thờ dãi, “Tướng công, thật may lúc này người đến kịp, nếu không ta có lẽ cũng chết cháy rồi.”

Thẩm Dũng duỗi tay nắm lấy cái mũi Nhất Chúc, “Nàng còn nói thế sao, nếu phát hiện manh mối, phải nhanh chóng trở về nói với ta chứ, một mình đi đến đó, đúng là dọa chết người mà.”

Phương Nhất Chúc cười tủm tỉm, “Tướng công không phải đã đến rồi sao... Ta biết chàng nhất định sẽ đến.”

Thẩm Dũng kéo ghế ngồi gần lại một chút, nói: “Nương tử, không gạt nàng, lần này Từ Văn Mậu vốn định phóng hỏa ở phía Đông, may mắn nàng tìm đến hẳn, bằng không hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Lưu Đại Phương nói, thần trí hẳn đã không còn bình thường nữa, mà giống như ma quỷ.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật đầu, “Ta cũng cảm thấy, tinh thần hẳn dường như rất hoảng hốt.”

Hai người nói xong, Thẩm Dũng liền duỗi tay ôm lấy Nhất Chúc, để người nàng dựa vào hẳn, tay hẳn vẫn nắm chặt tay nàng...

“Khụ khụ.”

Đúng lúc đó chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan.

Hai người cả kinh, xoay mặt lại, thấy Thẩm Nhất Bác đứng ở cửa nhìn hai người bọn họ, nhìn nữa... Tiểu Thạch cùng Liên Nhi đang lấy tay che mặt, mặt đỏ hồng nhìn hai người thân thiết.

Mặt Phương Nhất Chúc đỏ đến tận tai, vội vàng đứng lên đi lấy bánh chưng cho Thẩm Nhất Bác.

Thẩm Dũng ngậy ngậy cười, “Phụ thân, vụ án thẩm tra xong rồi sao? Từ Văn Mậu xử lý như thế nào?”

Thẩm Nhất Bác nhận lấy bánh chưng Phương Nhất Chúc đưa lại, nói: “Tuy rằng thân thể của hẳn đáng thương, nhưng phóng hỏa hành hung giết người nhiều như vậy, không có khả năng tránh được tội chết.”

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy tiếc hận, kẻ đó đáng hận nhưng cũng đáng thương, đường đường một người, lại đẩy chính mình vào đường cùng, hận thù quá sâu nặng.

“Chuyện vui của hai người thì tính sao?” Thẩm Nhất Bác vừa ăn bánh chưng vừa nói, “Lâu như vậy rồi, cũng nên viên phòng đi, chuẩn bị khi nào thì cho ta ôm cháu đây? Cho ta một cái tin chính xác, đừng để mẫu thân người mỗi ngày đều ở chỗ ta than thở.”

Thẩm Dũng nhìn Phuong Nhất Chúc, Phuong Nhất Chúc cũng quay lại nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng nhón mày lên, chính là muốn nói, “Nàng chọn ngày đi.”

“Ta thấy chọn ngày không bằng đừng ngày, ngày kia đi.” Thẩm Nhất Bác ăn bánh chưng, “Trong phủ đã dọn dẹp xong rồi, chúng ta cũng không tính mời người khác, một bàn tiệc rượu, trang trí hi phòng, có mẫu thân người cùng vài nha đầu thu xếp là đủ rồi. Ngày kia, cùng nhau uống rượu mừng, buổi tối hai người các người liên cái kia đi...”

Mặt Phuong Nhất Chúc càng đỏ hơn, Thẩm Dũng gật đầu, nhìn nàng, “Nương tử, nàng nói đi? Ta thấy cũng được.”

Phuong Nhất Chúc nghĩ nghĩ, gật đầu, nói: “Ừ, được.”

Thẩm Dũng vui vẻ, nương tử hần gật đầu đồng ý rồi.

Ngày hôm nay, Phuong Nhất Chúc bị dọa hoảng sợ một trận, may mắn chỉ là sợ hãi chứ không có nguy hiểm gì, Thẩm Dũng tự nhiên là đỡ ngon đỡ ngọt, lúc nào cũng ở bên cạnh xoa dịu.

Khi ăn cơm chiều, Lưu Mậu cũng đến đây. Vụ án đã truyền khắp toàn bộ Đông Hạng phủ, mọi người đối với kỳ án trăm năm này nghị luận không ngớt. Cư dân Loan thôn vốn bị ghét bỏ xưa đuổi, cũng được rửa sạch oan tình, không còn người nói bọn họ bị nguyên rửa nữa, nhiều người còn hứa hẹn, giúp đỡ bọn họ tu sửa lại chợ thành Tây.

Lưu Mậu gặp được Mạc Đông Đông, hai ngày nay Đông Đông đang thu xếp mọi thứ, chuẩn bị uống xong rượu mừng của Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng, sẽ xuất phát đi kinh thành.

Thẩm Nhất Bác nghe chuyện đó, liền nói chuyện với Thẩm Dũng, “Người cũng đừng ở nhà mãi thế, đi ra cho hiểu biết, mang theo cả Nhất Chúc, cùng Lưu Mậu và Đông Đông đi lên kinh thành du ngoạn một chút, khoảng thời gian này cũng vất vả rồi, đừng có cả ngày chỉ biết đến án này án nọ.”

Thẩm Dũng nghe thế đương nhiên vui vẻ, hỏi Phuong Nhất Chúc, tất nhiên nàng cũng đáp ứng, có thể đi lên kinh thành đó.

Ngày kế tiếp, trên dưới trong Thẩm phủ đều tất bật chuẩn bị việc vui, Phuong Nhất Chúc vì chuyện vui lần này, muốn trở hết tài nghệ ra, mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Thẩm Nhất Bác còn cố ý ở từ đường của Thẩm gia làm một cái điện thờ, bên trong đặt linh vị của cha mẹ Phuong Nhất Chúc, để cho Thẩm Dũng dập đầu bái lạy, ở trước linh vị phát lời thề, cả đời này sẽ chăm sóc bảo vệ Phuong Nhất Chúc.

Vì chuyện này, cả một buổi đôi mắt Phuong Nhất Chúc đỏ hoe, Thẩm Dũng còn chọc nàng, nói nàng vừa khóc vừa cười.

Hôm đó mọi người chuẩn bị đơn giản, chờ tiệc vui ngày mai.

Bánh chưng đã sớm bị một đám sói đói trong phủ phân chia sạch sẽ, Phuong Nhất Chúc thấy vẫn còn một ít lá lau, liền nghĩ làm gạo nếp cốt* cho mọi người.

*Gạo nếp cốt: lấy nguyên văn vì ta không biết nên gọi món này như thế nào.

Trước tiên, đem gạo nếp ngâm trong nước khoảng hai canh giờ (4 tiếng), sau đó vớt ra để ráo. Lá lau sau khi được rửa sạch, trải ra rồi bỏ gạo nếp lên trên, cho thêm một miếng xương sườn cắt khúc đã được ngâm rượu hoa điều và nước tương vào giữa, sau đó gói lá lại thành một cuộn, cuối cùng bỏ vào trong nồi, chưng chín.

Sau đó, nàng còn nấu một nồi canh đậu xanh giải nhiệt lớn cùng với bánh trứng gà, chia cho mọi người ăn, cơm canh đơn giản mà lại vô cùng ngon.

Đêm buông xuống, mọi người lặng lẽ đi ngủ, sáng sớm ngày hôm sau, Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng bị tiếng pháo trúc náo nhiệt làm bừng tỉnh.

Hai người rời giường, đã thấy toàn bộ phủ nha đã được giăng đèn kết hoa, chữ hi đỏ thắm được dán khắp nơi.

Thẩm phu nhân đã thức dậy từ sáng sớm, thấy hai người đứng ngăn người ở cửa phòng, vội nhanh đến: “Mau mau, ra đây, nhanh đi thử hi phục, phòng này chúng ta phải trang trí thành phòng tân hôn.”

Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng bị đuổi ra khỏi phòng, đứng ngoài rửa mặt, nhìn mọi người tất bật ra vào vào, hết giăng hoa lại dán chữ thật đúng là vô cùng náo nhiệt.

Lưu Mậu còn tặng một đôi câu đối, bên trên viết —— hoan khánh thử nhật thành giai ngẫu, thả hi kim triều kết lương duyên. (Đại loại là: Mừng ngày vui nên vợ chồng, kết mối lương duyên đẹp bền, tha cho ta, dịch thơ văn, thật sự kém~~)

Thẩm Dũng sai người đem câu đối dán ở hai bên phòng tân hôn, quay đầu nhìn Phuong Nhất Chúc, thấy nàng đang nắm chặt khăn tay, lỗ tai đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Phuong Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đại hỉ yến cùng con đường nguy hiểm phía trước

Hi đường đỏ thắm, đèn lồng đỏ thắm, chữ hi đỏ thắm, chăn gối cũng đỏ thắm.

Trong Thẩm phủ giăng đèn kết hoa, mọi người đều mang tâm tình vui sướng.

Thẩm Dũng và Phuong Nhất Chúc sau khi thử xiêm y thấy vừa người, lại coi ra, đợi đến buổi tối bãi đường mới mặc.

Sau đó, Phuong Nhất Chúc chạy tới phòng bếp, nàng muốn tự mình làm một bữa tiệc ngon nhất cho chuyện vui ngày hôm nay.

Thẩm Dũng muốn đến giúp, nhưng Phuong Nhất Chúc không cho, hắn không biết làm gì khác là đi đi lại lại ở trong phủ, nhưng phát hiện ra không chỗ nào cần hắn hỗ trợ.

Đi đến đại sảnh, Thẩm Nhất Bác đang dẫn người sửa sang lại khó sách, nhân tiện tổng dọn dẹp vệ sinh, thấy Thẩm Dũng vương chân vương tay, liền đuổi hắn đến hậu viện.

Thẩm Dũng đến hậu viện, Thẩm phu nhân đang dẫn mấy nha đầu trang trí phòng ốc, cũng không biết nghĩ ra ý tưởng gì mà đem hoa cùng giấy đỏ trải đầy sân. Thẩm Dũng đi đến, không cẩn thận đạp vào, lại bị Thẩm phu nhân đuổi ra.

Thẩm Dũng bắt đắc dĩ, nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn xoay người đến phòng bếp, Phuong Nhất Chúc nếu cũng đuổi hắn, hắn sẽ chơi xấu cho coi!

Vừa đến cửa phòng bếp, Thẩm Dũng đã ngửi thấy hương thơm nức mũi, nhiều món ăn cùng hòa chung một chỗ tạo nên mùi hương đặc biệt, Thẩm Dũng cảm thấy bụng đói cồn cào.

“Nương tử.” Thẩm Dũng đi vào trong, thấy một bàn thức ăn tràn đầy sắc hương vị, nhìn không được hỏi: “Nương tử... đây là cái gì?”

Phuong Nhất Chúc quay đầu nhìn hắn, nói: “Hi yến* a, tướng công ra ngoài trước đi không được xem!”

*Hi yến: Yến tiệc tân hôn.

“Hi yến sao?” Thẩm Dũng coi như không nghe thấy, chạy đến trước bàn đầy đồ ăn, hỏi: “Hi yến mà cần nhiều thức ăn như vậy sao?”

“Đây là đại hỉ yến, yến tiệc bách niên giai lão.” Phuong Nhất Chúc thấy Thẩm Dũng không đi, nghĩ rằng hắn không có nơi nào để đi, nên cũng mặc kệ, tiếp tục vừa thả xương sườn vào trong chảo, vừa nói: “Hi yến ngon nhất thiên hạ.”

“Thật không?” Thẩm Dũng ghé lại muốn ăn thử, Phuong Nhất Chúc lại vội vàng bắt lấy tay của hắn, “Không được ăn!”

“Nương tử, cháy rồi!” Thẩm Dũng chỉ vào cái chảo phía sau Phuong Nhất Chúc.

“A!” Phuong Nhất Chúc luống cuống, vội vàng buông tay Thẩm Dũng ra, quay lại đảo chảo sườn lên, Thẩm Dũng nhanh tay lẹ mắt, tranh thủ đuổi tay gấp một đĩa thức ăn đến thưởng thức, đến khi Phuong Nhất Chúc quay lại gặp cảnh Thẩm Dũng đang nhai thỏa mãn, thì vừa tức giận vừa buồn cười, muốn đuổi theo hắn, Thẩm Dũng chạy trốn nàng vẫn không quên gấp những món khác, miệng không ngừng khen: “Nương tử, thật ngon! Đúng là ngon nhất thiên hạ!”

“Đáng ghét!” Phuong Nhất Chúc không đuổi kịp Thẩm Dũng thì bắt đầu giận dữ, trong khoảng thời gian này Thẩm Dũng khổ luyện võ công, thân thủ đột nhiên tăng mạnh, hiện tại Phuong Nhất Chúc cũng không biết mình có thể đánh lại được hắn hay không, dù sao thời điểm Thẩm Dũng bị nàng đánh cũng chỉ biết bỏ trốn cùng giả bộ kêu đau, giống hệt như lúc trước...

Cuối cùng mỗi món ăn đều được Thẩm Dũng thử qua một lần, Phuong Nhất Chúc cũng mệt chết, xoa thắt lưng thờ dốc quyết định không đuổi theo hắn nữa, quay lại tiếp tục nấu thức ăn, còn không quên trừng mắt nhìn Thẩm Dũng đang ở một bên cười hi hi.

Lát sau, Thẩm Dũng tiến đến bên người Phuong Nhất Chúc, thấy nàng dùng bột nỷ nặn ra hai con hổ nhỏ, liền hỏi: “Là nàng sao?”

Phuong Nhất Chúc đập hắn một cái, “Rõ ràng là ngươi!”

Thẩm Dũng hắc hắc cười xấu xa, “Không phải nha, nhìn thế nào cũng thấy giống nàng, vừa rồi khi đuổi đánh ta, nàng đúng là mang biểu tình thế này.”

“Chàng dám nói ta là hổ mẹ sao?!” Phuong Nhất Chúc đuổi tay nắm lỗ tai Thẩm Dũng, nhưng Thẩm Dũng vội xoay người, đuổi tay nắm chặt lấy tay nàng.

Phuong Nhất Chúc rút tay trở về, hỏi: “Chàng học chiêu này ở đâu thế?”

Tất nhiên Thẩm Dững không nói với nàng là lão đạo sĩ chỉ dạy cho hấn, chỉ cười hi hi nói, “Bản lĩnh trời sinh, cái này gọi là võ học kỳ tài.”

“Phi!” Phương Nhất Chúc đâm hấn, “Lại ba hoa cái gì!”

Thẩm Dững nhón mi một cái, “Không tin sao, nướng tử, bây giờ nàng đã không phải đối thủ của ta nữa!”

“Khoác lác!” Phương Nhất Chúc bị chọc giận, quay ra đá hấn.

Thẩm Dững cười hi hi tránh né, cọ cọ bên người nàng, “Nướng tử, đừng đá phía dưới, lát nữa còn phải dùng đó!” (*Phụt* lau màn hình)

Phương Nhất Chúc bỗng nhiên đỏ bừng mặt, đâm mạnh hấn, “Ngươi muốn chết!”

Thẩm Dững tiếp tục cười xấu xa, hỏi: “Những món này gọi là gì thế?”

Phương Nhất Chúc tiếp tục nặn con hổ nhỏ, phớt lờ hấn: “Không nói!”

Thẩm Dững tiếp tục dây dưa, cuối cùng Phương Nhất Chúc không chịu nổi, hậm hực nói: “Được rồi, ngươi nghe nhé...”

Tinh thâm song cao phi

Kim cầu chiếu sáng ánh

Phượng hoàng triển ngọc đường

Tâm tâm giai tương ấn

Quỳnh du dao trì vũ

Ngân yển bảo hi lai

Vĩnh kết thị đồng tâm

Hi thước báo phúc âm

Lương thân hựu mỹ cảnh

Bách niên vĩnh hảo hợp

Hi đường hồng bảo thiêm hi khánh

Uyên ương phi thúy ngọc yêu ái

Long phượng chấn sí trùng vân tiêu

Quỳnh lâu ngọc vũ trì trung bảo

Bích ba du long tình tứ hải

Thập toàn thập mỹ như ý chung

Tinh quang kim sa mãn đường thái

Cầm tú bách hoa như ý

Giai ngẫu vĩnh kết thị đồng tâm

Bách niên nhân duyên khánh hảo hợp

Phương Nhất Chúc nói xong tên món ăn, Thẩm Dững cũng tròn tròn mắt, há miệng một lúc lâu sau mới hỏi, “Nướng tử đây là tên thức ăn hay là thơ tình thế?”

Mặt Phương Nhất Chúc càng đỏ, “Thơ tình gì chứ, không đứng đắn chút nào, đó đều là tên thức ăn!”

Thẩm Dững liên tục lắc đầu, “Thơ đó có từ nào liên quan đến thức ăn đâu? Quả thực là mới nghe lần đầu!”

Phương Nhất Chúc đắc ý, bắt đầu giải thích cho Thẩm Dững, “Thật ra, đây là hi yển cát tường, tên thật là:

Bào ngư chung

Tỏi hấp sò điệp

Sườn xào chua ngọt

Bào ngư om vây cá

Môi cá nhám cách thủy

Cơm gạo nếp hấp dầu

San hô xào súp lơ

Hoa quả tươi theo mùa

Chè hạt sen đậu đỏ

Thịt nguội xào thập cẩm

Tỏi hấp tôm hùm

Vây cá phật khiêu tường

Cá mè nấu nấm đông cô

Cá báy chấm hấp

Cá muối cách thủy thịt gà

Thịt dê non hầm

Măng xào hạnh nhân bào ngư và nấm

Bánh mứt táo hoa cúc

Cơm hoàng gia

Phuong Nhất Chúc cười vui vẻ nói tên từng món ăn, Thẩm Dũng nghe xong chặc chặc lưỡi lấy làm kỳ lạ, cười nói: “Nương tử a, làm sao nàng có thể biết nhiều món ăn như vậy? Hơn nữa loại thức ăn này không phải những gia đình bình thường có thể biết được?”

Phuong Nhất Chúc nghe xong ngẩn người, nhỏ giọng nói, “Đây ta học được theo sách của cha ta để lại.”

“Ồ?” Thẩm Dũng tò mò, “Cha nàng lúc sinh thời làm đầu bếp ở đâu thế? Sao có thể biết được thực đơn thức ăn như thế này?”

Phuong Nhất Chúc nghĩ nghĩ, “Ta từng nghe mẹ nói rằng ông không phải đầu bếp bình thường, nhưng ta thấy ông ấy cũng không làm được chuyện lớn gì cả, chỉ là thỉnh thoảng đi vài nơi làm cơm để kiếm chút tiền.”

“À...” Thẩm Dũng gật gù, thấy vẻ mặt Phuong Nhất Chúc có chút ảm đạm, vội vàng tát vào má mình, “Nương tử, nàng xem ta thật là ngu ngốc, ngày vui mừng thế này còn nhắc chuyện khiến nàng thương tâm, chỉ bằng nàng đánh ta vài cái!”

Quả nhiên, Phuong Nhất Chúc lại trở nên vui vẻ, lắc đầu, “Ngươi đúng là miệng lưỡi trơn tru.”

“Tất nhiên!” Thẩm Dũng gấp một miếng cá ăn, “Con cá này thịt vừa mềm lại vừa tươi ngon, không phải cũng là miệng lưỡi trơn tru sao!”

Phuong Nhất Chúc cũng không có biện pháp nào với Thẩm Dũng, đành phải xoay người tiếp tục nấu cơm.

Thẩm Dũng vui vẻ đứng ở một bên, thỉnh thoảng sẽ nói hai câu chọc cười nàng.

Chờ đến khi hi yến chuẩn bị gần xong, Thẩm phu nhân chạy tới phòng bếp, nắm lấy tai Thẩm Dũng, “Ai nha, sao ngươi còn ở chỗ này, trước khi thành thân phải tách ra!”

Thẩm Dũng bật cười, “Mẫu thân, chúng ta đã sớm thành thân rồi!”

“Mặc kệ!” Thẩm phu nhân kéo Thẩm Dũng đi ra ngoài, ra đến sân, liếc mắt vào bên trong, chắc chắn là Phuong Nhất Chúc không nhìn thấy được, Thẩm phu nhân mới lặng lẽ lấy ra một quyển sách đưa cho Thẩm Dũng, “Tranh thủ xem cho kĩ đi, đừng để đến tối ngay cả động phòng cũng không biết làm thế nào!”

Thẩm Dũng hơi buồn bực, nhận lấy quyển sách đến khi nhìn xem thì xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, “Mẫu thân à, sao người lại đưa con xem thứ này?”

Thẩm phu nhân nhón mi cười, “Làm sao? Ai u, còn e lệ sao!”

Thẩm Dũng nói thào một câu, “Loại chuyện này con còn cần người dạy sao.”

“Người làm sao?” Thẩm phu nhân trừng hắt, “Đừng để đến lúc đó run sợ không biết làm thế nào, để Nhất Chúc ghét bỏ người!”

Thẩm Dũng càng thêm xấu hổ, nói: “Mẫu thân à, người thế nào lại...”

“Ta làm sao?” Thẩm phu nhân liếc mắt nhìn hắt, “Người từ trong bụng ta đi ra, bộ dạng côi trưỡng cũng nhìn thấy rồi, còn thẹn thùng cái gì.” Nói xong lắc lư bước đi.

Thẩm Dũng thấy Thẩm phu nhân đi rồi, cúi đầu nhìn thoáng qua tập tranh vẽ trong tay, nhìn không được cười cười, lại liếc mắt ngó trái phải, thấy không có ai phát hiện, liền lặng lẽ giấu vào trong tay áo, trở về phòng.

Đêm đó hi yển được lên kế hoạch như thế này.

Người một nhà uống tiệc rượu trước, ăn uống thống khoái sau một canh giờ, Phương Nhất Chúc đi theo Thẩm phu nhân, còn Thẩm Dũng theo chân Thẩm Nhất Bác đến thư phòng nghe gia huấn.

Buổi tối, cả hai sẽ thay y phục, Phương Nhất Chúc trùm khăn voan lên, nắm tay Liên Nhi và Tiểu Thạch tiến vào hi đường, cùng Thẩm Dũng bái thiên địa, sau đó trực tiếp vào động phòng. Buổi sáng ngày hôm sau, hai người sẽ cùng nhau đến thư phòng, dâng trà cho nhị lão. Sau ba ngày ở nhà vui mừng, Thẩm Dũng sẽ dẫn theo Phương Nhất Chúc, Tiểu Kết Ba, thêm cả Thẩm Kiệt, Lưu Đại Phương, cùng với Đông Đông và Lưu Mậu vào kinh thành.

Thương lượng xong xuôi, mọi người y theo kế hoạch làm việc.

Đây là bữa tiệc vui vẻ nhất từ trước đến giờ của Thẩm phủ, mọi người ngồi xuống bàn ăn uống nói chuyện, no đến nỗi không đứng lên nổi, liên tục tán thưởng đời này chưa từng được thưởng thức mỹ vị như thế.

Phương Nhất Chúc ngồi ở bên cạnh Thẩm Dũng, Thẩm Dũng vừa ăn vừa không quên gấp thức ăn cho nàng, miệng nói: “Nương tử, ăn nhiều một chút, buổi tối rất mệt đấy!”

Phương Nhất Chúc đỏ mặt, gơ chân đạp Thẩm Dũng một cái.

Sau khi ăn xong, Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng lưu luyến tách ra, Thẩm Dũng đi theo Thẩm Nhất Bác đến thư phòng, Thẩm Nhất Bác thật sự đọc gia huấn của Thẩm gia cho hắt nghe, gia huấn này trước kia Thẩm Dũng đã nghe không ít, nội dung cũng đã thuộc như trong lòng bàn tay, có điều vẫn phải nghe.

Thật vất vả nghe xong, Thẩm Dũng sốt ruột muốn trở về xem sách quý mà Thẩm phu nhân đưa cho, lúc này mới nhìn qua mà hắt đã nhiệt huyết sôi trào rồi.

“Dũng nhi.” Thẩm Nhất Bác đột nhiên gọi hắt một tiếng, ý bảo hắt ngồi xuống trước mặt, rồi mới nói: “Có chuyện này, ta muốn nói với người.”

“À, được.” Tư tưởng Thẩm Dũng vẫn chưa tập trung lắm.

“Người nên tập trung vào, là về Nhất Chúc.” Thẩm Nhất Bác đột nhiên nói.

Thẩm Dũng sững sốt, giương mắt nhìn thần sắc Thẩm Nhất Bác, thấy sắc mặt phụ thân vô cùng nghiêm túc, hơi khản trương hỏi: “Phụ thân, nương tử làm sao vậy?”

Thẩm Nhất Bác lấy từ trong ngực ra một phong thư, hỏi: “Biết ta vì sao ta phải để Thẩm Kiệt và Đại Phương theo các người vào kinh thành không?”

Thẩm Dũng nghĩ nghĩ một lát, “Để cho hai người bọn họ vào kinh đi dạo một chút?”

Thẩm Nhất Bác trắng mắt liếc hắt, Thẩm Dũng sờ sờ mặt, “À... Có thể vì Thẩm Kiệt có nhiều kinh nghiệm giang hồ, Lưu đại ca thông minh tháo vát đúng không?”

Thẩm Nhất Bác gật gật đầu, “Đúng thế, nhưng vẫn còn có một nguyên nhân khác.”

“À?” Thẩm Dũng khó hiểu, “Nguyên nhân nào nữa?”

Thẩm Nhất Bác đưa phong thư trong tay, giao cho Thẩm dũng, “Người tự mình xem đi.”

Thẩm Dũng nhận lấy thư, mở ra bắt đầu đọc, thư rất dài, đến vài trang giấy, trên mặt Thẩm Dũng vốn là thần sắc tùy ý, cũng dần dần trở nên nghiêm túc, Thẩm Nhất Bác quan sát thấy thần sắc Thẩm Dũng biến hóa, cũng không nói lời nào.

Sau khi Thẩm Dững xem xong thư, vuốt cằm, thật lâu sau mới nói ra một câu, “Thì ra có chuyện như vậy.”

“Xem xong thư này, ngươi và Nhất Chúc cũng đã thành thân rồi, hối hận không?” Thẩm Nhất Bác đột nhiên hỏi.

Thẩm Dững bật cười, nhìn Thẩm Nhất Bác, “Phụ thân, bây giờ người mới hỏi chuyện này có phải quá trễ rồi hay không, tại sao trước khi thành thân không đưa cho con xem?”

“Trước khi thành thân đưa cho ngươi xem, ngươi sẽ không cưới Nhất Chúc sao?” Thẩm Nhất Bác hỏi lại.

Thẩm Dững lắc đầu, “Tất nhiên là không, nếu con chưa gặp được Nhất Chúc mà biết tin này có lẽ sẽ do dự có nên cưới nàng hay không, nhưng con đã gặp được Nhất Chúc, cuộc đời này quyết chỉ có một mình nàng, chuyện này cũng không có gì lớn lao, con gánh vác được.”

Thẩm Nhất Bác gật gật đầu, “Được lắm, có can đảm.”

Thẩm Dững đưa thư đến trước ngọn lửa, đốt.

Thẩm Nhất Bác hơi giật mình, hỏi: “Không để Nhất Chúc xem sao?”

“Lúc trước mẫu thân đã dặn con, sau này nếu con đường phía trước là nguy hiểm, phải công nương tử đi qua.” Thẩm Dững kiên định lắc đầu, “Không đến thời điểm cuối cùng con sẽ không để nương tử biết.” Nói xong, đứng lên ra ngoài.

“Đi đâu đó?” Thẩm Nhất Bác hỏi hẩn.

Thẩm Dững hắc hắc cười cười, vỗ vỗ sách giấu trong ngực, “Đi nhìn thứ tốt.” Nói xong, bước ra khỏi cửa.

Ra đến cửa phòng, liền rút tập xuân cung đồ ở trong ngực ra, vừa định xem, đúng lúc đụng phải Liên Nhi đang bung chén trà đi tới. . . tập tranh trong tay Thẩm Dững rơi xuống dưới, một trận gió thổi qua, Liên Nhi vừa khéo nhìn thấy, “A!” một tiếng, tiểu nha đầu la toáng lên, “Thiếu gia, người thật là hạ lưu! Đáng chết đáng chết!” Nói xong, ném chén trà trong tay, vội vã chạy đi giống như con thỏ nhỏ.

Thẩm Dững khó khăn tiếp được chén trà nha đầu kia ném lại, quay đầu, chỉ thấy Thẩm Nhất Bác dùng ánh mắt phức tạp nhìn hẩn, lắc lắc đầu.

Bên kia, Phương Nhất Chúc đang kéo Thẩm phu nhân ăn quá no, ở trong sân đi bộ cho tiêu thực.

“Lát nữa, đem bộ trăm cái và trang sức, Dững Nhi mua hai ngày trước, đặt ở trên đầu giường.” Thẩm phu nhân căn dặn.

“Vâng.” Phương Nhất Chúc gật gật đầu, trên mặt vui rạo rức.

“Nhất Chúc à.” Thẩm phu nhân vỗ vỗ tay Phương Nhất Chúc, nói: “Lần này hai con đi kinh thành, Dững Nhi nếu có hiếu kỳ để ý nơi nào đó, con đừng hoài nghi hẩn, hẩn tất nhiên là muốn tốt cho con.”

Phương Nhất Chúc hơi ngần ngại, rồi lập tức gật gật đầu, cười: “Vâng.”

Thẩm phu nhân hơi bất ngờ, nhìn Phương Nhất Chúc, “Con không hỏi là có chuyện gì sao?”

Phương Nhất Chúc nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu, “Con không muốn.”

Thẩm phu nhân đột nhiên nở nụ cười, vuốt tay sờ sờ mặt nàng, “Tốt lắm! Không hổ là con dâu Thẩm gia ta, thông minh!”

Phương Nhất Chúc cười, tiếp tục tản bộ cùng Thẩm phu nhân.

Chớp mắt, đã qua một canh giờ, Thẩm Dững xem xong xuân cung đồ Thẩm phu nhân đưa cho thì cả người nôn nóng, đi đi lại lại ở trong phòng, thỉnh thoảng lại hỏi Tiểu Kết Ba, “Giờ nào rồi? Sao còn chưa bái đường?”

Thật vất vả mới đợi được đến giờ, Thẩm Dững nhấc chân xông ra ngoài, chạy đến hi đường. Lúc này, trời đã tối hẩn, đèn lồng đỏ thắm treo ở trên cao cũng đã được đốt lên.

Thẩm Dững đứng ở trong hi đường nhìn ra bên ngoài, trăng sáng chiếu khắp sân, đèn đuốc rực rỡ... Phương Nhất Chúc một thân hi phục màu đỏ, trên đầu trùm một cái khăn voan cũng màu đỏ, Liên Nhi và Tiểu Thạch ở hai bên nắm tay nàng, chậm rãi đi đến.

Trong lòng Thẩm Dững bỗng nhiên dâng lên cảm giác khó tả, hẩn đứng là đã thành thân một lần, nhưng cho đến tận bây giờ, mới chính thức có cảm giác Phương Nhất Chúc là nương tử của hẩn.

Phương Nhất Chúc bước vào cửa, khăn hồng trong tay, được trao cho Thẩm Dững, Thẩm Dững một tay cầm lấy khăn hồng, một tay đỡ lấy Phương Nhất Chúc, dẫn nàng, chậm rãi đi đến trước mắt Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm phu nhân.

Tự mình đặt bô đoàn, giúp đỡ Phương Nhất Chúc quỳ xuống, xong xuôi Thẩm Dững cũng quỳ gối xuống bên cạnh.

Tiểu Kết Ba ở một bên la lớn, “Nhất bái thiên địa...”

Thẩm Dung và Phương Nhất Chúc lúc bắt đầu còn cảm xúc mênh mông, nhưng khi nghe thấy Tiểu Kết Ba hô lên, hai người đều phì cười, Thẩm Nhất Bác ho khan một tiếng, nói: “Không thể vui đùa!”

Hai người vội vàng thu lại nụ cười, bắt đầu bái thiên địa, sau đó đến bái nhị vị phụ mẫu, cuối cùng là phu thê giao bái, rồi hai người được đưa vào động phòng.

Tiểu Kết Ba vốn muốn nháo động phòng, nhưng lại bị Thẩm Kiệt lôi ra, mọi người trong viện không hề gây ra tiếng động lớn nào, chỉ sợ đôi vợ chồng son ngượng ngùng.

Cửa lớn khép lại, trong phòng chỉ còn Phương Nhất Chúc và Thẩm Dung.

Thẩm Dung giúp đỡ Phương Nhất Chúc ngồi xuống bên giường, lau lau mồ hôi trong lòng bàn tay, gãi gãi đầu ngượng ngùng nói với Nhất Chúc, “Nương tử à, ta vén khăn voan nhé!”

Phương Nhất Chúc gạt đầu, hai tay nắm chặt vạt áo, trong ngực đều là cảm giác ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tiểu long bao cùng vào kinh thành

*Tiểu long bao: Là một loại bánh bao nhỏ của Trung Quốc, có xuất xứ từ vùng ngoại ô Thượng Hải. Bánh có nhân làm từ hỗn hợp gạch cua thịt lợn, và trứng. Tiểu long bao đặc biệt ở chỗ là nước dùng nóng hồi được “gói” trong từng miếng bánh. Khi cắn bánh nướng dùng sẽ chảy ra, vô cùng ngon miệng... ực.

Warning: H văn, thỉnh các vị độc giả chú ý. *cúi đầu tạ lỗi*

Thẩm Dung cúi tay muốn vén khăn voan của Phương Nhất Chúc, trong lòng vô cùng khẩn trương, về phần tại sao lại khẩn trương thì hắn không biết, cũng không phải lần đầu gặp mặt nhau, hơn nửa năm cùng nằm ngủ chung giường nhưng cảm giác bây giờ vẫn rất lạ.

Có điều khẩn trương thì khẩn trương, Thẩm Dung vẫn cảm thấy việc vén khăn voan này thật có ý tứ, tốt nhất là sau này mỗi ngày có thể làm một lần như vậy, mỗi ngày đều vén khăn voan, nhìn xem hôm nay nướng từ có bộ dạng gì, điều đó thật thú vị.

Thẩm Dung nghĩ thế liền khẽ cười một tiếng, Phương Nhất Chúc đang bị khăn voan che mặt lại càng khẩn trương, không biết Thẩm Dung đang cười cái gì.

Bỗng nhiên Thẩm Dung nhìn thấy bên giường còn có thanh gỗ nhỏ, không biết có phải dùng để vén khăn voan hay không, có điều hắn thấy không tốt lắm, thứ này cũng như vậy, không may khiến Nhất Chúc bị thương thì sao? Vẫn nên dùng tay thì hơn... (Leo: Em xin anh, cái đó là phong tục, được chưa? Được rồi, em thừa nhận là em đang ghen tỵ)

Theo lý mà nói, việc vén khăn voan này có không ít quy củ, nhưng Thẩm phu nhân không dạy Thẩm Dung. Trước lúc thành thân Thẩm Dung có đi hỏi nhưng Thẩm phu nhân không những không trả lời còn mắng hắn, “Người biết những quy củ đó để làm gì? Dù sao cũng thành thân một lần, người nhớ rõ, trọng điểm là hài tử, hiểu không? Ta muốn hài tử!”

Thẩm Dung xoa xoa tay, vừa nghĩ đến hài tử, máu nóng lại phun trào. Cảm thấy không nên do dự, hắn liền hít sâu một hơi, nhẹ nhàng cúi tay, vén khăn voan đỏ trên đầu Phương Nhất Chúc ra.

Trên người Nhất Chúc mặc bộ hỉ phục màu đỏ thắm, thần sắc trên mặt ngượng ngùng, tóc được vấn lên cao, bên trên còn cài chiếc trâm Thẩm Dung mới mua cho nàng hôm trước, trên trán dính chu sa, đôi mắt to tròn, hai hàng mi khẽ run, khuôn mặt bình thường chỉ thoa chút phấn trang điểm, nay lại thêm một đôi đỏ mọng, khiến Thẩm Dung nhìn ngây ngẩn, có chút choáng váng. Trên mặt nàng tuy rằng xấu hổ nhưng khóe miệng lại cong cong cho thấy sự vui mừng, khe khẽ mỉm cười, hồn nhiên, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, làm cho tâm Thẩm Dung rung động không thôi.

Thẩm Dung càng nhìn càng vui mừng, chỉ biết ngây ngốc ngồi ở mép giường.

Nhất Chúc thấy hắn ngây ngô, liếc nhìn hắn rồi lại nhìn hai ly rượu giao bôi đặt trên bàn.

“À!” Thẩm Dung lập tức hiểu được, vội vàng chạy tới lấy rượu, đưa một chén cho Nhất Chúc, chính mình cũng cầm một chén, hai người ngồi đối diện nhau, Phương Nhất Chúc cúi tay phải ra, Thẩm Dung lại cầm chén tay trái thấy nàng cúi tay cũng ngờ nghệch cúi theo, nửa ngày hai người vẫn không quán tay lại được, Phương Nhất Chúc thấy không đúng vội vàng đổi tay mà Thẩm Dung cũng đổi lại thành cả hai đều giữ tay trái... Cuối cùng đổi thành một phải một trái, hai cánh tay rốt cục cũng quán lấy, hai người nhìn nhau, cười rộ lên.

“Nương tử a.” Thẩm Dững cười nhìn Phuong Nhất Chúc, “Uống hết chén rượu giao bôi này, chúng ta sẽ trở thành phu thê thực sự.”

Phuong Nhất Chúc nhìn nhìn nơi khác, nhỏ giọng nói thầm, “Cho đến bây giờ cũng không phải giả.”

“Hắc.” Thẩm Dững gạt đầu, “Tất nhiên, nương tử thật tình thật.”

Phuong Nhất Chúc liếc mắt nhìn hắn đang đắc ý cười.

Thẩm Dững vội vàng gãi đầu, “Ta thật may mắn!”

Hai người thật vất vả mới thu lại ánh mắt đang quán lấy nhau, thành thật uống hết chén rượu giao bôi, trong lòng âm thầm hứa hẹn ngày sau vinh nhục cùng hưởng, sinh tử không rời.

Thẩm Dững uống cạn chén rượu một giọt cũng không thừa, rồi tiếp nhận lấy chén không trong tay Phuong Nhất Chúc, đi đến bên cạnh bàn đặt xuống, quay đầu lại, thấy Phuong Nhất Chúc đang ngồi ở trên chân giường, mỉm cười nhìn hắn.

Thật lâu sau.

Phuong Nhất Chúc liếc mắt nhìn Thẩm Dững, hỏi: “Nghỉ lễ kết thúc rồi sao?”

“Ừ.” Thẩm Dững gật gật đầu, “Xong rồi, khụ khụ... Nương tử, tiếp theo...”

Phuong Nhất Chúc gạt đầu, mặt đỏ hơn vài phần.

Thẩm Dững vui sướng, chạy tới, duỗi tay buông màn xuống, trong lòng bắt đầu bồn chồn.

Nương theo ánh sáng yếu ớt từ ngoài màn nhìn vào trong giường, Thẩm Dững chỉ thấy ánh mắt Phuong Nhất Chúc đang lặng lẽ nhìn mình. Cái gọi là ngấm mỹ nhân, thật đúng là giống với câu “Phù dung hoa phóng hàm xuân ý, phong thụ diệp phiêu huyễn thu quang”*. Thẩm Dững vò đầu bứt tai không biết làm sao, trong đầu càng khẩn trương, tự nói, sợ cái gì chứ, dù sao bản thân cũng là một kẻ lưu manh, hôm nay coi như được bồi thường nguyên vọng bao lâu nay, không thể buông tha được!

*Phù dung hoa phóng hàm xuân ý, phong thụ diệp phiêu huyễn thu quang: Chắc là một câu thơ của ai đó, khụ... ta tạm dịch là: hoa phù dung hé ra xuân ý, lá phong tình trong nắng thu bay.

Nghĩ xong, Thẩm Dững mượn sự vô lại để tăng thêm can đảm, cũng như che dấu đi sự xấu hổ, nói: “Nương tử, ta đến đây!”

Phuong Nhất Chúc dờ khóc dờ cười, Thẩm Dững động phòng hay là giờ trò lưu manh đây?

May mắn Thẩm Nhất Bác đã dự kiến trước được, đoán hai người đều là lần đầu tiên, chắc chắn sẽ có ngưng ngừng, bởi vậy rượu giao bôi đêm nay chuẩn bị cho hai người đặc biệt nặng, hiệu quả khỏi phải nói.

Thẩm Dững mượn rượu, đem hết những ẩn nhẫn thường ngày cùng với chân tình trong lòng đều nói hết ra, Phuong Nhất Chúc tuy rằng ngưng ngừng, nhưng nghe thấy Thẩm Dững nhỏ giọng tâm sự bên tai, cũng trở nên tâm động tình loạn, thấy bản thân đem cả đời này phó thác cho hắn, đúng là không uống.

Đêm đó, vành tai và tóc mai chạm vào nhau quyến luyến không rời, Thẩm Dững tất nhiên vô cùng thỏa mãn, chung quy vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, dây dưa ép buộc Phuong Nhất Chúc đến hơn nửa đêm, mới vừa lòng buông tha. Đứng dậy đi lấy nước ấm, cẩn thận chăm sóc cho nương tử, đợi hết thấy xong xuôi, Phuong Nhất Chúc cũng đã ngủ say.

Thẩm Dững cầm lấy tay nàng đi vào giấc ngủ, trong lòng vô cùng mỹ mãn, đêm đó hắn nằm mơ nương tử sinh cho hắn một đồng hài tử béo tròn.

Xong rồi... H đấy... H vẫn đấy, mọi người đừng trông chờ gì nữa nhá ~~~~~ (￣▽￣)

Mọi người đừng gạch đá, ta đã tạ tội ở trên kia rồi=))

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Dững dậy sớm hơn cả Phuong Nhất Chúc, thấy nàng vẫn còn buồn ngủ, liền gọi Tiểu Kết Ba đến, mang tiểu lung bao và sữa đậu nành hôm qua Phuong Nhất Chúc làm hâm nóng lại mang đến.

Thức ăn được đưa đến đặt lên trên bàn, Thẩm Dững thấy Phuong Nhất Chúc đã tỉnh, mở to đôi mắt, tựa vào chân mềm nhìn hắn.

Thẩm Dững tiến lại gần, ngồi ở bên giường, nhỏ giọng gọi: “Nương tử.”

Phuong Nhất Chúc dùng chăn che đầu, hơi ngưng ngừng.

Thẩm Dững bật cười, duỗi tay kéo chăn ra, “Đừng che, có mệt hay không?”

Nghe xong kia câu hỏi có mệt hay không, Phuong Nhất Chúc càng buồn bực, có mệt hay không hắn phải biết chứ?

“Đi thỉnh an cha mẹ thôi.” Thẩm Dững cười hi hi chọc nàng, “Có động dậy được không? Ta cống nàng đi?”

Phuong Nhất Chúc thò đầu ra khỏi chăn, trừng mắt nhìn Thẩm Dững.

Thẩm Dững cười ha ha đi lấy bộ đồ mới mà Thẩm phu nhân hôm qua đã chuẩn bị sẵn đến, dịu dàng đứng lên thay.

Phuong Nhất Chúc đứng lên ăn điểm tâm, sữa đậu rất mềm hương lại thơm, đặc biệt ngon miệng, gạch cua trong bánh rất nhiều, còn có thêm lòng đỏ trứng gà và thịt cua, gói bên trong vỏ bánh, cắn vỡ bánh còn còn thấy được nước dùng nóng hôi, vô cùng ngon miệng.

Thẩm Dững mỉm cười nhìn Phuong Nhất Chúc ăn, hần cũng vừa mới ăn rồi nhưng không hiểu sao, lại thấy đói bụng.

Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm phu nhân đã sớm thức dậy đi đến sảnh đường, vừa ăn điểm tâm vừa chờ đôi vợ chồng son đến dâng trà.

Nhị lão ngồi ăn điểm tâm mà sốt ruột.

“Ai, bà nói xem, hôm qua có thành hay không?” Thẩm lão gia hỏi.

“Chắc là thành.” Thẩm phu nhân nói thầm, “Nếu không thành, con trai ông nên mua đậu phụ đâm đầu vào đó đi.”

Thẩm lão gia thấy cũng đúng, lại hỏi: “Lát nữa có nên hỏi hay không?”

Thẩm phu nhân khoát tay, “Không cần hỏi, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra!”

“Thật không?” Thẩm lão gia khó hiểu, “Liếc mắt như thế nào?”

“Chắc...” Thẩm phu nhân trừng mắt nhìn phu quân, “Một người đắc ý, một người xấu hổ.”

Thẩm lão gia cảm thấy rất có lý.

Thẩm phu nhân cười bảo Thẩm lão gia không cần động, trong chốc lát xem ánh mắt của nàng là được.

Quả nhiên không bao lâu, Thẩm Dững nắm tay Phuong Nhất Chúc chậm rãi đi tới, đến trước mặt nhị lão thỉnh an.

Thẩm Nhất Bác vội vàng nhìn sang Thẩm phu nhân, thấy phu nhân nhà mình mặt mày hớn hở, kéo ghế đến để cho Phuong Nhất Chúc ngồi xuống.

Nhất Chúc ngồi xuống, thấy Thẩm phu nhân nhìn chăm chú mình thì ngại ngùng, dù sao cũng là nữ nhân, rất dễ hiểu nhau, Nhất Chúc cười tủm tỉm không nói lời nào, Thẩm phu nhân vui mừng đến nỗi miệng không khép vào được, tính toán thời gian, khoảng chừng một năm nữa khả năng sẽ có cháu bé!

Thẩm Nhất Bác cũng rất vừa lòng, bảo Thẩm Dững mấy ngày nữa không cần làm gì, cùng nương tự đi dạo vài nơi, sau đó chuẩn bị lên kinh thành.

Vài ngày này, Thẩm Dững giống như bị nghiện, cả ngày si mê quán quít lấy Nhất Chúc, theo vào theo ra, Nhất Chúc đi đến chỗ nào cũng thấy hần kề cận bên cạnh, đánh đuổi cũng không đi. Có điều Thẩm Dững chỉ là quán theo nàng thôi, các phương diện còn lại đều rất biết tiết chế.

Nhất Chúc cũng dịu dàng không làm khó hần, phu thê cả ngày ngọt như mật, khiến người ngoài ghen tỵ.

Chớp mắt đã qua ba ngày, mọi người đều chuẩn bị tốt để đi kinh thành.

Từ sáng sớm, Thẩm Dững đã kéo xe ngựa đến, trong xe dọn dẹp sạch sẽ, còn đặt một chiếc thảm thật dày.

Phuong Nhất Chúc đi ra thấy thế, lại quay ra nói với hần, “Tướng công, ta cười ngựa là được rồi.”

“Như vậy sao được?” Thẩm Dững vội vàng lắc đầu, “Nàng ngồi xe ngựa, trong vòng ba tháng không được phép cười ngựa, biết không? Buồn nôn, mệt mỏi, muốn ăn chua hay là có chỗ nào không thoải mái đều phải nói cho ta, biết chưa?”

“Được rồi.” Phuong Nhất Chúc bắt đắc dĩ, cũng hiểu ý tứ của Thẩm Dững, nhỏ giọng nói thầm, “Phải như vậy ba tháng sao?”

“Chúng ta ở kinh thành chơi đùa nhiều nhất một tháng, tính cả thời gian đi về tháng thứ hai có thể đã trở lại, chắc là sẽ không vượt qua ba tháng, ba tháng sau... Hắc hắc.” Thẩm Dững đang nói, lại bỗng nhiên ngây ngốc nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Phuong Nhất Chúc đập Thẩm Dững một cái.

Thẩm Dững tiến lại gần, ghé vào bên tai nàng, thấp giọng nói câu gì đó, Phuong Nhất Chúc đỏ bừng mặt, trắng mắt liếc hần, “Muốn chết sao?”

Thẩm Dững hắc hắc cười.

Xe ngựa chuẩn bị thỏa đáng, Thẩm Dững đi tìm Tiểu Kết Ba, nhưng tìm một vòng lại không thấy người, cuối cùng hần hỏi Đông Đông đang ngồi bên

cạnh xe ngựa, “Tiểu Kết Ba đi đâu rồi vậy?”

“Hắn nói đi mua chút rượu để uống trên đường.” Đông Đông trả lời.

“Từ khi nào lại trở nên nghiện rượu như vậy?” Thẩm Dũng có chút bất mãn.

“À, là hôm qua ta nói với hắn.” Lưu Mậu cũng đã đến, nói: “Rượu nhượng quế hoa của Cổ đầu bếp rất ngon, nói xong còn nhắc hắn mua một chút để hôm nay mang theo, vạn nhất đêm muốn ăn thứ gì đó, trời lạnh có thể uống chút rượu cho ấm.”

“Cổ đầu bếp?” Thẩm Dũng ngăn người, lại như nhớ ra cái gì đó, hỏi: “Có phải Cổ Đại Hoa hay không?”

Lưu Mậu gật đầu, lại hỏi: “Thẩm huynh quen biết sao?”

Thẩm Dũng cười cười, “Chỉ coi như biết, không thân.” Nói xong, quay sang nháy mắt với Phương Nhất Chúc —— chính là đầu bếp gà mờ kia.

“Tứ lâu đó không phải đã đóng cửa sao?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Cổ đầu bếp hiện tại ở đâu?”

“Hắn mở một cửa hàng cuối đường cùng đường với tứ lâu đó, ở đó bán rượu.” Lúc này, Thẩm Kiệt và Lưu Đại Phương cũng đã đến, đáp lời chính là Lưu Đại Phương, “Có điều buôn bán không tốt lắm.”

“À?” Thẩm Dũng nghi hoặc, hỏi: “Hắn không phải là đầu bếp nổi danh sao? Tại sao lại không tìm đến một tứ lâu nào đó, dù sao cũng tốt hơn việc tự thân bán rượu nhà.”

“Thiếu gia, người đứng là đắc tội với người ta mà không biết.” Thẩm Kiệt vỗ vỗ bả vai Thẩm Dũng, “Người nghĩ xem, sau khi thiếu gia cùng thiếu phu nhân đến tứ lâu làm cơm, danh hiệu đệ nhất đầu bếp Đông Hạng phủ của Cổ Đại Hoa cũng không còn nữa, nhiều người còn nói hắn là kẻ lừa gạt. Hơn nữa, chương quầy tứ lâu cũng đã chết, một đầu bếp như hắn đầu còn có người muốn thuê làm việc, lại nói hắn không phải đắc tội người sao?”

Thẩm Dũng khó hiểu, “Hắn đắc tội ta chỗ nào?”

Lưu Mậu gật đầu, cười nói: “Thẩm huynh quả nhiên rộng lượng, lại không nhớ rõ chuyện này.”

Phương Nhất Chúc nhắc nhở nói, “Tướng công, hắn từng đập đầu nhận sai với chàng, bây giờ chàng đã có tiền đồ, mọi người đều chê cười hắn năm đó có mắt không trông. Tường đồ người đây thôi.”

“Đúng!” Lưu Đại Phương gật đầu, “Vẫn là thiếu phu nhân hiểu đạo lý đối nhân xử thế!”

Mọi người đang nói chuyện thì thấy Tiểu Kết Ba từ đằng xa chạy lại, trên tay cầm một bình rượu.

“Mau lên, chúng ta khởi hành thôi!” Thẩm Dũng nói một tiếng, mọi người bắt đầu lên ngựa và lên xe.

Thẩm lão gia cùng Thẩm phu nhân vừa kịp lúc đi ra, đưa cho Phương Nhất Chúc một gói bạc lớn và một ít thức ăn, còn có một cái áo khoác da cáo.

“Nhất Chúc, Dũng Nhi, ra bên ngoài phải cẩn thận!” Thẩm phu nhân căn dặn, “Áo khoác này là khi ta còn trẻ, phụ thân lên núi bắt cáo trắng mà làm cho ta, rất ấm áp, buổi tối nhớ mặc vào kéo lạnh!”

“Đúng đúng!” Thẩm Nhất Bác cũng liên tục gật đầu, “Chuyện gì cũng không cần làm, bắt Dũng Nhi làm, nếu nó dám khi dễ hoặc không nghe lời, con trở về nói cho ta biết, ta đánh gãy chân nó!”

Phương Nhất Chúc cười gật đầu, tiếp nhận lấy đồ đặc nhị lão đưa cho.

Thẩm Dũng ngồi ở trên lưng ngựa nhũ mảy, nhà người ta có nương tử quên mẫu thân, nhà hắn lại là có con dâu đã quên con trai.

Lúc này, Tiểu Kết Ba cũng chạy tới nơi, đem bình rượu đưa cho Thẩm Dũng, thờ dõc, “Thiếu gia, cửa hàng của Cổ Đại Hoa đã đóng cửa, người cũng không biết đã chuyển đi nơi nào, lảng giềng đều nói hắn đi xa rồi, ta mua ở nhà khác, cũng là rượu quế hoa, đành uống tạm vậy.”

Thẩm Dũng gật đầu, đem bình rượu treo lên trên yên ngựa.

Tiểu Kết Ba nhảy lên xe ngựa, quay sang nói với Phương Nhất Chúc, “Thiếu phu nhân, cô ngồi cẩn thận, đừng quên cái bò đoàn nha!”

“Ừ, ta tốt lắm!” Phương Nhất Chúc ngồi ở trên bò đoàn mềm mại, gật đầu với hắn.

“Đi thôi!” Thẩm Dũng chờ mọi người nói chia tay với Thẩm lão gia và Thẩm phu nhân xong, liền thúc ngựa bắt đầu khởi hành, Liên Nhi và Tiểu Thạch ở phía sau vẫy tay liên tục, Phương Nhất Chúc ngó đầu ra khỏi cửa xe, ngoắc ngoắc tay với hai nha đầu: “Liên Nhi, Tiểu Thạch, chăm sóc cha mẹ cho tốt!”

Hai nha đầu mắt nước mắt lưng tròng, “Thiếu phu nhân, cô phải nhanh chóng trở về a!”

Phương Nhất Chúc gật đầu, Thẩm Dũng bĩu môi, “Là đi kinh thành chơi đùa đó, sao có thể về sớm được?”

Lưu Mậu cũng cười, Thẩm Kiệt cười ngửa đi ở phía trước, chỉ có Lưu Đại Phương, hắn để ý thấy Thẩm Dũng ngoài miệng nói rất thoải mái, nhưng ở đáy mắt, dường như có chút u sầu... Mặt khác, đối với việc Thẩm Nhất Bác để cho chính mình đi theo bọn họ, Lưu Đại Phương cảm thấy rất khó hiểu. Hơn nữa trước khi đi, Thẩm Nhất Bác luôn nhắc nhở, lần này nhất định phải giúp đỡ Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc. Lưu Đại Phương nghĩ mãi không ra, chuyến đi kinh thành lần này, không phải để vợ chồng son đi du ngoạn giải sầu sao? Sao lại giống như đoạn đường phía trước có rất nhiều kiếp nạn vậy? Hay là... có chuyện bí mật gì đó?

Thẩm Dũng vẫn cười ngửa đi ở phía sau, không nhanh không chậm vừa vặn ngang bằng với xe ngựa của Phương Nhất Chúc, vui vẻ nói chuyện với nương tử đang vén rèm cửa ngắm phong cảnh. Cười đùa thì cười đùa, nhưng trong lòng Thẩm Dũng hiểu được, chuyến đi đến kinh thành lần này, không có đơn giản như vậy. Hắn và nương tử có thể bên nhau trọn đời, con cháu đầy đàn hay không... còn phải xem một tháng này.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thức ăn lạ cùng đến kinh thành

Một đường đi tới kinh thành vô cùng thuận lợi, mọi người ngày đi đêm nghỉ, còn tranh thủ ngắm nhìn phong cảnh bên đường, mua đặc sản của các nơi, tiêu dao tự tại.

Sau tiệc tân hôn, Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc cả ngày ngọt ngào quấn quýt lấy nhau, mọi người nhìn nhiều cũng mặc kệ bọn họ.

Rốt cục cũng tới được hoàng thành.

Hoàng thành quả nhiên bất phàm, nhìn xem công thành cao ngất, đã tỏa ra khí thế không tầm thường.

Đến khi đi qua công thành, mới thấy được nơi này so với Đông Hạng nào nhiệt hơn nhiều lắm, người buôn bán và thương nhân đi đường nối nhau không dứt, đặc biệt còn có rất nhiều người ngoại quốc, trang phục màu sắc rực rỡ, nhìn vô cùng lạ mắt.

Tiểu Kết Ba cùng Mạc Đông Đông đều là tiểu tử cái gì cũng chưa thấy qua, ngồi ở trước xe ngựa mở to hai mắt, trên tay mỗi người cầm một chuỗi kẹo hồ lô, tò mò nhìn trái phải.

“Chúng ta dừng chân ở đây đi?” Thẩm Kiệt chỉ chỉ quán trọ phía trước, đó là một tòa nhà ba tầng, ở tám biển treo trên cao có viết —— quán trọ Bát Hi.

Thẩm Dũng xuống ngựa, giúp đỡ Phương Nhất Chúc ra khỏi xe, mọi người vừa tiến đến trước cửa quán trọ lập tức có một tiểu nhị chạy ra đón, “À! Vài vị đến nghỉ trọ sao?” Mắt hắn rất tinh, liếc thấy Lưu Mậu có bộ dạng thư sinh, liền cười hỏi: “Hắc hắc, vị công tử này là đến dự thi có đúng không? Nhìn tướng mạo khí độ của ngài, thật thích hợp với chức vị Trạng Nguyên a!”

Lưu Mậu bật cười, miệng tiểu nhị của quán này đúng là ngọt.

Sau khi thuê mấy gian phòng, mọi người xuống dưới lầu hai chuẩn bị ăn cơm, trong hoàng thành đúng là có nhiều mỹ thực hiếm lạ, Phương Nhất Chúc chọn vài món ngày thường chưa được ăn, như đầu thỏ sốt, thịt viên tuyết hoa, gà xé hầm mật ong, canh chua thịt bò, khoai tây nướng quết, trà cúc ngọt...

Mọi người đi một đường vất vả, thấy được những đồ ăn lạ, cho nên vô cùng cao hứng.

Tiểu nhị đi tới rót trà cho mọi người, Thẩm Dũng hỏi, “Chủ quán, tại sao có nhiều người tập trung ở đây như vậy, thật là ồn ào, nóng bức!”

Chủ quán cười ha ha nói, “Ồ, vài vị đây là lần đầu đến kinh thành đúng không? Bởi vì sắp tới kinh thành sẽ có chuyện vui lớn a!”

“Chuyện vui lớn sao?” Tất cả mọi người khó hiểu.

“Sắp đến ngày mừng thọ của Hoàng Thượng!” Tiểu nhị trả lời, “Dân chúng hoàng thành phải tổ chức quốc khánh ba ngày ba đêm, nghe nói sùng phi của Hoàng Thượng, chính là Trần quý phi, gần đây thân thể không khỏe, bởi vậy Thánh Thượng muốn mượn chuyện vui lần này để cầu phúc cho Trần quý phi.”

“Trần quý phi...” Lưu Mậu nghĩ nghĩ, hỏi: “Là mẫu thân ruột của Nhị hoàng tử Cảnh Dật đúng không?”

“Đúng là như thế.” Tiểu nhị gật đầu trả lời, “Nhị hoàng tử nhân hậu lại giỏi giang, văn võ song toàn, nghe nói, Hoàng Thượng còn có tâm tư phế trưởng lập ấu*.”

*Phế trưởng lập ấu: chính là không theo nguyên tắc lập con trai cả làm vua mà muốn lập con trai thứ.

Mọi người nhủu mày, Luru Mậu nói, “Từ xưa đến nay phé trường lập ấu là điều tối kỵ... Vì sao lại có quyết định này?”

“Ha ha, dù sao cũng chỉ là lời đồn mà thôi, loại chuyện này không thể nói bừa được.” Tiểu nhị rót trà cho mọi người xong, liền cười cười rồi đi.

Luru Mậu nhủu mày, Thẩm Kiệt ở bên cạnh vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Được rồi, ngươi còn chưa có đồ Trọng Nguyên đâu, chưa gì đã lo quốc lo dân rồi.”

Tất cả mọi người cười rộ lên, Luru Mậu cũng cảm thấy ngượng ngùng, quay ra nhìn Thẩm Kiệt, “Đại ca sao lại chê cười ta như vậy?”

Luru Đại Phương ngồi ở một bên, nói chen vào: “Cũng không biết chừng, ta nghe nhiều vị bằng hữu nói qua, mẩu thân ruột của thái tử chính là hoàng hậu đã mất, bây giờ Hoàng Thượng độc sủng Trần phi, Trần phi lại là mẩu thân ruột của hoàng tử Cảnh Dật, hẳn là thường xuyên ở bên tai Hoàng Thượng nói ra nói vào, Hoàng Thượng mới có tâm tư này. Hơn nữa, nghe nói thái tử Cảnh Mạn kiêu ngạo vô lễ, không bằng hoàng tử Cảnh Dật giỏi giang lại lễ độ, đại thần trong cung có không ít người thiên về chuyện đề Cảnh Dật kế vị.”

“Ai, đang ăn cơm, nói những chuyện này làm chi.” Tiểu Kết Ba nói, “Chúng ta sao phải quan ai làm hoàng đế, quan trọng nhất là dân chúng có cơm no là được rồi!” Nói xong, múc một bát canh cho Phương Nhất Chúc, “Đến, thiếu phu nhân, ăn canh đi.”

Phương Nhất Chúc đang gắng sức ăn thức ăn mà Thẩm Dũng gấp trong bát, vội vàng gạt đầu.

Mạc Đông Đông thỉnh thoảng lại quay đầu ra ngoài nhìn một cái, dường như là đang tìm người.

“Đông Đông, không thấy sư phụ ngươi sao?” Luru Đại Phương hỏi hắn.

“Không.” Mạc Đông Đông lắc đầu, “Người nói chúng ta đến kinh thành người sẽ tự nhiên tìm thấy chúng ta, nhưng mãi vẫn không thấy người đâu!”

“Không có việc gì đâu, đều là thể ngoại cao nhân, sẽ tìm được chúng ta nhanh thôi.” Thẩm Dũng nói, “Chúng ta thu xếp một chút, lát nữa đi dạo chung quanh, hiếm khi đi đến kinh thành.” Vừa nói, vừa hỏi Phương Nhất Chúc, “Nương tử, có mệt hay không? Ăn xong ngủ một lát nhé?”

Phương Nhất Chúc gật gật đầu, “Được... Buổi tối đi dạo chợ đêm được không? Nghe nói chợ đêm ở kinh thành rất náo nhiệt.”

“Náo nhiệt thì náo nhiệt, nhưng mà trộm cắp cũng nhiều, buổi tối mọi người cùng đi.” Thẩm Kiệt nói xong, gấp một cái chân gà bỏ vào bát cho Đông Đông, “Ăn đi, ngươi mà gầy, sư phụ ngươi không mắng chúng ta mới là lạ!”

Mọi người liếc mắt nhìn Tiểu Đông Đông vô cùng mập mạp, đều nhìn không được cười rộ lên.

Đông Đông cắn chân gà, tự nói: hừ, coi thường ta, bây giờ ta béo một chút có làm sao? Chờ ta lớn lên, nhất định so với Thẩm Dũng còn ngọc thụ lâm lâm phong hơn!

Bàn của đám người Thẩm Dũng ở lầu hai ngay cạnh cửa sổ, tầm nhìn rất tốt, dường như có thể thu cả ngã tư đường phố vào đáy mắt, Thẩm Dũng ngồi trên bàn, vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa gấp thức ăn cho Phương Nhất Chúc.

Một lần liếc mắt này, Thẩm Dũng bỗng nhiên để ý tới một bóng người đang từ lầu dưới đi lên, có chút quen mắt.

Thẩm Dũng quay đầu, nhón mi với Thẩm Kiệt đang ngồi đối diện.

Thẩm Kiệt cùng Luru Đại Phương đã biết mục đích lần này. Trên đường, hai người đều phát hiện tâm tình Thẩm Dũng không yên, ban ngày hắn cùng Nhất Chúc nói nói cười cười, nhưng đến tối, sau khi Nhất Chúc đi ngủ, hắn ngồi ngẩn người, bộ dạng có tâm sự rất lớn. Sau vài lần ép hỏi, Thẩm Dũng rốt cục cũng đem chuyện tình từ đầu đến cuối đều nói ra. Nghe chuyện xong, Luru Đại Phương và Thẩm Kiệt cũng giật mình không ít, thật không nghĩ tới, Phương Nhất Chúc lại có thân thể như vậy, mà lần này bọn họ vào kinh thành, có thể nói cũng là muốn kết thúc một đoạn tiền duyên này... Nhưng, nói dễ hơn làm a.

Ăn cơm xong, mọi người đều cảm thấy hơi mệt, trở về phòng nghỉ ngơi một chút, hai tiểu tử Tiểu Kết Ba cùng Mạc Đông Đông vô tư, sớm đã lên giường ngủ.

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng ở trong phòng.

Nhất Chúc cũng hơi mệt, ngả người xuống giường chậm rãi nhắm mắt, Thẩm Dũng thấy nàng ngủ say, liền lặng lẽ ra khỏi cửa. Nhưng đến khi cửa được khép lại, Phương Nhất Chúc lại chậm rãi mở to mắt, thở dài một hơi, lẩm bầm, “Tướng công, đến tốt cùng là chàng muốn giấu ta tới khi nào? Ta đã đoán ra được hơn nửa, vẫn nên sáng khoái nói ra đi.”

Thẩm Dũng ra khỏi phòng, lập tức cảm giác được sau lưng có người, vừa quay đầu lại, kinh hi mở to hai mắt, “Lão đạo!”

Lão đạo gật đầu, vẫy vẫy tay với hắn, ý bảo Thẩm Dũng đi theo!

Thẩm Dũng đi theo hắn, vào trong một gian phòng, thấy Thương Mãn Văn cùng Mạc Phàm Đường đều ở trong này.

“Sư phụ!” Thẩm Dũng chào hỏi nhị lão, hai người đều gật đầu.

Thẩm Dũng có chút buồn bực, quay sang hỏi lão đạo, “Lão đạo, người cùng hai người bọn họ thông đồng với nhau sao?”

“Đây là sư gia của người, ít nói hươu nói vượn thôi!” Mạc Phàm Đường trừng mắt nhìn Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng le lưỡi, thật không ngờ được, thì ra lão đạo sĩ này là sư phụ của hai vị sư phụ!

“Tin tức các người đến kinh thành, đã có người đi mật báo!” Mạc Phàm Đường nói, “Chúng ta đoán bọn họ rất nhanh sẽ có hành động!”

“Mật báo? Không phải là... ta vừa rồi nhìn thấy Cổ Đại Hoa!” Thẩm Dũng hơi bất mãn nói, “Chỉ chớp mắt mà thôi, không rõ lắm, có điều nhất định là hắn đã nhìn thấy chúng ta đến đây.”

“Đúng là Cổ Đại Hoa!” Thương Mãn Vân thở dài, “Chỉ trách không biết được thân phận của hắn, nếu biết sớm có thể đề phòng, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Thẩm Dũng kéo ghế ngồi xuống, hỏi: “Ý của mọi người... kẻ mật báo chính là Cổ Đại Hoa?”

Lão đạo gật gù đầu, nói: “Năm đó hắn còn nhỏ, diện mạo sau này cũng thay đổi rất nhiều, cho nên ta không phát hiện được sự tồn tại của hắn. Đúng là cẩn thận mấy cũng có sai sót, vốn có thể đề Nhất Chúc bình an một đời, không nghĩ tới kẻ tiểu nhân này lại đi tố cáo.”

“Trong thư mọi người gửi cho phụ thân có nói, phụ thân Nhất Chúc, ban đầu là đầu bếp trong cung. Được gọi là Phương thần trù đúng không?” Thẩm Dũng hỏi, “Còn dụ dỗ ái phi của hoàng đế, mẫu thân của Nhất Chúc chính là cầm cơ trong truyền thuyết, được hoàng đế vô cùng yêu thương?”

“Ai... nói ra rất dài.” Lão đạo sĩ cũng ngồi xuống, nói: “Năm đó mẫu thân của Nhất Chúc tên gọi là Vân Thanh, cũng chính là cầm cơ đệ nhất kinh thành, cầm kỹ vô cùng tốt, một lần Hoàng Thượng ngẫu nhiên ra khỏi cung gặp gỡ được nàng, bởi vì mê luyến mà đem nàng vào trong cung, ngày ngày đánh đàn cho Hoàng Thượng nghe. Chỉ là thân phận Vân Thanh cô nương thấp kém, tình thế lúc ấy đã là sóng ngầm, Thái Hậu nhiều lần ngăn cản, cuối cùng Hoàng Thượng chỉ có thể giấu nàng ở bên trong hậu cung, không thể gặp gỡ người khác, ngay cả một danh phận đều không có. Hoàng hậu năm đó, cũng chính là mẫu thân ruột của thái tử Cảnh Mạn – Diêu hoàng hậu, nàng là một người tính tình nóng nảy lại hay ghen tỵ vô cùng, nhiều lần khóc nháo, quấy rầy Vân Thanh cô nương, đã bị Hoàng Thượng trách phạt rất nặng. Sau không biết ai truyền ra tin tức, nói Hoàng Thượng muốn phế đi hoàng hậu, lập Vân Thanh lên, hoàng hậu xấu hổ và giận dữ, bị tức chết.”

“Cho nên lần này Cổ Đại Hoa mật báo lên thái tử sao?” Thẩm Dũng hỏi, “Không cần phải nói, nhất định thái tử rất hận Nhất Chúc.”

“Năm đó tuy rằng thái tử còn nhỏ, nhưng hận thấu xương với Vân Thanh, sau này lớn lên mọi chuyện của hắn đều không được thuận lợi, Hoàng Thượng cũng ái Cảnh Dật, tất cả mọi chuyện, hắn đều đổ lỗi lên người Vân Thanh.”

“Thế vì sao Vân Thanh lại cùng Phương đầu bếp chạy trốn?” Thẩm Dũng càng thêm khó hiểu.

“Thật ra, cầm cơ Vân Thanh cùng lão Phương quen biết từ trước, hai người cũng sớm có cảm tình.” Lão đạo nói: “Ta cùng lão Phương là anh em kết nghĩa, khi đó ta là đại nội thị vệ ở trong cung, tình hình thực tế ta rõ ràng hơn bất cứ ai! Lúc ấy lão Phương làm đủ loại điểm tâm đến dỗ Vân Thanh vui vẻ, lâu ngày sinh tình cũng khó tránh khỏi, là hoàng đế đoạt người trước mà thôi.”

“Nghe... Lão hoàng đế cũng thật là kỳ quái.” Thẩm Dũng nhíu mày, “Chính hắn là người hoành đao đoạt ái*.”

*Hoành đao đoạt ái: Dùng biện pháp mạnh để cướp đoạt lấy tình yêu.

“Ai bảo hắn là hoàng đế?” Lão đạo bắt đắc dĩ, “Sau đó lão Phương mang theo Vân Thanh cô nương chạy trốn, hoàng đế bị đội nón xanh* nên vô cùng tức giận đuổi giết hai người bọn họ, cho đến tận khi phát hiện ra phản mộ của hai người bọn họ, mới bỏ qua.”

*Đội nón xanh: từ này chắc mọi người đều biết nhưng ta vẫn giải thích: Ý chỉ việc bị cấm sùng, bị ngoại tình.

“Phản mộ?” Thẩm Dũng khó hiểu.

“Là chúng ta làm giả.” Lão đạo sĩ nói, “Lúc ấy hận ý của Hoàng Thượng quá nặng, cho nên chúng ta đành phải tạo ra phản mộ này, để cho Hoàng Thượng quên hai người đi.”

“Nói cách khác, theo hận ý của Hoàng Thượng đối với hai người đó, nếu biết Nhất Chúc có trên đời, tất nhiên sẽ khó chịu!” Thẩm Dũng cười lạnh một tiếng, “Cho nên mới nói, lần này nếu làm không tốt sẽ phải chịu chết, đặc tội hoàng đế còn đặc tội cả thái tử!”

“Nhưng trên thực tế, Hoàng Thượng đối với Vân Thanh vẫn không thể quên tình.” Lão đạo nói, “Sở dĩ hắn sùng ái Trần phi như vậy, chính là vì Trần phi cùng Vân Thanh có đến bảy tám phần giống nhau.”

“Ồ?” Thẩm Dũng cười hỏi, “Thế nương tử có giống mẫu thân nàng không?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu, “Giống, đặc biệt là sự khéo léo linh lung thông minh nhu thuận!”

“À... Khó trách người nhiều thích nàng như vậy.” Thẩm Dũng còn rất đặc ý.

Lão đạo trừng hắn, “Tình thế hiện nay nguy hiểm, phe trường lập ấu tuyệt đối không phải tin đồn vô căn cứ!”

“Có ý tứ gì?” Thẩm Dững không rõ.

“Rất đơn giản, thái tử Cảnh Mạn là con trai trưởng lại là thái tử, tất nhiên không thể hủy bỏ.” Lão đạo nói, “Nhưng nay dân chúng đều được khai hóa, chú ý đến chuyện truyền ngôi cho người hiền tài chứ không quan trọng chuyện trưởng thứ, hơn nữa tin tức lần này tung ra, xác thực rất nhiều người sẽ đồng ý phong Cảnh Dật làm thái tử.”

Thẩm Dững sờ sờ cằm, “Nói cách khác, nếu thái tử không muốn bị hủy bỏ, nên mau chóng ra tay trước, nếu không thể lập tức đăng cơ làm hoàng đế, hoặc là đem Cảnh Dật phế đi, chẳng phải ngôi vị hoàng đế sẽ không còn trong tay hắn?!”

“Ừ.” Tất cả gật đầu, “Đúng là như thế!”

Mạc Phạm Đường gật đầu, “Cảnh Mạn nếu đúng là tàn bạo như lời các người nói, để hắn làm hoàng đế, lại biết được sự tồn tại của Nhất Chúc, chẳng phải là chúng ta cố gắng vô ích?”

“Cho nên mọi người mới muốn ta đến đây, ít nhất hiện tại hoàng đế và đám quân thần không quá ủng hộ Cảnh Mạn!” Thẩm Dững nghĩ nghĩ, “Chúng ta giúp đỡ Cảnh Dật mới đúng.”

“Những chuyện này người không cần động đến, chăm sóc cho Nhất Chúc thật tốt là được rồi!” Lão đạo dặn dò.

Thẩm Dững gật đầu, cười: “Hắc, không cần mọi người nhắc nhở ta cũng biết!”

“Nghe nói người không nói chuyện này cho Nhất Chúc?” Thương Mãn Vân vỗ vỗ Thẩm Dững bả vai, “Tiểu tử, khá lắm!”

Thẩm Dững cười, “Làm sao ta có thể để nương tử lo lắng vì chuyện này?”

Lão đạo cũng nở nụ cười, “Tâm của người rất tốt, có điều cũng đừng xem nhẹ nương tử nhà người, chưa hẳn nàng đã không biết.”

Thẩm Dững cười cười, không nói gì, đứng lên: “Được rồi, sinh tử có mệnh, phú quý tại trời, ta cảm thấy việc này cũng đã như thế rồi, hiện tại hành xử cho cẩn trọng thôi! Cùng lắm thì, ta và nương tử cùng nhau đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân.”

Mọi người thấy Thẩm Dững đã có chuẩn bị tốt, cũng không nói thêm nữa.

“Đúng rồi!” Thương Mãn Vân lấy ra hai bức họa, đưa cho Thẩm Dững xem, nói: “Đây là Cảnh Dật, đây là Cảnh Mạn, người phải nhớ kỹ, Cảnh Mạn có thể rất nhanh tới tìm người, tính tình của hắn rất nóng vội.”

Thẩm Dững quan sát nửa ngày, gật đầu: “Đã nhớ kỹ!”

Sau đó, mọi người đều tự tán đi, chuẩn bị tốt mọi chuyện.

Thực đơn hôm nay đây:

1. Đầu thỏ sốt:
2. Thịt viên tuyết hoa: lớp vỏ vàng ruộm bên ngoài là ruột bánh mì băm nhỏ, chắc ngon lắm. ...
3. Gà xé hầm mật ong
4. Canh chua thịt bò, nhìn đẹp quá.
5. Khoai tây nướng quất, món này là khoai tây thái lát nhưng không thái rời ra, xong ở giữ mặt thái của hai miếng khoai tây kẹp một miếng quất, rồi đem nướng, thấy là lạ, lúc nào làm thử mới được =>))

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cháo phỉ thúy cùng kế hoạch nham hiểm

Thẩm Dững trở lại trong phòng, thấy Phượng Nhất Chúc còn ngủ, hắn nhẹ nhàng đi tới bên giường, cẩn thận vén màn lên chui vào bên trong, ôm lấy nương tử cùng nhau ngủ một lát. Thật ra Phượng Nhất Chúc vẫn còn thức, chỉ là giả bộ ngủ, cho đến tận khi Thẩm Dững trở về, cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể của hắn, nàng mới chậm rãi đi vào giấc ngủ, một giấc say không mộng mị.

Đến khi cả hai tỉnh lại, đã là hoàng hôn.

Thẩm Dũng cùng Nhất Chúc rời giường, rửa mặt chải đầu thay quần áo, chuẩn bị lát nữa ra ngoài đi dạo.

Nhất Chúc nói với Thẩm Dũng, “Tướng công, đã là thời gian ăn cơm chiều rồi, thế mà ta không thấy đói chút nào.”

“Ta cũng không đói.” Thẩm Dũng gật đầu, cười nói: “Cũng phải, ngủ dậy liền đi ăn, cứ như thế không béo thành heo mới lạ, cứ thế thì không được.”

“Chỉ bằng chúng ta đi ra ngoài đi dạo, đợi đến khi thật sự đói bụng sẽ tìm tầu lâu nào đó ăn khuya được không?” Nhất Chúc hỏi.

Tất nhiên là Thẩm Dũng gật đầu, nắm tay Phuong Nhất Chúc đi ra khỏi quán trọ, lần này Thẩm Kiệt và Lưu Đại Phuong đều không đi theo, chỉ có Tiểu Kết Ba là theo sau giúp đỡ hai người khiêng đồ.

Lưu Mậu đang lo lắng chuẩn bị cho kỳ thi, thời gian này hắn cũng nhận ra có điểm không thích hợp, nhưng không có người nói với hắn, bởi vì không muốn hắn phân tâm. Lưu Mậu cũng không hỏi nhiều, chỉ muốn tập trung tinh thần cho kỳ thi lần này, đợi khi thi đỗ sẽ nói sau, nếu hắn không đậu, thật có lỗi với sự giúp đỡ của mọi người, cũng không còn mặt mũi nào trở về gặp mặt hương thân nữa.

Phuong Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng nắm tay nhau ra ngoài, đi dọc đường phố dạo chơi, trên tay Tiểu Kết Ba cầm một số món đồ mới mua được, đi ở phía sau hai người, đôi vợ chồng son tay nắm tay, vai sóng vai, bày ra bộ dạng trong ta có chàng, trong chàng có ta, Tiểu Kết Ba càng nhìn càng nhăn mặt nhăn mũi. Lúc trước hắn thường nghe người ta nói, sau khi cưới vợ vào cửa, sẽ không có cung chiều như khi yêu nhau nữa, nhưng tình cảm của thiếu gia nhà hắn đối với thiếu phu nhân hình như chỉ có tăng chứ không có giảm, ngàn theo trăm thuận chưa tính, hơn nữa còn săn sóc tỉ mỉ, thiếu phu nhân lúc nào cũng được thiếu gia dỗ dành ngon ngọt mà cười không ngừng.

Tiểu Kết Ba không hiểu còn thấy hơi hoảng hốt, tự nói... Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Thiếu gia sao lại cung chiều thiếu phu nhân đến như vậy?

Mọi người đi dạo trên đường đều phải đốt đèn, trời đã tối, người đi đường cũng thưa dần, lúc này ba người mới trở lại quán trọ.

Vừa vào cửa quán trọ, lại nhìn thấy có người ở bên trong đánh nhau gây lộn.

“Tướng công, sao lại có đánh nhau trong quán trọ sao?” Phuong Nhất Chúc nhón chân đi gần đến đám người nhìn xung quanh. Nhìn thấy có hơn mười tên du côn, đang vây quanh hai vị công tử ăn mặc bất phàm.

Hai công tử kia vừa nhìn là biết con nhà quyền quý, có thể thấy được đám du côn muốn vơ vét tài sản!

Thẩm Dũng muốn đi đến xem, Phuong Nhất Chúc lại giữ chặt tay hắn, nói: “Tướng công, chúng ta đừng nên xen vào. Nơi này là kinh thành, rất nhanh sẽ có nha dịch đến can thiệp.”

Trong lòng Thẩm Dũng thờ dài, Nhất Chúc nhất định là đã biết cái gì đó, cũng nhìn ra hành động của chính mình không thích hợp, nói cách khác, theo như tính tình của nàng, bình thường sẽ không ngồi yên chờ nha dịch đến xử lý.

“Nương tử.” Thẩm Dũng cười cười với Phuong Nhất Chúc, “Không sao!” Phuong Nhất Chúc nhìn Thẩm Dũng thật lâu, cuối cùng mới ngầm hiểu gật đầu, theo Thẩm Dũng tiến gần lại.

Mà Thẩm Dũng đi tới bên ngoài đám người giường mắt nhìn lại, quả nhiên, hai người bị vây trụ bên trong tuy rằng mặc y phục bình thường, nhưng một người hơn hai mươi tuổi, một người chưa đến hai mươi, giống hệt người trong bức họa hắn được nhìn, chính là thái tử Cảnh Mạn, cùng nhị hoàng tử Cảnh Dật.

Phuong Nhất Chúc thấy Thẩm Dũng cười cười với mình, cũng không nói thêm cái gì, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, không quên dặn hắn một câu, “Cẩn thận chút.”

Thẩm Dũng gật đầu, thấy đám người đang xô đẩy nhau, hơi bất đắc dĩ, tự nói, sao lại một mình chạy đến đây, không dẫn theo tùy tùng sao? Nhị hoàng tử này dường như đối với thái tử cũng không cảnh giác nhiều lắm.

“Này, làm gì đó?” Thẩm Dũng tiến lên, liếc mắt nhìn đám du côn, “Ban ngày ban mặt, không coi vương pháp ra gì sao?”

Phuong Nhất Chúc ở phía sau gật gật đầu, tự nói, dưới chân thiên tử mà lại vô lễ thế này sao?

Một tên du côn liếc mắt nhìn Thẩm Dũng, nói: “Ngươi từ bên ngoài đến đúng không? Đừng có xen vào chuyện của người khác!”

Thẩm Dũng cười lạnh một tiếng, “Người trong thiên hạ lo chuyện thiên hạ, các ngươi chặn đường tiến vào quán trọ của ta thì ta phải quản thôi, mau tránh ra, chớ ngoan không cần đường.”

Đám du côn nghe Thẩm Dũng nói chuyện ngang tàng như thế thì vô cùng tức giận, có kẻ lập tức xông lên, muốn đánh hắn.

Thẩm Dũng chỉ dùng một tay, đã khiến kẻ đó lăn quay ra đất. Đám du côn này đâu phải là đối thủ của Thẩm Dũng, vừa bị đánh vài cái, đã nhao nhao chạy đi nơi khác.

Thẩm Dững thờ dài, một đám nhát gan như vậy còn dám ra ngoài tự nhận là du côn? Nếu nơi đây là Đông Hạng phủ, hần nhất định sẽ không nương tay mà đánh cho bọn chúng kêu cha gọi mẹ mới thôi, hôm nay tạm thời dạy dỗ vậy đã.

Hần cũng không để ý tới cái khác, quay lại ngoắc ngoắc tay với Phương Nhất Chúc, “Nương tử.”

Phương Nhất Chúc chạy tới, kéo tay Thẩm Dững muốn tiến vào quán trọ.

Lại nghe phía sau có người nói, “Vị huynh đài này, xin dừng bước.”

Thẩm Dững quay đầu nhìn, thấy người nói chuyện là Cảnh Mạn, hần tiến đến trước mặt Thẩm Dững, trên mặt có thần sắc cảm kích, mà Cảnh Dật ở một bên lại hơi chút bất mãn.

Cảnh Dật cũng có võ công, hôm nay hần cùng Cảnh Mạn vốn đi ra ngoài chuẩn bị lễ vật cho thọ yến của phụ hoàng, nhưng không nghĩ tới nửa đường lại gặp gỡ đám du côn muốn vơ vét tài sản.

Mà Cảnh Mạn cũng có hứng thú, kéo hần lại không muốn hần động thủ đánh nhau, còn nói lý lẽ với đám du côn này, nhưng nửa đường lại xuất hiện một tên tiểu tử, đánh chạy bọn họ.

Cảnh Dật cũng nhận ra đám du côn này là đồ bỏ đi, hần hoàn toàn có thể ứng phó được, bởi vậy cũng không có cảm kích Thẩm Dững. Không biết chừng, tên tiểu tử này còn nghĩ hai người bọn họ là thứ hèn nhất, công tử nhà giàu vô dụng, đến vài tên du côn cũng không xử lý được.

Thẩm Dững thấy Cảnh Mạn gọi mình lại, thì quay sang nhìn hần một cái, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đa tạ công tử đã ra tay giúp đỡ.”

Thẩm Dững lạnh lùng cười, nói: “Cũng không phải ta giúp các ngươi, chỉ là đám du côn kia chặn đường đi của nương tử ta.” Nói xong, kéo tay Phương Nhất Chúc đi vào bên trong quán trọ.

Cảnh Mạn nghe Thẩm Dững nói thế thì rất không thoải mái, còn Cảnh Dật lại cảm thấy Thẩm Dững khinh thường bọn họ, dù sao cũng là dòng dõi hoàng gia, là sao chịu được sự khinh thường này, Cảnh Dật lên giọng nói, “Rõ ràng là ngươi xen vào chuyện của người khác, chỉ là vài tên du côn, thiếu gia ta cũng có thể xử lý gọn gàng.”

Thẩm Dững liếc nhìn Cảnh Dật, chỉ cười cười, dường như không để hần vào mắt, kéo Phương Nhất Chúc vào trong, hỏi: “Nương tử, có đói bụng không? Ăn thứ gì đi?”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật gật đầu.

Hai người vào bên trong khách điểm, ngồi xuống, gọi tiểu nhị chọn món.

Cảnh Mạn và Cảnh Dật liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy không phục, cũng theo đi vào, ngồi xuống bàn đối diện với Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dững cũng không để ý nhiều, nói với tiểu nhị, “Tiểu nhị, lấy vài món ăn ngon đến đây.”

“Ngài muốn gọi món gì?”

Thẩm Dững nghĩ nghĩ, nói: “Cho một đĩa cá cất khúc hấp tới ột, sườn heo ngâm rượu xào giòn, chân giò hầm rau cải thảo, thịt gà xào gạch cua, một đĩa hoa bầu dục, thịt bò xào ớt xanh. Thêm một phần ngó sen rán, bánh sủi cảo bát hỉ, một nồi com gạo tẻ thơm và một vỏ rượu quế hoa.”

Thẩm Dững gọi vài món ăn đó, không chỉ khiến tiểu nhị choáng váng, mà cũng khiến nhị vị hoàng tử ngồi kia ngây ngốc, hai người bọn họ ở trong cung hưởng thụ cuộc sống cảm y mỹ thực, nhưng cũng là lần đầu tiên nghe thấy tên những món ăn này!

“Đại gia của tôi ời.” Tiểu nhị méo mặt nhìn Thẩm Dững, “Ngài nói giòn đúng không? Ở đâu có những loại thức ăn này?”

Thẩm Dững nhón mi, hỏi: “Tại sao lại không có?”

“Đại gia, đúng là không có!” Tiểu nhị nói, “Ta làm nhị nhiều đã nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe thấy tên mấy loại đồ ăn này chứ nói gì là nấu được, ngài hù dọa tiểu nhân phải không?”

“Ai hù dọa ngươi?” Thẩm Dững nói, “Những món ăn này nương tử nhà ta đều có thể nấu được.”

Tiểu nhị nhìn Phương Nhất Chúc, thấy nàng tuổi còn trẻ, thì nhị không được mà cười một tiếng.

Phương Nhất Chúc vốn không muốn ra tay, nhưng thấy tiểu nhị kia xem nhẹ mình, lại hơi khó chịu, hỏi: “Tiểu nhị, nếu ta có thể nấu ra được những món ăn đó, ngươi sẽ không thu tiền com của chúng ta chứ?”

Tiểu nhị không dám tự quyết định, đúng lúc này chường quầy từ bên trong đi ra, nói: “Vị cô nương này, chỉ cần ngươi có thể nấu được những thức ăn vị công tử đây vừa kể, tiểu điểm sẽ không thu một đồng tiền com của ngươi.”

“Được.” Phương Nhất Chúc gật gù đầu, đứng lên, đi theo tiểu nhị về phòng bếp ở phía sau.

Thẩm Dững cũng vui vẻ đi theo giúp đỡ, Tiểu Kết Ba ngồi ở bên cạnh bàn lắc đầu thờ dài, “Ài, các người nha, đúng là tự tìm khổ rồi, ta nói cho các người biết, thiếu phu nhân nhà ta là thần trù, đồ ăn gì cũng có thể nấu được hơn nữa còn rất ngon!”

Cảnh Dật và Cảnh Mạn liếc nhìn nhau, đều không tin tưởng lắm, một cô nương trẻ tuổi sao có thể có được bản lĩnh như thế? Đúng là nên nhìn xem!

Không bao lâu sau, mọi người ở bên trong tửu lâu, ngửi thấy hương thơm phức mũi bay ra.

“Hoàng huynh.” Cảnh Dật hỏi Cảnh Mạn, “Cái gì mà lại thơm như vậy?”

Khách nhân ở trong tửu lâu cũng dài cổ ra nhìn, không lâu sau, thấy Thẩm Dững bưng ra một cái mâm, tiểu nhị theo ở phía sau cũng bưng một cái mâm, cuối cùng là Phương Nhất Chúc từ từ theo ra, đang dùng một cái khăn nhẹ nhàng lau tay, dường như là vừa mới rửa tay, sau đó đem tay áo buông xuống.

“Oa!” Tiểu Kết Ba đã chuẩn bị sẵn bát đĩa, chỉ đợi thức ăn được bày ra!

Từng món thức ăn được đặt xuống bàn, Tiểu Kết Ba duỗi tay gấp một đĩa thức ăn đưa đến bên miệng, liên tục tán thưởng, “Thật ngon!”

Thẩm Dững cũng giúp đỡ Phương Nhất Chúc ngồi xuống cùng nhau bưng bát bắt đầu ăn cơm, một đường dạo chơi khiến hai người đói vô cùng.

Những món ăn này khiến khách nhân chung quanh đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ, tiểu nhị bưng vài phần thức ăn Phương Nhất Chúc làm thừa đi ra, mặt đầy tươi cười, hỏi: “Các vị, tiểu nương tử này nấu ăn thật sự là vô cùng tuyệt, có muốn ném thừ hay không?”

Nhiều khách nhân đều nhấc tay, nói muốn thừ. Tiểu nhị liền bưng lại, nhưng không phải miễn phí mà đều thu bạc, mọi người trong quán ăn thừ thì khen không dứt miệng, đều nói tay nghề của Phương Nhất Chúc thật tài giỏi.

Cảnh Dật và Cảnh Mạn cũng ném thừ một phần, sau khi ăn xong, đúng là cảm thấy thức ăn trong hoàng cung, thật sự là quá khó ăn.

Phương Nhất Chúc, Thẩm Dững và Tiểu Kết Ba cũng không chú ý đến những chuyện khác, chuyên chú ăn cơm.

Chàng quầy đứng thật là không thu bạc của bọn họ, hai người ăn xong cơm, thì cùng nhau hồi trở về quán trọ nghỉ ngơi.

Thẩm Dững và Nhất Chúc trở về phòng cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Lại nói Cảnh Dật và Cảnh Mạn.

“Tay nghề của cô nương này thật sự là tuyệt!” Cảnh Dật nhin không được nói, “Không biết có thể làm ra cháo phi thúy mà phụ hoàng vẫn tâm tâm niệm niệm nhớ mong hay không.”

“Cái đó chắc không có khả năng đâu?” Cảnh Mạn cười cười, “Phụ hoàng nói, mười mấy năm nay người không được thưởng thức nó nữa, người có thể làm ra nó đã qua đời rồi.”

Cảnh Dật cũng gật gù đầu, “Cũng đúng a... Có điều lại nói, mấy năm nay phụ hoàng luôn rầu rĩ, không biết đến tột cùng là vì chuyện gì?”

“Có một số việc người không hiểu đâu, cái này gọi là vì tình mà tổn thương.” Cảnh Mạn cười cười.

Bởi vì Cảnh Dật nhỏ hơn Cảnh Mạn vài tuổi, cho nên chuyện tình năm đó hắn cũng không biết căn nguyên hậu quả, mẫu thân hắn cũng sẽ không nói cho hắn rằng mình được sủng ái là vì giống một hậu phi năm đó một cùng một đầu bếp bỏ trốn, cho nên đến bây giờ Cảnh Dật vẫn chưa hay biết gì, chỉ suy nghĩ, người có thể làm ra cháo phi thúy, và người phụ hoàng đã từng yêu thương đến tột cùng là ai?”

Hai người ăn cơm xong thì hồi cung, mang theo tâm sự trở về biệt viện.

Cảnh Mạn tâm sự nặng nề về cung điện của mình, thái giám đứng ở cửa bẩm báo với hắn, “Cổ Đại Hoa cầu kiến.”

Cảnh Dật gật gù đầu, vòng quá hành lang gấp khúc, đi đến thư phòng, không bao lâu, còn có người dẫn Cổ Đại Hoa tiến vào.

“Thảo dân tham kiến thái tử!” Cổ Đại Hoa vội vàng hành lễ với Cảnh Dật.

“Ừ.” Cảnh Dật gật gù đầu, nói: “Người tới đúng lúc lắm, người khẳng định nữ tử tên Phương Nhất Chúc là con gái của Văn Thanh? Bộ dạng của Phương Nhất Chúc tuy rằng có điểm hơn người, nhưng cũng không đến mức khuynh quốc khuynh thành, phụ hoàng sao có thể si mê mẫu thân của cô ta đến vậy sao?”

Cổ Đại Hoa vội vàng gật đầu, “Năm đó tiểu nhân ở trong cung làm việc trong phòng bếp, đã từng thấy Hoàng Thượng đọc sủng Văn Thanh cô nương, so với Trần phi hiện nay còn gấp mấy lần, có thể nói là nâng ở trong tay sợ ngã, ngâm trong miệng sợ tan!”

Cảnh Mạn lạnh lùng cười, nói: “Thật đúng là khiến người ta ngoài ý muốn.”

“Thái tử, chúng ta vẫn theo kế hoạch hành xử sao?” Cô Đại Hoa hỏi.

Cảnh Mạn nghĩ nghĩ, nói: “Ta đã nhắc nhở Cảnh Dật, hắn cũng đã nghĩ đến chuyện dâng lên cháo phi thủy cho phụ hoàng, nhưng cuối cùng mọi chuyện có thể theo kế hoạch của chúng ta hay không, còn phải chờ xem, có điều hắn hiểu thuận như thế, ta cảm thấy hắn nhất định sẽ trúng kế. Người vất vả rồi, tiếp tục giúp ta coi chừng đôi vợ chồng kia, sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ trọng thưởng!”

“Vâng!” Cô Đại Hoa vui mừng chạy đi, có được thưởng hay không không quan trọng, mấu chốt là có thể dồn Thẩm Dũng cùng Phương Nhất Chúc vào chỗ chết! Cha Phương Nhất Chúc hại hắn không thể làm đầu bếp ở trong cung, phải lưu lạc giang hồ. Hắn thật vất vả mới có thể làm đầu bếp ở tửu lâu, lại bị Thẩm Dũng làm cho mất mặt, cuối cùng không có nơi nào thu nhận, bọn họ cho là phá vài vụ án thì có thể công thành danh toại, trên đời này đâu có chuyện dễ dàng như vậy, phải khiến hai người bọn họ nếm mùi đau khổ!

Bonus đây ~

1. Cá cắt khúc hấp tỏi ớt: 2. Sườn heo ngâm rượu xào giòn.
3. Chân giò hầm rau cải thảo.
4. Thịt gà xào gạch cua.
5. Một đĩa hoa bầu dục: Cái này là do thận của lợn hay dê tía thành.
6. Thịt bò xào ớt xanh.
7. Ngó sen rán.
8. Bánh sủi cảo bát hi

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thức ăn mừng thọ cùng âm mưu che dấu

Lại nói về Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng.

Hai người ăn xong cơm trở lại phòng, Thẩm Dũng thấy Phương Nhất Chúc bận trước bận sau dường như không để ý tới chuyện vừa rồi, nhưng quan sát kỹ... Vẫn là có thể nhìn ra được, nàng tỏ ra thân nhiên nhưng không mấy vui vẻ.

“Nương tử?” Thẩm Dũng đi qua đi gọi nàng.

“Ừ?” Phương Nhất Chúc quay đầu nhìn hắn

“Ta để nàng phải nấu cơm ở tửu lâu, nàng mất hứng sao?” Thẩm Dũng hỏi.

Phương Nhất Chúc cười, lắc đầu, “Không đâu!”

Thẩm Dũng nhìn thần sắc Phương Nhất Chúc, đây chính là nương tử mỗi ngày chung chăn chung gối với hắn, có vui vẻ hay không, hắn liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra. Thẩm Dũng đi đến bên giường ngồi xuống, rồi vỗ vỗ mép giường, nói: “Nàng lại đây ngồi đi, ta sẽ nói rõ mọi chuyện.”

Rất cục Phương Nhất Chúc cũng nở nụ cười, đi tới bên giường ngồi xuống bên cạnh Thẩm Dũng, yên lặng, chờ hắn mở miệng.

Thẩm Dũng thở dài, nói: “Hai người vừa rồi, thật ra thân phận không đơn giản, trong hai người bọn họ có một kẻ là thù địch, có chuẩn bị mà đến, muốn hại chúng ta, một người khác là bị người ta lợi dụng, không biết chừng cũng sẽ bị hại.”

Phương Nhất Chúc gật gù đầu, nói: “Bọn họ có chuẩn bị cẩn trọng như vậy mà đến chắc chắn mục đích không đơn giản, mấy ngày nay tương công không yên lòng là vì nghĩ cách giúp ta giải quyết kẻ thù này sao?”

Thẩm Dũng gật gù đầu, duỗi tay nhẹ nhàng vén tóc mai của nàng, nói: “Kẻ thù này rất lợi hại, không phải nhân vật bình thường, không đắc tội nổi không cần thận sẽ phải roi đầu.”

Phương Nhất Chúc nở nụ cười, hỏi: “Là cha mẹ ta đắc tội đúng không?”

“Ừ.” Trong lòng Thẩm Dững lẩm bẩm, nương tử quả nhiên cẩn thận thông minh, đã phát hiện ra, có điều hần cũng không quên bỏ sung một câu “Nương tử yên tâm, chúng ta còn có lão đạo sĩ và hai vị sư phụ hỗ trợ, hai chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.”

“Nói là có phúc cùng hưởng nhưng gặp nạn chàng lại tự chịu, dọc đường đi lên kinh thành, chàng vẫn không nói cho ta, một mình suy nghĩ buồn bã.”
Phương Nhất Chúc dường như có chút tức giận, “Còn hại ta lo lắng không yên.”

“Là ta sợ nàng không vui.” Thẩm Dững nắm tay Phương Nhất Chúc vuốt vuốt, “Nương tử, nàng không cần lo lắng.”

“Ừ.” Phương Nhất Chúc gật gật đầu, “Ta hiểu được, có điều tướng công à, chàng đem mọi chuyện nói hết với ta đi, ta sẽ cân nhắc thật cẩn thận, sau đó chàng sắp xếp như thế nào, muốn ta làm chuyện gì, ta đều sẽ nghe lời.”

Thẩm Dững gật đầu. Sau đó, hai người chui vào trong ổ chăn, Phương Nhất Chúc nghe, Thẩm Dững nói, đem hết thấy mọi chuyện hần biết đều nói cho Phương Nhất Chúc, còn cả kế hoạch của bọn họ, chỉ không nói chuyện lần này vô cùng nguy hiểm. Nhưng Phương Nhất Chúc cũng đủ thông minh, có cái gì nguy hiểm, nàng tự nhiên hiểu rõ. Hơn nữa Thẩm Dững chưa bao giờ cảm thấy chuyện này là mạo hiểm, vì Phương Nhất Chúc, bắt hần làm chuyện gì cũng đáng giá, mạo hiểm thì đã là gì?

...

Ngày tiếp theo, sau khi Phương Nhất Chúc rời giường, lại khôi phục bộ dạng sinh long hoạt hổ như thường, Thẩm Dững thấy trên mặt nương tử tràn đầy tươi cười, bỗng nhiên nhận ra rằng, vợ chồng quý nhất vẫn là sự chân thành. Chính hần không nghĩ chu đáo, tất cả mọi chuyện đều giấu kín, muốn nương tử không cần lo lắng mà tiếp tục sống vui vẻ, nhưng sự thật là không có khả năng, vợ chồng chung một lòng, khi hần cau mày, nương tử hần cũng không thể nào thoải mái.

Đến thời điểm giữa trưa, lão đạo sĩ đến đây, nói với Thẩm Dững mấy câu, nhắc nhở kẻ kia có thể sắp có hành động.

Thẩm Dững gật đầu, tiếp tục dẫn Phương Nhất Chúc đi dạo trong kinh thành, làm bộ như không hề phòng bị, ôm cây đợi thỏ, chờ đợi thế này không biết là phúc hay họa, nhưng nếu có cơ hội sẽ tự tới cửa.

Lại qua vài ngày, cơ duyên chưa tới nhưng kỳ thi lại đến rồi, Lưu Mậu đi vào trường thi, Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững sau khi tiễn hần đi vào, còn đứng ở ngoài vẫy vẫy tay, khuyến khích hần.

“Nương tử, phải đến buổi chiều Lưu Mậu mới thi xong, chúng ta về quán trọ trước, hôm nay cũng đừng đi dạo đi nữa, trời nóng quá, ta sợ nàng sẽ phải phơi nắng.” Thẩm Dững kéo Phương Nhất Chúc trở về đi.

Phương Nhất Chúc cũng gật đầu đáp ứng.

Hai người tới cửa từ lâu, lại thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đậu ngay trước cửa.

Hai người theo bản năng liếc mắt nhìn nhau một cái, tự nói —— chẳng lẽ đến rồi?

Trong lòng tò mò vạn phần, nhưng hai người vẫn giả bộ không có việc gì như cũ, chậm rãi đi vào.

Vào trong quán trọ, Thẩm Dững thấy Cảnh Dật đang ngồi ở đằng kia, bên cạnh có vài hạ nhân.

Cảnh Dật đảo mắt thấy hai người bọn họ trở về, liền mỉm cười.

Hạ nhân bên cạnh hần đi đến trước mặt hai người, nói với Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc: “Hai vị, thiếu gia nhà ta muốn mời hai vị qua đó ngồi một lát, cùng nhau uống chén trà.”

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc liếc nhìn nhau, đều bước về phía Cảnh Dật.

Hai người đến bên cạnh bàn, Cảnh Dật đứng lên, mời hai người ngồi xuống, nói: “Hai vị có lẽ, tại hạ là Chân Dật, hai vị còn nhớ không?”

Thẩm Dững vừa nghe đã hiểu được, hần là dùng âm “trân” trong tên của mẫu thân hần làm tự, lại đổi thành “chân”, để che giấu họ Cảnh.

Thẩm Dững gật gật đầu, vẫn đùa giỡn như thường, “Nhớ rõ, không phải vị công tử bị đám tiểu nhân kia túm lại định chấn lột của cái hay sao.”

Cảnh Dật có chút bất đắc dĩ, nói: “Không dối gạt vị huynh đài này, ngày đó nếu không phải huynh đài xen vào việc của người khác, ta thật sự có thể giải quyết đám lưu manh đó!

Thẩm Dững cười nhẹ, từ chối cho ý kiến, Cảnh Dật này cũng là một kẻ háo thắng.

Cảnh Dật nhìn Phương Nhất Chúc, cười hỏi: “Vị này là thiếu phu nhân đúng không?”

Phương Nhất Chúc cười đáp lễ, “Không dám.”

“Ngươi tìm chúng ta dùng trà có chuyện gì?” Thẩm Dững dứt khoát hỏi thẳng Cảnh Dật.

Cảnh Dật cười, “Ta muốn kết bạn cùng hai vị.”

Thẩm Dũng mỉm cười, “Vô duyên vô có, thoát nhìn các hạ gia thế hiển hách, vì sao muốn cùng dân chúng bình thường như chúng ta kết giao bằng hữu?”

“Lời ấy của huynh dài sai rồi, bèo nước gặp nhau là duyên phận, kết giao bằng hữu cùng thân phận địa vị căn bản không liên quan đến nhau.” Cảnh Dật nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Nói thật ra, ta có việc muốn nhờ thiếu phu nhân, mới mạo muội đưa ra yêu cầu, nếu hai vị không đồng ý, ta cũng chỉ có thể mặt dày, trực tiếp yêu cầu thiếu phu nhân làm việc.”

Thẩm Dũng cảm thấy Cảnh Dật này quả thực làm người cũng không tồi, coi như thẳng thắn thành khẩn, cũng không kiêu ngạo, thân là một hoàng tử có thể có được tính tình như vậy cũng rất hiếm, liền nói: “Đâu có, tại hạ tên là Thẩm Dũng, đây là nương tử của ta.”

“Ồ.” Cảnh Dật gật gật đầu, “Thì ra là Thẩm huynh cùng Thẩm phu nhân, rất vui được gặp mặt.”

Phương Nhất Chúc nhìn Cảnh Dật, hỏi hần: “Chân công tử, người muốn ta giúp đỡ sao?”

“Đúng thế!” Cảnh Dật nói, “Tài nghệ nấu ăn của thiếu phu nhân kinh người, tại hạ có một yêu cầu hơi quá đáng, muốn phu nhân giúp đỡ.”

“Yêu cầu quá đáng gì?” Phương Nhất Chúc khó hiểu.

“Thẩm phu nhân có biết một món ăn, tên là cháo phi thủy hay không?”

Phương Nhất Chúc sùng sốt, trong đầu đột nhiên nhớ tới một chuyện của nhiều năm về trước.

Khi đó nàng còn nhỏ, cha đã bắt đầu dạy nàng nấu cơm, mỗi khi cha ra bên ngoài làm cơm cho người ta hoặc là khi uống say mềm, nàng đều phải nấu cơm cho mẹ ốm yếu trên giường. Có một lần, trong nhà chỉ còn lại một ít cải trắng, đậu phụ và gạo, nàng không biết nên nấu cái gì mới tốt, hôm đó bởi vì thời tiết đẹp, sức khỏe của mẹ nàng cũng tốt hơn bình thường, có thể rời giường được, vì thế mẹ làm cho nàng một món cháo đặc biệt.

Khi đó Nhất Chúc ăn cháo cảm thấy ngon vô cùng, hỏi mẹ làm như thế nào, mẹ nàng liền kéo nàng đến bên người, dạy lại cách thực hiện, hơn nữa còn dặn dò, lúc nào cũng phải nhớ kỹ cách thực hiện món cháo này, không chừng, sau này có thể cứu nàng một mạng, mà món đó gọi là cháo phi thủy.

Phương Nhất Chúc trầm mặc một lát, gật gật đầu, nói: “Chân công tử, cháo phi thủy, ta biết.”

“Thật sao?” Cảnh Dật vừa mừng vừa sợ, “Thật sự quá tốt!” Nhưng hần lại nghĩ nghĩ, cháo phi thủy này tên rất thông thường, có thể nhầm lẫn với món ăn khác hay không? Lại hỏi thêm, “Xin hỏi thiếu phu nhân có biết thêm món cháo phi thủy nào nữa hay không?”

Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Cháo phi thủy thật ra là một món ăn rất đơn giản, cũng không có gì đặc biệt quý trong nguyên liệu nấu ăn, chỉ cần có gạo trắng cùng rau xanh thêm một ít nguyên liệu đặc thù nữa là thành, nhưng hương lại thơm, dễ ăn ngon miệng, những người mẹ thường xuyên làm món này để dỗ hài tử trong nhà.”

Cảnh Dật nghe thế, cảm thấy đúng là rất thông thường! Tuy rằng hần chưa từng ăn cháo phi thủy, nhưng là nghe nói năm đó người nấu cháo phi thủy cho phụ hoàng chỉ là một nữ tử dân gian. Nữ tử dân gian không có khả năng kiếm được những nguyên liệu quý hiếm để nấu ăn, hơn nữa phụ hoàng cũng thường nhắc tới những món ăn ngon không nhất thiết phải là sơn hào hải vị, bào ngư vây cá, chỉ cần dùng tâm để nấu, cải trắng đậu phụ đều sẽ trở thành thức ăn ngon nhất, có lẽ... đúng là cháo phi thủy hần cần.

“Một khi đã như vậy... thiếu phu nhân có thể vì gia phụ mà nấu cháo phi thủy được không?” Cảnh Dật hỏi.

Phương Nhất Chúc sùng sốt, hỏi: “Vì lệnh tôn sao?”

“Đúng vậy.” Cảnh Dật gật đầu, “Gia phụ tuổi đã cao, từng một lần ăn cháo phi thủy, nhưng đến bây giờ vẫn hoài niệm, ba ngày sau là lễ mừng thọ của gia phụ, người không thiếu thứ gì, chỉ là đối với món cháo phi thủy năm đó nhớ mãi không quên, cho nên ta muốn mời thiếu phu nhân, vì người mà làm món ăn này, để cho lão nhân gia có thể vui vẻ một chút, không biết thiếu phu nhân có thể giúp việc này hay không?”

Phương Nhất Chúc nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được, người có lòng hiếu thuận như thế, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, tất nhiên là nên giúp.”

“A... thật sự đa tạ thiếu phu nhân.” Cảnh Dật vui sướng, đứng lên hành lễ với Phương Nhất Chúc.

Phương Nhất Chúc khoát khoát tay, ý bảo không cần quá mức khách khí như vậy!

“Hôm thọ yến của gia phụ, ta sẽ phái người tới đón hai vị, hai người chỉ cần đến nhà của ta, sau đó ở trong phòng bếp nấu một nồi cháo là được, để tỏ lòng biết ơn...” Nói rồi, Cảnh Dật liếc mắt nhìn hạ nhân ở bên cạnh một cái, tùy tùng kia lập tức đưa một cái hộp nhỏ đến, giao cho Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dũng tiếp nhận, mở hộp ra, bên trong là vài khối vàng rất lớn, Thẩm Dũng thấy thế thì bật cười, hỏi: “Chân huynh, đây là bòn bên ngoài dán vàng sao?”

Cảnh Dật sùng sốt, “Thẩm huynh thực hay nói đùa.”

Phương Nhất Chúc đẩy hộp vàng trở về, nói: “Thứ này rất quý, chúng ta không thể nhận.”

Cảnh Dật cười cười, nói: “Chỉ là biểu hiện lòng biết ơn của ta mà thôi.”

“Chỉ là nấu một chút cháo, cho dù có làm một bàn tiệc rượu cũng không thể nhận nhiều thế này.” Thẩm Dững nói xong, lại hỏi: “Còn có chuyện gì nữa không?”

Cảnh Dật nhìn Thẩm Dững, lắc đầu: “Không có, chỉ có chuyện này thôi.”

“Vậy chúng ta trở về phòng trước, mấy ngày nữa sẽ gặp lại.” Thẩm Dững nói xong, kéo Phương Nhất Chúc đi về phòng.

Vào trong phòng, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc vừa mới ngồi xuống ghế, lập tức nghe thấy tiếng đập cửa.

Thẩm Dững đi qua mở cửa, đứng ở ngoài cửa là lão đạo sĩ.

“A, lão nhân gia, người đến rồi sao.” Phương Nhất Chúc đứng lên, rót trà cho lão đạo.

Lão đạo sĩ ngồi xuống, nói: “Nhất Chúc à, ba ngày sau, có phải ngươi sẽ đi đến làm chút cơm cho thợ yến của hoàng đế hay không?”

“Đúng thế.” Phương Nhất Chúc gật gật đầu.

Lão đạo sĩ dường như có chút do dự, một lúc lâu sau mới hạ quyết tâm, nói: “Thế này, ngày đó ngươi đến, cứ dựa theo những lời ta nói mà làm.”

“Làm như thế nào?” Phương Nhất Chúc tất nhiên là tin tưởng lão nhân.

Lão đạo ghé lại gần, nhỏ giọng nói bên tai nàng, “Nếu có người hỏi ngươi nơi sinh, danh tính, ngươi phải trả lời...”

Lão nhân nói nửa ngày mới xong, Phương Nhất Chúc nghe lại hơi cau mày, nói: “Loại chuyện này, có thể giả vờ được sao?”

“Có thể!” Lão đạo gật đầu, “Ta đi theo hoàng đế nhiều năm như thế, biết rõ tính tình của người, người đối với việc này đến nay vẫn canh cánh trong lòng, nhất định sẽ tin tưởng.”

Cuối cùng Phương Nhất Chúc chỉ biết nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Được, ta thấy không thích hợp lắm, có điều nếu như lão nhân gia muốn ta nói như vậy, ta sẽ làm theo.”

Lão đạo sĩ vừa lòng gật đầu, lại quay sang nói với Thẩm Dững, “Hôm đó, ngươi phải tùy cơ ứng biến, qua được cửa này, nguy cơ phía sau sẽ có thể ứng phó được.”

Thẩm Dững cùng Phương Nhất Chúc đều gật gật đầu, chờ đợi ba ngày sau, thợ yến của hoàng đế sẽ đến.

“Cảnh Dật thật sự đi tìm bọn họ sao?”

Bên trong Đông cung, thái tử Cảnh Mạn hỏi đám thị vệ phụ trách canh chừng Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững.

“Vâng thưa thái tử, hơn nữa hai bên còn nói chuyện rất vui vẻ, dường như là đã đạt được mục đích!” Thị vệ trả lời.

“Tốt lắm!” Cảnh Mạn gật gật đầu, nói: “Gọi Tàn Trọng tới cho ta!”

“Vâng!” Thị vệ đi xuống làm việc.

Không bao lâu sau, đại tướng quân Tàn Trọng đi đến, thái tử đóng cửa phòng lại, ở bên trong phòng cùng Tàn Trọng thương lượng kế hoạch chi tiết, một màn quỷ kế, đang ở lặng lẽ được sắp đặt.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Dụng tâm nấu ăn cùng đại nạn

Ba ngày thoáng cái đã trôi qua, mấy hôm nay, Thẩm Dững vẫn cùng Phương Nhất Chúc đi du lãm danh thắng khắp nơi ở kinh thành, thật sự vô cùng

vui vẻ, mà những người khác lại vô cùng bận rộn.

Thẩm Kiệt cùng Lưu Đại Phương đi thăm viếng những hảo hữu mà Thẩm tri phủ từng kết giao khi làm quan ở kinh thành, hơn nữa còn giúp đỡ Thẩm Nhất Bác gửi mấy phong thư.

Lưu Mậu rốt cuộc cũng thi xong, cả ngày ngóng trông yết bảng, khó tránh khỏi khẩn trương, sau đó cũng hỏi thăm đến tột cùng là có chuyện gì từ chỗ Thẩm Kiệt, nghe xong, càng thêm là phiền muộn, hần thường xuyên đi loanh quanh ở kinh thành, nghĩ biện pháp giải quyết.

Sáng sớm ngày hôm đó, toàn bộ kinh thành náo nhiệt hẳn lên, hôm nay chính là đại thọ của Hoàng Thượng, kinh thành tổ chức quốc khánh ba ngày ba đêm. Dân chúng toàn thành đều mong chờ hội hoa đăng cùng pháo hoa đêm nay.

Thẩm Dũng dậy từ rất sớm, đã thấy có xe ngựa tới cửa đón. Lôi kéo Phương Nhất Chúc đi xuống lầu, thấy được tùy tùng đi theo Cảnh Dật ngày ấy, hần cung kính mời hai người lên xe ngựa, đi về phía hoàng cung.

Xe ngựa đi qua thiên môn tiến vào trong cung, đến Phúc Khánh điện của Cảnh Dật. Cảnh Dật ra tận cửa nghênh đón, Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng nhìn bốn phía bài trí trang lệ, cùng với thủ vệ cửa đứng, đều hơi sững sờ.

“Hai vị không cần câu nệ.” Cảnh Dật mời hai người vào trong phòng ngồi xuống, cung nữ đi lên dâng trà.

Cảnh Dật thấy hai người dường như hơi gượng gạo, liền nói: “Lúc trước lừa gạt hai vị, thật sự là thật có lỗi, bởi vì ta sợ sớm nói ra thân phận, hai vị sẽ không chịu giúp đỡ.”

“Ngươi là...” Thật ra trong lòng Thẩm Dũng đều hiểu rõ, có điều vẫn phải giả như không biết.

Cảnh Dật rất khiêm tốn nói ra thân phận của mình, hơn nữa nói cho Phương Nhất Chúc, cháo phi thủy lần này, là làm cho đương kim hoàng thượng thưởng thức.

Cảnh Dật vừa mới nói xong, Thẩm Dũng liền “A” một tiếng rồi đứng lên, nói: “Nhị hoàng tử, đồ ăn này chúng ta không làm nữa!” Nói rồi, kéo tay Phương Nhất Chúc muốn đi.

“A... Thẩm huynh!” Cảnh Dật vội vã chạy lại ngăn cản, nói: “Vì sao?”

Thẩm Dũng bật cười, “Hoàng tử còn hỏi vì sao? Nhị hoàng tử, đây thức ăn dâng lên Hoàng Thượng, vạn nhất không vừa miệng, có giết chúng ta, chúng ta cũng không thể kêu oan, hơn nữa khẩu vị của mỗi người khác nhau, chuyện nguy hiểm như vậy ta không thử!” Nói rồi, ý muốn đi.

“Chậm đã chậm đã!” Cảnh Dật vội vã ngăn cản, nói: “Sẽ không, yên tâm đi... Thế này vậy! Chuyện này tất cả đều do ta chịu trách nhiệm, tất nhiên sẽ không để hai người gặp chuyện không may.”

Thẩm Dũng nhìn hần, tỏ vẻ không tin tưởng.

Cảnh Dật nói xong, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội giao cho hai người, nói: “Ngọc bội này là phụ hoàng cho ta, không cần biết phạm vào tội gì, chỉ cần có khối ngọc bội này là có thể miễn tội chết, tạm thời các ngươi giữ lấy, đợi đến khi các ngươi an toàn rồi khỏi hoàng cung, hãy lại trả lại cho ta, như vậy có được không?”

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng liếc nhìn nhau, có chút khó xử.

“Hai vị, các ngươi giúp ta tận hiếu đi!” Cảnh Dật nói rất thành khẩn, Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc mặc dù còn do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhận lời.

Cảnh Dật vui sướng, tự mình đưa hai người đến phòng bếp, làm món cháo phi thủy kia.

Lại nói, lúc này tiệc rượu bên trong ngự hoa viên đã được bày ra, Hoàng Thượng đang cùng Trần phi khoản đãi quần thần, lại tránh không được một hồi khách sáo.

“Sao Dật nhi còn chưa tới?” Trần phi nhìn trái nhìn phải không thấy được nhi tử, hơi bất mãn, hôm nay là đại thọ của phụ hoàng, thế nhưng lại muộn! Thật sự nên đánh!

“Bẩm Hoàng Thượng, nhị hoàng tử nói là muốn tự tay chuẩn bị thọ lễ, lát nữa sẽ đến.” Lão thái giám đứng hầu ở một bên trả lời.

“Ồ?” Hoàng đế ngạc nhiên, hỏi: “Thọ lễ gì?”

“Đúng rồi.” Trần phi cũng nhớ ra, “Hai ngày trước, Dật nhi có nói, thọ yến hôm nay muốn cho Hoàng Thượng một sự kinh ngạc.”

“A?” Hoàng đế cười, gật đầu, “Dật nhi thật là có tâm, thế trăm sẽ chậm rãi đợi lễ vật của hần, ha ha ha.”

Thấy Hoàng Thượng cười thoải mái, Cảnh Mạn nhin không được nhìn thoáng qua lễ vật hần dâng lên, đó là ngọc lưu ly Bát Bảo mà hần phái người đi tận Tây Vực mua về thế nhưng phụ hoàng chỉ nhìn thoáng qua một cái... Còn lễ vật của Cảnh Dật chưa có dâng lên, phụ hoàng lại tràn đầy chờ mong, không cần phải nói, nhị đệ của hần được sủng ái nhiều lắm, cho dù tùy tiện lấy vài tảng đá đến cho có lệ, so với bảo bối hần dâng lên vẫn vừa mắt hoàng

thượng hơn.

Càng nghĩ Cảnh Mạn càng là không phục, hận ý đối với Phương Nhất Chúc cũng càng sâu, năm đó nếu không phải mẫu hậu hấn sớm mất, làm sao hấn có thể rơi vào tình thế bây giờ?

Nhẹ nhàng thở dài, Cảnh Mạn nâng một chén rượu, chờ đợi đại lễ của Cảnh Dật, nhất định sẽ khiến Hoàng Thượng, vô cùng giật mình!

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng ở bên trong phòng bếp làm thức ăn, những hạ nhân chung quanh đều bị Cảnh Dật đuổi đi rồi, chỉ còn hấn đứng ở phòng bếp nhìn hai người nấu cơm.

“Thẩm huynh là người ở nơi nào?” Cảnh Dật thấy Thẩm Dũng tuần tú lịch sự, nói chuyện thoải mái, lại văn võ song toàn, bởi vậy muốn chiêu mộ đến bên cạnh mình, liền bắt đầu hỏi chuyện của hấn, thấy cách ăn mặc nói năng của hấn bất phàm, đoán chừng cũng là con nhà danh môn.

Thẩm Dũng vừa báo gia môn, Cảnh Dật lại hơi ngần ngại, hỏi: “Phụ thân của Thẩm huynh... là Thẩm Nhất Bác?”

Thẩm Dũng gật gù đầu, tự nói, nhị hoàng tử này còn biết được cả lão cha của hấn sao?

“Thẩm huynh văn võ toàn tài như thế, thì ra là nhi tử của Thẩm tri phủ đại danh鼎鼎, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử!”

Thẩm Dũng nhún mày, hỏi: “Nhị hoàng tử biết được gia phụ sao?”

“Không phải quen biết, chỉ là đã nghe danh!” Cảnh Dật cười nói, “Nghe nói năm đó Thẩm Nhất Bác làm tri phủ ở phủ nha của kinh thành, phá được rất nhiều vụ án rắc rối, phụ hoàng vô cùng coi trọng hấn, chuẩn bị phong hấn làm Tể tướng. Nhưng sau đó vì muốn kết hôn với thanh mai trúc mã mà Thẩm tri phủ trở về quê nhà, từ đi chức vụ, về Đông Hạng phủ làm tri phủ một phương, vì thế mỗi khi nhắc tới Thẩm tri phủ phụ hoàng đều thầm oán, nói Thẩm Nhất Bác này không có ý tứ, có nương tử liền quên hoàng đế!”

Thẩm Dũng dở khóc dở cười, nhìn không ra, phụ thân hấn là người bảo thủ, hay là người si tình đây, vì nương tử mà bỏ qua tiền đồ sao?

Phương Nhất Chúc đem cháo đặt lên bếp đun, cười nói: “Cho tới bây giờ chưa từng nghe phụ thân nhắc tới chuyện này, khó trách phụ thân phá án tài giỏi thế, thì ra người có lai lịch lớn như vậy.”

Thẩm Dũng bĩu môi, tự nói, trách không được mẫu thân hấn nói hấn giống hết phụ thân thời còn trẻ, thì ra là có bí mật như vậy, có điều ngẫm lại cũng phải, chức vị ở nơi nào chả như nhau, bổng lộc thì sao chứ, đủ dùng là được rồi. Nếu đổi lại là hấn, hấn cũng sẽ mang theo nương tử về quê, hằng ngày phá án, sinh con dưỡng cái, tiêu điều tự tại!

“Lần này Thẩm huynh tới kinh thành là để tham gia cuộc thi sao?” Cảnh Dật hỏi tiếp.

“À, không phải, ta cùng với nương tử vừa thành thân, đi đến kinh thành du ngoạn, thuận tiện theo một người bạn đi thi.” Thẩm Dũng trả lời.

“Ồ?” Cảnh Dật cười nói, “Thẩm huynh thật may mắn, có thể lấy được thiếu phu nhân tài năng như vậy.”

Thẩm Dũng nghe thấy Cảnh Dật khen Phương Nhất Chúc, tâm tình tốt lên nhiều, thấy Phương Nhất Chúc đang bận rộn, liền nhỏ giọng nói với Cảnh Dật, “Nương tử này là trời ban xuống cho ta.”

“A?” Cảnh Dật khó hiểu, “Lời này giải thích thế nào?”

Thẩm Dũng đem chuyện Phương Nhất Chúc gả thay, sau đó hai người chung sống lâu ngày sinh tình, cho đến tận thời gian trước mới chính thức thành hôn, tất cả mọi chuyện nói qua cho Cảnh Dật nghe, Cảnh Dật nghe xong thì há miệng không thôi, “Thẩm huynh, đây đúng là lương duyên trời ban cho, không ngờ lại có chuyện tốt đẹp như thế!”

Thẩm Dũng cũng gật gù đầu, “Thật ra là trời thương xót người, nương tử ta lúc trước chịu không ít ủy khuất, từ nhỏ lang thang khắp chốn, nay gả cho ta, tất nhiên ta sẽ bồi bồi kiếp kiếp bảo hộ nàng chu toàn. Chỉ tiếc cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, không biết khi nào mới có thể cùng nàng trở về quê nhà...”

Cảnh Dật khẽ nhún mày, hỏi: “Thẩm huynh... có người tìm các người gây phiền phức sao? Người nói cho ta biết, ta sẽ giúp đỡ các người.”

Thẩm Dũng cười cười, nhìn Cảnh Dật, nói: “Đa tạ ý tốt của nhị hoàng tử, lời này ta sẽ nhớ kỹ, vạn nhất ngày sau thật sự có chuyện gì bất trắc, còn nhờ nhị hoàng tử giúp đỡ nhiều hơn!”

“Không thành vấn đề!” Cảnh Dật sáng khoái đáp ứng.

“Đúng rồi.” Lại sau một lúc, Cảnh Dật hỏi, “Bằng hữu đến tham gia cuộc thi mà Thẩm huynh nhắc đến, có phải cũng là người của Đông Hạng phủ hay không?”

“Đúng vậy!” Thẩm Dũng gật đầu.

“Thật trùng hợp, có phải họ Lưu?” Cảnh Dật hỏi tiếp.

“Đúng thế!” Thẩm Dũng nghe thế trong lòng cũng lo lắng một chút, vội vàng nói, “Gọi là Lưu Mậu!”

“Ha ha, thế thì nên chúc mừng vị bằng hữu này của ngươi!” Cảnh Dật cười nói, “Theo ta được biết, hôm nay yết bảng, tân khoa Trạng Nguyên năm nay chính là thí sinh của Đông Hạng phủ, họ Lưu, tên Lưu Mậu!”

“Thật sao?” Phương Nhất Chúc cũng nghe thấy được, vỗ tay hỏi, “Tướng công, có đúng là Lưu đại ca hay không?”

Thẩm Dũng cười gật đầu, “Xem ra đúng là như vậy, tiểu tử này thật giỏi, tham gia lần đầu tiên đã đỗ Trạng Nguyên!”

“Tại sao hắn không đi thi sớm một chút?” Cảnh Dật hỏi tiếc nuối lắc đầu, “Vài vị đại học sĩ đều thăm oán, tài tử như vậy tại sao gần đến ba mươi tuổi mới tới đi thi, nếu có thể sớm đến đây, hiện nay hắn đã là hiền tài rường cột của quốc gia rồi!”

Thẩm Dũng lại đem chuyện gia đình Lưu Mậu bàn hần, hần là người hiểu thảo thế nào, hần phải bán rau nuôi gia đình ra sao, cuối cùng vượt qua kiếp nạn lửa trời, tất cả mọi chuyện nói hết một lần, Cảnh Dật gật đầu liên tục, “Thẩm huynh thật khiến người ta hâm mộ.”

Thẩm Dũng hơi hơi sững sốt, tự nói, ta chỉ là dân chúng bình thường, còn từng làm tiểu ác bá, có cái gì mà hâm mộ? Đòi này chỉ duy nhất việc có được Nhất Chúc là chuyện hần thấy đáng quý nhất.

Cảnh Dật thở dài một tiếng, nói: “Thẩm huynh tự do tự tại, trải qua nhiều chuyện phong phú, kỳ duyên không ngừng, mà ta cả ngày bị vây khốn trong cung, giống như chim trong lồng, cảm y ngọc thực thì có ý nghĩa gì, hư không mà thôi.”

Thẩm Dũng thấy hần tuổi còn trẻ lại có cảm giác tang thương như thế, có thể thấy được, cửa nhà quyền quý sâu như biển, bên trong hoàng cung nơi nào có người thuần lương, Cảnh Dật cho dù không sai, nhưng hiện tại hần còn không biết đại ca hần muốn đưa hần vào chỗ chết. Nghĩ đến đây, Thẩm Dũng không khỏi vì hần mà lo lắng, Cảnh Dật làm người rất được, nếu tương lai có thể xưng đế, tất nhiên sẽ là một quân chủ thánh đức. Cảnh Mạn tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn độc ác, nếu hần đăng cơ, Cảnh Dật tất nhiên khó thoát khỏi cái chết, đồng thời, Thẩm Dũng hần cùng nương tử thậm chí cả nhà bọn họ cũng sẽ bị liên lụy... Nếu Hoàng Thượng có tâm tư phế trưởng lập ấu, đúng là chuyện tốt.

“Nhị hoàng tử.” Thẩm Dũng nghĩ nghĩ, dựa theo lời lão đạo nói với hần, hỏi Cảnh Dật, “Nếu là Hoàng Thượng hỏi, cháo phi thủy này do ai làm, hoàng tử sẽ nói như thế nào?”

Cảnh Dật nói, “Sẽ nói là một nữ tử dân gian làm, nếu là Thẩm huynh nguyện ý, ta có thể nói thẳng là con dâu Thẩm Nhất Bác làm, có điều theo tính tình của phụ hoàng, nhất định sẽ muốn gặp hai người.”

Thẩm Dũng cười cười, nói, “Ngươi đoán xem, sau khi Hoàng Thượng nhìn thấy cháo phi thủy này, sẽ cao hứng hay là mất hứng?”

Cảnh Dật bị hỏi đến chuyện này, trong lòng đột nhiên cảm thấy lo sợ, nhưng vẫn cười nói, “Thẩm huynh, nói thực ra, ta cũng không biết.”

Thẩm Dũng nhìn hần, “Vì sao?”

“Ta chỉ biết là phụ hoàng thường xuyên rầu rĩ không vui, thường nghe mẫu thân nói, là do người hoài niệm nữ tử đã từng nấu cháo phi thủy cho người.” Cảnh Dật nói, “Lần đại thọ này của phụ hoàng, ta thật sự không nghĩ ra được có lẽ vật gì có thể khiến người cười, vàng bạc châu báu mã não phi thủy trong hoàng cung đều có, hơn nữa những thứ này, lạnh không thể sưởi ấm, đói không thể no bụng, thật sự là vô dụng, thứ duy nhất có thể làm cho người vui vẻ một chút, đoán chừng chỉ có cháo phi thủy này.”

Thẩm Dũng gật gật đầu, nói, “Nhị hoàng tử đúng là có hiểu tâm, nhưng nếu

điều này làm cho Hoàng Thượng vui sướng, chỉ sợ Trần phi sẽ buồn bã.”

Cảnh Dật sững sốt, đột nhiên dậm chân nói, “Ai nha, đáng chết, ta sao có thể quên mất mẫu thân! Chuyện này... chuyện này nên làm thế nào cho phải?”

Thẩm Dũng mỉm cười, nói: “Theo ta, không bằng như thế này, nếu Hoàng Thượng hỏi đến, nhị hoàng tử nói, ngẫu nhiên ăn được, cảm thấy rất ngon, liền hỏi kia nữ tử kia là ai nấu, nàng kia nói, mẫu thân nàng trước đây thường xuyên làm, còn nói là phụ thân của nàng rất thích ăn.”

Cảnh Dật nghe xong đầu tiên là ngẩn người, sau đó vỗ tay nói, “Tốt! Lời này rất khéo, nếu phụ hoàng thấy ăn ngon tất nhiên là vô cùng vui vẻ, cũng sẽ không khiến cho mẫu thân khó xử, hơn nữa nhắc đến đây là thứ phụ hoàng thích ăn, cũng thể hiện được dụng tâm của nhị tử như ta. Hay lắm, hay lắm!”

Thẩm Dũng cũng cười, tự nói, hay hay không hay, còn phải chờ lát nữa.

Lúc này, Phương Nhất Chúc quay đầu nói với hai người, “Được rồi!”

Cảnh Dật tiến lại gần, múc cháo ra một chén nhỏ ăn thử, vừa ăn mấy miếng, đã khen không dứt miệng, mở to hai mắt hỏi Phương Nhất Chúc: “Thiếu phu nhân, đây thật sự là cháo làm từ cái trắng và đậu phụ ư? Sao lại có được hương vị như vậy?”

Phương Nhất Chúc mỉm cười, nói: “Chuyện nấu ra một món ngon hay không không phụ thuộc vào nguyên liệu nấu ăn, chỉ cần có lòng có tình, nguyên liệu đơn giản cũng có thể làm ra mỹ vị, người ăn, sẽ cảm nhận được tấm lòng.”

Cảnh Dật liên tục gạt đầu, để cho Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dũng trở lại đại sảnh uống trà, chờ hắn trở về, hắn muốn khoản đãi hai người.

Tâm tình của Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc cũng rất khấn trương, nhìn theo nhị hoàng tử bùng chao phi thúy rồi đi, không biết sau khi Hoàng Thượng ăn cháo phi thúy xong, sẽ có thái độ thế nào, kiếp nạn này của bọn họ, không biết có thể bình an vượt qua hay không. . .

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Yến tiệc đăng khoa cùng niềm vui đến cửa

Thọ yến trôi qua gần một nửa mới thấy Cảnh Dật tự tay bưng một nồi canh tinh xảo tới, đem nồi canh đưa đến trước mặt hoàng thượng, rồi mới đến trước bàn quý xuống hành lễ, nói: “Nhị thần đến chậm, mong phụ hoàng trách phạt.”

Hoàng đế cười cười khoát tay với hắn, nói: “Dật nhi đến chậm, nghe nói là tự mình chuẩn bị lễ vật cho trăm, lễ vật đâu?”

Cảnh Dật đứng lên, đi tới bên người Trần phi cười cười, nói: “Chính nồi canh này ăn này.”

“Ồ?” Hoàng đế hơi sững sốt, Trần phi lập tức trừng mắt nhìn Cảnh Dật, “Không được náo loạn, đại thọ của phụ hoàng ngươi như sao có thể dâng đồ ăn lên?”

Cảnh Dật mỉm cười, “Đây là nhị thần ngẫu nhiên được thưởng thức, cảm thấy rất ngon miệng, nghe nói dân gian thường ăn, bởi vậy mới muốn dâng lên phụ hoàng.”

Hoàng đế cười nói, “Đề ta nếm thử xem sao.” Khi nói chuyện, thái giám ở bên cạnh đã chuẩn bị bát đĩa đến.

Hoàng đế vô cùng sùng ái Cảnh Dật, đây là chuyện văn võ bá quan đều biết, mọi người đều tò mò nhìn lại, có người còn hỏi nhỏ, “Là nhị hoàng tử tự mình nấu sao?”

Cảnh Dật cười, lắc đầu: “Ta sao có thể nấu được chứ, là một người có nhân duyên làm.”

Thái giám đem nắp nồi mở ra, mọi người lập tức ngửi được hương thơm ngát truyền ra. . . Trần phi ở một bên thấy đó chỉ là món cháo bình thường thì nghi hoặc liếc mắt nhìn Cảnh Dật, nói thầm: ngươi không phải đang gây náo loạn chứ?

Mà sắc mặt hoàng đế lại bỗng nhiên trắng bệch, ngây ngẩn cả người.

Thái giám múc cháo ra một cái bát, dâng lên trước mặt hoàng đế, “Hoàng Thượng.”

Thật lâu sau, hoàng đế mới như bừng tỉnh lại, duỗi tay nhận lấy cái thìa, nhẹ nhàng múc một môi cháo, đưa vào miệng, cháo vừa chạm đến đầu lưỡi, hương vị ngọt ngào lập tức tan ra, tưởng niệm nhiều năm kia lại nảy lên ở trong ngực, cảm giác không nói nên lời.

Hoàng đế ăn hết cháo trong bát, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm bát không đến gần người.

Trần phi lo sợ trong lòng, oán trách nhìn Cảnh Dật, như là trách cứ —— ngươi cho phụ hoàng ngươi ăn cái gì? Tại sao lại như trở nên mất hồn mất vía như vậy?

Trong lòng Cảnh Dật cũng bắt đầu lo lắng, theo lý mà nói đây chẳng qua chỉ là một chén cháo mà thôi, bộ dáng này của Hoàng Thượng, chắc hẳn là cảm thấy hương vị của cháo này cũng giống như cháo phi thúy năm đó mới đúng? Nhưng tại sao về mặt lại cổ quái như thế?

Văn võ bá quan ở phía dưới cũng chỉ biết hai mặt nhìn nhau, nhưng độc nhất chỉ có Cảnh Mạn trong lòng là đang cười thầm, tự nói: Cảnh Dật đúng là thông minh bị thông minh hại, hắn muốn lấy lòng phụ hoàng, không nghĩ lại chọc trúng nỗi đau của người, cho dù là nam nhân nào, cũng không chịu nổi loại kích thích này.

Quả nhiên, sắc mặt hoàng đế dần dần trầm xuống, thật lâu sau, mới hỏi: “Thức ăn này là ai làm?”

Cảnh Dật không dự đoán được phụ hoàng hắn sẽ có loại vẻ mặt như thế này, phải thành thật trả lời, “Là một nữ tử dân gian.”

Hoàng đế giương mắt nhìn hắn, ánh mắt cũng dần dần trở nên sắc bén, “Nữ tử dân gian? Bao nhiêu tuổi?”

“Tám mươi tám mươi chín tuổi.” Cảnh Dật trả lời.

Hoàng đế nhíu mày lại, lầm bầm, “Mười tám tuổi. . .”

“Dật nhi, ngươi nghĩ thế nào lại dâng lên một bát cháo cho đại thọ của hoàng thượng?” Trần phi biết nhi tử của mình làm như vậy tất nhiên có lý do, liền hỏi hần, để cho hần giải thích với Hoàng Thượng, “Lại tìm đến một nữ tử dân gian?”

“A.” Cảnh Dật vội vàng học theo cách Thẩm Dũng dạy hần, trả lời: “Nhi thần ngẫu nhiên ăn được thức ăn này, cảm thấy hương vị rất đặc biệt, tài nghệ nấu nướng của cô nương kia vô cùng tuyệt vời, nàng nói, cháo này là mẫu thân nàng trước đây thường xuyên nấu cho nàng ăn, đó là món ăn mà phụ thân nàng thích nhất.”

“Loảng xoảng.” một tiếng, thìa trong tay hoàng đế rơi vào trong bát.

Trần phi không hiểu hoàng đế làm sao, chỉ là một bát cháo mà thôi, lập tức phân phó thái giám mức cho mình một bát, ăn xong thì khen không dứt miệng, “Cô nương đó đúng là thần kỳ, tại sao chỉ là những thứ bình thường lại có thể nấu ra được mỹ vị thế này?”

“Ha ha.” Cảnh Dật trả lời, “Nàng nói, nguyên liệu không quan trọng, mấu chốt là người nấu phải có lòng.”

“Nói rất đúng!” Trần phi gật đầu, quay sang nhìn hoàng đế lại thấy hần vẫn ngơ ngác nhìn phía trước đến ngần người.

“Phụ hoàng...” Cảnh Dật quỳ xuống, nói: “Nhi thần tự ý gây nên chuyện này, nếu làm sai, nếu phụ hoàng ghét bỏ thì nhi thần xin chịu tội!”

...

Qua thật lâu, hoàng đế mới lắc lắc đầu, nói: “Ngươi không có làm sai chuyện gì, đứng lên đi, lễ vật này, trẫm rất vừa lòng.”

Lúc này, tất cả mọi người mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục uống rượu nói đùa, chỉ một mình Cảnh Mạn cảm thấy không thể tin được, tại sao phụ hoàng chẳng những không tức giận lại còn khích lệ Cảnh Dật?

“Cô nương kia bộ dạng trông thế nào?” Hoàng đế vừa ăn thêm một chén cháo vừa hỏi Cảnh Dật, “Còn ở trong cung không?”

“À, cô nương kia cũng được coi là tiểu mỹ nhân, đang ở trong điện của nhi thần cùng với tướng công nàng.” Cảnh Dật đáp lời.

“Tướng công?... Nàng lập gia đình rồi sao?” Hoàng đế nhíu mày, hỏi: “Gả cho ai?”

“Phụ hoàng, nói ra thật khéo, phụ thân của tướng công nàng phụ hoàng cũng biết!” Cảnh Dật nói, “Người còn nhớ Thẩm Nhất Bác không?”

“Ồ? Là con dâu của Thẩm đại nhân sao?” Vài vị quan bên cạnh nghe thấy thế, cũng giật mình không ít, Thẩm Nhất Bác làm người thông minh làm quan thanh liêm rất có năng lực, ở kinh thành có rất nhiều bạn cũ.

Hoàng đế nghe thấy thế cũng bất ngờ, “Thẩm Nhất Bác... Con trai hần cưới... cưới nha đầu kia sao?”

“Đúng thế.” Cảnh Dật hơi hoài nghi, không biết tại sao phụ hoàng lại giật mình như vậy, nhưng vẫn gật gù đầu, nói: “Nghe nói hai người bọn họ là trời ban lương duyên, hơn nữa nam tài nữ sắc xinh đẹp, đứng chung một chỗ rất xứng đôi!”

“Chậc... lão già Thẩm Nhất Bác này, lúc nào cũng chiếm tiện nghi của trẫm!” Hoàng đế đột nhiên lẩm bẩm, “Năm đó cầm bổng lộc của trẫm bỏ lại quan tước chạy về thành thân, nay con trai hần lại...”

“Con trai hần... làm sao?” Cảnh Dật khó hiểu.

“Bọn họ còn ở trong viện của ngươi không?” Hoàng đế cũng không trả lời, đứng lên nói, “Ta muốn gặp bọn họ.”

“A... để nhi thần dẫn người đi.” Cảnh Dật tiến đến nâng Hoàng Thượng dậy.

Hoàng đế phân phó đám quan lại tiếp tục dùng tiệc, còn mình thì đi theo Cảnh Dật đến viện của hần.

Lúc này, Phương Nhất Chúc và Thẩm Dũng đang ngồi ở bên cạnh bàn uống trà.

Phương Nhất Chúc hơi khàn khàn, nhìn Thẩm Dũng, “Tướng công, thật sự phải nói như vậy sao?”

Thẩm Dũng gật gù đầu, “Ừ!”

“Nhưng như thế là lừa gạt người.” Phương Nhất Chúc dường như rất khó xử, “Ta sợ sẽ bị lộ.”

Thẩm Dũng cười, “Nương tử, nàng không muốn hai ta cùng bị chém đầu, còn liên lụy đến mọi người chứ?”

Phương Nhất Chúc vội vàng lắc đầu, “Không.”

“Cho nên phải nói dối.” Thẩm Dũng bắt đầu dĩ nhún vai, “Mọi chuyện chắc chắn sẽ được giải quyết thôi, chỉ là lát nữa, chúng ta phải lừa gạt hoàng đế.”

Phương Nhất Chúc gật gù đầu.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng người truyền đến, Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều đứng lên, đi bên ngoài nhìn xem.

Lại thấy Cảnh Dật đang đỡ một lão già, chậm rãi đi đến.

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc nhìn nhau, y theo vừa rồi lão thái giám dạy hai người lễ tiết, quỳ xuống vãn an hoàng đế.

Cảnh Dật nâng Hoàng Thượng đến ngồi xuống bên cạnh bàn, Hoàng Thượng khoát tay với hai người, “Đều đứng lên đi.”

Hai người lúc này mới đứng dậy, lui sang một bên.

Hoàng Thượng nhìn nhìn Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc, nói: “Ngẩng đầu lên cho ta xem.”

Hai người đều ngẩng đầu lên.

Hoàng Thượng nhìn Thẩm Dũng trước, vỗ đùi: “Ai nha, đây không phải là bộ dạng của Thẩm Nhất Bác khi còn trẻ sao, thật sự quá giống!”

Trong lòng Thẩm Dũng cười thầm, phụ thân hấn mà nghe được không biết sẽ tức giận thành bộ dạng gì.

Hoàng đế hỏi thăm qua loa về tình cảnh của Thẩm Nhất Bác, Thẩm Dũng cung kính đáp lại, mồm miệng lanh lợi, phản ứng cũng mau, hoàng đế nhìn không được mà lắc đầu, lại nhìn Cảnh Dật ở bên cạnh, nhớ tới năm đó ở trên đại điện hấn cùng Thẩm Nhất Bác cãi nhau, lại khẽ cười lắc đầu, xem ra hấn đã già thật rồi, giang sơn lại xuất hiện lớp nhân tài mới.

Thật lâu sau, hoàng đế mới có lấy dũng khí, đảo mắt nhìn Phương Nhất Chúc đang đứng ở một bên.

Phương Nhất Chúc cúi đầu đứng ở bên người Thẩm Dũng, bộ dạng ngưng ngững, nàng thật không biết lừa gạt người, tuy rằng lúc trước mọi người đã dạy nàng phải ứng đối như thế nào, nhưng nàng vẫn vô cùng khản trương. Dáng người Nhất Chúc vốn nhỏ nhắn, lại đứng bên cạnh Thẩm Dũng cao lớn, có cảm giác như chim nhỏ nép vào người. Hoàng đế vừa thấy cảnh này, trong đầu lập tức xuất hiện hình ảnh của Vân Thanh năm đó. Cũng là bộ dạng này, thật giống a...

“Ngẩng đầu ta nhìn xem.” Hoàng đế nói với Phương Nhất Chúc.

Nhất Chúc không có cách nào khác, đành phải ngẩng đầu nhìn hấn một cái, quan sát một chút, cảm thấy hoàng đế này cũng không phải quá đáng sợ, bộ dạng rất hòa ái.

Hoàng đế nhìn Phương Nhất Chúc, cũng ngại ngần cả người.

Đúng lúc này, lão thái giám bên người hoàng thượng đột nhiên thấp giọng nói, “Hoàng Thượng... Thẩm phu nhân thật giống hoàng thượng...”

Phương Nhất Chúc nghe xong thì sửng sốt, Thẩm Dũng cũng giương mắt nhìn lại, tự nói... Không phải chứ? Vốn muốn làm bộ một chút, không nghĩ lại thật sự giống, không nên a, nương tử của hấn chẳng lẽ lại thật sự là cảnh vàng lá ngọc?

“Người... tên là gì?” Hoàng đế hỏi, Nhất Chúc nghĩ nghĩ. Nàng biết, hoàng đế tên là Cảnh Vân Giai, mọi người đã lên sẵn kế hoạch, khi hoàng đế hỏi tên nàng thì nói là Vân Nhi, nhưng là Nhất Chúc càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi với phụ thân nàng, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Thẩm Dũng đứng bên cạnh cũng bắt đầu lo lắng, hấn tất nhiên biết tâm tư của Nhất Chúc, tuy rằng Nhất Chúc nhiều lần nói phụ thân nàng không tốt, nhưng dù sao cũng cùng một dòng máu, buộc nàng phải thay tên đổi họ, nhận người khác làm phụ thân, người bình thường đều không chịu nổi. Nghĩ thế, Thẩm Dũng bỗng nhiên dâng lên nhiệt huyết, tự nói, chết thì chết, lấy giao tình của hoàng đế và phụ thân hấn, chắc cũng không đến nỗi giết cả nhà, cùng lắm thì mình và Nhất Chúc chịu tội.

Nghĩ thế, hấn nắm lấy tay nương tử, thành thật trả lời: “Nương tử của tiểu nhân gọi là Phương Nhất Chúc.”

Nhất Chúc đang do dự nghe Thẩm Dũng nói vậy thì giật mình nhìn hấn, trong lòng bỗng nhiên có một dòng nước ấm chảy qua, cũng nắm chặt lấy tay Thẩm Dũng, không nói nên lời.

Mà khi nhìn sang hoàng đế, lại thấy hấn đang ngại ngần cả người, Nhất Chúc sao... Chính là cái tên năm đó nàng cùng hấn vui đùa...

Nhớ năm đó, hấn có hai thứ vô cùng yêu thích, thứ nhất chính là Vân Thanh, thứ hai là đồ ăn do thiên hạ đệ nhất đầu bếp Phương thần trù nấu.

Phương đầu bếp có thể làm cho hấn rất nhiều thức ăn kiểu dáng khác nhau, nhưng mỗi món đều chỉ làm với phân lượng một môi, mỗi lần ăn hấn đều ăn từng môi từng môi một.

Ngày đó Vân Thanh nói đùa với hấn, “Ngày sau sinh một đứa nhỏ, lấy luôn tên Nhất Chúc là được.”

Hấn lúc ấy còn cười, nói tốt lắm, đứa thứ nhất gọi là Nhất Chúc, đứa thứ hai gọi là Nhị Chúc, đứa thứ ba là Tam Chúc, đứa thứ tư gọi là Tứ Chúc.

*Như đã nói ở chương 1: Nhất Chúc nghĩa là một cái môi.

Thẩm Dũng và Nhất Chúc nắm chặt tay nhau, chờ hoàng đế nổi trận lôi đình, phụ thân Nhất Chúc là đầu bếp, Nhất Chúc có tên như vậy, đã nói nên rằng nàng thật sự là nữ nhi của Phương đầu bếp, năm đó Vân Thanh cô nương thật sự phản bội hoàng đế, cùng người khác bỏ trốn sinh con, đây là tội vô cùng lớn.

Nhưng mà đợi rất lâu, vẫn không thấy hoàng đế nổi giận, chỉ nhìn Phương Nhất Chúc ngẩn người, sau một lúc, mới hỏi lão thái giám đang mang về mặt kích động ở bên cạnh, “Thật sự giống sao?”

“Giống!” Thái giám cũng biết được chuyện này, quan trọng gì có giống hay không? Dù sao một nữ tử cũng không thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mấu chốt là, Hoàng Thượng bởi vì chuyện Vân Thanh bỏ trốn mà canh cánh trong lòng nhiều như vậy năm, nếu nói Phương Nhất Chúc là nữ nhi của Vân Thanh và hoàng thượng, cái gai trong thịt của người coi như là được nhổ ra, khúc mắc nhiều năm tất nhiên có thể cởi bỏ, là chuyện đáng mừng!

Nghĩ như vậy, lão thái giám càng gật đầu không ngừng, giống hay không giống đều nói là giống, hơn nữa người này cũng lạ, càng nói giống, lại càng thấy giống thật.

Thẩm Dũng nhú mày nhìn Phương Nhất Chúc —— nương tử, mấu thân nàng có nhắc đến chuyện này không? Đến tột cùng là hoàng đế đội mũ xanh, hay phụ thân nàng mới là người đội mũ xanh đây?

Phương Nhất Chúc trừng mắt nhìn hắn —— đánh chết bây giờ!

Thẩm Dũng thật sự là dở khóc dở cười, có điều là... Nếu Nhất Chúc thật sự là công chúa, Thẩm Dũng hẳn không phải là trèo cao sao, không chỉ có được vợ hiền, còn là cảnh vàng lá ngọc nữa!

Hoàng đế ngập chìm trong cảm xúc mênh mông, nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn canh cánh chuyện Vân Thanh bỏ hắn mà đi, hắn là thiên tử, đương nhiên không muốn thừa nhận thê tử mình phản bội, sinh con với kẻ khác. Nhưng hôm nay vừa thấy Phương Nhất Chúc, hắn bắt đầu tự an ủi mình, có thể năm đó Vân Thanh cần bản không muốn đi theo lão Phương, hơn nữa nàng đã có có thai, có thể là bị dụ dỗ hoặc bị bắt cóc, sau đó sinh ra nữ nhi, nhưng đối với hắn nhớ mãi không quên, cho nên đặt tên nàng là Phương Nhất Chúc, còn dạy nàng làm cháo phi thủy.

Cảnh Dật ở một bên quan sát mọi người, hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc, lập tức nhận ra điểm không thích hợp, đặc biệt vừa rồi lão thái giám nói Phương Nhất Chúc giống phụ hoàng, phụ hoàng hắn lại mang về mặt sung sướng.

Cảnh Dật dường như đã thông tỏ mọi việc, mấu thân của Phương Nhất Chúc có thể là con gái của nữ nhân mà phụ hoàng nhớ mãi không quên năm đó, như thế Phương Nhất Chúc... không phải là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của hắn sao?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nói với Hoàng Thượng, “Phụ hoàng và Nhất Chúc cô nương dường như có duyên phận, chi bằng nhận Nhất Chúc cô nương làm nghĩa nữ?”

Hoàng đế đang xấu hổ, không biết nên mở miệng như thế nào, lại nghe thấy lời nói của Cảnh Dật, cảm thấy rất khéo, liền nhìn Phương Nhất Chúc, hỏi: “Nhất chúc... ngươi cảm thấy thế nào? Trẫm cũng muốn nhận ngươi làm nữ nhi.”

Phương Nhất Chúc mở to mắt kinh ngạc, Thẩm Dũng vỗ nhẹ vào mông nàng, như là muốn nói, nương tử, nhận đi a! Có núi lớn như thế để dựa vào, sẽ không còn lo lắng bị chém đầu nữa!

Phương Nhất Chúc dở khóc dở cười, cũng lập tức quỳ xuống, dập đầu nhận Hoàng Thượng làm cha nuôi, một câu phụ hoàng vừa ra khỏi miệng, hoàng đế cảm thấy mây đen tích tụ nhiều năm qua trong lòng hắn như được phóng ra, lại thêm chuyện lão Phương đã sớm mất, cũng không cần so đo nhiều một người chết, nên vô cùng lòng gật đầu, “Rất tốt, rất tốt!”

Ngày đó, Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đã chuẩn bị tốt tinh thần để chịu tội, nhưng không nghĩ đến lại cuối cùng lại biến thành chuyện tốt, Phương Nhất Chúc còn được ban thưởng.

Ngay cả lão đạo sĩ khi biết chuyện cũng há hốc mồm, Thẩm Dũng lại bắt lấy lão đạo sĩ hỏi, “Năm đó không phải người luôn theo sát cha mẹ Nhất Chúc sao? Có biết nương tử đến tột cùng là khuê nữ của Phương đầu bếp, hay là của hoàng đế?”

Lão đạo sĩ cũng vô cùng rối loạn, lắc đầu: “Chuyện này ta thật sự không biết? Có điều, hai người thật đúng là có phúc! Biến nguy thành an! Mau tạ ơn Bô Tát!”

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc cũng cảm thấy thật may mắn, thờ dài một hồi.

Mà càng làm cho mọi người cao hứng hơn là bảng vàng cũng đã được đem đến đây, tên Lưu Mậu đề trên bảng vàng, trở thành thành tân khoa Trạng Nguyên, lúc này đã được triệu kiến vào cung để nhận sắc phong.

Vì thế, Phương Nhất Chúc quyết định làm một bản đăng khoa yến* để chúc mừng chuyện vui: kim bảng thúy bài cốt (sườn heo quay vàng giòn), nhất phẩm tam sắc tiên (tôm rán ba màu), tiền đồ tựa cảm nang (tương lai tươi sáng), từng bước thăng chức cao (thịt heo xép tảng)... một bản thức ăn đại cát đại lợi.

*Đăng khoa yến: yến tiệc mừng thi đỗ.

Mặt khác, Hoàng Thượng còn muốn chiếu cáo với thiên hạ tuyên bố, phong Phương Nhất Chúc thành công chúa. Có điều dưới thỉnh cầu của Phương Nhất Chúc, Hoàng Thượng đáp ứng không ép nàng ở lại trong cung, mà làm một công chúa dân gian, cùng Thẩm Dũng trở lại Đông Hạng phủ, phụng

đường cha mẹ chồng.

Hết thấy mọi chuyện dường như vô cùng thuận lợi và mỹ mãn, nhưng có người vui mừng thì cũng có kẻ buồn khổ, kẻ buồn khổ tất nhiên chính là Cảnh Mạn.

Sau khi Cảnh Mạn nghe được tin tức này, tức giận đến nổi lập tức tổng giam Cổ Đại Hoa vào đại lao, tính toán lâu như vậy, không nghĩ tới hấn lại vì người khác may xiêm y*, không khiến cho con gái của kẻ thù chịu khổ, lại khiến cho Cảnh Dật được Hoàng Thượng thêm yêu quý.

*Vì người khác may xiêm y: Ý chỉ mọi công sức của mình lại giúp kẻ khác được hưởng lợi.

Càng khiến cho hấn sâu khổ, chính là hai ngày trước trong cung truyền ra tin tức, nói Hoàng Thượng chuẩn bị phái hấn đến biên quan, hành động như vậy chính là chuẩn bị cho chuyện phế trưởng lập ấu.

Cảnh Mạn vừa nghe tin đó thì vô cùng nóng nảy, muốn phế hấn sao, không dễ dàng như vậy đâu!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đầu bếp là ngọt vắn, đoạn kết cục sau vô cùng viên mãn, một chút cũng không ngược.

Ăn tiệc thôi TT~

1. Sườn heo quay vàng giòn: Món này quen quá rồi, dạo gần đây chị Chúc hay nấu thức ăn có liên quan đến sườn heo quá.
2. Tôm rán ba màu: Thật ra chỉ có một màu, kiểm hoài không thấy món tôm ba màu đâu cả =))
3. Tương lai tươi sáng, thật sự không biết món này tên gì, dịch chỗ nào cũng chỉ có tên này, thực chất nó là món ăn chay làm từ dưa hấu, cà rốt...nói chung là toàn rau củ quả, nhìn không mà cũng thấy phát tài rồi :v
4. Thịt heo xép tảng, cũng không chắc là thịt heo

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Yến tiệc hoàng cung cùng dấy binh phản loạn

Ngày tiếp theo, hoàng cung còn đang đắm chìm trong niềm vui đại thọ của hoàng đế, lại được nghênh đón tân khoa Trạng Nguyên, thêm chuyện sắc phong một công chúa, tâm tình của Hoàng Thượng vô cùng tốt, bởi vậy toàn bộ kim điện đặc biệt vui mừng theo.

Phượng Nhất Chúc cũng không hiểu nhiều về quy củ lễ nghi, chỉ cứ xử đúng theo những gì bản thân nghĩ, tuy rằng ngây thơ vụng về, nhưng hoàng đế lại tìm được một chút yên bình ở nàng. Hơn nữa trước đây hoàng đế đánh giá rất cao Thẩm Nhất Bác cho nên cũng nổi hứng thú đối với Thẩm Dũng, hấn lại là bằng hữu của tân khoa Trạng Nguyên Lưu Mậu cùng Cảnh Dật quen biết... Dù loại yêu thích cùng xuất hiện đồng thời khiến cho hoàng đế đối những người trẻ tuổi này rất vừa ý, tán thưởng bộc lộ thẳng ra trong lời nói.

Ở bên kia, Cảnh Mạn vẫn đang cố nén giận, hấn phái người đi điều tra chi tiết về Phượng Nhất Chúc và Thẩm Dũng, cha mẹ của Phượng Nhất Chúc sớm đã chết, không có manh mối nào để điều tra. Mà Thẩm Dũng cũng là con nhà danh môn, Thẩm Nhất Bác ở trong triều có rất nhiều bằng hữu, hấn cũng không tìm ra được sai lầm nào.

Oán giận càng lúc càng nhiều, Cảnh Mạn phân phó Tàn Trọng tức tốc chuẩn bị mọi việc, nếu hoàng đế thật sự muốn phế trưởng lập ấu, thì trên tay hấn vẫn còn có một điểm lợi thế hơn Cảnh Dật, đó chính là hấn nắm trong tay một phần binh quyền.

Phượng Nhất Chúc không còn nguy hiểm, tâm trạng Thẩm Dũng cũng được thả lỏng hơn rất nhiều, có điều hấn biết, hiện tại chưa phải lúc vui mừng, vẫn phải đề phòng Cảnh Mạn, kẻ này làm người bất chính, trong bụng đầy mưu mô tính toán.

Vì thế, Thẩm Dũng cùng Cảnh Dật thương lượng một chút.

Cảnh Dật có vẻ thuần lương, đối với hoàng huynh của hấn vẫn luôn tín nhiệm, không có hoài nghi, ngược lại còn cảm thấy Thẩm Dũng đối với hoàng huynh của hấn lo lắng thái quá, hấn vốn không có ý đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, hoàng huynh nhất định sẽ không khó xử hấn. Thẩm Dũng nói bóng nói gió vài lần, thấy Cảnh Dật không có phản ứng gì, cũng biết đây chính là vấn đề, Cảnh Dật không hề phòng bị Cảnh Mạn, khó tránh khỏi đến lúc bị đánh sẽ trở tay không kịp.

Thoáng cái đã nửa tháng trôi qua, thời gian này, Phượng Nhất Chúc theo Thẩm Dũng, nơi nào nên đến đều đã đến, thứ gì nên ăn đều đã ăn, cảm giác tò mò mới mẻ khi vừa đặt chân đến kinh thành không còn nữa. Thấy Thẩm Dũng cả ngày lo lắng, nàng liền kéo hấn tới hỏi, “Tướng công, chàng đang lo lắng chuyện gì thế?”

Thẩm Dũng cùng nàng ngồi ở trong sân, thấp giọng nói: “Ta lo lắng chuyện quốc sự.”

Nhất Chúc nghe thế không nhịn được cười, nói: “Chàng cũng quan tâm đến quốc sự sao...”

“Ta không thể quan tâm chuyện quốc sự sao?” Thẩm Dũng bỗng duỗi tay kéo nương tử lại hỏi: “Nương tử, dạo này có thèm ăn chua hay không?”

Phương Nhất Chúc trừng mắt nhìn hắn một cái, “Nói bậy bạ gì đó?”

Thẩm Dũng cau mày, “Vẫn chưa sao? Chỉ bằng chúng ta tiếp tục cố gắng?”

“Phi!” Phương Nhất Chúc đẩy Thẩm Dũng ra, hai người đang vui đùa, thì lão đạo từ bên ngoài tiến vào, thấy hai người đang thân thiết thì vội vàng che mắt trốn tránh, “Ài nha, thật xin lỗi, các người cứ tiếp tục...”

“Lão gia tử!” Phương Nhất Chúc nóng vội, trừng mắt Thẩm Dũng, “Đều là tại chàng.”

Thẩm Dũng thở dài, quay sang nói với lão đạo, “Lão gia tử, có chuyện gì sao?”

Lão đạo hắc hắc cười cười, tiến lại đây, “Rốt cục cũng hành động rồi!”

“Hành động gì?” Thẩm Dũng khó hiểu.

“Ồ ngoại ô Hoàng thành có một đội binh mã tập kết, chúng ta vừa đi điều tra, là binh mã của Tần Trọng.” Lão đạo thấp giọng nói, “Hôm nay ở ngự hoa viên có yến tiệc, Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi bách quan nói nói là có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, các người nói xem, thái tử có thể thừa dịp này dẫn binh nổi loạn hay không?”

“Dấy binh nổi loạn?” Phương Nhất Chúc kinh hãi, hỏi: “Thật sự sao?”

“Nhanh như vậy ư?” Thẩm Dũng hỏi, “Ta cảm thấy Cảnh Mạn còn chưa đủ lông đủ cánh đâu!”

“Chắc là vì là nghe nói Hoàng Thượng muốn an bài hắn đến biên quan, hắn sẽ mất đi quyền lực, cho nên lo sợ muốn ra tay trước! Bởi vậy mới không chịu nổi mà phát động binh biến. Vốn tính toán của hắn rất kín kẽ, muốn lợi dụng chuyện của Nhất Chúc để khiến cho Hoàng Thượng hận nhị hoàng tử, nhưng không nghĩ tới trộm gà không thành còn mất nắm gạo, hiện tại Hoàng Thượng càng thêm sùng ái nhị hoàng tử, phong Nhất Chúc làm công chúa, cho nên hắn chó cùng rứt giậu.”

“Chuyện đó thật ra lại có lợi với chúng ta.” Thẩm Dũng nói, “Dù sao ta thấy chuyện Cảnh Mạn ra tay với Cảnh Dật để chiếm lấy ngôi vị chỉ là sớm hay muộn mà thôi, so với việc hắn đủ thực lực để làm phản, thì lúc này hắn chưa đủ lông đủ cánh vẫn dễ giải quyết hơn! Chúng ta cũng dễ dàng ngăn cản... Nhưng mà Tần Trọng là ai?”

“Tần Trọng là tâm phúc của Cảnh Mạn, Cảnh Mạn từng có ơn với hắn, bởi vậy hắn đối với Cảnh Mạn nói gì hắn nghe nấy.” Lão đạo thở dài, “Hiện tại phiên toái chính là Cảnh Dật không tin Cảnh Mạn sẽ đoạt vị mà cho dù có tin, cũng không có binh quyền, tuổi hắn còn nhỏ. Phương pháp trực tiếp nhất, chính là gọi tới chung quanh hoàng thành đóng quân, khi thời cơ thích hợp thì tới cứu giá.”

“Chung quanh có quân đội hoàng thành không?” Thẩm Dũng hỏi.

“Có! Chủ soái là Lưu Vĩ, nhưng đội quân này do Hoàng Thượng trực tiếp quản lý, không có ấn tín của Hoàng Thượng không ai có thể điều động, mấu chốt hơn là, bọn họ không có sự chuẩn bị, tập kết xuất binh cũng phải mất vài canh giờ, nhưng chuyện này không chậm trễ được, đợi đến khi bọn họ tập hợp xong rồi, có lẽ quân của Cảnh Mạn và Tần Trọng đã đánh vào hoàng thành, giết Cảnh Dật rồi.”

Đang nói chuyện, bên ngoài có người gõ cửa, Lưu Mậu và những người khác, đều đến đây.

“Sao rồi?” Lão đạo hỏi Thương Mãn Vân cùng Mạc Phàm Đường.

Đông Đông lại cướp lời, “Tần Trọng nhất định sẽ nhân yến hội hôm nay mà khởi binh, người của hắn cách thành đô rất gần, chỉ cần hạ lệnh là có thể sát nhập vào trong cung, nếu không có chuẩn bị, Cảnh Dật chắc chắn không thể chống lại được!”

Thẩm Dũng nhíu mày, “Trước phải tìm người đi thông báo cho Lưu Vĩ mới được!”

“Ai đi chứ?” Phương Nhất Chúc hỏi, “Vẫn nên đi bẩm báo với Hoàng Thượng, đề người nghĩ biện pháp?”

“Chờ Hoàng Thượng hạ lệnh điều binh, thì không kịp rồi.” Thẩm Kiệt lắc đầu, “Đã sắp đến yến hội.”

Đang trong lúc khó khăn, bỗng nghe Lưu Mậu nói, “Không bằng, để ta đến quân doanh của Lưu Vĩ?”

Tất cả mọi người nhìn hắn, người đi?

“Hắn họ Lưu, ta cũng họ Lưu, coi như người trong tộc, có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn.” Lưu Mậu không vội vã, còn có tâm tình đùa giỡn, “Các người đều có võ công, một thư sinh như ta cũng không giúp được nhiều, chỉ bằng để ta đi tìm Lưu Vĩ, thuyết phục hắn chuẩn bị mọi chuyện, trong hoàng thành có

động tĩnh sẽ lập tức xuất binh!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có lý.

Thẩm Dũng tuy cảm thấy hợp lý nhưng vẫn có chút lo lắng, “Chuyện đó chỉ có thể phiền huynh! Nhưng huynh... có biện pháp thuyết phục Lưu Vĩ sao?”

“Ha ha, sao lại nói là làm phiền?” Lưu Mậu hơi mất hứng, “Huynh đệ một nhà, hơn nữa, ta là quan mới vừa được bổ nhiệm, thật vất vả mới thi đỗ Trạng Nguyên, nếu đã gánh trách nhiệm mà trở mặt nhìn quốc gia gặp nạn thì thật có lỗi với hương thân phụ lão. Về phần biện pháp... chắc chắn sẽ có.” Nói xong, không chút hoang mang muốn rời đi.

Thẩm Kiệt vội vàng đuổi theo hần, “Ta đi cùng ngươi, tránh cho trên đường phát sinh sự việc gì không hay!”

Lưu Mậu nghĩ nghĩ, cảm thấy thỏa đáng nên gật đầu, cùng Thẩm Kiệt rời đi.

Lão đạo thấy việc này không thể chậm trễ, liền phân phó: “Thẩm Dũng, ngươi và Nhất Chúc đi vào cung, thuyết phục Cảnh Dật bảo hần mau mau trốn đi, binh mã của Cảnh Mạn một khi đã tiến vào được hoàng cung, chuyện khác không nói, nhưng chắc chắn người phải chết đầu tiên chính là hần!”

Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc vội vàng đứng dậy thay quần áo, rồi tiến cung đi tìm Cảnh Dật.

Thương Mãn Vân cũng là một nho sinh, không giúp được nhiều chuyện nên mọi người để hần ở trong nhà cùng Đông Đông và Tiểu Kết Ba chờ tin tức.

Lão đạo cùng Mạc Phàm Đường lên vào hoàng cung, lão đạo trước kia là thị vệ đại nội, tuổi lớn hơn nữa do sự việc năm đó nên mới xuất gia làm đạo sĩ. Hần từng bảo hộ bên cạnh Hoàng Thượng nhiều năm, hoàng đế đối với hần cũng rất tin tưởng, bởi vậy hần muốn lên vào cấm cung một chuyến, đem chuyện chuyện tình lần này bẩm báo cho hoàng đế, để người có chuẩn bị.

Mọi người thương lượng xong xuôi, liền chia nhau đi làm việc.

Những người khác chưa kể tới, trước tiên nói về chỗ Nhất Chúc và Thẩm Dũng.

Hai người vốn là phụng chỉ tiến cung dự yến tiệc nhưng lại đi thẳng đến cung của nhị hoàng tử.

“Hai người sao lại đến đây?” Nhị hoàng tử đang thay quần áo, thấy Phương Nhất Chúc vẫn mang dáng vẻ của một nha đầu bình dân, liền cười nói, “Hoàng tử sao lại mặc thường phục đến?” Nhưng suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, Phương Nhất Chúc được phong là công chúa dân gian, cũng không có hoa phục công chúa, có điều hôm nay đến dự yến tiệc trong cung, cô nương gia tất nhiên cũng nên ăn mặc đẹp chút, nếu không người khác sẽ chê cười, liền nói, “Đi, ta dẫn hoàng tử tới chỗ mẫu thân, người có rất nhiều xiêm y, để người trang điểm cho hoàng tử một chút.”

“Nhị hoàng tử!” Thẩm Dũng bắt đầu đi lặc đầu, “Họa lớn đến nơi rồi người còn ở đó vui đùa?”

“A?” Cảnh Dật khó hiểu, “Họa lớn nào?”

Thẩm Dũng đem chuyện Tàn Trọng tập hợp binh mã ở bên ngoài hoàng thành nói qua, Cảnh Dật nghe xong cả kinh, nhíu mày: “Hoàng huynh... thật sự muốn tạo phản sao?”

“Ngay cả binh mã hần cũng đã tập hợp, không phải muốn tạo phản thì là muốn làm gì?” Thẩm Dũng nhíu mày, nhị hoàng tử này không biết là ngây thơ hay là ngu ngốc đây.

“Vì sao phải tạo phản?” Cảnh Dật vẫn cảm thấy khó hiểu, “Hần đã là thái tử, ta cũng không có ý đồ tranh ngôi vị hoàng đế!”

Thẩm Dũng nhón mi, “Ngươi không cùng hần tranh đấu, nhưng hần cảm thấy ngươi muốn cùng hần tranh! Ngươi là quân tử không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như thế!”

“Nhưng ta đã nói với phụ hoàng, ta muốn đi biên quan!” Cảnh Dật có chút bất đắc dĩ, “Ta không ở hoàng thành, hoàng huynh còn lo sợ chuyện gì?”

“Cái gì?!” Nghe đến đó, Thẩm Dũng và Phương Nhất Chúc đều sửng sốt, hai người liếc mắt nhìn nhau, “Ngươi muốn đi biên quan sao?”

Cảnh Dật gật gù đầu, “Đúng vậy.”

“Nhưng...” Thẩm Dũng khó hiểu, “Bên ngoài đồn đại nói Hoàng Thượng muốn thái tử đến biên quan... để hần mất đi quyền lực, sau đó phế trường lập ấu!”

“Làm sao có thể!” Về mặt Cảnh Dật khiếp sợ, “Ai lại tung tin đồn như vậy? Nhất định là đám nô tài trong cung! Chuyện này ta mới chỉ nói với phụ hoàng, những người khác ai cũng không biết!”

Thẩm Dũng khẽ nhíu mày, cảm thấy chuyện có kỳ quái, hay là...

“Tàn Trọng thật sự ở tập kết binh mã ở ngoài thành sao?” Cảnh Dật bất mãn, “Ta đã hiểu, hoàng huynh chỉ vì nghe tin đồn này cho nên muốn mới muốn tạo phản? Hần chẳng lẽ không đề ý đến tình huynh đệ cùng tình phụ tử sao?”

Thẩm Dững và Nhất Chúc nhìn nhau, cảm thấy Cảnh Mạn lần này thực sự xúc động: “Có thể hẳn thật sự hiểu lầm rồi.”

“Ta phải đi tìm phụ hoàng...” Cảnh Dật còn chưa nói xong, quan viên truyền chỉ đã tới, truyền đạt lại ý chỉ của Hoàng Thượng —— hôm nay không cho phép Cảnh Dật vào cung, phái hẳn cùng với Thẩm Dững đến quân doanh của Lưu Vĩ, Phương Nhất Chúc ở lại trong cung, nấu cháo phi thủy cho Hoàng Thượng, sau đó đến ngự hoa viên cùng dự tiệc.

“Cái gì?” Thẩm Dững vừa muốn phản bác, lại thấy quan viên truyền chỉ cau mày, “To gan, còn không mau tiếp chỉ?”

Thẩm Dững bị Phương Nhất Chúc túm xuống, không cam tâm tình nguyện tiếp nhận thánh chỉ.

Chờ quan viên kia rời khỏi, đến cả Cảnh Dật cũng cảm thấy buồn bực, “Vi sao phụ hoàng lại phái người và ta đến chỗ của Lưu Vĩ?”

Thẩm Dững phui phui thánh chỉ, “Ta mặc kệ, mình người đi thôi! Cũng tốt, chỗ của Lưu Vĩ nhất định sẽ an toàn, chỗ này rối loạn. Người đi đến đó một mình, ta không đi, để nương tử ở lại đây một mình rất nguy hiểm!”

Nhất Chúc khuyên hẳn, “Tướng công, như thế là kháng chỉ đó.”

“Kháng chỉ thì làm sao?” Thẩm Dững giữ chặt nàng, “Ta lớn như vậy rồi, mà chỉ một thánh chỉ của hoàng thượng là có thể khiến ta bỏ lại nàng sao? Không có cửa đâu!”

Trong lòng Nhất Chúc không biết tại sao lại cảm động không thôi.

Cảnh Dật nhìn hai người, cười lắc đầu, “Công chúa thật may mắn, Phò mã nguyện liều mình cũng không muốn cách xa người, thật khiến người khác cảm động.”

Phương Nhất Chúc lắc lắc đầu, “Ta không muốn làm công chúa gì đó đâu, ta thật sự muốn cùng tướng công trở lại Đông Hạng phủ, nếu không phải do thân thể đặc biệt, sợ nguy hiểm cho tướng công cùng mọi người, ta sẽ không đến đây đâu.”

Thẩm Dững thấy Nhất Chúc đa cảm, vội vàng chuyển đề tài, khoát tay với Cảnh Dật, ý là hẳn đừng để bụng, nương tử chỉ hơi tức giận mà thôi. Đang êm đẹp lại xuất hiện sự tình này, cho dù là ai đều tức giận, sau đó nháy mắt với Cảnh Dật, ý bảo hẳn mau rời đi.

Cảnh Dật ngầm hiểu, cũng không dây dưa với hai người nữa, nói một câu: “Bảo trọng”, sau đó dẫn theo thị vệ đi về phía cửa cung, tìm đến quân doanh của Lưu Vĩ, chuẩn bị điều binh cứu giá.

Trong ngự thư phòng, Cảnh Vân Giai đang xem một phong thư, thái giám vừa rời phái đi truyền chỉ đã trở về, nói: “Hoàng Thượng, thánh chỉ đã tuyên rồi.”

Hoàng đế gật gật đầu, hỏi: “Phản ứng thế nào?”

“Nhị hoàng tử dường như hơi kinh ngạc, còn Thẩm Dững có chút tức giận.” Thái giám trả lời: “Nếu không phải công chúa kéo hẳn tiếp chỉ, hẳn cũng không chịu nghe.”

Hoàng đế cười cười, gật đầu: “Đúng là cha nào con nấy, chỉ có nữ nhân của bọn họ mới có thể chế trụ được tính tình táo bạo ấy.”

Thái giám cười cười, hoàng đế khoát tay với hẳn, nói: “Người lui xuống trước đi, theo những gì ta phân phó mà làm.”

“Vâng!” Thái giám đáp ứng một tiếng, sau đó rời đi.

Hoàng đế buông sách đứng lên, thông thả bước đi trong phòng, được một quãng, chợt nghe trên nóc nhà có tiếng động.

Cảnh Vân Giai tuy là hoàng đế, nhưng thời điểm còn trẻ cũng nhiều năm chinh chiến sa trường, võ công không hề kém, hẳn cười cười, lắc đầu: “Ai đến thăm lúc này a?”

Chốc lát, đã thấy ngoài cửa phòng xuất hiện một người, mặc bộ quần áo đạo sĩ cũ rách, quỳ xuống dập đầu với hẳn.

Cảnh Vân Giai ngẩn người, nhìn nhìn người đến rồi đột nhiên “Ai nha” một tiếng, vội vàng bước ra ngoài cửa: “Là người sao?”

Lão đạo sĩ cười nói: “Nhiều năm không gặp, Hoàng Thượng có khỏe không?”

“Ai... Nói cái gì mà khỏe hay không?” Cảnh Vân Giai thờ dài một tiếng, nói: “Mấy năm nay đều không tốt, đám người các người đều bỏ trăm mà đi, chỉ còn một mình trăm đây ở trong này.”

Lão đạo bật cười: “Hoàng Thượng sao lại nói như thế?”

“Nhớ năm đó, người dẫn tới lão Phương đầu bếp, để cho ta là thưởng thức hết mỹ vị nhân gian này, ngày qua ngày thật là vui vẻ, nhưng đường đường thị vệ đại nội người lại không muốn làm, bỏ đi xuất gia, có điều đối với trăm người vẫn là thị vệ tâm phúc.”

Lão đạo cười cười, nói: “Khi đó bởi vì vi thần cũng lớn tuổi rồi.”

“Người nói đi là đi luôn, sau này lại xuất hiện một Thẩm Nhất Bác, mặc dù mỗi ngày đều cùng trăm tranh luận nhưng thật ra lại là người có khả năng.” Hoàng đế cười khò, “Hắn đúng là có bản lĩnh, đã giúp đỡ trăm rất nhiều chuyện, ảm ỷ một hai năm, ngay cả chức tể tướng trăm cũng muốn cho hắn làm, nhưng hắn lại cố tình vì một nữ tử thanh mai trúc mã, bỏ ấn từ quan, một lời từ biệt cũng không, chỉ để lại một phong thư rồi khoải hoạt ra đi, còn sinh con trai, có điều nghe nói con của hắn không nghe lời, làm cho hắn khổ sở mười mấy năm bây giờ mới tốt lên, ta đây cũng cảm thấy thống khoái hơn chút!”(Chưa thấy hoàng đế nào khổ như bác này...)

Lão đạo lắc đầu: “Lúc trước Thẩm Dững đúng thực là không dạy bảo nổi, có điều sau này đã quay đầu, thần thấy hắn cũng là kẻ có tài, lại có duyên với Nhất Chúc, cho nên mới tác hợp cho hai người bọn họ.”

“Ai... Người cãi nhau đã không có, trăm tìm được một một người mà trăm thật lòng yêu thương, nhưng người này lại cố tình theo đầu bếp của trăm chạy trốn... Nay tìm được một cô nương, không cha không mẹ lẽ loi hiu quạnh không nói, nhưng lại là con dâu của Thẩm Nhất Bác, còn biết nấu cháo phi thủy, tên gọi Nhất Chúc, Vân Thanh vẫn luôn thông minh, ta có đuổi theo cũng không bắt kịp nàng, nhưng một cái tên một chén cháo, đã nhốt được tâm ta, một cử động nhỏ cũng không dám. Người cùng lão Phương vốn là anh em kết nghĩa, người nói thật xem Phương Nhất Chúc, đến tột cùng là khuê nữ của trăm, hay là của lão Phương?”

Lão đạo thần nhiên một chút, nói: “Hoàng Thượng... Kỳ thật...”

“Ta biết.” Hoàng đế tự giễu một chút, “Ta hạ lệnh đuổi giết lão Phương và Vân Thanh, trông có vẻ như là lão Phương đoạt thê tử của ta, nhưng kỳ thật là ta cướp nương tử của hắn.”

Lão đạo sừng sốt, nhìn hoàng đế: “Hoàng Thượng đã sớm biết rồi sao?”

“Bởi vì trăm tò mò tại sao mỗi ngày lão Phương đều dành một phần thức ăn cho ai, cho nên mới phái người theo dõi hắn đến Cẩm Tú lâu, nghe nói ở đó hắn có một tiểu tình nhân vô cùng xinh đẹp.” Hoàng đế thờ dài, “Ta vốn chỉ là tò mò xem có thật sự xinh đẹp hay không, nhưng không ngờ lại bị nàng hớp hồn, không để ý đến chuyện khác liền đem về trong cung, là ta hèn hạ, hai người bọn họ bỏ trốn cũng là bất đắc dĩ, đều do ta gây nghiệt.”

Lão đạo cũng thờ dài một tiếng, thì ra Hoàng Thượng sớm đã biết, chẳng trách ngoài miệng vẫn nói muốn đuổi giết hai người, nhưng thực tế cũng không có phái người đi, sau đó thấy phản mộ của Vân Thanh cùng lão Phương, ảm đạm bi thương rất lâu, thì ra là tâm sinh áy náy.

“Việc nhà của ta vốn xử lý không tốt, lại liên lụy các người.” Cảnh Vân Giai đột nhiên chuyển sang chuyện khác, duỗi tay cầm lên lá thư ở trên bàn, nói: “Người đừng tưởng người học tiên pháp, đạo hạnh phi phạm võ nghệ siêu quần, nhưng có người so với các người còn tinh tường hơn, trong lòng hắn đã biết rõ ràng mọi chuyện.”

Lão đạo sĩ sừng sốt, duỗi tay tiếp nhận lá thư hoàng đế đưa qua, vừa nhìn đã thấy Thẩm Nhất Bác ký tên, ý tứ trong thư rất đơn giản, đại khái là, biết chuyện của Hoàng Thượng gần đây khó xử lý, đặc biệt đưa đến con trai và con dâu nhà mình cho hắn làm mối cầu. Hắn muốn Hoàng Thượng diễn thật tốt chuyện lần này, hù dọa đám nhỏ cũng tốt, coi như giúp chúng có thêm kinh nghiệm. Đặc biệt là Thẩm Dững để cho hắn học hỏi được một số việc, cũng muốn hắn mau chút lớn lên. Về phần những người khác, đều không hay biết gì, mọi người vì Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc đã suy nghĩ nhiều, đặc biệt là lão đạo sĩ không chỉ có tác hợp nên nhân duyên của Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc, còn dạy võ công cho Thẩm Dững, giúp hắn văn võ toàn tài, thật sự là không biết báo đáp thế nào, Thẩm Nhất Bác thỉnh cầu Hoàng Thượng thay hắn nói tiếng cảm ơn.

Lão đạo xem xong thư, nửa ngày vẫn không biết nói gì... Hóa ra, lão hồ ly Thẩm Nhất Bác đã nhìn ra hết mọi chuyện, ngay cả Cảnh Mạn có phản tâm cũng thấy được, chỉ là vừa vận dụng dụng chuyện tình của Phương Nhất Chúc, mà độc xúc hắn bình ổn.

“Hoàng Thượng quả nhiên cao minh.” Lão đạo đem thư buông xuống, lắc đầu: “Lão thần đã già thật rồi, hồ thẹn.”

“Ai.” Hoàng đế lắc đầu, “Ta cũng thật phiền lòng, lần này Cảnh Mạn thật là quá phận, lòng dạ hắn hẹp hòi như thế, không phải là người có thể làm nên đại sự, phải dạy bảo hắn một chút, ngồi vị này, chỉ có thể truyền cho Cảnh Dật. Mặt khác, ta muốn thử tân khoa Trạng Nguyên kia đến tột cùng có thể thuyết phục được Lưu Vĩ hay không, để xem hắn có bản lĩnh gì.”

“Hoàng Thượng thánh minh.” Lão nhân cười khò hành lễ với Cảnh Vân Giai, nói: “Không còn chuyện gì của thần nữa, thần xin phép cáo lui...”

“Ai, đợi chút!” Hoàng đế ngăn lại hắn, nói: “Đừng đi, hôm nay ta muốn diễn trò, người ở lại xem diễn đi.”

“Hoàng Thượng còn muốn diễn trò gì?” Lão nhân không rõ, “Muốn thử xem Nhị hoàng tử có đủ tư cách làm thái tử hay không?”

“Đây là một phần.” Hoàng đế cười nói, “Mấu chốt chính là Thẩm Dững.”

Lão đạo hơi hơi ngần người.

“Nhất Chúc là nữ nhi của ta, Thẩm Dững chính là Phò mã, nếu muốn ta đem công chúa giao cho hắn, phải xem hắn có thể chăm sóc cho Nhất Chúc cả đời hay không. Đôi phu thê này vốn là chim rừng, tai vạ đến nơi đều tự bay, tiểu tử kia nếu có thể không sợ chết mà che chở cho khuê nữ của ta, thì chức phò mã này sẽ để hắn làm, người cũng giao cho hắn, nếu không thể, hừ... Ta cũng không muốn cùng Thẩm Nhất Bác kết thành thông gia đâu!”

Lão đạo há hốc mồm, trong lòng nhủ thầm, chính hắn vốn có ý tốt muốn đưa Phương Nhất Chúc tới kinh thành để phá giải đoạn nghiệt duyên này, hơn nữa giúp đỡ hoàng đế bình định phản loạn, nhưng không nghĩ tới Hoàng Thượng kỳ thật đã sớm có chuẩn bị, không biết Thẩm Dững... có thể trụ được hay không. Lại nghĩ... quên đi, chuyện của nhà hắn rất loạn, tốt hơn là mặc kệ!

...

Lúc này, bên trong phòng bếp Phương Nhất Chúc vừa ngâm nga một điệu hát dân gian, vừa làm điểm tâm sáng. Thẩm Dững chạy đi ra ngoài một chuyến, đến khi trở lại đã thay một bộ quần áo của hạ nhân.

Phương Nhất Chúc nhìn hấn: “Tướng công, sao lại ăn mặc như vậy?”

“Lát nữa sẽ trà trộn vào yến tiệc, ở bên cạnh bảo vệ nàng.” Thẩm Dững nửa đùa nửa thật nói.

“Chàng thật sự muốn đi vào yến hội sao?” Phương Nhất Chúc lo lắng, “Đó không phải kháng chỉ à, nếu như đế hoàng thượng biết...”

“Nương tử, Cảnh Mạn cũng ở đó, hôm nay hấn muốn tạo phản, hấn hận nàng như vậy, ta làm sao có thể để nàng đến đó một mình!”

Phương Nhất Chúc có chút lo lắng, nghĩ nghĩ, rồi tiến lại gần hôn Thẩm Dững một cái: “Ừ, được! Cùng lắm nếu hoàng thượng muốn lấy mạng chàng, ta sẽ theo cùng.”

Thẩm Dững cười hì hì ghé nửa bên mặt còn lại: “Nương tử, còn bên này nữa!”

Phương Nhất Chúc cười cười, nhưng vẫn hôn hấn một cái, Thẩm Dững vui mừng, đảo mắt thấy trên bàn có một mâm tiệc rượu lớn, những tất cả đều là một phần rất nhỏ, liền hỏi: “Nương tử, làm cái gì đây?”

Phương Nhất Chúc cười cười, nói: “Nhất Chúc yến.”

“Nhất Chúc yến?” Thẩm Dững khó hiểu, duỗi tay muốn cầm lấy cái đĩa.

“Không được ăn!” Phương Nhất Chúc bắt lấy tay Thẩm Dững, “Đây là thức ăn làm cho Hoàng Thượng!”

Thẩm Dững bĩu môi, nói: “Nương tử, sao nàng lại đối tốt với một nam nhân khác hơn cả tướng công mình?”

“Lại huyền thuyên rồi” Phương Nhất Chúc trừng mắt hấn một cái, nói: “Hôm nay nếu Cảnh Mạn dấy binh thành công hoặc là Hoàng Thượng kết tội chàng kháng chỉ, chàng và ta sẽ rơi vào hiểm cảnh, cho nên ta muốn làm chút đồ ăn thật ngon. Nếu mọi chuyện được thuận lợi hóa giải, ta đây cũng không ở lại kinh thành nữa, chúng ta lập tức sẽ quay về Đông Hạng phủ, cho nên phải cáo biệt với Hoàng Thượng, Nhất Chúc yến là ta làm riêng cho người, ta cũng không biết đến tột cùng ai mới là cha ruột của ta, nhưng coi như thể hiện hiếu tâm, dù là cha nuôi cũng không sao.”

Thẩm Dững nhũn mày: “Ừ... Nhưng nương tử à, nàng hiểu thuận là một chuyện, còn tướng công đang rất đói! Hai ta không chừng sẽ thành uyên ương bỏ mạng, nàng muốn ta làm quý đói sao?”

Phương Nhất Chúc bắt đắ dĩ nhìn hấn, thờ dãi, rồi lấy một hộp thức ăn ra: “Chàng có ngửi thấy mùi gì không?”

“Cái gì?” Thẩm Dững thấy hộp thức ăn tinh xảo, duỗi tay đón lấy.

Nhất Chúc ở bên cạnh cười nói: “Giống thức ăn ở trên bàn kia, Nhất Chúc yến.” Nói rồi còn đưa tay nắm lấy mũi Thẩm Dững, “Làm sao có thể thiếu phần của chàng!”

Trên tay Thẩm Dững đang cầm hộp thức ăn, vì thế dùng hông đụng nhẹ vào thắt lưng của Nhất Chúc, cười nói: “Nương tử à, thật ra để cho ta ăn nàng, so với việc ăn hết chỗ này còn no hơn!”

Phương Nhất Chúc không nghe nổi nữa, đá Thẩm Dững: “Đừng dài dòng, ăn xong, chúng ta còn phải ra trận!”

“Ừ!” Thói lưu manh nhiều năm của Thẩm Dững lại dâng lên, gạt đầu, “Đúng, lát nữa còn phải đánh nhau nữa!”

Nói rồi mở hộp thức ăn ra, cùng Phương Nhất Chúc nâng một miếng ta một miếng đến ngọt ngào, mọi nỗi lo lắng trong lòng tan biến hết.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Đại kết cục – Phần 1

Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc ăn xong cơm, một lát sau có thái giám đến truyền chỉ, nói yến hội sắp bắt đầu, Hoàng Thượng muốn công chúa đến dự. Trần phi suy nghĩ vô cùng chu đáo, phái người đưa đến cho Phương Nhất Chúc một bộ y phục của công chúa vô cùng đẹp mắt, Phương Nhất Chúc thay xong, Thẩm Dững nhìn thấy nàng mà há hốc mồm, lại nhìn lại bộ dạng của mình, nhin không được mà mắng người: “Đều tại lão hoàng đế hồ

đồ, không để cho lão tử ăn mặc đẹp một chút, nương tử giống như cành vàng lá ngọc, còn ta lại giống như củ hành.”

Phương Nhất Chúc nở nụ cười, duỗi tay kéo Thẩm Dũng: “Tướng công, cho dù chàng là củ hành, cũng là củ hành mà ta thích nhất!”

Thẩm Dũng bị Phương Nhất Chúc chọc cười, thôi không oán giận, hai người nắm tay, cùng đi ra ngoài, cho đến tận cửa ngự hoa viên, mới buông tay ra, Thẩm Dũng cúi đầu đi theo phía sau Nhất Chúc.

Sau khi tiến vào ngự hoa viên, Phương Nhất Chúc đi đến thềm an hoàng đế cùng Trân phi trước tiên.

Cảnh Vân Giai nhìn thấy Thẩm Dũng đi theo bên cạnh Nhất Chúc thì nhìn không được mà cười một tiếng, gật đầu tự nói, tiểu tử này cũng có chút can đảm, đúng là thật sự theo tới.

Phương Nhất Chúc từ trong tay Thẩm Dũng nhận lấy hộp thức ăn, đem thức ăn ở bên trong lần lượt bày ra trước mắt hoàng đế, Cảnh Vân Giai sững sốt nửa ngày, trong lòng cảm động... Cảnh còn người mất, chớp mắt đã qua hai mươi năm, không nghĩ tới hắn còn có cơ hội thưởng thức Nhất Chúc yến.

Trong lòng Hoàng đế vui mừng, cùng Trân phi ăn thức ăn Nhất Chúc dâng lên, Trân phi liên tục khen ngợi công chúa tay nghề tốt.

Phương Nhất Chúc muốn cùng Thẩm Dũng trở về chỗ ngồi, nhưng hoàng đế đột nhiên nói: “A, Nhất Chúc, không nên mang theo hạ nhân bên người, để cho hắn lui xuống đi.”

Thẩm Dũng tức giận nhưng không thể tranh cãi, trong lòng thầm mắng lão hồ đồ, người cũng không ngắm xem, tại sao ta lại phải ở đây, chỉ vì nương tử thôi, nếu không hắn cũng không nguyện nhúng chân vào vũng nước đục này đâu!

Thẩm Dũng không muốn rời đi, nhưng Phương Nhất Chúc sợ hoàng đế trách phạt hắn, người nhất định đã phát hiện ra Thẩm Dũng, nhưng chỉ muốn đuổi hắn ra ngoài, không cùng hắn so đo là tốt rồi, nên cũng không muốn làm trái ý hoàng thượng, nháy mắt ý bảo Thẩm Dũng ra ngoài trước.

Thẩm Dũng rất tức giận, tự nói, ai nói không thể mang hạ nhân bên cạnh... hắn liếc mắt nhìn một thị nữ bên người Trân phi, nghĩ nghĩ một lát rồi cũng xoay người, thật sự đi ra ngoài.

Hoàng đế lại hơi buồn bực... Cứ như vậy là đi sao? Nhưng hắn là con trai của Thẩm Nhất Bác, đừng có làm chuyện gì liều lĩnh là được.

Hoàng đế tiếp tục dùng bữa, Phương Nhất Chúc ngồi ở bên cạnh Trân phi, liếc mắt nhìn Cảnh Mạn ngồi cách đó không xa, thấy thần sắc của hắn hơi sốt ruột, không yên lòng bụng chén rượu đào mắt tìm kiếm chung quanh, trong lòng Phương Nhất Chúc hiểu rõ, hắn nhất định đang tìm Cảnh Dật, cũng may là Cảnh Dật không tới.

Phương Nhất Chúc nhìn Cảnh Mạn, lát nữa nếu hắn dám làm điều xằng bậy, sẽ dùng cái mâm đập chết hắn.

Đang nghĩ đến đó, Phương Nhất Chúc đột nhiên cảm giác bên cạnh có người tiến đến, nàng đang bụng chén uống nước, quay đầu nhìn lại, thấy phía sau là một cung nữ vô cùng cao lớn... Cung nữ kia còn cười với nàng.

“Phụt...”

“Khụ khụ khụ...”

Phương Nhất Chúc phun trà ra khỏi miệng, còn người bị nghẹn đang ho khan là hoàng đế.

Hai người đều không thể tin được, nha hoàn tiến vào kia thân hình so với đám cung nữ khác đều lớn hơn rất nhiều, trên mặt không có son phấn, làn da so với các cô nương khác cũng đen hơn, tóc là tùy tiện búi ở sau đầu, mặc một cái váy xanh hình như hơi quá khổ, cung nữ đó chính là — Thẩm Dũng!

Thẩm Dũng nháy mắt mấy cái với Phương Nhất Chúc, ý bảo nàng — đừng lên tiếng!

Phương Nhất Chúc lau nước trà ở bên miệng, trong lòng nói không nên lời, ai cũng có thể nhận ra chàng đó, thế này cũng quá khoa trương rồi!

Thẩm Dũng hắc hắc cười cười, lại nháy mắt mấy cái.

Phương Nhất Chúc bắt đắc dĩ, nhìn đi nơi khác.

Mà lúc này, chợt nghe thấy hoàng đế cười ha ha.

Trân phi không biết hắn bị sao, liền rót nước cho hắn, ân cần hỏi: “Hoàng Thượng... có chuyện gì mà cười vui như vậy?”

“Không...” Hoàng Thượng xua tay, tiếp tục cười.

Thẩm Dũng nhú mày, tự nói, người cứ cười đi, vì nương tử ta có biến thành bộ dạng thể nào cũng được! Không phải chỉ là giả trang thành một nha hoàn thôi sao.

Ở đây không ít đại thần đều thấy được cảnh này, cảm thấy vị Phò mã này cũng thật là thú vị.

Thẩm Dũng không để ý người khác thấy thế nào, hắn chỉ nhìn chăm chăm Cảnh Mạn, thấy hắn không yên lòng, bởi vì tìm không thấy Cảnh Dật mà có chút nóng nảy, Thẩm Dũng cười thầm một tiếng, Cảnh Mạn ơi Cảnh Mạn, người ở gần lâu từ như vậy, chốc lát nữa người dám làm chuyện xằng bậy gì, ta sẽ lấy cái mâm đập chết người!

Nghĩ thế, Thẩm Dũng và Phuong Nhất Chúc cùng theo bản năng liếc mắt nhìn cái mâm đựng đồ ăn ở trước mặt một cái. (Em chịu anh chị rồi, đến dụng cụ đánh người cũng chọn giống nhau :v)

Tâm tình hôm nay của Hoàng đế rất tốt, mắt thấy yến hội sắp kết thúc, nhưng đúng lúc này, có một thị vệ lặng lẽ chạy vào, nói nhỏ vài câu bên tai Cảnh Mạn, Thẩm Dũng lắng tai nghe, nhưng không nghe được rõ ràng.

Có điều nhìn ánh mắt của Cảnh Mạn, dường như là có chút do dự.

Thẩm Dũng ghé lại, dù sao hiện tại hắn đóng giả cung nữ, cũng không có người để ý, thấp giọng nói thầm bên tai Phuong Nhất Chúc: “Nương tử, không biết Cảnh Mạn kia muốn thế nào, không chừng đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi!”

Phuong Nhất Chúc nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện huynh đệ tương tàn thật sự không hay ho, nàng thấy Cảnh Mạn vẫn có chút do dự, liền gọi một cung nữ khác ở bên cạnh, đem gạch cua xào đậu nành đưa qua cho Cảnh Mạn, đây là món xào, đậu tương trước đem nấu chín, chờ đến khi mềm thì đem xào với gạch cua, rất ngon.

Cảnh Mạn thấy cung nữ đặt món ăn đến trước mặt thì cảm thấy khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Phuong Nhất Chúc.

Phuong Nhất Chúc cười cười, nói: “Món ăn này rất được, thái tử ném thử xem.”

Cảnh Mạn sững sốt, Phuong Nhất Chúc đưa thức ăn đến trước mặt hắn làm cái gì? Trong lòng lại dâng lên một cỗ tức giận, nha đầu ngu ngốc, quả nhiên không hiểu chuyện, mẹ nàng ta chính là kẻ thù của mẫu thân hắn, con gái của một cầm kỳ, lại còn giả mạo cảnh vàng lá ngọc!

Thấy Cảnh Mạn không tỏ vẻ gì, Thẩm Dũng nhỏ giọng nói với Phuong Nhất Chúc: “Quên đi nương tử, đừng để ý đến hắn, bản thân hắn tự tìm đường chết, người như thế không có thuốc nào cứu được!”

Phuong Nhất Chúc liếc mắt ý bảo Thẩm Dũng nhìn hoàng đế, Thẩm Dũng biết, Phuong Nhất Chúc cũng không phải đồng tình với Cảnh Mạn, mà hoàn toàn là vì nếu xảy ra chuyện huynh đệ tương tàn, sẽ khiến cho người cha này của nàng khổ sở.

Thẩm Dũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua hoàng đế cách đó không xa, lại thấy hắn hơi chau mày, dường như đang cân nhắc chuyện gì đó.

Thẩm Dũng cũng là người có đầu óc, hắn đột nhiên nghĩ đến, vì sao hoàng đế lại có tình phái Cảnh Dật đến quản doanh của Lưu Vĩ... Mặt khác, Hoàng Thượng thật sự chỉ là người đơn giản như thế thôi sao?

Nghĩ đến đây, tâm tư Thẩm Dũng vòng vo vài lần, hay là Hoàng Thượng đã biết mọi chuyện, đã chuẩn bị hết thảy?

Đang nghĩ lại thấy Cảnh Mạn gật gật đầu đối với tên thị vệ kia, sau đó thị vệ xoay người đi ra ngoài.

Không bao lâu, nghe thấy có người đến báo: “Khởi tấu Hoàng Thượng, Tàn Trọng Tàn tướng quân cầu kiến.”

Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dũng liếc nhau — quả nhiên đến rồi!

Hoàng đế hơi hơi sững sốt, cau mày: “Hắn tới làm gì? Ta không tuyên hắn.”

Thị vệ kia tiến đến từng bước, hạ giọng nói: “Tàn Trọng tướng quân... không phải đến một người.”

“Hắn còn dẫn theo ai?” Hoàng đế khó hiểu.

“Hắn... dẫn theo mấy vạn nhân mã.”

“Cái gì!” Hoàng đế chau mày, chung quanh cũng lập tức lặng ngắt như tờ, quần thần đều ý thức được đại khái đã xảy ra chuyện, Tàn Trọng làm sao có thể mang binh tiến cung?

Hoàng đế vung tay lên, nói: “Bảo hắn trở về!”

“Vâng...” Thị vệ muốn đi xuống ngăn trở, nhưng Tàn Trọng đã từ bên ngoài tiến vào, mang theo mấy trăm võ sĩ đeo đao nghênh ngang đi đến.

Thị vệ bên cạnh Hoàng đế đều nhủ mày, mắng: “Tàn Trọng to gan! Người muốn tạo phản sao?”

Tàn Trọng vào bên trong ngự hoa viên, hành lễ với hoàng đế, nói: “Thần phụng mệnh của thái tử, tới bắt phản tặc!”

Tất cả mọi người giật mình nhìn Cảnh Mạn, trong lòng đều hiểu được, kẻ lòng lang dạ sói này cuối cùng cũng lộ diện, cái gì mà tróc nã phản tặc, đây căn bản chính là cái cớ tạo phản.

Nghĩ thế, chúng thần cũng theo bản năng đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Cảnh Dật, nhưng hôm nay Cảnh Dật không tới tham gia yến hội, không biết là đi đâu.

Đám văn võ bá quan đều theo bản năng lau mồ hôi lạnh ở trên đầu, thái tử, đầy quân tạo phản chính tội đại nghịch bất đạo, hần không sợ bị chặt đầu sao? Hay là hôm nay hần đã sắp tâm đoạt vương vị?

“To gan!” Thị vệ bên cạnh Hoàng thượng đều đã rút ra binh khí, “Tần Trọng, người dám mang binh vào cung khi chưa có ý chỉ của hoàng thượng, không phải tạo phản thì là cái gì? Còn không lui ra?”

Nhà hoàn thái giám ở đây đều vô cùng sợ hãi, trốn sang một bên lạnh run.

Hoàng đế đảo mắt nhìn sang hai nữ nhân ở bên cạnh, Trân phi vẫn đoan trang ngồi ở chỗ kia như trước, không nhúc nhích, dường như cũng không lo lắng, mà Phương Nhất Chúc cũng không bối rối, Thẩm Dững đứng ở phía sau, một tay đặt lên vai nàng, một tay thu ở trong tay áo giấu sau người. Hoàng đế hơi cong khoe miệng... Xem ra Thẩm Dững đã sớm có chuẩn bị.

Hoàng đế quay đầu lại nhìn Cảnh Mạn, hỏi: “Mạn nhi, phản tặc người nói là ai?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, phản tặc chính là nhị hoàng tử Cảnh Dật, Phương Nhất Chúc, còn có Trân phi nương nương.”

“A...” Quần thần hít vào một ngụm khí lạnh, hai mắt nhìn nhau rụt cổ lại, xem ra hôm nay Cảnh Mạn đúng là muốn thanh toán một thế!

“Hoang đường.” Trân phi lạnh lùng nói, “Thái tử để cho võ tướng mang theo binh khí tiến vào hoàng cung, nói người khác là phản tặc, cũng nên xem lại hành động của mình đi?”

Phương Nhất Chúc cũng gật đầu: “Đối với huynh đệ ruột thịt còn đuổi tận giết tuyệt, người như vậy không có khả năng trở thành một minh quân.”

Tất cả mọi người không khỏi có chút bội phục Phương Nhất Chúc cùng Trân phi, hai nữ nhân này thật ra không đơn giản, võ tướng đều đã vây quanh hoàng thành, thế nhưng vẫn dám mở miệng giáo huấn Cảnh Mạn, đại thần ở đây cũng không dám lên tiếng, đương nhiên vẫn có người muốn mở miệng lên án Cảnh Mạn, nhưng lại bị vài thị vệ ở phía sau ngăn cản, lấy danh nghĩa là bảo hộ.

Mà các đại thần cũng đột nhiên phát hiện, hôm nay hộ vệ ở trong ngự hoa viên dường như nhiều hơn bình thường, trong lòng khẽ động, có mấy lão hồ ly trao đổi ánh mắt với nhau — dường như nóng vội, xem nào nhiệt trước đã, có lẽ hôm nay sẽ thực thi gia pháp.

Cảnh Mạn lạnh lùng nhìn Phương Nhất Chúc, quay sang nói với Tần Trọng: “Tần tướng quân, phái người đi tìm kiếm, xem tặc tử Cảnh Dật ở nơi nào.”

“Vâng!” Tần Trọng lập tức phái người đi điều tra.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy hoàng đế cười lạnh một tiếng, nói: “Các khanh gia, hôm nay trẫm có một chuyện muốn tuyên bố.”

Chúng thần đều quý lạy nghe lệnh, chỉ có Cảnh Mạn không bái lạy, hần tự nhận rằng trong tay mình đang nắm thế cục, cảm thấy không nhất thiết phải cúi đầu.

Chợt nghe hoàng đế nói: “Yến hội hôm nay, vốn là để tiễn đưa Cảnh Dật.”

Mọi người sùng sốt, cả Cảnh Mạn cũng sùng sốt, vẻ mặt khó hiểu nhìn hoàng đế.

“Mấy ngày trước, Dật nhi đã xin trẫm đến biên quan làm đồ thống, nói muốn ra ngoài đại mạc, trải qua những ngày tháng bên ngoài hoàng cung, nhân tiện mở mang tầm mắt, tương lai giúp đỡ nước nhà. Trẫm đã đáp ứng hần, vốn định hôm nay tuyên bố, để cho các vị trưởng bối ở đây chỉ điểm cho hần một chút. Nhưng hiện tại thái tử Cảnh Mạn tạo phản, xem ra Cảnh Dật không đi được. Truyền khẩu dụ của trẫm, ngay lúc này, tước bỏ ngôi vị thái tử của Cảnh Mạn, lập Cảnh Dật làm thái tử, đánh Cảnh Mạn ba mươi trượng, giam giữ vào lãnh cung ba năm, để suy nghĩ lại!”

Chúng thần đồng thanh nói: “Hoàng Thượng thánh minh.” Nhưng Cảnh Mạn lại cảm thấy nực cười, nói: “Tần Trọng, giết phản tặc Phương Nhất Chúc!”

“Vâng!” Tần Trọng rút đao tiến lại, Thẩm Dững lập tức phi người đến trước mắt Phương Nhất Chúc, cười cười với Tần Trọng.

Tần Trọng bị hần làm cho hoảng sợ, tự nói cung nữ này sao lại cường tráng như vậy?

Thẩm Dững thừa dịp hần đang sùng sốt mà hô lớn: “Xem ám khí của ta đây!”

Tần Trọng sùng sốt, nhìn thấy thân ảnh của Thẩm Dững chợt lóe lên, như là muốn phóng ra ám khí, hần theo bản năng lập tức né tránh, cũng không ngờ đến kỳ thật lại lộ ra điểm yếu, Phương Nhất Chúc ở phía sau ngầm hiểu, duỗi tay nắm lấy nắm thức ăn ở trên bàn, cả một nắm đồ ăn, trực tiếp bay ra.

Nhưng mục tiêu của nàng không phải là Tần Trọng, mà chính là Cảnh Mạn đang vô cùng đắc ý đứng ở đằng kia.

Cảnh Mạn không hề phòng bị, bị một cái nắm đập trúng, lao đảo lui về phía sau hai bước, cả người dính đầy đậu phụ.

“Đánh rất hay!” Trân phi vỗ bàn.

Hoàng đế có chút kinh ngạc nhìn nàng, hẳn luôn cảm thấy, đáng người Trần phi uyển chuyển động lòng người rất giống Văn Thanh, nhưng không ngờ tới, nàng còn có bộ dạng thẳng thắn mạnh mẽ như thế. Đột nhiên cảm thấy, chính mình thật giống như Cảnh Mạn đã bị che mờ mất hai mắt, hình như đã bỏ lỡ thứ gì rất quan trọng.

“Tần Trọng, lệnh cho người loạn đao chém chết bọn họ!” Cảnh Mạn thẹn quá hóa giận, duỗi tay chỉ về phía Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững.

Tần Trọng dường như có chút do dự, các tướng sĩ phía sau đều nhìn thần sắc của hắn mà làm việc, thấy hắn không nhúc nhích, cũng không động.

Cảnh Mạn nhíu mày, vừa định nói chuyện, lại nghe Thẩm Dững nói: “Các huynh đệ, các người xác định đi theo kẻ này sao? Các người nhìn hắn xem, ngay cả phụ thân, huynh đệ đều muốn giết, các người cảm thấy một người như vậy sẽ trở thành minh quân, sẽ đặt tính mạng của các người vào trong mắt sao?”

Các tướng lĩnh hai mặt nhìn nhau, dường như đều tâm động.

Cảnh Mạn nhíu mày, quát lên: “Tần Trọng!”

...

Tần Trọng cũng không theo sự phân phó của hắn mà đi giết Thẩm Dững, mặc dù Thẩm Dững đã cầm chặt đao, kéo Phương Nhất Chúc về phía sau lưng, bộ dạng như muốn liều mạng bảo vệ nàng.

Lúc này, Tần Trọng lại nhìn về phía hoàng đế.

Cảnh Văn Giai đột nhiên nở nụ cười, nói: “Được rồi, diễn đến đây thôi, làm khó người, dẫn người rời đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phương Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đại kết cục – Phần 2

Cảnh Văn Giai đột nhiên nở nụ cười, nói: “Được rồi, diễn đến đây thôi, làm khó người, dẫn người rời đi.”

“Vâng!” Tần Trọng như trút được gánh nặng, khoát khoát tay với đám binh sĩ, ý bảo — lui lại!

Cảnh Mạn bị đá kích, gọi bọn họ trở về, nhưng không có người để ý tới hắn.

Tần Trọng đột nhiên thay đổi, khiến cho Cảnh Mạn trở tay không kịp.

Lúc này hắn mới ý thức được, chính mình đã trúng kế, đồng thời nghe thấy bên ngoài có tiếng người hô, tiếng ngựa hí rầm rộ, lại một đội binh mã tiến vào, cầm đầu là Cảnh Dật và Lư Vĩ, còn có thuyết khách Lư Mậu. Khi Cảnh Dật đến quân doanh, Lư Vĩ đã bị Lư Mậu thuyết phục, thấy Cảnh Dật tới, lập tức tập hợp nhân mã, chạy tới cứu giá.

Về phần Lư Mậu nói cái gì, tất cả mọi người đều không biết, chỉ là sau này trong quân truyền ra tin, Lư Mậu dựa vào miệng lưỡi của mình mà khiến Lư đại tướng quân từ trước đến nay khinh thường thư sinh thuyết phục thành công, còn khiến cho hắn từ nay về sau đối với thư sinh cung kính hơn rất nhiều.

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn Cảnh Dật và Lư Vĩ nhảy xuống ngựa, cười cười, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

“Phụ hoàng...” Cảnh Dật vốn định tới cứu giá, nhưng đến cửa cung lại nhìn thấy đám binh mã lui ra, Tần Trọng cũng không có ý tứ tạo phản, điều này khiến hắn vô cùng khó hiểu.

Hoàng đế khoát tay, ý bảo tất cả mọi người không cần kinh hoàng, nói: “Phò mã đã cứu giá, Lư tướng quân vất vả rồi, cứu giá có công, hiện tại cho các tướng sĩ lui về quân doanh đi.”

Lư Vĩ đối với hoàng thượng chính là nói gì nghe đấy, lập tức nói: “Tuân mệnh”, sau đó dẫn người rời đi.

“Phụ hoàng...” Cảnh Dật muốn hỏi, lại bị Lư Mậu kéo đến một bên, Lư Mậu cười, nói với hắn: “Vừa nhìn là thấy thấy được, Hoàng Thượng thông minh tuyệt đỉnh, đã thấy trước được tiên cơ, hóa nguy thành an, lần này đại khái chỉ là thử thách hoàng thượng dành cho hoàng tử cùng phò mã mà thôi!”

“À!” Cảnh Dật bừng tỉnh, không khỏi cảm khái, hẳn vẫn quá non kém, thì ra phụ hoàng sớm đã phát hiện ra mọi chuyện.

Hoàng đế đứng dậy, đi tới trước bàn, nhìn Cảnh Mạn, thấy sắc mặt hần lúc trắng lúc đỏ.

Hoàng đế lắc đầu: “Lòng nghi ngờ sinh tai họa, người tội gì từ bụng ta suy ra bụng người, hoàng đế của người căn bản không có ý tứ tranh đoạt ngôi vị, nếu người cảm thấy tài năng không bằng hần, nên cố gắng phấn đấu mới đúng, tại sao lại đâm sau lưng người khác như vậy?”

Cảnh Mạn cắn răng, nửa ngày mới nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, hôm nay ta đã thua, dù sao phụ hoàng cũng luôn luôn thiên vị Cảnh Dật.”

Hoàng Thượng sùng sốt, lắc đầu cười khổ.

Trần phi thấp giọng nói: “Thái tử nói như vậy là sai rồi, làm quân vương, quan trọng nhất chính là rộng lượng nhân ái, như vậy ngày sau mới có thể phân biệt rõ tốt xấu, chẳng lẽ người muốn ngày sau làm một hôn quân chỉ thích nghe lời nịnh hót, nghe lời rèm pha của tiểu nhân mà giết hại trung lương?”

“Nhi thần...” Cảnh Mạn xấu hổ vô cùng, thì ra vốn không có loại sự tình này, đều là hần mang tâm tư tiểu nhân, thật không ngờ tới Cảnh Dật lại muốn đi biên quan... Đáng tiếc nay sai lầm đã phạm, có nhận ra cũng không kịp hối tiếc.

“Vừa rồi Nhất Chúc đưa cho người một đĩa đậu, chính là muốn người ngắm đến bài thơ đậu*, tình nghĩa huynh đệ đâu phải ngày một ngày hai, sao có thể nói dứt là dứt, đáng tiếc người lại phụ ý tốt của nàng. Mạn nhi, người quá cố chấp, lòng dạ hẹp hòi.”

*Bài thơ đậu là bài thơ của Tào Thực (con trai Tào Tháo) làm khi bị Tào Phi bắt đi bảy bước làm 1 bài thơ nói về huynh đệ mà không được có chữ huynh đệ. Còn có tên gọi là Thất bộ thi (Bài thơ bảy bước). Ý nói về việc huynh đệ tương tàn.

Nội dung:

Nấu đậu bằng dây đậu,

Đậu ở trong nồi khóc.

Răng cùng một gốc sinh,

Sao nỡ lòng đốt nhau!

Cảnh Mạn càng thêm xấu hổ, duỗi tay rút ra dao nhỏ giấu trong tay áo ra có ý định tự vẫn, hoàng đế và mọi người thấy thế cả kinh, may mắn Thẩm Dững cách đó không xa, nhắc chân một cước đá văng con dao trong tay hần, nói: “Người sao có thể không có khí phách như vậy? Làm sai liền tự vẫn để trốn tránh, người không nghĩ đến nương tử tương lai của người sao?”

“Phốc...”

Đại thần trong này có nhiều người không nhịn nổi mà bật cười, cảm thấy Thẩm Dững này thật thú vị, vạn vật trên thế gian đều không trọng yếu bằng nương tử, thật giống Thẩm Nhất Bác năm đó.

Hoàng đế khoát tay áo, nói với thị vệ: “Dẫn thái tử đi, theo hình phạt trăm vừa nói mà thực hiện.”

“Tuân mệnh!” Bọn thị vệ dẫn Cảnh Mạn còn đang ngờ ngác đi xuống, Cảnh Dật nhận sắc phong, trở thành thái tử, một màn tiệc rượu bởi vì màn khôi hài vừa rồi mà trở nên lộn xộn, cuối cùng cũng coi như mọi việc hữu kinh vô hiểm* trôi qua.

*Hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm.

Chúng thần đều tán đi, trong viện, chỉ còn lại hoàng đế, Trần phi, Cảnh Dật, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc.

Thẩm Dững nhìn chung quanh, hoàng đế nói: “Người của người đều đã trở về quán trọ, yên tâm.”

Thẩm Dững gật gù đầu, cùng Phương Nhất Chúc liếc mắt nhìn nhau, còn chưa kịp nói chuyện chợt nghe Cảnh Dật nói: “Phụ hoàng, Thẩm Dững thật ra là một nhân tài, có thể trở thành trụ cột trị quốc an bang, nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng phong quan tước cho hần.”

Hoàng đế hơi ngần người, rồi lầm bầm: “Nhân tài trị quốc an bang... từ này có vẻ hơi quen tai, năm đó không biết bao nhiêu người cũng dùng để nói về Thẩm Nhất Bác như vậy.”

Thẩm Dững nhìn đi nơi khác, tự nói, được, ta còn có khả năng hơn phụ thân nhiều, người ta vẫn võ toàn tài, bộ dạng lại còn tuấn tú.

“Thẩm Dững” Hoàng đế hỏi hần, “Người muốn làm quan không? Trẫm phong người làm Tể tướng!”

Phương Nhất Chúc cả kinh, tự nói, chức quan lớn như vậy sao?

Lại nhìn Thẩm Dững, thấy hần lắc đầu, nói: “Hoàng Thượng, xin miễn cho thần, thần không đọc nhiều sách lắm, cũng không có khả năng như phụ thân, chức Tể tướng nhất định không làm được.”

Hoàng đế cười, nói: “Đây chỉ là cái cơ chứ không phải lời nói thật, người nói đi, vì sao không muốn làm quan?”

Thẩm Dững duỗi tay gãi gãi quai hàm, rồi lại buông tay cầm lấy tay Phương Nhất Chúc, nói thật lòng: “Thần không muốn làm nhân tài mà chỉ muốn làm uyên ương, thần không muốn làm Tể tướng mà muốn cùng nương tử về nhà sinh vài đứa nhỏ.”

“A...”

Phía sau Cảnh Dật hít sâu một hơi, mắng: “Thẩm Dững, tại sao một chút tiền đồ ngươi cũng không có như thế?”

Thẩm Dững nhón mũi: “Ai bảo? Ta muốn cùng nương tử sinh mười hai từ... Ai nha.” Còn chưa nói dứt lời, đã bị Phương Nhất Chúc đập một cái, Thẩm Dững xoa xoa bắp chân. Quay sang nói với Nhất Chúc: “Nương tử nàng muốn mấy đứa? Ta và nàng thương lượng một chút.”

“Chàng còn nói nữa!” Phương Nhất Chúc mặt đỏ bừng.

Trần phi cười gật đầu, nói với hoàng đế: “Công chúa thật may mắn.”

Hoàng đế cũng gật gật đầu, ngấm lại cảm thấy buồn cười, không làm nhân tài chỉ làm uyên ương, không cần quan to lộc hậu, chỉ cần làm ruộng nuôi con... Tốt, một nhà Thẩm gia đều là loại nam nhân này.

“Thẩm Dững, ngươi cũng coi như một phò mã tốt, nhưng ngươi cũng nên làm gì đó? Không thể vô công rồi nghề được.” Hoàng đế nói, “Công chúa là cành vàng lá ngọc, cũng không thể theo ngươi làm ruộng cả đời.”

“Thật ra, làm ruộng thần cũng không biết.” Thẩm Dững nghĩ nghĩ, nói: “Bằng không như vậy đi Hoàng Thượng, chờ khi nào phụ thân thần từ quan, để cho thần thay người làm tri phủ Đông Hạng phủ? Thần thật sự rất thích tra án.”

Hoàng đế nghe xong cân nhắc một chút rồi gật đầu: “Được!”

“Thế... ngày mai chúng thần sẽ trở lại Đông Hạng phủ.” Thẩm Dững cảm thấy một khác cũng không chờ được, ở kinh thành thực không có ý nghĩa, không có tình người, nguy cơ bốn phía, quan viên khắp nơi, chốn chốn lâu các, lại không có đồng ruộng, không có chợ rau, lầu son huy hoàng còn không bằng cầu nhỏ nước chảy ở Đông Hạng phủ.

Hoàng đế hiển nhiên là không buông tha, nói: “Ồ lại thêm một tháng đi, công chúa cũng có thể làm thêm vài món thức ăn cho trầm.”

Tất cả mọi người đều bất lực nhìn hoàng thượng, hóa ra muốn Nhất Chúc lưu lại chính là để nấu cơm cho hần ăn sao?

Sau đó, Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc đứng là phải ở lại kinh thành hơn một tháng.

Mà trải qua sự kiện của Cảnh Mạn, bên trong hoàng cung cũng trở nên im lặng rất nhiều, không có ai còn mưu đồ gây rối nữa, chúng thần lương tướng cũng an tâm làm quan.

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững mỗi ngày đều ra vào hoàng cung, Thẩm Dững bồi hoàng đế chơi cờ, Nhất Chúc dạy Trần phi nấu cơm, thường xuyên qua lại, hoàng đế càng không muốn để bọn họ đi, lại qua mấy ngày, Hoàng Thượng tìm Thẩm Dững và Phương Nhất Chúc đến, nói là Thẩm Nhất Bác gửi thư.

Phương Nhất Chúc cùng Thẩm Dững đều cả kinh, hỏi: “Chẳng lẽ là Đông Hạng phủ xảy ra chuyện?”

Hoàng đế lắc lắc đầu, đem thư giao cho hai người, mở ra vừa thấy, chỉ thấy trong thư viết một câu — ta muốn có cháu bé!

Phương Nhất Chúc và Thẩm Dững đều dờ khóc dờ cười.

Hoàng đế bất mãn nói: “Vậy thu thập một chút rồi trở về đi, đừng để bọn họ lo lắng.”

“Vâng!” Thẩm Dững gật gật đầu, muốn dẫn Phương Nhất Chúc đi, Phương Nhất Chúc thấy vẻ mặt Hoàng Thượng cô đơn, vội nói: “Phụ hoàng, có chuyện này nữ nhi muốn nói cho người.”

“Ừ?” Hoàng Thượng giương mắt xem nàng.

“... Mấy ngày nay nữ nhi thường xuyên ở chỗ của Trần phi, Trần phi nói dạo này người cảm thấy không thoải mái.” Phương Nhất Chúc trả lời.

Hoàng đế cả kinh, vội vàng muốn đi thăm, lại thấy Phương Nhất Chúc nói tiếp: “Trần phi nói... thất lưng của người rất mỏi, muốn ăn chua, còn thường xuyên buồn nôn...”

Hoàng đế ngăn cả người, Thẩm Dững lại hô lên: “Ai nha, đây không là bệnh trạng giống như mẫu thân nói, là có thai sao!”

Phương Nhất Chúc mặt đỏ hồng không nói lời nào, Thẩm Dững nghĩ nghĩ, theo bản năng nhìn về phía hoàng đế, ánh mắt kia như là muốn hỏi — đúng là, đã lớn tuổi như vậy rồi, thật có bản lĩnh!

Hoàng đế lại cả kinh cầm áo choàng đi ra ngoài, miệng ồ ồ: “Truyền thái y, mau truyền thái y!”

Sáng sớm hôm sau, trong hoàng cung phái ra một chiếc xe ngựa, mang theo rất nhiều lễ vật của Trần phi cùng Hoàng Thượng đưa tới, để cho Phương

Nhất Chúc và Thẩm Dững mang về. Cảnh Dật đặc biệt đến đưa tiễn, nói cho mấy người, mẫu thân hấn thật sự có thai, phụ hoàng hôm qua vô cùng cao hứng giống hệt đứa nhỏ vậy.

Phuong Nhất Chúc cũng vô cùng vui sướng, Thẩm Dững lại bĩu môi, nói: “Nương tử, nàng thấy không, hoàng thượng và Trân phi cũng thật kịch liệt, chúng ta cũng nên cố gắng thêm a!”

Thẩm Dững cứng đầu cứng cổ, giọng nói cũng lớn, mọi người nghe thấy đều nở nụ cười, Phuong Nhất Chúc đỏ mặt đập Thẩm Dững một cái rồi tiến vào trong xe, Thẩm Dững cũng theo vào.

Tiểu Kết Ba cùng Mạc Tùng Tùng ngồi ở đầu xe, vung roi quất vào mông ngựa, mọi người khởi hành, đánh xe trở về Đông Hạng phủ.

Lưu Mậu cùng Cảnh Dật tiễn mọi người đi thật xa, nhìn theo bọn họ rời khỏi kinh thành, rồi mới trở về.

Từ đó về sau, Cảnh Dật và Thẩm Dững thường xuyên gửi thư tới lui, Cảnh Dật nếu có chuyện gì không nghĩ ra, hoặc là muốn có lời khuyên nào, đều truyền tin cho Thẩm Dững, mà Thẩm Dững cũng sẽ giúp đỡ hấn giải quyết mọi chuyện.

Sau đó kinh thành xảy ra vài vụ án li kỳ, cũng là Thẩm Dững dẫn theo Phuong Nhất Chúc, Thẩm Kiệt và Tiểu Kết Ba đến kinh thành, giúp đỡ phá án.

Lưu Mậu ở trong cung một đường thăng quan phát tài, cuối cùng khi Cảnh Dật đăng cơ, hấn đã làm đến chức Tể tướng đương triều, mẫu thân hấn cũng được đón vào kinh thành, Lưu Mậu vang danh khắp thiên hạ, nhưng trước sau vẫn không quên những bằng hữu đã giúp đỡ khi hấn còn ở Đông Hạng phủ. Sau đó vài lần có người muốn hãm hại Thẩm Dững, đều là Lưu Mậu ra tay hóa giải nguy cơ, giúp đỡ Phuong Nhất Chúc và Thẩm Dững một đời bình an.

Cảnh Mạn ở lãnh cung tự kiểm điểm hai năm, trong khi đó hấn đọc vô số kinh sử, hiểu thấu mọi chuyện, đến khi Cảnh Dật đăng cơ liền thả hấn ra, phong làm Trung Dững hầu. Cảnh Mạn thay hình đổi dạng, tự nguyện xin ra biên quan, phụ trách trông đờ kẻ thù bên ngoài, kiến công lập nghiệp. Thủ vị nhất là sau đó, một lần hấn ra ngoài săn bắn, bị nữ nhi của một tộc trưởng du mục bắt lại, ép buộc thành thân, bỗng nhiên trở thành phò mã của tộc đó, sau lại còn thành vua, hai huynh đệ làm chủ của hai nước, duy trì thái bình thịnh thế giữa hai bên.

...

Đám người Thẩm Dững đi xe ngựa, kéo dài mất một tháng, rốt cục cũng đến được ngoại thành Đông Hạng phủ.

Lúc này mọi người đều vô cùng chờ mong, đoạn đường còn lại thật dễ dàng.

Lão đạo sĩ bỗng nhiên biến mất, nói là muốn tiếp tục sống cuộc sống nhàn vân đã hạc của hấn, mọi người vừa đi vừa đùa giỡn, vô cùng vui vẻ.

Sáng hôm nay, vào đến cửa thành Đông Hạng phủ, thấy được ngã tư đường quen thuộc, tất cả mọi người đều thật cao hứng.

“Nương tử, nhanh đến đây!” Thẩm Dững vén màn xe lên nhìn vào bên trong, mấy ngày nay, Phuong Nhất Chúc hình như hơi mệt mỏi, đều tựa vào xe ngựa, ôm kia con mèo béo mà Trân phi tặng cho nàng, nhắm mắt ngủ.

“Nương tử?” Thẩm Dững cảm thấy không thích hợp, xuống ngựa vào trong xe ngựa, hỏi: “Làm sao vậy?”

“À... Tương công.” Phuong Nhất Chúc mơ mơ màng màng nói: “Bảo cho xe ngựa đi chậm một chút, ta thật buồn nôn.”

“A...” Thẩm Dững vội vã bảo Tiểu Kết Ba đánh xe chậm một chút, nhưng lại nghĩ nghĩ, không đúng a, xe vẫn đi rất chậm hơn nửa đường vô cùng bằng phẳng, làm sao có thể... Buồn nôn sao?

“Nương tử, nàng có muốn ăn cái gì không?” Thẩm Dững nhin không được hỏi.

Phuong Nhất Chúc nghĩ nghĩ, nói: “Có chút... Ta muốn uống nước ô mai, ăn lê xanh, canh cá chua!”

Tìm Thẩm Dững như nhảy lên trên cọng cỏ, vội vàng gọi Thương Mãn Vân ở bên ngoài: “Su phụ! Mau tới bắt mạch!”

Thương Mãn Vân không rõ lắm, nhưng cũng lên xe ngựa, Tiểu Kết Ba dừng hấn xe ngựa đến một bên đường, tất cả mọi người đều đến xem.

Chỉ thấy Thương Mãn Vân sờ sờ chòm râu cười ha ha: “Thiếu gia, chúc mừng chúc mừng, là hi mạch!”

“A!”

Thẩm Dững mở to hai mắt, ôm lấy Phuong Nhất Chúc hôn một cái, lại bị mọi người túm lại, dận hấn phải cẩn thận.

Thẩm Dững vội vàng nắm lấy tay Phuong Nhất Chúc: “Nương tử, thành công rồi!”

Phuong Nhất Chúc thật sự vui mừng, nàng cũng đã muốn có một cục cưng từ rất lâu rồi.

Xe ngựa đi càng thêm chậm, khi đến nha môn Đông Hạng phủ, đã thấy Thẩm tri phủ cùng Thẩm phu nhân sớm dẫn theo mọi người ra đón, Thẩm Dững ngồi ở trên ngựa vẫy vẫy tay với nhị lão, miệng lớn tiếng kêu: “Có rồi! Có rồi!”

Nhị lão cười cười, vô cùng mỹ mãn — hài tử a!

Từ lúc Phương Nhất Chúc có thai, Thẩm Dũng liền trở nên bận bịu, mỗi ngày hẳn đều phải làm một việc, đó chính là vào trong từ đường khấn vái.

Lúc đầu Thẩm tri phủ cùng Thẩm phu nhân cảm thấy hơi khó hiểu, không biết tiểu tử này đang khấn cái gì, cuối cùng nhị lão quyết định đi nghe lén.

Chỉ nghe thấy Thẩm Dũng quỳ trên mặt đất miệng lầm bầm: “Tổ tông phù hộ, cho Nhất Chúc sinh con gái không, nên là con trai!”

Nhị lão nghe thế thì dở khóc dở cười, có một ngày Thẩm phu nhân nhìn không được, mà nắm tai Thẩm Dũng hỏi: “Người làm sao lại như thế? Người khác đều muốn con trai, người lại muốn con gái, đừng quên Thẩm gia đều chỉ có một người con độc đinh, vẫn còn chờ người sinh con đàn cháu đống đó!”

Thẩm Dũng mặt nhăn mặt nhăn cái mũi, nói: “Con không cần nhiều hài tử! Nhiều rất khó nuôi! Nhờ đâu cứ bám theo con, oa... nửa đời sau đoán chừng con sẽ không được yên ổn rồi.” Thẩm Nhất Bác cùng Thẩm phu nhân thật bất đắc dĩ, Thẩm Dũng dường như không nghĩ đến Thẩm gia, chỉ nghĩ có con gái vẫn tốt hơn.

Mặt khác, Thẩm Dũng mỗi ngày ngoại trừ việc bên cạnh chăm sóc Phương Nhất Chúc, thì chính là miên man suy nghĩ, có một khuê nữ thật là tốt! Bộ dạng sẽ xinh đẹp như nương tử, đôi mắt to, còn mập mạp, trên đầu thắt hai bím tóc, lão đảo đi tới đi lui, gọi một tiếng “phụ thân”... Chắc chắn, thật tươi đẹp biết bao.

Thoáng cái đã qua nửa năm, trên dưới Thẩm phủ đều vô cùng khấn trương, bởi vì cũng sắp đến ngày Phương Nhất Chúc lâm bồn.

Mấy ngày hôm trước, trong nha môn có một vụ án, đó là có kẻ bắt cóc tiểu hài tử.

Thẩm Dũng gần đây nghĩ đến đứa nhỏ đến điên rồ, vừa nghe nói có kẻ trộm tiểu hài tử, thì vô cùng tức giận, dẫn Thẩm Kiệt và Tiểu Kết Ba, đi phá án bắt mấy tên tội phạm, Thẩm Dũng đang đứng chờ đám hài tử được cha mẹ đến đón về, chợt thấy một nha dịch chạy tới đây, miệng ồn ào: “Thiếu gia thiếu gia! Sắp sinh rồi! Thiếu phu nhân đang lâm bồn!”

“Thật sao?” Thẩm Dũng nghe thế thì vô cùng vui sướng, vội vã chạy trở về.

Vọt vào trong phủ, đã thấy trước cửa phòng sinh có rất nhiều người, bà mẹ cùng Thẩm phu nhân dẫn theo Liên Nhi và Tiểu Thạch ở bên trong hỗ trợ, Thẩm Nhất Bác ở bên ngoài đi qua đi lại.

Thẩm Dũng hỏi: “Phụ thân, thế nào rồi? Sinh chưa?”

Thẩm Nhất Bác trừng mắt, nói: “Nương tử của người sinh chứ không phải phụ thân người sinh!”

Mí mắt Thẩm Dũng giật giật, nói: “Phụ thân, con thật khấn trương a!”

Thẩm Nhất Bác bật cười: “Khấn trương cái gì? Rất nhanh sẽ trôi qua.”

Lúc này, chợt nghe đến bên trong truyền ra tiếng kêu của Phương Nhất Chúc, Thẩm Dũng cả kinh, túm lấy Thẩm Nhất Bác: “A, phụ thân, hình như rất đau a!”

Thẩm Nhất Bác cũng gấp gáp, nói: “Người đừng ồn ào, trong lòng ta đang loạn đây!”

“Con cũng loạn!” Thẩm Dũng ủy khuất nói.

Thẩm Nhất Bác nhìn hắn, lại nói: “Năm đó khi sinh người ta cũng rất khấn trương... Như thế này, người hít sâu một hơi, lại thở ra, qua một lát sẽ tốt thôi, sinh đứa nhỏ rất nhanh sẽ...”

Chưa nói dứt lời, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng trẻ con khóc oa oa.

Thẩm Dũng cả kinh, vội vàng bật dậy: “Ai nha, sinh rồi!”

Thẩm Nhất Bác cũng tiến lên xem, không lâu sau, Thẩm phu nhân cười hớ hớ ôm ra một tiểu oa nhi đi đến, nói: “Là con trai nha!”

Thẩm Nhất Bác cao hứng, Thẩm gia có người nối dõi rồi! Nhưng Thẩm Dũng lại cau mày nhìn vật nhỏ quần trong tả, bĩu môi: “Con trai a...”

“Con trai không tốt sao?” Thẩm phu nhân trừng mắt nhìn hắn.

“Không phải không tốt... Nhờ đâu sau này nó học theo con trở thành tiểu bá vương, không phải là...” Thẩm Dũng nói rồi, muốn vào thăm Phương Nhất Chúc.

Lại nghe bên trong có một tiếng “oa” nữa vang lên.

Thẩm Dũng kinh ngạc, mở to hai mắt: “Vẫn còn sao?”

“A!” Chợt nghe thấy Liên nhi ở bên trong hô lên, “Còn có một tiểu nha đầu!”

Thẩm Dũng vừa nghe thế liền vọt vào, vừa chạy vừa kêu: “A, con gái của ta!”

Bà mẹ cười hớn hở ôm một tiểu oa nhi khác đi ra.

Thẩm Dũng duỗi tay bế, tiến đến bên người Phương Nhất Chúc nói: “Nương tử thật lợi hại, sinh đôi một trai một gái!”

Phương Nhất Chúc quá mức mệt mỏi, hỏi: “Tướng công, sao chỉ thấy nữ nhi, con trai đâu?”

Thẩm Dũng nói: “Trực tiếp để cho cha mẹ nuôi đi, chúng ta chỉ nuôi con gái thôi... Ai nha.”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Thẩm Nhất Bác đập cho một cái.

Thẩm phu nhân đem tiểu bảo bảo đặt tới bên gối Phương Nhất Chúc, cười nói: “Nhất Chúc a, bộ dạng của tiểu tử này giống hệt Dũng Nhi trước đây!”

“Thật sao?” Nhất Chúc cao hứng.

“Thôi xong rồi!” Thẩm Dũng kinh ngạc, tự nói, không biết tính tình có giống hần không...

Thẩm Nhất Bác ở một bên cười lạnh nói: “Người sợ cái gì, cùng lắm thì nhịn hần mười mấy năm, sau đó tìm một người con dâu hiền về, tự nhiên sẽ thành lã từ quay đầu thôi.”

Thẩm Dũng nghĩ nghĩ, gật đầu: “Đúng vậy!” Nói xong, lại quay ra dận dò Tiểu Kết Ba ở một bên, nói: “Lần sau gặp được lão đạo, bảo hần lại lưu ý giúp ta, chúng ta không cần cái khác, chỉ muốn một người con dâu giống như nương tử!”

Tiểu Kết Ba nhỏ giọng nói thầm: “Thực sự không nên để cho tiểu thiếu gia nha, ta còn chưa có đâu!”

Tất cả mọi người đều nhin không được mà bật cười.

Lại qua rất nhiều năm, trong Thẩm phủ tông cộng có hai tiểu tử, hai nha đầu, hai tiểu nha đầu đều vô cùng nhu thuận, đi theo Thẩm Dũng ra ra vào vào, mỗi lần mềm giọng gọi phụ thân lại khiến Thẩm Dũng mặt mày hớn hở. Còn hai tiểu tử của hần đều là hỗn thế ma vương, ba tuổi đã có thể treo tường dờ ngói, mỗi ngày Thẩm Dũng đều vất vả đi phía sau gọi tiểu tổ tông.

Có điều nói cũng lạ, mấy tiểu tử kia chỉ cần Phương Nhất Chúc nói một câu, sẽ lập tức ngoan ngoãn nghe lời, bởi vì mẫu thân có thể làm đồ ăn ngon cho bọn hần, quả nhiên con người đều lấy thực làm đạo.

Thẩm Nhất Bác thấy Thẩm Dũng đã thành gia lập nghiệp, liền từ quan thoái ẩn, cùng Thẩm phu nhân ở Đông Hạng phủ dưỡng lão, nhân tiện giúp đỡ chiếu cố cháu trai cháu gái, Thẩm Dũng nhận chức tri phủ Đông Hạng phủ, cũng coi như cần trọng, trở thành một quan phụ mẫu tốt.

Mà không biết từ khi nào, đầu đường cuối ngõ Đông Hạng phủ bắt đầu truyền lưu một câu — không sợ trong nhà có tiểu ác bá, chỉ cần lấy được một nữ đầu bếp là tốt rồi.

...

—————oOo—————

Toàn văn hoàn, không phiên ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đại Trù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.